Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

P. Langi fecit.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,

HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem ſummo ſtudio curavit & illuſtravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque ſuas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIↃ IↃ CC XLIII.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

Bayerische
Staatsbibliothek
München

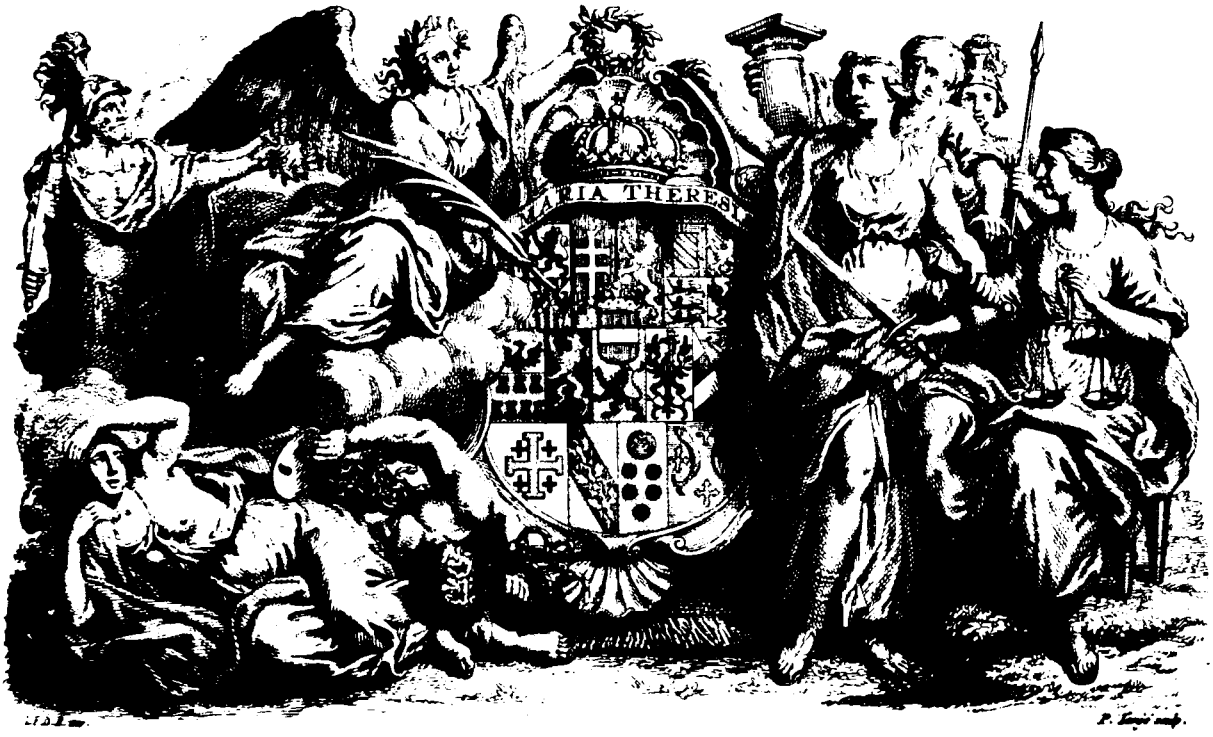

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,

CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,

ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,

MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,

MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,

LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,

SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,

PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI

ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,

SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON *indignabere*, *AUGUSTISSIMA PRINCEPS*, *ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-*

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo praecelso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram conſtituet, Auguſtaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant ſubditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac proſpera vota undique in TE derivas; hanc igitur da ſupplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim ſua ſtudia ſignificantium turba non poſtremus numerer, qui devotionem meam teſtantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre auſus ſum, fructus eſt laboris viginti annorum, magnaeque curae & ſumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque eſt neglectum, quo caſtigatiſſima exiret & ſplendidiſſima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praeſidium, quo munita lucem felicius adſpiceret omni jam ſplendore cumulata; eo quidem Auctor iſte non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priſcorum philoſophorum tectam ſub ſordido palliolo ſuperbiam, malosque mores & pugnantes inter ſe ſententias, abſurdasque vulgi de Diis opiniones ſalſe riden-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventoſi illi, quos odit, Sophiſtae, & clamoſi Rhetores, ſubtilibus & anxie quaeſitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praeſtantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perſpicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipſum dijudicabit ſolidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad ſcientias & literarum ſtudia amorem inſpiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, induſtriam, quae ad regni ipſius proſperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero ſubditis pariter ac vicinis ſibi licet praeſagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortiſſimae armis ſolio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipſius poteſtas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conſervandam,

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad ſalutem denique omnium & ſingulorum, quotquot ſub tutelae ſuae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati ſumma ardentiſſimorum ac maxime ſincerorum meorum eſt votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum ſeriem producat ſummum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotiſſimae meae reverentiae ac ſubmiſſionis pignus clementiſſime recipias, ſupplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotiſſimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti ani-

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtiraſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus rodderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL. (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula; quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκόφασι recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκόφηλαι. In *Philopſ.* c. 36. f. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπαιτλῶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσι recte altera, λαμβάνοι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιστάμενον, quum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B*1. haberet, altera ἀκούων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones erutamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus).

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέποσθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀγαπαρὶς, a ἀγαπείρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat ; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus*, quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant, aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae, ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi, ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia, tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes, ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris, in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies ; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit, quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin. c.* 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus, ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant, exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis, quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera, primum *Theodori Woertmanni*, qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet πρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον⊖ pro μόν⊖, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero emen-

mendationes invenias, de quibus vel acutiſſimus Criticus ne quidem cogitaſſet umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* ſentio, inutiles fere eſſe tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, ſi ſemper emendanda & ſananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique ſerves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam ſectari ſtudui, in contextum ſaepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praeſtantiora, vel quae neceſſitas etiam ſine librorum auctoritate mutare juſſit, id quod Cl. noſter *Weſſeling.* etiam in D. Siculo facere inſtituit, E. gr. L. XI. c. 46. vſ. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens ſine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de noſtris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, ſyllabae, accentusque mutatione verum ſenſum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapſu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. conſentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipſa clamabat, verbum primae perſonae requiri.

Εἴκοσι ἔτη ſimili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro abſurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκλον in ἄφυκλον mutavi paullo poſt, ſine Codd. & Edd. auctoritate, ſed exemplis Luciani.

Αὐτῆ bis dedi pro αὐτῇ, in T. 2. *Quom. Hiſt.* c. 62. ac ſaepiſſime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exſpectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione neceſſaria *Jenſii*, in *Quom. Hiſt.* c. 41.

Ἐπιπολῶν juſſu *Geſneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi ſine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hiſt.* c. 40. etſi verſionem ad vulgatam compoſitam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὴ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hiſt.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia ſenſus id poſtulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere ſine auctoritate, pro abſurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omiſſum inſerui jubente *Solano*, ſine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τῆ τῦ Βριαρέως excudi juſſi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina verſio congrueret, quam Cl. *Geſn.* ſic optime dederat.

Καλλίω δὲ τὴν ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέψασα neceſſario repoſui *ibid.* c. 22. pro καλλίων τὴ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέψασα.

Αὖθις inſerui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne ſic longe melius procedat oratio?

Πεπαρῴδηται admiſi ſine auctoritate, pro πεπαρώνηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ᾗ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ᾗ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τ̃ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τ̃ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀφοσιοῦ restitui pro πράγματος ἀφοσιοῦ, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γ' ὑπερφύγελον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ὅστ intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐοχήμως etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἐκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτὴν, quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῆ ὁδῆ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τῆ ὁδῆ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἔκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & enclitieorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγός τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes σοὶ σῆ scribere, non σοί σῆ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὅτέ μοι, ibid. §. 6. σοὶ τινος. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idem„que dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δέ τις, vel δὲ τις, vel δ᾽ τις, & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten Luciani accentum in ὃς & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, ταὶ γὰν ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ἕν ὁντινοῦν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ δι' ὃ διὸ, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ἤμενον, quod *Fl.* in Luciano οἰμενοῦν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἀμφοῖτο quod *J.* amat, ac ταινῦν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hiſce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Barocciannum Codicem, *B*1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A*1. *A*2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A*1*W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendose.
2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
i. *initio paginae.*
f. *finem, sub finem.*
— Deest (At cum litterae subjicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. *(Fl. Ald. Fr. P. J.)* vel *reliquae editiones.*
Bi. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jensio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his consultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opusculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Masson collatus. In Scholiis Codex Vossianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *Ai W.* margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. designatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius. . . .	*J. G.*
Gilbertus Cognatus. . . .	*G. C.*	Joannes Clericus. . . .	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius. . . .	*J. B.*	Joannes Jensius.	*J. J.*
Theodorus Marcilius. . .	*Th. M.*	Ludovicus Kusterus. . . .	*L. K.*
Lambertus Barlaeus. . . .	*L. B.*	Lambertus Bosius.	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.		Horatius Vitringa.	*H. V.*
. . . . .	*J. P. a G.*	Jo. de la Faye. . . .	*J. de la F.*
Tanaquillus Faber.	*T. F.*	Eduardus Leedes.	*E. L.*
Franciscus Gujetus. . . .	*F. G.*	Moses du Soul, (sive Solanus)	*M. du S.*
Aegidius Menagius. . . .	*AE. M.*	Maturin. Veyssi. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Adolphus Vorstius. . . .	*A. V.*	Tiberius Hemsterhusius. . .	*T. H.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Joannes Matthias Gesnerus.	*J. M. G.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

***

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus:

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϐ.	fol. 132.
Κάλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰχαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϐ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γῶν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ὧν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἀν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρώην non πρόην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haeç

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισθ.	Σκυ.	Ἀγρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, πν. & αν--ς, pro θεὸς, πνεύμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur *u.* in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est		8. Μισθ.	ξϛ'.	15. Ἐρωτ.	οϛ'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Ὑ. εἰκ.	οζ'.
3. Ἀρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	οη'.
4. Ἡσ.	ξϐ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἐρμ.	οθ'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οι'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Δι. ψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϐ'.		

Quibus opusculis adscripti sunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ ἄδοξον ἢ προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones superstites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc constat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274.) 101. paginis distat; quibus aut a fine mutatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post Cl. Jensium { Συγγρ. μισθ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀναχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἀρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. τρ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. Ἀγγλ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπισκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἑρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
Ἰχ. b. II. 104.
Καλαπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὀν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
Φαλ. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.

Ἑταιρ. Διαλ.
Α. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
Ι. 310.
Κ. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
Μ. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
Τ. 308.
Χ. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ἱϛ. α. β. paucis Schol.
Ψαφ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκλρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
ϑυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
πϑαισ.

φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
{ εν. δ. 19.
{ ετ. δ. 7.
{ γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
Ἀποφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
Ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγκρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιαϑ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Αριστείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
{ ἑτ. δ.
{ δραπ.
{ ὑ. εἰκ.
{ Νερ.
{ παλρ.
{ πενθ.
{ ῥητ.
{ Φιλοπ.
{ & χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριστιδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Ἐγω Ἀλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας ὁ κα-

τα

τα Βιθυνιαν μετα Ιακωβου τοῦ φιλτατου ἀδελφου καὶ μιτροπολιτου Λαριστης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετα Θεοδωρου ἀγαπητου τοῦ ἡμιν ὑπηρετουντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μι ἀριεξεως τοῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ' Βυλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναγκαντ' κ'κο'ς μεν αὐτη κ' κ τοις κτημασι δοντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκαλία μετα Ιωαννου τοῦ ὀλι τη ἀδελφη Κηδεστου. Alibi f. ut supra, μετα του οσ μεμηλε... συμπερεὸς καὶ συνεπισ'κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula quae continet alio ordine quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epistolas Cl. *I. Clerici* & *I. Vossii* ex Remonstrantium Bibliotheca Amstelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetstenius.*

Illustri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

QUod te ignotus compellare audeam, Vir Illustris, non miraberis, postquam caussam exposuero. Scis te misisse Scholiastas Graecos Mss. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem societatis Typographos. Fortasse etiam nosti eos invitos in eis edendis cunctatos fuisse, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem suscipere; neque enim exiguo opus erat sudore ad dialogos ad usitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque specimina typographica ex Codice mendis scatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem districtus suscepi studio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiastis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi desudandum fore, at non exspectaveram Augiae stabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapse contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, describere aggrediar, vereor ut tibi haud absimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exscriptoribus qui tuum Ms. descripserunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuisse, alii cum imperite descripserunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφου in sua transtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id est, conatus sum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione versatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτοχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD
IO. FREDERICUM REITZIUM
VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδία ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

****

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

♣ ♣ ♣

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo hujus ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an

an deterior. Hoc tantum ſcio, cum juvenis tractarem Lucianum, ſexcentis locis me offenſum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum ſperaſſe melius aliquid a me poſſe dari: quae ſpes ne me falleret, ſtudioſe equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non diſcederem a ſingulorum verborum ſignificatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; ſed ipſum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum ſermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, ſi quis talibus locis offendatur, aut vitia accuſet, quae ultro affectavimus, uti ſimilis eſſet Lucianeae noſtra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus ſingulorum rationem verborum habuimus, ſi eo genere charactera, quem dixi, aſſequi facilius nos poſſe ſperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut verſus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, niſi putidus fieri velis, & pro jucunda ſalſaque oratione languidum & fatuum ſermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* ſimile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad ſublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praeſertim quorundam licentiam bonis literis fraudi eſſe dicimus, qua non quid ſibi voluerit Lucianus, ſpectavit, ut hoc potiſſimum hic utar, Ablancurtius, ſed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo poſſet. Voluimus ergo interpretationem noſtram Lucianeae orationi, quantum ejus conſequi potuimus, eſſe ſimillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere oſtentaremus; ſed quibus vel rationem redderemus interpretationis, ſi ea a vulgata legendi ratione diſcederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis ſicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obſcuros videri etiam his poſſe putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progreſſi ſunt. Suſpenſo hic plerumque animo fuimus, cum ſemper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupaſſent: quod quidem ſatis ſaepe accidiſſe video, tum in aliis, Elſnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctiſſimi obſervationes neſcio qua mea incuria, vel quo caſu alio oculis, cum iſta ſcriberem, a me uſurpatas non memineram; tum frequentiſſime in his, quae Vir Doctiſſimus Moses Solanus commentatus eſt. Hujus viri obſervata adeo ſaepe cum noſtris congruere deprehendi, poſtquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me miſſa eſt, ut interdum optaverim pudoris mei cauſſa, ne factum eſſet, quod optimo conſilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi conſulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipſienſi A. xxxvii. exemplum verſionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio proceſſiſſet ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod ſcis, Vir Doctiſſime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-
ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum &
interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: conti-
netque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cu-
jus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo
meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde
Herodoti ſ. Actione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p.
889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur
libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Sola-
ni ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus pro-
feſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam
ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam
collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid
enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomo-
do alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe,
non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam,
libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae
noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere
velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem ha-
bere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent fa-
cile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpreta-
tionem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: conve-
nire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi
ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demo-
ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appa-
reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non no-
vicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus
habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non
opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quo-
que in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde in-
tellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri characterа prodidiſti, quod
inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pul-
chre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pe-
ne inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re
diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi
hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe de-
jectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me ad-
miniſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in inge-
nio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris qui-
dem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei
animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero
mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes
commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere,* Diſputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum,* (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si seperatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *fictores* & reliqua a *fico* pro *feco*; ubi *ferarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non perveniisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *fico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caussa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri potest : neque meum est praestare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI studio descripta Florentiae & ad Thomam Fritschium missa sunt , ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. „ Nemini persuadere „ poterit Gesnerus ", de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a „ quo est ante Pontederam ostensum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est"? Quasi vero mirum esset duo homines ab ingenio & literis non destitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam iviſſe , apparebit , si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca quam curabam Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum , cujus in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, discipulo tum meo, jam Antecessori apud Ienenses praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipsum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , scriberet in margine libri , verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret : quod alacriter , ut erat ardens , si gratificare mihi posset , ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse ENGAVIUS, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio , qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum , si non vidissem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuisse puto , sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu REITZI praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi REITZI, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum REITZI, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem.* Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe.* Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τᾶτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ ὅτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖ, ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέστηκμαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Παυλὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ἐξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξιςαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἤ τινος μέλους ἐνθουσιῶτιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητριζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕσερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόζεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπισοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, refingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἣ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουτάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦτεν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιςα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim ἀγόμενος*. Adde: vel propius ἠγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρῃ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit*. Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. *Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπτάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ εὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.*

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctiſſimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Lucieni, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Διοκλείδης ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βατιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milesi. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus*: *Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάχησαν*, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, *ἀπετάθησαν*, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed cruti pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εὐχῇ v. 45. ibique legitur, ἐφαινήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Evagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ᾠῶν κλειθρίδια καθεσᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθριὰ, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adhibito. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere acquiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque ~~styli~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falſa relig. c. 9. §. 8. Non enim iſta Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blaſphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Diſſert. ſeq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Cenſura celebriorum auctorum, p. 121. 122. ſequentia etiam congeſſit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenſtedt. Lucian. Samoſat. homo *Atheus*, quippe qui promiſcue riſit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exſibilavit & laceravit, ipſique Chriſto mundi Servatori maledixit & conviciatus eſt, nominans eum *Sophiſtam* de palo ſuſpenſum (ſit venia blaſphemiam repetenti!) unde & *blaſphemi* ſive *dyſphemi*, i. e. maledici & inauſpicati, vel potius impii cognomen ſibi diabolicis ſuis calumniis acquiſivit. Simplicitatem doctrinae coeleſtis riſit hac voce, quam ſaepe contra pios uſurpavit, *omnis doctrina, omnis ſapientia veſtra eſt, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Chriſtian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum ſubſannator. — Peſſime *Lucianus Samoſatenus* ſophiſta, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non ſaltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac inſanias, recte id quidem: ſed alia debebat ſubſtituere potiora. Sublatis enim prorſus religionibus, quid aliud quam hominem ſine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Diſcip. *Luciani* verba ſunt terſa, & *phraſis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae completae ſectator, cui *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingenioſus & dicacitati adeo devotus ſcriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem ſuis ſtrophis ſe ſtare poſſe exiſtimet.

Ger. Voſſius de philoſophorum Sectis p. 57. Lucianus Samoſatenſis metuo ne haud ſatis juſta de cauſſa ἄθεος apud *Chriſtianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Chriſtum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in perſona *Peregrini*, ubi *Chriſtum* appellat *Sophiſtam*, quae vox non ſolum *Impoſtorem* ſignificat, ſed etiam in bonam partem ſumitur. *Chriſtiani* vero vocem illam aeſtimarunt, quaſi ex *Luciani*, non ex *Philoſophi*, in quo τὸ πρέπον ſervandum erat, perſona dictum fuerit. Non tamen recte ſcenae ſervitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Eraſm. Epiſt. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut ſcripſit Flaccus) *qui miſcuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea ſententia, aut noſter hic *Lucianus* eſt aſſecutus; qui priſcae comoediae dicacitatem, ſed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perſtingit omnia, quo naſo cuncta ſuſpendit, quam omnia miro ſale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat ſcommate, praecipue philoſophis infeſtus, atque inter hos *Pythagoricis* potiſſimum, ac *Platonicis* ob praeſtigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σύρ— τῶν Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus fit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ἁδὴν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίσασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεύεσθαι ἀπάγει τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνιχεῖς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte dicitur fuiſſe τῶν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tillemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.^ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apulcji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit,] eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae;* ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 121. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λαμῖᾶς, ὦ καταφαὴς, κατὰ τῶ Σοφιςῶ Χριςοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito reſcilit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιςῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένου σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Differt. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324–5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse*, *Amandi virtutem*, *& Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum; bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum Auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, differit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leonis philosophi Academici. [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione se proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute defciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam

diam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adsessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adsessores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant. Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA, privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, crevit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus „ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus progenies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſummo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque „ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & „ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt philoſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis „ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios „ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, „ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis laeſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum „ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtianorum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaſerrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſieu.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδιρασία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad infectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διατρίψαντα ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἐκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Moretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑρασὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐρασὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens : „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperatore „ jam defuncto & in Deos relato loqui : huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit : de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus : inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit" : cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat : & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὰ γελαστὰ, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὧν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Trauneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam; Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Majii* ad p. 229.

De Mercede Conductis diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Mort. Comt.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ἤδη, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum ex Chriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit, Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἐσθίων τῶν ἱερωσύνων. Varias hinc inde in Christum & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lu-

cia-

ciano traduntur, illuſtrat *Octav. Falconerius* in diſſ. ad numum Apameenſem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad ſeriem alphab. Gr. dialogos diſpoſuerat, fuſius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem hiſtorica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus aſſignari non poſſe) „ Timon Athenien„ ſis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponneſiaci, quod „ geſtum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Chriſt. 432. Timonem ſe ipſum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Auguſto victus regiam ſuam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis inſtar procul ab hominum conſortio victurus, teſte *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. ſeq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Ariſtophane & Platone Comicis ob miſan„ thropiam reprehenſum refert. At Pſeudo Plato philoſophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το ἤρια φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποφράγας.* Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hiſt.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliaſius *ἰδιοπράγμων* & ipſe, teſte Laërtio IX. 112. diſcipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo ſupra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaeſtioni L. 4. & Timonem quem in Sympoſiacis ſuis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas ſeorſum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Chriſtum 429. refert; ſed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur ſequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemſth.* in Ed. Luciani minore, ubi ſummis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curioſius hic inveſtigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epiſt. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortaſſis intolerabili motus prudenter egiſſe quidem viſus eſt, cum pro Philanthropo miſanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum ſententiam Luciano tribuat, nihil eſſe, jam occupavimus ſupra, ad Diſſ. *Geſneri* de illo, provocantes.

Celebratiſſimus PETR. BAYLIUS in Lex. Hiſtorico Critico, quod miror, de Luciano ſeparatim non agit; in tranſitu tamen ſuum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Eccleſiae, qui omnia ridicula falſorum Deorum expoſuere, omnino ſunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, ſe contemtum cultus Ethnici inſpirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, ſimulque bona arma Chriſtianis contra perſecutionis impetum ſubminiſtrare. Sed Lucianus, qui adeo ſubſannavit falſos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit deſcriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus deteſtatione dignus eſt; quandoquidem id non agens utili conſilio, nil aliud quaeſivit, quam ut ad deridendum nato ſuo ſatisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico ſuo ſtilo, & quia ſe aeque indifferentem, vel aeque averſum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachroniſmum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accuſatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conſpiratio ſpectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis poſt Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis eſſe non potuerit. Confudiſſe igitur exiſtimat quamdam conſpirationem ſub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, obſervat Lucianum horum ſeſe cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis; ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hiſt.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus caussas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* cum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari JESUM CHRISTUM (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura, fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voſſ.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

En-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano & Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inserere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethra* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Addit-que denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προτήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέςατον ἅμα καὶ ἀκριβέςατον σὺν πίστει τῇ μεγίςῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοτίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειτομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίςης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* κωμῳδίας memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies exspectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὡμογέροντος, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius anum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musçae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεσιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso *anno*, quo defecit *Cassius*, Hermotimum scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus esset XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egressus* esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{17}$ aerae *nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* versus *occidentem* susceperit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn indutus*, *nescius quo se verteret*, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{14}{17}$. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{11}{17}$ $\frac{16}{17}$ $\frac{19}{17}$ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno $\frac{14}{17}$. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae $\frac{14}{17}$ *Christi* 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de *peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem Ioniae quo praecipue versatus est, Ephesum fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{14}{17}$ Christi 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Acha-*

ja

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicèt *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδίον τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa *προπλαλιᾷ* quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem *ὑγιαίνειν*, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. *&* 501.) *Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιςα* ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, *καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅτῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea *σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν* a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. *Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες,* ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, *ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ἀθετεῖσθαι* veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκληπιὸν, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προπλαλιᾶς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi fixit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus est & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alieniissimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris; neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Dissert. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii, Tab. XIII.

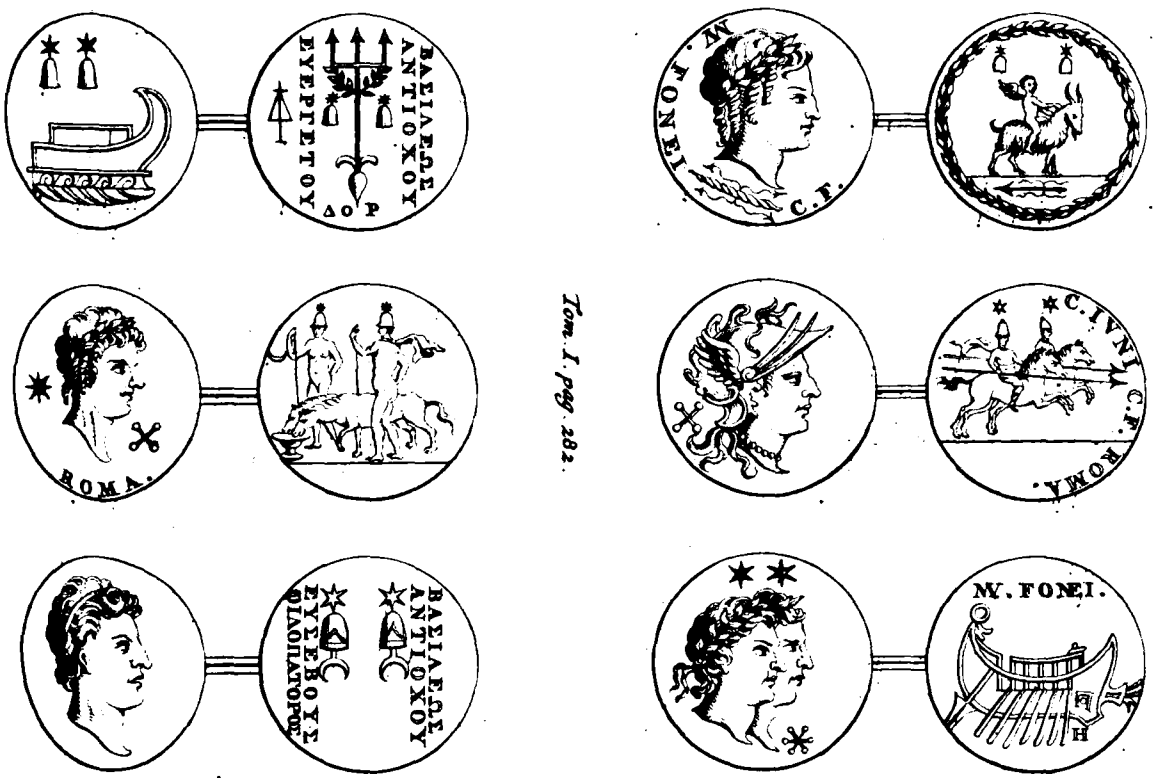

Tom. I. pag. 282.

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyaneuſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillus*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. ſ. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe; ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Acacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Attiticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti possunt)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait T. I. *Pisc.* c. 15. p. 586. & seqq. ac virtutis amatorem se profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod causidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Revis.* c. 29. p. 598.

Christianum quondam fuisse minime exputo; melius enim eorum dogmata sciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. scribens: Χριστιανῶν —— τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis atque alii existimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorumdem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se sivisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; quumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Christo, neque Christianis male dicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae exspectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis ostendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet: *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemont.* statuit; videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προσαγίαις munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditio-*

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίᾳ Λυκιανῦ.	De ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Νιγρῖνᾳ, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς.	Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37
Δίκη φωνηέντων.	Judicium Vocalium. 82
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.	Timon, ſive Miſanthropos. 98
Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.	Halcyon, ſive de Transformatione. 176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.	Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διὸς.	Promethei & Jovis. 204
Ἔρωτος καὶ Διὸς.	Cupidinis & Jovis. 205
Διὸς καὶ Ἑρμῦ.	Jovis & Mercurii. 207
Διὸς καὶ Γανυμήδυς.	Jovis & Ganymedis. 208
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 213
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 216
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστυ.	Apollinis & Vulcani. 220
Ἡφαίστυ καὶ Διὸς.	Vulcani & Jovis. 224
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ.	Neptuni & Mercurii. 227
Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ.	Mercurii & Solis. 229
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.	Veneris & Lunae. 231
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 233
Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς.	Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 238
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 241
Ἥρας καὶ Λητῦς.	Junonis & Latonae. 243
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ.	Apollinis & Mercurii. 245
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 247
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 249
Θεῶν κρίσις.	Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἶριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ξενοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένους καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβέρου.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένους καὶ Μαυσώλου.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένους, Ἀντισθένους καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τειρεσίου.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτου.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππου, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ τοῦ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστής, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſivè de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipsadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρίς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κροβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Drose.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τοῦ Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικός.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

LUCIANI SAMOSATENSIS

D I A L O G I.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, Βίυ Λυκιανῦ.

I. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲ ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τ' ἡλικίαν πρόσηβ@ ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λούκι@, ἢ Ὄν@, περὶ πατρὸς αὐτῦ καὶ πατρίδ@ καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτῦ ἐν τῷ Διακατιαρτικῷ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτῦ ἐν τῇ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς † τὸν τὰ Προμηθέως. Ὅρα καὶ περὶ Ἀστυρίας θεῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖ ἢ Ἀναβιῶντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀτθικῶς ἀντὶ τῦ φοιτᾶν· ὕτω καὶ τὸ † γλύφων, ἀντὶ τῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκι@.] In *Aſino* fruſtra Lucianum quærtas: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Lucianо, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαιτοίμην γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis*. *M. du S.*

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, εἰ@ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἱκανὰ λέλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edidit; ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τὰς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ἐλθὲ τὰς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίηται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem parœmias, & citationes uſurpare: qui enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλυ ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt.* Ἐρμ. §. 82. & Ἐρ. §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. πρόσηβ@.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II. 9. n. 51: Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδίσκη πρόσηβ@. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηβ@ κῦρ@, & παῖδες πρόσηβόι τε ἐν τῇ πομπείυ ἔχοντες ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲν τοῖς φίλοις, ὅ, τι χὴ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις δὲν ἔδοξε παιδεία μὴν χὴ πόνε πολλῦ, χὴ χρόνε μακρῦ, χὴ δαπάνης ἐ σμικρᾶς, χὴ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, χὴ ταχείαν [a] τινα τ' ὄπισθεν ἀπαιτᾶν. Εἰ δέ τινα τέχνην τ' βαναύσων τύτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὴν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκῦντα πρὸς τ' τέχνης χὴ μηκέτι οἰκό-

mus, tum pater conſilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio viſa fuit & labore multo, & longo tempore, & ſumtu non exiguo, & fortuna indigere ſplendida; reculas autem noſtras tum tenues eſſe, tum promtum quoddam ſubſidium poſtulare: ſi aliquam vilium iſtarum artium, quae manu conſtant, edidiciſſem, primum me quidem ipſum ſtatim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deeſt in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: ſed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praeſertim recentiores, uſurparunt, *Julian.* Miſop. p. 351. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Baſil.* Hom. πρὸς τὸς Νέους (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemiſſa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλε in accuſativum depravatus fuiſſe videatur apud Baſilium) *Thom. M.* in Φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni ſua conſtat auctoritas: vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21. *Hoeſchel.* ad Chryſoſt. περὶ Ιερ. p. 500. nec tamen *H. Valeſium* culpo, qui, cum apud *Eunapr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, reſtituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλε. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis ſolennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηθεν. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηθεν ἦν. *Gloſſae:* Πρόσηθεν, *proximus pubertati:* formula loquendi ex Romano Jure ſumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Inſtit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus:* hinc integrandae, quod & Eruditiſſ. *Schultingium* feciſſe video, Gloſſae verb. Jur. Πρόξιμον πυθιστάτε, ἀἰγγὺς ἐφηβότητος ſic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῦ ἐφήβε ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati, Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Juriſconſulto videntur deſcripta. Πρὸς τὴν ἡβῶν προσάγειν apud *Hippocratem* eſt Aph. S. III. Sequentibus iſta *Libanii* ſimillima ſunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τ' ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συναθλιώμενα τοῖς ἐπιδεεστέροις, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Jac. Micyllus*, vir Doctiſſimus, Interpres hujus λαμπρᾶς, autoris mentem ſaepiſſime fruſtratur: *& egere quodam fortuna ſplendore.* Sic de Merc. Cond. J. Br.

Τύχης δ. λ.] *Ariſtot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἃ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς· neque inelegante *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλῦτος. Λαμπρὸν τύχλε non aliter hic intellige, quam λαμπρὸν ὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes ſplendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὸν ἡμίτροπα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ὄντα ἄπορα, καὶ βίῳ κομιδῇ σπάνει. ubi *Bergleruſ* Lucianeum illud, quod ſequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem noſtras.* J. Br.

8. Ταχείαν τινα τὴν ἐπ.] Secundam vocalem omiſit *Ed. Fl.* ſola: ceterae cum *Codd. Mſſ.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonaſmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Noſſ.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τ' βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Heſych. Suid.* vox eſt Peloponneſiaca: in Peloponneſo βαῦν κάμινον ἢ ἰσίαν δηλοῖ *Interpr.* Ariſtoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσον πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενον· εἰρῆσθαι δὲ παρὰ τὸ τὰς βαίνας αὔειν, τυτέστι τὰς καμίνους κάειν· παλαιόσημα δὲ ἡ λέξις εἰς πᾶσαν χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo ſumta in V. Βάναυσον. T. H.

11. Μηκέτι οἰκόσι] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior ſemper eliditur, quod ſemel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum poſt tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] τ' γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *juſtam mercedem.* J. B.

i. e. μισθόν. *A. V.* Vid. *Mισθ.* c. 23. & *Τοξ.* c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata naſcitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illuſtrat de P. V. p. 492. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *juſtam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res eſt manifeſta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in inſula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ὰπ' τύτε ἀπεφέρετο τ' Δεινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Qua paratam opem ferret quae promtus praberet ſuppetias.* Ea repetit paſſim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.] Ἑρμογλύφον, ἑρμογλυφικὸς, qui ſtatuas ſive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόον, λιθογλύστης, λιθογλύφον, qui e lapidibus id praeſtat. *Th. Magiſter* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόον, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφον & ἑρμογλυφικὸς, ἢ λιθοξόον &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magiſter*, poſſet quis impro-

mi coenaturum (paternae mensae gravem) id sentis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad edifcendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σιῶ εἶναι, τηλικοῦτο ὄν. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἡμῖν τὸν πατέρα ὑφράνειν, ἀποφέρον ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας δὲ σκέψεως ἀρχὴ πρώτη ἦν τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλῃ ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴς εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (πάρην γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐμοιγλύφος εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ὢν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abest ab F. habuit P. ceteraeque Edd.

probare ἐμοιγλύφος & ἐμοιγλυφεῖς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Thoma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iterum §. 7. ὅ, τι γὰρ πάππος σὺ λιθοξόος ἦν, & §. 9. ἀγαθὸς πάππος λιθοξόος γενόμενος. *J. F.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκιμοῦσι. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis*, *maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *Lex quae maxime servatur*. Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φερραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ὠμὸς ἐδόκει εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quam maxime truculentus fuit*. Lucian. noster in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμαζόμενος ἔσῃ. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἀπτίος δὲ ἐν Κλουσίνῳ αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισούμενος ἦν. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside* & *Osir.* p. 364. Ἔστι τὸν Διόνυσον ἐν τοῖς μάλιστα μειλίγγιον οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ δ' Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι τῶν ἀρχαίων. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes veriſſimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμους. Origo vitii a librariorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκιμοῦσι alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν ταῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκιμοῦσι, ἄριστος, ἀρχαῖος. ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ὄσιν εὐδοκιμοῦσι, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα ὢν ἐκ πολίτου ἀνάντους τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos*, & *a longo jam tempore infestus plebi*: quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισούμενος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant*. Egregius *Platonis* locus sub initium Sympolii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἔφασκεν οὐκ ἐν τοῖς μάλιστα τότε in Crit. p. 38. E. καὶ οὐκ ἦσαν Ἀθηναίων τινες, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, τούτοις ταῖς αἰτίαις ἐνεχομένοις· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογήσω τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur: *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα εἶναι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμαθηκέναι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρώμενος. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τίνομαι διτίλιστν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, τοῖς φιλοσοφίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὰς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνουσιν ἐκπαχύνειν· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαι) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δήγον in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Miso. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret

σα [a] εὐδόκιμος,) εἰ θέμις, εἰπεῖν, ἄλλῳ τέχνῃ ὑπερατεῖν, σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστήν, καὶ ἐρμογλυφέα· δύνασαι γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τῆς κηρᾶς παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀποξέων ἂν τοῦ κηροῦ, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ μὰ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί· ἐφ' οἷς ἔνδοθεν μὲν τοῦ διδασκάλου πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ὀψὲ βραχεῖ μαθησόμενος τοῦ τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τοῦ πλαστικῆς.

primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te praesente: quin Tu illum ducito, me demonstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me spe fore, ut brevi artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμους. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi *Herodoto* III. c. 8. σίδηρος δὲ Ἀράβιοι πίσσι ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57. Θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακείσεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ατθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἕλλησι μάλιστα. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter *Pausanias*, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοὺς μάλιστα ὁμοίως δοκίμους X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἔσαν ἀρχαίαν εὑρίσκον· atque ita scribendum judico, deleto εὖ VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἐστὶν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον similiter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα ἔθνεσι βαρβαρικῷ &c. φοινικότατόν ἐστι· at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. *Dion. Cass.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πόλεμος ἐν ὀλίγοισι μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὁμοίαν ἐν ὀλίγοις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολιτικὰ συνιτὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est jure merito *Hudsonus* in *Dionys. Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionysio* restituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a

praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη & ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγοις· illud ἐν ὀλίγοις sequentibus adjunctum reddidit, *paucos post dies*, cum debuisset, *invidendis opibus inter paucas beata*: sic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem saepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδυσις] Διδύσκει *Thom. Mag.* in Διδύσκομαι atque ita margo Ed. A. 1. Wesselingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* sic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναμαι γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari distinctionem: δύναμαι γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γάρ, δύναμαι γάρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν οὐ πόλλων &c. Τιμήσω· δύναμαι γάρ, ἐπεὶ Διὸς δεξιὸς ἦσθα. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *versam proles tua pandet Idumen,*
(Namque potest) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinsius*, & *Adv. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mss.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιᾶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὁ πάνυ μορφῆς εὐφυοῦς ἔχοντος· adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς τῆ ἐκείνης· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχοντος malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχειν. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zosim.* I. p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii suspicionem movent: quid si a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιᾶς· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

Ἅμα τε ἦν ὀπτὸς καὶ ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἀρχεῖν, καὶ γὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀπρεπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ὀπίδειξιν, εἰ Φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἐκείνοις, οἷς προπρέμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ὑπρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπιπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

ε Τοὺς] Deeſt in B 2. P. ζ Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστείλιος ἐν α Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λυκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσιως ἐσόχα τε καὶ μαιμοσυνᾶς καὶ φιλαυτίου τυχόν· neſcio quis apud *Suidam* in Πάμφυον φύσιός τε δεξιᾶς τέλυχηκὼς· vel, φύσιως λαχὼν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φύσιως λαχὼν θαλζίσσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φύσιος θείας· neutrum ſane tam longe ab ἴσχειν diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παμφαίου· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ἐκ τῶν δ'.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ἐκ τῶν δ'.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνάλωτον] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βύλλας δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀπέδειξαι σοφῶν, καὶ γλύφων ἀγαλμάτων δημιουργόν. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδειος — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παραδιδόμην] Praefero παρεδιδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὶς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vita Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντὸς, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ λέγεσθαι μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔφην &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος· deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem. I.* fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεσθαι ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δεῖται ἢ πλείων ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. v. 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Ποιλ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἴσως εἴσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἥγου μέγιστον. *M. du S.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμέ-
νην πλησίον λαβὼν, ὑ πραΰς, ὐδὲ προ-
τρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ
προοίμια τ τέχνης.

quae ſub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, ſic ut lacrimae mihi procemium eſſent artis.

Ἀποδρὰς ἔν ἐνεῦθεν ἐπὶ τ οἰκίαν ἀφιχ-
νῶμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, ὑ δακρύων
τὸς ὀφθαλμὸς ὑπόπλεως· ὑ διηγοῦμαι τ
ὀ

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros ſingultus ducens, lacrimiſque oculos oppletus: commemoro ſcuticam, vibicibuſque oſten-

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Heſiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: ſed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδ῾ μὲ ἥμισυ τῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσιόδ· vel ſcribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata ſunt; ſuſpicor autem hunc ad modum in integrum reſtitui poſſe: παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut ſignificare voluerit, iſtam paroemiam ad Heſiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuiſſe expreſſam: hoc ſuadet uſus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ἔ παντὸς εἶναι φάσκοντες· ita nimirum ſolent laudare τὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetuſtiſſimae ſapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud eſt quicquam κατὰ τὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium*. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐκοσήσομεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐοικυῖαν τύτῳ τῷ σημερῖ κακῷ· (nondum conſtitui, utrum malim, ἐκοσήσομεν an ἐκοικειώσομεν· ἐκοικήσαμεν certe vitioſum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, ſed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionyſ. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρ῾ ὑγε ἔ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τι καὶ ἔστι. *Ariſtot.* Probl. S. X. p. 75. ὑ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἥγυ μάγιστον ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ στέρημα ἀρχή. *Ovidium* huc reſpexiſſe A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, ſponte diſertus eris,

obſervavit *N. Heinſius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. deſcripſit *Suid.* in Ἀρχὴ, ὑ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi ſunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auſon.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejuſque varia acceptione copioſe Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Baſil.* male σκυτάλλην. *J. B.*

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καὶ ἄρχομαι ſenſus adſtruendus eſt, quem lexica non ſatis diſerte notarunt. De ritibus proprie uſurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϕ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ᾽ ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiaſtes*, ἁλοχύτας, τῦτ᾽ ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθ῾ ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ἁλῶν, ἤγυ κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἵοισί τισιν ἀπαρχὰς ἐπιχίον τοῖς βωμοῖς. Eo ſenſu uſurpat *Noſter* Tox. c. 6. Hic idem valet quod τὰ πρωτόλεια &c. *Mart.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. τ τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. ſed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praeſertim recentiores: nam veteres illi, caſtigatae ſobriaeque orationis legibus adſtricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. paraſitus, dum prima menſae fercula imponuntur, bene ſibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλανθρωπίαν γὰρ ὁ ἄνθρωπ῾ τὸ προοίμιον δὴ τύτ τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Noſtrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Ariſtid.* T. III. p. 305. 309. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miſerae cognoſce prooemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verſo concinnavit: λέγυσι δ᾽ ὅτι καὶ τ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐγγεγράφθαι τὸ προοίμιον. Nec ſane me multum capit audax *Baſilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Conſtantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μισόγαια τ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ πρόοιμα· quod genus ſimilia neſcio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere ſibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, ſolennem hujus vocis in ſacris uſum ſpectavit; eoque magis, quod praecedat inditum petitum κατήρξατο· nam προοίμια ſunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impoſitis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τ ἐκ τοιύτων προοιμίων ἡ προσομίλη ἀρξάμενος. quae utraque junxit etiam *Syneſ. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Bt.*

59. Ἀνολολύζων] *Mſſ.* & *Angl.* ἀναλύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀνολολίζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina eſt vulgata. Sic Ετ. Δηλ. XI. ἀλολύζων ὅτι τῷ βρίθ῾. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo ſenſu verbo ſimplici λύζω. Περ. c. 6. *M. du S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio ſcripſiſſe ἀναλύζων, pene credo) dijudicare promtum non eſt. Olim de fauſtis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad ſacra vel furore divino percitae ingeminabant, ἀλολύζειν, ἀλολυγμὸν & ἀλαλαγὴν proprie poſuerunt: *Poll.* I, 28. in

offenſis; & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque nocte cogitabundus.

σκυτάλην, καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον. καὶ καλήγορόν τινα ἀμότητα, προσθεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τέχνῃ. Ἀγανακτησάσης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἔπεσι νυκτὸς ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς, καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐννοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ

2. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀναλάλιξεν, quippe

— *Δέμας πᾶν*
Ἡ Πανὸς ἁρμὸς, ἢ τινῶν θεῶν μαλιῶν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, *Εἰς ἀντίμολπον ἦκε δαιμονῆς μόγον Κλαυθμὸν*, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ἀναλάζειν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀναλύζεται, Ἀνεγκλαίουσα, Λυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζει] ἴσον ἀλγεῖ (vel μᾶ, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ὀλολύζει· ἴσον δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τυτθίει, ἀδημονεῖ. Λύζει, πολὺ φωνὴ τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται). ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praefetendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχὲς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πε. πρὸς Γ'. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κατεμόθυε τῷ πνεύματι φησίν antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ & δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνιεὶς πάλιν, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) ἀνιεὶς πάλιν. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— *vocisque repens ſingultus apertum*
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἐδάκρυσε μαλακὰ γελοίως, & mox, ἀπῆγεν αὐτὸν λύζοντα μαλακῶς. *Heſych.* Ἀναλύζων, ἀναπύστων· niſi potius ſcripſit ἀναλύστων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀνωνυγμὸς reſtituendum erit ἀναλυγμὸς· at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀσαλύζειν, ἀναολύζειν, κλαίειν & Ἀσυλλύζειν, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζειν, λύζειν· neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, *ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπύοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρων ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ ὡς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαυμένα vel πεπαυσμένα· tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadverſiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie *Propertius* illud ἀνακτᾶν ὑπολύζοντα expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Λυγδὸν κλαίειν eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Δακρύων τὰς ὀφθαλμὰς ὑπόπλεως] Τὰς ὀφθαλμὰς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Πολλήν τινα ὠμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ κατ. πολλήν τινα τῷ θεῷ τὴν ὠμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἔδρασε & αὐτὸν. Mox illud ἐννοῶν ſuccedens poſt κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς mihi non probatur: ἔννυκα potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννυκα τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψις (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐννυκίζων vel ἐνυποπολῶν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. πρὶν μὲν πρῶτον ὕπνου κατέδαρθον ἔπειτα ἐνυποπολήσας τὴν διηγήσιν, ἀνηγάθην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγανακτησαμένης] Reſtitue ἀνακτησαμένης. *J. Br.*

64. Ἀγαν. δὲ τ' μ.] *Thomas Mag.* in Ἠγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλι-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἔτι εὐκαλαφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλητῶν ἀκροατῶν δέομενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σαφὲς καὶ ἀναργὲς ἅπαν, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μὴ τοσοῦτον χρόνον τάδε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμέμενε, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· ἅπερ σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικρὸν [c] γὰρ με διεσπάσαιτο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ πάνυ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τἀλλότρια ἀφαιροῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

sunt & puerilia : quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant : ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate : quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duae mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio : namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar : interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle : illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſqualida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖός &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γὰρ] Γ' οὖν F. quae pari modo ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητῶν] Φιλήκοος non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητοΐα, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.* Θεῖός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus : ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorſus eſt *Ariſtid.* T. I. p. 73. εὐφήμως dicebant θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi : nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὥθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινόντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum : *inſonans* : quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorſtius* : ſumta ſunt ex *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 51. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τῆς ἱστορίας exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic.* epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt.* Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem*. poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max. Tyr.* ſerm. 4. *Themiſt. Euphrad.* Orat. 3. *D. Baſil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici*. de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Baſil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἑρμογλυφικῆς & Παιδιάς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

κύμην, τῷ χειρὶ τύλην ἀνάπλεως, διεζωσμένη ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμενα, οἷον ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' ὧν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν, ὁποτέραν βουλοίμην σωθῆναι αὐτοῖν. πρότερα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππος σου, εἰπεῖν τοὔνομα καὶ μητροπάτωρ, λιθοξόος ἦν, καὶ τῶν θείων ἀμφοτέρων καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ καὶ φλυάφων τῶν ἀπ' ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἕπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ ὅπου ἄπει ὅτι τὴν ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barnes.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βαιᾶς καὶ παιγνιώδους] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἶχέ μοι] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt. J. B.*

86. Τῶν ἀκροτηρίων] ἀγαλμάτων. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαν ἀναπλ.] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλειῶς ad Acherontem plorent, Ὡστέ τις μαχέλᾳ τύλαν ἀμφὶς ἐλάσσῃ χεῖρας. *Dion. Chryſ.* p. 410. B. οἱ ταῖς χερσὶ τύλας ἔχοντες. *T. H.*

92. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν] Ut poſt paſſim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo diſtinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖτον ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: *generoſe edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degenerasſe in γεννικὸς, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave *Suidas* Γεννικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. γεννικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τὰ προσώπων ἤθη ἐκ πάθων lege, γεννικὰ· fruſtra eſt *Sylburg. fortaſſe γενναῖα malet aliquis pro γεννικὰ* reponendum enim & p. 175. v. 4. γεννικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Πρίαπος, ubi *Porto* ſuſpicanti γενναῖα *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμοὺς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γεννικὸν λέγεις τὸ ὕδωρ· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γεννικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunneſius*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in γεννικὸς. Porro Atticorum eſt θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τ. πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· [a] οὐδὲ ὅτι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐ-τελές, μηδὲ τὸ εὐπτον τὸ ποικιλον· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. A. 1 W. b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄττει] Attico more pro ἀπολεύσῃ· quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄττεσθαι & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὺν θεῷ ἀφήσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῶν παιδιᾶς tuentur) σὲ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiammum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repetereteque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus vocibus, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμασὰ πάλαι ΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲ τέχνην ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες· sed haec confutat orationis series, & videntur esse παιδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praevitit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in pauciss imis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀφ' ὑμῶν εὐδοκιμῶν. & Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζουσι. *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις· vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φλήναφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero σώματος, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Τὸ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare? ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν ὅτοι μὴ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐκ ἐκλεπὸς αὐτὸς ὢν καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ αὐτ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τὸ ἰσθῆτος τὸ πινυρὸν, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀκαδὲς· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτῶνιον πινυρὸν καὶ χῆμα δουλοπρεπὲς quod quid aliud est quam τῷ χήματι τὸ αὐτελές; contra χῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, molle liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ἐστὶ ἰσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore:* ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis ejus magnifica, & quasi ad pompam composita:* quocirca non Ποσειδὼν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρᾶός τε ἦν τὸ βάδισμα & εὐμενής. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ αὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus cancionatricis habes in Piscat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία] Olympicum, ut patet posita, & apud Jul. Imper. in epist. *J. B.*

13. Ἔδειξε τὸν Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adito pari verborum ἀπαδιωκόντων & ἀκαφαίνων usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Δειπνοῦσαι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς διέφθειρε κατὰ τὴν Παγκάλου. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς καθάπερ ἐπὶ τοῦ γραφῆς τὸ πάντα προσποιούμενος vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. Ἴσως (l. ἴσασιν) ὁ Φειδίας τὸν Δία οὐκ ἐξ αἰσθητοῦ ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τὸ) εἶδος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰσιακὸς ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens mens animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur, adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταμορφθέντα. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τοῦ Διὸς εἰκόνας ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μόνον δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. A. 612. Phidiam καλοκλείσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τὸ ἑαυτοῦ τέχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκόλενον &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Υπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τὸν μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὴν Ἀθηναίων Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καταστησάσασθαι Φειδίαν, φασί που σαφῶς. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. ἐθαυμάσθη. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῶν Θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἔρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ᾗ τ πατέρα ἀποδείξεις, εὐβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς ᾗ τ πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀναπαίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τ μνήμῃ διέφυγεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, infit altera hunc fere in modum:

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, ᾗ γνωρίμη, εἰ ᾗ μηδέπω εἰς τέλος με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμῃ διέφυγεν] * Ὁ τὰ χρήματα τ φαινόντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, ᾗ τὴν φωνὴν ἠναυλον, ἆρα τὴν ἔννοιαν τ εἰρημένων ὕστερον ταχέως ἐξέμαθλακας; καινὸν τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.
† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut lndendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis insc-

20. Πλείονα ἀναπαίουσα] Hunc locum imitatus est Julian. Imp. ᾗ προσπαίων, ᾗ διαλογῶν, ὡς ἐφιέμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθρῆσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic, ᾗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, in quacunque fere omnis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Ms. Bourdelotii & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in Nigr. §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλος] Ad plenum. Virgil. II. Georg. 244. sic ἀφ' τέλους, Euripid. Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους εὖ εὐτυχεῖς. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legetim αὕτη. id namque διπλικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuit. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν τῆσδε αὐτὴ ἀνάμνησις ἐστὶ vulgo αὐτὴ legitur, quod quum ipsa notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τέμνουσι σκληρὴ ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη, οὐ σκηνὴν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τύχας δὲ αὐτὰς; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδράσιν αὕτη, σωφροσύνη δ' ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δ' αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς δὲ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) παλειλήφθω τῷ μάλα δὲ αὐτῇ· sed scribendum αὕτῃ quod perspicuum est. Pro αὕτη apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ἀλόλου] τὸν πάρτασον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὐτὴ] Jensius pro vulgato αὐτή. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τῷ σώματι ποιῶν] Sallustiana phrasi, inquit J. Fr. Gronovius Obs. II, 7. p. 260. opifices agrestesque omnes, quarum res fidesque in manibus sitae erant. Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὸν γνάθων obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὸν πρόοδον. J. Br.

Τὴν πρόοδον] Ἐντομὶς τὸν πρόοδον legit Micyllus, non πρόοδον. G. C.

Ἐντομὶς] Ita scriptum typorum errore pro οὐτελὶς repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. T. H.

Τὸν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ προῆκε λιθοξόον γενόμενον, αὐτὴ προεῖπεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τ' ἄπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὸν ὄχλον τοῦ πολλοῦ δήμου εἶς, ἀεὶ τὸν πρύχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὸ λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼς βίον ζῶν,

b Ἀγεννῆ] Ἀγενῆ *F.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼς βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰτίᾳ. Φιλόσφ. *δ. βίου Ἀπολλων. C. G.*

Παροιμία ἐπὶ τοὺς δειλοὺς δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

tere, in Adnotationibus contexui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* locum quaerat, cui jubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντιμοῖς τὴν πρόοδον. *J. B.*

Τὴν πρόοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & οὐτελὴς τὴν πρόοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret:* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius, amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τῶν π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼς β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼς βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼς βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρέμων ἐπὶ παντὶ κρότῳ προσδοκῶν. Parœm. λαγὼς βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθεστῶτες καὶ ἀπαλλάττεσθαι. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν διλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & saepe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter *Q. Cornificius* poëta apud Eusseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼς βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼς βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρέμων ἐπὶ παντὶ πληγισιάζ προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼς β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῆς Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν λοιπολογούμενα, τὰ δ' ὑποπτήσσοντα λαγὼς βίον ζῇν, ἀεὶ τρέμοντα καὶ τι περισεισθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κινημάτων, λαγὼς δ' βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κριτίλῳ ἔμμαιον ὤν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαιρεδρίᾳ τινὰ βίον διάζῃν. *Plat.* in *Gorg.* λέπου βίον ζῆν *AElian.* Ep. 18. sic σκωληκος βίον. Adde *Pallad.* de *V. Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ζ κρείττονος ἑρμαίου ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, ἢ μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νῶν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γ' ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλιακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ P. Margo *A. 1 W.*

40. Ἑρμαίου] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν οὐ ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατίθεσι. *V.*

Ἢ ἀπὸ τοῦ οὐ ἴδιοι λεγομένου, οἷον Ἑρμῆς, ὁ μὴ τοῦ πλούτου τι· οἷον, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. T. H.

40. Ἑρμαίου] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι ὅς] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃς, τις εἰ τῶν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὁμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ἤδη ἂν ἅπαντες αὐτὸν ἠδίσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τῶν Ἡροδότου ὑπομνημάτων. In Demonacte c. 10. καὶ δὴ τοῦτο φίλον ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτ', τινα σὺν οἰκείῳ ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπειδὴ, καὶ ἦκεν ἔχων ἐς τὸ κιτώνιον, ἀπεφλέγη ὁ ὀροφὸς καὶ ἡ Σεμέλη διεφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐκτιμένην πτολίεθρον· debuit ἔξω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃς ὅστις] Consentit *Plutarch.* V. Pericl. p. 153. A. ἐδόκει οὐφὼς τισὶ καὶ τὸ Πίσῃ θεασάμενος Διὰ γενέσθαι Φειδίας ἐπιθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: ἐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἠθεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. T. H.

45. Οἷος γ' ἂν ᾖς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διατέζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hoc loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praestantissimarum rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quicquid est rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cujus nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo

πρὸς τὰ σεμνόταλα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ἃ δ' ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν ὂν, οὔτε νῦν γε νέον δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, σὺν εἰς μακρόν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγενοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῆς γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἐπιβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲ τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ πρωεδρίας ἀξιούμενος. κἄν που ἀποδημῇς,

---

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὑπὲρ οὗ κυριώταλον Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώταλον ἐν ἡγεμονικωτάτῳ ἀνθρώπου μέρει εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noster* in πρὶ ἑρ. ἐνυ. M. Σ. §. 19. τὸ κυριώταλον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Mox σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Ἀκήρατος νόμος] Sic passim alibi: sic *Julian.* in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defaecatum*, ἀκήρατον, ἀκίβδηλον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγηρὸν. *J. B.*

58. Γνῶθι δεῦρο] Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τίμ. c. 28. τοῦ N. τὸ δεῦρο ὠφελιμώτερον ἔσται. In plurali frequenter, τὰ δεῦρο λέγειν. *Demosthenes* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δεῦρα πρᾶξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil est in sensu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum prospicies*: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura solerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδεῖν ὃ τὸ δεῦρο ἔτι ἐν ἀφανεῖ ὂν δυνάτος apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάτου τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γνῶθι δεῦρο & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δεῦρο iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν εἰδὼς, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τά τε ὄντα & τὰ ἰσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶ, καὶ ὅσσα τε ἔσσεται ὀπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα τὰ τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἴσασθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eritque fuitque Estque patet: Ovid.* Met. I. & Musis ab *Hesiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τὰ μελλόντων ἐπιπλεῖστον τῇ γιγνομένῃ ἄρις· εἰκαστής· mox: τό, τε ἄριστον ἢ χεῖρον ἐν τοῖς ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲ ἐμπείρως ἔχειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἄμεινον τοῦ μαντίου τὰ μέλλοντ' προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἐπήγαγετο ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλεύσ. τι] Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod sententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τοῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι· ὑπὲρ τοῦ Πτ. §. 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T. H.*

μῆς, εἰδ' ὅτι τ' ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς εἰδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τ' ὁρώντων ἕκαστον τ' πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris; ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ ἢ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἄν που τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, ἢ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τὴν δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabunta tum tibi disertae orationis poten-

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil.* *Def. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Tib. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἰκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. αἱ καταλαμβάνουσαι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βιαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κύδωνα τηλικοῦτον καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τῆς Προγ. αὕτη μὲν ἦν καινὴ τῶν τυχόντων ἀπασῶν δυστυχία καταλήψει τὸν νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες ἢ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε τὴν δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῇ ἀφ' ἑαυτῶν δόξῃ ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρίστας αὐτῶν τῶν ἱστοριῶν ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδοψυχίοις] Πεπαιδωμένοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρᾶ μοι βίον, πάντος μᾶλλον ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντως εὐκλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τινὸς υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J. Br.*

Τινὸς υἱόν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπικαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἃ δὲ Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ λέγει περὶ τῆς μητρὸς,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

ὴ τ πατέρα τ εὐποτμίας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι ποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐπ. βίου ἀπέλθῃς, οὔποτε παύσῃ σοῦ τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

a [A]Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. b [V]Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς ἐκ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ Ἄργους ἐγγυόνου, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, σὺν ἔχομεν εἰπεῖν ὅτ' ἀληθῶς εἴρηκεν, εἴτε βλασφημῶν ἐκ καταψευδόμενος. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τίνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laert.* Autor vitæ *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς διάσους μὲν τυμπάνου τελούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demosthenis parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρία is τελίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τὸν δι' ὃν Φίλιππον ὁρῶντων ὁ K. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελέστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμὲ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐκ παιδίαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Adferunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt · de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάθαινε λιθοξόος τὴν τῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι dis-

καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε γ' χρείττονος, καὶ δραπέλευσας παρ' αὐτῆς ἠυτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς πᾶσι πάντων ᾄδεται;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ δεξιὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πίναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρώδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὀφνοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia confectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀνανίφων A. P. F. *f.* V. 2. Margo *A. 1. W.* b Ἐλευθέριον] Ἐλεύθερον *C. F.* & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienſibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, οὐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἂ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόον ponit λίθων ἐργάτῃ & ξυναρμοσεῖν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοξόος, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates ἐργάσεσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθολομικὴν, &, πατρώαν τέχνην χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδους IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hθ. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄρισθ' ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας ἐ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τ' Σαρδιναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖος, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀναπίφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀναπίφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα σεφροσυνικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον τοιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἐγὼ μὲν τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀπολιποῦσαν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς οὐδὲ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃτε· θαυμασιοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τὴν δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπι-

A. 1. W. c 'Απολειφθεῖσα] 'Απολαφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d 'Ενέπριε] Συνέπριε margo *A. 1. W.*

'Ανακύπτων] 'Ανανήφειν ponitur de iis, qui ad famam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. 'Ανακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανεύειν *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενεύκαι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ὥσπερ κάτω νενευκυίας, ὅπως μὴ ἀναπτεροῦσθαι ἐξαδυνατῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. ζητουμένων κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲν ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς τὰς λιθίνους εἰκόνας καλὰς σκευαζομένους, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατον ἔσοιτο αὐτῶν· αὐτὸν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τοῦ λίθου φαίνεσθαι. *Clem. Alex.* p. 24. 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὁμοιότατον τετυπται ἐπιμελεῖσθε, προσκαθίζετε, ὅπως ὁ αὐτοὶ μὴ ὁμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριᾶσιν ἀποτελεῖσθε, ὃ φροντίζετε. *M. du S.*

17. 'Η σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. 'Ενετρίψατο] Quis? an ἡ 'Ερμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. 'Απολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* 'Απολαφθεῖσα. *M. du S.*

21. 'Ενέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Εμπρίσαιλες & Καλατεινας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβορυξαι τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβορυξαι. Διαπρίειν alibi *Noster* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυμασιοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ σῆς] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρε ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δὴ fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid. *Thom.*

ἐπίσθι τούτῳ τῷ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inſcende in hunc currum (currum aliquem oſtendebat equorum alatorum, Pegaſo ſimilium) ut perſpicias qualia & quanta, ſi te mihi non dediſſes, ignoraturus fueras. Simul autem adſcendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora curſu inſtituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quaſi Triptolemus ſeminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud ſane memini, qualenam eſſet ſparſum illud ſemen, niſi hoc tantum, homines ad me ſuſpicientes laudare, & fauſtis acclamationibus, quoscumque volatu adiiſſem, proſequi.

16. Poſtquam igitur tot res mihi, meque laudantibus iſtis oſtendiſſet, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπόπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν] Ἐπισκόπουν

Thom. in Φάις. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματος ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praſtantia & Uſu Numismatum* opere p. 272. Ed. poſtremæ; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mſſ. & Angl. εἴδῃς toleranda lectio, aliter tamen ceteræ editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἄ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τ' ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίους. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit *Bourdelotius* non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Heſych.* Ἑσπέρια, δίλικα μίρη· quod *Berkelius* obſervavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio conſtat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, ſationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utiliſſima diſſeminant, comparari ſolent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epiſt. Hipp. II. Hippocrates Δέδοκται μοι ἀποσπείρων παιδιαχόειν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τοῦ Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Chriſtianae religionis conſitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: conſideratius in re ſacra fabuloſo nomine abſtinere voluit *Iſidor. Peluſ.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑποπτέρυγος γεωργὸς, πᾶσαν χεῖρα ἐπιδράμοι τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνέσπειρε τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque ſolet fama novitates augere, properabat exinde ſublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae ſibi currus vindicant, quibus vel ſublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo ſolet, ſpiritu: Οἱ πάλαι φᾶτις, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Ariſtid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie ſanavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris verſus opportunos produxit *Joſ. Scaliger*, nec non ad *Euſeb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, πεζυγίς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinſium* de S. H. II. p. 270. fugiſſe miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obſ. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notiſſimi: nec *Philoſtratus* ſprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophiſta: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης περιούσης διήει τὰς ἄστη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum eſt, quum Hippenicum ſignificare vellet gratiis omnibus inſtructiſſimum, Ep. L. ἅρμασιν ὦν Χαρίτων Φορηθείς. Artificioſa vero modeſtia *Lucianus* ſe non meminiſſe ſcribit, quale eſſet illud, quod in terram ſeminaret: ſatis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam ſibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρον τινές] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram ſpargens:* nota eſt omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδιδυκότα] οὐκ ἴστι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδιδυκότα. ſic Thom. M. in Ἐνδιδυκός. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

ἢ αὐτὴν ἐαθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάρυφός τις ἐπαπτεῖν. καλαλαβοῦσα δὲ καὶ τὸν πατέρα ἑστῶτα καὶ προεμφοῦσα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐαθῆτα, κἀμὲ, οἷόν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὸν δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὴν τῶν πληγῶν φόβον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκιςαί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὄφλ. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσίπων *f.* margo *A. 1. W. e* Ἔσπέρας] Τὰς ἑσπέρι A. P. τὰς ἑσπερίας B. *f. f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καλαλαβοῦσα ἐ τὸν πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καλαβαλοῦσα κ τὸν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video poſuiſſe *Jac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Pohl. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum.* & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ὕπνιον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοῦ ὁ ὑμῶν φορτικὰ μέ, κ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἵ αἵ τάλαινα θηλαμὼν κικαυμένη Καὶ πρόσθε μὲ πεύκησιν ἠλοημένος Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ξ'. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Doſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τὸ Βουθοίναν παρήσομεν αὐτοῖς ἐ τὸ Τριέσπερον τὸ κ γενόμενον ὕτω ἐ γενῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰωὴ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸ Ἡρακλέους μῦθον ἐ τὴν Ἀδμήτου Ἄλκησιν, ἢν ὁ Καλλίνικός τε κ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. veribus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ 'γαθέ. εὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποθε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἡ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑποκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϛ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane menus Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸ γὰρ Διὰ μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ ταῖς πλήθει τῶν ἄρρος τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῶν γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius *μεγαλοπρεπῶς* apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἑῶλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Dispiicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, ἀνάβ. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λαβεῖν respicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nuga sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λαβεῖσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. τ. ἐλάβησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subtilidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑποκρισιν τὴν ὄ. ὑ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδόξω αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐθε-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ὁ τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, ἐπιεζῶτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἀπρραθύμησε) εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας γε μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσηάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθιλοκακεῖ] Ἐθιλοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθιλοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθιλοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθιλοκολακεῖ. male. J. B.
Ἐθιλοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. T. H.
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτει Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προσήσασθαι Noſter habet in Πρ. ἢ Κ. T. H.

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὴν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, coenum prope-

1 ΟΥκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τὰ ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὁμοίους εἶναι αὐτῷ· ἃ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθου ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις ὢν

a Βόρβορός] Ita recte F. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini A. W.

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. M. du S.

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* J. B.

6. Βαρβαρός τις ὢν δημοκρόν] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* J. Br.
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

ωδὲ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸς λόγους ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνους ὄντας, τ̀ σοφώτατον τ̃ Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, ϗ μυκτῆρα, οἷον τ̀ Ἀτθικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γ̀ εὐμήχανον τεμόν; τίς δ' ἡ βελτὶ σοφία ϗ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια ζ̃ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότεροι ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ προθύμως τὸς ἀγῶνας; ζῶντα γ̀ ὦν ὡς ἀληθῶς, ϗ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιδιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀτθικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ ϗ Ἀτθικὸν με ἐπαινῶν εἶπας τ̀ Σύρον ϗ τὰ Σαμοσάτεα. μυκτηρισμὸν γ̀ ἂν ἐγὼ τοῦτο, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνων. M. du S.

ρον, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. ϗ τῷ ὄντι τὸ βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiæ immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota hæc [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adspso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τ̃ χυτρίων, ϗ πηλὸς ὁ τ̃ κεραμέων, ϗ πηλὸς ὁ τ̃ πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βερβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπευφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ τ̀ . . . πανθ' ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζειν, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποτὲ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ οἰκείοις τ̃ θεῶν τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιδήμιος, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπιδημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιδήμησαν· tu lege: ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τ̃ κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & sæpius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. P. τούτοις (frumenti sationi) Κλείσθ τε ϵ Μεταπείρα ϵ Τριπτολέμῳ ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis*; *quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν ϵ μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν ἀφιγμένην τ̃ σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse sæpiss. sic χλεύασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum*: *ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

re atque animata vobis opera sunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. ᾗ νὴ Δία, ᾗ τὸ θερμὸν αὐτῷ ἐστὶ ἀφ' πυρος. ᾗ τοῦτο ἂν τῆ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quædam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animæ significatio ulla, sed delectatio quæ-

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, ᾗ τὰς τοιαύτας τ' ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδώλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. ᾗ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ χεῖ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅτε κίνησις ὁμοία προσέστιν, ὅτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλ-

[d] Εἰ μὴ ἀφαλλάττοιτε] Εἰ μὴ ἀφαλλάττοιτε O. εἰ μὴ ἀφαλλάττοιτε. M.

bus. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀττικὸν] Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. *J.Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J.Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J.Br.*

Ibid. Ζῶντα ὄν] Haud dubie ἀκμαιότερον MS. Wittiana Ζῶά γ' ὄν &c. *J.J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a *Nostro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde desumtum hoc credo. *M.du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ ἀφαλλ.] In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere; sed aurea plerisque vestris figmenta esse.* Tu potius sic redde: *Nisi in eo tantum differretis* (a Prometheo sc.) *quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκείνῳ ἐμοιγε ἀφαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν ἄλλα οὐκ τῷ ὁμοίου πάντα ἐπρατλον, οὐ μὴν ὅ τούτῳ δίκαιον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ ἀφαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otiosum illud εἰ. Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τ' ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ἡ πολυπράγμων δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae ie contemsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθοντε, καὶ ἐν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἐβύσσειν, καὶ τειρομάχοισιν ἀρήγειν. Ἔστε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πᾶσιν ἀπείρισιον ἐ χρήματ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238. 233. & 224. Θῆητες ἄλλοισι ἐ ἐν πολίεσσιν ἀγῶσι Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed quum scribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Possis itaque non absurde, Ἔστε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔστε δικασπολήσιν ἐρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens Θυμίλιοι, πανίοι, σοφίοι pro Θυμίλῃσι, πανίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἐτέρως δὲ οὐκ ἴσι πλουτεῖν ἐν ταῖς παθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα ἐ θεῖα ἐ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλεύθερου γινόμενον & Ep. 147. p. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, & caninae contentionis jurgiosa certamina:* is se *forensium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus crassa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* distare) *potestate permissa.* *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Juliani* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M.du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὡς-έ [a] μοι ἐθυμεία ἔπεισι, μὴ ἄρα ὅταν με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς ἢ Κλέωνά φησιν· οἶδα περὶ αὐτῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μὲ τὰ πράγματα. ἢ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρέας, ἢ [b] ἱπνοποιούς, ἢ πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὀβελισκόπτουλες ἐς τ' πηλόν, [c] ἢ τ' ἐν πυρὶ οἶμαι τ' σκευῶν ὄπτησιν. ἢ εἴγε σοι τῦτο βυλεῖ εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὖ-γ' ὁ χως ἀποτετόξευ, ἢ ἐς τ' Ἀτθικὴν δριμύτητα τ' σκωμμάτων, ἐπεὶ ἢ εὔθρυπτα [d] ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. ἢ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις ἂν Δημοσθένης, ὃ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum coctura. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοι O. M. *b* Ἱπνοπ.] Edd. ἱπν. in O. ἱπν. *c* Καὶ] ἢ C. L. P. S. ἢ καὶ *f.* πᾶσι O. M.

31. Ὡς-έ μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὡς-έ μοι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῆλθέ μοι λέγειν· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥσπερ μοι θαυμάζειν ἔπεισε. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπειπάζειν. p. 87. ὃς δὴ ἐπῆλθέ μοι αὐτῷ εἰπεῖν. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. Ἀμπράττεσθαι ἄν, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲ τιμὰς, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δὲ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: διὸ ἢ μικρόν μοι &c. ἐπέρχει, non μι. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom Mag.* in Εἰσῆλθε. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθέ δέ μοι, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μὲ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμηθεία partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ε. ἐκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἔ. μηδὲ κ. ἄξια τῦ Κ. ſuperioribus, βάρβαρός τις Δημοκρίτου, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶδα περὶ αὐτῦ praeferrem, οἶδα δ' αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶδά που ἐ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μὲ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲ γὰ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τ' πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δ' μὲ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique fero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἱππ.] Scribe ἱπνοποιούς, pro ἱπνοποιούς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθέας] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus:* imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδω Προμηθέα, ἄδω πηλοῦ. Hunc

nos ; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus ; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent ; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit : ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινοπρεπὲς τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἐκτέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνεύσασα τὸ πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὕτως ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι ᾖ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῖν] Ὑμῖν F. *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit : *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* T. H.

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquæ εἶναι & ipſe *Ox.* vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus :* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ ὁδὶ ἕκαστα ὁ νόμος εἶναι τῷ ὄντως εἰρῆσθαι in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. T. H.

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur : πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 437. E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲ Φιλίππειον, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ὡ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum διαπαίειν τὸ σκληρὸν τῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commode epiſtato mitigare.* T. H.

47. Ἐκπεπλῶ] Ante Salmurienſem omnes ἐκπεπλῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt : ὡ ταῦτα εἰπάσεταί τῳ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐκπεπλῶν. Poſſes quoque: ὡ ταῦτα εἰπάσεται τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐκπεπλῶ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. T. H.

49. Τῶν ἐνοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* J. G.

Τῶν ἐν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. T. H.

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότερον τῆ ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. J. B.

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. J. J.

55. Πρός τε τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τε, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo : *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τε ſequi debet καὶ. J. C.

Πρός τε] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum : illud malebam in Somn. §. 16. hic praevulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis : *Stephan.* in Ἰκάριον ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. T. H.

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit : mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam ἀρ-

ματος, ἢ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ ἐμοὶ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εἰ ἴδοι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. εἰδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, ὡς γε ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συνελῄφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἃ συνιεὶς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ὅπισθε δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa specta-

a Χάριεν] καὶ χάριεν P. *f. s. A.* χάριόν τι C. L. καὶ χαρίεντα *F. A. H. P.* καὶ abest in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχίτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχίτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχίτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata*· sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχιτύπων καλλιγραφήματα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Onesicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος τοῦ ἀρχιτύπου ἀπέστη. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus:* vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χάριεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* filio fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἐ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *f.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam secuta est *A.*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. præferunt. Coll. χαριόν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖ σε. Particula γε incommode posita: melius transferri potest: εἰδὲ γὲ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. εἰδ' ἂν (seu εἴδη) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. *f. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ γὲ ἐμοὶ] Aut delendum γὲ, aut loco movendum: εἰδὲ γὲ ἂν ὠφέλησειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. f. C.*

Παρὰ γὲ ἐμοὶ] Pro γὲ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφέλησειεν αὐτῷ οὐδέ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιστρέφειν ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deformis.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *f. f.*

Παρὰ γὲ ἐμοὶ] Ed. *f.* γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρά γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *f. B.*

Ibid Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τὰ καινότητος. *f. Br.*

Τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. *Th M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *f. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα]. Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὰ ἄμορφα

tacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὸν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέζωστο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκάλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὅτι τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέπεσεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ὁ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν

τοῦτα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μὲν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: *τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιούμενα, quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inulitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ὁ μὲν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὴ ἄλλης γε πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. δεῖ δὲ ἀντιποιηθῆναι σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίας σώματος ἀντιποιουμένη. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθῆναι. T H.

69. Πτολεμαῖος] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλοσοφοῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μὴ τὸν λεγόμενον πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συσήσαντα· ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν ὁμωνύμων ſic *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Z. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. T. H.

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἔρμ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. M. du S.

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἡ μὲ τὸ πίτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπὸ ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν· *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὁπόταν τὸ λίχνος ἀνεθόρησε. & XVII, 46. ὑποθορύσῃ ου quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθορνύειν in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὅταν τὸ ἐμὸν ἄζος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὅταν μητρῶον ὑπὸ λύθρων τοιοῦτον ἐξέθορεν· *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* T H.

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. J. B.

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. J. Br.

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι πρὸς τὸ πότον.

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τὴμὸν, κάμηλον ὄν Αἰγυπτίοις, ἢ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ὄν. δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἁπλῶς εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γὰρ ὄν. δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὸ ξυνθεῖναι εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέρατόν τι ζῷον τυτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, sint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comœdia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, justaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ὃ μὴ] Cum viderem hæc omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullæ editiones, nec Mss. Hæc omnia sic puto posse legi: ὥσπερ τὸ πότον. οἱ ὃ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὴ, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ὃ οὐδὲ] Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid objiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens *Noster* aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἔτι· de Conscr. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον· nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis *Bouρdelotio* res pessime succesit, ut satis manifestum est, si *Lucianum* ipsum conferas in Zeux. §. 12. ὥρα τοίνυν μοι σχοπεῖν, μὴ καὶ τὴμὸν ὅμοιον ἢ τῷ Ἀντίοχῳ. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου καὶ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ὃτε δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸ ξυνθεῖναι εἶναι] Ἔστι γαῦν ὃτε δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὸ ξυνθ.] Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεσῶς· ἀλλότοκον, καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· *dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum* ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) *deinde transpositione literarum* ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει δὲ ἐξαλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· *significat ergo in aliam formam mutatum & morosum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Isocrate* appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Eustath.* ἀνυποστάτους ἰσοίας, καὶ ὡς οὐκ οὔσας φύσεις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noster* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλῆθει τι καὶ ἀτοπίᾳ τεραλολογους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. teste *Aristot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque secutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὀπτδειχνυμένοις τὰς παροψίας, ἢ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ ἢ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνελθὸν, ὥσπερ ἐξ οἴνου ἢ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον ; φημὶ ἔγωγε· ὃ μὴν θαρρῶ γε τῇ ἐμαυτοῦ ἕξει ἀφτείνειαν, ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη ἢ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, ἢ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι, ἢ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἢ τοῖς πεπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παρελθοῦσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διωνυσιῷ.

tus *D. Heinsius* Κίνταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ ἔθνικὸν πολύμιξόν ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι ὁ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἔστω, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φύσημα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non insecte quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλάττοιμεν de quibus quae notat *Lud. Crefollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐκίφατον] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑβριστόταλον] Placet ὑβριστικώταλον. *J. Br.*

Ὑβριστόταλον] *Brodaeus* loco citato pro ὑβριστόταλον legit ὑβριστικώταλον debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβρις, unde deberet oriri ὑβριστότατος neutiquam tamen ὑβριστότατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστὴς *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πύξις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *malsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συνεφθειρε] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur ; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ εἶναι τὸ μὲ ζ ἀπὸ τῶν σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine punico, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poetae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo tolebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poeticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

τρῳ ὡμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελᾶτο παίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχεμένη, τὰ πολλὰ τῶν ξυμπλόγων

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A.* 2 *W.* b Ἐποχουμένη] Ἐπιχουμένη *B.* 2. *P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionysio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem scripturam retinet Miscell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. *J. B.*

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῶ δ. ἐ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταῤῥᾶσθαι ἀνδράσι ποιηροῖς dixit Comic. in *Lysistr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus sum *L. Bos* recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Mitor Interpretum, *in sublime evecta*, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τ ἐλπίδος ὀχούμθοι ταύτης, *illa spe vecti & confisi*: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθ, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum pene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι ἐπὶ κεχρημένοι ὥσπερ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τ ὅγκον ϵ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν ἀ]αφύγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. καστῖσι ἀπὸ τ μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*; sine causa. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῦ Χοροῦ λεγόμθον. *Nester* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα ὑπερτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valesium*. *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπιχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philosophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς ϵ μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, & Φροντιστὴν & μετεωροφιλοσόφους vocatum. *J. P.*

Φροντ. ϵ μετεωρ.] Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταὶ, & alio in loco μετεωροφιλόσοφοι. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a *Nostro* narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympos.* p. Ed. St. 520, 35. ubi discres eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμθος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μέλλοντ. προϊόντων] Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προϊόντες, τὸ προελθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, *in scenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προϊόντων] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Verissima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προϊέντων, quod alias Edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox., nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὀθν. *M. du S.*

Προϊόντων] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorsus adsentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in Thes. T. I. p. 1273. sane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula,

inum, ſubſannabat; *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. καὶ 25 μίαν ταύτην [c] προέλθοιεν ἐπεποίητο ἐκείνους ὅπ-

[c] Προέλθοιεν] προέρχεσθαι C. P. L. *J.* margo *A.* 1 *W.* προσιὼν *A.*

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωροδιδάσκαλος produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροσοφισταὶ v. 332. μετεωροσοφιστὴς v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προιέχονται ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ἴσ' ἂν ἴσως προέλθοι, & *ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προελθοι. πρόεναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. *p.* 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. αὐτὸς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Fresne* Gloſſ. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Ψ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐκ τοῦ πάππου ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ἢ προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα & προελθὼν ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην νύστην ἐξ ὕπνου ἔθους ἀφέρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν παλούμενος παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma προέδου, προσ-

ὁδου vel πάροδον ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χαλᾷ ὁ λογογραφὸν σωφρονεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. σωφρονῶν ὁ τὰς πρόοδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλὴν *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὔτε εἰς τὴν βουλὴν, οὔτε εἰς τὸ δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων ὑδήν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου ἐγγενέσθαι, ἐκκλησίασαι, ἐὰν τύχωσι dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσήκεσθαι τοῦ δήμου *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρήκεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr.* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἶπα τούτους· *Aeſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. ἡ μὲν βουλὴ τὸ τοῦ Ἄρεως πάγου πρόοδον ποιουμένους πρὸς τὸ δῆμον· idemque περὶ τοῦ Παράπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν ἐπισήμους προόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἐν ᾧ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λόγον ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ἔτ' ἂν ἐδόκουν προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὅτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον ἐπράττου in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγορεῖντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου προερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δ' ὑπό τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν εἰκέτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγῶν παριοῦσι quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. οὐ τοῖς θεάτροις χρὴ δεῖ τοὺς προιέναι μέλλοντας τῷ δήμῳ, τι μὴ μικρὸν ὕστερα· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſum fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; θεμιτὸν δεῖ καθαπερ πρόλογον τὴ προόδου

ὀπισκώπτειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῆς· ἄρτι μὲ ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα ἀξιομισρεῖντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ Ἀξίλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσόφων· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι ἁρμονίαν, ἀπὸ βαρυτάτου ἐς τὸ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ὄντως ἐχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ Ἀξίλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστων Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστων] Adde ὁ Ἀρ. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἢ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προλόγου, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προλόγου non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν ποιουμένη τοὺς φιλοσόφους ἐπιτρίπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. ἢ μίαν σποδὴν (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τῆς σωφροσύνης· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καταχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut haec tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ τ' ἐπέρρωμαι τ' ἠλίῳ. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήματα] Reſpicit procul dubio haec verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀτὰρ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ἐπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ἐπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἄλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 84. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καλαμοκαμάρους ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς ἀξὲ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς ἀξὲ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς ἀξὲ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum discrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς ἀξὲ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς ἀξὲ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, octavas extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπολογ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ϑῆλυ τοῦ ἄρρενος] Hac de re *Phaedrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ϑῆλυ τοῦ ἀρ. ὑγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ ϑῆλυ] Hac de re *Phaedrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμῶσι] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμῶσι τοῦ φαιοῦ *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκαταμεμιγμένη φύσις, pro συγκ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φαινοῖν] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud φαινοῖν pro φαυλοῖν aut φαυλότερον, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτον, id eſt, ὁμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιημένῳ· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Καταλογάδην τῇ πυκνολῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* 1. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ; quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet Ip. c. 45. P. & B 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique

ver-

poeptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiscuerim, & ob id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepisse fortasse auditores, atque ossa appositisse ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit; hoc certe nostris inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi

εἰ πάλιν πεισόμεθα, ἐδὲ τύμαρσι ἀνιχόμενα ἢ τ κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ἄμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαλαμίξας, κ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ κ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῆσ ἴσως τὺς ἀκούοντας, κ ὅτ᾽ ἂ ϖθῆς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ ϖιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰ ϖ κλεπτικῆς (κ γὰ [c] κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ϖθέν τυ γὰ ἂν ἐκλέ-

a Φανεῖν] φανεῖεν Edd. priores. Quod restituimus est in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων J. φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere jussi: quomodo γέλως κωμικὸς, sic & σεμνότης φιλόσοφος τὸ κωμικώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, χῆμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰ ϖ κλεπτικῆς, κ γὰ κλεπτικὸς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius: Sic enim vertunt: *Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis.* Non poterat insulsius. Quis enim intelligat: *Quod est enim furti?* dein quid hoc ad rem, esse furtorum deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani*. Primo post ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἄπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc salam nostris inesse non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰ κλεπτικῆς &c.] Facilem & verissimam *Graevii* distinctionem sum secutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: *Noster* Amor. §. 38. ἄπαγε, μά μοι γένοιο Pseudol. §. 31. *Chrysostomo* frequens: ἀχὶ τὸ σῶμά ἐς τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἀθρωπε, ἀλλ᾽ ἡ τρυφή Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γενικῶ πτῶσις, μὴ γένοιο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός nam quis credat *Lucianum* tam insignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικὸς eum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fatetur. *T. H.*

47. Ὁ θεὸς] Προμηθεὺς *Hesiod.* οὐ E. κ H. *J. Br.*

Ὦ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, λοιπὸν ἐπὶ σοὶ θεοὶ, τὸ δοῦναι. Hac in re utitur dictionibus ἀπαρνέομαι, λοιπόν εἰμι, ἀπόχρη. Quod semel monitum volo. *J. B.*

Ὁ θεὸς] P. mendose, ὦ θεὸς, quod *Bourdelotio* & *Verstio* fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. *M. du S.*

48. Ἐπαῦσαι] Scribo ἐπαῦσαι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ ϖθέν τῦ γὰ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐπὶ δίκαιῳ τοιούτους πτιννοκόπλας κ τραγελόφους ἐκ αὐτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? nisi quis me lasset, qui tales pinnum incurvatores & hircocervos ipse composuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinnum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignoraverunt πτιννοκόπλας esse centauros. Suidas, πτιννοκόπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus usus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *nisi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipse composuerit.* suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus hausti, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat usus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam scribitur, ἢ ϖθέν τῦ γὰ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ ϖθέν τυ γὰ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, est, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκῶ ἦν ἐν παντὶ τῷ ὄντι φιλοσόφῳ εἰ ἢ ἐκ ἀκαῦ βούλει, τῷ ὄντι σεαυτῷ φαίνου, κ ἐκεῖνος ἴσχυ. *Wolfius* interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia *Politianus* omisit τῷ ὄντι, ipse non necessarias has voculas judicat. *Mericus Casaubonus* nescio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ἢ ἐκ ἀκαῦ βούλει τῷ ὄντι, σεαυτῷ φαίνου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιτυοκάμπλας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συλλεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit; qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse comiposuerit. Verum quid faciam? Perseverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τοῦ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo *Epicteto*, cujus ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἴσχ, longe plenius & perfectius esse prae *Simplicii* & *Paraphrastae* καὶ ἱκανὸν εἶναι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίτυοκ.] Castigo: πιτυοκάμπλας ἢ τραγελάφους, hoc est, *monstra quaedam.* *J. Br.*

Πίτυοκ.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτλω vocat lib. II. Ver. Hist. *G. C.*

Ἱπποκάμπας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπλας ut ἀ. ἱσ. β. c. 23. (vel mendose Ποτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπτας. De his consule *Spanh.* & *Aelian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus describit *Philostratus* εἰκ. p. 774. (locum ipsum vide ad ἰ. δ. VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praecivit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ἡ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut *Kuster.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Meurs.* in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀπεκτόνας καὶ Σίνιν τὸν παῖδα Πιτθέως συγγενῆ· quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Thes. p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ ἢ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς ὄντας τοιούτους· ἰχὺς ὁ ἐπιμελουμένου· paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοκ. ἀντὶ τοῦ μιγάλοι, ὡς ἁρπάζοντες μὲ ἢ προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες: necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπ). De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυοκάμπτας eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa; Αἰροκίλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀεροκελάδους per se solos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Hesychio* multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπαι legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, σαρκασμοπιτυοκάμπαι. Sunt sane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioscorid.* Alexiph. c. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, ἱπποκάμπας, vel, ut scribi debebat, ἱπποκάμπους, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & *Rob. Constantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Aristoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας· haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δεῖ σε πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim est in iis, quæ semel elegi; mutare enim consilium, Epimethei, non Promethei est.

ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμεθα· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quæ nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. Φυσ. Ακρ. πῶς γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλαψος & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφου nomen, recenset *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam hæc scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditissimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Græcam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet Vir egregius τοιοῦτος πίνοκάμπης quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere niteris: imo majoris est artificii* τὴν τραγελάφους συστῆσαι; τὰς διαλὼς τὴν φύσιν (ut Aristides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum* ETIAM *res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comœdiamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sisiim æquaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset.* Jam tu, quæso, ad animum revoca, quæ leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτου, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, si lubet, consule *Plin.* VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. post. De iisdem consule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύσῃ] *Post rem consulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίνοον, quasi *sero sapientem*. *Hesiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀιολομῆτιν· ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. *G. C.*

Nigrinus, sive de Moribus Philosophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

1 ΗΜὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει

ΠΡΟΣ....] Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paulo post adventum suum Romæ scripsisse videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexisse, cum hæc scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famæ invidit illa ætas. *M. du S.*

NIΓΡΙΝΟΝ.] Romanus esset, an Græcus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea præcipue, quæ de reditu ex Græcia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Αθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς πρώτοις ἄρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Aristoph.* Ὄρν. & ibi Scholiast. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Aristophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δεῖ σοι τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. §. 9. εἰς ἀπιόλειψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα εἰς ἃ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδις ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλισχάμβοι· χρήματα continentur in πλουτοῦσιν· eo pertinet αὐτὰ, v. 566. εἰ γε δὴ λαθεῖν αὐτὸν scilicet κλέπτειν. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας εἰς Ἀθήνας ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τὴν σὴν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ Θουκυδίδειον λέγον, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας· ἢ τοίνυν προσβλέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

[a] Αὐτοῖς] αὐτοῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔσχον. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Nostes* in Hermot. §. 30. εἰ καὶ πάντως νῦν ἔχει, ἀγνοῶ ὅτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦ ἔχω, *quoque sim erga Te animo:* nota loquendi formula: *Lucian.* Asr. περὶ τ. E. M. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἐς σπουδὴν καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως αἴχει δυνάμεως. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἐπίδειξαι χρῆναι τὸν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μάσον θῶμαι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. ὡς οὕτω τρόπου μόνου ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω δ' ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus:* quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μὲν] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲ θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲ &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, cogniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἀμαθία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἄμεινον ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγεμονίας τὸ θράσος idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρῶν μὲ ἀδεμονῦ, ὥσθ' ὁ τὰς καιρὸς θιλόν τι ἢ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ γὰρ ὑποπτόν τι ἐς λελογισμένον ἐσ αὐτοὺς μάλιστα τοὺς φοβεροὺς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Α.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Bergler.* us observavit. *T. H.*

22. Θρασύνω

ſpicere nos amplius dignaris, neque converſaris nobiſcum, neque ſermones ut antea confers, ſed repente immutatus es, & omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc inſolentiæ perveneris, & quæ ejus rei cauſa ſit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Inſperato felicem & beatum vides factum, & quod in ſcena ſolet uſurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam ſubito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud eſt, quo te ſic effers? ut non ſummatim modo lætemur, ſed &, auditis ſingulis, accurate ſcire poſſimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro ſervo liberum, pro paupere vere divi-

πων ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὐδ' ὁμιλίας μέλον δίδως, οὔτε κοινωνεῖς τοῦ ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβληκας, ἢ ὅλως ὑπερφιλοχῶ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ἔτως ἀτόπως ἔχεις, ἢ τί τούτων αἴτιον; Α. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὀδῶ παύεργον ἥκει σοι εὐδαίμων τε ἢ μακάριος γεγενημένος, ἢ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισάλβιος. Ε. Ἡράκλεις, οἷος σὺ βραχεῖ; Α. ἢ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ ἢ κομᾷς, ἵνα μὴ σὺ κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινόμεθα, ἔχωμεν δέ τι ἢ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ σὸν ἀκούσαιμεν; Λ. εὐθαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου μὲν ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πτήλου ὡς ἀληθῶς πλέσιον,

a *Μέγα*] Edd. priores *μετά*. b *Ἀκριβῶς*] *ἀκριβὲς* P. *J.*

22. *Ὁμοίων λόγων*] *Ὁμοιος λόγος* Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* *ὁμοῖοι πόλεμοι*, *ὁμοῖοι θάνατοι*, *ὁμοίων γάμος*. *J. B.*

23. *Ὅλως*] Defendi poteſt, etiam ex iis, quæ notat *J. Jenſius* L. L. II. c. 11. Malo tamen *ἅλως*, ut ad præcedens *μεταβέβληκας* aptius conveniat: *Tu, qui omnis eſſe ſolebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque ſpeciem ſuperbi geris.* *T. H.*

27. *Ὀδῷ π.*] *Eraſm.* in eo Adagio. *J. Br.*

Ὀδῷ παύεργον] *Ut te non morer.* *J. B.*

Ὀδῷ παύεργον] Non eſt, *ne te morer*, ut habet *Emendelotius*: ſed *nunc ὀδῷ παύεργον, obiter, aliud agendo, en paſſant ja ſuis devenu heureux.* *J. C.*

29. *Σαυτῆς ὄνομα*] Sic idem alibi. *J. B.*

30. *Τρισάλβιος*] *Ter beatus atque felix.* *J. Br.*

Τρισάλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— *ὡς τρισάλβιοι*
Κεῖθι βροτῶν οἱ ταῦτα διεχθίντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ἅιδου· τοῖς γὰρ οὐ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πᾶσι' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. *Μέγα*] Hanc vocem pro *μὴ* repoſui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu eſt: nihil enim hactenus narravit, ad quod *τὸ μὴ τοῦτο* referri poſſit, ſed *ſe beatum eſſe* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigiſſet, cognoſcere volens, ut ediſſerat hiſce petit; ex vulgata nullus elici poſſit ſenſus, qui ex hac limpidiſſimus eſt. Ne dicam errorem proclivem *τῷ μέγα* in *μετά*. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certiſſima, quam præſtant mox, *ἢ θαυμαστὸν οἷος σοι δοκεῖ*, pauloque poſt, *μέγιστον μὲν* quæ ſi quis recte conſiderarit, nullus eſt dubitationi locus relictus: quare cauſa non erat, cur in re clara Mſſ. fidem expectandam putarem. Graeci uſurpant *μέγα τι* pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. *ἂν δέξῃ τι ἐμοῦ μέγα λέγοντος* Phaedr. p. 1231. B. *τοῦ ἐν μέγα λέγοντος Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. *ἐγὼ μὲν δὴ οἶμαι τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγα τι & καλὸν γεγενῆσθαι Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & deſiderabilem contigiſſe, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego exiſtimo, mortem ejus admirabilem atque honeſtam fuiſſe*: de Socrate præcedit, *μέγα τι ἐμοὶ ἐγένετο ὅτου & οἷον mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo. Ariſtocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — *ὃ δέ τι τοῦτο μέγα Κρίτων' οὐ Ἑρμιονεῦσιν AElianus* ipſe I, 60. *εἴ τι δὴ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀθλιώσουσι, μέγα τοῦτο.* Jungitur aliquando *Θαυμαστὸν Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. *ἐν τούτῳ τῷ αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. B. *ἢ θαυμαστὸν & μέγα* quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: *Πολὺ δὴ ἀλύπητος, ἀλλ' ἰχῶν & τὸ μέγα.* Eodem pertinet, *οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis ſimilia poterant proferri plura. *T. H.*

32. *Κομᾷς*] *Superbis. κομᾶν* indulgere genio & elatum eſſe. *Ariſtoph.* Equit. ubi *Scholiaſt. κομᾶσι, τρυφᾶσι. τὸ γὰρ & ἐπὶ τῇ τρυφῇ λέγεται & γαυροῦσθαι & μέγα φρονεῖν.* alias *κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἀκμαλέως. Poll. Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. *Ἐπὶ κεφαλαίῳ μόνῳ*] *Ἐπὶ κεφαλαίῳ*, & *ἀκριβῶς* opponuntur. *εὐφραίνεσθαι ἐπὶ κεφαλαίῳ μόνῳ* dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *J. B.*

37. *Τοσ-*

σιον; ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ ὅπως μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐβάλλου μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠξίουν σε τινὶ σπουδαίῳ ἐντυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι μάλλον προσιπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐς κλίθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, καλαμάριόν τε μὲν ἐν χερσὶ βιβλίου ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſara janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κεῖμαι * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσει. *V.*

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex *V.* Haec in *G. C.* etiam legi notaverat *M. du S. T. H.*

37. Τετυφωμένου] In quibusdam τετυφλωμένου ſed recepta lectio ſana eſt. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλαζών, ἐμβεβροντημένος, ἄφρων. τετυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθῆτε interpretatur ὑπερηφανεύσασθε. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας ἐπὶ Ἄμασιν αἴτει ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, oculārii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius*, ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτῃ ἀλλ' χειρὸς ἔχουσα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον ρῒ χεῖρας, Idem p. 140. *T. H.*

53. Προύκειτο ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant*, quaſi legiſſet τοῖς χήμασι καλαγεγραμμένοις. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένοις τῶν χημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum χημάτων. Et certe καλαγεγραμμένον ἀπὸ χημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῶν χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῶν χήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προύκειτο ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ χημάτων καλαγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. F.*

Ibid. Πινάκιον .... καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo reſingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. χημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta. T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρίκοντοι vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάμου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάμου &c. *& ſphara Calami* &c.

pentem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμενος αὐτῷ καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἐπυθόμην εἰδέναι, ὅ, τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μοι λόγων ἀμβροσίαν καθεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμήρου

[a] Καλάμου] Καλάου P.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπὸ ἀσκῶν ἐμφυσωμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀπτιλοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & motu artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῶν παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μοι λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, latusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua, ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαίων interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖος & πρῶτος pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ δ' ἀρχαῖος· *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδην τε πίνειν. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀηδιᾶσαι, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀηδιᾶσαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀηδιᾶσιν Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. σὺ βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* 13. ὁπόταν ὁ Φ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτόν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥσ τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. d. S.*

ϛ λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ἵνα θεσπέσιος ἐφθέγξατο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ ἅπερ ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζόμενα ἀγαθὰ καταγελάσαι, πλοῦτον, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ πολλοῦ βλεπόμενα τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καλοὶ δοκοῦντα. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ ἡδέα εἶχον εἰκάσαι ὅσῳ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοίως ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲ ἐλυπεῖτο, ἐλεγχομένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ δεξυρίας, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθορημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφερᾶς τινος ἀέρος καὶ βίου καὶ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] καὶ ὁ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A. a. W.* b Τῷ ἰφθαλμῷ] Τῷ ἰφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in P. ut reſtituimus, eſt in C. P. L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Exnap.* AEdeſ. p. 50. *J. B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam delceret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* *Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ἐρώμενος παρασκεύαζου, τὰ τε Λυκοῦργου ἐκεῖνου ἀρχαῖον ἀποδεῖξαν, καὶ τὰ Κύρου, καὶ αὖτις ἄλλου πάντα ἤδεεν ἤθεσι καὶ πολιτείᾳ διαφυγεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere:* neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus.* Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati:* minime vero; ſenſus enim, ut quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur; tanquam ji omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T. H.*

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G. C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique exceſſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praeguans ſenſus in voce Graeca πλοῦτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ πολλοῦ βλεπομένων τοῖς πολλοῖς. *T. H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J. Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nulla magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt:* quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δῶρος· ἀνεπέτασεν αὐτῷ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus:* qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſine exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſorim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

φθαλμῶ μὲν, χ̀ ἅ τοῦ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τ̀ δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέ-τερ@ χ̀ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γ̀ τέως αὐτὴν τυφλώτ-ισσαν τ̃ειφέρων.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε τ̃ειήχθην, ὅ ὃ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γ̀ ὑπὸ ζ λόγυ χ̀ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἐδὲν ὀλιγῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοιόν τι πεπονθέναι τ̀ς φιλοσοφίαν, οἷόν τ̀ χ̀ οἱ Ἰνδοὶ τ̀ς τ οἶνον λέγον@ πιθεῖν, ὅτε τ̀ρῶτον ἔπιον αὐτῦ. θερμότεροι γ̀ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὅτω τοτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ ζ ἀκράτυ ἐξεμάνησαν. ὅτω σοι χ̀ αὐτὸς ἔνθε@, καὶ μεθύων ὑπὸ τ λόγων τ̃ειέρχομαι.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

Ε. Καὶ μὴν τῦτό γε, ὃ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε χ̀ σωφρονεῖν ἐ@ιν. ἐγὼ δὲ βελοίμιλν ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτ ἀκῦσαι τ λόγων. ὃδὲ γ̀ ὃδὲ καλαφρονεῖν αὐτ οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἄτερῦ νόῳ. *T. H.*

78. Ἐλελεγμένων] Legendum ἐλελεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐλελεγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐλελεγμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωθέντης αἰδεῖται ὡς ἐλελεγμέν@) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφερῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. P.at. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥτε δὴ τὸ παν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt. J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Λύτὸν] Ed. *J.* uti *Voſſius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod *P.* etiam τ ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Λύτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus:* §. 2. τὸ πάθ@ τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τ ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τῦ ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρ@] Hæc clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τ̃ φύσει nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τ λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμεν@. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. νῦν πίφω χ̀ σωφρονῶ τότε ὃ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγνόουν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γ̀ ὃδὲ καλ. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor equim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ὥσπερ χ̀ ὲ θέμις ἐσί σοι τ δίκαιον αὐτοὺς ἀκοῦσαι ἐπιθυμῶντ@ καταφρονεῖν, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces orantis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ ᾗ φίλῳ, καὶ ᾠδὴ τὰ ὅμοια ἐσπευδαχὼς ὁ βελόμην ἀκούειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ ζ Ὁμήρου, σπεύδοντα ᾗ αὐτὸν ᾠδυκαλεῖς. καὶ εἰ μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε ᾠδοποιήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε ᾗ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῇ τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τ ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præſertim ſi qui audire cupit; & amicus eſt, & eodem tenetur ſtudio. LUC. Bono animo eſto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro feſtinantem hortaris. Ac niſi prævortiſſes, jam ipſe rogaſſem, me narrantem audires. Teſtem enim te adhibere apud homines volo, me non ſine ratione inſanire. Quin & crebro meminiſſe, volupe mihi eſt; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamſi nemo mihi adſit, tamen ſic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipſe revolvo.

7. Εἰ

α Γάρ] δὴ J.

audire vult, ſit amicus. Neſcio an exciderit aliquid, an vero elliptica ſit oratio *Luciani.* J.C.

Οὐδὲ γὰρ ἡδὺ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac ſi legiſſent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi ſententia copulari poſſit: nam ſi ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae ſequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Geſnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepiſſe quaſi, idemque ſibi voluiſſe* exiſtimat, *ac ſi dixiſſes*, οὐδὲ γὰρ καλαφρονῶ ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ. ΑΚΟΥΕΙΝ εἶμαι δίμις· *neque omnino inſolens eſſe* arbitratur, *ut ex iis, quae ſequuntur, ſuperior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingenioſe ſunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae ſcripſimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum ſententiam, tum ſuperbum illud aurium judicium laedat, ſcrupulus ingratus; cujus amovendi cauſa ſic mutatione minima refingendum cenſeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλαφρονῶ ἂν σοι, vel potius, ne ſuo caſu verbum deſtituatur, ὧν του, εἶμαι, δίμις· ſenſu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris ſermonibus, *multoque minus, ſi & amicus ſit, & ſimilium rerum ſtudio ducatur, qui cupiat audire:* aut, ſi propius etiam exprimenda ſit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt, ut aſpernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ virtutem orationi addunt: *Demoſth.* in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion Chryſ.* p. 401. A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἵππους καὶ ἡνιόχους ἀσυλλήτους. *Artemid.* IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδείκνυτο τάχος οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωμάτων &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε καὶ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. T.H.

9. Σπεύδ. καὶ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. J.Br.

Σπεύδ. καὶ ἀ.] Metaphora eſt ducta ab his, qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη νόδιγε, τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — *Quid me ſponte mea properantem, maxime Atrida, Exſtimulas?* Eodem alluſit Od. Ω. 486. Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε παρ' μεμαυῖαν Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod ſuapte cupiditate fertur ac propendet. G.C.

Σπεύδοντα παραπαλεῖς] De hac paroemia copioſe paroemiogr. & *Eraſm.* J.B.

Ibid. Καὶ εἰ γε μὴ ἔφθης] *Calaſir.* apud Heliod. lib. 2. ἀνθρώπῳ δὲ οὕτω πρός τινας ἐξεικῶν εἶχον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸ μῶθον, εἰ μή σοι προύτυχον. Sic in Lapithi. J.B.

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expreſſit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinſium.* Non injucundum erit contuliſſe ductas ab eadem re ſimilitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod poſitum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum ὑφηνώνους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῶν ἀξιομνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari ſit neceſſe: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῷ συνεῖδέναι ratio longe diſpar. T.H.

19. Αὐτοῖς ἀξιομνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῖς *ſecum, apud animum ſuum recordantur.* Plus centies in hoc ſcriptore erratum eſt in hujus voculae ſpiritu. Eſt autem αὐτῷ ἀξιομνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noſter* ἀνακυκλεῖν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo poſt τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατολίττειν. & ſimiliter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverſo ſpiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non poſſum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria ſollicitarunt Eruditi. Locus eſt in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸ βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾶον γενέσθαι, καὶ ὅτε ἐν σχολῇ τὰς κατ' αὐτὸν ἡδέσθαι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, εἴ τινα ἐτίμησεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τέ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quæ tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi sese præsentibus otium non habent; sic sane & ipse, philosophia non præsente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio solatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν ἐν ποσὶν ὄντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμιμνήσκουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὸν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὧς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται, καὶ προσάπτοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρελθυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ὑπὲρ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας ἐν παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίτθων, οὐ μικρὰν ἔχω τὴν ὠφελιμυθίαν.

δ Ἐπὶ] Priores Edd. οὐ, quod ipsum deest in *F*.

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ Δ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνῳκῶν. *V*.

29. Ἀναλυλίττων] Σημειῶ τὸ * ἀναλυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀναλίττων κείμενον. *V*.

* Ἀναλυλίττων] ἀναλυλίττω *V*. *T.H*.

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζων ὑπὲρ τῶν ἀνδρὸς, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noster in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito *Luciani* loco; sic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδέναι. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Nostrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπέρ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σαυτῷ λογιζόμενον. *J.J.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jens.* αὐτοῖς & Τιμ. c. 32. πρὸς αὐτόν. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T.H.*

Ibid. Προσάπτοντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *molestia afficiri*? nihil hoc ad rem: Legendum ἀνιῶσθαι, hoc est, *relaxari animo*, praesentibus objectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. *J.C.*

26. Ἐν τοῖς σὺν π.] Prius σὺν vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius σὺν, & interpretare ἐν ποσὶ *praesentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ᾱ. τὸ ϗ ἐν ποσὶ μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀσκαγάλους σὺν ποσὶ *ante pedes*. *Terent.* Adelph. Sie passim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra σὺν ποδὸν, ut in Piscat. §. 32. & passim alibi. *J.B.*

Ἐν τοῖς σὺν ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum σὺν ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστείλου ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρον ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accusato c. 11. Καὶ ἀνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnasiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γινγομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20. Ἥδιον ἂν ἐν ᾧ οἶδ' ἀνιώμενον ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. *J.J.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *F.* uti *Vorstius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jensii* emendatione opus non sit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾷν ἐν τοῖς γινγομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jensii* conjecturae idoneis exemplis munitae subscribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἰαχὴ ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. *T.H.*

27. Φιλοσ. ἐν παρ.] Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. *J.C.*

καὶ ὅλως, καθάπερ οἶμαι πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενον, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενον· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς πάλλεται. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναχωρήσαντα μενοῦν, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑπὲρ μείρακα με ἀποκναίεις θεάτρων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔστω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

a Αὐτὰ] Αὐτῶ pleraeque Edd. αὐτῶ B. 2. αὐτὰ L. J. Margo A. 1. W. Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυραυλαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. V.

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαΐαι, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι non φυκτωρίαι, ut in Mſ vitioſe habebatur. J.C.

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τῦ †Εὐπολίδου. G.C.

† In ipſo Cod. V. ſcriptum eſt φρυκτορίας, & πυρσὸν non πυρσὸν, quod in E. A. legebatur. T.H.

† Εὐπολίδη] L. Εὐπόλιδος. T.H.

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. J. Br.

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. J. Reliquæ τὰ αὐτῦ. M. du S.

37. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. J. B.

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. J. Br.

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλέης Ὀλύμπιος
Ἥρατ', ἐρώντα, συνεπόντα τὴν Ἑλλάδα,
Πειθὼ τὶς ἐπικάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, κἠμόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* J. B.

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. A.V.

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. M. du S.

39. Ἔγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. J. Br.

Ἔγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. G.C.

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— κἠμόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. T.H.

40. Π. ὦ θ. μ. ἀναχωρήσαντα μενοῦν] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀναχωρούμενον quam μικρὸν ὑπανιέναι apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni J. F. *Gronov.* lib. IV. Obſerv. & J. G. *Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hiſt. An. III, 13. κρούεσθαι

ſὸ

eſt: ſed illud quæſo, vidiſtine aliquando ſive Tragicos, ſive etiam, per Jovem, Comicos hiſtriones, malos iſtos dico, qui ſibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac poſtremo theatris ejiciuntur, tametſi ipſæ fabulæ ſæpenumero bene ſe habeant, ac palmam etiam reportarint? A M. Multos novi tales. ſed quorſum hoc? I. U C. Vereor ne & ipſe minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipſam ſententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris ſenſim ipſam damnare fabulam. Nam ad hiſtrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Ceterum argumentum ipſum non mediocri dolore me affecturum eſſe videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνα, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὰς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὰς φαύλας ὑποκριτὰς, τὰ συριττομένων λέγω τούτων, καὶ ἀφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῆς δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Λ. δέδοικα μή σοι μέλαξυ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι. τὰ μὲ ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀδυνείας τὴν νῦν ἀφθείρων· κἄπα [b] προαχθῆς ῥῆμα καὶ αὐτῆς καλαγνῶναι τῆ δράματος. καὶ τὸ μὲ ἐμὸν, εἰ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ μέλριος μελυπήσειν ἔοικε

[b] Προαχθῆς] προαχθεὶς L. F. P.

τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῇ ναῦς ſimiliter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeuſta jubebat remiges quieſcere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ ναῦτα, ναῦτα, ὦδε δεῦρο τὴν κώπην. Senſus itaque *Luciani* hoc loco eſt: Deſine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, ſed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc ſic eſſe evincunt ſequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ὅθεν τὰ ὑπομόνια. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀναπρούμβρος] Rectiſſime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Ariſtaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐκεῖνος (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνίκλινε) γέρων, τὸν τὸ θυμὸν ἀναπρούειν contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Neſcit veſtra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantiſſimus ſententiam venuſta verſione reddidiſſe contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux eſt inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκπίπτων ἡμῶν οἰκείστατος πάλιν ἐν αὐτὸν ἀναπρουόμενα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* ſunt interpretati, ſcilicet a pulſis tentandi praeludendique cauſa citharae chordis rationem phraſeos eſſe repetendam cenſuerunt; id enim ἀναπρούεσθαι, ſicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut ſatis conſiderate, proque more ſuo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in obſervatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀναπρούεσθαι a re nautica ſumtum eſt, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in ſenſum debeat explicari: *periculum eſt, ne ſermo noſter, tanquam navis de recto curſu abrepta, in ſcopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* ſequitur autem, ne quid ſcrupuli ſuperſit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ ὡς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae ſaepius ad ſermones traductae: ſic ἀνώγεως apud *AEſchin.* Eryx. c. II. ibi ſatis commode *Serranus*, *Serranumque* ſecutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνα] Latini, *ac illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illuſtravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omiſſo quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἐνόχλει, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς ἀφιεμένῳ τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philoſtr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epiſtolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὰν ὑποκρινόμενον, τῷ δράματος τὸ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui ſibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. ſeq. ἐκσυρίττης, & ἐξύστατα συρίζομεν. ἐξύστατα, *ruſticatim, plauſu incompoſito.* De plauſuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem ſaepiſſime uſurpat: ut & illam §. 11. τῶν ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Κρέοντα &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phraſi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philoſophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματος] Perſiſtit in metaphora: ſupra eſt: καί τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Σκοπεῖν

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον· ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διέξεισι· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίτῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum moleste feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A. 1. W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H. 1.* & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A. 1. W.*

60. Μίμνησο] Ὅρα σύνταξιν τοῦ μίμνησο. *C. G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J. C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, meaque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καλαισχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀχημονοῦν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἧμον, τἠμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμὲ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲ ὅσον εἰς τὸ μέρος τἠμὸν τῆς καθηγορίας ἥκει, βεβούθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀσθενέστερον ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἀποδείκνυσι. *J. G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἴδιον ὑπὸκ δήκαμεν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἀχημόνησας. *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶσι ἔν ποτε αὐτὸν ἀχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι σὺν τῷ θεάτρῳ συνίδη. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν ταῖς τῶ γραὸς (προσωπείῳ) ἐυδοκιμῶν σφαττοῦταί τε & κηρύττει, καὶ ἐν ταῖς τῦ βασιλέως ἀχημονῶν κλώζεται & συρίττει, ἔστι δὲ ὅπου & λίθους βάλλει· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλειν. unde ductum illud *Aeschinis* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ὑποβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἔστι δὲ ὅπου. *T. H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M. du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J. Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet*. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀνάχ. §. 33. *T. H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J. Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. A M. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, & , quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χαρίεντος τοῦ ῥητόρων νόμου πεπροοιμίασαί σοι. ἔοικας γὰρ κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἧκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. καὶ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτοῖς ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμελλήσῃς, μισοκακήσω γε πρὸς τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύταλα συρίξομαι.

A. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere; illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ὑπὸ τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ὄντως τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὰ ὦτα, ὧν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* J. J.

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος οἶκας ἐπεσταμένως ὡς κ' ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὡς κ' ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἴσως προχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διόρθωτε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῇει] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον ὃ πάντων καὶ πολεμικώτατόν ἐστι κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομισθαι. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμιλλῇς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀμελλήσῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμιλλῇς] Ante ἀμελλήσῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρέψαλό με μὴ ἀμελέλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατουρίσας, καὶ μὴ ἀμελλήσας. *A. Schottum* feſellit in Zenobii C. I. n. 18. ἰμέλει ſcriptum pro ἴμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ οὐ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥήσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύναλον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ πειθεὶς τὰς λόγους, μὴ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τοῦ ἐμαυτοῦ κεφαλῆς πρόσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καλαισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ ἐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω σου τοῦ ποσὸν τῆς ὥρας οὐ ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ καὶ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A. 1. W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὴ ξυνιὼν ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ἑνὶ λόγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακρὰν ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἐκτεινοντες ἐν τοῖς ἐθρηνοις, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσαι de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξυσίδας ξύσις enim exponitur, ὕφασμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τ' ἐμ. κ. πρ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum trahem heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τ' ἀληθείας αὐτὸς μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξωστισπασάμενος κείσομαι· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel ἁ πεσὼν γα κείσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heinsi.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ παιδιαὶ ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίσωρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους παιδίσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σάμον ἐπικράτειαν συγκαλασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Καλυδῶνι ποτὲ Οἰνομάου καιρὸν ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Φο-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transformet ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molev; Λ. ἀλλὰ μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲ ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ὅτε τῶν ἀστῶν, ὅτε τῶν ξένων ἀδένα τέρπον ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορβικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἐπιβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυτυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, καὶ σικρῶς, οὐδ' ἀνιλικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶν τοῖς γυμνασίοις καὶ λυτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

b Βιάζηται] βιάζεται *F.*

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ συντρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ αἰεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam δείσασαν σοφὴν amore captam operam dedisse Numae, & παραπαιδαγωγῆσαι καὶ συγκεραννύναι τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ καὶ τὸ χῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν ἀφ' ὧν ἐνεξίλεγχον. Ceterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τι ἡδονὴν καὶ BIOY ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῆς ἀγρίου ἀφεῖσαι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παρελλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum delideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem seu malis feritatem sive δυχέρειαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic 5. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλα ἐνδὺς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, ἢ γενοχωρῶν τὺς ἁπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξαλο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ ὑ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ ὁ πόλη μελαξὺ λυόμενος. ἢ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· ὐδὲν ὃν δεῖ θραλοπέδυ. ὁ δὲ ἀκυών ἃ ἦν, μελαξὺ ἐπαιδεύετο. ἣ δὲ ἐσθῆτα ἣ ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὑποσκώπλοντες ἣ χρωμάτων, ἦαρ ἤδη, λέγοντες, ἢ, πόθεν ὁ ταὼς ὅτος; ἢ, τάχα ἣ μητρός ἐστιν αὐτῦ· ἢ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὅτως ἀπέσκωπλον, ἢ ἣ δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ ἣ κόμης τὸ πεῖεργον, ἢ ἣ ἱματίης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κἢ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, ἢ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παραπόλυται] ὑπαπέλυται *F.* pleraeque ὑπαπόλλυται, exceptis *J. V. 2. S. A.* Emendatum ὑπαπόλυται in margine *A. 1. W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τῦ, λέγ τῦ πλήθους τ οἰκετῶν γενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* *J. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλίψις καὶ στενοχωρία· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ἐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ τραπ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδλως· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὁ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην διώλιπται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐκπέσοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκάπτοι) ἀφειμαλμένως, κἢ σὺν ἄδην ἄλλως πόρρωθεν si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praepilato, & non palam ad fastidium usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἰδιῶτα τῦ ποικίλου &c. Obs. *Ferrarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἦαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *J. Br.*

Ἦαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὑβρίστριαι τ ξυνικῶν βίων· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἦαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ τὰ ἄνθη τὰ αὐτῦ καὶ τὸ ἦαρ τ πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλούμενος τῇ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμιλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσῦ θρόνου ςικτὸς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα ἣ μητρός ἐστιν αὐτῦ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introvisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges feciisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προειμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Παναθηναίοις. ληφθέντα μέν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ συγγνώμης κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥστε ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε δὴ ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὸ ἀφελὲς τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ὄντα. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ σωφρονοῦσι τοῖς τοιούτοις διατρι-

[b] ὄντα] Deest in *F.* [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστιν αὐτῦ] Subintellige ἱμάτια· *forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ παιδεύονται] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra feciisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* κατὰ Κτησιφ. τὴν λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανῶτο. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienſium ne *Meurſius* quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, Δημων. c. 16. Conſule *Suidam.* v. βαπτά. & *Ariſtoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet niſi βαπτόν? Forſan & hic pulla intelligenda eſt, quo ſenſu apud *Athen.* in Comico ſumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis teſtem producunt *Lucianum F. Meurſius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, deeerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπιχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chryſ.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας ſive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuſter.* ad *Suid.* in Ζάλδην. Floridas autem ejusmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τῷ κήρυκος ἀνειπόντος] Legem ex *Suida* ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτό τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι τῷ τὰ ἀγωνοθέτῃ, quod adſuiſſent τῇ τῶν Παναθηναίων. haec alibi copioſius explicanda. *J. B.*

52. Τοιούτῃ ἐσθῆτι] Recte ſane, ſi ſequeretur χρώμενον nunc ſcribendum puto: ἐποίησεν, ἐν τοιούτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepolitionis ἐν eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ζῆν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προῃρημένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡμιοσμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεχήνῃ, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλῃ τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν πολυτελῶν τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τὸ ζῆν, *Latari, genio indulgere*: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετρεῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες ἓ τοῖς αἰσχίσοις τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίσοις μετροῦντι· adde *Damasc.* apud *Suid.* in Τυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muson.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατεαγότα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μισαὶ] Ex *Homero*. quales perpetuae parodiae in *Luciano*. *J. B.*

Μισαὶ] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μισαὶ] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μισαὶ ὦ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως τῆς καθάπαξ ἐξαγομένων τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσασι φοίβου Βρομίῳ χόρον ἄμμιγα πάντας· editur εὐρυχόρους, ἀφαίου, χάριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶν· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια ἓ δι' ὤτων ἓ δι' ὀφθαλμῶν καὶ παλαχόθεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσήμων θεαμάτων κακία, ἡ λῃστὴς τῶν ὀφθαλμῶν ἓ τῶν ἀκοῶν, ὥσπερ λῃστὴς τινων θυρίδων ἢ λῆξιν ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲ ἀγυιαὶ.] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καθαδίχεις] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑφ' ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὴ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὴ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς· quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῆς ἡδονῆς· quanto venustius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδισίοις pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O. 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ὠθοῦσι non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

διαφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διαίρισιν.

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί πάρεισι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καλαδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ ἀφ' ἁλὸς λαιμῷ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεύσης ἀενάου τε καὶ θαλερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνθυρώνου ὁδοὶ συνεισέρχεσθον γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἀπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· ἀπορεῖται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τὸ δὲ ἔρημον ὁ χῶρον γενόμενον, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενον, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτην

a Δὲ] δὴ P. *F.* Margo *A.* 1. *W.* b Δίψης] λύσις A. P. *F.* Margo *A.* 1. *W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt : *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro ἐκσυρῶσι *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρεσθαι. Congruit haec poteſtas cum ψυχὴ ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ὑποκλ. *T. H.*

85. Ἀνθρώνου ὁδοὶ] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυς] *Limo ſemper impletus :* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. λύσις quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Λύσις] Ex *F.* Ed. P. & Angl. Codd. haec ſcriptura. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἀγρίου τε χώρου ἐρήμου, ὕλαις ἀπάσαις ἐπηρείοις λάσιος. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθούσης Ἀσσύριος ἀνδράσι. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τίθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Charitium : *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert*, mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus. Livius* XXI. cap. eodem : *Ita enim has gentes; non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit : florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *AEſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τῆ παλαιᾶς ἁναρμοσίας πάθος τελεώτατον ἐξανθεῖ τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅταν ὕβρις παισὶ καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἐκανθεῖ & ſimilia plura : verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam : nam quod ex Ed. *F.* profertur λύσις, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & δίψων. Δίψια κοινὰ, ξηρὰ

αὐτῷ ἀπέφαινε τ̀ πόλιν, ἡ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

17. Ἐγω' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῆειν ἀπὸ τ̀ Ἑλλάδ@, πλησίον πως γενόμν@, ἐπισήσας [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τ̀ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τ̃ Ὁμήρῳ λέγων·

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάε@ ἠελίοιο,

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

ἡ Ἑλλάδα, ἡ τ̀ εὐτυχίαν ἐκείνην, ἡ τ̀ ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τ̀ ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, ἡ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, ἡ δεῖπνα, ἡ κόλακας, ἡ μιαιφονίας, ἡ διαθηκῶν προσδοκίας, ἡ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί ἡ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθ@, μήτε χρῆσθ@ τοῖς καθεστῶσι δυνάμν@;

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

Οὕτω δὴ βουλευσάμν@, ἡ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τ̀ Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *equo he-*

[a] Ἐμαυτὸν] ἑμαυτῇ Margo *A. 1. W.*

ξηρὰ. *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἐ δῆϊος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἄρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης δῆϊαδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius, Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt*: notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva*: praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἣ ἡ δίψηϊ τε ἐ αὐχμήσασα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies δίψῃν & αὐχμεῖν *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἦν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ ἡ δίψησιν αἱ ἄρουραι &c. τῇ δίψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τ̀ ὁ ψυχῆς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἑωυτὸν positum sit pro ἐπισὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισὰς περιέμεινα· & ἐπισάντες σιωπῇ ἐ πρὸς ἀλλήλους διελέγοντο apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τ̀ φόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε ὃ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπισήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus, constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον &c. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισῆσαι per se: *Eusеb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας· mox: ὧδις ἂν ἐπισήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. καὶ ἐπισήσαντες ἀναπαύσωμεν ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus. Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐνοεῖσθαι docet: Ἔννοεῖν μὲ γὰ ἄφνω μὴ ἐπισήσας in Edd. quas vidi: ἐπισής. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πράγμα, *digna res, quae animadvertatur*: dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶ ἐπισάσεως τὰ ὑφαιρέτα. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὸν λόγον, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰ ἐπισήσαις τοῖς πράγμασι τ̀ νοῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cede, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἔκλε κυδοιμῦ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμλω, ϗ βίον τινὰ τῦτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦλα προλιθέμλος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ προσλα-
1 ζλῶ. ϗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πω μετέωρ@ ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμλα, τῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωτα παρέχειν δυνάμλα, τῦτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίυ λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque au-2 rium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20 Εἰ γ᾽ χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῆσδε τ᾽ πόλεως, ϗαὶ τ᾽ ἐνταῦθα διαίριβῆς. ὐ γ᾽ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσύ-
2 στοις δὲ θεάμασί τε ϗαὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, ϗαὶ ἀγλιλαμβανομένοις. ἀλλ᾽ ἀτεχνῶς [b] δεῖ τ᾽ Ὀδυσσέα μιμησάμενον πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δειλὸν γ᾽, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ᾽ ἀκούσ-

ὁ Δαῖ] δὴ *F.*

13. *Προστιθίμδος*] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθίμδος συνέταξε. *V.*

* Προστιθίμδος] Absurdum ſcholium: recte in textu legitur προτιθίμ. *M. du S.*

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. *T.H.*

97. Τὼ τῦ Ὁμ.] *Homerus* Od. Λ. vs. 92.

Τίπτ᾽ αὖτ᾽ ὦ δίζησι λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. *F. Br.*

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. Λ. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. *F. B.*

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ᾽. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. *M. du S.*

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους. *Th. M.*

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ᾽ Ἐκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ε, 130.

Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ᾽ ἵλκυϊ ἕλκε@ ἄρηται.

Extra tela, ne quis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. *G.C.*

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ᾽ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης, ἔκ θ᾽ αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *F. B.*

10. Ἔκ τ᾽ ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης, ἔκ θ᾽ αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *F. Br.*

11. Οἰκουρῶν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δ᾽ ἀρετῇ@ ἴμπαλιν ἀπράγμον@ ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, ϗ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμλος εἴκει τὰ πολλὰ καλαμῶσι, μόλις τὰς πλησιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ᾽ τῶν ἐπιφοιτώντας σωνοχέτερον ἔχω πόλεις προσλᾶν εἰ μεταγρίῳ ποιεῖται τὰς ἀφετρίβας, ἴδιον συμβιωτὰς χρήμλ@ τοῖς ἅπαστ@ τῇ γένες τ᾽ ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲ σώμαλα διέλυσεν ὁ χρόν@ &c. *T.H.*

16. Μετεωρ@ ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, *F. B.*

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. *M. du S.*

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμησκοῖες αὐτὸν τ᾽ ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε ϗ ἀκούσμαλα τερπνὰ διηγούμλοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. *T.H.*

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. Μ. *F. Br.*

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμλος] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. Μ. *F. B.*

ἀκηόνλα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, συνθεωρεῖντα τὴ τοσαύτλω ἄνοιαν, καὶ τὸ τῆς τύχης ἀγαθῶν καλαφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράμαλι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτυ δεσπότλω προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλυσίυ, πένηλα· τὸν δὲ, σαλράπην ἐκ πένητ@, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τύτυ· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ὅςιν, ὅτι καίτοι μαλυρυμένης τὸ τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγμαλα, καὶ ὁμολογύσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέπονλες, ὀρέγονῦ καὶ πλύτυ, καὶ δυναςείας· καὶ μεςοὶ πεῖσι πάντες ὑ γιγνομένων ἐλπίδων.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

a Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *F.*

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. *C. G.*

* Ὑπερήφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul*: ὡς μάλιςα ἁρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat c. 29. ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea junctim lego: ὡς μάλιςα ἁρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἐ. π. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſime vox ὑπερήφανον egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιςα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἁρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. *T. H.*

36. Ἐξ οἰκέτυ δεσπότλω] Hanc crebro repetit comparationem, vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* *J. B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τῦ θεῦ ἢ δαίμονΘ uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογιςέα, ἃ τύχης παίγνια. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. *J. B.*

42. Ὁμολογεύσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαλυρυμένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαλυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare: Heliod.* V. p. 209. ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τὸ Κνήμωνα διαμόνιον, ὁ δὲ τὰ ἄλλα χλεύων ὡς ἐπὶ παν τὰ ἀνθρώπεια ἢ παιδιὰν πεποίηται· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. *T. H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. *T. H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *F.* eſt; ſcilicet non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τὰς δακτύλους προτιθεῖσι] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante ἢ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντας. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους· quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſæpius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt inceptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι γελᾶν ὀρθοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖ, τοῦτο ἤδη σοι Φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὴ [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν καταγορεύοντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοδαπῇ Φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι θέλοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ θέλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃθ' ὅτινα παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

b Οἱ πλουτοῦντες] *οἱ πλουτ.* etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt *οἱ*.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interrea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & omeratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zonob.* C. V. n. 45. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῆς παρειᾶς τοῦ μείζονος μόνου τυγχάνουσι· ſcio quam explicationem recipiat τυγχάνω τῆς παρειᾶς, *admiſti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur θυγγάνουσι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνεῖσθαι θέλοντες ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ σῆθος ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ σῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ σίφλαν ἐκ κιφάλιν καταφίλουν. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum *Mer.* c. 12. *M. du S.*

Τὸ σῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δι' ἰκανὸν ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramireſ. de Prado* & *Doſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Περιβλ.] Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὸς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται).

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ τῇ θεραπεύσει γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέουσι δὲ τὸν κύκλῳ τὴν πόλιν, τῇ πρὸς τὴν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, τῇ κόλακες, τῇ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, τῇ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπίοντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελούμενον, ἢ δυσφορηθέντες ἀπίασιν, ἢ λιγγάλλουσι τὸ δεῖπνον, ἢ ὕδρια, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέτων οἱ στενωποί, τῇ πρὸς τοῖς χαμαιλυπέοις μαχομένων. τῇ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus alia audire sustinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, cœna est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque præter animi sententiam, quam multa non dicenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam criminantur cœnam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quæque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται] Quum *Micyllus* vertisset *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσιάζ. Verte, *quod ad ora* salutanda vel osculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obscœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id est, osculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim osculo excipiebant, eosque summæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. Ἀποφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμ.] Sic in μισθῷ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Is. Casaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de Merc. Cond. prorsus his similia. *T.H.*

69. Πρὸς τῶν οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκουροί, janitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat πορὰ τὸν ἐπὶ M. T. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες τε κόλακες] Eleganter hoc apud *Demosth.* εἰς τὴν περὶ στεφ. ἀντὶ τοῦ φίλων τε ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ἰσίκια ἰδιωτεύοντι, τῶν κόλακες τε θῆρες ἐχθροὶ τε τἄλλα ἃ προσῆκε πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demosthenis* proxime citato. Sic ἀκούσης apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æschyl.* in Prometh. sic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis*. hunc *Luciani* locum profert *Casaub.* ubi de officiis salutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent.* *Manilium* expressit V, 64. *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus:* luculentissime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάζοντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς μὲν σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ τοὺς τοῦ πλουσίου θύρας διατρίβοντας, teste

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem?

αὐτῷ καλλαχλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς φδιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίσταμαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν φδιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ μετὰ ὀλίγου ἀπέχοιντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῷ μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καλλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τὴν τραπέζων τὸ κάλλος,

ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα] Cenſeo. *F. Br.*

a Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνοις *F.* b Ἀνόητον] ἀνώτερον C. *F.*

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui ſaepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τῶν Προγνώσεων. Ἠσκηται δὴ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, οὐκέτι τι ἐν πράξει πρὸς ἡδονὴν, κολακεύειν, θωπεύοντας προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντας τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροίασθαι, ὡδοποιεῖσθαι προσιοῦσιν οἰκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βαρυλοχεύειν &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύουσι γὰρ ἕκαστον ἡμῶν, εἰς ἑσπέραν τε συνδειπνοῦμεν τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῇ Ῥώμῃ πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtituiſſe viam: ἀλλ' οὐδὲν τούτων οὕτω ἴδιον ἐπὶ τοὺς τῶν πλουσίων ἐφάτα θύρας προσαγορεύσαν αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνοῦντας. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* falſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀλήθειαν ζητεῖν ἔνθα μὴ ἐν ἀσκησοῦσι λαμπρύνονται, ὃς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσκησμούς, εἰς ἑσπέραν ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noſter* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς φδιόδων· *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀναγκὰν ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λευομένοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπισκεψομένους αὐτοὺς θεραπεύεσθαι, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐθελοῦσιν ὁ σύνθημα quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οὐδὲ πυλῶνας τοῖς καλοῦσιν ὀργὴ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τὸ κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οὐδὲ πυλῶνα βριθύουσθαι συνηθεῖς αὐτοῖς, καὶ ἀναγκῶν καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοις προβάλλονται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *F. B.*

75. Ἀπολαλύσαιλις] Ἀπολαλύσαιτις. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρίχουσιν ἀφ. φδιόδων] Hinc ἰατροὶ dicti φδιοδόται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur περιοδῶν, ἢ φοιτῶν τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιας φοιτῶντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. *F. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *F. B.*

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *F. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *F. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *F. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰ δ' ἦμοι γε μήτε χρυσὸς ᾖ δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Ἰὼ μὰ πίσυμον ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du T.*

λος, ἢ τ οἴκων τὸ μέγεθ@ · ἐ γ ὅτω ζ πλυτεῖν ἐρῶσιν, ὡς ζ λ[illegible] a τὸ πλυτεῖν εὐδαιμονίζε[illegible]. ἢ ὅτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελ@ εἶναι θελκαλλὲς οἰκίας τ οἰκέντι, μηδὲ χρυσῦ ἢ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν δὴ ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτ, ἢ ἀπευνοίζειν τ δυναστείαν, ἐπιτυχίσα[illegible]

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. λ[illegible] τῷ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ἢ ὅτω δή, non δὲ. *T. H.*

2. Εἶναι θελκαλλὲς οἰκίας τ οἰκέντι] Εἶναι θελκαλλὲς κύριον οἰκίας τ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallio. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευνοίζειν] *Vile reddere:* vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπευνοίζειν] Εὐνῶ parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ἢ πότε τίμιον ἢ εὔνουν ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ἵνα εὔνουν παλαιχῇ τὰ καλὰ γένηται. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐνόν τινα ἐ εὐπόρισεν ῥᾴστως τ λόγον explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὔτως εὔνους ὄντας ἢ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς ἐ κακοπαθειῶν καθορθοῦσθ τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat οἱ θείουσίας πονηροὺς τε ἢ εὐνόους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐνότερ@ τ ἀπεκηρυγμένων, & mox ἐπδωνισμ@. Hinc ductum ἐπδωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμ@ σιτικὸς ἐπδωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπδωνίζονται. *Dion Cass.* ἐπὶ ᾧ τ πλήθει τ διδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπδώνιτο. in *Polluce* I, 51. ἐπδωνισμένων τ πυρῶν, cui junctum est, τ τιμὴς τῦ σίτου καλαϊεθηκοίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper viliratemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπδωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλημᾶν, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπδωνίζειν, ἄξια ποιρᾶτκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπδωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τ σωμάτων εὐεξίας ἐ εὐμορφίας, ἢ τἀναντίον προσεπδωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τ δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲ τοῖς κτήμασι τοῖς τ ἀπολλυμένων ἰδιλίαζον (triumviri) τὰ μὲ ἐπδωνιζομένοις, τὰ ὃ ἢ προῖκα σφίσι χαριζόμενον recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί ἂν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλ@ αὐτὰ προκομίσει ἐ ἀπκηρύξει τὰ σὰ, ἢ σὲ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπδωνίζων αὐτὰ λ[illegible]θήσεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανίσῃ, καὶ πωλῇς, ἐπδωνίζῃ. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσαύτῃν ὑπερβολὴν πεποίηνται τ αὐτῶν αἰσχροκερδείας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐ τὰς παρ' ὁμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ ἢ κομιδῇ φαῦλα λανθάνοντες, ὅτω πωλοῦσιν ἐπδωνιζόμενοι, ἢ πολλοῖς λάθ τ αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τ ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ ἢ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τ λεγόντων μ εἶναι σοφὸν, πωλοῦντων ἢ τὴν σοφίαν ἢ ἐπδωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρυττοντας, τότε μ μικρᾷ λήμμασ@ &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπδωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπδωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπδωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτιχίσα[illegible]] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτιχίσα[illegible]] Lege ἐ——κ, quo facto limpidior sen-

hoc quaſi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito exiſtimetur : verum eos quoque, qui ſe philoſophari ſimulant, multo

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαλρεύοντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μέλριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη· τὸ δὲ καὶ τῆς φιλοσοφεῖν προσποιουμένους, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

ſententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσαι] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, niſi quod ex compoſitione poteſtas intendatur , nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philoſophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων , teſte *Ariſtotele* Rhet. III. p. 124. poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud eſt, ſi mutata ſtructura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres , hoc recentioribus eſt uſitatius, munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν poſuerunt ; frequens eſt ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Διαλόγοις & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Syneſ.* Ep. 79. p. 225. D. imperitiſſime quidem a *Petavio* verſam, ſed Scholiaſtae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* An. Al. IV. c. 27. & alibi ſaepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα caſtellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam incluſam obſideas , vicinosque agros quotidianis excurſionibus depopuleris: quam virtutem ſatis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῆς χώρας. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demoſth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum cenſeo ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτῆς χώρας , & Acceſſ. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus , quem proferunt e *Demoſthenis* Orat. pro Cteſiphonte , extat p. 486. F. Philippus Euboea expulſus ἕτερον κατὰ τὴν πόλιν ἐπιτειχισμὸν ἔζητει· (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν βαρὺς ὅτός ἐστι·) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. καθασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὁμορίκων· quam ſtructurae formam hic quidem ſaepiſſime ſequitur. Hinc facile eſt antiqui ſcriptoris locum, qui tam ſalebroſus *Kuſtero* fuit viſus, ut verſionem omiſerit, emendare apud *Suid.* in Καθαπερεῖ· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακαυχὴν τῆς χώρας , non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis eſt fons: *Demoſth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἐκπαντικοῦ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτειχίσειν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικὸν τοῦ λογικοῦ p. 921. A. 1049. C. & variata ſtructura , ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum verſione ſaepenumero eſt peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλῳ δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν ſenſum evertit Interpres : & *in nobis magnam ſtruentes ſuperſtitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter perſonis adjungi ſolet. Apud *Philoſtr.* in Her. p. 710. Ulyſſes a Palamede ſuperatus ἐπιτειχίζει αὐτῷ τὴν Ἀγαμέμνονος. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωφροσύνῃ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Iſidor. Peluſ.* II. Ep. 146. *Joh. Chryſoſt.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν εἰκότων κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τῆς παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutionis minime perſpectam fuiſſe pateat : verum in Antiſtite diſertiſſimo ſaepius ad hoc verbum offenderunt : *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat ; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *F.* ἀγραμμάτους , quod minime ſpernendum, quamvis gloſſema ſapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omiſſum τινὰς , quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Iſ. Caſaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum horum autem hominum , qui titulo tenus erant philoſophi , deſcriptione compara *Dion. Chryſoſt.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλονται μακαρίων τινες θεραπεύειν πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθερίων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινοὺς· multi beationum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos in comitatu haberent adſectatores: mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς & πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Ariſtid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς μὲν τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόῤῥωθεν ὠθοῦντας ἀσπάζονται πρὶν ἢ καλῶς ὀφθῆναι , ὥσπερ τούτων χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες καὶ τῆς πορφύρας κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυρωροῖς σιωπῶντες ἢ τοῖς διεπόταις· denique , ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσεβέσι παραπλησίους τοὺς τρόπους· quibus Chriſtianos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοὺς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προαγγέλλουσι κοινολογούμενον· *vocatores* ſignificat aut *nomenclatores* , de quibus egregie *Valeſ.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντων, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐχ ἁμφορεῦσι μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκουσι δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖστα δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταλαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιθύμει] Ἀργῆς τοῦτο ἐκ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ

• Τυχόντος] Leg. ὑπαρχόντος. *M. du S.* Retineo: sic solent, præsertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίου τι ἀρχαίου ὑπῆν l. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τοῦ τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *T. H.*

•• Ἄλλοι] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

† Ὥσπερ ἐν] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

‡ Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: σφισι σῆς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῆς τρόπης] Insulse; unum enim est schoσὶ δὲ ἐπιθυμίας εἰς δέον χρῆσθαι τοῦ κτήματος. ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τὸ πατρῶον • ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀχολίας ὀδυσσείτιον, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohærent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὃ ἐκ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάνωσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τῷ ῥ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τινα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐχ ἁμφορεῦσι] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλεῖστα δὲ ἀποφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθῶς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρωτ. τὴν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν περίαλλος. & Ἀνάβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἠμπολημένα κρέα *AElian.* de Anim. II, 47. Scri-

ſi qui vero ipſorum urbaniores paulo ſunt, ſæpenumero etiam cantare non erubeſcunt. Atque hæc quidem ille ridicula cenſebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophantur, virtutemque ipſam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum ſcholas vocabat. Cenſebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe ipſum quæſtu ſuperiorem gerere debere.

26. Quod & præſtabat ipſe: non ſolum gratis converſando ac diſſerendo cum volentibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne ſuarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe ſitum habebat, jam

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν δὴ γέλοια ἦν γελοῖα ἐλέγετο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὠνίου ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑπερτέρους χρημάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξίοις συνδιαλεγόμενος, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν ἰδίων προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τὰ ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὀφθῆναι αὐτοῦ πολ-

[b] Ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μένων ἐτάσιον ⁂ ἄλλο ἄχθος ἀφεφέρειν, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῇ ἀγορᾷ ‡ ἀφελοῦς καλλιεργίας, καὶ τί ἂν ταύτης χρήζουσιν ἀφιλεῖας ὥσπερ αἷμα καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης

lium. *M. du S.*

§ Ἀγρὸς] Reposui pro Ἀγρὸς, & modo τῇ ἀγρᾷ pro ἀγρᾷ. Virium pluribus adhuc locis inſidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voſſ.* ad *Valer. Fl.* I, 310. *T. H.*

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὅθεν οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνον τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔκπωμα ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπιτριμμένον ἀνδρί. *V.*

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάζως. *M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura ſcribitur: ἀδικα. *T. H.*

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus uſitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαμαὶ ἦν τῶν ἐδωδίμων ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio ſenſu: οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἡμῶν, *non unus eram forenſium rabularum. Philoſtr.* de V. S. II. p. 603. τὰ οἰκίας ἀξιωματοπρεπῶς ἐπ' ἀγορᾶς prorſus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὥσπερ μισθοδότους οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὠνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod iſtorum ſcholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone ſumtum, apud quem ſæpe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophiſtas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damaſcenus οὐκ ἴσον ὅτῳ τὰ παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο καὶ ἐκαπήλευσεν, ut teſtatur ipſe in *Exc. Valeſ.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diverſa, *Lyſias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. AEſchinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἑρώντων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σήλαν ἀφῳδήσουν· ut περὶ ἅμαξαν ἀξιοῦσθαι apud *Dion. Caſſ.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir ſummus, quum ſententiam exponeret; *univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iſte, & illa σήλη impactam navim diſtringens ipſe eſt AEſchines, quod alio loco clarius oſtendam. Proferunt autem, & pluribus illuſtrant hunc ſcriptoris noſtri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Juſt. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. *T. H.*

Ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει & καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula*. *Ludov. Creſollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philoſophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, ſic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δίων] Edd. omnes præter *J.* δίον mendoſe. In L. etiam recte δίων. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τῆς π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & uſus, quod feſſis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, ſed ſuburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ἐπιδῆν] Legendum ἐπιδῆναι & διειληφάς. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διελήφθη, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ ἀφαιρέσει τῷ χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, καὶ παιδιὰ ἡ προθεσμία παρελθοῦσα, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. ὑ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τὴν τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τὴν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τὴν προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τὴν ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τὴν ἀφροσύνας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τὴν τρόπου.

Παρήνει δὲ τοῖς σωφρονοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλλεσθαι

tot annis ne invisere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum justum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia hæc compositam mentem morumque mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Leucianus hic τὸ πίγραμμα,

† Ἄγρος Ἀχαιμενίδου γενόμην πότε, νῦν δ' ἐμὸν Μανίκιον
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ μ' οὐδεὶς ἐρεῖ ἔχειν με πότε * *V.*

* Λευκιανὸς] Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχὸν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πότε addi καὶ τὰ ἑξῆς, *& cætera*, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἀγρὸς] In *C. V.* erat ἀπὸ & γοῦμ. recte vero πάλιν. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipsi, sæpius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obs. Crit. p. 59. inprimis accuratissimum *Sylburgium* Præf. *Pausan.* p. 928. *T. H.*

46. Αὐτῷ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί·
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Num possidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum nostra dispensatio est.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῷ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τούτων δὲ φ. ἰδιῶν &c.] Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venusinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil possit similius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia juris;
Postremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus erit, nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ δὲ ἀφαιρέσει] Sic in Timone, sive Misanthr. μεταποιεῖσθαι δὴ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, sive Contempl. τὴν οὐσίαν δὴ, καὶ τὴν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, οὐκ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς διανέμοντας hæc apud *Lucianum* passim. *Lucianus* sive is sive alius poëta:

Ἄγρος Ἀχαιμενίδου γενόμην πότε, νῦν δ' ἐμὸν Μανίκιον,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ μ' οὐδεὶς ἐρεῖ ἔχειν με πότ' αὖτε, καὶ πάλιν ἐν-
Οἰκνεῖ, οἴμοι δ' ἄλλος ἐδωδὴ, ἄλλῃ τύχη. *J. B.*

Ibid. Τῶν χρήσει &c.] Nostra sunt *usu* non *mancupio*, ut loquebantur Jurisconsulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus usu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea passim in *Luciano* sed præcipue in Charont. sive Ἐπιτιμίαι. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate.* *T. H.*

53. Παρήνει] Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum

agendi tempus prorogarent, ut multis ſolenne eſt, certum ſibi tempus præfinientibus, aut feſtos dies, aut ſolennes conventus, quibus auſpicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem eſſe illum ad honeſta impetum debere volebat. Oſtendebat etiam, ſe philoſophos illos damnare, qui ad virtutem formare ſe adoleſcentes putant, ſi multis tormentorum neceſſitatibus atque laboribus ſuſtinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & ſi qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

λεῶς τὸ ἀγαθὸν, ὥσπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους γε μὴ ψεύσασθαι, γε τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δηλῶν δὲ ἦν καὶ τοὺς τοιούτων καταγνωστικοὺς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοῖς νέοις ἀντέχειν καταγυμνάσασι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὀπιφανείας αὐτῆς καταξύοντες.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem iſtam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam eſſe; eumque, qui homines optime inſtituere

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς καταασκευάσαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀν-

θρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιεῖσθαι Margo *A. 2. W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo ſcribatur ψεύσασθαι.

feſtum eſt: lapſi ſunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρέχω. *T. H.*

58. *Μὴ ὑπερτίθεσθαι*] Reſtituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. *Ἀμέλλητον εἶναι*] Dignum philoſopho praeceptum, quod & *Perſius* tractavit V, 66. ubi a *Caſaubono Luciani* locus hicce eſt adductus, nec non a *Gataquero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ὧν ἀεὶ προθέσεις ἀπ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἀπ προθεσμιῶν, τὴν ἡμέρας ἄπας ἐπ' ἄπας ἡμέρας, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Chriſtianis corrigendae vitae curam ad ſolennia feſta differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adſcribere. Hoc eſt ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι ſcriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad conſtitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis ſuis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantiſſime *Manilius*, etſi in re non prorſus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo veterum ſine beati Victuros agimus ſemper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare diſcant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· ſed tum oratio eſt paululum impeditior, & habet neſcio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita ſolet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel ſemel vel ſaepius etiam ſequatur: exemplum mox ipſe *Lucianus* praebet, *Demoſth. Encom.* p. 253. A. B. *Dion Pruſ.* p. 214. A. quare parum abeſt, quin ſcribendum putem, καταγυμνάσασιν, ὅτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philoſophi vero ac Sophiſtae verberibus diſcipulos ac flagellis caſtigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οὐδὲ δὲ κείνου σωφρονεῖν ἔστι Σωκράτει σκώπτειν, ὃ φο-

βουμένῳ μὴ ζημιοῦτο ἢ παίοιτο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Ariſtoph.* Nub. v. 440. Streptiades Socratis adſcriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τέτταρα, πεινῆν, διψῆν, λιχμᾶν, ῥιγῶν, ἀσπὸν δειρῶν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῆς Ταρ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲ δι' πληγῶν ἐ μαστίγων πειρᾶσθαι τοιούτων ἔφυγον· & περὶ Συντάξεως p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praeſertim apud philoſophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec ſupplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque inutae libidinis intemperantiam extirparent: ſane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας ἐ κολάσεις ἐ ἀναπόπας πυρὶ ἐ σιδήρῳ σαυτελουμένας διαβεσμοθετήσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὕτως εἶναι ἰγκρατῆ, ὥστε ἐ τομὰς ἐ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a myſteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, niſi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, ſic vocant, gradus animi conſtantia experimentum ſui certum dediſſet. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. iſtius philoſophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra ſibimet ipſe admovere non dubitavit, teſte *Damaſcio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Chriſtiani aſcetae, poſtquam veſtitum philoſophorum veterum adſciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepoſtera formandae pietatis inſtrumenta non ſpreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Caſſiani* Inſtitutionibus. Multa notant, ſed admodum perturbate, *Creſoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hiſt. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores perſequi non juvat: neuter hunc ipſum *Luciani* locum praetermiſit. *T. H.*

Ibid. Διῶν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen reſpiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρεῖσθαι, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐπιχαίνοντας, ἵνα μὴ τὰ ὑπὲρ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἔτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμέλει τρέπτι φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον ἀναπνέων.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἀπο-

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τὰ ἀναλούθως ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J. B.*

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ἐπιταχθέντας. *J. Br.*

81. Ἀμιτραπτί] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὸ ἀθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J. B.*

86. Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱπποσυνίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. *J. B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεγεῖσθαι, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J. P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν ἀκριβῶς μὴ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ὅτι ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi præstantiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Boryslhenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπιλήπτους] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J. P.*

Ἐπιλήπτους] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus; & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

Θρώπων ἐμέμνηλο, ϗ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει, ϗ τ' ἀθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, ϗ τ' ἱππόδρομον, ϗ τὰς τ' ἡνιόχων εἰκόνας, ϗ τὰ τ' ἵππων ὀνόματα, ϗ τὰς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων ἀγλολόγους. πολλὴ γ' ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπ'.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῳ δράματι ἤπτετο τῆς ἀμφὶ τ' νεκυΐάν τε ϗ ἀγαθήκας καλινδουμένων, προσιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τ' βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς ἀγαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τ' τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PIRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
CALLID. AF. BALLIST. AF. QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐκπίλωται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἢν πόλις κῶφον πυρετὸς ἐκπιλάσῃται. & σωμ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει ϗ ἰλίγγῳ καταλαμβάνον. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐν. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5. & Φ. Δ. XVII. *M. du S.*

93. *Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τ' βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς ἀγαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τ' τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

προέρται, ἢ ὃ ταῖς ἀληθείαις λέγων, veram emittere, ea intelligens, quæ in testa-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant*: nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ᾽ σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *Iſ. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur ἀπολαύω ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. ἔτω δ᾽ αὐτόν τινα ἐπανατεῖναι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲ ἢ καπνὸν ἀπ᾽ αὐτῶ μὴ ἰδεῖναι, μόνον ὃ τοῦτο οἴεσθ᾽ ἀπολαύειν τῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθήσον᾽ τ᾽ ἀσθόλων ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malam, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἰκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo, ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis aliena oſtentans, & contemptor ſua infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perſpicis, *omnia Roma prater teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripliſſe per totam vitam profeſſi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X. XXI. & Τίμ. 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ᾽ σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas hæret præcipua. Sed operæ pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μόνα φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non prætermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ᾽ σφ. ἀλ.* ne veritatis ſuæ detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύω in malam quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Præſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quæ mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quæ reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuæ damnum capere, idem puto, ac bonis avi-*

ſamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας.

vitis, aut juſta haereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθῆ pro δικαίᾳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Is. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: *Μίαν φ.* &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quam ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὸν νεανίαν τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τ σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τ σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεανιεν τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῇ πειρᾶσθαι αὐτὸς βέλτιον ποιεῖν. *Iſocrat.* περὶ τ Ἀντιδ. p. 316. B. τ περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους & τ δικτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προίεσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in fine conſtitimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inveteratiſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro οὐ αἷς οὐκ ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τ σφετέρας ἀληθείας. T. H.

ἃ δὲ ᾗ μέλαξυ λέγοιτο αὐτῷ γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκαλορύτλειν ἑαυτοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, ᾗ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἑαδῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν περὶ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ ᾗ τοὺς παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ ᾗ φέρειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι ᾗ τοὺς περὶ τὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari præcipiunt, stolidi videlicet etiam ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν ὦν [a] ἠξίουν, τί πέπρακται τούτοις περὶ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τοῦ μετὰ τὸν βίον ὑποσκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quæ post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

[a] Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἑαδῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μελίτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo politos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brisson.* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι ᾗ & ἀφομοίοις & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro ἐφόδῳ τοῦ μιτρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέρας τοῦ μιτρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παῤῥησιασάμενον πέρας τοῦ μιτρίου, vel πέρα, quod ἀτλικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βῆς ἐπὶ γλαίσῃ, τὰς ἐφόδους παῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τε ᾗ ἀρωμάτων ἰσχίοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τοὺς μὴ μύροντας, ἰνίων ᾗ κροτούντων. *Th.M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τε ᾗ ἀρωμάτων ἰσχίοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μὴ κρόκου vel κρόκου ᾗ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio anguste pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκων efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρότων] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quæ de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, præsertim Romæ. *M. du S.*

Μετὰ κρότων] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκων rescribere vereretur: audi *Crefollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irrupturos ſuas animas.

ποσίοις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέοντας, τὰς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένας ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ὡραῖον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ κατὰ καιρὸν, καὶ κατὰ Φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτοὺς, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ὀπθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὡδυνομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ὡδὸν διδόντες αὐτοῖς τὰς ψυχὰς παλεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ κατὰ ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ὡδοὺς θύρας εἰσ-

ειαι-

b Κρόκων] κρόκων A. P. Edd. priores κρότων. *c* Ἀρωμάτων] ἀκρωμάτων L. *d* Τὸ δὲ κατὰ καιρὸν] τὸ δὲ ἐν κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας *J.*

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον εἰς τ. ε. μ. κρότων τε κ. ἀ. εἰς. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον ῥαινόμενον *Graeci vocant, Ovidius* liquidum crocum, *Corycium* imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρατίζοντες, καὶ κιναμώμοις ἢ κρόκοις ἐφθύουσιν, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, ὡδοποιοῦ, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκρωμάτων: eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὴ ἀκρωμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκων τι ἢ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον ἄλοε, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T. H.*

12. *Μέσου χειμῶνος*] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ κατὰ καιρὸν ἢ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελῆς ὑπερφανοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντας ὡδὸν ἀκραιρον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quæritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J. B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ὡδὸν ἀκραιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβλν. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνων. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύρας] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim licat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύρας] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam*: quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆ ἡδονῶν.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῳ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεόν, ὅτι πρόσθεντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τῷ στεφάνῳ τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τῷ στεφάνῳ] στεφ. τινες. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quadam Roma natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ θυκῶμεν τῇ αὐλείᾳ τὸ τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τὴν παραθύρα. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ θυρίθρᾳ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ἀθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed* ὦθος *verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem τὴν εἴσοδον *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodaeus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ θυρίθρᾳ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀργ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μέμφεῖο τῷ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τὸν δ. θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τὸν δ. θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

bat, juxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraheret.

θαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ἢ ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων ἡ ἡδονῆς.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα ἢ σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων παρεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γὰρ τέσσαρων δακτύλων αὐτοῖς εἶνε-

[b] Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. [c] Ὑπέφαινε] ἐπίφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἢ λόγῳ ταύτης μετὸν ἐπὶ τέσσαρων δακτύλων μήκει * ἐκτετομένου. V.
καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου

* Ἐκτετομένου] Ἐκτετμένε scriptum fuit, sed legendum ἐκτετομένου. Confudit librarius hic sonum τῆ I & EI. J.C.

iis solis. Nam & caput coronare Græcis etiam usitatissimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipse, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuisse testis est luculentus:

Δότε δὴ ἀνθέων ἐκείνων
Στεφάνους δὴ οἵους (*Casaub.* in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰ μύστικά μου πυκάσαι.

Sic apud *Lucianum* ipsum δὶς κατ. c. 16. *Polemo* describitur τῷ κεφαλῷ τοῖς στεφάνοις διαθεσμοθέτῳ. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam; *flores de CAPITE, collo, & sinu militi excutit.* ubi hi ipsi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem assignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluissent caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata sunt, odore, præter usum primarium, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, sed pedes delibutus*, ajebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J.B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th.M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρην αὐτὸς σίφιος] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympos. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδες vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθύμις ἡ ὑποθυμιάδος σίφωνι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ἃς περὶ τὸν τράχηλον περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐκ μαθεῖν ἐκ τῶν Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεων, id est, *hypothymis & hypothymiades corona sunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcæi & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positæ cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J.P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus est ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ὑποθύμιος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιάδες cur dictæ fuerint, exponit. *T.H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσπων] Ἀντὶ τῦ ἀναστῶν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. *T.H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J.Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo est de voluptate gustu, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μήκει ἐκτετομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J.B.*

ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πότον, ἐφ' ὅσῳ ὁ μήκιστος ἀνθρώπῳ λαιμός ἐστιν. ὅτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὸν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῆλθεν, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ὀπτευομένους τοῖς οἰχέταις, καὶ μικρῷ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἔφυκεν, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἐν τοῖς βαλανείοις ὀπχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δεηθέντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντων ἀλλοτρίων δέοιντο προσφομένων, καὶ ἀνέχοντο φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

causſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere; quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, ſuaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in transcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum ſit, atque commonefacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani, ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πότον] Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσῳ &c.] *Chryſoſt.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῷ τρυφῆς λόγοις, μίκρι τῷ φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quæ ab eodem Patre multisque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε præſtat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec ſaepenumero confuſa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In ſtomachum ingreſſu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ὀπτευομένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpſione* & *Plutone*. οἰκέτας τέτρασιν ὑπερεκφόρα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον ἢ βαδίζειν σὺν ἐθέλετε, φέρεσθε ἢ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῷ ὑπφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eciferere*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec jocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτέτραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἦκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπτον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταλειλημένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἤτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθικέτο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶ ἐμὲ ἤδη φιλοσόφων ἅψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ πάνυ μὴν εὔστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτεί-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: οὐ πολλῇ ὁ τιμῇ ζῶν οὐδὲ παρὰ πᾶσι τοῖς τε ἄλλοις, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαρτιδίοις ἐχρήσατο. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Πραύστας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Πραύστας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Suetom.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti millie ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπράστας ἔχουσι τὰς πλείστας. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ φαρυγίαν] Caſtiga φαρυγγιᾶν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο ——— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῦλες, εὐτονώτερον ἢ δέον ἐφιᾶσι· καὶ ἄπτονται μὲν ἤ ἔτοι τοῦ σκοποῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τοῦ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ὀπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ [a] ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλεν.

to, vehementiori quam par eſt impetu telum emittunt: & hi quidem recta inſiſtentes via ſcopum pertingunt, ſagittæ autem ipſorum non manent, ſed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rurſus ſagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad ſcopum usque non perveniunt, ſed languente impetu, ſæpenumero in medio curſu deficiunt. Quod ſi vero interdum ſcopum contingant, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τυ- 37. At qui bonus jaculator eſt, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τοῦ ἐπιξῆσαι μόνον. V.

97. Τῆς ὁδοῦ] Sic omnes. Sed mendum latere ſuſpicor, excidiſſeque τοῦ σκοποῦ. M. du S.

Τῆς ὁδοῦ] Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex ſequ. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum eſt dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῆς ὁρᾶν τὴν αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθὲν· & p. 124. v. 27. οὐ τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipſe mox *Lucianus*, ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. Verum ad hujus quidem loci ſententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus ſcribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ὃ οἱ ὀφθὸν ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαι ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. conſueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τοὺς Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τοὺς Κουρήτων] Mirum eſt *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* ſeu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρῶντας ἴχνεσι *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλαε Κύρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα παλάγοισι.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ Κύρητες ὁπλοι ὡς τοῦ ἄντρου τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionyſius Halicarnaſſ.* lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐθέλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id eſt, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὴ ἀνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἐκδιδόντας, προσπαίγμασι μῦθον τὸν περὶ τὸ τοῦ Διὸς γένεσιν. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiaſtes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt; nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyrræchmes Degmenum Elæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας ὑστερήσασθαι. Nam ultra quod ſolius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis ; principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet , num valde mollis , num rurſus nimis ſolidus , & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet , tum demum tincta ſagitta, non veneno , quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur , neque opio , ut Curetum , ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta , certo jam jaculatur. Telum autem , valide quantum ſatis eſt impulſum , eousque penetrans ut inhæreat , intus manet , & multum medicamenti emittit , quod videlicet diſperſum , totum circumquaque animum ambit : hinc eſt , quod oblectantur , & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῷ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκριβὲς ὄψεται ὁ σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος ἢ βέλευς· γίγνονται γὰρ δή τινες ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἔστε μὲν, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἔστε δὲ ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κρητῶν, ἀλλ' ἠρέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα αὐτόματος, καὶ ἀγκόψαν ἄχρι ἢ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδνάμενον ὅλον ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἡδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, που-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum , εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξικήν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor , & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus , qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus* , qui de Scytharum ſui temporis more loquitur , non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo , & ratio vult , ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter , &c , ſi mihi credis , leges , καθάπερ τὰ Κρητῶν. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus , qui ὀπῷ interpretatur *reſina* ; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem , aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχὴν , cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti ; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco :* opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno , quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur , quorum ferax eſt Creta , & indiga Scythia , regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas , qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco. J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum ; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere , quam , ut ante me fiebat , *reſinam. M. du S.*

17. Κυρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius :* de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus , qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant , quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum , ſed ipſa inventione nobiles : a natura regionis, quam incolunt , rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur , quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur : quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti :* καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres ; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror : nec probandum , quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida* , ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius* , pene dixi ſolus , AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τοῦ ἐξελθόντος αὐτόθι quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis* , effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc , ut ex ipſo Scholiaſta patet , non minus incertum , quam quale fuerit , & quomodo confectum Pharicum , patentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Α. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum , ſed & ſuccis letiferis : ἐν Αἰθιοπίᾳ γὰρ ἡ τοὺς διῳστοὺς χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτή τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

18. Βάλ-

ἠσυχῇ ἄρα ᾧ Φαεμάχῳ ἡ ψυχὴν ὠθι-
θεόνδε. ἐπεὶ δ' ἦν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' ἴτως, αἴ κέντι φόως ἄνδρεσσι γένηαι.

Ὥσπερ γὰρ οἱ ᾧ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες ἅ-
πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ
Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἤτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος
ὑπομιμνήσκονται ᾧ πάθους, ἅτε δὲ καὶ φι-
λοσόφων ἀκούοντες, ἅ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυ-
ματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ
φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ
θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελή-

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ἴτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' ἴτως] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G. C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres* λαμβάνεσθαι *hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia ἐπόλητος, νυμφόλητος usurpantur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαῖμη & λάψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τοῦ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνιῶνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δ' αὐλητὴς ὅμιλον ἴφυσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥιψάμενοι &c. Mox lege ἤτοι δὴ non δέ. *T. H.*

38. Τῷ λωτῷ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J. Br.*

Τῷ λωτῷ κεκορεσμένοι] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Κἀν τινας ἰτέους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δακῶσι post μανίαι, inserendum, & pro λαθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen γυμν. c. 6. & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοψ. c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο λαθῶσι] Nihil est causae cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci λανθάνειν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ἴτως λαθεῖναι, ὥστε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ λάθοιεν ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, εἰ vos ad inopiam redegisset, *ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. ὃ γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαιτο καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως εὖ διαπλησίως ἡγήσαιτο λάθοιτο *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς λάθοις τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὅτε διέθηκε τὰς δίκας, ὥστε φανερὸν μηδ' ἑτέρῳ ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambroſia, quanto loto ſaturatus, me inſcio, fuiſti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc deſinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, ſaucius ſum. Neque vero mireris: noſti enim eos, qui a canibus rabioſis mordentur, non ſolos rabie corripi, ſed & ſi quos alios ipſi in ea inſania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti ſolere. Nam ſimul cum morſu etiam morbi iſtius quiddam in alium transfertur, & propagatur, ſitque inſaniæ iſtius multiplex ſucceſſio. LUC. Itaque etiam ipſe nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque inſuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud neceſſe erit

θεὶς τό με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, ᾗ τ λωτῦ κεκορεσμένος. ὥστε ᾗ μέλαξὺ σῦ λέγοντος ἔπαχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ ᾗ παυσαμένυ, ἄχθομαι ᾗ ἵνα δὴ ᾗ χρ σε εἶπω, τέτρωμαι ᾗ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γὰ ὅτι ᾗ οἱ πρὸς τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο πάθωσι, ᾗ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμεθαίνει γάρ τι τῷ πάθυς ἅμα τῷ δήγματι, ᾗ πολυγονεῖται ἡ νόσ, καὶ πολλὴ γίγνεται τ μανίας παραδοχή. Λ. ἐκῶν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ὖν, ᾗ προσέτι δέομαι γέ συ κοινήν τινα τ θεραπείαν ὑπνοεῖν. Λ. τὸ ᾧ ἄρα Τηλέφυ ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a ſe praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελεστίας ἔτυ διέθηκε τὰς ἀρχομένους, *qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere ſibi conciliarit.* Idem K. Π. V. p. 86. v. 15. Diverſa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς λέγοντι τὰ ἑαυτῦ ποιήματα. *Marſ. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, ſtatuas: *hiſtrionem inepte ſua poëmata recenſentem:* tu cape: *ut poëta ſuccenſet actori male ſua poëmata* (in ſcena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν ᾗ καλῶς Ἰλιάδα ᾗ Ὀδυσσείαν ἤ τι τ Ἡσιοδείαν λέγοντα. Ita ſpectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem uſum recentiores acceptum ſervarunt: inprimis *Artemidorus:* eum vide I, 58. 62. ὅταν γὰ ὁ παλαιστὴς βούληται τ ἀντίπαλον λέγειν, τῦτο ᾗ ἡ νόσ τ πάμπαν. III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. αὐτὸν (Oppium a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης ἐδῆ λέγειν ἐκέλευτο παιλαχῦ λελυμένον. *Apollodor.* I. p. 13. ὃν ὁ γυμνὰς ὁ βούλεται λέγειν τ ἱππικόν. *Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαι τί με λέγουσι· ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece ſcripſerunt, auctoritate deſtituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παῖδας διδάσκειν, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παλαίειν· de Vit. Cont. p. 895. E. πάσχουσι οὐκ ἐλάττονα ὧν λέγειν ubi πάσχειν illud oppoſitum; propterea ſolent etiam rariore compoſitione, οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοῖς προδεδυκόσι, &c, τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιαθέτας quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμοιβαῖος & Ἀμοιβάδες. *Joſeph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταυτὸ δὲ ἐ ἄρκυς ἀμυνόμενον λέγειν, *ſimiliter ac leonem, irruentem ursum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci ſententia Interpretes ſe fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, λέγειν· hoc genuinum eſt; quippe nullis exemplis, longe autem plura ſunt ad manum, verbi Medii uſum in hac phraſi Graecis placuiſſe conſtat, ratione ſatis manifeſta. Perperam quoque verſa fuit apud *Noſtrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalium detrimento facile ſanetur: ita lege: οὐκ αὐτοὶ μόνοι (ſi quis μόνοι, quod editum eſt, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο διαθῶσι, ᾗ αὐτοὶ (vel ἔτι) ἔκφρονες. γ. cur enim Lucianus rotundam orationem iſto inſitticio ᾗ αὐτοὶ dedecoraret? Eſt autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. τὴν καρδίαν φ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε ᾧ δηχθεὶς ὑπὸ τ ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἷς ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον &c. quam a viperae morſu ſimilitudinem duxit *Plato*, eam *Noſter* ad rabioſum canem transtulit: vide *Mer. Caſaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus ſine dubio corruptus, in quo nihil aliud praeſtare poſſum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipſe animum tuum iſtis philoſophi Nigrini ſermonibus compunctum eſſe & vulneratum fateris: at verba non reſpondent: vereor, ne verſus unus & alter interciderit. Nihil agat, ſi quis ſe defunctum putet conjectando: ᾗ τ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae ſenſum quidem, ſed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷν] μαίνεσθ. *J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* eſſe non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τῦ . . . *Telephi* hiſtoria nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid.* *M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφυ] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri poſſit, interjecta quidem unica voce, ſed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi:* τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. *Ac dubitari etiam poſſit fortaſſis an ita ſcripſerit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον εἶπε λέγεις; Α. Ὅτι τὸ τρῶσαν ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν βεβλημένον.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati ſumus, eundum eſſe, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud ſane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τὸ τοὺς Πηρσέων, τὸ τὰ ἄκρα σωμάτων τῶν Νείλου, τὸ τὸν θάνατον εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τὸ τινὶ γνωρίμων ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τὸ τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τὸ εἰς γιγάντων, vetuſtiores Edd. quod male poſtea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τὸ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama eſt, ſanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τὸ τρωσαίλα] Res pervulgata: vide, ſi tanti eſt, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Paſſerat.* & *Broukhuſ.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes ſunt verſati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypotheſin enarratam legere licet in Acceſſ. ad *Ulpian.* p. 1167. Verſus eſt ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῆς ἀκουσίου p. 47. F. locum, quia hiſce Lucianeis ſimillimus eſt, praetermittere non poſſum, quin ponam: ὁ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριαμίδαι λόγχης θέλγητρα ῥήμασι, ἀλλὰ καὶ τὴν φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυΐσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἴαται. Hinc pene ſumſiſſe credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῷ λόγῳ, ὃ τρώσας ἰᾶται. Huc pertinet illa a *Philoſtrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & ſophiſticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* ſpectaverit haec ſententia: *Amoris vulnus ſanat idem, qui fecit.* *T. H.*

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τὰ ἑπτὰ Φωνήεντα, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον[a] πάντων τὰ ὀνόματα διπλᾶ ταῦ ἐκφερομένων.

[a] Λέγον] λέγων *F. B 2. P.*

Δ. Φ.] Quo tempore ſcriptum hoc fuerit incertum eſt. A juniore profectum incuria indicat. Res eſt ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deeſt in Mſſ. autoris tamen cenſendum eſt. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ.] Hanc formulam accuſationis *Schol. V.* etiam notis praeſcripſit, nihil ab editis diſſidens, niſi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγων praeſtat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud γὰρ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας γὰρ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii ſaepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accuſationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuiſſe *Ariſtarchum*, ſed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Ariſtarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico ſummo locutus, *Ariſtarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico ſummo, debebatur. *M. du S.*

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Ariſtarcho Phalereo, ſeptima Octobris, actionem inſtituit Σῖγμα adverſus Ταῦ apud judices ſeptem Vocales, de vi & rapina bonorum; ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quae duplici Ταῦ proferri ſolent.

2. Quam-

2. Ἑβδόμῃ] Septimum menſis diem alibi etiam *Neſter* juri dicundo in ejusmodi ludicris cauſis aſſignat; ut in δίκ. c. 12. ἀκ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀπόφ. c. 16. Erat autem Apollini ſacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud ſeptem vocales judices vi & raptui praefectas*, non ſecus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuiſſent, ut Romae praetoribus certae cauſae attribuebantur. Ne dicam ridiculum eſſe has vocales iſti judicio praefuiſſe, non alias literas; quae cui judicio praeſederunt, oro? Neſcio an bene *Iolerus*, *conſtitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe ſenſus eſt & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorſus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde cauſa erroris) eſt ſecundus caſus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B 2.* & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & B. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Καταί-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus ſum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικημένην ὑπὸ τουτουὶ τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, εἰ βαρέως ἔφερον ἢ βλάβην, καὶ παρῆκεν ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττουσαν πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ εἰς τοσοῦτον ἦκεν [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντος] Καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀρκούμενον. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιροῦντος ἔνθα μὴ δεῖ. F.G.

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιείσαι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὃ καταίρασιν εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καθαπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίροις ex quo facile eſt priorem emendare in Καταίροις, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένι καὶ ὁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μᾶλλον αἱ τὸ τραχύτατον & θυμοειδὲς θύμον καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαιρούσας μὲ ἀπάτας Ἑλληνικὰς, μισθαρνιζομένους καὶ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὃ ἢ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῆραν, ἀφῆσαν· lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρείσθαι, ἔπηξεν. Ἄπαρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει &c. T.H.

12. Φυλάττουσα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes Φυλάττουσα pro Φυλάττων, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ τὸ γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίμπραμαι, θεοῖς μὴ τοῦ χάους & τῶν σῶν τύπων ἀπομάσσῃ. & ipſum Σ, καίγε μὲ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μοίχει μὲ γὰρ ὀλίγους ἐπιχείρει, τετραράκοντα λίγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγον ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι ὃ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισκώπτομεν, ἰδία ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγον. *J.J.*

Φυλάττουσα] Monet *Jenſius* de Φυλάττων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. *M. du S.*

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. *M. du S.*

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, & *potentiam ſequitur* ἄνοια, καὶ μετ' ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοιαν, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. οὐ ἀρχῇ μὲ γὰρ ὑπὸ τ' Ἀγαθοκλέους γοητείας & ἀνοίας παραλογισθέντες. *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T.H.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενον. *J.B.*

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod ſupra ad Φυλάττουσα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. *M. du S.*

ἤδη καὶ πλείω προσδιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν πρὸς τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δεῖ δὲ οὐ μικρόν [a] μοι [b] ὀπὴ ἡ ἀπηλίψεως ἐπέσχε τοῦ ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστιθὲν, ἄρδην με ἡ οἰκείας ἀπηλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ὑπ' γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ὑπ' ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

vetum jam majorem vim inferat; ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ γε τὰ λοιπὰ γράμματα τοῦ πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βου-

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] μοι Edd. priores. b Ἐπὶ τοῦ ἀπηλ.] ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀπορρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστιθὲν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ * κεκτῆσθαι τὸ φόβου, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τοῦ φόβου. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῷ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφῳ. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῶσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφου & ψόφῳ; non puto, legendumque potius τῷ ψόφῳ. T.H.

18. Ms . . . . ἐπέχεται] Mοι legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Ms. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. σὺ ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου ἐ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. Th.M.

Ἐν ἴ. ᾧ κ. τῷ Φ.] Haec aliena & additita videntur. Sed ἐπίχω. F.G.

Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & J. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & J. Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῷΦ, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. σὺ ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. σὺ ἴσῳ δὲ τῷ ἑαυτοῦ ἄμα σὺ τῇ ἐμῇ μαχούμενοι. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M.du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Ita dum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, ᾧ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior σὺ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & *E.* J. lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: σὺ ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus *φωνή* literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὴν ἀποτελεῖ, τὰ ᾧ ψόφους: φωνὴν μὲ τὸ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους ᾧ τὰ λοιπὰ πάντα auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. ᾧ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τὸ ἀφώνων ἐστὶ, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde σὺ ἴσῳ, σὺ τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβαίνειν ᾧ σὺ τῷ ἴσῳ ἠδη. II, 60. ὅ, τε γὰρ γνοὺς ἐ μὴ σαφῶς διδάξας σὺ ἴσῳ εἰ ᾧ μὴ ἐπιστάμενη.

IV,

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθ, ἢ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, οἷς χωρὶς ἐδὲν καθόλυ τι γράφεται, ἐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε ἢ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφήσετε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ ⟨ϖ⟩λειπτέον ἐστὶν ἀδικυμένῳ.

Ὡς εἴθε ἢ τ̄ ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων ⟨ϖ⟩λημονεῖν· ἢ ὀκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & ſaepe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν ὠμαρῇ, ἐν ὠσὶ θεῖ Hel. v. 1243. 1293. &, quae frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἴσῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεθαι μετίχουσας τῇ ⟨ϖ⟩ολλάκις ⟨ϖ⟩ολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συσγεγενημένῃ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωρούσας ταύτῃ τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ἀγανίαν ἴσχε. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τ̄ Ηρ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τῶν λόγων καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοὶ καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὲ μὴ τοῖς ⟨ϖ⟩ολλοῖς ἐν ἴσῳ θέμενον ἄφωνον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξενῶν. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρεϊ ἀιμαλοῦς in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματώδης, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδις, ὁ δ αὐτὸ ὃ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντιμοσίᾳ. σημαίνει δ δ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ ἢ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πόρας] Attici πῶρα ἀντὶ τῦ δίλου ἢ τίχης, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς ἐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur*. Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur*. At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν ⟨ϖ⟩ροδήλης εἰς τὸ γράφειν ⟨ϖ⟩ᾶσι δίδοται, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσετε τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ ⟨ϖ⟩ειθοῖς ἑκάστῳ δικοῖς ἀργυρίῳ καθυφεῖς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τῦ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. ⟨ϖ⟩ολλῶν ⟨ϖ⟩ραγμάτων δ μεγάλου καιρὸν ἐάσαντις ἐκὼν καθυφῆ τοῖς ἐναντίοις δ ⟨ϖ⟩ροδῷ. ubi junctum vides ⟨ϖ⟩ροδῶναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τ ⟨ϖ⟩ραγμάτων pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. ἐδὲν τ̄ σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκάμεν. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων δ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, καὶ ⟨ϖ⟩αρεδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφείμενοι τ λόγον, ὃν ⟨ϖ⟩ίστευε (ὁ ⟨ϖ⟩ατὴρ) τοῖς ἔργοις, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγῳ, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποδέχλειν editur, Καθυφιέναι. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. Καὶ σὸκ ἂν] Illud ἢ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἶθε &c. ⟨ϖ⟩λημμελῶ, σὸκ ἂν ἐπολέμει.

βδα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν δὲ ὁ [a] κισ-
σήρεως, ἢ κεφαλαλγίας· ἔτι τὸ γάμμα
τῷ κάππα διηγωνίζετο, ἢ ἐς χεῖρας μι-
κρῶ δεῖν ἦρχετο πολλάκις ὀν τῷ κναφείῳ
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν ἢ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρού-
μενον αὐτῶ, ἢ μάλιστα θαυμαζόμενον, καὶ

βδα cum ῥῶ, disceptans de voce κίσσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum veniſſet in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin ceſſaſſet etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo ſuffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omiſſo δὲ ſolum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισήρεως] Κίσηλις δὲ φασὶ γράφεται καὶ * κεφαλαργίας. V.

* Κεφαλδ.] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S.

43. Ἐν τῷ γναφείῳ] Κναφεῖον μὲν δὲ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπεξυρόμενα. V.

† Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπεξ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

In E. A. γναφεῖον, & omiſſum δὲ utrumque reſtituit Doctiſſ. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in ſuo libro Matth. Sladus. T. H.

λίμνει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inſerta, qui iſtam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legiſſe puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide *H. Stephanum* de hac voce diſputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud *Heſychium* eſt in Ὠτακουστῆ. Κίσηλιν aeque ignoro, ac *Bourdelotius*, niſi quod blaeſus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσσηρις eo pacto ſit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio riſum captavit *Ariſtoph.* Equ. v. 79. Veſp. v. 45. de quibus *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaeſt. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari obſervat, rei nummariae cultor & ornator ſummus Ez. *Spanhem.* p. 119. M. du S.

43. Κναφείῳ] Atticorum ſunt, & quidem veterum, ut ſcribunt *Harpocr.* in Γναφεῖς & *Scholiaſtes Ariſtoph.* ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεῖς, κναφεῖον, κνάφαλος ſive κνάφαλον vel potius κνέφαλον, ἄκνηστον &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ ſolet efferre. *Moer.* & *Thom. Mag.* in Ἀκνηστίον. Κνέφαλον· *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo eſt invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. *Nunneſ.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Gloſſis, *Tomentum*, κνέφαλον, κνάφαλλον ſcribitur, vetus Onomaſticon exhibet γνάφαλον· hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κόρτᾳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud eſt apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἔκανθον ἄριον, quo Macedones uſi ſint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipſa culcita: *Heſych.* in V. unde κλίνη ἀμφικνεφάλῳ, cujus meminit *Poll.* X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ἢ μάλιστα θαυμαζόμενον] Voluit ſi forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο ἂν ἢ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ἢ μαγίδα παραικλέπτον. Latine dixeris, *ceſſant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter ſurreptum ſibi μόγις atque id ipſum etiam ſurripiens μαγίδα ſive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma eſſe fures ac furari mutua. Gamma ſurripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, ſed maluere οἱ Ἀτθιάζοντες, μόγις: Lambda ſurripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Beſantinus* eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Æolibus frequens eſt. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen *Tim.* c. 13. & *Epm.* c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μόλις, quod poſtea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μόλις favent AEoles, quorum vetuſtiſſima eſt dialectus: iis enim hoc vocabulum adſcribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφ' τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶ μὴ πόνου γινομένου τάττομεν· οἱ δὲ Ἴωνες & Αἰολεῖς ὀρθολόγως ἀφ' τοῦ λ. μόλις λέγουσιν ἐκφέρουσι & γράφουσι· deduxit a μόγος & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non originе tantum, ſed & poteſtate diſtinguunt, hoc a μόλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογεῖν, μὴ βάσι vel μὴ πόνου vide *Etymol.* & *Thom. Mag.* quod ſignificandi diſcrimen etſi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium eſt. In noſtris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priſcis alterutrum extitiſſe tantummodo, prout huic illive ſcripturae Grammaticorum natio ſtudebat, a vero non abhorret. Haec eſt cauſa, cur *Apollonium Rhodium*, cum poſuiſſet μόλις I, 674. Scholiaſtes, iniquiore quidem cenſura, notare non ſit veritus: κακῶς ἀφ' τοῦ λ. ἴδιόν γὰρ ἀφ' τοῦ γ μόγις ἐστὶ τὸ μόγον. ſecutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

reliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμους. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ᵉ ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅστις ἡμῖν τὰς νόμους τούτους ἀγγεγράφασι, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

ᵉ Ἧς] ἃς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι μάλις ἡ κοινή. V.
ᵃ Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφὶ τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶ μῦ πόσων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰόλεις ἀφὶ Λ ἐκφέρουσι. C. G.

ᵃ Μόγις] Atticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinus*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe διὰ τῶ Γ γράφεται & Ἀιόλεις. T. H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T. H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J. B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* J. *Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία· quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀριστοτέλους ἐν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις σωθῆναι, τί ποτὲ φρονεῖ. *Suidas:* Μάλιστα, ἀντὶ τῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. τοσοῦτος μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T. H.

50. Ὑπερβ. ἃς ἃ μὴ χρὴ] Uſurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. εἴθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῶ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur δίκη. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit,* reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη ἃς ἃ μὴ χρή. T. H.

53. Κάδμ. ὁ νησιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G. C.

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J. B.

Ibid. Ὁ νησιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ νησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Soſip. Chariſ.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat νῆσον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας ἀπὸ πόντου. Schol. τινὲς ἢ Φοινίσσας πόντου ᾗ Τύρου νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejusdem fabulae verſum ſextum, ἐκλιπὼν Φοινίσσαν ἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθόνα: χώραν, γᾶν pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσον ἐμὴν Σιδόνιον Τυρον. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἐπεὶ ἀφὶ τὸ πόντον εἶκεν ἡλόμεθα· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto: Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *Iſ. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὸ μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὸ ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, o judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem

per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, excusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης τοῦτο τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ δ' γε λήθης φάρμακ' ἀμούσας μόνος Ἄφωνα ἐφώνησα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε δυὶς ἀμούσας dedi pro ἰθούσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν εὖ ἰθυντέα, id est, ἰθαῖς διοικητέα, διῳκισμένα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δίλτῳ διῳκισμένῳ restituo pro καλὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀνατίθησι λέγοντα ὁ Ναύπλιον ὑπάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ὒψιλον, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

65 πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὼ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὀρθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πόλε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρώων, ἐκδιῶξαι δὲ ὑμῶ

[a] Τὸ] τὸ δὲ abeſt a *F.* τό δέ γε C. [b] Οὗν] τοιοῦν margo *A* 1 *W.*

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut fane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt* Θ, Φ, Χ *ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ζ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Bouhier.* Diſſ. de Pr. G. & L L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως δὲ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νενομοθέτηϰ, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, σὺν τῇ τάξει μόνῃ quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. σὺ κεφαλαίῳ μόνῳ §. 38. σὺν αὐτοῖς μόνοις λυσιτῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. σὺν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνους] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὼ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὀρθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τῶ καθήκων probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὀρθῆναι· quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rheſ. v. 380. κάλλιϛος ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἰδεῖν *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς κἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem σεμνὴν ϵ χαρίεις ἰδεῖν· ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἴσχιϛος ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. ἐπεὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὀρθῆναι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero Α & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, σὺν ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὀρθῆναι. *M. du S.*

74. Ἀπελᾶσαι] Melius congruere ἀπελάσαι & ἐκδιώξαι

ὑμῖν συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μη-
κέτι φέρειν τ' ἔλλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ,
καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὄζει πο-
λίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος,
Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
γειτόνων τὸ βέλτιστον. καλῶ δὲ τὸν ἐμαυτοῦ κω-
μῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχον ἐκάλειτο,
Βοιώτιον μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ſũ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχον] Οὕτω γὰρ πρῶτον ἤρξατο τὸ τῦ σι-
γμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα * κατατολμήσας ἐν-
πεῖν καὶ τήμερον. V.

* Κατατολμήσαι] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. J.J.

Ita restituerant M. du Soul, & Matth. Sladus. T.H.

λήξει nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμβου legatur, an βιασαμένων non multum interest. T.H.

75. Σωδίσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dilectos non moror. M. du S.

76. Ἔλλοπον] Mss. ἴκπλωτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. J.B.

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* J.B.

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβίλλια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κυβέλλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κυβέλλα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κυβέλα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κυβέλα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα δὲ Θαλάμαι· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆ Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inscr. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κυβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει διὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβιλλία κάμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβίλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος δὲ Ἀσίᾳ· Ἡρακλείδης δὲ Κυβίλλη φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι δὲ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' ὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλη (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλη· sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus ille, cujus e Lycurgo tanquam ὑτιλεῦς μελοτοιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in τ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνήκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ὁ παῦ εἴρηται χαίειν ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τῦ τ αὐτὶ τῦ σ κατὰ τοὺς ὑσιρεον Ἀτλικοὺς, οὓς Ὁμήρου σημεῖον λέγουσι, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὡς δὲ τὴν ποιητὴν σύροην τύφην λέγουσι, καὶ τὸ σιῦτλον τιῦτλον. Αἰλιος δὲ ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐπικλύσαι πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξέχησιν καὶ ψόφον, ἀν τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἀν ἁρμόττοι· διὸ δὲ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴσασιν ἡμῶν οἱ τῦ συγγράμματον Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ἡμῶν, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει.

M 2

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicere-retque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τὴν Ἀττικῆς. 8 ἐνεσχόμην τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγενηθμίων μοι, σωνήθειαν [a] ὤμην σωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμε- 9 ρον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὀπό-

a Ὤμην] Poſt ὤμην margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῦναι τὸ ΔΔ τῷ σίγμα χρησάμενον τῷ σόματι· ὡς ἀπρεπῆ δὲ πλατύν, γυμνα-ζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θάσιοι δὲ Κιτιεῖς, οὐκ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθῆναι ὅτου φασὶν ἀπὸ Κιτίου γωμαικός τινος, θάλαττάν ἴλεγον καὶ πίττας καὶ καρδιώττειν δὲ Μακεδόνας καὶ τοιαῦτα, ὅσα εὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τὰ γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τῶν λόγων &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones figmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίδδαλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione* Σ *adverſus* Τ *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* T. H.

Ibid. Πολύχιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχιον. *J. B.*

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J. C.* ὤμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν με τῶν συγγενηθμίων καὶ σωτετραφηνιῶν γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν σωνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Eur.* Tr. p. 501. A. ἀλλ' εὐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὸ σωτραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τὸ με τῶν συγγενηθμίων μοι καὶ σωτεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: M. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστερῶν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγενηθμίων καὶ σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστερῶν με τῶν συγγενηθμίων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα τῶν σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, σωνήθειαν recte mutatum eſſe in εὐήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae Τ ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud Τ ſponte ſe applicarent. Σωνήθεια profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit Τ, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. T. H.

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγον. *J. G.*

88. Συνήθειαν ὤμην] Deſunt in Mſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſ. σωνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἐξάμωμον ἐτόλμησε καὶ τίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτυμα, καὶ πίτταν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασί-95 λιτταν [b] ὀνομάζειν, ὑπ' μερίμως ὅπι τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῆς βοηθησόντων, σύγγνωθι τὴν δικαίας ὀργῆς. ὑπ' μὲν γὰρ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρυμένῳ τὸν συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initiò, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βατίλιτταν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσε F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τὸν συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστρεφομένων· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνήταν. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστρεφομένων· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστρέφεσθαι & ἀφελίσεται excuſum & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. J. J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτήν vulgo δόντες. M. du S.

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, ſic fatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιτταν qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλησσόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ· veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Wuſſe* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, Θρᾷττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾴττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujuſmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κόλλυτταν, Κρῆτταν, ἄνατταν leges. Λυκαβηττὸς, Ἰμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἁλικαρνᾶττον aut Ἁλικαρνῆττον, Παρνᾶττον aut Παρνῆττον, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλισσα nominetur, non βασιλὶς vel βασιλεια· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῶ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν ὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ & βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιννα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσωμεν & Τριχορυσία· καὶ τὸ τῆ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

ſuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήτταις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

ἅπων δὲ συνεχολακότων μοι [c] γραμμάτων ἡδίσταν μὲν, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπου [d] ἁρπάσαν κίτταν ἀνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐξέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλον. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνίκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τῦτλοι & τυτλίον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τυτλίσσα, Τυτλοῦσσα, Τύτλουσσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τῆς κόλπου] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφοις] Φάττας, νήττας, (quas miror Bocotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίττας ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λόγους γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Ctesiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσυφος· Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαιθρίου χειμῶνα ἀγαγεῖν, κόψιχος ἐπέρ ἐστι κόσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνίων. Κόσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τοῦ κοσύφου κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κεψίχια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβὰς, & paulo diverſe *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιτοτρόφος mel-

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θετταλίας με ἐξέβαλεν ἄλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἢ θάλασσαν [a] ἀποκέκλειταί μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν κήπων Φειάμμιον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καλαλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν συνθήκην συνθεῖναι, καὶ τὴν συγγραφέα τῆς τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γείτονί μου ῥᾳθυμήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego iſta commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσῃ,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλειταί μοι] μου C. Edd. priores praeter *J.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σεύτλων] σευτλίων F.

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *J. B.*

Ἀποκέκλειταί μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *J.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλειταί μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ Ἕλληνες τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμαια. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παντὸς χόβεν· nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſeclusi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλη, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſublidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum, Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα ἢ τὸ ζμικρὸς ἀλλὰ τὸ ζ κατέρχετο καταχρηστικῶς παρὰ τὸ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τὸ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀττίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχοι, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas σωλήναι, σωτίθεσθαι, σύμμαχοι &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

liborans meas apud ſe μυρσίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

ε παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρσίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ὀπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura vio-30 lentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit35 mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούσῃ, φωνήεντα δικαστά, ἃ μὲν λέγουσι, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· ἃ δὲ θῆτα κρούοντες, καὶ τὴν κεφαλῆς

ε Παρ' αὐτῷ] παρὰ τοῦ. C.

sianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero ſuperior eſt τὰ ᾶ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm. p. 13. *T.H.*

27. Μυρσίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper Μυρσίναι ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσύλλω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τὸ Ἱππέως, quaſi ex μυρσύνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσίνης. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρσος & Θαρσεῖν, quam Θάρρος & Θαρρεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel καὶ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram vocalae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. E. p. 77. A. αἰτίαι, ἐφ' ἃς ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρας. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Davisium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρσίνας μυρσύνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τὸ ἐντελοῦς σωοχηι, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντες] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντες pro κρούοντες deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντες τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντες· quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας ἐκ κόπτεσθαι *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαιόμενοι pro λαιόμενοι. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Gyetius*: τὰς τρίχας παθεμένη ἐτίλλετό τε ἐκ βου ἐποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον· *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τὰ τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris*, *feminum*, *capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντ' ὀπὶ τῷ [a] κολοκύνθης ἐρῆσθαι· ἃ ζητα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτον τρόπον. οὐ γὰρ ὀπισθέπει γε [e] αὐτοῖς κατ' εὐθὺ φέρειν ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶτταν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σπεύδειν καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰ-

40 capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθη,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζητα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ pœna satis magna erit 45 tam scelesto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim 50 res humanæ rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare 55

a Τῆς κολοκύνθης] ἢ τῆ C. *F.* b Τὸ συρίζειν] τῦ *F. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] οὐδὲ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τῦ ὅσον κατ' αὐτό. *V.*

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τὴ κολοκ.] Ed. *F.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis usurpetur κολοκυνθᾶν, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντλην, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιείης κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολοκυνθᾶν, κολοκύντλην ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδιλέχειαν & ἐντιλέχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Eusseb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῦ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *F.* τῦ. *M. du S.*

48. Τουτοὶ τὴ τρόπου] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτοὶ τὴ τρόπου, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι σπεύδειν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίστου νόσου de Tantalo *Euripid.* Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἰσχίστου νόσημα Ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῦ Κ, in T. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπεσὼν] Mf. παρὶς πεσὼν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὦι & γὼν & θάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverſo irruens ταλὸν ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, miſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, ſed jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipſa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ peſſimum nomen obve-

ὀπεῖν βούλεῃ· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὁ ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα ποιοῦντι τὸ κλῆμα. οὐ δὲ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτοῦ φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτοῦ τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὸν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW*.

rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti:* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, ἰδόντες θεῖόν τινα, καὶ σαφῶς ἐπεχωρήσαντα τὸν πόλεμον Κύρῳ ὑπὸ βασιλεύσαντι. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae κ in τ in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαίου φασὶ στρατεῦσαι, ἀπὸ τοῦ Ταλαοῦ, οὗ ἦσαν υἱοὶ Ἄδραστος καὶ Καλαὸς προσαγορεύονται, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφεὺς δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. *G. C.*

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὸν, quod in Impreſſis eſt. *M. du S.*

74. Τῷ γὰρ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis ſilum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibula in ſimilitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id eſt, σταυρὸς, σταυροῦσθαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων δὴ ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναί νομίζεις; ἐγὼ μὲ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμωρίαι ὑπολειφθῆναι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ ἢ δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

niſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum ταῦ dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

Ἐπωνυμίαν σωσάσθω] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυηρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *AE.M.*

Ἐπωνυμίαν] Voluerintne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſuevisſe fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura inuſtam notamque poenas luere debere.* Haec ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant: ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T.H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F.G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ ἢ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι ὁ ξυμφέρων apud eum ſaepe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῶν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν· plura praebebit Index *Luciani*. Uſus eſt hoc loco *S. Petitus* Miſc. III, 9. p. 153. *T.H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀστεροπητά, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

Timon, ſive Miſanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

TIMON.

II. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comœdiam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸ Ἑφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ οὐ τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, οὐ ὅρκιος συμφωνίας ποιεῖσθαι Ὅρκιον, οἱ διόμνυοι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J.B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine ſalutarit, ignotae eſſe poſſe videantur. Sola hæc mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἑρκεῖε vel ὅρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & praeſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegerea, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φελιγγερέτα, ϗ ἐρίγδουπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ϗ μάλιστα ὅταν ϛ ἅπαξ πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολλὰ νύμφη γινόμενα ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ϗ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ϗ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀζηχὴς, ϗ συμφαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ϗ καπνὸς ποιη-

10. Ἄκυρα δὲ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἐδόκει, εἰ μὴ μόνον ψόφος ἦν ποιητικῶν ὁρμάτων. *V.*

ἦν Ποντικὸς] *C. G.* ποντικὸς τὸν ὁπλ. *M. du S.*

λέων, Σφιγγίου, Ἑταιρείου, Ἐφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, ſed & Ὁρκίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præſidii ac tutelæ ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὅρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quæ ἐς ἐκάτερα ἀδύνατον ἀνθρώπων erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi διάπυρον κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiæ majeſtatis facie altera manu prætereebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁρκίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὅρκιος reperiatur. Apud *Plutarchum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὅρκιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Gaiſeus* ὅρκιος & ὁρκίτης ut, quin illæ voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅρκιος plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quæ Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἑρκεῖος ea *Cornutus* pleraque, quod dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδις· ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *Aeſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, θολωτοὶ, μυσόλοιποι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μυσοπάταλοι ſunt poëtæ: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quæ tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἅτε διδόμενος ὢν ὁ Διόνυσος ϗ ὑπὸ κεραυνοῦ ἐ βροντῆς γινόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθεῖς μὲν χρησμοὺς ἀσαφεῖς δὲ πυρὸς πιμπλάσι, ϗ τοῦ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμφορήσας ἐποίησεν. *Heſychius* quidem, Κεραυνίου, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόττης) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, ϗ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ ἐ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον· interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἐ ἀπόλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ ἐ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. elegantер σοῦν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* περιττὸν ἐ παρῆλθον εἰ τῷ λόγῳ, ὡσὰν τὰ σοῦν τὰ φορτίων ubi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ ἀναπληρώματι χρῆται τῇ λέξει utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H. Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt ἀναπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἁρμονίας· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye:* manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νέμεσις, ϗ Διὸς βαρυβρόμοι βρονταὶ κεραυνίου τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατρὸς, οὐ ἐ ἀσ-

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω ζ κατάγω τ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ἀλίγων σπινθῆρα ὀργῆς κ τ ἀδικούντων [a] διαφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττων] Διαφυλάττειν. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ κατάγου τ ὀνομ.] *Nuga canora, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ κατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ἃ πόλλ' ἄν φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλου αἰτίου ἔξω τῦ αὐτὸν σωτηταγμῶν θεῶν. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τὸν ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδόξως γενέσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πάντα τ ὀνομάτων, quia πάντα ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt commineſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ὡς τ κατεψυγμένης πρὸ πολλῦ, κ ἐδόκει φυλαττούσης σπινθῆρα τίφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὸν πόλιν Ἐμπαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἅτε μηδέπω δύνασθαι λόγῳ χαλινοῦσθαι, μηδὲ ῥιζῶσθαι τ ἐν αὐτοῖς σπινθῆρα τ κοινωνίας· debuerat quidem ἐρίζωσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρίπιζ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐν αὐτοῖς σπέρμα τ κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατὺν & δίκαιον ἅτε τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικοῦντας ὑπ κρατὺς ὑπ κυριεύον πάντων ἔχει δὲ κ τ κεραυνὸν μὴ χεῖρα σύμβολον τῆς δικαιοσύνης. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. Δάπτειν ξύλα, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλὸν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extinctum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Sunt qui haec verba, μόνον ἐ τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde eſt quod perjuri potius metuerint heſternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod

Θᾶττον γὰρ τὸ ὑποπρεῖν τις ὑπιχειρήσειεν ἕωλον ἁρπαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὸ τῆς ϖαν-δαμάτορος κεραυνῦ φλόγα· ἴστω δαλόν τινα ἐπαναλείναντες δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τὸ τραύματος, ὅτι ἀνα-πλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris conſeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τοῦ Διὸς ἰρύσαν. Reſpondet paullo poſt Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλιε, μή τι καλὸν ἀπολαύσῃς τοῦ λόγου. Clariſſime quoque D. D. XXI. Οὐ τὸ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή ποτέ τι καλὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύειν τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐδαφύνετο τηλικοῦτον ὄχθον ἐπικείμενον. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noſter*, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento adficitur, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲ δίκαια ἔτυχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ σοφιστικίας. Acerbiſſima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἴσασι ἢν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ σώματος ἀπολαύσιν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγκην, πρὸ τοῦ τινος ἐ ἀπολαῦσαι κακοῦ προσδοκίδιον.

Eſt ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *affici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam proveniat, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ προσδοκίδιον ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Ariſtophanes* in Pluto vſ. 236. adjicit ἀγαθόν

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' ἐδὲν αὐτῷ πώποτε.

Ellipſin amant Graeci in uſu τοῦ, ἀπολαύειν, ut in pleriſque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, ſubauditur τὶ, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τοῦ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur; quam praepoſitionem reperio additam apud *Noſtrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσειμι. ubi iterum τὶ relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne inuſta fuerant: ἀπολαύειν etiam ſatius viſum eſt ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo ſenſu apud *Noſtrum* non infrequens, uti ſupra obſervatum a me eſt, ad Νιγρ. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συναναλισκόμενον τοῦ ἀσχολημένου μὴ ἐ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσχολίας. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Haec quicquid eſt Interpretum ad contemtores Jovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipſi Jovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quominus ſemper ſolus hanc cauſam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. *Ariſtoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα δ' ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ἀναίμακτον vel ἀναίμακτόν ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Iſocr.* Συμμ. p. 175. B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit ejus vel perſonae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expreſſo: *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμιξιῶν· ubi mediae ſignificationis eſt. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Syneſ.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τοῦ κείνης γάμου· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ᾗ πᾶσα ἄτης ἡ πόλις ἀπολαύῃ τοῦ ἀσεβοῦς τρόπου τινὸς δικαίως, *Serranus* vim phraſios *Ficino* longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſupplicia in univerſam civitatem quodammodo juſte redundent*. *Platoni* ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit E. ϗ H. v. 240. Πόλλακι ἐ ξόμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπῆρε· ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit Eruditiſſ. *Graevius*. *Ariſtot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων φύσεις συναπολαύειν ποιοῦσι ἐ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum diſtat, quod legimus in *Mich. Apoſtolii* C. XV. n. 78. ἤρξαντο συναπολαύειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad *Ariſtoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. ſi quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπε-πλησ-

πληθήσονται τὴν ἀσβόλην. ὥστε ἤδη ἀφ' ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀπίθανος ἐτόλμα, ὑπ' πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς ὕτω ψυ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πλησμόν collucetur, eum maculari necesse est, ὕτω καὶ ἐστὶν ἀδύνατα ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τῆ κακοῦ, καὶ συναπτίμπλασθαι τὴ μιάνης. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ἵνιοι φίλων καὶ οἰκείων σῶν ἐπιπολάζουσι βία καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, ὑδὲ ἀπέλαυσαν αὐτῆ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ κακοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat κνύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *seu fuliginis fiat mentio: quare lego* κνύματος, *id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα πτερωτοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὑδὲ γὰρ τὸ πτερωτὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τῆ τραύματος. Perquam appolite *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροντῆς τραῦμ' ἀναιμον ὤλεσε· istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πτεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πτεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegantur cum πτεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη: saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: —— *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐνίησι βέλος· VII. c. 10. §. 5. εἰς οὐδὲν μᾶλλον τὰ μύγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποστέπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔστασον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, πέρασον. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. *T. H.*

26. Ἀπίθανος ὢν] Olim arridebat: ὑ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕτω ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξυπηχοῦσι πιθανὸν ὕτω τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δίκης. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς δ' ταῦτα ἐν πράξει &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλάσας ἄτρον ἀπίθανος ὢν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὕτω μὴ πάντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *Aeschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καθηγόρησε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑπόψιαν ταύτην. Haec offendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios scelcribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Jovem didicit) generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. —— ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεὸν μιμεῖς ἄρρητα Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. *T. H.*

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ ἄ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς γὰρ ἄν; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιφρονήσει σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιφρονῆν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducto mandragorae potione altum sternis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τὸ ἐπιφανὲς τοῦ χειμῶνος τὸν τῆ κεφαλῆ φλόγα sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπέβαλε ἂν εἰκὼ ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ ἄ, additis negatione, ut Grammatici loquuntur, καθαφάσεως δεῖται, aut, καταφάσεως δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφάσεως *Lucian.* Ἁλιευτ. §. 14. ὕτω ζῶν μὲ ὐδὲ ὄβολον ἤλπικα τὸν Σίμωνα· πῶς γὰρ; ὡς ὐδὲ αὐτὸς ἐπέλπιζε τὸ χρυσίον δώσειν, *dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: nonnisi quam*

num facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adverſum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti ſub mandragoris recubans perju-

χρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλαυχόμων. πῶς γάρ, ὅπυγε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ὅτε τὴν ὅπορχην-

[a] Καὶ] Al. καιὸς vel ſolum καὶ dele. Margo *A1W.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * ὠδημακυημόν καὶ πύτελμον *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τὴν ἀνειμένην καὶ ῥαθύμιαν, πικρόνιον οἱ τὴν μανδράγορον φαγόντες ἀνίατον ὑπνωττουσιν. *V.*

* Παρακοπτικόν] Blandiebatur παρακοπτικόν ſed non valde opus eſt hac mutatione. Noſter περὶ τῶν μὴ P. Π. Δ. §. 5. ὑπέθεντο καὶ παρακοπτικόν. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παρέθεντο. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ἐπὶ. *T. H.*

quam ſane, ut qui ne ipſe quidem divitias ſuas attingeret. Lyſ. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἄν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γάρ, οἷς ἐδὲ ταῦτα &c. *Iſaeus* p. 72. v. 11. πῶς γάρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζουσι συγγενεῖς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam ſub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adſentior pro πῶς γάρ, ὅστις σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ἐ; ὅστις σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γάρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, ſed ad nativam Graeci ſermonis indolem permagni ſane momenti, mirum eſt, quam ſaepe fuerit offenſum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis:* qua etiam epota ſomniculoſi ſunt homines: *Demoſth.* Phil. A. ἀλλ' ἐδὲ ἀντιγράψαι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκότες, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοίκαμεν ἀνθρώποις. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioſcorid. Heſych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac ſub mandragora ſternis.* Ita vertit *Eraſmus*, bene ſecundum vulgatam lectionem; male ſecundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis eſt ſententia verſionis *Eraſmi*, qui mandragoram herbam lactucae non abſimilem, ut ex *Theophraſto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita ſcripſit, non ita intellexit *Lucianus.* Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id eſt, *poſt mandragoram ſumtam*, vel, *poſt mandragorae potionem.* Sic & ad eundem ſenſum infra in Demoſth. Encom. εἶσι ὁπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας, id eſt, *a mandragorae potu* vel *eſu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμόνης, ἀπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem, ſtatim poſt pharmaci potionem.* Mandragoram vero eſſe παρακοπικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere, notum eſt vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Eraſmo lapſum; ſed an non majore ignorantia ipſe corrigit ἀπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat cauſam efficientem: utque idem ſit prorſus vocalae ἀπὸ? Vertit ſane Eraſmus *ſub mandragora:* an ideo ille adſpiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor ſcribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεσκυίαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ & μανδραγόραι in libro 1. Verae hiſtor. & tam vere nunc in Eraſmo ſic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari ſolebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua ſimilitudinem ſomniabant corporis humani. Sic igitur & quum ſub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumſtante vel ſerto facere arborem; & ſpecioſius cum veles dicitur ſub vitem ſumicere haſtas, ſtare cenſebitur in vinea. Iocoſa hominum ingenia! an *Eraſmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius ſodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, ſtudioſe collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium eſt ejus verba proferri. Poſtquam hunc ipſum poſuiſſet locum, & alterum ex *Demoſth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίσησι ἴσως ἄκοιλας εἶσιν ὁπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὑτῶν πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco ſignificare voluiſſe* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: ſed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ὁπὸ μανδραγόρου illi, quos* Demoſthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, eſſe intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi caſu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens* μανδραγόρα *non ſubſcribam i literae α, ut talis ſit genitivus, qualis* Πυθαγόρα *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in poſteriore loco* ὁπὸ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc ſive illo modo genitivus ſcribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *ſonare*, prae mandragora, *pro eo quod eſt*, prae nimio mandragorae potu: *ſicus dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiſerim*, ſub mandragora dormis. *Mirum eſt autem apud Eraſmum eo ipſo in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa eſt interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem ſequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones ſecutus etiam *Leo Allat.* ad *Euſtath.* Hexaëm. p. 57.

Sic-

κότων ἀκούεις, ὅτε τὰς ἀδικίας ὀπισχοπεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ἐξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ καθ' ἡμέραν τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ὑδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτὰς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

oros non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſigmabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ἀναδυσπετημάτων. Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἰκάσῃ πλαγῇ τὴν ἴκδασιν ἐπιφέρει. *V.*

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἰκάσῃ πλαγῇ ſunt ὁ κεραυνὸς, ὁ αἰγὶς, ὁ βροντὴ, ὁ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ὁ ἴκδασις ἐπηρίστας, ἐπηγὸς ὢν, ἐπισείστο, ἐκατεγνῶτο, φρικιοντίζετο &c. Quam hic πλαγὴν, ictum orationis dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in λπό· quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae λπὸ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, λπθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon.* *Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V. 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδην τὰς ψυχὰς, τὰς μὲ λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἀνδρὰς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λυσίδος quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφᾷν an ἐκκωφοῦν prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέλγητρον (τῆ Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάμῳ· *attoniti & ſtupore capti, dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant.* Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη μι τῆ συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωτε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμθα πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφῶ. *T. H.*

36. Οὐδέποτε ἦγες &c.] Ad ea ſine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκφαίνουσιν, ἵνα ἡ γῆ ὠδίνουσα τὸν Δία τὸν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρῶτος ὐ Ἀρκάσιν ἐκτεχνίαν γενέσθαι Τζετζ. ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T. H.*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνεχὴς &c.] Interp. *Jaculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur: terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπάλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥστε εἰς ἀκροβολισμὸν, τροπαιοντίζειν. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, τέλεως. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀφαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολαμὸς ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία

ὅλη

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. **Barlaeus** dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae*; addiſque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν οὐκ εἰς μαχὰν ἐκπεσουμένου τοῦ καιροῦ. *H.V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes.* *J.Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πίλημδον, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. πανταχόθι σωρηδὸν προκομιζόμενα. . . συνθλιβόμενον ὑφάσμασι φορμηδὸν . . . ἀμυαμάξαι τοίχηδον ὑπὸ μιᾶς ὕδατος. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſſur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jeuſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, πολαμὸς ἑκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret : neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro πομπικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ὑραὶς χιμάῤῥους ἐκχεούσης &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολαμῶδες ἄκρον, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T.H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta; & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adiit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ὑρανῷ, ἀμφί τε ἀςέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J.J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J.Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῶ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσοχεῖλαν τῷ Λυκωρείᾳ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arundelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον ἡ τῶ Διὸς παυομβρίου δ' ἑαυτῶ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαλο ἐς τὰ σωτ. Ubi miror illum Διὰ παυόμβριον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων παυομβρίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὰ παυόμβριον exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum aedificavit templum ? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J.G.*

ὅτι ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον σωθῆναι προσκεῖται τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀφυλάτου εἰς ὕπαγωγὴν κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τὰ ῥᾳθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτοῦ, ὅτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· ἢ ὅτος, ὃ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perneceſſariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἔν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῷ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' ἑαυτῶν κέρδη τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὀλίγα κορυφαῖς πού σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφιδρυσαμένους. Sic passim *Origenes c. Celsum* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφιδρύσασθαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα ἀθελεσιτόκια τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. *J. Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *Aeschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπήμεσι τοῦ φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπαλθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἂν θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνοι, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἔβλαστε τὸ πᾶν ἴσχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ὡς πάρεργα τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνόητος & μωρὸς, λῆρος, ἀνοησία. *A. V.*

58. Ἐὰν λέγῃς, ἀποσάκις &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμοθράκου δυοῖν πάχειν. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* similia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. δρόμου ἀγωνισαμένῃ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας ᾄδειν con-

more ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμενοι ἢ τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁπόσακις ἤδη σε † νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὀπίσω ἐλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἔκνησας, ἢ ἀναστῆναι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυλαζομένους πρὸς ‡ φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους ὑπ' αὐτῷ δεικειρόμενος, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσει ὕστως

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίσταστον· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινες τὸ οἱ ἢ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς δραμόντες. V.

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὕτη. Mdu S.

‡ Τοῦ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσταστον.* Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari ἐδί, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud *oi δὲ* iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur *oi* c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. J. C.

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* T. H.

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tuetur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικαφὼν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πόλις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio producti ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἐνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται λέγεται δὲ περὶ τόπου rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲ λὸι τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ᾳ λὸι τοῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα † ἐπιρρημάτων ζητεῖ † πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόπον εἶον, Ὀλυμπίας, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν † ἀφ' τοῦ οἴκοι ἐκεῖνα γὰρ ἐπήλαβεν. οἶον, ἵππος, ἵππόθεν· στοιχεῖον τὸ οἰκοθεν. Illud ἵππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Φ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. T. H.

62. Ἀναστῆναι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ ᾧ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρ· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarint: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? T. H.

66. Τοὺς πλοκάμους δεικειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto δεικειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* T. H.

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe, fini-

ἔτως ἀμελῶς παροράσθαι; ἢ πότε κο-
λάσεις τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι φαέ-
θοντες, ἢ δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτως
ὑπέραντλον ὕβριν χαλάσαι.

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω,
τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-

lare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ' τοῦ φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ' τοῦ δευκαλίωνος τὸ κατακλυσμόν· δεῖ δὲ μοὶ καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀπεπισήμαντον τὸ ἐκπυρώσεως ἀφιτελεῖν, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων * ὑποφαίνειν. V.

* Ὑποφαίνεται] C. ὑποφαίνειν. V. ὑπορᾶν. M. du S.

siniſtra Sceptrum. Menſuram autem ſtatuæ idem Auctor nobis, quia minorem juſta tradi cenſebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. ſedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δεύκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέραντλον] Operae nonnihil huic eſt voci impendendum, tum ut explorati quid de ea conſtet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae ſane fugit Interpretes, illuſtretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *ſentina*, & aqua ſordida, ſive ex mari in naves ingeſta, ſive per tenues rimas & juncturas hiantes ſeſe inſinuans, & ipſe locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & moleſtum contrahit. *Euſtath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ἐς τὸ ὂν τῆς ἁρμονίας &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλᾶν dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὂν τῷ ἀντλᾶν (imo potius ἀνατλᾶν) καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' ἧς ἐχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, ſi quis τόπων retineat: ſed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEſchyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πολὺς δὴ σὺ εὐδίας τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πλαγαῖς ἄντλον ὄσκε ἰδεῖν· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: ſignificat rejectos oppugnatores & depulſos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuiſſe: ſic recte *Scholiaſtes* primus, qui, tametſi haud magni pretii, ſecundo tamen longe melior. Ambiguum eſt, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δὴ ἄντλον εἴργων ναὸς. ἢν δὴ ὑπιρῴαλη Πολυς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero ſentinam hauriens:* cur ſpernas, praeſertim accuratius ſervata τῦ εἴργειν proprietate? *undam inſultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & ſubterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto diſſenſionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem poſteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναδῆναι σωιῶν ἐς ἐκπλῆσαι τὰς ἅλας, *Schottus* non optime, ut ſolet fere vir literas juvandi ſtudio praeclarus, ſed in vertendis Graecis haud ſane pari ſolertia; *aquam ſentina hauriente:* at voluit *Zenobius*, ſentinam, quae per inertiam dormitantis nautae evacuata non fuerit, tantum increviſſe, ut irrumpens in ipſam navis alvum ſales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐκπαυσάσης, quod oſtendit *Mich. Apoſtol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum eſt difficile definire, quid ſit ὑπέραντλον σκάφος, ναῦς ὑπέραντλος· nempe cujus ſentina, vel aqua per fatiſcentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus deſuper infuſis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri poſſit, atque adeo periculum inſtet praeſentiſſimum, ne merſa navis intereat; quod poſtremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae poteſtatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμαζόντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐς λαίλαπα καὶ αἰγίζουσαν καὶ κυματοῦμενον πέλαγος, ἐγκομίζειν δίον, ἐξορμίζειν καὶ ἐξανάγεται· τὶς ἢ κυβερνήτης ἢ ναυκληρος ὅτῳ ποτε ἐμπεσὼν ἐς παράνηση, ἵνα, ὅσων εἶπον καλασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλες ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ' θαλάττης ἢ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαπεθῇ· partem vidit *D. Hoeſchelius*, male quidem mutans ἐγκομίζειν. ἐθελήσας abſolute poſitum rariore ſtructura, quanquam *Philo* ſaepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ἂν ἀναδάρει, δίος ἀθρόαν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depreſſa navis aquas hauriat & ſubmergatur: & ſane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expoſitum tradiderat διὰ τὸ καταβαρῦσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρωος, teſte *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum uſurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Caſſ.* LII. p. 473. A. elegantiſſimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Auguſtum quam poteſt acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capeſſat: μήτ' ἂν χειμαζομένῳ ἔτ' αὐτὴν παρεῖδῃς· ἐρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἴσι. μήτε περὶ ἔρμα τεθράφθαι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum eſt, ni verſus *Alcaei* nobiliſſimos in mente habuit, qui poſt *D. Heinſii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum ſunt perſanati. *Diphilus* uſu paululum inſolentiore navicularium ipſum, cujus ratis in hoc periculum ſit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλῆθος, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ οἴδ' ὅτι γνωρίζομαί πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσι οἱ πέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, κἀκε-

ſta, ὑπέραντλον dixit γενόμενας adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀπεδύσατο τὰς εὐθὺς ἀποβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ, ἢ πηδάλιον συντρίψας ἢ ὅτι ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἰὼν ὃ φθάσαι ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ ὑπαρμένον *ſim, antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλῆρη, additque incerti ſcriptoris verba: αἱ ὑπέραντλον ποιησάμεναι τὴν πλεῦν, ἀσφαλῶς παρακομίσθησαν εἰς τὸν λιμένα en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἤκουν αἱ σιτοθῆκαι μισαὶ ὑφ' ὅτου καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ἐ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος ἔσω Συμφορᾷ· gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: οὐ μεταφορᾶς, inquit, τῷ οὐ τῇ νηὶ μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένου ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, τῇ ὑπερβαρῆ γεγέσθαι τὴν ἀγχόνην βουλεύσασα apparet eos dici μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τὸ ἀντλίας· hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcarabaum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*, cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλίᾳ undecumque depromtum, οἷός τ' εἰμὶ πεδιανίκειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορᾶν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραντλος ὕδρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſublidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δίκαιοι ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος ἰσοπεσὼν ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέραντλα, πολλὰ imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕδωρ, πολλὴν ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέσομεν. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπῆρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων· quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν τις ἐν ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχοιμι τινὶ αὐτοῖς, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀναλελραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἐν πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλρέπτουσι, δυσάντητον, ἐν ἀπροόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, ἐν εὐεργέτην αὐτοῖς γεγενημένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτὴρ ipsis & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅλη ταύτῃ τῇ ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐκπεσὼν φίλων. *Menander:* Ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκπεσὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιῷ νεκρῷ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιῷ νεκρῷ ὑπτίᾳ] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, hæc adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ὁ τάφος, νῦν σε παρεχόμεθα· te nimirum vetuiam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον ἐν ἀπροόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quæ jungi ſolitæ, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐχατιᾷ τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἐχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἐχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐχατιὰν] Ἐχατιὰ, ὡς μὲ τοῦ ποιητοῦ, τὸ ἁπλῶς ἔχαλον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λέξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐπημμένος, ἐσκεδασμένος, inquit *Suidas.* *Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κωμῳδεῖν τε ἕκαστον φορεῖν ἐ διφθέραν ἐσκευασμένον. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σεῖσας ἱματιδιον ἀγριπνᾶς, νάκος ἐναψάμενος ἐ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) ἐ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* λέγειν· ideo Timon §. 7. ὑποδιφθέρους σκάπτειν δῆ, εἶναι &c. §. 8. δικαιόπολις ἐ διφθέρας & §. 42. δικαίων ἐ φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στρῶμα, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἁρμόδιον, ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kulm.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis proprie* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν διάλλην· multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὐραις ἐ ἀνέμοις λαλεῖν· γῇ ἐ ἐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Militre. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ὕπνου] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ Ὅμηρος ὥσπερ ὁ ὠδὸς τῶν κωμῳδῶν Ζεὺς καὶ τῷ μακρὸν ὕπνον διυπνίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δίκα δ' οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἔπιμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Ὑ. τ. Ἔπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & desertum agrum concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum consequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altissimum istum somnum ac vere νηδυμον, (nam Epimenidem dor-

χαλιὰν τραπόμην, ἐναλάμην διφθέραν, ἐργάζομαι τ γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ 95 τῶν φιλοσόφων ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τ ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ἦν, ὦ Κρόνε καὶ Ῥέας υἱέ, τ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσείσαμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κα-

κοί-

1. Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κτλ.] Ὑπὲρ γὰρ τ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης ἦτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ἃ ἐς τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον· λέγουσι δὲ * ξ ἔτη ὑπνώσαντα οὕτω μὴ τοῦτα ἀναστῆναι ὡς θᾶλλόντωντα ἐκκεκινημένον τὸν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

* Ξ ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apostolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἐξ ἐκείθεν. Vide *Kusterum*. T. H.

† Εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. M. du S.

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull.* & *Pausan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 39. M. du S.

Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δὲ, ὅτου ἥκουσε τὴν φωμαίων σοφιστὴν λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas adveniisse refert πρὸ τ Περσικῶν δίκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc est, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Persae in Lydiam venirent*: τῇδε γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laërtio consentit* Plato: *nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit Vir Eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ ὁ φοβουμένων τ Περσικὸν Ἀθηναίων τόλον, εἶπεν ὅτι δίκα μὲ ἐτῶν οὐκ ἤξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσον) πραξαμένης οὐδὲν ἂν ἤλπιζον, πανθόρτες ὃ ἢ φράσασθαι πλεῖον κακόν. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipse, ne πρὸ τ Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Athenienssem ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τ ΦΙΛΟΝ ὅτι παφλαγὼν τ ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Is. & Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τ Διὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, Σίρους δ' ἐγηγερέναι, τότε μὲ κατάσπασμούς, τότε δ ἀνιγίρσεις βακχευούσης αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura pene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod *Democharis* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienssium erga Demetrium studio, ἐρχούμενοι ὡς ἐπιδοῦσες, ὡς εἰη μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem verse specimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici,

qui-

κοίμησαι,) ἢ ἀναρρίπισάς τε κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης [a] ἐναυσάμενος, μεγάλῳ ποιήσας τὸ φλόγα, [b] ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδες καὶ νεανικὴν Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς [c] σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

miendo vicisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεχραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ Ὑμηττίου ἐν τῇ ὑπωρείᾳ σιναρὸς ὕλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. 10

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a Ἐναυσάμενος] ἐγκαυσάμενος C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξας. c Σῆς ταφῆς] π² ἐκεῖ σ. τ. f. notatur quoque ad marginem AIV.

2. Ἀναρρίπισάς] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τοῦ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, ● ὑμέντοι ἐκ πιφυκὸς φλόγας ἀνιείναι· πῶς ἂν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τιλόσταιον καυ' ἑαυτὸν ἐξέωσεν ὑπὸ † Φιλοκτήτου πλοκαυτώθη. V.

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν. V.

* Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτε] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ ὑδὲ Διὸς ὀφθαλμὸς *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴ ἐκαθόδιον ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύλλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγείρῃ, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T. H.*

2. Ἀναρρίπισάς] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu excitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρῶν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξάπτεται καὶ ἀναῤῥιπίζεται· & *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ϑ᾽ ἀοιδίμων σου, καὶ ἐκηβόλου ὅπλου, καὶ πρόχειρον ὄντα οἷ᾽ ὅπως τελεῖς ἀπίστου &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος] Offendit Graecus Interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τὸ Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατίσχυσι τὸν βίον ἀφ᾽ οὗ τὴν Οἴτην πυρᾶς ἐπεδόμησε. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τὸ Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ περφύχθαι τὸν Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est*: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, ernctare hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τῆς Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπισθοφυὴς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἦν ἔτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ πόπλεως, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλουμένη, ἣν διάθεσιν μὴ συγγότητος ἐπιτελοῦν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἔοικε ὃ ἐν τούτοις ταύτῃ λοιδορεῖσθαι τινὶ § ἀφισιώσει τινὶ-

‡ Ἑορτὴς A. E. καλεμένης] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic V. *M. du S.*

§ Ἀφισιώσει] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆς διαπαυομένης αὐτοῖς ἀφ' αἷς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Aristoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἅτας monuit *Kusterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda detersit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* σπαρὰ τὰς ἄσας τὰς αἰτίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς αἰτίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum insciitiae reperiri suspicor, Διασία ὅτι, ἢ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἣ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa *Foes.* in OEcon. Hippocr. Istius συγγότητος (minus recte *E. A.* συγγότητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· tum scribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς αἰτίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, ἐς τὸ ὑμαιὸν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἰναυσάμβος libenter legerit ἀναυσάμβος· non adsentior: ἰναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *succendere*, *ignem immittere*, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignoro. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶν Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* ὡς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ZAN KPONOY. Vide & *Chrysost. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ὑποδύφθειρος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἄν] Excidisse videtur ἄλως vel simile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἂν ποτε, οὐ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] Τῶν θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ scribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & P. τελήεσσας ἑκατόμβους vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔχεσθαι, de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In Philops. §. 21. dedimus ex sententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσαι· utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* Eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Scul.* *T. H.*

17. Ὁ πάππλουτος] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Toξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἐκ.] Θούων subauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος θυόντος. Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἀφανίζει τὰ Διάσια, λέγων τὴν τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτὴν ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* ποιμ. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit Nos-

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, ᾧ ὑπ' οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τίς ταθὼν ἐν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, ἡ σκαπανεύς, ἡ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὕστω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία τοῦ τοὺς φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾠήθη ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαιρονίας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ isthæc rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

Ii

a Τοὺς φίλους] τῆς φίλων R.

ster Ικαρ. c. 24. ubi neglectum ab Athenienfibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meursius* Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: *Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Jovis:* satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: disserte *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φέροντος, ut *Castellano* jam observatum: longe alia est ἱππίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis *Lucianus*, quasi victimas eo festo Jovi immolassent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἑορτὴ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τοῦ ἄστεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐκ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοὶ, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, quum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non *Scholiastes* solum, sed vel maxime *Pollux* I, 26. suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse *Thucydides*: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐκ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interisse δὲ· confer *Porphyr.* περὶ Αποχ. II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam *Polluci* vacillasse, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam:* ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, *ut vere dicam, ut revera.* *J. Er.*

Οὐτωσὶ . . . . .] Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲ, ἐφ' ἵππου ἀνδρὸς ἀναβήσεσθαι τὸν κύδιστον, τὸν δ' ἀληθῆ, ὥσπερ ἂν εἰ τοὺς ἀπαλλαχθῆναι ἀνθρώπους ἐπιδικώμην τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* οἰνοχοῶν δὲ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi solennis: similes notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Jos. Uass.* ad *Sallust.* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲ γὰρ ἀνόμασι, τῷ ὄ ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲ καὶ τῷ δεκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲ, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Iliam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem passim Dial. Mort. Sic vocat τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demosth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσαιλες] Hanc perelegantem nudati spoliatique Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit *Lucianus.* Ἐκμυζᾶν, *fugendo exinanire:* ἐκμυζᾶν τὰ ἄρα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστρᾶξ, sicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστρῶσι μέρος τοῦ τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique saepe: *Testam. Patriarch.* p. 204. ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἕλκος· haec enim vetusta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Hesych.*) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themist.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδία καὶ σφόδρα εὐκαιρος δαίμων ἐίωσε (ita lege, ne sensus mutet, non ὅπως) δί τινας οὐκ ἐᾷ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἐρετῶν ἐκμυζηθῆναι· ista ἐρέται sunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauserunt. *Aristid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ τάσις παρέλκει καὶ θορυβοῦσης, καὶ τὴν φθόην τοῦ θαπλησίου ἕλκει γὰρ (*dilacerat enim*: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόης, ἕλκει γὰρ, *nam exulcerat*) ἀπάτας τὰς δυνάμεως, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ τὸ κενεῖ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Ossa vides regum vacuis exsucta medullis:*

cui-

Ii vero nudatis Timonis oſſibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis exciſum relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos prætereuntes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐξετραγόντες, εἴ τις ἢ μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐκημυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὀπιμελῶς, ἄχολον, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολειπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γε; ἢ ὀπτωρεῦντες, ἢ ὀπτοδιδόντες ὁτῳοῦν μέρει. Ἀροῖ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haud quaquam contemnendus negligendusve eſt. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γε ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

[b] Ἐνῆν] ἦν *F.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam *Prudentio* Pſychom. v. 600. *Mox ſpolia exſucto de corpore deripit* — id eſt, extenuato & prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον ſaepius a *Luciano* dici *exhauſtum bonis & evolutum* monuit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτιμηθόν· nam τὰ φυτὰ ἀφ' ἧς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut eſt in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Heſychius* notavit, Comicorum uſus: Κρύον, τὸ ξηρὸν καὶτοι καὶ ἐπὶ πτωχῶν. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulſa. *J. Br.*

38. Πόθεν γάρ] Phraſis *Demoſtheni* familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γε] Priores Interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γε ἢ ἐκικουρῆσαι. Rectius disjunxit *Faber*, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γε; ἢ ἐκικουρῆντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demoſthenem* creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut adſpicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam ſane) aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter ſed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἦρκεσέ μοι ῥύεσθαι; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam;* ubi pejus inſuper tentatur: *Dion. Chryſoſt.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Caſaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt ἐδαμῶς *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* deſcripſit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Heſychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτου lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτου· vel ὅτου· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit diſcrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuſter.* ad Eccleſ. *Ariſtoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *viciſſim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adverſus ingratos atra bile ſtomachatur:* hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολᾶν τινι pro, *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς eſt ἐπὶ τοῖς κακοῖς neque aliter *H. Stephan.* Theſ. T. IV. p. 555. A. quem dum deſcribit *Barlaeus*, invitum onerat adſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγαναχτοῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam faſtidiendus & negligendus; jure enim indignaretur ſuam in felicitatem, quum & nos ſimiles foremus exſecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis,* &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Helenismo poſitum eſt pro Fabri ἀγαναχτοῖ, *indigneretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσαμεν; plane ut in Reviviſcent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpelere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, pauliſper

ἐπεὶ ἢ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὑπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, ἢ αἰγῶν πιόταλα καύσαντος ἡμῖν ὑπὲρ τῆς βωμοῦ. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτοῦ ἔχω. πολὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, ἢ θορύβου πολλοῦ τῶν ὑποκρινόντων, ἢ βιαζομένων, ἢ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου ἅμα τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ ὅτοι, ἢ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον εἰδ' ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ὑπιλελησμένοι Margo ΔΙΙΨ. ὑπιλελησμένοις. male.

πακῶν καθημῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρίξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορίαν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄφρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρίξομεν intelligatur pro παρίξομεν, praebuerimus. Manifestissime iterum apud *Nostrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἐ σὸν ἂν ἐγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τὸ λωτὸν ἀποσπάσαιμεν, ἐπὶ τὰς σωφρείας ἀπαγάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consueta literarum studia reduxerimus.*

Sed nec solus *Faber* in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκεῖνο, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ σωφὴν αὐτός, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuissem sursum, cumque iis* (Virtute & Magistro, quique praeterea εὖ τε ἄκρον fuerint. Vide superiora) *versarer*. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ᾔ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοιοθῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *novisset*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius*. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [καὶ σὸν ἂν ὑδὶ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharsis. Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι σωισβουλεύσατ' ἄν, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus* voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedisses.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ ἢ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, ὀλίγα ἂν τῶν ἀνθρώπων ἐσπείρειν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conservit, quam draconum dentes.* Sed debuit; *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum sereret*, vel *severit*. Non debuit in hac sola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit *Th. Gale*. *J.F.*

47. Ὅμ. ποιησ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* *J.Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε ἢ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur scripsisse *Noster*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἠδ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, esse barbarum; quum ferme simili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J.F.*

Τοσαῦτα τ. τε καὶ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: sine hoc enim adjumento oratio vitiosa male claudicat. Priores Interpretes secutus est inconsiderate *Barlaeus*, in istis αἰγῶν πιόταλα pro αἴγας πιοτάτας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταλαι, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem sensu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad *Sallust*. B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cerda*

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τὴν Ἀτλικήν· ᾗ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ὀπιθυσάμυον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπιρριφῆναι πρὸς αὐτοὺς, σχετήν τινα, ᾗ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὸ ταῦτά τοι καὶ τῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ὡς φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

[b] Ἡμῶν] Priores Edd. ἡμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructuræ morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύτροποι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πραγματικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τὸ πλεῖστον τῦ βίου ἐντῦθα ἐποιῦντο. *Thucyd.* I, 5. τὸ πολλὸν τῦ χρόνου ἀφεστήκεσαν, *Herodot.* I, 24. τὸ ἡμισυ τῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὸν τὸ Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὴν τὴν γῆς, τὸ ἱερὰς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὴν τὴν ἐρημίας ἀπολίσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβερίῳ δὲ . . . . . εἰς ἐχάτλω ἀμυστητὶ ἐκλαπεῖς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔχαλον ἀμυστητὶ vel ἐχάτλω ἀμυτηλα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegandis barbaros τοσαῦτα πιότατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν ἀναδιγμάτων. *T. H.*

49. Μηδὲ] Hanc vocem, quæ in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quæ repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: hæc enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum æque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπιμπολᾶν, καπηλεύειν. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἐμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τῶν φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπιθυσάμυον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdit. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμᾶς] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι καὶ τῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ὡς φαῦλον ὄντα, quæ ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiæ huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμᾶς] Monet *Tan Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ὡς φ. ο. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ.

Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, ὦδαλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν ὅτι τάχιστα. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω ὦδε τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ὅτῳ ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς ἡ οἰκίας. ὦδε δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὴ σκέψωμαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ὀπισθυάσω· καλεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec ſe habent ; aſſumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyſſime. adjungat ſibi comitem Theſaurum Plutus ; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate eſt, denuo emittat : de aſſentatoribus autem, qui ſe adeo immemores beneficiorum præbent, poſt videro : eos plectere certum eſt, ubi fulmen recuſum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti ſunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum ; ut ad ὅντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμᾶς. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda eſt *J. Gronovii* ſententia : ſin minus, jungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut §. 5. οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim ſecutus ſum, & adhuc ſequendum puto. *T. H.*

79. Ἠκόντισα] Hiſtoriam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noſter fruſtra apud alios quæras. Nempe ficta ſunt inquies ; neque ego repugno. Ita tamen ficta eſſe ſtatuendum eſt, ut quod de incenſa æde Dioſcurorum fulmine dicitur verum eſſe deceat. De eo tamen nihil *Meurſius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate ſumma, vix eripere Anaxagoram valuit, cum ſe palam ejus diſcipulum eſſet confeſſus. Quod ait autem ὑπερίσχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ξ. 184. *Euſeb.* Præpar. Ev. XIV, 7. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερίσχε αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etſi minime ſit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obſ. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem ſe fulmen vibraſſe in Anaxagoram philoſophum, eumque tutatum eſſe a Pericle : ὑπερίσχε, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles : *Quod interpretandum de judicio ; nam in eo impietatis accuſatus Anaxagoras a Pericle defenſus eſt diſcipulo ſuo : ὑπερίσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis.* Tollatur id locus elegans *Ariſtophanis* ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263. *ubi ſalax mulier : Ἐκεῖνο δ' ἡ περφορτίκαμον, ἐγὼ τρέφω Τὰς χεῖρας αἴρειν μητροπουσοιοῖν τότε. Εὐϊσμῶμαι γὰρ ἴσμεν αἴρειν τὰ σκέλη.* Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus : Quippe non manus, ſed pedes tollere aſſuetae ſumus. *Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exſererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα, ὅμως ὅ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis eſt, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia ſunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima ſtudiorum rudimenta publico commendabat, profecta eſſe facile exiſtimes : eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excuſatione, quam laude dignius eſt. Ut cetera praetermittam, quam alienum eſt, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci ſermonis genio, ad motum geſtumque oratorum referre ; praeſertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *AEſchines* teſtatur in Timarch. tam compoſita rhetorum erat modeſtia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Eſt autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum cuſtodes proprie pertinet, inprimis ſi velut objecta manu imminentia mala propulſent avertantque. Ita quidem *Homerus* ſemper, Il. Ω, 374. in Camino : Διὸς ἀγγ' Ἀθήνῃ θ' ὑπερίσχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae ſolum poëtarum principi, ſed & orationis proſae ſcriptores hanc elegantiam debere voluerunt : *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Ariſtid.* T. I. p. 302. D. καὶ λέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὡς εἷς θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερίσχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεῶν μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντα. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίεσθαί τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τῷ βίῳ ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemneſtra difficillimo tempore Achillem implorat, quaſi praeſentiſſimum aliquod ac tutelare numen : — ἢ ῥ' ὃ τολμήσης σύ μου Χειρ' ὑπερτείνει, σεσώσμεθ' — *Nicol. Damaſc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῷ ὑπερέχοι τὴν δεξιάν. Hinc feſtiviſſime jocum duxit *Ariſtoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερέχει σου κύτραν ζημᾶν πλέαν· obſcure Scholiaſtes unus : ἀντὶ τοῦ ὑπεραπειλεῖ σοί. (iſta deſcripſit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ῥοπικιφάλαιαν, εἶπε κύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem fruſtra fis, ſi capere te putes, niſi, quo reſpexerit *Comicus*, ante habeas exploratum : ſunt *Solonis* verſus apud

retusi ; cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer , qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere ; & ab eo aberravi frustrato ictu ; protenta namque manu tutatus eum est Pericles ; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit ; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea satis pœnarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

ται , ὁπότε φιλοσιμότερον ἠκόνησα τρόπον τὸν ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμβαλὼν , ἐκεῖνό τε κατέφλεξε , καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεθρίβη [b] περὶ τὴν πέτραν. πλὴν ἱκανὴ σὺν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς , εἰ ὑπερπλουτοῦσα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere , & molestum

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι

a Αὐτοῦ] αὐτὸν *J.* b Περὶ] Ex R. ante ἐμβαλὼν edebatur.

83. Ἐς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν γὰρ μεγάλῳ καὶ ἐπίσκοπον Ὀλυμπιοπάτρη Πάλλαν Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει proxime , quod omnem dubitandi locum intercludit , sequitur in *Aristophane* Ὀλυμπιοπάτρα. Simul ex his patet , perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin , quae Jovem ceterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis : ἄνακες enim διόσκουροι παρ' Αἰολεῦσι. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est , quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo , ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum* , aut cum *Fabro in Castorum ædem* , quo nil nasutius. Vera enim esse , quae observat *Maussacus* , censeo , & plane illos Ἄνακας ex *Cicerone* intelligendos , ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor , novit ille Διοσκούρους , ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ὑ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea , quae observari video ad praecedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς , quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum , & non unice ad patrocinium ac tutelam , eo modo , quo excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον , nondum viderat , quae adversus sententiam ejus confidenter , ut solet , venditatam erudite disputata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Fac. Oiselius* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἀνακτι studiose *Dacier* ad *Cicer.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem , *Lucianî* loca fugerunt : hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetustum , quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty , ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ. Μυσ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ἀναβ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus* , cujus memoriam ex tot Comicorum , qui nunc perierunt , numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca , de quibus , etsi prima specie ficta videri queant , idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle : ἠνέχθη σκῆπτος ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα , καὶ συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminarum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen instauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres : *Quanquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit.* Ego malim : *verumtamen satis magna interim & haec ipsis erat poena.* Omisit Interpres illa σὺν τοσούτῳ , quae significant *interea*. Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με , ὦ Πανόπη , ἀκύμαντον σὺν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· *nam me Neptunus jusserat , Panope , tranquillum interea servare pelagus :* & paulo post : ἡ Ἔρις ὑ σὺν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. σὺν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρίδων· ubi perperam Interpres : *verum adeo in sublime attollantur.* Debebat : *interim autem in sublime evehantur :* i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Sympos.* , ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κικιμαγ.] Sic enim vociferatus est Timon : ὦ Ζεῦ φίλιε ξένιε , & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ὁ πενέστατος καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὑπορρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ὑπεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. ἀγαθί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, παίζων αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω πρὸς τοὺς κόλακας, καὶ

esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad se advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ὃ σιωπῇ, ἀλλὰ διχημβία, οἷς ἐφάπτονται τῷ σωροῦ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ ἐλιμώσιο ἐν ταῖς ἅλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: διχημβία ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaum* ad *Matthaeum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. J. G.

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. J. Br.

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcae*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlaeus* occupavit. M. du S.

Δικράνοις ἐξωθεῖν] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen T. *Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videatis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολούθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθητέον. J. J.

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis*. J. Br.

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις: neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις· is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τύραννοι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἀσπαλιευτὸν καὶ ἀδηφάγον. *T. H.*

c ἑταίραις ⟨ω⟩δαδεθησόμεθα; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τὴν δωρεάν, τοὺς ⟨ω⟩ιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, 10 οὐ ⟨ω⟩εισόθη⟨ς⟩. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ ⟨ω⟩ενίᾳ ξυνέ⟨ς⟩ωσαν, ἣν ⟨ω⟩ρολιμῶσιν ἡμῖν, καὶ διφθέραν ⟨ω⟩αρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀ⟨ω⟩οφέροντες, οἱ δεκαλάλαντα δωρεὰς 15 ῥαμελητὶ ⟨ω⟩ροϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδέν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσε⟨ται⟩ ⟨ω⟩ρὸς σέ. ⟨ω⟩άνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα ⟨ω⟩επαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ ⟨ω⟩αντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὸ ὀσφῦν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆ⟨ς⟩ ⟨ω⟩ενίας ⟨ω⟩ροαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι ⟨ω⟩άνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲ τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠρέμει ⟨ω⟩ειν⟨ᾶ⟩ ἐλευ-

c Ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδηφάγοι. *C. G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. *V.*

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμελητεί. *V.*

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis*, *suavis*, *expetendus*. Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μιθὺ λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Luciani* λάρυς pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρός, ᾶ, ὁ, *Dulcis*, *acuitur*. Λάρος, λάρου, ὁ, *larus avis*, *penultimam*.

‡ Ἀμελητεί] Scribi jubebat Doctiss. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, *amici sodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ⟨ω⟩οῖοι γὰρ ἐ κόλακες, ἢ τί ⟨ω⟩λῆθος ἐχ ἑταίρων ⟨ω⟩ερὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν· vertit *Dalecampius*, quasi legisset ἑταίρων· quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους ⟨ω⟩αρασχεῖν καὶ κωμῳδίας λόγον, οἷον ⟨ω⟩αρέχουσι ⟨ω⟩οτὲ τὸν Ἱ⟨ω⟩⟨ω⟩ονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obsonatores:* adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδηφάγοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Erasmi* nos amandat. Certissimum est quod *Barlaus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; quod & in anatibus observatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κίτφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίτφε· εἰληπλαι ἐν εἰς ⟨ω⟩αροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται ὑ κοινῶς λάρος. *Eustath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φαμὲν· ὅτω δὲ ⟨ω⟩ρὸς κίτφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo *Erasmus* in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κιχηνὼς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius*: Λαρὸν, ἡδὺ, ⟨ω⟩ροσηνὲς, γλυκὺ, ἀ⟨ω⟩ολαυστικὸν, καλὸν, σ⟨ω⟩άνιον, ἄ⟨ω⟩λη⟨ς⟩ον, λαμ⟨ω⟩ρόν. Λαρὸν & λάρον confusa: posterius interjice ante ἄ⟨ω⟩λη⟨ς⟩ον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου δίκην ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere*: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς ἀὴρ Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο· *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λθυθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλότυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἐναντίον ἠγανάκτεις τοῖς πλουσίοις, καὶ ἀκεχλεῖας λέγων πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων [a] Ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παθακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰν ἀπωδύρω πρός με, ἀποπνίγειας λέγων σε πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνω, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσας ἀπειλῶν εἰ καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτοῦ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, σὲ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύειας ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσας] ἀποδράσεις Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσας] Ἀποδράσεις παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τῆ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγειας] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρους, εἰς οὓς ἀποτίθην τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δισμωτήρια, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνεξόδων καὶ ἀχρείων φυλάττοντα τὸν πλοῦτον φῶ ὄντι, κατάκλειστον ἐν τισι κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾶς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληρύνοντα perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wowner.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis, Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ferali ſuppuratione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρεφόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

leroſis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos eſſe dicebas, qui cum te miſere amarent, poſſentque frui, non auderent tamen: neque amore ſuo ſecure uterentur, quibus id liberum eſſet; ſed te pervigili cuſtodia ſervarent, ſigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aſpicientes; ſeque abunde potiri exiſtimantes, non ſi fruerentur ipſi, ſed omnibus fruendi facultatem ſi præreptum irent; quod plane canem in præſepio factitare videmus, qui nec ipſe hordeum attingat, nec equum eſurientem ſinat attingere. Inſuper, ſi ſatis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & cuſtodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναιρεθόμενον τῷ Τόκῳ, ϗ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἁπολαύειν, ϗ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον ϗ τ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἁπόλαυσιν οἰομένους, ϗ τὸ αὐτοὺς ἁπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τ ἁπολαύσεως, καθάπερ τ ἐν τῇ Φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τ κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. ϗ προσέτι γε ϗ ἀποκαλεγέλας αὐτ Φειδομένων, ϗ φυλατ-

τόν-

neri quoque alterum. *J. G.*

Ibid. Ἀποφάσεως] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποφάσεως, minus apte. *M. du S.*

36. Δειλὴν παρθυμίαν] Sic poſtea Δειλίας παρθυσεις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δειλ. ἀμπαρθύσεις *imminutio, infloratio.* *J. B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obſignata erant domi omnia.* *J. Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτῶν τὸ σκαίρειν ϗ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἱλαρῶν ἢ ἱλαροπρεπῶν. *Schol. Ariſt. Hipp. Heſych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. *J. B.*

45. Ἁπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. ſine Mſſ. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἁπολαύειν ἔχειν] Senſus minus attento paullum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἔξὸν ἁπολαύειν ὑ τολμῶσι, ut modo *Lucianus:* magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat *ἰσαν ἀπόλαυσις*, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἁπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris defoſſisque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed duntaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἁπολαύσεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipſi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abeſt, ut contra illam demum *ἰσαν ἀπόλαυσιν* exiſtiment, ſi ceteros omnes pariter ab uſu rerum ſuarum omni prohibeant, in eos non minus atque in ſemetipſos iniqui, haud ſecus ac canis ad praeſepe &c. In his nihil eſt, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, niſi ipſos avarorum mores. *T. H.*

47. Τὴν ἐν τῇ φ. κ.] *Eraſmus* in Paroem. *Canis in praeſepi.* *J. Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, ſic ſæpe vocat Philoſophos & præcipue Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. *J. B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th. M.*

K. τὴν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeſte ad *Æſopi* fabulam, quae in Æſopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε ϗ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam videbas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem poſtea* de ſuo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, ſive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de ſordidiſſimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipſi non fruantur honeſte bonis ſuis, ſed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque veſaniae abripiantur, ut dum tenaciſſima cura opibus ſuis parcant, easque conditas ſervent, ſibi ipſi quaſi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis ſervus, vel diſpenſator, vel pueris erudiendis praefectus, clam ſubrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata ſerventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum eſt) intemperanter ſe ingurgitet, ac baſilice agat, infelicem & moroſum herum ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam uſuris ſuis invigilare ſinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam bona ſuo ſublectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, καὶ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸ κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ δι' ὀλίγου θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μέν τοντων, καὶ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸ κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ δι' ὀλίγου θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μέν

rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὖν ἄ.] πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, docet nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, *Μέμνησο γοῦν εἴά μοι λέγειν τὸν οὐοχόον τοῦτον* (Γανυμήδη) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo §. 26. *Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινᾶν.* Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ δι' ὀλίγου θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. *Ὁρᾷς γὰρ τὴν Δίκαν πρὸς ἀμαυράν γε καὶ δι' ὀλίγου θρυαλλίδα.* Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· καὶ παιδότριψ ὡσεὶ Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδοτρίβαν, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEſchinis* Axiocho profert, καὶ γυμνασαὶ, καὶ παιδοτριβαὶ, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοβίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι κ. μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Διψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Διψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὖν ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae, ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα, σὺ πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σὺ reſcribas, σὺ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμέ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ φαῦλον τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud σὺν εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt σὺν θήραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis σὺν in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μέν σου] Scribo σε. *J. Br.*

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σε. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe.* ut in Hermotimo. *ὁ γοῦν Μάμυλος, ἀκηκοὼς οἶμαι ἄτοπα ἠτιάσατό τε Ἡφαίστου.* Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐγκαλεῖν;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ κατακλείσαντάς με ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

σου. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J. G.*

62. Τοῦτο γὰρ Τίμωνος &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ σὺ Δελφοῖς ἀναθημάτια, ὡς ἔοικε ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα ἢ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum componatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ὦ ἴσθι οὐδὲ σχολῆς ἀπαλλαγὰς ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἀνθρωπος ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζειν ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἀμβλυόττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμην αὐτῶν οἰκῶν, ὥστε μὴ ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαίως δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δικαίως μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἐς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσαμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γάρ ἐσι ἡμῖν ἡμεῖς πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paralito, τοιοῦτοι μὲν οἱ πολίται πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ ἀθρόοντοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κοράκας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ ὑ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἴροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, ἐοίκασιν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζειν. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὄλως, εἰ δὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τὴν συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & ὡς διαφέρεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα ὡς φοιτηταὶ γεγονότες. *J. J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ὑμᾶς ἐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θέαις] Reſtituo cum θήκαις nec θήραις (θύραις) placet. *J. Br.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θέαις & θύραις at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ἐ γὰ δεῖ κὴ τότε ἀγνοεῖν οἷος αὐτούς.] *Brodaeus* prodeῖ legit δῆ, item *Faber*. *J. J.*

Ἐν θύραις] *Brodaeus* θήκαις. alii θέαις, quod probo. V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτλονλας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὑπιμελυμένους, οὔτε προσαπλουμένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγονλας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστὰς, εἰδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασώπονλας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

nerent, dantes operam, ut me crassiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me contumelioſos esse rebar, qui nil peccantem computrescere juberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

Οὔτ' ἂν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅσῳ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσονλας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς σὲ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant & insumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæso, Jupiter; si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam uxorem in ipso ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

[a] Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὕτω * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ Ε ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἁπλοϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τῶν Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius festive dixit *nummos alienos pascere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγονλας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Aristophanis* Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi sunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorsus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait se non posse illud ἀπάγοι, quum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec & plausu digna critis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἐδίτους μεγάλου ἐντικα ὠλαπολλυμένας ὁμῶν, οὔτε πατρὸς κινδυνούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur.* Ita quoque in Catapla: οἱ δὲ, υἱοὺς πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰς σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἤχετο ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις παρθένος ἐπὶ κάλλει τὰ ἐγχώρια, ἀπῆγεν αὐτὴν ἐς ἐμιγνύτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic siqua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἤδη ἔρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεράπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero simul rumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit se.* AElianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τὰ μὲν προάγεσθαι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκόμιζεν. *Phocais vero non jussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, considere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Nostri* Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumptum ab *Nostro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστὰς, ὁ ἐμβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκεῖνος αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad se trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

custodiat, neque ullo zelotypiæ sensu moveatur, noctu & interdiu qua visum est vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam suam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re sæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo latus liberos ferat*, florentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se dictitans,

τε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι κάτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχθθησομένην, ἀναίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἀλλὰ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἂν, ἐραστὴς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ θαλαττῶν ἐπ' ὀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σπεῖραν καλακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ

b Αὐτὸς] αὐτοὺς *F.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. *C.G.*

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere. Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Justino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecceram.* Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat:* & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερματίσειν γενεάν, ut ait *Hesiod.* εἰς σπόρον τῆς γονῆς. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: *Isidor. Pelus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτος dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γενήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομέναι. *Aristaen.* I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐρωμένῃ ἠγάγετο γαμετήν. mireris sane Elegantissimi *Josiae Merceri* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων.* Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότων γνησίων σωθῆναι σοι γάμῳ non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν εἰς ἄροτον μισητόν τινα ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἦν. Ad Amorem sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' ἐυναίοις ἀρότοις ἐπιθήκατο τέκμωρ. (paulo ante simili ratione *Lucian.* μίτρον ἐπιθησούσας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον: *Hesych.* Ἥρωσιν, ἐγέννησεν· inde ἄροτρ, *pater legitimus.* Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προπροσίαι. *T. H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν esse *virginem custodire.* Eodem pertinet καλακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμοῦχοι *Salmas.* ad *Tertul-*

ἡ δηλῶ ὢν ἀπὸ τ χρόας, ἡ τ σαρκὸς ἐκλελοιπυίας, ἡ τ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐφ' ὅπως ὁ τοιοῦτ ἀ παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθ, ἡ ἁπλαύειν γ γάμου, καλαμαρίνων εὐπρόσωπον ὕτω ἡ ἐπέραστον κόρην, καθάπ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' παντὸς γ βίου; ταῦτα ἡ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, πρὸς ἐνίων μ ἀτίμως λακιζόμῳ ἡ λαφυστόμῳ, ἡ ἐξαντλούμῳ· ὑπ' ἐνίων δ', ὥσπ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένῳ.

ΖΕΥΣ. Τί ἂν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῆς; διδόασι γ ἄμφω καλὴν τ δίκην· οἱ μ, ὥσπ ὁ Τάνταλ, ἀπόλοι ἡ ἄγλυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπτεχχηνότες μόνον τῶ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ φάρυγγ τ τροφὴν ὑπὸ τ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῶ Τίμωνι ἐνθυξόμῳ. ΠΛ. Ἐκεῖν γ ποτε παύσει ὥσπ ἐκ κοφίνου τέλυπη-

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloresceret absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἱστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμῳ] Ἀντὶ τ λαφύσσειν ἡ ἐξαντλεῖσθαι ἀφ' χωρούμῳ. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γυναῖα κατάκλειστα μηδὲ τ αὐλείου προερχόμενα ἐ θαλαμοῦχόν ἄνδρα παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυτρ. p. 519. E. τὸ γ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἐ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι ἐ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι ὃ τοῖς βουλομένοις τ ἄλλων οἴκοι τὰς καλλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεᾶσθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T. H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quæ omnia amoris ac tristitiæ signa sunt. *J. Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit λῆρεῖν & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τὸ λῆρεῖν ἐ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H. V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J. Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines*, *Demosthen.* *Æschyl.* quales Vestales. *J. B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quæ quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάπερ ἔχ ἑταῖρα, τ ὃ Θεσμοφόρου ἱερειά τις ὖσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quæ eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. *T. H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J. B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γ τ δραπέτῃ τὰ στίγματα, ὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T. H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τανταλ] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐς τ τ Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

nito cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένῳ, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, καὶ σπυδὴν ἐξανίλῶν, φθάσαι βυλόμενος τὸ ὀπῤῥοὴν, μὴ ὑπεράνίλος εἰσπεσὼν ὀπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπανίλήσειν, ἢν κύτος μὴ σέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, χεδὸν ἐκχυθησομένῳ τὸ ὀπῤῥέοντος· ὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σὺ βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν σὺν τῇ τρυγὶ καὶ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, καὶ πλουτίζε αὐτόν· σοὶ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκυάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθημμένῳ αὐτοῦ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαιρούμεθα] Παθητικῶς ἀκουσίων, ἀντὶ τοῦ στραφέντος. V.

22. Τοῦ ὀπῤῥέοντος] Τῆς ὀπῤῥοῆς. V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ] Ἀντὶ τοῦ ὅλου. V.

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Melirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λιγόρριζον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐγχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ὁ τοῦ κοφίνου τῦφος, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῷ π. μὴ ς.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ὀπῤῥέοντος· ὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃ καὶ &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit*: quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἄπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——— ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M.du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τὶ τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τὶ τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τὶ ἦν; τὶ τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ἡ δηλῶν ὧν ἀπὸ τ χρόας, ἡ τ σαρκὸς ἐκλελοιπυίας, ἡ τ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐοῦ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἐ παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, ἡ ἁπλανεῖν ἐ γάμῳ, καλαμαραίνων εὐπρόσωπον ὕτω ἡ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' ἁπαντὸς ἐ βίου; ταῦτα ἡ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακτιζόμενος ἡ λαφυστόμενος, ἡ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἂν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἀπόροι ἡ ἄγλυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπισχνούμενοι μόνον τῶν χρυσίων· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ φάρυγγος τ τροφὴν ὑπὸ τ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῶν Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπη-

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloreſcere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἱστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμενος] Ἀντὶ τῦ λαφύσσειν ἡ ἐξαντλεῖσθαι παραχωρούμενος. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γυναῖα κατάκλειστα μηδὲ τ αὐλείου προερχόμενα ἐ θαλαμοδρόμαι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἐ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι ἐ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι ὃ τοῖς βουλομένοις τ ἄλλων οἴκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς σὺν τοῖς βαλαντίοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit λῆρεῖν & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τὸ λῆρεῖν ἐ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J. Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines*, *Demosthen.* *Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quae quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάπερ ἐχ ἱταῖρα, τ ὃ Θεσμοφόρου ἱερειά τις ὖσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quae eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τ δραπέτην τὰ στίγματα, ὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τανταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐς τ τῶν Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

nto cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens ni-miarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένυ, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, καὶ σπεδὸν ἐξανήλων, φθάσαι βαλόμενος τὸ ὀπίρρουν, μὴ ὑπεραναλῶσα εἰσπεσὸν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπανλήσειν, καὶ κύτος μὴ τέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένυ καὶ ὀπίρρεοντος· ἔτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὸ ἔκχυσιν κεχηνὸς καὶ πίθυ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σε βραχεῖ σῳ, ῥᾳδίως εὑρήσει τὸν διφθέραν αὖθις, καὶ τὸν δίκελλαν σὺν τῇ τρυγὶ καὶ πίθυ. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλυτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκυβάσσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένυ αὐτῦ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλῦτε. τί τῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαυρόφρων] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τῦ ταραττόμενον. V.

22. Τοῦ ὀπιρρέοντος] Τῆς ὀπιῤῥοῆς. V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ] Ἀντὶ τοῦ ὅλου. V.

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Melioque ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τῦτο εἰς Δαναΐδων τὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθυς. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ὁκ κοφίνου τέλυκηκόμυ, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem inteligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῶ κ. μὴ τ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένυ τῶ ὀπιῤῥοντος· ὕτως ὑρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *ſagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem.* Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἄπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——— ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M. du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τὶ τῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τὶ τῦτο; ὑποσκάζεις; Τὶ ἦν; τὶ τῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, ὢν τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν με ἀπίω ποθού τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν δοκεῖ τὸ τέρμα, προγηράσαντι ἐνίοτε καὶ ξυμφύορτος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑποπτήσας τὸ τάδιον, ὃ δὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quî sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *J.* Marg. *AiW.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *J.* Marg. *AiW.* c Καὶ] τοι R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὑσπληξ] * Τὸν συνίχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ἢν ἀρτίως ** λάμιναν φασι, ὑσπληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῆ κιγκλίδι. L. τῆς. *M. du S.*

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνιχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T.H.*

** Λάμναν] Id est, *laminam*: sic σίτλαν fistulam apud *Trallianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὕσπληξ & ὑσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T.H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Mesior. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G.C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ὤν. *J.Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. *G.C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J.B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J.Br.*

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. *J.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. *T.H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. *J.Br.*

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. *J.Br.*

Ὀρνέων] P. & Ed. *J.* ὀνείρων, quod etiam in Mſ. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od. A.* 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ὠκεῖαν esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: ταπεινόπτερος ἕλκε ὀνείρους *Orpheus* H. 85. πτῶν ὀνείρων *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφωνῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. — δίκην Νεφέων ἴσον ὀνείροις Οἴχοιτ' εἰς ἱερὸν μεσημβρινόν —. *T.H.*

44. Ὑσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. *J.B.*

50. Ἐπὶ λεύκου ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J.B.*

Λευκοῦ ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λεύκου ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐλαύνοντες ἐπὶ λεύκου ζεύγους, οἱ ἐκπτοτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεύγους λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ κεκοσμημένων ex eo vulgus foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T.H.*

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus gestantes. J.Br.*

Χρυ-

sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes somnium non esse.

21. PLUT. Istuc quod dicis, Mercuri, longe diversum est; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης; & ipse sit (opum largitor) & splendidorum munerum dator, quod & suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias conjiciunt; ac diligenter obsignantes

πρίασθαι βρόχον, ἐχηκότας, ἄφνω δὲ τὴν μερον πλησίους, ἢ πολυτελεῖς, ὅτι λευκῶν ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ χὰν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. ἢ ὅμως πορφυροῖ ἢ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, ἢ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, ἢ μεγαλόδωρος ἢ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν ἢ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεταοικίζηναί δέῃ με παρ' ἕτερον πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, ἢ καταση μηνάμενοι ὀπτιμελῶς, φορη-

49. Πρίασθαι βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀναψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις περιαυχένιοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ διὰ ἀπορίαν ὑπερβάλλουσαι χειμαλίοις τὸ χρυσὸν † διαστείροντες. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Διίττεται εἰς τοὺς λάκκους τῶν πλουσίων διαδεχομένους τὸ κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι ἢ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοῖς τὴν λάκκον τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτοι] Δέλτοι καλεῖ ἢ ¶ τὸ ἐν σίλλυσι βιβλίον. *C.G.*

† Διαστείροντες] Sic legendum, non, ut editum, *διαστείροντας Χρυσόχειρας, sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J.F.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτὴ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττωνα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτὰς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν σίλλυσι β.] Τὸ ἐπιγεγραμμένον βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epist. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: similiter ἀλουργὴς res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo recondiriorem habent rationem, quosdam fefellit, *Simmias* in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφῆς τ' ἰσυφίλιξ ἐν Θρηΐλλαν ἄναξας· hoc video tentari in nuperrimis *ad Philen* Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαρεῖς, *opulentos & longe ditissimos.* Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφῆς, quia vestibus χρυσοβαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Casaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. *Hesych.* Χρυσορράγις, χρυσοβαφὶς· prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso *Hesychio*, in Ῥήγια, *Etymol.* in Ῥήγω, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T.H.*

54. Ὄναρ] *Per somnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Constantinus πλουτοδότην exhibet ex *Hesiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Hesiodi* E. ἢ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδότειραν θεὰν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῶν γενὴν βροτείην χαρτοῖς ἐναυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinsius* ad *Hesiodum* expositum, potestate pendet. Tradit *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελὴν Ἰάκχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis χθονίοις adcensetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης· in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δῆσαι στεφανῶσαι ἐν τῇ Πλουτοδοτείρᾳ. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae testamenti sive ligneae ceratae, sive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτος. In *Hieroclis* Ἀξιόις §. 22. πινακίδες· Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ᾔτει, ἵνα ἀναθήκας γράφῃ. Merito autem *Lucianus* καταση μηνάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re testamentaria quum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. *T.H.*

φορηδὸν δεάμενοι, μελαχομίζουσι. ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκολεινῷ πῃ τοῦ οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, πειμάχῃς ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ πεμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπελομένην τερηγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνέμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

[a] Ἀφαιρεθῇ] ἀφηρθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῆναι ἐν τοῖς ἔξης χώμασι ἐστὶν ἰσοκατάλληκτον τῷ λεγομένῳ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [*] ἢ ἐν πάρισον. V.

[*] Ἢ καὶ πάρισον] ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκολεινῷ πού τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ κλίνεσθαι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & πειμάχῃς ταῖς γαλαῖς. T. H.

66. Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπίσαντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. M. du S.

Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum πειμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. T. H.

69. Τερηγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. J. B.

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. J. B.

Ibid. Τὸ λῖνον] *Duo tabulae teſtamenti ligantur.* J. Br.

Τὸ λῖνον ἐνεμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linium cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐνεμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. T. H.

72. Ὁ κοινὸς] Placet καινός. J. Br.

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* J. B.

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Συν. c. 3. M. du S.

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. M. du S.

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* J. B.

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius.* Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιχ. — p. 30. B. Τίβιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μαθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀργ. §. 29. M. du S.

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud

An-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεραιὸς ἀπολαβών, ἐλεινὸς μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἁρπασάμενός μου αὐτῆς δέλτω, θέει φέρων, ἀντὶ Βύρριου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τοῦ τίου Πυῤῥίου] Οἰκειοτικὰ ταῦτα ὀνόματα καὶ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. V.

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Cantrus*) καὶ Τίβιος· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακὰ διὰ τὸ ἐπιφωνεῖται, ὡς Μάνης ὁ Φρυγίας· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸ δὲ Τίβιον ὁ Μάνδρος σωιχῶς (an σωιόως; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἀπὸ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβιος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβιος, Τίβιος, Τίβιος, Τίβιος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους· poſtquam commemoraverat Belgarum παροικεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκίσεως εἶναι τῆς κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: ἀφ' ὧν τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτοὺς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. ὑωχοῦ Τίμιε, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίβος, Ἔλλη, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίτιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ Θεῖος Ἡρώδης ἐθυμώθη εἰς Σωσίας τὸ Τιβίου ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut venditi, atque in manus tradidit:* mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Σανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi, ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ἐν τοῖς ὀνόμασι διεκρίνετο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο τοὺς δούλους καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μων, ἢ Τιβίς, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μελομαθείς

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· τὰς δ' τοιαύτας εἰώθασι τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν* haec ego sanissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἰθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἰωνηλάτης· sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲ Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμῖς ἁπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adscisebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, ἀφ' Κοισύρας τὴν Μεγακλέους μητέρα τῆ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐντετιλμένη & ἐγκεκαλυμμένη. plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen. L.* II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνόν μ', ὅστις ἂν ἦ ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυσον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες τὸ Μακεδονίᾳ μὴ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτιλλον ἄδικον ὑπὸ τῆ μοίρᾳ· Interpres: *qui Megabasum interfecerant:* nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane leniissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριδι Εἰρξῆ ἀδελφῇ ὀνόματι Ἀστὶς καλείσθω ἦν δὲ ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἐκπολαστοτάτη· scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖας δ' εὐνούχους ἔχειν, ὡς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αὐτὴ τινας ἀξίους τῆ τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγεῖσθαι ἐν τιμῇ μεγάλῃ· σωφρονεῖσθαι δὲ τούτους ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciatari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὴν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes,

τὸν μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λιπὼν, ἀληθῶς ἀγόντας τὸ πένθος, οἷον

Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζοι ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὸν Κλεοπάτραν ἐκτὸς ἀπέπεμψεν Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam earum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἀξιῶν τὴν πρωτασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſuis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος — ὁ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὡς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατροῦ παῖς pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ παλαιοί γε τῶν ἱερωσαμένων ἀνομάζοντο Τεῦκροι ἢ Αἰακίδαι. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: χιγῶν δ' ὁ Μεγαβύζου δίξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ προῖκά γε χρηστὸν αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπείρηκέ σοι καὶ τὰ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζοῦν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυκνὸν, σωρευτὸν γαῦρον ἢ μέγα. *Etymol.* in Βύκτης· τὸ ἡδὺ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σάφρων βύβα (an βυζᾶ; quamvis apud *Heſych.* Βυβᾶ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τῆς μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μετὰ τῆς πλήρη τοῦ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ πῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox πῆμα*, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T. H.*

82. Μετονομαζεῖς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθῶς .. πάθος] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θύ-

οἱ[ς] [a] αὐτὸς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστί-ξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὦς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὸν τε ἐλευθέρως ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πᾶσιν ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲ Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

[a] Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *A1W.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ζ. & Od. Μ. Χ. G.C.

Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύεσθαι. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio præditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido &c. ſed Budæus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι & ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ὄντα καὶ χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός· inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀναίσθητους παχυδέρμους καλοῦμεν· in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παριὼν ἄλλος pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τίως ἔτι προσκυνῶν τὸν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλῶν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ἆρα ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὸ λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſæpius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσοῦν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸν μυλώνων & τὸ ἐν αὐτοῖς ἀγερωχίαν ἄγεσθαι ἐπὶ δωρεάν τι & ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκειον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφηκότος τῶν πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κε-

ſedecim ſimul una Crœſis ditiorem; puncto temporis ea effundat infelix, quæ unciatim ex multis perjuriis, rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui, quæſo, tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans? PLUT. Credis videlicet invenire me, quinam illi ſint? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres, compluresque ex Athenienſibus, homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans, donec imprudens in quempiam incidam; is autem, qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ ῥ χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπτορκιῶν, ϗ ἁρπαγῶν, ϗ πανυργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά πῳ χεδὸν φῄς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἓν αὐτόπους [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τ ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, χρίνας εἶναι ῥ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. οἴει γ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τ Δία ἐ φάνυ. ἐ γ' Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ ϗ Καλλίᾳ προσῄεις, ϗ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὁλῷ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράτ[ε]ις καλαπεμφθείς; ΠΛ. ἄνω ϗ κάτω πλανῶμαι δεινοτῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅτις ἂν πρῶτός μοι πει-

[b] Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόπους] Quia antea dixerat ὑχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem*, Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos.* *M. du S.*

Ibid. Ἱππ. ϗ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ἐ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοκλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus, ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles*, qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ ϗ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτι νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τ Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυσ.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τ παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῇς, ϗ πλουτήσεις κἂν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις κἂν Μίλτ[ι]ος ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem, ut vita diſſimillimum, oppoſuit: nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adflueret, Ariſtidem ἀνεψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur: cujus invidiam, quae judicum animos vehementiſſime commoverat, quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Fac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus: liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ἐ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

τυχεῖν, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ κερδολόγῳ τῆς κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε [b] κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. ἦ μάλα δικαίως, ὦ ἀγαθέ, ὅστις τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὄντα χρῆμα, καὶ πρόπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐν βίῳ· ὅθεν οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω πεσὼν, κἀγὼ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercuri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

[a] Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *AIW.* [b] Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AIW.* [c] Οἴηται] οἶται *S. A.* priores omnes οἴηται. [d] Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἔρημόν ἐστιν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σὲ τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ὄντα χρ.] Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπουτ' ἀκριβέστερον σοῦ ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπέστερος Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſæpe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lyncens*. *T. H.*

31. Σαγηνεύομαι] Lege *σαγηνεύομαι circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γάρ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὲ δυσίρωτας] Δυσίρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοσήσας· Τὸς τριτὸς δύωνας, τὸ τάκω τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος ἴσα γὰ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλάοις ὁ δυσίρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἄνδρ (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντου Ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίαν φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντου] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντου] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo; clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτιπερ ἐδεῖ τὴν ἀρχὴν ἐῶραι αὐτούς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄρειόν ἐστιν αἶμαι ἀρήσει τὸ πᾶν ἐάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὠδρωπακέναι, vertiſſe *Opſopaum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum*: *nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis*. *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſponde; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe precipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπεὶδὴ καλαλίνεις αὐτὸς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε πᾶς ἐγὼ δεῖπνος γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ πρόσθετι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; οἱ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ ἤδη σὺ δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντου φέρονται ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πέτρων κατ' ἀκρο-βάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι-περ

e Ἔχοις] ἴσχυς *V2. B2.* recte: notatur etiam in Marg. *A1W.* f Βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J.*

41. Οἶδα γάρ τινας] Τὸ Θεόγνιδος παραίζει. *V.*

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥηγμῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἀκριβάτων.

Ed. *J.* cum Mſ. *T. Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide *Mυσ.* c. 5. & *Α. μισ.* c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meuſque ſcriptus, μεγακύτεα· quam vocem ſervant *Aphthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ε. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκήτεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μιγάλας κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto hæc virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ τῷ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον ἐς πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόπλαλον· imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατύτατον p. 574. unde, quæ ſit origo diverſæ lectionis βαθυκύτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedæmone κατωΐστη Il. Β, 581. Equidem exiſtimo, κῆτος olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. *Βαθυκήτεα πόντου Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem hæc indicta, quæ prorſus ab ingenio linguæ Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſæ profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandæ paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire præcipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πίτρων] *Ac ſe e ſcopulis præcipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτι περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτι, vide ad Δ. VII. extremo. Ἐρμ. c. 23. De ὃς. Σαν. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptæ, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint, ὑπεροράσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ΟΤΙΠΕΡ διὰ τὸν ἀρχὴν ἴσως αὐτούς·* hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπεροράσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑπ. τ. ὑπὸ σοῦ, ΟΣΠΕΡ διὰ τ. ἀ. ἰ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ὦ οὐδὲ τ' ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιᾷν αὐτούς, ἐρασμίῳ τοιούτῳ ὀπτιμεμηνότας.

ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perdito amore prosequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶν, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι προσέστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. εὖ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὑπισχνίζονται [a] αὐτοῖς. ἔτι δὲ κἀγὼ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφον εἶην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπηγυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτῷ, ἀμβλυώττουσι

27. PLUT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæcum, & quæ alia in me sunt vitia? MER. Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt? PLUT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quæ nunc omnia invasere, caliginem ipsis objiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, præ doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *A*IW. utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττουσι] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχουσι, ἤτοι μὴ δυναμένοι βλέπειν τοσαῦτα μισγέθη τῶν κακῶν ἢ συνηκόντων τὸν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττουσιν εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. *V.*

78. Λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος λέγει τὸ οἱονεὶ ἐπηρμένον χαρίεν ** ἐξηρημῶσθαι † ἐκλελοιπότα τὴν πάλαι τούτου † βελτίσεων φρενῶν, καὶ μηδ' ὁποῖά ἐστι συμφέροντας αὐτῷ ἐπιγράμμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος † τύφω γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· σύνδρομος δὲ τούτου καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοητοῦσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι ‡ τῷ μηδ' εἰδέ-

* Ἵν' ἀμβλυώττουσι] *C.* ἵν' ᾖ. *V.* ἵν' ἦ. *M. du S.*

** Ἐξηρᾶσθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι. *V.* ἐξηρθμῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφω γάρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si abest a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὃ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὰ δῦ δὶν ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τὸ μὰ δῦ δὶν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clerius*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quæ non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπισύρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοητοῦσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μηδ' εἰδέναι ἔχειν, ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* fastui *adjuncta est* desipientia. *Namque quos fastus constrictos tenet* (qui fastu falcinati sunt) *desipiunt eo, quod nesciunt* (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire nequeunt*) *quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς πάντα χρὴ ὑπομένειν δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φασιν. *Neque tamen scio* (vel *scire possum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ὑπόντος, ἔχοντα εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi invenisses, scilicet, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scytha §. 3. ἐκ ἔχων ὅ, τι χρήσεται ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἔθηλε γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Ilocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορῶν ὁρᾶσθαι ὅτι χρήσονται τοῖς παροῦσι. Emendatius scribes, ὅ, τι χρήσονται τ. π. Quae post haec apud eumdem *Scholiastem* sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὰ εἰδέναι ἔχειν ὃ. *M. du S.*

Pro οἱ *M. du Soul* ἢ praetuli *J. Jensii* ὅ, τι. *M. Sladus* διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque querentes *se superciliose adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερόπτας. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾷν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μαναρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εἰόμβροι] Placet οἰόμβροι. *J. Br.*

64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorſus inamabiles & invenuſtas, tam ſtudioſe petant.

28. MER. Quid quod, poſtquam jam divites facti ſunt, ac ſibi perſonam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam perſona, ſi quis hanc illis eripere poſtulet? Neque enim cuiquam credibile ſit, ipſos, qui omnia introrſus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam eſſe. PLUT. Plurima ſunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis ſemel tantum mecum congreſſus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Inſolentia, Fraus, aliaque ſexcenta; quæ ubi hominis animum invaſerunt, ibi tum quæ miranda non ſunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

τὰ τηλαυτα, καὶ ἐρῶντες ἀπεράτων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ὦν [b] ὅτι καὶ ὁ αὐτῷ ἤδη τῶ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶν]; καὶ ἢν τις ἀφαιρῆται αὐτὸς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον [c] προοῖτο; ἐ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὸς, ὡς [e] ὑπόχρις ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. ὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται]. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὰς θύρας εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεσθαι μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ἡ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄτα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καλαληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται] τῶν φευκτῶν. κἀμὲ

[b] Ὅτι] Priores Edd. Τί ὦν ὅτι ἐ ὐ. ὅτι καὶ R. Marg. Alii. τί ὦν ὅτι ὐ αὐτῷ. *F.* [c] Πρόοιτο] πρόοιτο *F.* [d] Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δῆ. [e] Ἐπίχρις] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσ *S.* & *A.* quod *Faber*, etſi nihil moneat, ſecutus videtur.

ναι ἔχειν ὁ, τι χρήσωνται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπισήχονται § μεγαλαυχία τῇ λύπῃ τῶ πλούτου ἀφειτότητος τὸ δόξαν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐ μαλακίας συνίσιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθύνας ἑαυτὴν, τὸν θρύψιν τε καὶ θαλύττεια διὰ τὸν ὑποφέρειν προσαλλομένη. Σύμπαχοι τούτοις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τὰ μὲ τ' ἄλλων ἀφ' ὧν πλοῦτον ὑπερφρονῶν ἐχούσης, τὰ δὲ τὸ ἀβέλτερον τὰ αὐτοῦ κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῇ καὶ σωτηρίᾳ τούτῳ προσαναπαύζ. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiſſ. *M. du Soul.* Attamen prope mihi perſuadeo, inveniſſe Scholiaſten in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per ſe ſit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, ſenſu ſumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditiſſimis tam ſpurce foedata, & OEdipo quodam indigere ſunt viſa, ſolius fere diſtinctionis ope ſanari poſſunt atque in integrum reſtitui. τὴν ἀπὸ τὸ πλέτε σφιττότητι τὸ δόξαν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνίσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς ſcripſerat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθύνας ἑαυτὴν, τὸν θρύψιν τε καὶ θαλύττεια διὰ τὸν ὑποφέρειν προσαλλομένη. Mox ſenſus erit dilucidior, ſi interſeras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονῆν ἔχοντος. Facile autem apparet, ab aliquo lectore ſemidocto, qualium in his Scholiis non rara ſunt veſtigia, declamatorie nec caſtigatiſſime eſſe ſcripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνηράτων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀνήρατος. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem ſecuti Mſ. a *Fabro* memorati, & Ed. *F.* quae ὅτι habet ſine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοῖ. *M. du S.*

71. Οἱ γὰρ δὴ] Emenda δὴ. *F. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorſtius* in ſuo codice, cujus pars prima penes me eſt. In omnibus impreſſis legitur δῆ, nullo prorſus ſenſu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρις] Fucata. *F. Br.*

77. Συμπαρεισίχει] μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Ariſtophaneus v. 107. Cum iſtis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum eſt φόβητῶν, quia φευκτὸς mere Tragicum eſt, & *inevitabilis* ſignificat, non *vitandus*. *M. du S.*

Φόβητῶν] Apud philoſophos αἱρετὰ & φόβητὰ inter ſe pugnant. *Cebes* p. 77. ὅταν γὰρ ἐ ἀφέλιμον ἐ βλαβερὸν ἀν εἰη, καὶ αἱρετὸν ἐ φόβητὸν ἅμα ἀεὶ. ſaepiſſime *Platoni*; quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῆς, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

Ε Ρ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιθηρός, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀλεξιφευκτικός, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεως, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' τῆς δακτύλων δραπέτευσις· οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλαξυ ἤδη φλυα-

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθικτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξώλη τι) J. B1. V2. S. A. Marg. AIW. ubi, sicut in F. & P. ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλαξυ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τῆ θράσους ἴδει· πολλὰ τοιαῦτα [οὐ] τῇ κωμῳδίᾳ. C.G.

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. V.

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ἦτος, ὡς Ἀνδροτίων φησίν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃς ὠσρακίσθαι λέγε Φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς Ϲ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ ἑλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδροτίδης ἱστορεῖ, ὃς Ϲ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δ' Ϲ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λόγων· Πολύζηλος δ' ἐν Δημοσθενικῷ (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησι. Κρατῖνος δ' ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τῷ βήματι μίμηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λυδὸν αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . Φλλας· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμης, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημηγοριῶν· Θεόπομπος δ' πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠστρακίσθαι] Legendum ὠστράκισαι. Quid sit ὀστρακίζεσθαι dudum ostenderunt Eruditi. J. J.

V. ὃν ὠστράκισθαι. Exc. G. ἐν ὠστρακίσθαι C. Περιηγ. ἐν καὶ ὠστρακίσθαι. M. du S.

Dedi lectionem C. V. restituerat M. du Soul ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat J. Wasse ad Thucyd. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. M. du Soul Περιηγ. integrandum est Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meursius de Pop. Att. in Περιθοίδαι quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδου, ἐν ὠστρ. &c. T. H.

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδροκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. M. du S.

(3) Ὡς Θεόφρας] Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. M. du S.

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui descripserat adsecutus non fuit, nonnihil obstrumatum) ὡς τὸ βάρβαρον σκώπτοντος. T. H.

(5) Παρελθόντος] Προελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. T. H.

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, καμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. T. H.

(7) Χρέμητος] Χρέμης Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῷ. M. du S.

85. Τέθηπε] miratur. J. Br.

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυας, ἐγχέλεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I. p. 1934. hujus etiam loci non immemor. T. M.

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. J. B.

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἰξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex J. B1. & S. est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τι. M. du S.

97. Ἀπολυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτε scribe ἀλλὰ μέλαξυ &c. Διάλυσις. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτε· τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τ' δημοσιον & reliqua. J. Br.

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μέλαξυ] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. Th. M.

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus ; rem haud negligendam obliti ſumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ἕξοντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ Θησαυρὸν ιὐκ ἐπηγαγόμεθα. ὗπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τύτυ γε ἕνεκα. ὁ τῇ γῇ αὐτὸν καλαλείπων, ᾽ ἀνέρχομαι πὰρ᾽ ὑμᾶς, ὑπισχνήσας ἔνδον μένειν ὑπκλεισάμενον τ Θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμῦ ἀκύσῃ βοήσαντ@. ΕΡ. ὑκοῦν ὑπεβαίνωμεν ἤδη τ᾽ Ἀτλικῆς. καί μοι ἕπυ ἐχόμενος τ χλαμύδ@, ἄχρις ἂν πρὸς τ ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι πᾶσιν ὀλέθροις.

ἀλλ-

ᵇ Ἀνίρχομαι] ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet.

βουλόμενος ὑπὸ τ Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ ᾗ νεκρὸν αὐτῦ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημηγωγὸς ἦν Ἀθηναίων πρὸς αὐτῶν ἔλα ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματ τῇ ἐκκλησίᾳ τὸ θρασὺς ὢν ἔτως, ὥστ, καθὰς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ᾗῶς ἐτοίμ μάλιστα, καὶ ἀμελῆσαι τ ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν καὶ τῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα (11) ὑπ᾽ αὐτοῦ Μιλυηταίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιλυήνης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲ ἐμπροσθεν ὠρέαν συμπεῖσαι τ δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας ᾗ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τῦτο λῦσαι ὑπὸ τ Παράλου τ δὲ νυκτὸς ὑπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τ ἐπιδημούντων Ἀθήνηθεν Λεσβίων, καὶ δῆσα παλαίτατοι αὐτὸν ἀργυρίου μεταπεμφθέντων, μεταπέμψαι πάλιν τ δῆμον, καὶ τριη-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. G. ῥιφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. ſcriptum eſt: idcirco repoſui. T. H.
(9) Δημήγορ@] δημηγορ῀ V. id eſt, δημηγορῶν. M. du S.

(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ᾽ αὐτῦ] ἀπ᾽ αὐτῦ. V. M. du S.

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἀλλὰ μαλακῶ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, præter *Brodæum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. T. H.

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλυτ. τὸ ποῖον; Ep. ὅτι τ Θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐχόμεν@ τ χλαμύδ@] *Laciniam ducens.* Dixi ad *Petron.* J. B.

8. Τῶν ἐσχατιῶν] *Æſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τύτῳ δὲ πατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττὸν, Ἀλωπεκῆσι ᾗ ἕτερα χωρία ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐσχατιαὶ εἰσι τόποι ἔρημοι τ χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλασσαν· τὰς ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ δήμων ἐσχατιὰς ἐκάλουν τε. Ἅλλος δὲ τοὺς χωρίους ὑπερπελαμβάνοντας ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀτλικήν· παρ᾽ αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι ὧσιν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de noſtio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορεύοντο Κηφισιᾶδ (lege Κυδαθηναιᾶδ) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτῦ ὃ πρῶτον μὲ ἐξαγαγὼν τὴν ἐσχατιὰν αὐτῦ πλέον ἢ σταδίων ὢσαν τεσσαράκοντα· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐσχατιᾷ. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici five demi fines ἐσχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλμυρίδες, eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic* XVII. p. 576. ᵈ Λυσίας περὶ τὰς ἐσχατιάς· illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καί τοι τὶς ἀγνοεῖ ὃ τ τὰς ἐσχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἐσχατιαν colendam commiſit, ὀρεινὸν ὃ ὑπόλιθον γηδίον· non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T. H.

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi:* Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. J. Br.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. J. B.

Ὑπερβ.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὗτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἔνειν· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος ὁ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ τατλομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους οἱ σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστην; ἐγὼ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου στρεχομένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τοῦ Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργιφόντε

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

ρη πάλιν ἄλλην ἀποσεῖλαι αἱρεθεῖσαν τὸ ψήφισμα· ὕστερον (12) Θουκυδίδης. Ἐπίση δὲ ἐπὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, ὡς Φιλόχορος ἐν Ἀριστοφάνης, προδεῖς ἀρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτίλης δὲ ἐν τῷ συγγράμματι αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὸ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ φυ-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτίλης δέ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ πειράζοντος. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστοτ'. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo στρεσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſtitutione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτίλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ πειρ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

Ἰπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλου ἢ Κλέωνος] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ ὁ Κλέων ἤδη λοιδορῶν πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς παρεύσμους ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto fine controverſia primas tenuit, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν,

τὴν μεγάλην· (14) Βυρσοδέψου ὃ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς Βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μετακεκιρνημένου· ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὁ ἐπὶ (15) μανίᾳ. Ἐξέπλευσε δὲ ὁ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα ὁ ἰτιλείτης νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος (16) Ἀμεινίου. *V. C.*

Scholiaſtes ad *AEſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἴθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ὑπὸ ἰσχὺν τὴν χεῖρα λέγοντα) πειραζόμενος δημηγορῆν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψου] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίᾳ] Lege μανίᾳ· *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιπικρίοντι σκῶπτον utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ περιλογίαν dicit. Cleonis περιλογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τῷ Κλέωνος καίτοι μανικῶς ἔσπ ὑπόσχεσις ἀπίθα. *T. H.*

(16) Ἀμεινίου] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

τοῦ τε δήμου ὄντος πολὺ ἐν τοῦ τότε πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ὅτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυῶν ὄντων ἐν τῇ πόλει δυναστῶν, τοῦ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διελέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus *Ariſtoph.* Nub. v. 549.

ce Mercuri ; quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem , his , quos vides , Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt , in qua ſic illudatis , ut quem unum mihi habebam , eripere poſtuletis , poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens , qualis olim fuit, talem eum efficiat , mollem ſcilicet , ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat , ubi nullius pretii fuerit , & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὅτι τῷ Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νὴ ὁ Πλοῦτος ὅτι Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς ἀπολαβοῦσα, τοιοῖσι ἀπολιποῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; ὥστε [a] ἆρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ἀπολαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀσήμαντον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕ.

a Ἆρα] ἄνδρα. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἆρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe , qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὸν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν ἐν τῷ Βιωτῷ· ψέγομεν δὲ τὸν Ὑπέρβολον ἐν Κλίωνι. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti , numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπιεικεῖς τυχόν , τοὺς δ' πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541. D. ἅπαντα ἅπερ ἴσμεν ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οἷον Ὑπέρβολον ἐκεῖνον ἢ Κλέωνα. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρνιὸν] Male Baſil. edit. ult. ὄνειρον, ut & quædam aliæ edit. *F. B.*

16. Ἐκεῖνον] Non ignoro , quam vim ſaepe pronomen illud habeat , velut , quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολον ἐκεῖνον· neque tamen non hic malim ἐκεῖνο, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχηβόων] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργυφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *F. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητοι καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone , quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri* , cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρίσας. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *F. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *F. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus*: melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer* , *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum , atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος πολυχρὶς ἐργασάμενος ἐξέσως· iisdem verbis περὶ τῶν ἐπὶ μισ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριστὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent , incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπίσῃ γῆρας πικρὸν Τρῳῶνες ἐκβαλόντες ἔχοντι κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τί μ' ὦ πόπη' ἐξάρισας ὡς κλιντήριον· ita ſi legas , jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπίπτουσῶν τῶν ἠλίκτρων, καὶ τῶν τόνου σὺν ἔτ' ἐόντος &c. Paulo aliter *Seneca* , teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant , liqueat tibi , eosdem admirari & Soterici lectos :* viliſſimos puta , nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον , ὡς παλαιὸν ἄγεις σάρον· ſic enim emendandum videtur : Φίλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, ὡς τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis veteſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes , non pluris illam facies , quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὕτως]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ἡ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, ἡ Σοφία, ἡ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἕτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ὄψιν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, ἡ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ σωφρονεστέραν, ὑγιαινόν μοι τὸ σῶμα, ἐρρωμένον δὲ καὶ γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βυλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην ἡ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' εἰ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, ἡ τοῖς λίθοις, συμβρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· εἰ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ὅτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῆς ὀργῆς. ΤΙ. ἡ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Næ iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὴ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AIW.*

44. Ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν φυσικὴν θηλυκοῦ ὄντως γένους ἀποδοθὲν αὐτῷ ἁρμοδίως Ἐρ. Β.

42. Οὕτως] Legendum ἕτερ. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὸν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, fit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγνωμοσύνης εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λέγεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὴ πρότερόν γε σὺ ἀποδώσεις ἢ προπίμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min.* & *Sostr.* ἀλλ' ὁρᾶ εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c.

11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in *Dion.* c. 30. εἰ μικρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὸν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὸν ἐρημίαν ἀγαθὸν ἴχνεσι σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλων ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — εἰ μὲ ὀδὺξ τρήχοτα βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δίχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλιξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ar-

dii estis, vapulabitis tamen; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάλαι γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυφλοὶ δὲ τὸ τυφλόν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ὑπατρίζειν μοι δοκῶ τῇ διελλῇ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἐμὲ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon; quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάχυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καλαβαλὸν, προϊεὶς τὰ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλοῦτει πάλιν, καὶ ἴδε Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπόρα τὴν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἐμὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Aristoph.* ad Aves & Lysistr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποιήσῃς subauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριότροπον. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primæ classis homo.* *J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian. Bala.* §. 3. ὁ δὲ μαχαιρᾶν τε ὢν τὰ πρῶτα *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τ' ἐμῶν φίλων *Aristoph.* Ran. v. 424. Κἀγὼ τὰ πρῶτα τ' ἐκεῖ μοχθηρὰς. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτου Μίλανδρος μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Καρύστιος *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῇσι οὐ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Λιγυπτίων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Λιγυπτίων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέρεσθαι: sic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τοῦ τότε Ῥωμαίων οὐ δίκαιος φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* ὁ τὰ δίκαια φυσιογνωμονούσης νομιθείς. *Olearium* probe iridem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ διύτρα (nisi forte praestet μὴ τὰ διύτρα) τοῦ προειρημένου σώφρονος μηδὲ ἰατρόδρομός τις ἀγυιεύς. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλος, ὃς σοι (reponi, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1418. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσασα, id est, Herculem. *Phœnich.* Ecl. D. A. p. 78. ὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὑπομάτων γνῶσις, ὕτως γε δὴ ἐ τὰ ἄκρα τοῦ Ἑλλήνων πταίσαι ὁρᾶτας quin scripserit πταίσαντ' ὁρᾶτας, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὧν τὰ πρῶτα, τὰ διύτρα νομισθείς exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ὧν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus *Basilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γίνεται λαμπρώτατος, καὶ πλοῦτῳ κομᾷ, καὶ τῇ πόλει ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεῖ ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. αἱ δὲ δὴ (γυναῖκες) ἐφίεσθε τοῖς πραεῖτομένοις κατὰ τὸ θέλης, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μάντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανουργα καὶ παλαιτρίδη & τὰ δίκαια ἐ τὰ χρῆσα pro hominibus ponit πανούργοις ἐ παλαιτρίβαις, & δικαίοις καὶ χρήσοις. Ex Latinis similia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque *Lucianī* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum versus, quasi proverbii locum: Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῆς δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀπιμελουμένων σου τῆς θεῶν.

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ὀπιμελείας. τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὢν κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ὀπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὀπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαία κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τὸ πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ παραδοὺς, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

[a] Καταφθείρας] Διαφθείρας *F.* Marg. *AIW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ἀδίκως σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus:* quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ ſi vertas, *& ibi, & tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ἀδικῶς ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν ἀδικῶς οὐδ' ἐδῴων *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὅτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτος. Alia res eſt §. 38. ὅτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *F. B.*

12. Ἡδονῶν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *F. Br.*

Ἡδονῶν ἀμώξειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἀμώξειν ποιήσας, vel, ποιήσειε, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰν κλαίειν, ἀμώξειν σοὶ λέγω, σὺ κλαίων· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλαῦσαι vel λίξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſino, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δήμῳ παροξυνθεὶς, ὐκ ἐκκλησιαςὴς ψηφοφορήσας, ὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ὠφελέαν δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένῳ τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τοῦνι τ ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ὐδὲν ὁρῶν τῶν ὀ ἄλλοις κακῶν, ἱκανὰ ὐ ἀφθονία ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τ διακέλευσις. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τ Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἂν πάντας ἀνθρώπους ἠνιδόν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, ὐ μειραχιώδη, ὐ τ Πλοῦτον παράλαβε. ἔστι ἀποβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαί πρός σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, ἵνα τ [c] Ἑρμῆ τοῦνι.

ΠΛΟΥ.

[b] *Μακρὰ*] Ita ſola *F.* ceterae *μακρῶν*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* [c] *Ἑρμῆ*] Excepta *P.* omnes *Ἑρμῆ*

22. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] Σκόπει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, εἰπὼν εἰς τὸ ἀνέξομαι λόγου δοὺς τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν [a] ἐκινήγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ χωρίσω προσελήφθη. *V.*

[a] *Ἐκινήγκας*] Ita ſcripſi pro *ἐκένηκας*. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obvertſabatur *αἴσχισθαι* genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T. H.*

† *Εἰσδέξομαι*] *M. du Soul* repoſuit *προσδέξομαι*, & pro *παραχωρῆσαι* prioris editionis *παραχωρήσω* poſterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, *ἐπήλασαν ἑαυτῶν ἀπάγξασθαι*. B. Πρ. §. 14. *ἐγὼ δ κέλομαι πᾶσιν ἡδονὴν οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: *ἐμοὶ δ τοῦτο ἱκανὸν, ὦ πάντας ἀνθρώπους ἡδονὴν οἰμώζειν ποιῆσαι*. Vera ſunt, quae de voce *ἡδονὴν* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. *Οὗτοι ἀπόβλ.*] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*

Οὗτοι ἀποβλητά ἐστι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu,

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἱμερτὰ δῶρα.

Hoſſad. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. *Διαλογήσομαι*] Unde apud Graecos *τὰ δίκαια. Demoſth.* initio *περὶ στεφάνου*. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Διαλογήσομαι] Scribe *διαλογήσωμαι* nam *ἵνα* intelligitur. *T. H.*

20. *Μακρὰ*] *Ἥσυ* ſubaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J. Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰ] Reſtitui *μακρὰ*, quod in Ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diſceſſerunt: ita mox §. 38. *μακρὰ αὐτῷ*. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως κ̀μακρὰ εἰπεῖν, ἵνα πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φὴς, ἠδίκηκα· ὃς τ̀ μὴ πάντων ἀπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, κ̀ προεδρίας, κ̀ στεφάνων, κ̀ τ̀ ἄλλης τρυφῆς· φθονοῦμαι δέ τοι κ̀ ἀοιδίμως δι' ἐμὲ πᾶσα, κ̀ θεσπῴδας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τ̀ κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ἵνα ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι κολαξάτας, ἐπαινοῦσι, καὶ κολακοητεύουσι, κ̀ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· κ̀ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τυραντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, κ̀ ἐπὶ κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τ̀ οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τ̀ διφθέραν ἡ τιμωτάτη σοι Πενία περιέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἵστω, ὡς ἱκέτευον τ̀ Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρός σε, ἵνα δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, præsidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria est, quem adeo contumelioſe sceleratorum illorum libidini subjeceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex ædibus excussus sim, & capite protrusus foras, quanto te verius proditionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Jovem obsecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷ

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. J. Marg. Δι. reliquae μήθ'.

35. Ἐπιβουλεύουσι μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam κ̀ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas expostulat, se scilicet objectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. *T. H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tam junctum habet μαλακὴν, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς & τρίβων *Tolerti* apud *Stob.* p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad *Amores*. *T. H.*

43. Μηκέθ'] Ed. J. & Mss. R. G. & L. Reliquae Edd. μήθ', quod ut minus venustum exulare jussimus. *M. de V.*

56. Ὑπόσχου] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφος Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόσχου, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine & fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia.* Mihi secus videtur: sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab opima Paupertate jam ad angustum factum denuo divitiis obrui, ut adulatores ipsi invidia rumpantur.* Si forte auctoritati fuae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritos rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσχου repetitum jungas cum ἵνα σὺ πάσχῃς &c. Verum interseri debet ἢ ἢ, εἰ δὲ χαλεπὸν τοῦτο &c. *T. H.*

57. Οἷα ὁρᾷς] *Perpendam non ob.* J. Br.

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδιαπαντὸς ἐπιγνύμενοι τῷ Φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Def. Herald. ad Marsial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat: *Aristoph.* Equ. v. 339. & *Kuster. Aristides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαῤῥήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

sit: itaque cum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Thesaurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti ausculabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, & de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi vim adhibeant, quid, quæso, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ἤδη γεγένησαι; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· ἢ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσει γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πληκτέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὀπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸ κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, & ægre tolerandum; perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in cælum, ubi supra Ætnæ cacumen ascendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fo-

ΕΡ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆς φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην εἰς τὸ ὑψηλότατον ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· ταυμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνον· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸ Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ πατεῖ· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳΐ, καὶ παράσχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis usitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* T.H.

61. Τῇ ὠκυΐᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ ὠκυΐᾳ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑπο. ὑπος.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne *Thomas Magister* quidem intellexit. Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens; ego vero vobis suppositus ero*, hoc est, *ego a Vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις ad Plutum autem; σὺ δὲ τὸ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσει γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τερπίκερα, καὶ Φίλιε Κορυβαντες, καὶ Ἑρμῆ παρδῶν, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non significare *ego vero a vobis discedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam; *subsistabo.* Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; quum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Fruſtra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῶ, controversiam) tentat ὑποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quamquam ipse *Thomas* Nostrum non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδει· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσαμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσαμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποστήσομαι.

TI. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὄφρ' ὑπέρρωσον σαυτὴν, ᾗ μὴ κάμῃς ἐκ τῆ βάθους τὸ Θησαυρὸν ἐς τὰ μέφανες προκαλυμμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πῦ

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

[a] Ὑμῖν] ἡμῖν ἀπος. *J.* ὑμῖν ἀπος. P. L. Marg. *AtW.*

68. Ὑποστήσομαι] Ἀποστήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδῇδίῳ ἢ μανιώδει δήθεν * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκρέματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκρήσεων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· an σπασμῶδει τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω ἐ τρίτῳ, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῆ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καθεστηκότ@ ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τ ἐγκοπίαι· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμινύην καλαφέρων διὰκοψε &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἀρπίλω καλαφέρει τ ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τ γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑποσ.] Alii Codices ἀποστήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῖν ἀποστήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenissimus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ἀ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ δικαίως ἀπολαύσομεν, ἀλλὰ τῷ δικαίῳ πάντως ἀποστησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ἡμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Hac VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nιγρ. c. 5. & Θυσ. c. 6. *M. du S.*

Ὑποστήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποστὰς ἀντὶ τῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, ὑποχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπακούσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὸν διμάσθησον ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπακούσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχλῆρος εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ὑποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄστεισμοι, καὶποστήσομαι Θυμῷ ῥίψαι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμαύσω τῷ ἄνδρι. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subsiabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsciviisset, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὑ τῦτον ὑποστήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποστῆναι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῆν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τῆ ὄψει ὑπερήδιστον.

Aurum, suave munus es mortalibus.
Namque ignis instar eximie micas, - Et noctu

Ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, furere, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν & ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικοὺς κινουμένους κορυβαντιᾶν φασίν verba sunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus – ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Eccles. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse.* Nimis, credo, festinabat, quum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum *Lucianum* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τραγῳδῶν invocatur, sic & Φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῶν Κερδῶον, palam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἤλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶι] Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. acceptum referebant quicunque thesaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae talia. Κερδῶος apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Erasm.* in Prov. *Thesaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quasi hoc somnium esset. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cetera ex *Pindaro* I. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* versus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. novissimae in hunc modum.

Ἕα με καρδιόσπλα κακλῶζ κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὲ μήτηρ, ἡδονὰς τοίας σ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ὦ φίλ' πατήρ,
Οἵας σύ, χ' οἵ σε δώμασιν κεκλημένοι.
Εἰ σ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit. fuit.
Quid habere nobis turpe sit, quaris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda potest
Par esse prolis, non sacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobaeum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus* cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse;

Κρεῖσσον γὰρ ἡ σίβουλα τοὺς θεῶν νόμους
Πίνηλα ταύταν δέξαν ἠμπολημότα.

p. 27. *tract. de habendo delectu sententiarum,* quem *Comic. Sententiis* praemisit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M.du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, καὶ ἐρασμιώταλε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένος ἀναπεπλαμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ὕτω καλὸν ἐραστὴν ἀφ' ὑψηλοῦ τέγους καταῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη δισφῦρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος ἐχαλιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· καὶ αὐτόν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ὑπόλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος

& interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42. O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rhemo ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἰχθυικαῖς ἢ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. *V.*

97. Ἡ Ἐλέου βωμός] Ἵδρυται γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς ὠφελοῦν. *V.*

* Ἱδρύεσθαι] *M. du Soul* ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. *T. H.*

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Croeſi. *J. B.*

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. *pastoritius Isaac. Caſaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δίκρανον. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν &c. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργους Τίμωνος, ὃς μόνος εἰδὼς ῥᾳδίαν τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντας ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Διαδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. *J. B.*

96. Ἐλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ & ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἀξιόλογα ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμός. *J. Br.*

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiae Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. *Auguſt.* c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀλλ' οὐ πατέρων, φαῦλε, ὠφελιμώτερον ἡμῶν ἔδει καταφρονεῖν οὐκ οὐλομένου. *M. du S.*

1. Μονήρης ἢ θλαττα] Sic poſtea in Saturnal. μονικοὶ λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μονήρης. *J. B.*

Μονήρης .. ἢ θλαττα] Confer. *Kρον. Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii*. Atqui & res nota eſt, & ab *Aeliano* prodita, συνάγμους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, five lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μονήρης δὲ ἡ θλαττα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἦλθε & μονήρη & μόλις ἁρπαῦσα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici συγγενεῖς εἰσὶ & μονῆρες, καὶ φιλόμουσοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἀσκοῦντες μόνοι ſunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gr. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, ὠφελημία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῷ, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πάλαι αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορᾶτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ;

a Τῶν ἰθῶν] Τ. ἰθῶν R. ἰθῶν J. Marg. Alw. b Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα.] * Ἐστὶ τῦ Λουκιανῦ ἐπιγραφόμενος ὅτι λόγος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσαγόμεναι πάντες ἐν ἀργίαι, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ὧν τούτων οὐδὲ προσίετο ἄν τις τινὰ, οὐδὲ καθάπαξ φίλος † ἐτιμήσατο φίλον, ἀλλὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀχρηματίστως ἦν αὐτοῖς ἐπιλῦσαι δὲ ταῦτα, αὐτοῖς κατὰ τὴν ‡ Φλρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐπήγιζον τῶν κατεχθονίων· καὶ πᾶς ἔτος ὁ μὲν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μὴ συγγότητος πάντων πρεσβύτων § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγκάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν ἐν πάντα τινὰ τὴν ἀποφράδα ἐκάλουν, οἱονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τίς, μηδὲ προσιεσθαι ἄξιον νομίσαι δὲ ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

* Ἐστὶ . . . λόγος.] Haec interponi jussit M. du Soul, procul dubio ex G. Exc. vel C. depromta. T. H.

† Ἐτιμήσατο] Prius edebatur ἐτιμήσατο. T. H.

‡ Φλρουάριον] Matth. Sladus Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius M. du Soul, τοῖς κατεχθονίοις Διὸς. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. T. H.

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. M. du S.
Quid si ἑτέρων τρόπον; inferorum more: inferos imitati: sic ἐκέχειντο, pallidi. Confer de Diasiis Hesych. in V. T. H.

¶ Ὃν δὲ φράσαι] Exc. G. & V. ὃν μηδὲ φρ. M. du S.
Idem Matth. Slado venerat in mentem. T. H.

vita comparatur, sunt μόνωσις, μανοπώρα. Vid. Bochart. Hieroz. III. c. 10. p. 823. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84. Menag. Etymol. L. G. in Lougaron. T. H.

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. J. Br.

5. Ἴδω μ.] Duxtaxat adspexero. J. Br.

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide Ψλάδλογον. A. V.

10. Φυλέται ὁ καὶ Φράτορες] Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Halicarn. J. B.

11. Ψυχρὰ] Frigida & inania. J. Br.

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est Quintiliani locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. Pulcrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem. T. H.

16. Εὐωχείτω (recte Faber εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γενέσθω καὶ ὁμοῦ ἐκστῆναι τῶν ἄλλων, καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ὧν δὴ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ σίφανον ἐπενεγκεῖν]. Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῆς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. ὁ τρόπος δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ ἁλισκόμενον, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. ὁ δὲ τρόπος γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ ἁλισκόμενον,

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit *Misánthropos*. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς ἁλοπρᾶξω ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκσείων τῆς ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, exturbare: Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μόνος τάχα τῆς λογισμῶν ἐξίσταται αὐτὸν ὁ ὡς ἔτυχε τῆς ὄχλου δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἀγωνίας μήτις ἐκστήσῃ σε τούτων τῶν λόγων ἐν ἔργῳ· ἰδοὺ ἐκστήσεσαι ὑπ' ἄλλου μὲν ὑδρὸς, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίας ἐκπέψεις ἐκστίουσι τοῖς βασιλεῦσι ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἐλίου αὐτὸς ἐν φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐκτίουσι utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκστίων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes.* Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δέξαι πρώτην ἐκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ἐν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὅμμα τέμνον ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, ἅτε πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ἄτυτος ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Eccles. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τῷ βίου δίδυται ἐκ τῆς πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἰδίᾳ τοῖς τεκροῖς) ὡς τοῦ βίου διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὴ δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse.* *Xenoph.* K. II. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μαχεῖν, τοὺς πόνων (τοὺς ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII. 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, ἢν δὲ ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτῶν ἕρμωνι ἐξαργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν οὖν αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῆς λογομένης ὑπερδικίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἑτοίμη, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ ἢ

tem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidæ F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Ti-

25 φθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἐκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καλὸν σβεννύναι. καὶ ἢν τινα ὑπὸ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ὑποφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι 30 δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα τοῖς ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·

τῦ σώματος quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto*: animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φόνου τάχα προκλίνῃ μοι· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui.* T. H.

Ibid. Στεφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant.* J. Br.

28. Ἐπὶ κ. πίττοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. J. Br.

Πίττοντα] Sic Ed. J. Coll. & Mss. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quæ ibi a me annotata sunt. M. du S.

Βαπτίζοντα] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito displicuit πίττοντα· quod si reperiretur in contextu Lucianeo, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα· non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro usitatissima phrasis in *Luciano* ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίττοντα nequaquam indiget. T. H.

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum est, praeter hunc locum nusquam in hoc libello sic scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Ἀδειμάντου & Ἀδειμαντίδου· Ἀδείμαντος ὁ Ἀδειμαντίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Aristoph.* Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Aristophane* dictus & *Eupolide* Ἀδειμάντου. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμείνανδρος. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή· ὡς καὶ ὑπὲρ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui haec ipsa est oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως εἰθυνῶν κατηγορία· in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lysias*, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teste *Hier. Magio*, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici censuit *Valesius*, Laertii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuissem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 133. & sequ. longoque intervallo industriam superavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Thes. T. IV. p. 730. tametsi nonnulla sint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidisse in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis fecisse poterat *H. Valesius*, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρυτάνεις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπιψήφισιν Ἵππων Κρατιστοτέλους Ἐυπετιώνιον *concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdris Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon*: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudsonus* in Psephismate, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum Doctissimum fefellit: scribendum est: ἐκκλησίας γενομένης τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχυς. παλαχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνιγῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρρησιασόμεθα, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάντες τὰ θύρετρα, τὰ προίδωμεν ἐπιψηφιζομένους ἀρχικοὺς καὶ συμπροέδρους τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ λέγεται ταῦτα ὅτε ἐψηφίζοντο Ἀθηναῖοι τὰ τῶν δίκας τραπεζῶν ἀναλῶσαι quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτ' ἐπεψηφίσατο Ἀθηναίοις, τὰ τῶν δ. &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτι ἐπεψηφίσατο καθεδεῖσθαι κατὰ τὰ ἀμφὶ Περικλέα &c. τραπεζῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἰξ ὡραίαν e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῆς neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem fine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτε ἐψηφίζετο, ὅτε καθεχειροτόνουν, καίπερ Ἐπιζάτης ὤν· in quo ne credideris quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ' οἱ πρώην δίκας τραπεζικὰς; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπρόμηλον τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄει ὁ Ἐπιζάτης, διαχειροτονήσειν ὁ δῆμος· p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιζάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν· nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Suidae*. *Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, πρυτάνεις διαψηφίσειν *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. πρυτάνεσι, ἀναδοῦναι ψῆφον, χειροτονίαν quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' ἐστὶν ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχόνην· ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τῆς πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ χωρίον. ὁ δὲ βρόχος quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὴ ἄρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τούτου. Ira βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τούτου ἢ τῆς γραός. Expreſſit *Fulgens.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φιλίππου ἰδιῶται ἱδρῶτι καὶ κονιμῷ ex palaeſtra: prave legitur p. 387. τραπεζίτου ἐκβαρεῖν πανοπλίαν (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιμένον. Conſexerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένοι, κεκονιμένοι· perinde eſt utrum probes κεκονιμένους an κεκονισμένους· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 27. *T. H.*

40. Ὀσ-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον παρρησιασόμεθα] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρρησιασόμεθα, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρρησιασόμεθα. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . παρρησιασόμεθα] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia sæpe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios ejulabit.

46. GNATH. Dixin' ego sæpius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἑστὸς ἔσται; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφόταλε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώταλε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώταλε, καὶ ἀνθρώπων ὀπιτριπτόταλε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἆσμα τῆς νεοδιδάχλων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφότατος Ita priores Edd. monuit *J. Jensius.*

40. Ὀσφρωνόμοι τῶ χρ.] Pariter in *Anac.* §. 48. ὀσφρᾶται τῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius ætatis impudentissima natione: κὴ πρεσβύτων (τῶν πλουσίων) αὐδὺς ὀσφραίνο· κὴ ὠδηλαδύντες ἄγουσι, κὴ τὴν ἀρετὴν ὠδηλάσειν ὑπισχνῦνται· quæ belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus inquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione:* meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν ἐσιν οἱ φίλοι Ὀσφραινόμοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις τῶ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφραίνῃς μόνον τὸ Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀμφοβολιζόμοις] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῶ ὑπερδεξίων βάλλεσθαι μάλα κακῶς ἐχόντων. Ἀμφοβολισμὸς est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius:* diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἐκφοβολίσαντο πρὸ τῶ δίκης. *T. H.*

43. Παρανομάσομεν] *Scholia* ὠδηγομάσομεν, quod placet: πάντων ἀπειλοῦσι, ἃ τόγε τοσοῦτον ὠδηγόρευσεν. Παρανομῶ vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανομῶ dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλαιζόμοις πλοῦτος ἀνεκτὸς κὴ ὠδηγομῶς. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen parasiticum. *Terent. Liban. Lucg.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copiose Clariss. *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρίξας] Emendo ex conjectura, ὀρύξαλο. *J. Br.*

Ὀρίξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspiectur *Brodaeus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὀρύξαλο, pro vulgato ὀρίξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὀρύξαλο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quaeso, ὁ πρώην ὀρίξατο foret? Deberet ὃς ὀρίξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Caeterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμεμεκώς, pro quo Lector exspectaret ἐκπεπωκὼς, *qui epotavit saepe domi meae integra dolia.* At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, miram quamdam captat isthoc ἀποσδοκίτῳ elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauserit, sed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμεκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμεμέκει. *M. du S.*

56. Νὴ κὴ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Nisi hic excidit Δία, et legendum sit Νὴ Δία; notandus est usus τῦ νὴ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτόταλε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. σφίδρα μὲν ἐς τοὺς μουσικοὺς τὰ νέα κὴ ἀηθῆ ᾠδήκιμοῦ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φορμιγγί νέους κελαδήσομεν ὕμνους ποιητής τις, inquit, σκληρὸς γράφειν. eum esse Terpandrum ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. *T. H.*

61. Δι-

κλων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα παθητικῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὴ, ἰή, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὑπορραδύνῃς, φόνευ τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπιπάσας ᾧ χρυσίῳ θειῶς γὰρ ἴχαιμόν ὄζει τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ὁ χαιρήσεις ὕστερον ἐπὶ χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβών, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν δὲ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἰδέ με, καὶ προσῆλθον ὑπηρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὢ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] *F.* προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AiW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AiW.*

70. Ἴχαιμον] Ἐσίχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J.Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἴχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J.Br.*

Ἴχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J.B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J.C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec ad Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θεράποντα, ὅλον μὲ τὰς τρίχας, ἀντὶ δὲ πυρρᾶς, ἀστιν ἐ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum:* Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philopsi §. 18. *Alciphronis* restituo I. Ep. 28. τρίκωμον καὶ φαλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γυμνόν, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus ſit, a Timone ita depexus exornatusque eſt. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & ſynephebi ſumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congreſſum irrumpere videamur. Here, ſalve; a ſceleratis iſtis aſſentatoribus caveto, qui ad menſam tantum præſto ſunt: ceterum eos inter & corvos nihil diſcriminis. Noſtræ memoriæ hominibus nulla fides habenda eſt: ingrati omnes ſunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res poſtularet, poſſes, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniſſem, accepi in re ampla & bene aucta ſorte eſſe te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etſi fortaſſe, cum tanta ſis præditus ſapientia, his meis ſermonibus haud egeas, qui vel Neſtori præcipere potes, quid factu opus ſit. TIM. Sane bene, o Philiade; ſed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantiſſime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium eſt; quoniam quæ ipſi conducibilia ſunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, ſeque mihi cognatum dicens. Hic cum

85 πότης; τοιγαροῦν δίκαια πέποιθεν [d] ὅτῳ ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ὀπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς 90 τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τ' τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. ἐκ ἔτι [e] πιστευτέα τ' νδν οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς 95 τὰ καιρίως χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἧκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε ἴσως σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέοιο τ' παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς ἂν Ιτως Νέστορι τὸ δέον ὑποθοιο. ΤΙ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα ᾧ κρανίῳ ὑπὸ ᾧ ἀχαρίστῳ, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

ΤΙ. Ἰδὲ τρίτος ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ὅτος ἐκαί-

[d] Οὗτος] ὅτως Marg. *A1W.* idque *Fabrum* probaſſe verſio declarat. [e] Πιστευτέα] P. πιστευτέον. [f] Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι B2.

4. Κατέαγα τῷ κρανίῳ] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν αὐτοῖς ἦν ἀεὶ ἐπὶ μέρους ἐλέγειν λέγειν, ἔφαγον τῷ ἄρτου, ἔπιον τῷ οἴνου. ὅτως ἔν τῇ κατέαγα τῷ κρανίου. *V.*

λεκτον prioris vocabuli poteſtatem pete ab *Heſychio* in Τράπεζος. *T.H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impuriſſimus.* Legend. *Caſaub.* ad Char. *Theophr.* *J.Br.*

79. Ἐπομοσάμην] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ὀμῶμ. —. *Jenſius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte ſcribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M.du S.*

Ibid. Φιλίστερον τ' κύνων] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *J.B.*

88. Ἐπιπιδᾶν] Lego ἐπιπηδᾶν. *J.Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudi. *J.Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M.du S.*

90. Ἐπὶ τ' τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσις ἐ βρόσις εἰσὶν ἑταῖροι. *M.du S.*

92. Πιστευτέα] Pro πιστευτέον. *J.Br.*

Πιστευτέα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐ πω ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M.du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus ſit.* *J.Br.*

Τὸ δέον] Idem eſt propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὑφηγεῖσθαί τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετῆσαι τινά. Errat *Brodaeus*: recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta eſt mihi calvaria.* *J.Br.*

Κατέαγα τῷ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κιφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον ſtructura minus Attica, ut quidem ſanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiſcitum, decretum,* de quo mox. *J.Br.*

9. Συγγενὴς &c.] Perquam appoſite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τ' φίλων οἱ μὲν τὸ πρόσθεν ἐπιτήδειοι ἐκτήσαντο ἀπέχοντες, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γνωσιλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδὲν μοῦ λείπουσιν. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, ἢ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλέησας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι Φυλῇ λαγχάνειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

de meo solviſſet reipublicae uno die ſedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum ſolvere nequiret; ego autem, quem illius commiſereſceret, hominem liberavi) nuper autem ſortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero acceſſiſſem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non conſtare ſibi civis necne forem.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

14. Διανέμειν τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐστασίαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ Θεωρικὰ, καὶ μάλιστα περὶ τὰς Θέας τῶν Διονυσίων ἀφ' ὧν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον

(1) Θεωρίλιτόν] Pro Θεωρίλιτὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐστασίαζε ἀρχαῖον] Diviſi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσεων] Ante legebatur σηοβάσεων quod Graecia non agnoſcit. *T. H.*

(4) Μάτην δὲ τῷ Διάτρῳ κατελ.] Hiat oratio: verſus unus librarii culpa videtur intercidiſſe, quod vulnus hunc in modum reſarcio: μάτην δὲ τῷ Διάτρῳ εἰκοδομηθέντων, ἀλλὰ τῶν τῆς Θέας, vel, τὰς τότε καλαμιζόντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri poſſunt, ſi quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: ſed, quod dedi, accommodatiſſimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita ſcripſi pro ἔδοξαν. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo ſolvere, numerare, dare*, ſic & Graecis ἀπό. *Theophraſti* Teſtamentum apud *Diogen. L. V, 54.* εἴ τι αὐτοὶ ἐπήσαντο, τῷ ἀ τὴν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι Φυλῇ λαγχάνειν τὸ Θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αὐτῶν τὸ γε ἀφικόμενον, & videtur bene legiſſe *Eraſmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei ſucceſſit, quando Θεωρικὸν interpretatus eſt *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ Θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad ſpectaculorum impenſas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon ſupra non ſemel Κολυττιὼς dictus eſt. At Κόλυττος demus ſeu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit ſe acceſſiſſe ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum diſtribuebat, ut ſuam legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt *Harpocration*, & qui eum ſequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accenſuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttenſem facit; quod non eſt veriſimile, cum id non ſemel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . λαγχάνειν] V. *Plaut. Aſin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος Φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A.G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditiſſimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli poſſit, non video. Legi quidem jubet *Faber Agonal.* tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuiſſe putans: ſed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi poſſit, mihi plane obſcurum eſt. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, ſi culpam tribus perperam poſitae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praeſtantiſſimis etiam ſcriptoribus excidiſſe nonnunquam imprudentibus, palam eſt. In *Stephano* Byzant. vitioſe ſcribitur Ἐρεχθεὺς, ut jam *Meurſius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipſum accuſans, & corruptiſſimum, in quod incideriit, exemplar: objecti criminis eum abſolvit ordo literarum, qui ſatis clare teſtatur legi debere Ἐρεχία vel Ἔρεχια. Tum porro totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Ἔρεχια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος Φυλῆς, ἀπὸ Ἔρεχίως τοῦ ξενίσαντος Δήμητρα τετραετηλάτου δὲ τοὺς Ἐρεχίας φασὶν ὁ δημότης Ἐρεχιεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχιεὺς ἐν τοῖς τοπικοῖς, Ἐρεχιεῖδαι, Ἐρεχίαζε, Ἐρεχιάσιν. Diphthongum in iſtis vocabulis adſciſcas, an ſimplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα εἰς τοὺς Παναθηναίους καὶ Διονυσίους. *Heſych.* haec autem pecunia dividebatur in ſolos cives, ut pararent ſibi πανηγύρια, & alia vel ad ſacrificia vel ad ſpectacula neceſſaria, ut patet lin. ſeq. diſtributio videtur μνᾶς. ἐπίδοσις τοῖς ἐκ πασῶν τῶν Φυλῶν Θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας. *Demoſthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus diſtributum videtur τὸ Θεωρικὸν, ſed τοῖς Θεωρικοῖς. Vocabant autem Θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπαγόντας, εἰσιφανομένους. *Heſych.* ſive Θεωρικοὶ ἢ Θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad ſacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Chriſtian.* ad Pac. *Ariſtoph.* Locus alius hac de re fuſius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praeſtabit *Demoſth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴν ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & luctâ, & curſu*

βλημα τῆς Ἑλλάδος· ᾗ μὲν πάλαι σε ἡ δῆμος ξυπιλεγμένος, ᾗ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ὁ τῇ Ἑλλάδι, περὶ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον,

ὁ

τάτους μισθοῦ, ἵνα ἴσως ἔχων τὴν οἰκείαν τάξιν μὴ ἐπεχλύῃ φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲ ὑστερῶν. διαστρέφετο τὴν φύσιν. Ἐπειδὴ ὁ ἡλαττοῦντο οἱ πένητες τὸν πλουτίων πολλῷ ἐπείμου μισθουμένων, τὸ ὡς τοῦτο ἀνάλημα ἡ πόλις παρεῖχεν οὐ τὸν κοινὸν ἐκάστῳ. Δραχμὴν ὁ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτε πλέον ἔξω δοῦναι δραχμῆς, ὅτε ἔλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοις ἀφὸ τὸ χρυσὸν πλεονεκτοῖν, μηδὲ οἱ πένητες ἀφὸ πενίαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων ἀφορμὴν· εἰκότως (6) τοίνυν ὠφελῆ τὸ Τίμωνος λόμπιτται, ὡς αὐτίκαντος αὐτῷ (7) τότε τὸν θεωρικὸν φορχὸν ἐ ἀλαζόνος παραβάντος. *V.*

(6) Τοίνυν] Ante legebatur τῇ τὸν. *T. H.*

(7) Τότε] Reponi malo ὡστε. *T. H.*

δαθέσει (interponendum videtur οὐ τῇ ἀφοδίσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν ᾗ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, εἰκὸς ᾗ αὐτῷ δοθῆναι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸ δῆμον ἐπὶ κληρουχίας ἐ θεωρικὰ ᾗ μισθὸν ἀφορμὰς πραχθῆναι. Plura dabit de ἀφορμῇ, etiam τῷ θεωρικῷ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T. H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J. Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J. Br.*

Αὐτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, οὐκ ἐς μακρὰν ᾗ ἐ τὰ πατρῷα εὐφροσυνῶ, λαμπρὸν ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας· εἰς λογισάμενος ταῖς ψήφοις, ᾗ κερδήλαιον ποιῶν, ἑαυτῷ τὸ ἀφαιρεθέμενον, τί γίνῃ; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μόνον ἐράσσον ἐκμετρήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τῷ δῆμος χρεμοὶ ὀκτὼ, ψδσάμβδς τι ὄνομα, ᾗ τὰς ἀπὸ ἀφορμὰς ἐ τὸ γιγνόμενον ἔτι περὶ ταύταις πέρψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J. G.*

16. Πολίτην] *Civem eſſe* : hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J. Br.*

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *Æſchin.* περὶ τ' Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος ἐ πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων ἐ ῥητορικὸς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad ᾗ. 55. *T. H.*

18. Τὸ ἴρεισμα τῶν Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, τέρεισμα. *J. B.*

Ἔρεισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M. du S.*

Ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ ἐ ἀοιδίμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, cujus præter alios meminerunt *Æſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνῶ ταυτὶ ἐ εὐφρήτλω, ᾗ ἴρεισμα, ᾗ ὀφθαλμὸν ἐ κρηπίδα ἐ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non prætermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T. H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. *J. Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τὸ Ἄρειον πάγου ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T. H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T. H.*

23. Κολυττιεὺς] *Suidas* : Κολυττιεὺς ὠφελῆ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττιεὺς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηίδος. *F. G.*

26. Διατελῶν τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Æſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Gruter.* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T. H.*

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J. B.*

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τὶ οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσεται ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' οὗ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ἐν τοῖς καταλόγοις. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

a Προεγράφην] προγράφην. Marg. *AlW.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἁρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τελείῳ καὶ δικαπώλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θέαν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρίαν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam* Ἀχαρνεῖς *dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνας. *& sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνεις. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter restituam Ἀναφῆνας· ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. ἓν δὲ τὸ Ἀναφλυστίων (ὑπὲρ τῆς ἴσης πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. ἄλλα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀναφέντων ἀφεῖται· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταπόψας τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν τὸ Κορίνθιον ex *Androtione* & *Pherecyde*: mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius*: vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Crugio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔχ.] Quod nulla arma possideam. *J.Br.*

36. Προεγράφην] Προγεγράφην. *Tb.M.*

Ibid.

ti haberemus, niſi memores eſſemus: *Inſuper ſcriptis decretis, & conſilio dato, exercitu dulce, civitati in primis profuit. Ob hæc omnia placuit curiæ, & populo, & Heliæa per tribus, populis autem Atticæ ſingillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea ſeptem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

μεν ἀν εἰημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ ὑ ψηφίσματα γράφων ὑ συμβουλεύων, ὑ στρατηγῶν, ὠ μικρὰ ὠφέλησε τ πόλιν· ὅτι τούτοις ἅπασι, Δέδοχ) τῇ βουλῇ, ὑ τῷ δήμῳ, ὑ τῇ Ἡλιαίᾳ κτ Φυλὰς, ὑ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσῶν ἀναθῆναι τ Τίμωνα ὧδε τ Ἀθηνᾶν ὸ τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ὸ τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, ὑ ἀκτῖνας ὅτι τῇ κεφαλῇ· ὑ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, ὑ ἀναχηρυχθῆναι τὰς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Διικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία ἐξ ὑπαίθρου προσαθροίσαν τ δικαστῶν πᾶν· ὁ ὃ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὥθεν τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς οὐκ ἐθροιζομένους. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proſcribi ſolebant: hoc eſt προγράφειν ὸ καταλόγῳ *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad ſtatuas τ Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina ſunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuiſſet relatus, eum ſubterfugere militiam non licebat, niſi cauſas adtuliſſet graviſſimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi ſtudioſiſſimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρῖναι ἔφασαν ἑλέσθαι στρατεύειν μᾶλλον, ἢ λῆξαι τ καταλόγου ἀναγκασθῆναι δειλῶν. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθήνησιν, ὸ ὃ τὸ δημόσιον τ προγραμμάτων ἐκρύλλε. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἐνδρῶν χιλίων. *Etymol. A. V.*

43. Χρυσῶν ἀναθῆναι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσῶν αἱ ἰτυῖαί σε γένοιντο· ibi vide *Bergleram.* Στῆναι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos eſt receptum; ſed ἀναθῆναι τινὶ χρυσῶν, χαλκῶν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. videns Trinacidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numiſmatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] *Myſtici, lunulae, nimbi radiati* ſtatuarum capitibus apponi ſolebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Ariſtophanis* verſibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi ſolebant nimbi, ne deſuper ab avibus conſpurcarentur, quae *Scaligeri* fuiſſe videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque ſignificandae cauſa: quam ob rem eorum dignitati conceſſa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum ſortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipſa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpiſſimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Soliſque formam complectatur. Solaribus ſignis acceſſiſſe radios nihil eſt mirum: *Pauſan.* VI. p. 514. τῷ δὴ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνίκουσι· ſaepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque ſacratum Bis ſenis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. viſus ſibi fuit quidam per forum incedere ſpecie ſolis ἔχων ἀκτῖνας ἕνδεκα στεφανηφόρους ἀπειλήφθη τ αὐτῷ πόλεως· ὑ μῆνας ἕνδεκα ἐτίζεσας τῇ ἀρχῇ ἀπέβαινε· apparet ſomniatorem iſtum duodecim habiturum fuiſſe radios, ſi integrum explendi menſium numerum poteſtas fato fuerat conceſſa. Plerumque ſepteni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* reſtituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις· cujus rei non naturalem tantum cauſam veteres Theologi, ſed & myſticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionyſ. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, ſoli ſacer, ſeptem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τ τ Ἁπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντιθέασί τε ὃ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἔασιν) ἔνιαι, ὑ γλύφουσιν ὸ αὐτῷ τ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὃ ὁ βασιλεὺς Νεχηψὼς ἐγραψεν ὸ τῇ τετραπαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τ ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. perſuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaſpide exſculpe draconem radiatum, ut habeat ſeptem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expenſis, prono curſu delabi me fateor ad illam opinionem, ſcripſiſſe *Lucianum*, ὑ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae ſeptem? at ratio numeri in noſtra lectione eſt manifeſta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τ γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστῶς,

nysiis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demeas rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς ἡ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, ἡ ἀγχιστεῖς, οἱ δὲν ἀδελφῶν ἐ ἀνεψιῶν ἢ θείων κατὰ πατέρα ἐ μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἐξ ἀγχιστεύς] Exc. G. ἀγχιστεία. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχιστεῖς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τῷ hinc est restituendum, & συγγενῶν μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. *V.*

γενῶν μόνοι, & τοῖς οἰκοις, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic *οἱ ἀνεψιοὶ, πατρυιὸς* &c. *T. H.*

† Ἐγγυτάτου] *L.* ἐγγύτατα. *M. du S.*

48. Τραγ. καινοῖς] Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νίκων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἱστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι ἐ κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νίκων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἱστεφανοῦτο, τραγῳδὸς, κιθαρῳδὸς, ἅρμα στωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ διηκέστωλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοῖς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber, tragoedis novis:* nam quod priores Interpretes exprimerent, *per tragoedas novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιστῶ, ἀναμρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμων τ διδόντα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀναγόρευσιν τῷ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττειν τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεῦσαι τ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ἐ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύειν, prius ab *AElismo* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μιᾶς ἡμέρας, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ὅσον κατῆει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπινοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὸν ἑαυτόν ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδοῖς ἀγορεύειν καινοῖς, ἴσως ὅτι πλέον σωτηρίαν ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est*, τραγῳδοῖς ἀγορεύειν καινοῖς· extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis τῶν θεσμίων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἐάν δὲ μὴ ἀναγορεύσῃ τ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adsciscit ἀσῴδῶν, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἰμείρῳ· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque diſcipulus; etenim optimus rhetor eſt Timon, & quicquid ei libuerit.

ὧ μαθητὴς [a] αὐτῆ ὤν· ὧ γὰ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ὧ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ. Τυτὶ

a Αὐτῆ] Deeſt in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ἰρόφιον; Ego, quum praeſtantiſſimum Cod. Aug. ſuppeditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obſtare poſſit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro ſolent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 433. B. ὑπὸ ἱκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ὑπ' ἰνατίου τῦ δήμου, ἀλλ' ἰνατίων τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma ſcripſit, quum alibi extare non ſane memini: γνωμῶν γὰ τῶν ἐν ἄσει τραγῳδῶν ἀνυπορίτων τινός &c. quod ſi ſanum quis poteſt aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari ſolent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄσει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄσυ, ſive μεγάλοις iſta fieri ſolebat fabularum commiſſio: ſic & p. 435. A. τὸ χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄσει ἀναβήσῃ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum miſſo apud *Joſeph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειτῶ δὲ τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονύσῳ, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, ἢ Παναθηναίοις, ἢ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum poſtremum conſtituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheſeos melius revocandum eſſe τραγῳδῶ eo magis, quod inſolens quiddam & vix uſitatum ſonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phraſin expeditiorem videri, ſi corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipſis ſcenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod ſecundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla ſatis adſtruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum uſurpantur ἀγορᾶσαι τὸ ἱματίου, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, ſic perinde dici poſſe τραγῳδῶν ἀγομένων eſt enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos uſus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum diſcrepabit, ſi quis in ipſo *AEſchine* τῶ γνωμῶν anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοὺς καινοῦς dici conſueverit, ratio eſt, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in ſcenam darent, ut diſertis verbis docet *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 311. praeſertim Tragici tetralogias ſuas, quam in rem egregius eſt, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. ſed etiam actores ſcenici ſorte ducti ſuis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec eſt illa νίμησις ὑποκριτῶν, de qua *Heſychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· ὅτε τοιγαροῦν ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκρίσεις πλὴν νεμηθέντες, ἕκαστος προσῄσαν τὸν ἀριθμόν. ἐν ὁ νικήσας εἰς τύτων ἀπήρατο παρελάμβανον ἕκαστ ἐν ἐκ δὲ (vel εἷς) διαλύσις eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari poteſt: deinceps ſequentia ſic interpretor: *quorum poëtarum qui ſuperior diceſſit, in poſterum ſine ſortis discrimine ſuos ſibi actores legebat:* nam in Notas *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 294. ſummi *Valeſii* ſubitanea quaedam eſt, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ. quam attentiore cura repetitam ipſe ſine dubio primus abjeciſſet: ἀκράτως χωρὶς κλήρου pari modo ſumitur a *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem eſt perſuaſum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod poſtquam *Eraſmus* perperam accepit, haud ſcio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggreſſus. Primum *Harpocrationem* ita reſtitue: Τοὺς ἐτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῶτας. Δυκοῦργ@ ἐν τῷ πρὸς Δημάδη. Δίδυμ@ φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμ@ φησὶ, nihil intereſt) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἰκιότατα, καὶ σεμνοποιουμένων ἑαυτούς. Talem, ſi cui forte difficilior videatur, habent ſenſum: *Aliis* (pone, in ſequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos ſpectat, qui ſeſe comparant ad res venturas ſuſcipiendas, & largis promiſſis magnificos ſe faciunt.* Sic nimirum exiſtimat Demadem, ut judicium effugeret, operam ſuam in poſterum luculentiſſimam Athenienſibus venditaſſe; perfecturum ſe multis & egregiis meritis, ne eos ſui accuſatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* reſpondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos ſinite; ſcilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῶτας. Conjecturae fidem facit uſus τῦ ἀρμόζεσθαι πρός τι certiſſimus hac ſtructura: contra σεμνοποιῶ ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐνάντια, aut ſimili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Eraſmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum ſtudioſiſſimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, ſi nihil extricet. Nunc teneri non poſſum, quin *Mich. Apoſtolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τορώνη] Δίδυμ@ φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων & σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐνάντια. Ἰσαμράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι τὴν Θρᾴκην. Ex iis, quae dixi, dubium eſſe nemini poteſt, quin iſta Δίδυμ@ . . . . τὰ ἐνάντια ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τορώνην Ἰσαμράτης Παναθηναικῷ, πόλιν τὴν Θρᾴκην &c. His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius *Apoſtolii* culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt *Michaelis* inſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim offert ſe, literarumque ordini commode reſpondet Τορωναίου λιμένος καφθῆρες, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum reſtituendus: Καφθῆρες τῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶ ἐπὶ Τορώνῃ τῇ Θρᾴκης τοιχίας δὲ ἔχει δύο μικρὰς τὰς δύο τῦ

πο-

Τυτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ὡδί σε, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ἄγαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς ἐνιαύσια, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πατὰξ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει δίκην τά-τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ,

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

πιλόγους καθαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καθατιθούσας) ὡς μὴ ἀκούειν τοῖς ὁ αὐτῷ τ' ἀ θαλάττης ἦχον· cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Ληνίσκους prave legeretur τωὺς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τοφανεῖοι, vel, Τοφᾶνις σπόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcriplit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τοφᾶνις praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρασυλλῶν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοὺς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲ φυλῇ ὡς Διονύσια χορηγήσας τέτταρας ἐγκύκλιος, τραγῳδοὺς δὲ ἐ πυῤῥίχιστὰς (ineptum eſt πυῤῥιτὰς, quod vulgatur) ὑπέβαλε. *T. H.*

53. Τυτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ ὦδί σε at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρίλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ κ' αὐτὸς ἥδεως ἐ μεθύων ἐπὶ τ' λόγων ἐπέρχομαι. *Ita tibi ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἡ δὲ, σὺ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos παρῆν legimus, Ταῦτα μὲ δὴ σοι τὰ ἐν ἀκκλησίᾳ. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ καίγε σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιλάμπει, ἐπιστρόφοις ἄπασιν. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν του.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δή, ὦ δίκαια, τόν μοι ἐπίῤῥωσο συμπότην. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτοίμως δὲ ἡμῖν ὁ Ἑρμῆς. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μυήσεται οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῷ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [ἀλλ' ἀγαθοῖς τοιούτοις ἡμῖν ὁ παιδὸς ἐπεσῖ] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ἐμοί. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intelleXiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί δ' ἂν φῇς, καὶ ταῦτα μὴ μᾶλλον ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἐ μὲ, ἔχει τίλῳ αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν δ' ἐγὼ αὐτὸν τὰ παρόντα ἅπαντα ταῦτα λαμῶ, ἵνα ὁ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πάσχων αὐτῷ ὁ πατὴρ εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὀσυγε] Ἀστὶ τῦ, ὄσυγε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ γὰρ πλουτεῖς, τὸ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. ἀ διώρυχλαι οὐδὲ ὀρθῶς ὥστε ἀπίθανά σου γὰ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἀκῶν γὰ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γὰ τρίτλον. ἐπεὶ γὰ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἕν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὀπιτρίψας. μάτλιν γ' ἂν εἴην γὰ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ, γὰ πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ἀ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; ἀ μὲν ὃν ἄλλος ἐκπετάσας

[a] Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. ἀμφορέξας *f.* Marg. *AIW.* [b] Διορυχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. [c] Μιαρὸν] μικρὸν *f.* Marg. *AIW.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον ἀμφοτέρων ταῦτα φησὶ· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν· τὸ ὄπισθεν ὃ τῶ ἀδύ-

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T.H.*

62. Πληγὴν λαμβάνων] Vid. *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. H. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *J. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους] *Deſ. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἀ δικὰς, γὰ τυραννὶς ἐστιν ἐωφανής. v. 462. *T.H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνίκησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἰτησόν τι παρ' αὐτὸν (τῶν σῶν ἰραςῶν) γὰ ὄψει σκευὴν ἢ τὰ νεώρια ἐωπεπρησμένα ἢ τοὺς νόμους καλαλύοντας. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐωρυγμάτων (ἐωρύγματα in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *J. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διωρυξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνίκησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τῦ νεὼ τῦ καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut. *Lucian: Herod.* *J.B.*

70. Διορύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J.J.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρυξας prave legitur praeter *J.* quae habet ἀμφορέξας. Vide initium Ἰσβ'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *J.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλαπλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *J.B.*

σας γῆν † τ' ὠώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος † ὅπη τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὅτ' ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς † ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ † τὴν ἡδονὴν χαιρόντων καλὴν ἡγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ὅπη τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην † κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώταλα ὅπιδείκνυ τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ porrecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui mane de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deest in *J.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μεθυπερίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος ὁ ἡδὺ μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μίγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μεθυπερίζεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati præ se ferre.* *T. H.*

† Οἷον τοῦτο κ.τ.λ.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Sophronisci filium. *M. du S.*

Distingue Οἷον τοῦτο πέπαικεν. Intelligi voluit Scholiastes οἷος Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. *T. H.*

84. Τιτανῶδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus adspectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτός] Sic Αὐτοβαίδα in Πατ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὁμοίως quale sit, videbimus ad Philops. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. τείλας ἱμαντὸν ἀγριικὸς &c. αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. Ὅ, τε βασιλεὺς † τράπεν ἢν αὐτοσκαπάνης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐταρχη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Ol. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσει εὐ ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Incessus iste compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *J. J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Philochrimatos isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν παρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. *J. B.*

88. Καὶ Σωφρονίσκος] † Οἷον τοῦτο πέπαικεν λοιδορεῖ τὸν Σωφρονίσκου παραδήσας. *V.*

93. Μεγάλην τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud *Virg.* 1. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἐκπιὼν] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ ὡραζομένων ἀπογεύσονται ἁρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρόψημα καλεῖν, πῶδες· Ἀδελφάγῳ τὸ ζῶον ἐκ ὑπερβολῆς Ἐφύ —. *T. H.*

98. Τὸ γήϊνον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖται. *J. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ἐκπώματος, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel suem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. *Ibi* ſumpto in manum calice, multos fermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰχτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τ πλησίον προσγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπικεκυφὼς, καθάπερ ἰὼν ταῖς λοπάσι τ δεξτὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ζ μυτλωτὸν καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τ πλακοῦντα ὅλον, καὶ τ σῦν μόνος τὴν ἄλλων λάθοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, ὁπότε δὴ καὶ μάλιστα, δεῖ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ ζ ἀκράτου

ε Ὡς] καὶ Marg. *AIW.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ὑ καρύκης. *V.*

3. Τῶ μυτλωτοῦ] Μυτλωτὸς τράγημα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντιθεμένου· ἐπάλαιον δὲ § καί τι ὑπότριμμα ἀλφὰ

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox τῶν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ τὸν μυτλωτὸν τ λεπτὸν τ κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὃς τῷ ζωμῷ ἁλαλοιπότος τῷ ¶ τριβλίῳ προσκάθηται. *V.*

¶ Τριβλίῳ] Emenda τμβλίῳ. *J. F.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro πιμελάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &c., quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παρασκευὴν ἐπιτηδειοτάτην ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τῶν τοιούτων (male τούτου τῦ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τ πεζῶν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τριςμυρίους, *peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia. Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἴτε σὺ Ἑλικῶνος τῆς Βοιωτίας χορεύεις, τ Διὸς ἔργον τε καὶ δωρεῶν ὅ, τι περ ὄφελος, *Vos, o Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τῦ θεάματος ὅ, τι περ ὄφελος ἀπολαύοιτο, *& ſpectaculi quod jucundiſſimum eſt*, vel, *& jucundiſſima ſpectaculi pars intereat: Holſtenius* non accuratiſſime: *& ſpectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τι περ αὐτὸς ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθρωπος ἁπλόλιθος imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. πᾶς ὅ, τι ἐθέλοι (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθρωπος αὐτῶν ἔξω τ ἀφύκτων (lego τ ἀφράκτων) σφᾶς, ἔφθασεν L. p. 428. C. καὶ γὰρ πάλαι πολὺ ὑμῶν ἦσι πᾶσι ὅ, τι περ αὐτὸς ἐγὼ τ ὑπηκόων ἐπαρὰ τ συμμάχων ἐξειλεγμένος. Igitur in *Luciano*, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ excideriit ἦ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τ κύλικος. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τ κύλικος φλυαρῶν ἁλῷ· ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ὀδυνῶμαι τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξέως. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ὡς (Διώνυσόν τε & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συναγωγεῖς ἐθελογόμους minus opportune *Mercerus: quos in pateram coactos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. προλιθῶσαι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſubloriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους Interpr. *circularem de muſica diſputationem: Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos:* ſed quod *Aldus*

τῳ πονήρως ἔχων, καὶ ὑπολαυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος ὅλη τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ξέμβυοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν οὐκ ἄγουσι συμποσίου δὲ αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ἂν δοίη [b] τῶν πρωτείων τῷ δαχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὀπορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παλαχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελὲς· οἰμώξεται τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; πάπαι, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ τὰὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸ πλοῦτόν [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. ΘΡΑ. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V*2. *B*2. *S*. ceterae pleraeque πρωτείων. c Σου] Ita recte *P*. *S*. *A*. Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ Ε Παρράσιος ἅτινα ἡμῖν † ἀλλ' ἀφαμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείαν γράψας διετυκώσαλο, ὡς ‡ ἅτος ἀπαραλλάκτως

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* idd, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τερατείας:] Id vult Graeculus Commentator, Philosophiorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri possit a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείαν. *M. du S.*

Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro ἅτινα emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *cum in modum, ut superari non possit.* *T. H.*

impresserat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κυλίκι τὰς ἀγορὰς. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποταυλίζων] Ψελλίζων Ε μηδὲν ὑγιὲς λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοίως; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐλητρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τὶ poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ παλαχόθεν ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δόξαν. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάνκακον, καὶ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia.

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, perniciosiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴ κολακείαν ἐπιδεικνύμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφὴν, ὀλίγον τὰ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ὅτου ἧς βύσσου πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐγάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρὴς ὧν debebat ſequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τὴ χρησῆς Δ. Ετ. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἷσπερ, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, οὐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἀπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quæ notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ὄψα κραιπαλᾶν τὰ πολυτελῶς τραπέζης ἀπολαύειν *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τὰ ἐμπόρου κάλων σώων ἐμοὶ ἕνεκα εἰς τὴν ἁλίαν τετμῆσθαι· οὐ θαυμαστὸν οὖν *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſit inhoneſta paupertas nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker* A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ ποσὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὶ τὸν θύμον φαγόντες· optime *Schol.* τὰ αὐτῆς πενίας μεμαχόντες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἢ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol.* M. *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me bratorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τύφια, ἢ πῶς ἀναλήψομαι, καὶ τὰ Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλαμαι τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐῶν τὰ Καλλιρρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ λοῦσθαι τὰς Ἐννεακρούνου λούσῃ τε καὶ πίῃς, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχῃς ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθέρου καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δαιμονιωτάτως. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi philo-*

εἰδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ Τίμων, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus, & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμάς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δημοσίαν, ἢ τριημοσίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τὴν πήραν ἐμπλήσας τροφῆς, εἰδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρήσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν [e] φιλοσοφήσοντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ σου-

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. TIM. Isthuc recte

a Ὄντα] ὄντι *J.* In Marg. *AIW.* ὅτι notatum erat pro μὲν τοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *J.* nec fideliter expressit, & ad alienam vocalem retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *J.* Marg. *AIW.* c Ἀνῇς] ἀνεῖς *J.* Marg. *AIW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *J.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AIW.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *J. M. AIW.*

losophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ἥττον ἢ οἱ ἅρπαγα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καλαφορτιθήσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. εἰ μὲν καθηρμόσθαι τὰς οὐσίας ἦν ἡδὺ ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλλειν, ἢ τοῖς δεομένοις ἀπαρχέσθαι. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ἔν ἐστιν ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] *J.* Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba *Dial. Enip. & Nept.* ἢ δὲ παρὰ τὰς ὀχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματούδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ὠμοπλάτῃ καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *J. G.*

Κυματώγης] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματούδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματούδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τοῦ ψάμμου πλησίον τοῦ κυματώδους γῆς ἐδάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυμαλωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτῷ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam consideravit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῷ, *illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀνεῖ. c. 1. Ed. *J.* ἀνεῖς. *M. du S.*

52. Ὦ δὲ μοῦσαι, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μέ, ἀ δέ· neque in Scholio, quod vide in Πρτ. Διό. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *J.* potissimum, in alio respuimus, quod μοῦσαι non agnoscit, quod probum

&c

de ; o Thrasycles ; sed ante tibi caput implebo pugnis , auctarium hoc ligone addens , priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia , & leges , in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles ? an quod te inter admetiendum circumveni ? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc ? multi concurrunt simul , Blepsias videlicet , & Laches , & Gniphon , ac denique hominum legio, quos ego miris-modis mulcabo. Quid itaque causæ , quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui ? ipse autem magna vi lapidum in unum collata , eos grandinis in morem feriam ? BLEPS. Parce quæso mittere , Timon : abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν ἡ πήρα, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι ἡ κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ἢ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ σῦ καὶ δράτε ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν παχέχρισμαί σε; ἢ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, ἢ Λάχης, ἢ Γνίφων, ἢ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, καὶ μέν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονημένην, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδ' ἄνθ' τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παραπίπτουσί σε] * Ἡπάτων σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τῶν πλούτων. *V.*

* Ἡπάτων] Quid sit ἡπάτων, ignoro. Lege ἐπιπάτων, decipiebam. *J. J.*

Lege ἐπιπάτων sed reliqua hujus scholii absurda sunt ; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. *M. du S.*

57. Δύο μεδ. χυρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat , AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera , ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus*. *J. C.*

Μεδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum , Æginetica XII. seu unius *Shilling*. *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat : vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoffus* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνου nonnunquam confundere. Medimni , aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest , ut, quod de ponderibus & nummis erat certum , ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήλινα—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquæ φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν , *caput tuum pugnis implebo , atque insuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat : τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλαῖς, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus:* sunt certe κονδύλαι vel κονδυλαί, ἐπουλήσεις in *Hesychio* , *tubercula* , *tumores* , etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur : *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλῳ ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοπρατία] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλάζω] *Noster* in Gall. §. 22. καὶ ἐπιχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura: Ovid.* Ib. v. 470. De telorum , lapidum &c. *nimbis , imbribus*, quae valde sunt Latinis usitata , *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat ; in Fr. vero P. S. & A. ΒΛ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes , magis comicum sit, & simul verbis ἄπιμεν consonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυών, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

CHAER.

II. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυθῷ, χροιὰν δὲ * ποικίλον· ἔστι γὰρ ἀταμὶς χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπόρφυρος, φάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐτιμηκες, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῆ Σικελικῆ πελάγους αἰγιαλούς, πέντε μόνας κύσκουσα ὠά. ὃν βλάπτει τε τῶ ἰχθύος τὴ ἀκανθῶν ἐπιπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσῆ † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν ὐ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ σῶμα ὁμοία ἰατρικῆ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε ἔτω κυφίον, ὡς μόνη ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ ἐξιτήριον· ὃν πάντι μὲν τῶ οἰκείω ἄρρενι μιγνυμένη καιρῶ, ‡ ὃν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μόνω, ὡς ἔπτα ἡμέρας ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἔπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τῆ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σκοπίους δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴ Πλειάδος δύσεως καιρὸν ἐπικαθιζομένη τε § τῆ πατρῶν ἄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ ἴσως ἀνθρακόμοιοι πεφύκασιν, ὡς τῆ ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τε καὶ ἀμφίβιον αὐτοὺς, ἢ ἐκείνοι βούλοιντο· ἐπαπειθήσκειν τε τοῖς τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τῶ ἀῤῥώστους τε ἐ ἀπότους ἀμφιτελεῖν μὴ τῆ ἀρρένων τελάστην· καλοῦνται δὲ κήυκες, ¶ ὧν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἴσχειν παιδοκλοπίας, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχύν τινα χρόνον τεθηξεται. G.

* Ποικίλον] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel.* περὶ Z. I. IX. c. 14. T. H.

† Πηγνύσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐκ ὑδάτος legendum eſt ἐκ βυθοῦ, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. T. H.

¶ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνη εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παι. quanquam μόνων retineri poteſt. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt ſatis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. J. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galai* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſuppeterent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Ceſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: *O mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum.* Lucian. in Gallo: πολὺ ἀφωνότερ☉ ἐσ-

μας

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

ἐγὼ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἀθαμίτωμα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μαι ϑ ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον ϑ ἰχθύων ἀφειότερος. G. C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκύονες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Manilius*: *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimiilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύομεν ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγετ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonices egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utriſque tribuit. *Gaza carulum* vertit. G. C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἴσιον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν οἱ ἀλκυόσιν ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam*, *Æoli filiam*, *Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὅσα ποτὲ πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida*, *Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστὶν, οὐσχερὲς μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν· ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἕλλην☉ θυγατέρα, κυρίδιον ἄνδρα τ̃ ἑαυ-
τῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα
τ̃ Τραχίνιον, τ̃ Ἑωσφόρῳ ζ̃ ἀστέρος, κα-
λῷ παίρος καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεχθεῖσαν
ἀφ' τινα δαιμονίαν βύλησιν, εἰς ὄρνιθος τρό-
πον πεπτέτεσθ τὰ πελάγη, ζητοῦσαν
ἐνεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πεὶ πᾶσαν,
οὐχ οἷά τ' ἦν εὑρεῖν.

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ὑ
πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ̃ φωνῆς, ἀλλά
μοι ξένη τις τ̃ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν
ὡς ἀληθῶς τ̃ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον
δέ τι χ̣ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ὐ μέ-
γα· μεγάλῳ μέντοι ἀφ' ἧ φιλανδρίαν εἴ-
ληφε [a] πρὸ θεῶν τιμήν· ὅτε γ̣ τῇ τούτου
νεοττείᾳ χ̣ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας
ἡμέρας ὁ κόσμ☉ ἄγει, χ̣ χειμῶνα μέ-

XAER. Alcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi insolens revera accidit: flebilem ergo plane sonum emittit animal istud: quali autem corporis est magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

[a] Παρὰ] Sic *F.* ceterae omnes περι.

10. Κυρίδιον ἄνδρα] Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperi sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆυξ μ̃ Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ̃ Ἀλκυόνης τ̃ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορεύομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare jusseris: Κῆυξ μ̃ Ζεὺς ὑπὸ τ̃ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcursu foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγαν πεπαθῶς ἀδύρεθ τ̃ τῦ ἀνδρὸς θάνατον πρὸς τ̃ Σίλαν imo vero πρὸς τ̃ αἰγιαλῶ. *Noster* etiam in initio, λάτ τ̃ αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ὐ τῶς αἰγιαλῶς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui sibi Deorum nomina assumpserunt; Κῆυξ μ̃, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ̃ Ἀλκυόνης τ̃ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῦ ἀστέρ☉] Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. *Hesiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est ut somniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Aurorae is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ☉ dicitur Ἀστραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum πρὸς. Ad hanc fabulam allusit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro πρὸς obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οὐκ ἔτυχεν πρὸς θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hist. c. 3. ταύτην παρὰ τῦ Ποσειδῶν☉ λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τῦ Ὑπάτου λαχοῦσα τ̃ τιμῆς. Notandum autem in Aldina saepius reperiri π̃ (quod proprie est περὶ) positum pro παρὰ, ut in hoc postremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π̃ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *AElianus* de Anim. est imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τίν☉ γὰρ ἡγούμεθ ἑκάτερον ἑκόντες ἀδῦναι ὁ θεὸς ὕτως ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς χειμῶνος ἵησι θάλασσαν ἀκύμονα ἑκὼν ἀσάλευτον tum φιλανδρί☉ μ̃ ὕτως ἐτί &c. De Alcyoniis quid aliis indictum superfit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuster. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ δ τῇ τ. πεττικῇ] *Henr. Stephan.* Thes. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀφαφέρουσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ ἁλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πιστεύειν τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται τῶν τοιούτων.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τ' δυνατῷ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παγκάλως. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ' δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν ἃ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. *J.* atque inde margo *AiW.* [c] Τῷ] Priores Edd. τοῦ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου τυγχάνω. quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἁλκυων.] Ἁλκυονίδες, ἡμέραι τίνες τῆς ἀριθμὸν ιδ'. γαλῆναι, ἃς αἱ νοσοῦσι ἡ ἀλκυών. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀφεφέρουσας ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt hæc intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *J.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἰ τὸ Λ. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὸν ἄγνωστον ὄντα &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθίατος. Ἀμιμητος. Ἀπέρατος. Ἀπρονόητος. Ἀσύητος. Ἄφθονος. Ὑπατος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄκριτος fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus*, *quod nihil expendit*, *aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel nimium amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικε non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμῖν &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τὰ εὐπόρων ἄπορα, καὶ τὰ ἐφικτὰ ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιῳ ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰώνια. τί δ' ἂν, ὦ γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτῃ ἡμέρᾳ ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως δὴ νῦν· πότερον δὴ οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιούτῳ αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τὴν ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμου, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. b Τοι] τὸ Margo *AiW.* male. c Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AiW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀπερίληπτα. *V.* νεογενής. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Αὖτε τῷ νέῳ, ὁ νεογένητος,

ο Νεογένητος, νεογ.] Has utraque voces adjecit *M. du Soul.* meminit praeterea reponi debere νεογλές. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιῳ ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J. G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos indimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὸς ἢ νεογιλὸν, εἰ ἐν Ἰσαίῳ εἴρηκεν ὁ τὰ κατὰ Ἀριστάρχου, ὃ δόκιμον. Νεογιλαίῳ per me licet exultatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὴν ξύμπασαν αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυποστάτῳ χειμάρρῳ *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis ὡς ἀνθρώπους τινὰς abesse potest ὡς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδιῶν φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδιῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J. C.*

85. Τυχοῦσι] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marci-dius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅπως ἁμῶς τηλοῦ, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδέων φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην τὴν συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸ ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum peritam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, ἔσοιτ' ἂν ἢ ἐνθυμῆσαι τι τούτων ἢ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἴσως δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πᾶσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ὕστω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματός τε καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἴποι τις, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] *Γράφεται, τυχῶν. G.*

lius & *Vorſtius*; ſic legendum, non τυχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. *F.* & Codd. Mſſ. P. & L. *M. du S.*

Τυχῶν] Recepi, quod in *F. Va. S. A.* fuit expreſſum, itidemque in margine *AIW.* reliquae τυχῶν, In Exc. P. haec notantur: ἀφὸ τῶ τυχῶν] *γρ.* τυχῶν ἢ τυχῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: ἀφὸ τῶ χυφῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τυχῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χυφῶν. τυχῶν *F.* Praeterea χυφῶν habebant C. teſte *M. du Soul*: eoque pacto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τυχῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum *αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις* artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα ἀφὸ τῶ τυχῶν τούτων ὕστω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χυφῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χυφῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem credo, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Ariſtot.* περὶ Ζ. *M.* IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ οἷονπερεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνου· propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur ἀφὸ τῶ σώματος· ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. *T. H.*

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἡ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος ὅπου πάντων, ἃ μήχανος ἐξαρχῆς συνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ Φύσιν. σπανίως δὲ ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἡ σύμπασα ὁρατὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν δὲ ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ἡ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν καὶ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν δὴ καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐσμέν, πόλλ' ἅττ' ἀδύνατα τοῖς ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίως. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴσχει, nisi quod typorum vitio εἶχεν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικούτῳ καὶ τὴν δ. αὐτοῦ *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴσχει. *M. du S.*

2. Τηλικοῦτον . . . . αὐτοῦ] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτῷ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν δὲ δόξει, ὅσον ἴσχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν καὶ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens.* *F.G.*

Παραλιβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes συμβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μελ. σοφῷ] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔκτε ὠᾶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cal. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τυῶν] An τιτὼ; *F.G.*

Τυῶν] Legendum τιτὼ cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Te-

multo magis arduum eſt, usque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa.

γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τοῖς, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ ᾠὸν ἀπαβάλλουσα ζῶον ἄπουν, ἢ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, ἢ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνασα πολλῇ ἢ καλῇ ἢ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, ἢ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, ἢ πεζῶν, ἢ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τισὶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

8. Quum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explorate quicquam ſtatuere neque de Alcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

Τὰς ἓν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θνητοὶ ἢ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, ἢ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμθοι καθορᾶν, οὔτ' ἓν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορέοντες ἢ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων C. J. AIW. rectum puto.

Τῶν, τίχναις] Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. *M. du S.*

Τῶν] Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam, προσχρώμενη τίχναις ἱεραῖς quem nexum ſubjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit*: ita λέγων *Democritus*: τάδε λέγει περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ἓν ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus eſt integer, nec quicquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia feſellit Interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex *Pauſania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* ſunt aliena, & diverſi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δ' Ἀριστόξενος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, καλεῖσθαι κορωνίδας γάλας. *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν τοιούτῳ φασὶν ἀπαντῆσαι Σωκράτει, λέγεσθαι τὸν βαστηρίαν ibi recte *Kuhnius*. *T. H.*

26. Αἰδόνων] Luſciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δ' μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum*: ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Euſtathius*. Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Conſulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ ποιητὰς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδέ, παραδώσω τὸν σῶν ὕμνων πέρι· καί σε [b] εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἐρῶλα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. εὖ ἴσθι ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐστὶ τῆς Φαληρικῆς. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν οὖν ποιῶμεν οὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in f. error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdeletii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. *V.*

39. Ἐκ τῆς Φαληρικῆς] Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. *G.*

παλλίστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* *J.C.*

28. Θρήνων μελ.] Ὦ ὄρνι θρηνομέλῳδε legendum est. *J.Br.*

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε καὶ Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ὃ ἔχων γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, καὶ καινοτέραν πάνυ, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου καὶ τὴν μὲ Ξανθίππην ἐπιπλακεῖσαν λαβών, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Ἀσωπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκον καὶ Μενέξενον. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AIW*. *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λειμὼν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε ἐστὶν, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη χρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που ἡ χιὼν γυμνός ἐστιν, ἧττον βεβαιότερον καλαπαγεῖη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, ὅτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

a Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνει. Suppletur in *J.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται· idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτὸς] L. ἀνθρώπους· & ſic C. abb. & *V.* αὐτοὺς. *M. du S.* Idem notaverat pro πλάσματα corrigendum eſſe πλάσμαλα· mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quæ in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude præſtitum eſt, quæ ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Paſ-*

ſanias, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *J.* δύνωνται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quæ ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνωνται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, & quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λιτοργὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πλάσλημα σπέρμα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere hoc plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πω ὑπὲρ τ̃ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεσὼν τῇ χείρε ἀπὸ τουτί πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβολοι, πανταχόθεν ῥέμα ὀπινευθυνῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ χρημνὸς ἔχει τ̃ ὀπίσασιν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πω μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ὀπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε δή, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γῆν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλελεήσατέ με ὡς καὶ τ̃ ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλελεήσαλε, ἀντὶ τ̃ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα ὡδὶ κουσαλας τ̃ ὀπιτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατάλαθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τ̃ δεξιὰν σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισε, καὶ προσή-

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, miserescite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί πω] ἄκρῳ ποδίτῃ *J.* b Ἱκανὸς] Pleraeque Edd. ἱκανῶς exceptis *Vr. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀποτομοί τε γὰρ] * Ἀποτετμημένοι, μηδεμίαν ἔχουσαι ἀφόδευσιν. *V.*

* Ἀποτέτμηται] *L.* ἀποτέτμηται. *C. abb.* ἀποτετμημέναι *& V. M. du S.*

12. Ὑπὲρ τ̃ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τ̃ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Cicero*n. T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur:* inde Caucasus dictus crux; monuit *Lips.* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J.B.*

Ἀνεσταυρώσθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere.* *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτουί] Ab hac in contrariam partem. *J.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπέξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J.B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti Pyr. c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδὶ πω] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί πω μόλις ἑστάναι. *J. Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἀττοῖις· inde *atta* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἵππῳ καθῆσθαι τ̃ ἵππιον, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τ̃ ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mf. legitur μόγις quod idem est. *J.B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί πω] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

digitis

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λω, καὶ † σφύραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς χὴ † ἑτέραν· καλιλήφθω εὖ μάλα χὴ αὐτή· εὖ ἔχει. καλαπτήσει δὲ ἤδη χὴ ὁ ἀετὸς ἐπιπερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις 3 ἑαυτῇ † καλῆς χὴ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, χὴ Ἰαπετὲ, χὴ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν τῶν κρεῶν 40 ἐγχειριδεὶς, ἕτως ἄδικον ἐποίησω, χὴ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Διὰ δὲ ὠδαλογίσω ὀστᾶ καλύψας σφγέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νὴ Δί', ἕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους, πανουργόταλα ζῶα, χὴ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· 45 ὅπου πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα † θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, χὴ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ἐ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ † διωχθέντες ὑπὸ Διὸς † θεῶν, χὴ λέγ. τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.

40. Ἐγχειριδεὶς] Ἐμπεσόδεις. V.

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καὶ. V. uti conjeceram. M. du S.

dum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, σὺν ταύτῃ ὁ κ. ἔχει τὸ ἐπίβασιν propter illud πᾶν, ἀμφοτεροδέτι πᾶν. T.H.

24. Τῦ' ἴφης] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ καπιλήσασθαι ἀντὶ τῦ ἀπασχολοποιῆσαι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τοῦτ' ἐστὶ τὸ πρᾶγμα πλημμῶν αἴτιον καλαστήσασί μοι. J.G.

25. Τὸ καπιλήσαι] Ingeniose J. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adjumento, τὸ καλιλήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τῦτ' ἴφης, τὸ καλιλήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τῦτο φῄς, ἀπιστῶ μὲ † ἀρχῆς. T.H.

28. Καὶ ἄ. δύο] Nos ambos. J.Br.

32. Τῶν ἑτέρων] Χεῖρα subaudio. J.Br.

Ibid. Καπιλήφθω] Vid. Eruditiss. Dukerum ad Thucydid. p. 541. n. 7. T.H.

34. Παῦτα] Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πᾶντα nihil hic significat. J.C.

35. Πλαστικῆς] Quod homines e luto finxeris. J.Br.

42. Ὀστᾶ καλύψας ἀργίτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. I. ἰργ. J.B.

Ὀστᾶ . . . .] Theog. 540.

Τοὶ δ' αὖτ' ἐσίμα λάβρα βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργίτι δημῷ] Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. J.Br.

Ibid. Ἡσιόδου] Hesiod. in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργίτι δημῷ. J.Br.

47. Ἕλιψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. §. 6. Artemidor III, 17. χὴ γὰρ † Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τοῦ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, χὴ τὸ πῦρ κλέψαι παρὰ Διὸς ἀπολέσθαι. T.H.

49. Δεδέσθαι] Vinculis constringi. J.Br.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατ' Ὅμηρον μοιχὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὰρ σχολή σοι, ἴδοις ἂν σοι κἀγὼ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωσμένα τοῦ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, φωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ὄπιθεν τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔωλον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὕδὲν δέον, ὅμως δ' ἂν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως ἀναμένειν ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ αἰετὸς καλαπτῇ [b] ὀπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· καὶ ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτῃ σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AiW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *J. Al. Hl. Vz. Bz. S. A.* ἴσχον *F. P.* ἴσχειν & ἴσχοιμι C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἦν, οὗ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ * τὰς σιτήσεις ἀπέλυον τοὺς δέ τι μέγα εὐεργετήσαντας τῆς πολιτικῆς καλῆς, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἔωλον] † ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές. *V.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ] Ἔφεσις ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάθεσις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλησιν. Φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μόνῃ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἔδει ποιῆσαι ἄλλο δυνάμενα. Ἔφεσιν ἢ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὅταν ὁ κρινόμενος μείζονι δικαστηρίῳ ‡ ἐξετάσῃται. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτίσεως ἀπέλυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψύχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

‡ Ἐξετάσῃται] Leg. ἐξετάσεται. Soni τῆ H. & EI confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δίκαιόν μοι κατὰ τὸ δίκαιον τὰ ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἔνεκα μέν, ἔφη, τὰ ἐμοὶ ἀφαπεραγμόνων τιμᾶσθαι τὸν δίκαιόν φησιν ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν φησὶ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαλο. Hac de re plura congeſſit *I. o Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Voſſius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exandit, ſed late incolens Sarrhatum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

P.

abutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

καλαχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ὢν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἴθι, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὴ ὡς δεινότατα καληγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιεῖσθαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἕξων· ὡς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐχθὲς διελόμενοι τὴν καληγορίαν, σὺ μὲν τὴν κλοπὴν ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ πάνυ ἐργώδη μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν

c Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμείλεται] καὶ τὴν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμιλῆσθαι τὴν τοιούτων f. τὴν τοιούτων οὐ π. μεμείληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : *Ἀφεστά τι ἐπ' αὐτοὺς ἴσασιν τιμωρῶν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· οὐδὲ ἧττον τοῦ μύθου πιστοῦ· tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes :* haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Καστίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Καστίων π.] Ὄρη δέ εἰσιν αἱ Κάστιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύται ἀπείρονγυῖαι ἐς κοῖλα, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Καστίων ἀνδρῶν, ἃ δὴ Καστίας θαλάσσας οὕτω καλούμενα, ἀφ' ἧς πλεῖδες Ἀσίαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνιεῖ] Lego ἀγωνιῇ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ἴδην δίον] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμβρον] Malim ἐπιμασησόμβρος, *quae mandet :* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελησόμενον. Vide notas ad *Dial. Aj.* & *Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμβρον] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος εἶ σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μὴν ὡς δικ. καληγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπῶ. *T. H.*

Ibid. Τῶν πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμείλη)] Hæc ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμείλεται habet. L. autem μεμελιτηκε. τὸ τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando ſe-

ἂν ποθ' ὧμιλω· καὶ σοὶ τὸ κλοπῆς τ' Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, εἰδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τ' καλήγορίαν.

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα· ἐγὼ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ὑπατραπέντι σοι μαράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τ' βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου καὶ Διὸς πεπειραμένοις. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἰ μὴ εἰργάδαι αὐτά, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τ' ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῂς τοιαύτῃ πεποιῆσθαι τ' νομὴν τ' κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς καλήγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

90 6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, 95 quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi 1 quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te feciſſe, arguendus eris, & longa quaedam oratio ex- 5 tendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te feciſſe divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa 10 est: plane enim videar nugari.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέλη), fuerit probatum. *T. H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτο; nimirum ὁμότεχνον ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere*, *provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T. H.*

93. Οὐχὶ ὁ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπόχρησε quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. νυνὶ δ' ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ' ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μέντοι ἴσως ἐ μακρὰ εἰπεῖν sane ἐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T. H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T. H.*

4. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνασθαι ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς· in Protag. p. 250. C. περὶ οὗ ἐγώ τι καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπετείναμεν. *T. H.*

22. Τὸ τ' ὀργῆς κεφάλαιον ἥλικον ἐστιν] Ita MSS. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τ' ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. *J. B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *J. Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι ἐ ἀγαναχτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J. J.*

Λήψεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternæ rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

εἴρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἡ ἐπεί σοι ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ καθηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀφελύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, καὶ ταῦτα λέγων αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀναπεπλησμένον σκολοπισθησόμενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε [a] αὐτὸ τοῦτο τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμπόσιακὰς ὄσας, ὡς χρὴ, οἶμαι, ἐπομνημονεύειν· ἀλλ' εἴ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην ἀφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς [b] κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ [c] σιλλαίνειν, καὶ ὀπτιλίαν, τὸ [a] καλα-

a Αὐτὸ τοῦτο] αὖ τὸ τ. ὁ. κ. ἡλίκον ἐστὶν. P. L. posterius ἡλίκον ἐστὶν alios legere notatur in marg. *Aldi*. b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] Ἀφασιλλαίνειν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ * τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλευασικὸν ποίημα, παρὰ τὸ ἀφασύνειν τοὺς ἵλλους, καὶ ἀφαύρειν τοῦ χήμαλι τὰ ὀφθαλμοῦν· ἵλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ αἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαίνειν, ἀφὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν ἢ μυλλίζειν σίλλος γὰρ ὁ μῖμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων συλλογραφεῖ. *V.*

* Τόπον] Τροπὴν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινὲς hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνειν apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων συλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Suidam* scripserat. *T. H.*

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim si* μὴ λήψεται *esse pro si* μὴ λαμβάνει, *vel* λαμβάνοι *in praes. opt. aut etiam pro si* μὴ εἴληφε *non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλίκον ἐστὶ· nam αὐτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμπεσ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μετάμωσα συμπόσιον. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μετάμωσα συμπόσιον. Id. in Lapith. *J. B.*

31. Ἑωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἔγχελόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχελος, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμβων ὄζι μέθη, ϗ χάρος, ϗ σιωπὴ, σκυθρωπὰ ϗ ἀτερπῆ πράγματα, ϗ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν οἶς τ' ὑστεραίαν ἔτι ὦμεν τ' Διὰ, οὐχ ὅπως ϗ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, ϗ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ ἀφαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰρούμενος.

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τ' ἐλάττω μοῖραν ὑπονεμηκέναι τῷ Διΐ, τ' ὅλην [c] ὑφηρῆσθαι· τί οὖν ἀφ' τοῦτο ἔχρην, τὸ γ' λόγῳ, τῇ γῇ τ' οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, ϗ δεσμὰ, ϗ σταυρὸς, ϗ Καύκασον ὅλον ὀπτοεῖν, ϗ ἀετοὺς καλαπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμβων] Priores Edd. καλαλειπόμβρων. b Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. Alw. c Ὑφηρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

Ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in *J.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῦ σιλαίνειν. *M. du S.*

Σιλαίνειν] Verbum ποιητικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλῶν & ἀφσιλλῶν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι ϗ ἄκων ἀφσιλῶσαί τι αὐτῶν σκαπτόλης ὢν προύχθη habet *Hesych.* in V. & ἀφσιλλαίνων in Διολαυφιῶ. Καλασιλλαίνειν *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφσιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum:* οὐχ ὅπως est *nedum*. *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω] Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraesceretur*: quod non expressit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικαύτως *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

46. Τὸ τῦ λόγου] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τ' οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere*. *T. H.*

51. Εὐτέλειαν ϗ ἀγένειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγένειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγένοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλειαν, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγένης & ἀγενὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργίζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, *si parvae carnis causa tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶ γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἐφελιχμάσατο; est enim a ἐφελιχμάζω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet *Noster* Ἀποκ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi judicio *J. G. Grae-*

viii

Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καὶ ἀγοραῖον ταπεινότητος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν ἐν γνώμῃ, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί δὲ ἐποίησεν ὅστις ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστεροι πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὡς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ εἰς ὀργὴν ὀξύτερους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐπιεικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σαυρῶν ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, ὃν ζωμῷ [f] ἐμελιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καλεδρόχθιον· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργιοῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ χύρ-

d Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: ἢ ἀγένειαν (haec ſcriptura F.) ἢ γνώμης] γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν ἢ γν.] ἐστέλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ἐστέλειαν ἢ ἀγέλειαν τῇ γν. Ἐστέλειαν vitio vetuſti Codicis pro ὑστέλειαν, quod ipſum F. praebet loco τῇ μικροψυχίᾳ· ἀγελειαν pro ἀγένειαν. e Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. AIW. f Ἐμελιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. F. & H. Stephan. Th. T. II. p. 673. eſt autem a ἐμελιχμᾶσθαι. Reliquae Edd. ἐμελιχα. g Ὀπτωμένων] Sic F. V2. P. In ceteris ἐπτωμένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. ὑστέλειαν. G.

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῆς ἀκτένων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες περὶ αὐτὴν γὰρ ἡ κάμψις τῆς ‡ δύμης τῆς ῥαπιζομένης· κινα γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

Κόνδυλος] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda ſunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κόνδυλοι ὄντες· ἢ κόνδυλός τις ὢν ἐκ τὰ κατὰ δύμησιν &c. quae itidem in Exc. G. reſtius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. T. H.

† Κόνδυλοι] Exc. G. κόνδυλοι. M. du S.

‡ Δύμης] Exc. G. δύμενος, & antea κόνδυλος. M. du S.

vii & M. du Soul, ut in Lucianum redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ἐργάζομαι & ὀργίζομαι fuerint confuſa. T. H.

58. Μαγείρῳ] Hier. Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque leguerit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. M. du S.

60. Παραλειχμήσαιτο] Scribe ἐμελιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martial. & Horat. J. B.

Παραλειχμήσαιτο] F. Παραλιχμήσαιτο. F. G.

Παραλειχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt ἐμελιχμήσαιτο. Ipſe quoque Noſter infra in Deor. Dialog. XII. ἐμελιχμησάμενος. Mox ſcribendum omnino ἐπτωμένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multaris, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit. Idem mendum irrepſit in Noſtri opuſculum, Fugitivi inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρακίνων σωμάτων, non ὀπτωμένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. κὴν τ' ἴλαφον, κὴν τὰ δελφάκια μαλακῶς ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35. Λύκοι δὲ συωστόμοι κὴ σίφακες, ἰφθιγόσαιτο τ' ὀδοῦ. Corrige συωστόμων· eſt enim ab συωστάομαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt. Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. J. F.

Παραλιχμή—.] Recte in Ed. F. erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. M. du S.

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat J. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλου ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα τερεὶν apud Elianum eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur; ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες Alciphron habet III. p. 368. κὰν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I. p. 238. D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. T. H.

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ὑδεὶς παρ' αὐτοῖς τ̃ τηλικόυτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τ̃ κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καλήγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τ̃ πλαστικ̃ς, καὶ ὅτι τὺς ἀνθρώπυς ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τ̃ καλήγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιάσθέ με· πότερα, ὡς ὑδὲ ὅλως ἐχρ̃ν τὺς ἀνθρώπυς γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτὺς γ̃ν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρ̃ν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τῦτον διακεχματίσθαι τ̃ τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲς ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς ὑδὲμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτυ βλάβη γεγένηται, τ̃ ἀνθρώπων ἐς τ̃ βίον παχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέρονται καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πολὺ, ἢ εἰ ἐρήμιν καὶ ἀπάνθρωπον σωέβαινε τ̃ γ̃ν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰ ὕτω δ̃λον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελαχοσμήσας, ἢ νεωτερίσας τὰ περὶ τὺς ἀνθρώπυς) διὰ

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

[a] Ὁπότερον] Omnes excepta *F.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῦ πρότερον in Marg. *AIW.* πότερον.

69. Τῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντ scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύσατ male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαψῳδύσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γ̃ν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γ̃ν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γ̃ν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γ̃ ἄλλως ἀνέργαστ, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, ἐ τὸ πάνυ ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquievissent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γ̃ non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *e prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γ̃ν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἐόντας. ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τ̃ ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *AEschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua , neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero , ſemper enim aliquid conſulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum , ſi , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam , dum nihil extat ipſi contrarium , ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat : tum mortale illud eſſe volebam ; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque , ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet , quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπιπεδάνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσι. ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον γε πηλοῦ λαβόντα, ζῶά τινα συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος γε ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ γε βελτίονος αἰσθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν προσκαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] Φυράσας Marg. *AIW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta *B1.* συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *AIW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τοῦ θείου δηλονότι. *V.*

* Τοῦ θείου] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τοῦ θεοῦ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : αὐτὸ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτητος ὁ λόγος. *V.*

† Βαρύτητος.] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9.
Ἦν . . . . .] Hac interpungendi ratione, quam & Ed. *F.* praefert , omnia ſana , neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin , quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*
92. Ἀεὶ γάρ τι] Parentheſis in voce κόσμος terminatur. *F. Br.*
Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *F. C.*
98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis , quod in eam tantum formam ratio caderet. *F. Br.*
Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus* , τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θητὰ δ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*
2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*
5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖαν ὕδει φύρας: *Heſiod.* ὡς Ε. καὶ Ημ. v. 61. *J. Br.*
K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*
6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*
7. Συνεπιλαβέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. *J. Br.*
Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt ; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ὅτι γῆς ἔνεστὶ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ ἀγαναχτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ἐκ τοῦ ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὰ ἐμὰ ἔργα, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμᾶς.

via in Deos admiſi : tum detrimentum viden' quantum ſit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim : ex eo, ut videtur, tempore minus Dii ſunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint : quippe illud etiam Jupiter indignatur, quaſi deteriore Dii eſſent conditione ab hominum ortu ; niſi forte hoc veretur, ne & illi defectionis conſilia adverſum ſe ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidiſſe mali a me, Mercuri, meisque operibus, eſt manifeſtum : ſin, oſtende tu unum aliquod vel minimum, & conticeſcam, ac juſta me perpeſſum a vobis fatebor.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

14. Quin contra hæc in rem eſſe Deorum,

etiam Bt. Editor & *Vorſius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλῶ. *M. du S.*

Συνεπιλαβίῳ] In vindicanda lectione reſtituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conſpirat : neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor*. *Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβίῳ μοι τῷ ἔργου *q. d. eſſe mihi adjutricem operis*, pro, *Adjuvare me in opere*. Quum nullam vitii faciat mentionem, veriſimile eſt, eum ad manum habuiſſe Ed. Bt. quo magis mirum, quod idem ſcribit T. I. p. 687. *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei*, & *dat. perſonae*. *Luc.* συνεπιβαλέσθαι μοὶ τῷ ἔργου *una mecum opus aggredi* : cujus quidem poteſtatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλίῳ τινὶ τῷ ἔργου e numero locutionum Graecarum ſit expungendum : contra frequentiſſimum optimis eſt ſcriptoribus συνεπιλαβίῳ. Suam locutionem tuetur *Lucian. Eix.* §. 8. συνεπιλήψῃ τῷ ἔργου αὐτῷ & ὁ Θηβαῖος ποιητής. *Maxim. Tyr.* D. I. p. 3. φέρε ὦ Ἡράκλεῖδαι τὸν τίχνην ταύτην ξυναπιλαβέσθαι ἡμῶν τῷ παρόντι λόγου. fruſtra fuit *D. Heinſius*, quum ſcribi volebat ἐπὶ τῷ παρόντι λόγου D. XXVI. p. 267. τούτοις & τὸ θεῶν θέλειν ξυνίεσθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τῷ βίου p. 278. τοῖς χρωμένοις συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pauſaniam* eſt II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perſeo Meduſam interemturo) συνεπιλαβίῳ δεικνῦ τῷ ἔργου. Parco plura deſcribere, ne taedio ſit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus ſit *Aelian.* Ep. XIX. εἰ μή τι καὶ αὐτὸς τῷ ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τι καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem eſt συλλαμβάνω· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναπιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου· hoc certe reſtituendum eſt *Ariſtaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένῳ ἔστω θεός, Ἀκόντιε, συνιλάσκετο καὶ τῷ γάμου *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνιλάσκετο ſuſpicio. *Herodot.* V. c. 44. Κρατησῶσι δὲ ἐδόκεε σφίσι φασὶ ξυνὸν προσπιλαβίῳ τῷ πρὸς Σαβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* ſic fuiſſe credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ ἄν] Me judice melius erit, ſi legas: τοῦτο γὰρ ἐ ἀγαναντῶ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτῶ. *Tb. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, pauciſſima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non ſatis aſſequor : niſi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτῷ magis placuit *Marcilio* & *Vorſio*. Sed nihil mutandum : aut certe ſi quid emendandum eſſe viſum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, niſi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, ſed agros cultos : niſi potius ſit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ἐκ τούτων ἀφυτομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσταὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσταὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* ſumſit, quae *Virgilius* hoc verſu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Muſae : Jovis omnia plena.* *G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meurſio*, idque Athenis & in Academia ipſa, *Promethei ara*. V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pauſania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημείᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες λαμπάδας. Quod a ſcholiaſte Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meurſio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei ſacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas ſub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἀδαμᾶς] *J. Bradaeus* Miſc. I. c. 18.

Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

ἢ Διῶς, ὅταν ἀν μάθοις, εἰ Ἑπιδείξεως ἢ γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴ θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχῆ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ νεὼς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἀν τὴ χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδίων ἀπανταχῆ ὄντι, Προμηθέως δὲ, ἐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

16. * Αὐχμηρὰν] Γρ. ἀκαμῆ ἀντὶ τῦ ἀκατέργαστον, ἀτιμότατον. G.

Ibid. Ἀκαμῆ ὄντα] Γράφεῖ ἐ ἀκαλῆ, ἀντὶ τῦ ἀκατασκεύαστον, ἀτιμότατον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀρέτου. G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτατον εἰρωνεία. V. Ἰδίων ἰδίωμα, βαρύτατον ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit Doctiss. M. du Soul: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: Ἰδίων ἰδίωμα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *negatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συστῆσαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῦ Θεῦ & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαδήμειον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεὺς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλήθου ἀμῆς οὐκ ἄπωθεν μύγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τῦ Πεντέλησιν ἄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. du S.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτε σοι δοκῶ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. εἶεν enim aeque, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuis-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσει), ὁμοίως ἡδὺ κ̀ τερπνὸν ἔσεσθ τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τοῖς ἀνθρώποις, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· κ̀ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὥστε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὥστε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ὡδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον πλουθοῦμεν αὐτὸν, ὡδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐκ ὁρῶντες ἀμοίρους τοῖς ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ κ̀ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμεῖροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅτι τῷ πολιτεύμαλι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με,

tibine videatur bonum aliquod teſte carens, ſeu poſſeſſum, ſive arte laboratum ſit, quod nemo videat, laudet nemo, ſimiliter ſuave jucundumque fore habenti? quorſum autem illud dixi? quia non factis hominibus teſtem habitura non erat pulcritudo univerſi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam eſſent in admiratione, nec nobismet ipſis perinde caræ; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verſemur in felicitate, niſi quosdam intueri daretur bonorum noſtrorum expertes: ſic enim demum magnum pateſiat eſſe magnum, ſi ad parvi menſuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob ſollers inventum honoribus afficere, in crucem ſuſtuliſtis me,

eas-

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Αντὶ τοῦ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, ὡδαδάκωμεν. γράφεται ὃ ϵ ὡδαθεωρῶμεν. *V.*

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. *M. du S.*

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δόξη ἂν μέγα. *G.*

fuiſſe conjecto, qui, quum pravam voculam ἐπὶ ſcripſiſſet, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter uſu veniat, ignorare non poſſunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Pr. εἰ σὺ Α. §. 5. Non repugnem, ſi quis paulo poſt v. 63. malit, ἔτι ϵ τοῦτα ἴσως φαίης ἄν. quod ſane notatum quoque video in margine *A1W. T. H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. εἶον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid deſiderari videtur, quod Interpres ſupplevit. *F. G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret.* *F. G. G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *F. Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus proſequi.* *F. Br.*

Ibid. Πολιτεύμαλι] Proprie quidem πολίτευμα ſapiens aliquod viri prudentis conſilium ad remp. conſtituendam, aut commoda civitatis augenda: ſed tum quoque callidum quod quovis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis ſingularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύμαλι ἐπεγείνασθ τὸ κινδύνου, συμφόντως ὑπὲρ τύφ πολιτεύεσθαι apud veteres uſitata. *T. H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *F. Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi ſatis acute per varia argumenta Mercurio demonſtraſſet, ſe, quod homines fabricatus eſſet, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, ſed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque neceſſariam, per πρόληψιν ſibi ultro objicit id, quod a Mercurio ſibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῂς εἶναι οἱ αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, inceſtas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos eſſe ait homines, quam ipſos Deos, apud quos haec quoque flagitia ſint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut veroſimillimum eſt, ita quoque ab ipſis Antiquis ſaepe teſtatum. Paſſim Lucianus noſter, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem ſolet repetere. Unus locus ſit inſtar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἦν παιδίον ἦν, ἀκούων Ὁμήρου ϵ Ἡσιόδου, πολέμους κ̀ στάσεις διηγουμένων, ἃ μόνον τοῖς ἡμιθέοις, ἀλλὰ ϵ αὐτοῖς ἤδη τοῖς θεοῖς, ἔτι γ ϵ μοιχείας αὐτῶν, κ̀ βίας, κ̀ ἁρπαγὰς, κ̀ δίκας, κ̀ πατέρων ἐξελάσεις, κ̀ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum eſſem, & audirem Homerum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modo, ſed ipſorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, iſtiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipſe ab Homero & Heſiodo ait eſſe afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα κ̀ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, κ̀ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

que mihi vices reddidiſtis conſilii.

16. At maleficos eſſe quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, ſorores ducunt, patribus inſidiantur: quaſi apud nos non magna ſit vitiorum illorum copia: nec ſane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc inſuper fieri poteſt, ut dicas, neceſſum eſſe multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob cauſam paſtor indignetur, quod gregem habeat, cujus ſibi cura ſit gerenda: fuerit hoc ipſi laborioſum, at jucundum itidem: eaque ſollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι ἢ ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν δὲ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ ἐ διὰ ταῦτα ἀφ' ἑαυτοῦ αἰτιάσαιτ' ἄν τις ἢ οὐρανὸν, καὶ ἢ γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. [a] ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ἔχειν ἀφ' γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν ἢ ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδύ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελρίβην. τί γὰρ ἂν ἐπράττο-

a Ἐστὶ] ἔτι Marg. *AIW.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *AIW.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Ἀφελρίβην] † Ἡ ἀφελρίβη ἐνταῦθα τὴν ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. *V.*

† Ἡ ἀφελρίβη] Peſſime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi ſecus videtur, ut notavi ad ipſum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adſignavit Homerus & Heſiodus,
Quae apud homines turpia ſunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foediſſima labes, quae omnes editiones inſidet, emaculanda eſt. Quae enim, quaeſo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed ſcripſit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim ſi per Helleniſmi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι, oſtendant ſatis ſuperque ſequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine ſunt vertenda: *At enim flagitioſi ſunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & ſorores ſuas ducunt, & patribus inſidiantur.* Sic, inquam, ipſa verborum textura ſuadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeſte in aliis codicibus legi εἰσὶ, teſtatur *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 8. in quem, poſtquam haec noſtra abſolveram, opportune incidi. Eſt autem loquendi ratio, interpoſito verbo φημὶ, qualis paſſim obvia eſt, & ſtatim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φύσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea ſententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσί. *J. Br.*

Φῄς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum eſt, conſtare non poſſe illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jenſius*. Mihi placet, φῄς vel φύσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inſervit; idque probabilius erit, ſi cogites compendium illud ſcribendi, quo in vetuſtis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φύσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non ſunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At inſigne eſt Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipſe Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελρίβην. Ottomarus Luſcinius vertit: *quando operoſum iſtud ſibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum apparet eſſe injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελρίβην. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, jucundum tamen etiam eſt, & iſta ſollicitudo ſuavem habet exercitationem*, ſive, *conjuncta eſt cum ſuavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπῆ] A *Graevio* non diſſentio: atque ita plane legendum fuit, ne a ſe *Noſter* ipſe diſſentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοιμες ᵃ ὧν προνοῶμεν; ἠργῶμεν ἂν, ἢ τὸ νέκταρ ὀπίνομεν, ἢ τ' ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, εὖδεν ποιοῦντες.

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

Ὃ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστὶν οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, ἢ ὑ λαγαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι ἢ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσουσ, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ὁμοίους· ἢ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεῖχεν, ἢ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον ἢ θηριώδες ἔδει, ἢ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῷον; ἢ πῶς ἂν ἦ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ἀνεῖτε, κἂν

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: ac quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

ᵃ Ὦ] ᾧ J.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, λέγ. * Λήδαν ὄρνις. V. ἴσως ἢ ἐπιγράμματα περὶ τούτου. G.

* Λήδαν] Sonus τῦ T cum ſono τῦ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδαν pro Λήδαν. J. G.

Correxerunt etiam M. Sladus. T. H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι ὁ παιδιὰν τινα σὺν ἀτεχνῇ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Αλ. Ιφ. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, σὺν ἀτεχνῇ δ' ὡραίως πιθανὸς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχω τινὰ χρείαν σὺν ἀτεχνῇ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic παιδιά τις ἀφελεστέρα Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: ἢ ὑ τούτῳ γε ἐργάδες τοῦτο, ἢ ἡδὺ ἄλλως ὃ ὑ φροντὶς, σὺν ἀτ. &c. *jam licet illi paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T. H.

71. Ἡγοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud Homerum & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J. B.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J. Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J. Br.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παιδὸς ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuſcant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T. H.

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅπι τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμῶν ὑμῖν κ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκαλε. ὧδε μὲν δὴ τῶν ἀνθρώπων κ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ὅπι τὸ πῦρ μέτειμι, κ τ ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. κ πρὸς θεῶν τῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς γ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτ κ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; Οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ, οἶμαι, φύσις τυτὶ γ κτήματος ὐδέν τι ἔλαττον γίγνε, εἰ καί τις ἄλλ αὐτῦ μεταλάβοι· ὁ γ ἀποσβέννυ) [b] ἐναυσαμβύου τινός· φθόν δὴ ἄντικρυς τὸ τοιῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ὠφέλησθε, τύτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομβύοις· καίτοι θεὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, κ [c] δοτῆρας ἐάων, κ ἔξω φθόνυ παντὸς ἑστάναι· ὅπυ γε εἰ κ τὸ πᾶν τῦ-

[b] Ἐναυσαμβύου τινός] ἐκναυσαμβύου C. male. [c] Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δοτῆρας ἐάων formam vocum poëticam ſaepe *Noſter* mutat, ſaepe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἐάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμβύου τινὸς] Ἀψαντ. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J. Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νίκταρ, hoc eſt, Phoenicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J. C.*

94. Κλόπευ] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐσθ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἔσθ' ὅτι ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτι pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὀνειρ, ὅτε μάκιςαί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae*: inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J. G. G.*

Ἐσθ' ὅτ ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, milique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. F.*

Ἔσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius*: neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἐσθ' ὅτι, vel potius, τὶ ἔσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T. H.*

5. Δωτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J. Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χορῦ ἵσαται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L. K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (γε) ἢν μὲ καθαρὰ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατὸς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀνάδικος ἔξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ἀπροσδεὴς ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόν γὰρ ἔξω χορῦ θείου ἵσαται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐκεῖθι δὲ κατὰ τ λιγυρώταλον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χορῦ ἵσαται· idem ſaepius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. ψεύδ γὰρ ὁ μόνον ἔξω θείου χορῦ, ἀλλὰ κ λόγου ἵσαται. *T. H.*

τοῦτο τοῦς ὑφελόμενον καὶ ἐκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, ἐμὲ μέγα ὑμᾶς ἠδίκηκα· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσῶν ἀγυιὰς, καὶ τὴν λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ὅτι τοῦ βωμοῦ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναβιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ [a] ὑμετέρᾳ ὀπθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοῖς· καίτοι τοῦς ἄτος ὅτι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγχετε καὶ διελέγχεσθε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita B2. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισσᾶν] Θυμιᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

14. Κνισσᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμοῦ. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισσᾶν ἀγυιὰς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam hæc ſcripſiſſem in B2. ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὠνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὠνήσομαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἐ δίκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *Aeſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἐ τις Κρονίδιλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἴλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τὴν ἐγχειρίσῃ ποιμνία Καύκασον ἀναπαμὸν, καὶ καταυσας αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν τὸ σπλάγχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) ὡ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt.

20. MERC. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido ſophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum objurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum ſis vates, non præſciveris hoc te ſupplicio puniendum eſſe? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me ſolvi debere in poſterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear ſolutum, & una nobiſcum epulantem; ſic tamen, ut cames non diſtribuas.

21. PROM. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Jupiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam iſta? eloqui ne graveris. PROM. Noſtin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ χαῖρε, ὅτι μὴ ἤκουσέ σου ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήνεσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὕτω δεινῶς αὐτῷ κατηγόρησας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν σὺ προεγίνωσκες ὕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φὴς ἁπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, σὺ μέντοι [b] καὶ χρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν;

ὁ Καὶ] Ita *F. A1. f. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὤνησε] Εὐφράνθητι, * ὠφέλησε. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] [a]Ἐξ Ε δίκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη αὐτοῖς γὰρ ἐπὶ † τ᾽ τῶν ἀριθμῶν σωθίσιως τὰ τίλη φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν. *V.*

47. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς Θέτιδος ἰδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸ Προμηθέως, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸ Δίος ἦφε, ὅτι ἔσω συγγένη τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀπέλιες σὺ τὸ πατέρα σὸν Κρόνον καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτε ἀληθῆ εἶπεν, τὸν μὲ Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τὸ Προμηθέως δὲ δι᾽ Ἡρακλέους τὸ δεσμῶν ἔλυσεν. *V.*

* Ὠμείωσε] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ὠφέλησε· hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit ὄνησε. *T. H.*

† Τοῖς] τῆς recte reposuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρεῖ *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς ſtribligo eſt recentiorum. *T. H.*

eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide *Heſ.* Θ. 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Κατατοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τὸ μὲν ἀετὸν κατατόξευσε, τὸ δὲ Δία πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε τὸν καινὸν δημιούργημα. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praeſcius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterſuit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaſeasque refert volucres, furtumque Promethei:* & in ſequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Iſthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, ἡ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καλαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ἡ γὰρ ὅτου ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι ὁ Θηβαῖον, ὃν φὴς, τοξότην ὀφθῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ γῦπ ὀρνέων.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατετμημένον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜ.

ΛΥσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε φὴς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας οὐ τῇ ἀξιωμῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προβεβλημένος, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἀκοῦν ἱκανὴν ἤδη δίκην ἔκτετικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

Deorum Dialogi.

I.

PROMETHEI ET JOVIS.

PROM.

11. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. *J.C.*

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἐφιζῶντες τῇ κοιλίᾳ. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII, 839. — *tondetur praecordia vostro Alitis* — *T.H.*

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. *E.L.*

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. *G.C.*

13. Τοσοῦτον χρ.] *Æschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. *G.C.*

Τοσοῦτον χρόνου] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. *M. du S.*

18. Μυ-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide digmus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τ κάκιστα ὀρνέων ἁπάντων ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ᾗ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖόν.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ὐδ' ἁπορήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀπαιτήσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι ᾗ περὶ τ ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. ὡδὶ τ Θέτιν, συμισσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τετὶ μὲ ἔγνως. τί δ' ἔστι τὸ ὅτι τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σὲ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τ Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῂς, ἐκπεσεῖσθαί με τ ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅτι τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, ᾗ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. *Μικρὸν πάνυ ἀν.*] Interpone τι μικρὸν τὶ πάνυ ἀναγκαῖον. *T. H.*

27. *Παρὰ τὴν Θέτιν*] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Aeſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G. C.*

30. *Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς*] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro; ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν τίμηναι Προμηθέα, τ ἐκ ταύτης αὐτῷ γενηθέντα ἁρπαῖον δυναστεύσειν. *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηίδι] Id eſt, Θέτιδι. *F. G.*

36. *Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.*] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M du S.*

40. *Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ*] Sic D. D. VII. τῷ Ἰαπετῷ πρεσβύτερον. proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀφ' ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; EP. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φῄς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι ἀφανῆ ZEYΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν' ὅτιν' ὁ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀδημίαν ἥντινα ἐραθῆναι πεποίηκας, ἀδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀφ' σὲ γεγενημένῳ· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

EP. Εἰκότως. ὁ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ ὄσαι τὴν πρόσοψιν. ZEYΣ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ὀπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον σοῖσι σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, quum vetulus sis & vafer? CUP. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exsecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

2. CUP. Merito sane: neque enim ferre possunt, Jupiter, mortales tuum conspectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, sed quam jucundissimum te redde, utrimque demissam cæsariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Mutat φενακισμοῦ μιήνυσθαι. V.

64. Χρυσίδας] Χρυσᾶς κύριον ἢ χρυσῆ • φιάλη, ἀσπὶς ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶ. V.

• Φιάλη] Φιάλην in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. T. H.

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. J.C.

Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Japetus. *Hesiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noster* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τῇ πανουργίᾳ. M. du S.

Ἀρχ. τοῦ Ἰαπετοῦ] Elegantissimum est Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. *Hesych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀφθαρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ ἀφθαρμῷ, ἀρχαῖος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Aristoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Eustath.* ad Od. F. p. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται Τιτανικοὶ ἰσχνόφωνοι, ὡς ὁ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Synes.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. *Moer. Attic.* in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad astutiam & callidit atem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noster* retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit: *Anaxagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἡ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀπεργάσατο Ἔρωτα εἶπε. Vid. Excerpta Praestantissimi *Wolfii* ex *Damascio* de Princ. p. 256. 257. T. H.

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaster. & locis innumeris hujus operis. J. B.

49. Κύκνον] *Isocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τέχνης ἀλλ' ἢ μὴ βίας θηράματος. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δ' ἕρπων Λήδης, Εὐρώπης, Ἀστερίης, Δανάης. M. du S.

Ibid. Αἰετὸν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; secundo ut Asterien in Coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. E.L.

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνεια, γοητεύματα. *Hesych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

pera concinne ingredere : tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore via potiri : eaque ipsa te conditione dimitto.

πάνυ εὐρυθμὰ βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέρασ ταύτης γενόμενος. ΕΡ. ἀκῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτο γε. ΖΕΥΣ. οὐκ, ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' [a] αὐτῆ ὅπως τυγχάνειν· ὅπερ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT.

1. INachi filiam, formosam illam; nosti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc; at quo tandem modo mutata est? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uspiam Argus pascit)

ΖΕΥΣ.

Τὴν ὦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τερᾶστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπεμεμηχάνητο τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενος εἰς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

[a] Αὐτῆ] αὐτῇ *J.*

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἄν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς ἄν, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T. H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομᾶτον] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsorib. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσοῖ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. haec notissima. *J. B.*

62. Καθειμένους βοστρύχους] Sic post, βαθὺν πώγωνα καθειμένον. Piscat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. 1. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quae indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse. Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὐρυθμα βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῆ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτῇ· nam non antecessit ἡμᾶς. *J. C.*

Αὐτῆ] Si abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero & positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν ἐπιτυγχάνειν τῆ ἐρᾶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμᾶς δὲ ἔδωκεν ἐπὶ τούτοις ὀπίσω· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id est, τοῦτ' an τοῦτο scribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τοῦ, quod scribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* εἰς Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔσ-

ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ ἀφ' ὑγρᾶς πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τοὐλοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ 85 τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. ΖΕΤΣ.

JOVIS ET GANYMEDIS. JUPIT.

Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, [a] οὐδὲ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καλαπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] οὐδὲ *J.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *J. B.*

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide Mus. c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & *Baif.* 50, 1. *Noster* etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τὸ ἐπιχώριον πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸ πέλαγος καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσιδος. *T. H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. *F. G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat*. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. Θεοὶ &c. ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσα. *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* *T. H.*

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J. B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae οὐ. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire*. *T. H.*

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religioso sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui

haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

95 ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' ὅτε ἄνθρωπος, οὐ ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, ὅτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν ὅτός εἰμι, πρὸς τὸ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γὼ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὼ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνοργιν τράγον ὅπου τὸ σπήλαιον ἄγομες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ ὑψηλὸν, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸ ψόφον, ᾧ τὴ

ὁ Ἡμῶν] ἡμῖν sola *F.* ἡμῶν ex *P.* quoque notatur. Porro *f.* ὁ πρώην καταχίας ἡμῶν non male. c Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγάπα τὸν Διὸν τὸν Πάνα· οἱ δὲ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce judicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienſibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλέλαμβμαι τράγου ἔναρχα θύσαντι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi statua ejus est collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔναρχον] Ex *Theocrit.* qui ἐνάρχας dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐκκαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τὸ ὠμόλογος μισθὸν, ἀλλὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀλλήλοις, παρ' ὃν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus*: *Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ἦ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἴδηθεν δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γαργαρ' ἀγάνιφα· locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Περέκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ὑπὸ ἐναλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαῖος Κρονίων Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἀπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ ἠέρα κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ καυμάτων καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas fui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντᾶς, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑετιάσιν] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

τ χριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν; τὰ δὲ προβάλα ἴσως αἱ λύκοι διηρπάσαν̄ο ἤδη, ἔρημοις ὀλιγεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰ μέλει σοι τ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ; ἢ ἐνταῦθα σωφρονήσω μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ γὰ κατάξεις με ἤδη ἐς τ Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτιν ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεῦ γεγενημένος. ΓΑ. ἐχῶν ὀλιζητήσει με ὁ πατὴρ, ἢ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, ἢ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· σοθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπιοχνῶμαί σοι ἢ ἄλλον παρ' αὐτῶ χριὸν τεθύσεα λύτρα ὑπὲς ἐμῶ. ἔχομεν δὲ τ τριτῆ, τ μέγαν, ὃς ἡγεῖται τῶς τ νόμην.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilæ pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδι, ἢ ἁπλοϊκὸς, ἢ αὐτὸ δὴ τῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, ἢ ὀπιλάθυ αὐτῶν, ὅ τ ποιμνίυ, ἢ τ Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰ ἐπυράνιος εἶ, πολλὰ ὦ ποιήσεις ἐντεῦθεν ἢ τ πατέρα, ἢ τ πατρίδα· ἢ ἀντὶ μὲν τυρῦ ἢ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἕδῃ, ἢ νέκταρ πίῃ. τῦτο μέν τοι ἢ τοῖς ἄλλοις

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἕδῃ] ἰδῇ & πίῃ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν ἢ ἀνηρείψαιτο Διὸς Διὶ ἀνοχεύσιν ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε δίσσα ἄελλα. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ λέγουσι Κρητῶν τ περὶ τ Γανυμήδη μῦθον καὶ ἄλλα, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ Γανυμήδη ὑπὸ τῦ Διὸς ἢ τόπον δεικνύειν Ἁρπάγιον καλούσι, ἐν ᾧ ἢ μυρσίναι λιβανωτοφόροι πεφύκασιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀσίμα σου] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον ὑγρὸν sit, non ἀστὴρ Aquarius. *G.C.*

Ἀσίμα σου] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τ ἑαυτὸν σωτηρίσασθαι ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, ἢ αὐτὸν τ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ τάξαι. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster. T.H.*

45. Ἀσραγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infuſum: quodque maximum, non homo amplius, ſed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet: in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem iſtum, taloſque bene multos: bono animo ſolum eſto, & hilaris, nullumque te rerum terreſtrium capiat deſiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis ſim: hiccine etiam paſtorem agere oportebit? JUP. Minime, ſed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum: etenim ſatis ſcio, quemadmodum deceat infundere lac, & ſcite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiſcitur, & hominibus ſe miniſtraturum putat: atqui cœlum hoc eſt, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo poſt, & eo guſtato porro non deſiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non: ſed eapropter te ſubripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρόξεις ἐγχέαν. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνας ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δέησει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῇ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τῆς συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν ἑτοίμως ἂν ποιοίην· οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν οὗτος [c] γάλακτος μεμνημένει, καὶ ἀνθρώποις ἀφικνήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δὲ οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ. ἴσως μετ' ὀλίγον, καὶ γλυκάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ σοῦ τὴν νυκτός; ἢ μὴ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἁρπάσας, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνον

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *J.* c Γάλακτος] καὶ γάλ. *J.* quod reſtitui volebat *M. du S.*

ſimus, ne ſcilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, ſi puero delicato nihil in promtu ſit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare ſibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior aſtutiſſima vafritie iſtum, quippe Phrygem, facile circumveniat, inſtrumentoque omni ludicro nudatum exſpoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam ſcitiſſimis ſane verſibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expreſſit pictor ille neſcio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philoſtr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: ſed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὧδε πάμπαν ἀνάλκιδα δῖον ἐόντα Μάργος ἴσως λεπῇ ὑποδύσετο χειρὶ ἀγοστῷ iſtud πάμπαν, quod ſuis in Edd. offendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam momentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποδύσεται ſuo nomine, quod ſuſtentet, deſtituitur: reddideris πάλαιον, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In ſinum ſane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἐνδοθι κόλπου

πάντα e ſinu nimirum ubi congeſti erant: mox etiam v. 155. recollectos in ſinum matris dicitur condidiſſe: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philoſtratus* accedat: πλήρη δὲ πάντα τὸν κόλπον ἀναστείλαν. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῇ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. ſic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ἐφέζειν τὸ σκύφον. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ νέκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertiſſe teſtatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις Ἐν οἰνοχόαις ἀβρὰν βαίνων Λακεδαίνης πῶλ' Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, ματρὸς λατρείαν argutum eſt illud ἀβρὰν βαίνων nam honeſte catamitum & tecte ſimul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐσιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in uſu eſt, ſed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Ποιμενικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τῆς κισσοῦ. *Schol. Theocr. Heſych.* legit κισσύβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. *J. B.*

53. Μεμνημένει] Corruperunt poſteriores editores, dato μεμνημονεύει, quum recte priores μεμνημονεύ. i. *Ecce iterum lactis ille reminiſcitur, putatque ſe hominibus miniſtraturum.* *J. J.*

γ᾽ ἢ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ᾽ ἡδίόν σοι καθεύδειν μετ᾽ ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, [a] Γανύμηδες, ὅτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθευδούσῃ, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενον, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενον μέλαξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε πέμπει με πρὸς τὴν μητέρα [b] ἐπὶ τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ ἄρα τοῦτο, ὡς φῄς, ἀνήρπασάς με, καλαθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενον. ΖΕΥΣ. τοῦτ᾽ αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ ἀπολέσω πολλάκις, καὶ ἀνεπτύσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καλαφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τὴς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. *J.* b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *J.*

78. Φιλῶν γὰρ ἀπολέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἦ που τὸ χαρτὸν Γανυμήδεα πόλλ᾽ ἐπιδωσοῖ Λυδὴ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* T. H.

82. Πιόντα τῆς ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γλυκάμβροτον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας ἐποίησεν ἵνα αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν διαμειράτων ἀπολαυσίων ἐφ᾽ ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀπήρατόν τι καὶ τὸ ἀπ᾽ αὐτῶν ἡδύ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύνασαί τι ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιστήμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. T. H.

87. Μοὶ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Καὶν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐτοῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἴσικας κἀμοὶ τὸν Ὑπερίδου βουλῆς ὡς ἥκιστόν σοι νῦν προσίχοιμι· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. T. H.

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ ἐγγυᾶσθαι ἐπ᾽ ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 29. Δ. Ἐτ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Buttmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. T. H.

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *J.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΗΡΑ.

ΕΞ ὅ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ' Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ' νοῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλόλυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ὄτι καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ νόμῳ γαμετὴν, ὅτι τ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μού σοι καὶν ἐν γῇ μένωσι· τὸ δ' [d] Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νυν ὑπὲρ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ· οὕτως ἀπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀφανομένοι; σὺ δὲ

[c] Ἢ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* [d] Ἰδαῖον] εἰκαῖον P. L. [e] Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *AIW.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πριαμίνα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη Θυμοβόρου ζήλου κέντρον ἔχουσα νόου. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἀγνοήσουσι δ' ἐγὼ μὲν μετρίου καὶ ἀπράγμονος ἄνδρὸς πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ὁ δικαίως τὴν τ γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲν nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι· clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ καὶ ἡ κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον ᾖ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο ἐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πιόντος ἀπολαβὼν ἡ κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ [b] αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος ἡ αἰγίδα καὶ τ. κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, παῖγνια τηλικοῦτον καθειμένος. πάντα ἔστι ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴει λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ἔτι καλὸν μέλαξυ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν δοκῶ, ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ φιλῆσαί σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδερασταῖς ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ἔτως ἐκλελυθλυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μὴ μοι λοιδορεῖ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. ἔτοσι γοῦν ὁ Ἡλυθρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utrisque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hiccē enim muliebris, hic barbarus, hiccē mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκτεθλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ *C* ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina.
Aufferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *F. B.*

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtat.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *F. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλαπικλαστρώνος, τεθηλυμένος ἀφ' ὧν ἐξέγιστον ἔδυσε. Θηλυδρίαι· τριχοπλάστραι ἐκεῖ. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Heſych. Suid.* *F. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ἀστιμίαν, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἡδίως ταῦτα] An ἰδὼν; *F. G.*

Ἡδίως ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani for-

mollis ; ſed tempero verbis , ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem , a fornace venientem , ſtricturis adhuc opertum , forcipe jam modo depoſito ; ab iſtisque ipſis nos digitis accipere calicem , & eum amplexu attractum oſculari interea , cui ne tu quidem mater libenter oſculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque intereſt, ut hic a poculis miniſter magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim eſt, & roſeo digitorum nitore , & ſcite porrigit poculum , quodque te maxime urit, oſculatur nectare ſuavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, eſt Vulcanus , & digiti ejus indigni , qui tuum calicem contingant , & fuliginis plenus, illoque tu conſpecto nauſeas , ex quo tempore pulcrum comatulum iſtum Ida enutrivit : dudum iſta non videbas , nec ſcintillæ , neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἀδίων ϗ ποθεινότερος. εἰ βέλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ὄψιπλέον.

HPA. Εἴθε ϗ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῖ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι λέγ' τ' οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ ἀλλὰ τ' Ἥφαιστον ἔδει τ' σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τ' καμίνου ἥκοντα, ἔτι τ' σπινθῆρων ἀνάπλεων, ἅρτι τ' πυράγραν ἀπιτιθέμενον, ϗ ἀπ' ἐκείνων αὐτῷν τ' δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τ' κύλικα, ϗ ὀψιπασαμένους φιλῆσαί μέλαξυ, ὃν ὑδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τ' ἀσβόλου καπνιζόμενον τὸ πρόσωπον; ᶜ ἡδέως ταῦτα· εἰ γὰρ ϗ πάλαι πολλοῦ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ᵈ ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ' Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καλαπεμπτέος αὖθις ἐς τ' Ἴδην· καθαρὸς γάρ, ϗ ῥοδοδάκτυλος, ϗ ὀπισταμένοις ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, ϗ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, ϗ φιλεῖ ἡδίον τ' νέκταρος.

HPA. Νὴ ϗ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, ϗ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τ' σῆς κύλικος, ϗ ἀσβόλου μεστός ἐστι, ϗ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τ' καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐκ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέστρεφόν σε μὴ

ε Ἥδιον ταῦτα] Ἥρα. ἰδοὺ ταῦτα. Z. G. Marg. *AtW.* ſed perſonis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubjicitur ; ἰδοὺ ταῦτα. *εἰ γὰρ ϗ πάλαι πολλοῦ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ' Θεῶν. Contra mentem Luciani ſuavia hæc ſunt : adeoque multum ille pocillator cohoneſtat Deorum convivium.* Sed Mſ. ἥρα. ἰδοὺ ταῦτα. *Zεὺς. εἰ γὰρ ϗ πάλαι πολλοῦ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ.* Jun. *ſuaviora hæc ſunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἥδιος ταῦτα . . . .] Sic omnes impreſſi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, niſi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἥδιος ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis perſonam interponi debere , minime concedo. Vera *Luciani* manus ſine dubio fuit : ἰδοὺ ταῦτα· *εἰ γὰρ ϗ πάλαι πολλοῦ* &c. Jovis ea ſunt falſe uxorem irridentis : *Suaviora ſunt iſta : nonne ? atque multum intereſt, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione , quam deſcripſi) *magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus eſt, quippe mundus, & digitis roſeis , ſciteque miniſtrat poculum.* Uſus elegans particularum *εἰ γὰρ* , qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non poteſt, ironiam adjuvat : vid. *Ariſtoph.* Av. v. 612. Eccleſ. v. 760. ſaepe in *Platone*. Illud ὀπισταμένοις ὀρέγειν apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. eſt καλῶς οἰνοχοεῖν ϗ εὐχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν ϗ καθαρίως ἐγχεῖν, στρουθίως ϗ εὐχημόνως πᾶς προστιγκτῶν ϗ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τῷ νέκταρος] Sic apud *Heſiod.* Scut. Herc. τά σφιν πολὺ φέρτερα θεόφιν. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formoſiſſima Ganymedis coma reſciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτην Γανυμήδεα, ὑρανιε Ζεῦ. *T. H.*

52. Λύ-

μὴ ὑχὶ πίνειν παρ' αὐτῦ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ ὀπτεύεις τ ἔρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη παῖδος ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μ ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδυ τ κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξει γ', ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ. 60

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Η Ρ Α.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. εὖ γ' ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος ὤν συμποσίου ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο; 65

JUNONIS ET JOVIS.

J U N O.

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δίδθι] διδθι Marg. *Aiw.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίαν τὴν * Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἔδνα συνεκδύσασθαι ὄρυγμα βαθὺ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἐμάλλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνον ἀλάστου αὐτὸν καὶ λυσσῶν ἰδίᾳ ‡ ἱερᾷ ἀφῆκε μαλαθεὶς αὐτῷ τ' ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀπόλαυσε μὲν ἠράσθη Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ § δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπέπεμψε νεφέλῃ τὴν Ἥραν, ἣ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' ὧν Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ¶ ὑποπτέρῳ τροχῷ ἧ δῆσας τ Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαστιζόμενον ὑπὸ λέγεται, χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. *V.*

* Δαϊονέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίας, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Δαϊονίας, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ὅπου. *T. H.*

‡ Ἱερᾷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διαλαθέρως, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερᾷ non ἱβρᾷ extat. *M. du S.*

Pro ἱβρᾷ *Matth. Sladus* reddiderat μισθῷ qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὶ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul. T. H.*

¶ Δίσας] Debuerat scripsisse ἰνδίσας vel περιδίσας. Paulo ante ἣ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul. T. H.*

72. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipsam affligis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo, cujusmodi ſit flagitioſum illud, quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam, non aliam quandam, Jupiter, jam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat, & ſublacrimabatur : ſi quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere, putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare, ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem, abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum, & ad Junonis usque concubitus? adeone

ἀλλ' ἐγὼ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν τι
ὂν ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἀφ' οὗ τοῦτο
καὶ μᾶλλον εἴποις ἄν, [b] ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπε-
χείρησε· μῶν ἦν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ
οἵου τί τὸ αἰσχρὸν, ὅτῳ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ
Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον,
ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς
ἐμὲ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἵπετο
πιοῦσα προδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα,
ὁ δὲ ἤτει σὺν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν,
ἐφίλει μέλαξυ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσ-
ῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη
συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὀπιπολὺ μὲ ἠδέμην
λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ᾠμην παύσασθαι τ' μανίας
τ' ἀνθρώπου. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι
προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι
δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ὀπιφραξα-
μένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ
ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσου-
σα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τ' ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐ-
τὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον
ἐμε-

[b] Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅσων ἐς αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum, Juno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus*, facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ. *Commoda quidem, ſed ruſtica* : ubi interpres ; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes*, cum ſint, *inepti, decori rudes. J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Def. Herald. Anim. in Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις ἐς κοινὸς ὢν ταῖς φυσαύταις συνουσίαις. *T. H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare ; pudici*

tiam alicujus tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσκαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem, *Illic Junonem tentare Ixionis auſi, Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T. H.*

79. Ὅ, τι δὴ] Forſan ὅτι δή videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμοί nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ, quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοίας ἡμῖν legeretur ὁμοίους ἡμῶν, mutatum nollem. Ὁμοίους & συνήθους ἡμῶν frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

98. Ὦ

ἐμεθύσθη γ' νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ σφέρα γ' μετρίως φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ὑ-95 ραάνια κάλλη, καὶ οἷα ὑπόλε εἶδον ὅτι γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαίον τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πάνυ ἐτός γε δεσπότης ἐστί καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὃ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ γ' ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμιλω σπουδάσεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῆς τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, 10
εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ γ' Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν γε συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φὴς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεινebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa fumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ.Θ. XXIII. ἀπάντων ἄρχων. *J.B.*

2. Ἄγει σε & φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adfectos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἄνευ νόμου & δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης & φερομένης τὰ κεφαλῆς. *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι & φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsius de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτῆς τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ. κείνῳ & ἀγρυπνῇ. *T.H.*

23. Μὴ ἁρπαστὸν ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ἅρπαιον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σεσολοίκισαι μέ· ὄφελε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ἁρπαστὸν ἴκοιτο &c.] An scribendum? μὴ ὄναιτο τῷ ὑπὲρ αὐ. *F.G.*

Μὴ ἁρπαστὸν ἴκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμοῦντι] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ἁρπαστὸν ἴκοιμι, *nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὥστε καταklίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ἕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συμέῃ;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει ἡ ὁμοιότης. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φής· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη πώποτε Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλεσθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρον εἶναι τοῦ Διός. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη συμῆν. ΖΕΥΣ. ἐκεῖνον, ἢν τί τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ἀΐδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεί, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. εὖ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπατηθήσεται] ἐξαπατήσεται *B1. B2.* b Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque *B.* In ceteris vitioſe συμπεριενεχθήσεται.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν] Σεσολοίκισται μὲ Ἀττικῶς. ὤφελε γὰρ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εὐ τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. *V.*

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus ὁ πάνυ* Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπατηθήσεται] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεται· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεται legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκναμον δισμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τ. μ.] An ὑπὸ τ. μ.; *F. G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. VULC.

Ἐωρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ ὑπὸ Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὁ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο χρὴ τοιοῦτον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτῳ γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν ὁ γε κοιλεῖ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε γε τόξῳ καὶ τοῖς βελέσιν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόγις ἐκι-

1. VIdiſtin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer eſt, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni ſpem faciat. A P. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut inſigne bonum, qui Japeto ſit ſenior, quantum ad aſtutiam? VULC. Eccui male facere poſſit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus eſt; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu & ſagittis.

2. VULC. Hæc iſte recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδᾷ L. b Τῷ] ὦ τῷ L. c Ἐκινεῖτο] ἔστηκε τὸ P. ἔστηκε τὸ F.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praeſagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *F.C.*

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Uſitatius εἰς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque ſcribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, ſic & *Xenoph* K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· ſimilem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. *T.H.*

55. Ἐκινεῖτο] Non ſollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *F.* ἔστηκε τὸ, ſed tum aliter interpungendum, & poſt ἔστηκε, punctum admirationis ponendum. *M.du S.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲ ὡδὶ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ ὃ παρ' Ἀλεξιδι. Comicorum nomina facile perſuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuiſſe. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, ſi rem ſpectas, poſſunt tolerari; ſi vim vocis, alieniſſimae ſunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus eſt uſus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — δεικτῶν δὲ πᾶς τἀλλότρια γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix eſt, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησαῖς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκταις ſive praeſtigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν δεικνύντων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσι· eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν ἐν τῷ τάχει τῶν κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanaſio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Moſ. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπιδυτι καὶ ὀξυχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venuſtiſſime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit jocoſo Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλισάμῳ τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμῳ τὸν Ἔρωτα· ſic videtur legiſſe interpres, eum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὑφίλων τὸν ποδὸς Mſ. ὑφιλῶν τὸν ποδὸς, quaſi pedes illi ſurripuerit: quamvis & vulgatum poſſit ferri. *F.G.G.*

Προσκαλισάμῳ τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμῳ edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel verſio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad ſe Cupidine.* Sed ſane verbum Grœcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οὐκοῦν προσύταί μοι ἐν προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo λέξ τοῦτο ἰχθὺν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de *Luciano*, ἴσως γὰρ ἄνηρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζειν ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iſte vir judicio velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in hac

movere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum surripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἴσῃ, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἦ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί ἦν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν πυρ· ἄγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν ἴσως ἐν σπαργάνοις ἔτι βρέφος. ΗΦΑΙ. ὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ μητρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ ἤδη λαλοῦντος ἤδη φωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ ἀφηκονεῖν ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα καὶ ἐπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, ἡ Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ὑπὲρ τῆς νίκης· καὶ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

d Ὑφέλκων] ὑφελὼν G. L. *f.* e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *F. f.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ μητρὶ] * Εὐσάβιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ὅτι γενητὴς συγκληρῶσαι τὴν κλεπτικὴν, ὡς ἡ μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. *G.*

* Εὐσάβιος] P. 1870. v. 54. ὦ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γενητῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὃς τῆς μητρὸς Μαίας συλλομένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε.

67. Ἤδη φωμύλα ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατηλικά. † τὸ ἐπίτροχα, ἠπειγμένα ταχέως. *V.*

Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλαμένης recte scribitur. *T. H.*

† Τὸ] *M. du Soul* τὸ δὲ ἐπίτροχα. *T. H.*

hac loquutione vix est differentia inter τὰ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J. G.*

Προσκαλισάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor* I. p. 57. τὸ ἄριστον αὐτῶν εἰς συμμιγῆ προσεκαλεῖτο· recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προύκαλ. *T. H.*

70. Ὑφελὼν] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. *J. M. du S.*

Ὑφέλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλεπάλαισεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modò rapidior unda subduceret.* Quum probata fuerit haec potestas in ὀφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi surripuerit*, malem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae. pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. *T. H.*

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J. B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi jam omissum in *A1.* & *Hagenoensi Francinus* tamen

ρύτερ@ ὁ χεραυνὸς ἦν, ᾗ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶ κεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸ παῖδα φῄς. ΑΠ. ἐ μόνον, ἀλλ' ἤδη ᾗ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius eſſet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque ſurripuiſſet. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, ſed & jam muſicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex ſcripto Cod. an *Fl.* Id ſolum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuiſſe notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia ſubjicit Cl. Philoſtrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Iſ. Voſſ.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι ſunt *aerea fila* protenſa juxta longitudinem lyrae, & quae pulſata reſonabant. Abſurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulſati non reſonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes deſcriptionem teſtudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; ſed male intellectam & imperitiſſime verſam: χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς σωτεπήξατο. Πήχεις μὲν ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμεν@ ἑπτὰ χορδὰς, μαλακῶς πάνυ γλαφυρὸν, ὡς Ἥφαιστε. In editione Salmuriensi haec eſt iſtorum verborum interpretatio: *Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit inſtrumentum. brachiis enim adaptatis, & ſuperinducto jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſphaerio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non ſane muſice. Deſcriptio haec eſt petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim obſervavit maximus *Scaliger* ad *Manilium*: ſed cum in illa queritur omiſſum eſſe τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuiſſe ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, ſi καλάμους ſcripſiſſet *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα ſequendum ſibi exiſtimaſſet. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſiſſet, & accommodaſſet ejus deſcriptionem ad ſui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. Κόλλαβοι ſunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyſſ. Φ. dicuntur κόλοπες

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit novae clavicula fides.

Ubi *Euſtathius*: κόλοψ ὁ ξύλον τοῖς ὕστερον κόλλαβ@, δι' ὧν τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ὅτι φασὶ λεγόμεν@, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τὰ περὶ τραχήλους τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν· quaere ibi plura. Vides ex calloſo illo corio, quod eſt in cervicibus boum & ovium, olim iſtos verticillos eſſe factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui poſtea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero ſunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, ſive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, eſt transverſum tranſtillum, in ſumma cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον eſt ligneus aſſerculus, qui ſubjiciebatur fidibus, ſine quibus nullum illae ſonum edebant; olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur muſicis inſtrumentis, olim ſupponebatur, ut erudite *Scaliger* oſtendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi ſaepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem ſic vertendus eſt: *Teſtudinem mortuam cum alicubi inveniſſet, ex ea inſtrumentum muſicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & ſubjecit aſſerculum, fidesque intendens ſeptem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenſet inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ Λύτη ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γομφοῖσι τοῖς σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δ' αὐτὰ, καὶ ἐπάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι ἐφειρύσας, ἁρμονίαν τινὰ καὶ ἁπαλὴν. Sic legendus iſte locus lepidiſſimus: *Ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quaſi manubria, quibus cum jugum adjeciſſet, & fides alligaſſet, quas non fidiculis tendebat, agreſte quiddam & abſonum canebat:* legendum autem οἷα, *ſolummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλλαβ@ in dialogo ſuperiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra teſtudo; cornua vero erant πήχεις· ſed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendoſe pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moſchop.* in ſua conſtructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat ſenſui quam uſitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mſ. & Schol. quamque ego etiam ex Mſ. adſcriptam vidi margini vetuſtiſſimi impreſſi Codicis, gloſſema eſt viri quidem docti, ſed ad rudem hujus lyrae fabricam non ſatis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini ſum moturus; cetera enim ſatis ſcite deſcripta ſunt, & ipſa artis vocabula ab artifice ſummo Apolline haud dubie uſurpata: quod ex doctiſſimis *Gravii* notis facile perſpicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Obſervandum denique Noſtro κόλλοπας τ' ἠιθέοιο alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M.du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμ@ olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, ſi de eo loqui voluiſſet *Lucianus*, ſcribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenſ-

ΑΠ. Χελώνιον τοῦ νεκρὰν εὗρων, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξαλο· τήχεις γὰρ ἐναρμόσας, ὑ ζυγώσας, ἔπειλα κολλάβους ἐμπήξας, ὑ μαγάδιον ὑποθεὶς, ὑ ἐντεινάμε-

a Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G.L. Margo *AiW.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνιον] Τοῦτο μίμονται ὑ Νίκανδρος ὁ τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις. G.

81. Κολλάβους] Τὰ τὴν χορδὴν ἐπιτόνια. *V.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σαπὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, ὀχεμένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς τὴ κιθάρας νόμας. *V.*

* Ἀλεξιπαμάκοις] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σαπὶς τετρὰγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeterit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquil. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Ἐρ. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diſſiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὴ ἄλλη ἁβρολεκτος λέγει, ὑ Φρυνίχου Ἱπποκλείδης ὁ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς παρεγκειμένας παρὰ χοΐλας ἐν βαθυτέραις ἐπὶ τῶν κολλόπων ἑρμόττοντας plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κολλαβὸς tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκπαλλαβίσαιλα, ἐκλελυτα, ἐκφρονίσαι. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάσεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἁρμονίαν σύμμετρον ἐξεύρομεν· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἶτουν παρατάσεις ὡσεὶ τὸ τῶχυ τοῦ ψαλτηρίου γραφόμενοι ἑτεινόν τι τὴν χορδὴν ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ὁ ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι διερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδες autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inductis, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἔπτα

καὶ ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ᾅδου κατίοι, κλέψων τι καὶκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεων δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ ποιητὴν θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀπολῃψόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam; o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi inviderim, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὴν πέλεκυν ὀξύτα-

VULC.

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. *V.*

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπτερον] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgò traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἴ μίμνηται] Longoliani exemplaris ἢ μίμνηται corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter; ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ χ λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν.
ΖΕΥΣ. ἄγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διελέ μου
† κεφαλὴν εἰς δύο καλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ
μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόστατίς δ' ἐν τἀληθές,
ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, εὖ νῦν
πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ
καθικνεῖσθαι πάντι τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου † ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ,
μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκυς
ἐστί, καὶ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατ' † Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ
συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, καλόσω δὲ [d] τί
χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες
ἐν τῇ κεφαλῇ· ἐκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα,
τηλικαύτην [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον
ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ὅπου φρατόπεδον, καὶ κεφαλὴν ἐλελίθους ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

[a] Μιᾷ πλ. ἀφτεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν] γρ. ἀφαιρῆσαι. L. λίθος L. ἀφτεμεῖν. [b] Εἰ μέμηνα] ἢ μαίνομαι. L. [c] Ἀναιμωτί] ἀναιμωτὶ F. & veteriores Edd. in margine *Alw.* notatur ἀνίμωτι. Aldus. [d] Τί χρὴ π.] τί γὰρ εἰ χρή. Marg. *Alw.* [e] Ὑπὸ τὴν μήνιγγ[α] Schol. *V.* τῇ μήνιγγι.

11. Τὴν Εἰλείθυιαν] Ἢ τὴν τικτουσῶν θεὰ. *V.* 18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν. *V.*

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T. H.*

12. *Μαιώσεταί σε*] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E. L.*

14. *Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν*] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, *τί γὰρ εἰ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ.* quod postea notatum quoque reperi ad marginem *Alw. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente*; usitatae loquendi formulae; *τί δὲ ποιεῖν; τί δὲ φέρεσθαι ἢ λέγειν; τί δὲ πάσχειν;* Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis facias?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, *τί γὰρ ἂν τις πάθοι τις; Ο. Κρ.* §. 9. *T. H.*

15. *Κόρη ἔνοπλος*] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam *Μῆτιν* qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Proclo* & *Moschopulo* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re *κορυφαγενὴς* dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G. C.*

δᾷ, καὶ πυῤῥιχίζει, καὶ † ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγεθος, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ὀφθαλμὸν βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωσράμαι καὶ ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένον γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἰ σοὶ ῥᾴδιον, ἔτω πράττει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐνοπλίῳ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμους παιστέον συνάψας μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχοῦνται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Græciſmi. *T. H.*

21. *Πυῤῥιχίζει*] Vid. *Ez. Spanheim.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Cretes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedæmonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos præcinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δ' Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius quam apud *Athenæum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκυροι δ' ὑπ' αὐτῆ (Ἀθηνᾷ) πυῤῥιχίζουσι ὑπ' αὐτῆ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάσης, tibia præcinente, modoſque temperante Minerva. *T. H.*

24. *Γλαυκῶπις*] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινὸν ἦν καὶ φοβερὸν ἄκραιρον ὄντα, καὶ χρόα τῷ προσώπῳ φοβερωτέραν ἐποίει προσιόντι. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Cæſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: cæſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καλλαπλήκτους, ἔμπυον & φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ὑπὸ τοῦ ἐράσθαι, γλαυκοὺς & καλλαπλήκτους ὄπας ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινὸν ἦν καὶ πικρὸν καὶ ἄκραιρον ὄντα καὶ χρόα τῷ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιόντι. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων· utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῷ κόρυθι ὁρᾶται, ὃν ἀφροσύνῃ τε καὶ ὕβρει τῶν παρίων ἐπιφοιτῶντα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magnæ decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ἄλλη τραπεῖσα πάλιν τὸ πρόσωπον, εἰ μὴ δή, ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδίᾳ κόρυς ἐξεκαρπάτει τὴν κεφαλὴν ἐς ταύτην καλλωπισμόν. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τις τρίφυται μόνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. *Ῥᾴδιον ἔτω, ποεῖ*] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes ἔτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποεῖ. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT.

1. ESne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ.

ΕΣτιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ἰδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἕτεροΐόν τι ἐστί. ΠΟΣ. σωίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' εἰ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἑξ-

τέ-

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore mendo, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ Πρωτεὺς γνώσεως ἐπέσχε χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἔνιοι λέγουσι, τοῦ Ἡφαίστου, ὅτε κοιμῶντος ἐπὶ πόλεμον Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνήδρα. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιφάτου λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκείοις ἄνδρα ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. T. H.

32. Ἀδμήτου ἰφῆς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oracullum Byzantinum:

Νῆσος τις ἐστὶ φοτάνυμον ἄμπυκα λαχοῦσα
Ἑσπερίων ὁμοῦ ἐν πορθμῶν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. *J. B.*

Ἀδμήτου ἰφῆς] Vide Ἐρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰφῆς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτα θηρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθυμεῖ ἀδμήτα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Nosser*: in Herc. Fur. v. 318.—ἄλλως δ' ἀδμήτων ἔοικ' ἰφῆν. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. T. H.

τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ὑκῶν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ὑ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ τὴν Ἀθηνᾶν· τοιάδα γοῦν τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ τὸ πανταχόθι ὃ σώμαλος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. ἦ μάλα, εἰ τῷ δοκεῖ εἶναί σοι δοκεῖ. ἐμὲ γοῦν Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι τὸν Διὸς, μὴ βροντῶν τε καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, καὶ ἦλθεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ οἶκος· καὶ ἡ Σεμέλη ἅμα ἀφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τὴν γυναικὸς, ἀναλομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμηνιαῖον. καὶ ἁπαλὴν ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσαν ἀπενε-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perscisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπεσήμηνεν P. J. Marg. AW.

46. Οἰκεῖον] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato scripsisset, ὕστερον ἰδιαλ. addit: *Sed in hoc posteriore ὑκῶν mihi legendum videtur* ἀδιανοήτως. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτῷ ἡ γαστήρ. T. H.

52. Τοιάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοιάδες κόραι apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοιάδα Τὸν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Thes. Τοιάδες λάινοι *Theocrito* Eid. XXVI, 21. T. H.

52. Ἐν τῷ μηρῷ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hisce verbis exprimere, יצא מירכו, *egressus est ex ejus femore:* quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שלמת, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos sonat. J. C.

Ἐν τῷ μηρῷ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Hesiodi* Theog. v. 940. T. H.

62. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. J. B.

67. Ἔμβρυον ἐπλαμηνιαῖον] Consentit *Cornut:* de Nat. D. c. 31. Ἔτεκε δὲ ὁ Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμηνιαῖον ὡς φασὶ τὴν Σεμέλης· pluresque alii. Ὀνταμένους dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas solas ὀντάμενα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla fit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo *Lucianus* instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίρει μὲν Διονύσῳ, ὃν ἐν Δρακάνῳ τιθήσῃ Ζεὺς ὑπατῷ μεγάλῳ ἐπι-

cum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέψειν, Διόνυσον ἐπονομαζόμενον. ΠΟΣ. ἑκάτερα, ᾧ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ ὅστις; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐπὶ ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὡς περ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

E P M.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σῷ μακρῷ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μή τι παρεκβαίνειν ἔδοξα τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτά μοι ἀχθεσθαι, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδέν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ὀπτιμηκεστέραν γενέσθαι αἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πῶς

[b] Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. F. Margo *Ald. e Παραγγίλλων*] Priores Edd. παραγγιλῶν. Sola *F.* παραγγίλων.

ἐκγονοῖν Διὸς λόγος: quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat diciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: *Οἱ μέν σ' Δρακάνην, οἱ δ' Ἰκάρῳ ἐνὶ πεδίῳ Φασίν, οἱ δὲ Νάξῳ, θεὸν γόνον Εἰραφιώτην, Οἱ δέ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πολυμηλῷ βαθυδίνητι* &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit G. *Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκανον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἴσαν Δρακάνοιο λιχμῆτορ ἀμφὶ καλιὴν Πάχεϊ καλυπτόμενοι λαοὶ Μαιήδος Ἑρμῆς Ἠιθέην πιτύσηλο — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero*. *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγιλῶν] Flor. παραγγίλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγίλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγιλῶν quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγίλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγίλων. *T. H.*

πῶς δὲ ᾖ ἐκεῖ, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; ΕΡ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε ὑπὸ τοῦ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπῴκοιτος ἐκεῖνος b παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν Θῆβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον ἐδόκει. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσχήνευ γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύστροπον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκότει ἀγωνίᾳ. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσι τοῦ Διὸς ἐρώτων, καθεδοῦνται δὲ μέμονες, ἕστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. ΕΡ.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miseræ mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Jovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea est in L. J. Pro ἐσμὲν Margo A1W. ἐσμὲν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae περί. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam ποθέν. c Μένουσαν] Sic scribitur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceterae μὲν ἴσαν. d Τοιαῦτα] τοιοῦτον P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet τὰ, ἰρᾶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas; ΕΡ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρᾶν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J.

Ἐρᾶν αὐτῆς] Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum fœmina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit si Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Or. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μόν. & Plut. Ed. Par. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod a lios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271. Μίλητος ἀνδρῶν δὲ ὁ Τίτων τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, ἔφη, ὦ Τυανεῦ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πρὸς τὴν ἐπιοῦσαν αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus*, *sejunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λάλησεν Τῶσσα — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῦσαι, *solae*, *sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promtu, verissimam lectionem non iviset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθήμεθα ἐσκληϊότες οἱ μὲν παῖδες ἐν παιδαγωγοῖς μέσοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ ἃ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τὴν μὲν ὀκνηρῶς προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσοντας μακρὰν οὖσαν τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

V E N.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? L U N. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. V E N. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

Α Φ Ρ Ο.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε, ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ὅτι τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ

[e] Ἐπέστειλε] Ita G. L. *J.* *Vz.* Marg. *Aiw.* In reliquis Edd. ἐπίστειλε. [f] Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι notatur a Schol. *V.*

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. *V.*

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit.* Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Uſ. Ἀντιφῶντ. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. *Fl. J. S.* & *A.* recte παρά. V. Δικ. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα λάθοιτον γυναῖκα παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X. abſque præpoſitione uſurpat λάθοιτον. *M. du S.*

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere*. *J. B.*

12. Μὴν ὄναν] Male Angl. μόσσαν. Nullus enim ſenſus eſſet. *J. B.*

Μόσσαν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ὄναν. quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπίστειλε] Scribe ex Mſ. ἄγε ὁ ζεὺς ἐπίστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit.* *J. G. G.*

Ἐπίστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἀπ— mendoſe. *M. du S.*

Ἀπίστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: φασὶ δ' ὅτι ὁ Δαμὼ διαπλεύσασα Βυζαλίαν τῇ ἑαυτῆς δυναμεῖ τὰν αὐτὰν ἐπίστολαν ἀπίστειλεν lege ἐπίστειλεν· ἐπιστέλλω ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπιστεκάπτων ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιτυγαί. *Heſych.* Vid. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 3. *T. H.*

32. Ἐμοὶ γὰρ αὐτῷ τὴν μητέρα] *Ariſtaen.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἕτρωσαν ἐκεῖναι μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer.* *T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba hæc ſæpe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam elegantter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἐμοῦ μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀπεψύχεις. μόνη

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὴν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων.

Ἆτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ ἔτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τὰ πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τοῦ χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καθίσασα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαράχθείη· οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *AIW.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικειμένη] ἐπικειμένη L.

μήπου καὶ λειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆ Ἀφροδίτῃ ἡ Περσεφόνη ψιλαλάξῃ ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενον] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποδεδεμένους· *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πίσλους ἁπαλὸν νάκος ὑπὲκ βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Perſ.* ſic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν ἔν] Nullae Edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in *V2.* ἐκλαραχθείη, οἶσθα, τί ἂν ἔν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἴς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέων] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian.* Or. V. & *Salluſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττι] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττιν. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias*. *E. L.*

Ἄστη] In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιν habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πῆχυν] *Eraſmus* vertens, *penem eſſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τὸ μέγε-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in ſe quisque aut alii in alios admittant; ſed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas converſum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum curſus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quaſi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam jam vetulam & matrem tot Deorum impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint & ipſi, ſurſum deorſum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effuſa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ὑ τὰ ὀ τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τὺς ἀνθρώπυς ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ ϗ τὰ ὀ τῷ ὐρανῷ· ὃς τ μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ ϝ καιρῷ δοκῇ· τ Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ ϝ ὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ ϖῶς τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τ ἱππασίας. ἀ μὲ γὰ ἐς ἐμὲ τ μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, ϗ τ Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, ϗ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, ϗ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ϖοθεῖν ϗ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, ϗ ζευξαμένη τὺς λέοντας, ϖερᾴλαζουσα ϗ τὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικὺς ϗ αὐτὺς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τ Ἴδην ϖερινοστοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνει ξίφει τὸν ϖῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεὶς τ κόμην, ἴεται μεμηνὼς ἀφ' τ ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

μοστατί τε τὺς πήχεις. Cybeles & Bellonae ſacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultris aut ſecuriculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quis in re nota deſideret, *N. Heinſ.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus inveniſſet αὐλὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut oſtendit *Pauſan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis ſive τοῖς Ἑλλήνοις, quarum in ſacris Rheae uſus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀγκωτὸν, *aduncum cornu & reflexum*, teſte *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud „ ἐκτόπων ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρίχορδι ῥυθμῷ, ἅτε λύγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰ ἐτύγχανε, παρ' ὃ ϗ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τ σαλπίγγων πάθει. IV. p. 185. A. Scio nihil abſurdi commiſſurum, qui τρίχορδα ῥυθμὸν expoſuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, ſic digeri poſſe poëtae verba in jambos, ut per metri legem τρέχοντι ῥυθμῷ ſollicitare non ſit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praeſertim breviſſimis, ratio verſuum conſtituendorum admodum eſt lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρίχορδι ῥυθμῷ, inſolentiore quidem vocabulo, ſed cui fulcrum ſupponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορδι πώγωνι quo nihil eſt aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem ſonum ſignificandum, quem adglutinatum cornu exaſperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Ariſtid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam conſecratus: ϗ τ κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆψεν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μητρῴδι τὸ χήματος παραπλήσιον ὄντα, ϗ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνον ἀφοριοῦσι τ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Muſicae ſcriptoribus iſta poſſunt accuratius cognoſci. Hinc manifeſtum eſt, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας ſive *cornu*: Latini quidem frequentiſſime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum ſuſcipiat, quid ſit *revocare modos*, legerim equidem, *Rebonante*; quod quam proclivi lapſu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὑποβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑποκλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε ἁρπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, προλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ αἰᾶ ὄντα; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ

alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suæ compos jubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipsis jam familiaris sum, & sæpe conscensis eorum tergis, prehensaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vosmet autem desiderio tenemini pul-

sit in, *revoante*, *revocante*, obscurum non est. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, sed *ἀναπώντα*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quæ scripsit *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum. Cernularum* a *Salmasio* restitutum Pl. Ex. p. 87. A. verissime, ut collatus hic ipse *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis æneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriis habeo, quæ mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τὸ τοιοῦτο, ejectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse *J. Jensio* prorsus adsentior. Ἀπομανεῖσα notat *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 769. *aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare*, furere, insanire, *vel*, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἀπομανεῖσα, *furore percita*, ἐμμανεῖσα. Secutus est eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos faenaque menti restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα γὰ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀπομανεῖσα] Id est, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστῆ, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait se vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perstitat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανίᾳ, ut sit, ἢ τε ἐν αὐτῇ μανίᾳ ὖσα. At ubi diligentius verba confidero, est elegans ellipsis τῇ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἐμμανεῖσα relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ σπάσῃς ἂν σὺ τοὺς κρατῆρας, καὶ ἀμοιβαίους ὀμόσαντε τοὺς φίλους, ἀπ-

pulcrorum: eorum ergo ne me insimuletis: hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σύ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τὸν Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

JUP.

1. CEssate, Æsculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΖΕΤΣ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. οὐ πρέπει γὰρ ταῦτα, οὐδὲ ἀλλότρια τῶν συμποσίων τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τίλοντί σε φαρμακέα προκαλακλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. οἶσθα τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a Ἢ] ἢ L.

αὐτός τε νικητὴς ἔσαι καὶ τὴν αὐτοῦ ἀναπηδήσει, κάλλιστον ἀγῶνα ἐπιδεδειγμένος ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκαν. quasi esset, αὐτός τε νικητὴς ἔσαι καὶ τὴν αὐτοῦ νίκαν ἀναπηδήσει. *At quicunque in iis superior sit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phœnissis vs. XI.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μου· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantam ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. *J. J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἐκείνη] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J. B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἄτυι *Flor.* supra tamen Ἄττῃ satis apparet Ἄτυι esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime sonant Ἄττιδος, Ἄττιδι· nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani.* Phot. Ep. 49: Τῷ Ἄττιδι μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ἀργεσίμιον Ἄττιν· ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἐρωτ. p. 756. C. Ἄττιδι καὶ Ἀδωναίοις. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμοὶ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T. H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde:* sic Θ. Κρ. c. 10. *J. B.*

Ibid. Προκαταλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *superiore.* *J. C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῆντα, ἦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαβες; ΑΣΚ. Ὑπιλέλησαι γὰρ σύ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ἀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἴσχυν ἴσα γὰρ ὁμοῖα βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμους εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπιθήσειν τοὺς φαρμάκων, ἀνδρώδες δὲ οὐδὲν ὑπιδεδειγμένος.

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores fuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flamme

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδής, V.

* Ἐπαίτης] Etymol. p. 14. Ἀγύρτας, λωποδύτας, ἐπαΐτας, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, σωληχὸς, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ συκοφάντης. Priora fumſit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτας & φιλοκερδῆς; quemadmodum in noſtro Schol. contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit Kuſterus, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐνήρατο, ἀηδῆ πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, veriſque medicis exoſum: jungit Hippocrat. περὶ Ἰητρ. νομ. in initio μάγους τε καὶ λωποδύτας καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. T. H.

& Schol. Euripid. ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνίσησι, pro ἀνίστη, τὰς Φινείδας pro τὰς φονίσας, aut, quod prave repoſuit Barneſius, τὰς Φοινίσσας τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ· quas emendationes facile praeſtabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I. p. 271. & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore Panyaſi: quod quum Schottum praeteriret, male verſatus fuit in explicando Zenobio C. I. n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιῶναι & Αἴσωπος. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. Eratoſth. Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe Hygin. in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας & ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετῶν φλεχθεὶς ὤλετο. Quid ſpectaverit Allatius illud ἰατρικὴν νικήσας vertens celebrem in medicina, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in Apollod. Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν & μαντικὴν (ſortes μαντικὰς) ἤσκει. Mox ἐκεῖνο Graevii ſi fuerat a

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & Virgil. Æn. VII. 761.... Tangit iterum Noſter, Περ. c. 4. M. du S.

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἂν ἴσα καὶ ὁμοῖα βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita? J. G. G.

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. M. du S.

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. J. B.

19. Ῥιζοτόμους] Hujus nominis tragœdiam fecit Sophocles, ex qua verſus citat Interp. Apollon. Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. J. B.

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. T. H.

24. Διεφθαρμένον τὸ σῶμα] Apud Thomam Magiſtrum legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate mollem ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi haec verba reperies: τὰς μὲν ξωντιδίστας, τὰς δὲ ἐκ πάμπαν ἀλλοφθαρίστας. Aut peccaſſe dices Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magiſtrum. M. du S.

Διεφθαρμένον τῷ σώματι] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamſi Lucianus carpat illum uſum τῷ διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὰ σῶ-

μα

mæ vestigia fanavi, quando nuper huc adfcendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀπῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τῷ σώματι, τῷ χιτῶνι, καὶ μὴ τοῦτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀλλ' ἐδυνάμην ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ἐρῶ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἐξάμενός σε, ῥίψω ὅτι κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ ὁ Παιήων ἰάσασθαί σε, τὸ

[a] Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ † τὴν γυναῖκα] ‡ Μεγάραν τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, Ὀνίτης, Θερίμαχος, Δημοκόων & Κρεσφόντης V.

† Τὴν γυναῖκα] Μεγάραν] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ Μεγάραν] Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδην & Μεγάρα, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subduceret tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita hoc *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἆθλους τὸν μὲν ἑαυτοῦ γαμβρὸν Μεγάρᾳ συνῴκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὸν φυσικὸν τὰ τέκνα συμφορᾶν ὑποτυπούμενον τὸν ἐξ ἐκείνης ἀναδοχεῖον. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἱστοῦνται Ἡρακλέα τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, ἐφ' οὗ τι ὁμοίως τὰ εἰς τὸν Δία πεπραγμένα λέγοντες, ἃ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Παυσανίας ἐν τοῖς Ἐπικοῖς ἱστόρησαν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀνῃρέθησαν ὑπ' αὐτοῦ παῖδες τρεῖς, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὸν ἀχθόμενος (malim ἀχάμενος) ἐπὶ ἐμείνοις τοῖς δείλοις. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recensent *Scholiastes Noster*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docet: ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερίμαχος, Κρεοντιάδης, Δαϊκόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοκαρῆ ὀκτὼ δαίσαντα, Τοὺς Μεγάρα τέκεν αἱ Κρεοντιὸς ὑΐας· ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus gravi scriptorum dissidium affirmantis: inter alios *Aeneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit *Apollod.* II. p. 151. ἐν Μεγάρᾳ δὲ τῇ Κρέοντος, Θερίμαχος, Δαϊκόων, Κρεοντιάδης, Δύσης· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est hoc *Apollodoro* saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet Megarae filios additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiasten Pindari* Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius: *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἔσαν γὰρ αὐτῷ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Τλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης· non aegre ferret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἐτύγχανε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας παντὸς τοῦ Τλλου υἱὸς δύο Γυῆς καὶ Ὀδίτης· observant in aliis exemplaribus legi Γλῆνις, quod omnino rectum est; nam Γυῆς dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam: hac occasione juvandus est *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit; ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Τλλῳ, Κτήσιππος, Γλαυκωνίτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejungere nescivit Interpres: expediam illigatos: Γλαῦκος vel Γλαύκης, Ὀνίτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνίτης. *T. H.*

vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τῷ σώματι· ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερὸν μάλιστα τροφῆς μὲ ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν ἀχρειοῦσθαι παντάπασι. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνι] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδυνάμην] V. *Clem. Alex.* p. 15, B. *M. du S.*

28. Παιήων] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιήων ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Cresollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Sueton.* August. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ ὁ Παιήων &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θάμις ἀμφι-

τὸ κρανίον συνηριγμένα. ΖΕΥΣ. παύσασθε, φημί, ὦ μὴ ὀπτάρα τῆς ἡμῖν τῆς ξυνουσίας, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκαλαλινεῖσθαί σε τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε τὸν πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ τοῦ Δάφνιδος σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίας] Τὴν * εὐσχίαν. *V.*

* Ἐυσχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐσχίαν. *T. H.*

φαδὸν εἰκῶ, Φαμμάσιν — quem locum commode protulit *L. Bos* Obs. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T. H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philostr.* Imag. p. 798. Vetustiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philostratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meursio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hist. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. scriptura, cognoscere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meursii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis frutícem. Vid. *Galen.* περὶ σωθ. φαρμ. τῶ κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem describit, interpretatur: meminit etiam *Auson.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab invisa* morientia lumina *disco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*unquam* malebat *D. Heinsius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. *T. H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipsa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens servavimus. *M. du S.*

56. Ὁ ὃ κάλιστα ἀνίμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis esse ἀναπόλουτον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑποφυλίαν. *Atque ego eum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse jam dudum amabat, sed neglectus, neque ferens ipsum fastidium. Ego vero sursum jeci, ut solebamus, sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. post eamdem hanc vocem locat ἐβούλευσε, *insidiatus est*: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐνεβούλευσε excusum esse. *J. J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ ὁ μὴ φέρων] Vides pendere sensum, & nihil esse ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ὁ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Ms. restituenda: ἴσα δὲ καὶ πολλοῦ ὁ αὐτὸς, ἀμελούμενος ὃ ὁ μὲ φέρων τὴν ὑπερφυΐαν ἐβούλευσε, ἰγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit.* *J. G. G.*

Ibid. Τὴν ὑπερφυΐαν] Lenire voluit asperitatem orationis

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον πενθῶ τὸν [a] Οἰβάλου Ἑρ. τέθνηκε λέγεις, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; Απ. ἐγὼ μάλα. Ερ. πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; Απ. αὐτῷ ἐμοὶ τὰ ἔργον. Ερ. οἷον ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; Απ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

Απ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ ἐγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἁπάντων Ζέφυρος, ἦρα μὴ οὐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας βίᾳ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵματός τε ῥυῆναι πολλοῦ, καὶ τὸ παιδίον αὐ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AIW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. F. c Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἐδοκίμασεν. d Τῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. F. B1. 2. S. A. Marg. AIW. Ceterae Edd. τὸ Ταΰγετον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ . . .] Οὐχ ὅτως ἐπεύσειν προῃθεῖς ἂν εὐθέως τὴν γενέσιν ἐπέφερε· ὅτως † Ὅμηρος B. σκόπελοι ὁ μὲν ἀρωνὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἢ οὐ ὑπερβατῷ ὅτῳ νοητέον τὸν σύνταξιν ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταΰγετον καταπνεύσας. Ἀλλὰ ἔτι τοῦτο πάλιν ζητεῖται, λέγε τί οὖν ἐστιν, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν καὶ φαμὲν, ὅτι Ἀττικὴν συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τ Ταύγετον] Ἀντὶ ἀπὸ τῦ Ταυγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνσείσας ἐφόνευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M. 73. quod passim in Scholiis hisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταύγετον] Legendum τὸ Ταύγετον. Dicitur enim etiam ἡ Ταΰγετος, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῦ Ταυγέτυ. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῦ Ταϋγέτυ legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa αὐτῶσις non εὐθεῖα, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτυ. J. F.

Ἀπὸ τὸν T.] Τὸ C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐνσείσας, sive potius ἐπισείσας sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam obortae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲν . . . .] Locum huic similem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκον] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῦ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. F. B2. S. A. & ipse God. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταΰγετον, & ipse Scholiastes,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντα[65] ὑποστόμιον ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ τὸν τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι[67] καὶ γράμματα ἔχον, [a] ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν ὄντα ποιούμενον τὸν ἐρώμενον· ὅστις μὴ ἄχθοιτο ἀποθανόντος.

stratim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui praterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

a Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμβρος] Ἐπισπόμβρος ἀντὶ τοῦ ἰλικόμβρος ὁ μέγας, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσθαι· ἐπισπόμβρον ϟ ἀντὶ τοῦ ἐπαναλουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἕστι δὲ παντικὴν ‡ ἐντάσσεται ϟ γενικῆ. V.

71. Ἐπαιαζίζοντα] § Ἐπιθρώσκοντα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπόμβρος] Ἀντὶ τοῦ ἰλικόμενον μέγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπάμενον δὲ· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: δοτικὴ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. *T. H.*

§ Ἐπιθρώσκοντα] Ἐπιθρωῦντα· alterum ne Graecum quidem. *T. H.*

ges, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. *Imag.* c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literæ AI, AI. quæ cui flori inscriptæ conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo hæc & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Iatr. c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Paus.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ γέφανοι σφίσιν ὑπὸ τῶν ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἴσως δοκεῖν ὄντα καὶ μιγέθει καὶ χρόᾳ· ἔπεσι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὅρα τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνιστορήσας Λακεδαιμονίους, οἳ τὰ παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξιτραχηλίσθησαν expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *J. Meurs.* Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conspirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam:* ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὃν Ὑάκινθον; ἀλλ' ἐρυθαίνων τῷ τραύματος; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam merusse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Περφυρίῃ ὑάκινθε, τί μ' ἐμὲ φάτις ἀοιδοῖ Ῥοιτείῃς ἁμάθοισι διδυπότος Αἰακιδάο Εἶμαρες αἰτίλλειν γεγραμμένα κωκύοντα· hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat re-

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

1. ET quale tandem, claudum iſtum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati poſſint conſuetudinem ejus, maxime quando vident ſudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, oſculantur & una

E P M.

75 Τὸ δὲ καὶ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ὑπτιοκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ὑπὸ τῷ προσώπῳ ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *F.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀπ.] ἀτυχία] Pravo uſus eſt Codice; utrobique enim erratur. Εὐτ. τύτ. ſcribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῶμις, cujus vicem ſubierit adſcriptum interpretandi cauſa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obſtitit, ne ſenſum Euphorionis haberent exploratum; quod *Caſaubonus* diſtinguendo, *Salmaſius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim ἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi ſunt arbitrati, ſed *ſanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Heſych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠρωπότης, Ἴαρα, Ἰαροπότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen poteſtas ceteroquin *Salmaſium* ipſum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito caſtigatur. Jam ſententia, ni fallor, verſuum eſt planiſſima: illud eximium & vere poetici coloris, *γεγραμμένα κακύουσαν, ipſis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingenioſe conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde ſecuti ſunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea ſermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum abſit, quin intercidiſſe nonnulla ſtatuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti poſſe videatur. Ἥφαιστον adpoſuiſſe aliquem ſuſpicor in margine, ut, de quo ſermo haberetur, indicaret: poſtmodum illa vox, quemadmodum ſaepe fieri ſolet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diverſa eſt ratio, defenſionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgatam adjutam malim: Τὸν δὲ καὶ χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, abſque τόν. Optime, mea quidem ſententia, *F.* quam expreſſimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc eſt, maximam natu trium Charitum, ſeu Gratiarum, quam poetae collocarunt Vulcano propter opera ejus *χαριέντα, elegantia.* *F. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, poſtremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accuſativum & poſcunt & habent, quaſi & ipſum gauderet eodem caſu; quod tamen re ipſa ita ſeſe non habere, manifeſtum eſt. Sed ita ſcilicet aliquando ſolet unus caſus poni, ad quem verba ſequentia, diverſum licet caſum poſtulantia, ſint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rurſus ab Senatu ei poſtulandum fore.* Hic unum *addi* poteſt proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque ſum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae fateiles, in Sicilia *omnium adverſarios, omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoſcere* & *attentare*, caſu conſtruitur, proprie aliter conſtruendum foret, ut notum eſt. *F. F.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο ϗ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, ϗ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, ϗ κιθάριζε, ϗ μέγα ὅπι τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ὅπι τῇ [a] εὐεξίᾳ, ϗ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶϑαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ ϗ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ' Δάφνην, ϗ τ' Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέϑαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ' Ἀφροδίτῃ· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, ϗ τ' Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεϑαι τεκέσθαι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοῦπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τ' Χάριν, ἡ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, ὡς τὸν Ἄρη ἔχει τα πολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ γε χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ' Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipſe indignor; Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulſa, & ſuperbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæſtricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, ſoli ſcilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenuſtus ſum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime ſupra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum eſſe; ille autem diſci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperiſſe. Verum illud mihi, ſi forte ſcis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem eſt occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipſam fabri iſtius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum ſcire? MERC. Sane: ſed quid effi-

a Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀνδὴς ϗ ἀνεπιχαρις. *V.*

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti ſupra viſum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Muſicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum eſt. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Theſ. T. I. p. 613. poſtquam monuerat ἀναφρόδιτον eſſe *a Venere alienum, invenuſtum*, poſitis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adverſa Venere natus. Non aliter *invenuſtum* capit venuſtiſſimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samoſatenſis:* ἐγὼ δὲ ϗ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. *& venuſtas interdum eſt* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me eſt fortunatior, venuſtatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetuſtatis: *ſed falſo, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res eſt nota: Aglaiam ὁπλοτάτην Χαρίτων vocat *Heſiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teſte *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ἄπυιον ἑφεκλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pauſanias* obſervat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud ſane formoſiſſimo, quis tam ſollicite proſpectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic ſuum, ſed alios auctores videtur ſecutus) ut, partito munere conjugali, ſive in coelo verſaretur, ſeu Lemnum viſeret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infuſus gremio amplexus inire poſſet, mihi non ſuccurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaeſitum eſt apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam ſunt induſtria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit juſſa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum eſſe Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Paſitheam, quae ſororis in contubernio vivebat, quum Somnus effictim amaret, ideo ſcilicet, ut propius ab optatiſſimae virginis adſpectu ab-

efficere poſſit, quum ſtrenuum videt juvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quædam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto. AP. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

δράσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τὴν εὐνῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tuliberos peperiſti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas

ΗΡΑ.

Καλὰ μὲν γὼ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. Ἀλλὰ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλαχεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζει πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὀρεία, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐοδίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμησαμένη τὸς Σκύθας αὐ-

abeſſet, in Lemno deſedisſe. At *Homerus* & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare juſſerunt ad inſulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam *Homerus* plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet αὐτὸν· mallem καὶ στρατιώτην ὄν. etſi non me fugiat uſus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde diſpar, de quo alibi dicam. *T. H.*

1. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perſpicuum eſt, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J. J.*

Ἐπιμηχανήσεσθαι] Cl. *Jenſii* emendatio eſt. In libris noſtris omnibus ἐ——σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non ſolus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta *Homerus* Odyſſ. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII. ſcripſerit. Jocoſior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλαχεκόσμ. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit aſſerentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζει πρὸς αὐτῆς] Locutionem illuſtrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chryſ.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμός τε. *T. H.*

25. Οἷα ἐοδίει] Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J. C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J. B.*

αὐτὺς, ἀνθρωποφάγυς ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταγωνάμενος ἐργαστήρια τ μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὺς χρωμένυς αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τ ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πολλοὶ μὲν ἀπὸ τ τοιύτυ· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τ συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεταραγμένα· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τ ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, καὶ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ὅτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐκ ὀρθῶς καθότι καλλίτεκνοτέρα τ Νιόβης ἔδοξας.

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐοικεῖν θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος ὅτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τ Ἀκταίωνος,

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χονεύσει Marg. *Alw.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*
38. Τεταρδύμῳ] Ψευδολογούμῳ, ἢ θαυμαστὸν ὡς δόξα * μυθδύμῳ. *V.*

* Μυθυόμενον] Lege μυθυόμενος. *J. C.*
Μαντευόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθυόμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

- Mihi placuit μυθωόμενος· idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ὅ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.

Apud. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, Κλάριον, Πύθιον, Διδυμέα, Ἀμφιάρεω, Ἀπόλλω, Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Celf.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Διπλοῦν. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίετο, παρθένος γε οὖσα αὐτὴ ἁγνή. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἅμα τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

Α Π Ο Λ.

Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ὡς ἦλθε τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὸ κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἅ λέχους, καὶ ἦσαν ἔργῳ, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένηντο τῶν δικτύων, περιπλέκει μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμά, ἐφί-

b Ἐγεγώμεθα] ἐγώμεθα F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὴν εὐνήν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. J. B.

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* J. B.

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. T. H.

53. Ἄβλις] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀβλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀβλως. M. du S.

59. Καὶ αὐτὸ ὕστα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὸ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὸ quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἁγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. T. H.

ἐφίσταλαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, ᾗ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀπεφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ σωφρονίσας ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret ſeſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, ſperabatque ſe rupturum vincula; dein, ut ſenſit, tam arcte ſe teneri, ut inde ſpes evadendi ſit nulla, ſupplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὰ μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὰ αἰσχύνη γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἠκοῦν καὶ δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? abſolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; ſed convocatis Diis ſpectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demiſſo vultu rubore ſuffunduntur; ſpectaculumque ſane jucundiſſimum mihi fuit viſum tantum non patratum opus ipſum. AP. Fabrum autem iſtum non pudet ipſum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adſtans irrideat eos. Equidem, ſi verum eſt dicendum, invidebam Marti non ſolum adulteranti formoſiſſimam Deam, ſed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Διδῖσθαι] Διδῆσθαι omnes Edd. exceptis *J.* & *Va.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχνεύμονι] Talia deſcribit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κόπτε δὲ δισμοὺς Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένωσιν· & v. 299. Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φύκτὰ πέλονται. Ideo δισμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedite ſe nulla vi licet: ἐπὶ τῷ ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim eſſe recte cenſuit *H. Valeſius*, inſigni loco, qui imitationis Homericae veſtigia clare praefert: ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκαθειλημμένῳ πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστίοις δισμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium deſignat, ut manifeſtum eſt ex iis, quae copioſius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem ſubtiliſſimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δισμὰ paulo ante *Noſter*, & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δισμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundiſſimum ſpectaculum mihi prope ipſum opus Venereum viſum eſt; ſcilicet ferme ita hoc ſpectaculo delectatus fui, quam ſi ipſe iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad ſe referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat οὐ ἔργα εἶναι. Nihil hic videtur intellexiſſe vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, ſe nempe inviditſe Marti iſtum cum Venere luſum, & ſibi iſta vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optaſſe, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoſo argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vſ. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admiſitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dis non triſtibus optat
Sic fieri turpis. *J.J.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat ſcribi, μονονουχὶ οὐ αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ οὐ ἔργα ἦσαν nihil tamen eſt, cur a lectione recepta diſcedamus: quem ſenſum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati ſunt uſus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id eſt, *coitus.* *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; ſed iſtorum lepor vix eſt, ut ſatis intelligi poſſit, niſi poëtam ipſum legeris Od. Θ, 335.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰὰν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓὼ μὲν ἠχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς ὅτῳ καὶ διεφθαρμένῳ ὑπὸ τοῦ μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείναις, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ὅτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ὁ μόνον, ὦ

[b] Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανὶ *V.* Γρ. παντί. *G.*

* Πανὶ] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. *M. du S.* Quum in nonnullis Codd. exiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. *A.* Τῷ πατρὶ] Πανί. *T. H.*

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχίσατον Θεῶν ὁ Διὸς τούτῳ διδοὺς Ἄρης. *Lucianus* ξωνδιδιμένοι, δεδιδόμεν, δεδόσθαι quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δοῦναι, δόσθαι. *T. H.*

98. Οὐκοῦν καὶ δεδῆσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῆσθαι? *J. J.*

Δεδῆσθαι] Ex Ed. *J.* est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. *M. du S.*

4. Ἐγὼ μὲν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. *J. B.*

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. *G. C.*

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. *M. du S.*

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, *Horatio* teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. *T. H.*

16. Σαρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλοικοῦντας τὴν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ [a] στραλιωλικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἷλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσαλ αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετήν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀφοπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μήτρος ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πάλρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἴ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων ἦτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυοδέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam ſubegit; incolentesque Tmolum cepit, & Thracas ſibi ſubjecit; ſed & adverſus Indos rapto muliebri iſto exercitu elephantos in poteſtatem redegit, & regione tota potitus eſt, regemque paulum reſiſtere auſum captivum abduxit: & iſta quidem omnia perfecit ſaltans ſimul & choreas ducens, thyrſis uſus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum ſi quis in animum induxit male dicere ipſi, contumeliis in ſacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obſtringens palmitibus, vel ut diſcerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia ſint iſta, atque haud indigna patre? Si vero luſus & laſcivia ſimul adſint, nihil eſt ea in re, quod invidiam faciat; in primis ſi quis reputet, qualis ſobrius hicce foret, ubi iſthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametſi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam verſi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. V. b Ἐπιχείρησε] F. ceteraeque Edd. excepta ſola P. ἐπεχείρησε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitioſe ἐπαινεῖσθαι vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα ſola P. Ceterae omnes damnatum a Thoma ſcribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. Alw.

16. * Στρατιωτικῷ] Γράφεται στρατῷ. V.

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. noſtris. M. du S.

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. G.

Vix dubito, quin vitio ſcriptum ſit pro στρατιωτικῷ. T.H.

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. M. du S.

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit cauſa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pauſaniam p. 423. Herodianum ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. T.H.

24. Καλαδήσας] Vid. Ovid. Met. III. Fab. VIII. M. du S.

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non eſt quod invideas*: non enim invidebat Juno Baccho, ſed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc eſt, *odium*. Solent invidia & odium eſſe conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miſcentur. J.C.

35. Ἰκάριον . . .] Hygin. fab. 130. M. du S.

Ἰκάριον] Icarum ſaepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam AEliani locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpolitae negantis particulae ſoliusque diſtinctionis ope a pravis tum verſione tum emendatione vindicem: Ὅτι τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσηκοντες τοῖς πρῶτον πιεῖν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσεῖν, οὐκ εἰδότες ὡς ὁ θάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἶνον κάρον, νενόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἰσμὸς δακεῖν, τῷ Διονύσου τιμωρουντος τῷ πρώτῳ γευσαμένῳ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in iſtis eſt, quod ulla parte lectorem impedire poſſit. Quantum in hac fabula narranda veteres diſſideant, commemorare non videtur operae pretium. T.H.

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet Stephanus, ſed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compoſitum illud in Lexica perveniſſe credibile eſt: ſi quis pro ſpurio expellendum ſentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem ſine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν ſaepius iſta particula vitiata verbis ſequentibus adhaeſit: vide Hermot. §. 13. neque aliter ſtatuiſſe videtur Brodaeus ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἴγε omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipſi compotatores interemerunt conciſum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum iſta, neque Bacchus facit; ſed potus immoderate ſumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum ſervat, hilarior & ſuavior exiſtit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam deſignaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminiſſe, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμνῆσθαι ὑπὸ ζ πότου † γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπό) αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες τοῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· οὐ γὰρ οἴνου ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμέτρον ἡ πόσεως, ὑπὸ τοῦ πίνειν καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι ζ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδεὶς ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ὀπιζηλοῦπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, ἡ Σεμέλης μνημονεύειν, ᵉ εἴ γε ἀφαλλεῖς ζ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. QUid eſt enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

ΑΦΡΟ.

ΤΙ δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καθηγωνίσω ἅπαντας, † Δία, † Ποσειδῶ, † Ἀπόλλω, † ᶠ Ῥέαν, ἐμὲ †

ᵉ Εἴ γε] ἤγε L. Marg. *Alii.* ἤτε P. *f* Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. Vr.* Marg. *Alii.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἔκτεινεν ὡς φαρμακεὺς· ὑπόμνησιν δὲ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege *μεθυσθέντες*. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Aſtronom. lib. II. c. 4. *J. J.* Idem obſervaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *Alii.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἥρα] Sic L. ἤτε P. Impreſſi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum feſtiviſſime in Cupidine ſuo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus eſt elegans. *G. C.*

49. Τὸν Ῥέαν] Inſignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant inſuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem ſolum amaſſe dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὸν Ἥραν] Nullum eſt in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae veſtigium: neque ſatis erat decorum, ut, quae virtutis caſtitatisque cuſtos habebatur ac praeſes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuiſſe vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congreſſu Prometheum extitiſſe, vix uno alterove teſte, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari poteſt. Si quid ejus generis habuiſſet Jupiter, quod ulla veri ſpecie conjugi objiceret, hoc ſcilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuiſſet, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam ſaepe reus Junonem in amores ſuos importunius invectam flagitii ſimilis exprobratione repuliſſet? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & neſcio, an hunc errorem feſtinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur ἡ Ἥρα Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτη illud Ἥρα literis iisdem conſtans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuiſſe: quia in ipſum Jovem amati Adonidis ſuſpicio meliore jure cadat; is enim a ſe impetrare non potuit, ut poſſeſſionem formoſiſſimi juvenis Veneri Proſerpinaeque relinqueret incontroverſam, ſi vera ſunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum inſul-

τὴ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τὴ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσοχος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν μὲν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὑποσείουσα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἐκπίπτει μοι τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης δὲ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶταί ἀεὶ, καί πως ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτιλον, πλησίον ἔχων τὴ λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, μὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ ζῶσὸς λαβοῦσα, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὀφθαλμὸς ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδοικα· μόνον δὲ οὐκ ἐπιτίθεται τοῖς ὤμοις τὴν αἰγίδα, ἣν ἐκείνη φορεῖ. ΚΥΠ. ἀλλὰ μὴ φοβοῦ, μῆτερ· ἀπέχει γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τῆς αἰγίδος καὶ τῆς λαμπάδος· ἐπεὶ καὶ ἐκείνη ἐρᾷ τοῦ Ἄρεως, καὶ ἐκείνῳ ἐπιτίθεται, καὶ ἐκείνου ἐπιθυμεῖ· ἐμὲ δὲ οὐδὲν ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεῖ καὶ συνεπιλαμβάνεται τῶν ἐμῶν πραγμάτων. ΑΦ. ἀληθῆ λέγεις, ὦ Κύπριδος παῖ· ἐπεὶ καὶ ἐμοὶ ἐκείνη ἐπιτήδειος, καὶ τὸν Ἔρωτα ἀγαπᾷ, καὶ τὸν Ἵμερον φιλεῖ, καὶ τὸν Πόθον θεραπεύει· ἀλλὰ τί ἐστι τὸ ἐν τῇ χειρὶ, ὦ παῖ, καὶ τί τὸ ἐν τῇ φαρέτρᾳ; ΚΥΠ. ἄκουε, μῆτερ· ἐπειδὴ γὰρ ἐπὶ τὸν Ἄρεα ἐπορευόμην, ἐδεόμην τοῦ Ἡφαίστου ὁπλίσαι με, καὶ ἐκεῖνος ἐποίησε τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη. ΑΦ. ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος τοῦ τόξου, ὦ παῖ, ἢ τῶν βελῶν, ἐπειδὴ μὴ ἔστιν ἐν αὐτοῖς πῦρ; ΚΥΠ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου ἱκανὰ καὶ ταῦτα τιτρῶσκειν· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἐμοῖς βέλεσι πῦρ ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς ὁρωμένοις· ἀόρατον δὲ καὶ τοῦτο καὶ ἄϋλον. ΑΦ. ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος τοῦ ἀοράτου πυρὸς, ὦ παῖ, ἐπειδὴ μὴ καίει; ΚΥΠ. ἀλλὰ καίει, μῆτερ, καὶ μάλα δεινῶς· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ὁ Ἔρως ἀόρατός ἐστι, καὶ ὅμως καίει τοὺς ἁλισκομένους. ΑΦ. ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος τοῦ ἀοράτου Ἔρωτος, ὦ παῖ, ἐπειδὴ μὴ ὁρᾶται; ΚΥΠ. ἀλλὰ ὁρᾶται, μῆτερ, καὶ μάλα εὐκρινῶς· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ὁ Ἔρως ὁρᾶται, καὶ ὅμως οὐκ ἐν τοῖς ὁρωμένοις ἐστίν. ΑΦ. ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος τοῦ ὁρωμένου Ἔρωτος, ὦ παῖ, ἐπειδὴ μὴ ἔστιν ἐν τοῖς ὁρωμένοις; ΚΥΠ. ἀλλὰ ἔστιν, μῆτερ, καὶ μάλα ἐναργῶς· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ὁ Ἔρως ἔστιν, καὶ ὅμως οὐκ ἐν τοῖς ὁρωμένοις ἐστίν. ΑΦ. ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος τοῦ ὄντος Ἔρωτος, ὦ παῖ, ἐπειδὴ μὴ ἔστιν ἐν τοῖς ὄντως οὖσιν; ΚΥΠ. ἀλλὰ ἔστιν, μῆτερ, καὶ μάλα ἀληθῶς· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ὁ Ἔρως ἔστιν, καὶ ὅμως οὐκ ἐν τοῖς ὄντως οὖσιν

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero curtibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delimitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

ἀλλ· μορμολύττεσθ γάρ με, ϗ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ ἡ μὲν Ἀθηνᾶ δέδιας, ὡς φῄς, ϗ ἡ Γοργόνα· ϗ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς κεραυνὸν τὸν Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι ἆρά τί σοι ἀτρῶσοι, ϗ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ καὶ ἐκεῖναι λόφους ὑποσείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν ; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἆρα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· ἡ δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις ; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ὅτι καλλαβεῖν αὐτὴν οἷόντε, φεύγουσαν ἀεὶ ἆρά τ ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον ; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, ϗ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, ϗ καλλοξεύειν, ϗ ὅλως περὶ ταῦτ' ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, ϗ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνου ἀτόξους.

Θεῶν

[b] Ἤδη] Deeſt in *F. P2.* [c] Καὶ] Omiſſa vocula in *Bz. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἀ Κύπρις Μούσαισι, περάσατε τὸν Ἀφροδίτας Τιμᾶτ', ἢ ἡ Ἔρως ὑμῶν ἰφθιλόσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι πρὸς Κύπριν, Ἄρα τὰ σαμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ|' ὁ πίναται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. *T. H.*

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. *G. C.*

82. Τὸν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. *T. H.*

89. Ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte: ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. *F. G.*

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. *T. H.*

XX.

Θεῶν Κρίσις.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΖΕΥΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς Φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα

Dearum Judicium.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

JUP.

I. ACcepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

a Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρισις τῶν τριῶν θεαινῶν. Ἥρας, Ἀθηνᾶς & Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον] Ἄπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χεφῶν δίχεν.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab erudito lectoris ingenio profecti fuerint hi Jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. M. du S.

94. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης αἰ κημωσῖαι Φαλακραίης ἐνὶ βίοσσης· pro quo nescio quam recte suppoſuerit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγώνιφα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πάρι Ἰδαῖον εἰς κυνηγέτην. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ Διὸς Μαίας τε & Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ὑλεπόμου νάπης ἦλθον· tum Ἰδαῖον λίμνας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in medio nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅσα τὼν Ἴδηθε Φρὺξ ἰδίαζεν ἄρηι, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae repetit *Eustath.* ad Il. Ε. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κάθοδος & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μέγιστον ὄχθον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θαυμαστὸν, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Colluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἔθηκαθε μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάσσουσ' ἐπὶ πηγῇσι Φαλάκρης· ex eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

† βεκόλον, (νέμει δὲ ὁ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· ᾧ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὴν δικαστήν· ἐγὼ

† Τὸν Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φιλαιφρείας κόμας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque conſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis cocturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας δ' Ἀλεξάνδρῳ δικάζει, δικαστὴν τὸν εἶδος, Ἥρᾳ καὶ Ἀθηναίῃ Ϛ Ἀφροδίτην· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριον, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κεστῦ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, Ἀλεξάνδρου alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) Θυωρίτιδι τριπλαῖς translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Niceras* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὸν φιλικὸν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρίσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic Θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐν μυρίοις ἔτεσι scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi; penſione; ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λάδιν ἔσω ἴχνιον πέτρη τόμα, χρυσὸν ὁποίη Πειθὼ θέτται μὴ φαῦλον, ἐπήτυμον, ἀργυραμοιβόν. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔφερον τὰς θυάς· nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa, nimirum nummularia: ὡς Λυκόφρων autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν· locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τοῦ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in B. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπαθῆμαι τ̓ δίαιταν, ὅπως τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ̓ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε κ̓ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μ̓ αὐτὸς οὐκ ὀπιτήδειον ὑμῖν δικαστήν. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιλε, βασιλικὸς μέν ἐστι, κ̓ Γανυμήδης [b] τούτου ξυγγενής, τἄλλα δὲ ἀφελής, κ̓ ὄρειος, κἀκ τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μ̓, ὦ Ζεῦ, εἰ κ̓ τ̓ Μῶμον αὐτὸν ὀπιστήσειας ἡμῖν δικαστήν, θαῤῥοῦσα βαδοῦμαι πρὸς τ̓ ὀπίδειξιν. τί γὰρ ἂν κ̓ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ κ̓ ταύταις ἀρέσκειν τ̓ ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. ἀλλ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, ἀλλ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὀπιτραπῇ τ̓ δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα κ̓ τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, τ̓ Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ κ̓ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀπεστράφη, κ̓ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν τ̓ παρθένοις· [d] ὀπινεύεις δ' ὅμως· ἄπιλε οὖν, κ̓ ὅπως μὴ χαλεπήνῃς τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ὀντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. ἐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τ̓ Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· κ̓ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τ̓ Πάριν, νεανίας ὄντα καλὸς, κ̓ τἄλλα ἐρωτικὸς, κ̓ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri; ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas viciſſe videam: hoc porro, ut alia ne dicam, neceſſe, uni ſi formæ præmium tribuas, pluribus eſſe in odio. Propterea ipſe quidem haud idoneus vobis ſim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ ſtirpis eſt, & Ganymedis iſtius cognatus; ceterum ſimplex & montanus: neque illum quis indignum cenſuerit ejusmodi ſpectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamſi vel Momum ipſum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ oſtentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo ſi permiſſum fuerit arbitrium; ſed accipimus iſtum, quicumque ſit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubeſcis? eſt hoc quidem proprium, ut verecundiores ſitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non poteſt, ut æque ſitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiſcamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente ſequimini me: bonoque eſtote animo; novi Parin, juvenis eſt formoſus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. *V2. S. A.* In ceteris Edd. prave *νενικυίας*. b Τούτου] τουτοῦ L. c ΗΡ.] κ̓ Ἀθ. O. d Ὀπινεύεις] ὀπινεύσεις *J.* e Κακὸν] κακὸν ἔργον ὀντρ. *J.*

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. *V.*

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod ſervari non poteſt, niſi ſequentia his adnexa ſic conſtituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ̓, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας ἰδών. Malo tamen, & mollior eſt medicina, τε mutare in γε, probata diſtinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἐν pro αὐτός. *T. H.*

23. Ὅπως] Sub. *videte*. *F. G.*

33. Πρὸς ἐμοῦ λέγεις] Attica locutio: *Ariſtoph.* Veſp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ἀρχὴν ποιεῖ — Καὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγεσθαι. *Schol.* minus accurate: ὅτι τῷ μὴ ὑπὸ ἐμοῦ μὴ ἀρίστοντα μοὶ λέγοντι. *Plato* in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. *T. H.*

36. Οὐ παν. ἄγαμαι. . .] Οὐκοῦν Κυβρῶ τῷ σαλαμοῦ θυγατρὶ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide *Apollod.* III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) *E. L.*

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco *Muretus* Var. Lect. VI. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἰσαν μὲν] Supra *Graevius* ad Dial. VI. vertit: *commoda quidem, ſed ruſtica*, interprete caſtigato, qui

talia dijudicanda imprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisciata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρῖναι ἱκανώτατος. οὐκ ἂν ἔχοις νῷ δικάσαι κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ἢ ἔχει τινὰ γυναῖκα; ΕΡ. ὡς παγκάλως ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μέν, ἄγροικος δέ, καὶ δεινῶς ὀρεινή· ἀλλ' ὡς σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δή τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ἓν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί δ' ἂν ἄγαμος ἐστιν; ΕΡ. οὐ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τὰ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ὀπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι [l] τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν. [m] μεμψιμοίρων γὰρ καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χαίρειν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

f Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ O. P. *J.* *g* Πότερα] πότερον O. *h* Ἠρόμην] ἠρώμην H1. *i* Κοινολογούμενος] κοινωλ. Edd. primae: in B2. & posterioribus bene correctum. *k* Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. *l* Τί δὲ] τὶ δαὶ O. satis commode. *m* Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. *T.H.*

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με, *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. *T.H.*

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* *F.G.*

43. Κοινολ—.] Sic Nvgg. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἕς τινα —. *M. du S.*

44. Ἤρετο] Ox. In editis εἴρετο. *M. du S.*

53. Καὶ τούτων ἐρᾶσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. *T.H.*

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχεις, μηδ' οἷόν τε εἶναι, εἴ τι δεινὸν ἐν ταύτῃ τῇ ἁπλότητι ἀποκρινάμενον.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε τῆς Φρυγίας ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] ποῦ δέ ἐστιν; ὁ γοῦν καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λευκὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ὡς ἐμοὶ δὲ τῷ πλευρᾷ, ἔνθα τὸ ἄντρον καὶ τὸν ἀγέλιμον ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὸν ἀγέλιμον. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια τινὰ τῶν ἐμῶν [b] ὑτωσὶ θάκυλον ἐκ μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου κάλαθέοντα, [c] καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀπείργοντα μὴ πρόσω

ægre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus diffi-

a Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. b Οὑτωσὶ] ὑτοσὶ O. c Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροψ ἐστι ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἢ ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τέρατα ἀγέλης ἀποπειρᾶσθαι. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔερος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec *Matth. Sladus.* T.H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐκεῖθεν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφῖναι εἰς τὸ θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀπεσπάσατο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. *F.G.*

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quasi dixisset, ἀπεσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅτου ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖσαι ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄκρα πολλάγους διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποστάσει, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων τριάκοντα σταδίους ἐπέσαν, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποστάσης τριάκοντα σταδίους ἐπέσαν, ποιουμένων τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Τιμόθεον προσιόντων Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐπεὶ δὲ ἀποστάσεις, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, li-

bra-

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemur — — —

ζ παιδός. ἡ ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαρίπταμην αὐτῷ, ἡ συνεκύφιζον τὸ καλόν. ἡ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας [illegible] πρὸς τὸ ποίμνιον· καλαπτάμενος δὲ ὁπισθεν αὐτῦ ὁ Ζεὺς, κύφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, ἡ τῷ τόμαλι τῆ ὀπὶ τῆ κεφαλῆ τιάρας δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεθαραγμένον, ἡ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἓν ἐγὼ τὸ σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἐοικὲ πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. καὶ σύ γε, ὦ καινίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἃ γὰρ ἀπιτήδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε ὡσαὶ καλαί. ΕΡ. ἀλλ' αἱ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, ἡ Ἀθηνᾶν, ἡ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, καμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, ἡ ὠχριᾷς; ἡ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος [f] τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula [illegible] ad gregem, deinde autem ponens eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc adveniisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *Alii*. Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *Alii*. c Ἀποβεβλήκει] ἀπεβεβλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδειαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὀρεωπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸ ἄθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove hæc intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila latere, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... ἡ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilæ forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilæ*, ὡς χρωμένῳ ἀετῷ. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An ἀμβαλών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀπέβ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph. Ephes.* II. VIII. p. 131. v. 10. ἐδεδιπτήκεσαν ἡ ἀλγ-

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult abstistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἢ βούλει; Η ΚΑΛΗ, φησί, ΑΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν εἴη, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δικασθείην ἐγὼ ἄπειρος αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι δόξης θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν· τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ἢ καλλίων, καὶ [g] δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὸ ὄμμα ἀποσπάσας· εἰ γὰρ ἐθέλοι ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσηται πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν [h] ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ ἐκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖται, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον θαλαμβάνεται. καὶ ὅλως περιέχονταί μου τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἐπιδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲ εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν ἐ χαλεπὴ καὶ ὕστως ἡ κρίσις; ΕΡ. οὐκ οἶδα· πλὴν ἐγὼ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Δάμαλιν] Priores Edd. Δάμαλιν. Δάμαλιν O. & Marg. *Aldi*. h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῳ.

Ἀγοραστόφωνος. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Dositheo* p. 875. *T.H.*

17. Τὸν ἆθλον] Scribe τὸ δὴ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἴσον, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Soloecismum. *J.G.G.*

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἆθλον ἴσον] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσον, & incogitanter interpretatus. *T.H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu *Ex. D. V.* *M. du S.*

24. Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν. *F.G.*

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. *T.H.*

33. Ἐπ' ἄλλο] Ἐπ' ἄλλο. *F.G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῳ, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσῃ ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαλαμβάνει] si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαμπράζεται, vel, θελάμπει· utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T.H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione susceptа. *M. du S.*

ΠΑ. [a]Ἐι τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, πεῖσαι αὐ-45 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b]Οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις;50 ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἡ ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη ἐν δικαστῇ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω;55 γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺ δ' ὀπισχόπει· ἐγὼ δ' [c]ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri; fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſæ ſint in me, quæ inferiores diſceſſerint ambæ, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem. MERC. Ita ajunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

a Πεῖσαι] πεῖσον O. L. b Οὕτω] ὃ O. J. c Ἀπεστράφην] ἀποστραφείην O. P. J. Marg. Alii.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admiſero, antequam majore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam poſitum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem adfectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυσολῶν . . . . καὶ κομίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσίειν . . . . ἰδόντα καὶ τὸν κάρδοπον σμῆν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Fac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* reſtituit V. p. 210. In *Doſithei* ſententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldaſtus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς· qui, quum inſuper adnotat, *perſuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἑλληνίζει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίδι. Παιδικοὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μοιράκιε, σὸν ἂν ἁμαρτεῖν· καὶ ὅλως συνῆθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T. H.*

48. Οὕ φασι π.] Genuina haec lectio Ed. *J.* Reliquae ὅτω. Vide Ἀπειρ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non eſt, ut multis rationem reddam, cur E. *J.* lectionem poſthabuerim. *T. H.*

54. Σὸν ἂν εἴη τῷ δικαστῇ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus.* Vide *Voſſ. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E. L.*

57. Ἀπεστράφην] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. *J.* reposuimus, pro ἀπεστράφω, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & ſpeciem habet amorum Dea, non nimis caſta, nudam ſeſe videri cupiens, & Virgini Minervae, caſtaeque matronae Junoni, gratiam obſequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam ſcriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impoſitam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non ſolum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed praecipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari ſe ſciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* ſaepiſſime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero ſi *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, *Junonem* ſolam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non poſſit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium eſt. Si ea mens *Luciano* fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervae proprium epithetum eſt. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae jam ſupra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciſcendae injuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus*

alib-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λθηκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὀπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ διʼ αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδʼ οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὀπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ θεὶ καὶ κεστόν· καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί ἦν ὑμῖν καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, καὶ λείαν τὴν κεφαλὴν ὀπιδεικνύεις, ἀλλʼ ὀπισθίους τὸν λόφον, καὶ τὴν ἀκα-

τήν

d Τῷ] τὸ F. e Καλή] Poſt hanc vocem interſerit Ed. J. ſola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. f Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. J. g ΠΑ] Ἐρ. Marg. Alw.

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλʼ ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι ἐκ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀπεραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios vereantur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴν. Αφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. J. J.

Πα. ἀποδ. ἐκ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, ægre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. J. ἀποδύσῃς nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. M. du S.

σὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον ΑΘΗ. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆ). ΑΦΡ. ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τοῦ θέας, οἵα κάλλη, οἵα ἡδονῆς; οἷα μὴ ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδεως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μοι ἄλις ἔχω τοῦ εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστου ἰδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. [d] περιμένω. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τοῦ ψήφου τοῦ ἐμοῦ. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλλίονα, ἁπάσης ἔσῃ τοῦ Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ὀπὶ δώροις

cem territas: num metus eſt, ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum, ſi absque illo galeæ terrore ſpectetur? MIN. Ecce tibi, caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi, ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis! quod ſpectaculum, quæ forma, quanta voluptas! qualis hæc virgo! quam regium iſta & verendum reſplendet, vereque dignum Jove! hæc autem ut ſuaviter intuetur! imo etiam feſtivum quiddam, atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At, ſi placet, ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec ſcio, quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ: tu, Juno, reſta. JUN. Reſto: verum poſtquam me diligenter inſpexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris eſſe forma præſtantem, univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum ſpe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀπεδυσάμεθα Marg. *AIW.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *AIW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδη ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾶς ἥδη ἡδέως *F.* sed in *V2.* plane ſcriptum eſt ὁρᾷ. d Περιμένω] περιμενῶ Marg. *AIW.* e Σοὶ *C* τὰ δῶρα τοῦ ψήφου τοῦ ἐμοῦς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τοῦ νίκης τοῦ ἐμοῦ. Quod reposui, eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον] Vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus; aenigma Latinae verſionis non expedio: ſed ſim licet Davus, ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis ne in te reprehendae caeruleos illos oculos, ſi ſine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δύναται illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις ᾖ, ἀλλὰ κοσμεῖ *C* τοῦτο *C* κόρυς· ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit; ſed in verbo ἐλέγχῃσι & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt: *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias miſit *Colluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego, non ut in Libris eſt αὕτη. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδη ἡδέως] Sic hunc locum, foediſſime in vulgatis Edd. corruptum, reſtituimus. Quid enim eſt, quaeſo, quod omnes inſidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, ſine ἥδη quod *F.* ſuppeditat? In eo *F.* non ſum ſecutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, ſat ſcio, quibus elegantiae placent: neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari: aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces, quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit, flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾶν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 τὰ ἡμέτερα· πολὺ ἀλλ' ἄπιθι, πρᾶξον γὰρ ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσηκά σοι. κᾆτα ἤν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ὅπόθεν ἥτιον ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατοῦσ· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. ὄδεν, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, ταυδὶ ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητον ἡμῖν ἡ γε πατρὸς ἀρχή. θάρρει δὲ, ὦ μειονεκτήσεις γε, κᾆν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ [g] ὅπίθεν τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

10 ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπέχουσ· ἀλλ' ἐνδιαλιβδαν ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, 15 ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν γε κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ

24. Ἀφ-

[f] Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. [g] Ἔπιθου] ἐπίθες O. [h] Μελῶν] μηρῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus πα emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷς δὲ ἰδίως] Jampridem ante viſam Ed. *F.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷς δὲ ἠδὴ ἰδίως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὅρα σοι καὶ τάλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὴν νίκης ἐμῆς] Mſ. Ὅρα σοι καὶ τάλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὸ ψήφου τὸ ἐμῆς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὅρα σοι ἓ τάλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus profiſciſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus*, *tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκῃ expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὁρᾷς non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτή σοι ἐγώ] Αὐτη ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ὅτος commutantur. Saepe tamen ſolent, ὅτος σοὶ ἐγώ, vel, ὅτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ὅτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοί. *T. H.*

ἀφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσεαι τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀποναίντο καὶ αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἵαι κατ' Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνῃ γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ ἀκολουθήσασα ἑαυτὴν ἔκδολον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ οὐκ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις ἐστὶν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine? quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπισκοπούσαις. *F.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γυνόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T. H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐν παλαιστικὴ] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικὴ] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικὴ] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὸς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικὸς· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικὸς· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T. H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι σκωπτόμενος] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. σκωπτόμενος, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

40 οὕτω δή τι θεσπεσίας ἦν, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, θ' Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντα. ἐπεὶ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ ἐς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ 45 Μενέλαος θ' Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλαπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν δὲ γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. 50

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus &

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πειδὰν ἀφίκῃ ἐς Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὰ ντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θαῤῥεῖ τοῦτό γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

[d] Δὶ] δὴ P. [e] Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendum putavi auctoritatem O. [f] Δύω] δὸ H1.

veniſſe, quae θεσπεσίας, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοῦδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνάπαλιν οὕτω τι καρῆναι. *T. H.*

41. Ἄωρον] Ὀμφαιόν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ ἀδόκητα καιρὸν τρυγώμενα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇδ' Ἔρος ἀμμίξατο καὶ Ἵμερος ἐσπόλος ἀλκός.

& in raptu Helenae utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλὼ] Male antea δύο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερος καὶ Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ἀκόλουθον interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer menauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι· ἔργα Πραξιτέλους· Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenis* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως· τούτω σοι ϖροδώσω ἡγεμόνε τ ὁδῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [a] ἅλως ϖαρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τ γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι ϖεριχυθεὶς, τοῦθ' ὅσῳ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ϑήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμϖαρῶσα δήσομαι καὶ τ Χαρίτων [b] ἀκολουθεῖν· καὶ ὅτως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· ϖλὴν ἐρῶ γε ἤδη τ Ἑλένης, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ ϖλέω εὐθὺ τ Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ϖαρέσομαι· ἔχω δὲ τ γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ ϖάντα ταῦτα ἤδη ϖοιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ ϖρότερον ἐραϑῇς, ὦ Πάρι, ϖρὶν ἐμὲ τ ϖρομνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. [e] ϖρέπει γὰρ κἀμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμϖαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπτήρια. ϖάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τ ἔρωτα, τὸ κάλλος, τ γάμον· [g] τούτου δ' μήλου ϖρίασϑε. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου [h] ἀμελήσεις μετ τ κρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐϖομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου ϖάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τ Ἑλένην ϖροδώσειν γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se eorum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ὅλῳ O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖ O. c Ἀναπείσομεν] ὧδε ϖοιήσωμεν. P. Marg. *Alii*. d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. *Alii*. e Πρέπει γὰρ] ϖρέποι γὰρ ἂν P. ϖρέπει γὰρ ἂν *F. V2*. f Νικηφόρον] καλλιφόρον εἶναι ὑμῖν ϖ—. G. P. νικηφόρου vitiose *F*. g Τούτου] ταυτοῦ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει δῆτα *F. V2*. βούλει τί σοι. O.

75. Κἀμὲ καλλιφόρον] * Φιλόχορος δὲ ὁ Β Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, ϖρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώμασι ϖαρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ ϖρὸς τὴν ϑυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις ϖομπαῖς. *V*.

* Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος] Exc. G. β Ἀτθὶς fatetur tamen se reperisse in Cod. Mſ. ἐν βάτθιδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. *M. du S.*

Haec totidem verbis extant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Κανηφόροι. *T. H.*

66. Καὶ ὅτως ἅπαντες] Καὶ ὅτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲ τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mſ. Ὅπως μὲ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. *quomodo haec succeſſura ſint obſcurum eſt, Venus. J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *F.* & Mſſ. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Προμ. ϵ νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo προξενήμφης aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέποι γὰρ ἂν . . .] Καλλίφοροι virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καὶμὲ ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἂν σου καὶ τοὶ τὸ καλῶς ἀκούσεσθαι Καλλίφορον habuit etiam *Scholiastes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adjutrix ero ad hæc omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum insuper adsumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

ἢ ἀκαλυθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, ἢ ἀφίξεσθαι σὰς 8 ὑμᾶς εἰς † Ἴλιον· ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ † Ἔρωτα, ἢ † Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, ἢ † [l] Πόθον ἢ † Ὑμέναιον [m] πρὸς τούτοις ⟨θ⟩αλήψομαι. ΠΑΡ. ἐκεῖνο ⟨ὅτι⟩ τούτοις 90 [n] δίδωμι τὸ μῆλον, ⟨ὅτι⟩ τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. Α Ρ.

I. AUdistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quæcumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπλικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθέλῃσθε, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀπερεμαθέν- 95 τες καλαστρᾶν [o] βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ † γῆν ἅμα, καὶ † θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα γε ἰσὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἀπάν-

[k] Ἄξεις] ἄξεις O. [l] Πόθον] Πειθὼ *AldW.* [m] Πρὸς] ὅτι πρὸς O. [n] Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. *J.* *Vz.* Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. [o] Βιάζησθε] Ita *J.* & *Vz.* Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime respondet ἐφαπάζειν τὰ ἐπινίκια. *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καταφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ ἡμιτελῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καταφόρων firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem καταφόρων, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, καταφόρους prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. δ' κ. νικηφόρον, οἶμαι, ὀμῶν παρεῖναι *T.H.*

76. Νικηφόρον] In Mss. scribitur πρότερα δ' καμὲ καταφέρων εἶναι ὑμῶν παρεῖναι· sed vulgatam non damno. *J.G.G.*

79. Τουτοῦ] Ms. Ox. pro τούτου. *M.du S.*

81. Βούλει ἔν σοι] Ms. Ox. habet τί σοι. *J.* ἔν. Desunt in *Fl. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M.du S.*

81. Ἐκομόσωμαι] Conspirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐκομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur; πάνυ δὲ ἁμαθὲς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἴσαι, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magistro*. Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαί σε τὴν ὀφρύν. *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ὦ δέσποθ' σοὶ δόρκον; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T.H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπακτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναῖκον ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T.H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Eust.* Od. Λ. *M.du S.*

93. Ἐκ τῆς ὑμετέρης σειρῆς κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J.C.*

99. Σωαρτήσας] Mallem fore σωαρτάσας, nisi expresserit illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σεῖρον μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam σωαρτᾶν est σωάσαι, ut veteres exponunt. *T.H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἐγνωθείην· ὁμῶς δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καλαβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· εἰ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούσαντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ὢν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελθοῦσα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ· ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιφημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς ἦν σοὶ λέγειν, ἦν ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota, structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καλαβαρήσειν] καλαπαύσειν *J.* b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβάλλοντο *J.*

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diversus est usus, quando iterantur hæ particulæ, neque huc congruit. *T.H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milet. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas:* ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T.H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι fruſtra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. τὸν Δία μοιχεύειν ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι. perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T.H.*

44. Δακὼν τὸν δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J.C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπην] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio Icariotis, Quaeque serunt fastus, Icarioti, tuos,* III El. 11. *Icarium* dicas, *Icarium* an *Icariotem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius.* Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα: πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἑταίρας σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγῳ ἴσως τινὸς μοιχευσάμενος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικὰ, καὶ ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα ἂν ὑποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὰ σεαυτῆς υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ὑποφαίνῃ μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φὴς σὺ μητέρα; [f] ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δαχὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὑπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

PANIS ET MERCURII.

PAN.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius ternet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

c Ἐξ ἑταίρας] ἑταίρᾳ σοι *J.* notaturque in margine *AIW.* d Ὅσα] ὁπόσα P. *J. V2. AIW.* e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. *J. V2. AIW.* f Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διόπερ, inquit, τὰ περὶ τὸν Περίηρους ἐκγόνων τὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ γένους δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἳ λέγουσιν Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περίηρον τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ ἐκ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκάριόν τε, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περίηρον, τοῦδε inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περίηρος ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Pericre natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναι τὸ Ἀφάρεως τοῦ Περιήρους ἀδελφοῦ Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſterodiam

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπῃ τ' Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σε, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη Σπαρτιάτις· τ' πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τ' Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κεραοφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem eſt rei, quod; quum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

2. PAN. Ea ipſa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum Penelope Spartana: at patrem ſcito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe adſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

a Συῶν] συκῆ F.

Eurypyli filiam ipſi jungit *Schol. Homer.* ad Od, Θ, 16. Periboeam, νύμφῃ Νηΐδι (nihil erat iſta aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque maſculos, unam feminei ſexus Penelopen: ſororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. neſcio quam recte; mihi quidem ratio conſtat, cur olim in *Homero* ſcriptum fuiſſe ſtatuam; Εἴδωλον ποιήσε, Μάλλ' ἵκετο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορι Ἰκαρίοιο. Ulyſſes vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat profeſſus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, ſi nuptias Penelopes ſibi conciliet, tale ſe conſilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam perſequitur *Apollodor.* III. p. 217. *T. H.*

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus eſt Mercurio in arietem converſo, & Penelope uxore Ulyſſis, Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque caſtiſſima Penelope adduci potuerit, ut hirco ſe ſubmitteret, admodum ſolerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus eſt in Συναγ. Ἱερ. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκπλήσας αὐτὸν μαγείας εἰς ὕφλιν αὐτῷ ἐπέστη, καὶ ἀχνύθη ὑπὸ τῷ τράγου· nonnihil ſane Penelopes honori conſultum vides, quae culpam praeſtare non tenetur, quam faſcinata magicis artibus ac mentis non compos admiſit. Pater Mercurius, ne neſcias, tertius eſt, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetuſtatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noſter hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauſerunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquiſſimus eſſet Pan, καὶ τ' ὄντα τ' πρώτων λογεμένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui ſtudio vetuſtatis barbaris adverſus Graecos ſaepe faviſſe deprehenditur, quanti Deorum huncce noviſſimum fecerit, haud obſcure declarat c. 146. καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσι ἀτρεκέως (οἱ Ἕλληνες) ὅτι ἐτράπετο γενόμενον· mirandum ſane fabulam alias excogitandi quidvis foecundiſſimam hac in parte claudicare: Athenienſes tamen, dummodo ſit iſte Pan idem, qui noſter, quod dubitare nonnullos ſcio, quis eſſet quamque ſalutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum ſub Imperatore Tiberio: quum enim ex inſula Paxis audita vox eſſet, magnum Panem obiiſſe, eaque res Romam relata cunctorum animos ipſiusque Tiberii advertiſſet, philologi, momento graviſſimae quaeſtionis expenſo, conjectarunt, hunc eſſe Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo ſagaciſſimis hominibus adverſari, tametſi qua fortuna, quoye conſilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; niſi quod deſertis locis, atque inſulis etiam eum valde delectatum fuiſſe ferant: vide *AEſchyl.* Perſ. v. 447. & Schol. Cur autem κεραοφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane cauſa eſt, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & noſtro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ & γλύφουσι αἰγοπρόσωπον & τραγοσκελέα, teſte *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan διφυὴς Theſpidi Tragicorum vetuſtiſſimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Theſpidem obſerva quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceſſiſſe, poſt quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numeroſiſſimam ab Athenienſibus adſcitus fuit Pan: vel Theſpis igitur ritus in Arcadia ſolennes deſcripſit, vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλοια ὀφλήσω [b] τοσαῦτα παῖσιν ἐπὶ τῇ ἀπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ μὲν οἰμνια εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτος ἤδη τρίτον ὑπὲρ Μαρα-

[b] τοσαῦτα] πρὸ Al. Hl.

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur; quod voluit Vir Maximus. Κερόεσσαν vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κερόεσσαν, ὁ τὰ ἀκροτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. κερόεις pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αἰπόλος, δίφυης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Παὶ τοῦ ἐν Πηνελόπης ἰλάσιον ἔτεα ἐστὶ τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panα ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. Μουσικὸς γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & Δημητρ. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν τόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὸ δὲ ἐξοπτὰ τῶν ἰδιωμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ κεραμίου σκεύους ἀλατευρωμένου. *teſtarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρόν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρόν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὑφαμιλλεῖται. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

ραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑστὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ ὦ Παὶὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τῦτο γὰ, οἶμαι, καλῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς ὦ Διονύσυ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπεδάζομαι πρὸς αὐτάς. ΕΡΜ. οἶδα ἐγώ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόστατέ, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ φιλοφρονῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκόντος γέ τινός.

rathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque obsérvor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitare blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρίθη] ἠρέθη F. ἠρέθη A1. f. V2. b Ταῖς] ταῖς ἂν f. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. f. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. f. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ep. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. idem.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuæ illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἰμὲ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδα, τὸ κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων σήκαλο Μιλτιάδας.

Pott. 306. f. & 390. f. V. & A.G.IV. 87.1. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noster* Δια. c. 9. Μακραὶ dicebatur spelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τῦτο] Id est, Πᾶνα. *F.G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J.B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. *J.* nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide Dial. seq. finem & *Epist. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amasse, vide *Polyan. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moschus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probissimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἐσαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pausan.* V. p. 448. solet quidem *Aristoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον· sed apud alios saepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ· utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἐὰν κακογενὲς ὀχεῖον ἐπιβῇ· *inscendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. *T.H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ἐρασταύλου πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod praeter Ed. *J.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cusi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri potest receptae, atque ab ipso *Luciano* profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεῶ κόπα παλιδρεπὲς Panem vocavit *Pindarus* apud *Aristotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re sacra faciunda; *Demosth* Πρ. Δημ. LXIII. ἰθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ & τῇ Μητρὶ τῇ θεῶν & τῷ Ἀπόλλωνι. *Hermesianactis* Gratiarum una Pitho, teste *Pausania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μίλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiastes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός· plures adnotavit testes *Kusterus* ad *Suid.* in Ἴυγξ. Echo, quae sibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam suspicari non absurdum est, librarios solenni facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

APOL.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

ΑΠΟΛ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν [f] διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

[f] Διακρίναις] διακρίσεως C. Atticorum more: διακρίνας F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμεγέθης εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθέτοις αὐτοῦ τούτου δηθεν Πρίαπον καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ τὴν Ἀφροδίτης τὴν Διώνης. Μνασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ, φασὶ, γλῶττας μεγάλου, καὶ γαστέρα ἐς αἰδοῖον λιχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς ἐς μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. V. M. du S.
Male mutarunt in Ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. T. H.

† Μητρὸς δὲ Ἀφρ. ἣ Διώνης] Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἣ M. du Soul. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: Schol. Theocr. ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Νάϊδος ἐκ Χιότης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνη: legatur Χιότης; Corruptus sine dubio Strabo XIII. p. 879. A. ἢ τὸ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Θεῶν, ὁμωνύντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν Θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιότης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores præcipui, persuasissimum habebant teste Pausan. IX. p. 771. T. H.

‡ Λειμῶνας] Λειμῖνας prima manus: mox factum λειμῆνας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. J. G.
Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. M. du S.

ta, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. T. H.

79. Πίτυϊ] Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2. Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. J. B.

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant pinum, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. E. L.

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. J. Reliqui Πίτυϊ. M. du S.

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohærent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288. ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV. p. 150. B. T. H.

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμεγέθης τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροτόδια· de qua dictione alibi. J. B.

καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκλονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκευάσθαι, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηται πολὺς ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένην τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριάπου, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενον, ἐγὼ μὲν παριέναι τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ὅτι σὲ ἦν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴν

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. A P. Putanne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim, quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam risi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

[a] Ξενοκλονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλυνεῖ. [b] Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἤν τις Ἑ. .] Orestis fabulam tangit, cum quo ausugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἐστίρας ὑποβεβρεγμένοι. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, λελουμένοις, σεσιωπῆσθαι μέθῃ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Def. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* λελουμένοι ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἐκπεπωκότες ἀφειδῶς, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τε ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην δὲ Λαμψάκῳ γενόμενον, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀβαρίδι· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πάρα τῆ εὐπρεπεῖς ἀνδριὰν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

25 σωφρων· καλὸς γὰρ σὺ, ὦ κομήτης, ὡς [c] ἂν νήφοντα ἄν σοι τὸν Πριαπον ὁπτιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ὁπτιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' ἧς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὃν ἐραιτῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀσχολούμενος; ἑωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ ἀσχρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ ἀφαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον ἐφεστιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

c Καὶ νήφοντά σοι] νήφοντά σοι ἴσως τὸν Πρ. *J.* νήφ· σοι ἂν τὸν Πρ. *V2.* d Μηδέν] μηδὲ ὧν τι *J.* pejus ἴν τι *V2.*

21. Εἶγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εἴγε, ὅτι μὴ καλῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιέρα. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπιχείρουν ἐρωτικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀδεμίτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰχὶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *J.B.*

29. Ἐστὶ] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *J.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ πρεσβ. πλ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*: eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεώνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. Ε, 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχουσι καὶ αὐτοὶ οἰνοχοῦντες multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνῳ τ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. ἐμὲ δ᾽ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, καὶ παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio solus Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quæ de die facio, quum in palæstris versor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo, sed præterea quæ ad mortuos spectant administranda sunt mihi in tot partes obeundas diviso.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ᾽ ἡμέραν ἑκάτερον ἐν ὑράνῳ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐπειδὴ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφροντίδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἄτλαντος θεραπεύομαι αὐτοῖς. καὶ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ἀφεὶς ὁ Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ᾽ ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ὑποσκεψόμενον τὴν

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt: mihi autem singulis diebus & hæc & ista sunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maja Atlantis filia natus ministro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, antequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Di-

a Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita B2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ὁ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχοπομπὸς, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. passim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J.B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis *Lucianus.* *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ᾽ ἡμέραν ἑκάτερον ἐν ὑράνῳ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non satisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant.* Etsi enim vera ista, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere σὺν γάρ ἐστιν εἶναι τὸ ἀναβιῶναι αὖθις, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ ᾧ χθὲς ἡμῶν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmuriensi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum sequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J.G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] B2. οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent desumta, tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis prosæ flagitat. *T.H.*

56. Καὶ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ἀφεὶς τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ᾽ ἣν πέπομφέ με, ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum jussisse ad Inonem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius se nunc eo missum esse a Jove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. *J.G.G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit *Graevius*, si tetigerit *Noster*, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile potest probari, nihil *Luciano* fuisse minus in mente, quum haec scriberet: apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ τὴν Ἀθάμαντος, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex *Pausania* atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, *Lucianum* memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. *T.H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος. *F.G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æsopi filia, vel, ut alii volunt, Nycteï.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. κἀγὼ ὅλως ἀπηγόρθυκα ἤδη. εἰ γάν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

Z E T Σ.

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρθυκα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quae ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπεικεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ—— πεπράσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὁ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δαιμ. p. 166. D. ſcribat, ὅτι ὁ δοῦλος τὸν ἐλεύθερον ἀπηγοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δισπότου μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὸν ἐλεύθερον ἀπηγορεύοντας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι διὰ τὴν κεκλημένην ἀτυχίαν ἢ κακόδουλοι, (*Noſter* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) διαπεσεῖν ἀπαλλαγὴν σὺν ἐλευθερίᾳ ἑαυτοῖς ἐπορίζοντες ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀπήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· ἢ ὅλως οὐδὲν ὅ,τι οὐ ξυνετάραξε, ἢ ξυνέχεε. ἢ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον ἢ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν ἢ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, ἢ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεσθαι πάντα; ἠγνόεις δὲ ἢ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τοῦ χαλινοῦ; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἢ ἐς τὸ ἐναντίον τῆς δρόμου ἐνίοτε, ἢ ἄνω ἢ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, ἢ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀκνοῦντι, ἢ οὐκ

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. V.

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμην] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβιβασάμενον *non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβίβασον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quaedam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐπιβιβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσαιμι ἐπὶ τὰς ἁπίνας τέκνα ἢ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχιον τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βιβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἐπιπόνως βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκὼς, *genubus innixus:* ἀνὴρ βαρὺς vel ἱδρεῖ καὶ βεβηκὼς, στιμπόπρεπτος τὴν ἀγχίλαιαν καὶ βεβηκὼς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθετος ἀξιωματικὴ ἕξις αὐτάρκης ἕξις βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐστῶσα ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata delitescit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἰχεῖτο τοῦ ἅρματος] *Micyllus*, *jugum currus*: hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

ἐπίσθιον αὐτῷ τ' ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καὶ ἐλιπάρησε δακρύων, ϗ ἡ μήτηρ Κλυμήνη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι ἑαυτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κατάντες αὖθις ἐπινεύειν, ϗ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, ϗ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ ϗ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, ϗ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τῆς μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, ϗ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχε τὴν ἄντυγα. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καίμοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγώμην ἔχω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἐξεργάσῃ, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον ϗ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τινῶν] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τ' τοῦ ἅρματος παραπεπηγυίας· λέγει δὲ τὸ κύκλου τοῦ περιπεπηγότος εἰ τῷ ἁρμάτι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τινῶν, quod ab *Homero* sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δίφροι δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τὸ δίφρου vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ παρεμφάσεις τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν ϗ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ παρεμφάσεις τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐπιδρομὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδρομάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τ' παρεμφάσεις, ἤ (scilicet παρεμφάσεως prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) ϗ ἄντυξ ἡ ἐπιδρομὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρτυσι δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χισὶν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτὸς. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τ' μὴ Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνιῶν, τὰς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξωτιχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. *T. H.*

πυρωδέστερον. ὡς ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ὦσιν ἔπεσιν ἐκδιφρωθεὶς, ἠλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσασαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π.

Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο-

Α Ρ.

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

α Γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ φασί (Γαλάται) ἀφ' ὧν χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανὸς, ἀφ' ὧν τοὺς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς εἶρα κεραυνῷ Ἠμιδαὴς Φαέθων πίσυν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι οὗτος μὲν . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἡτριημίφορος vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἢ οὐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων ἄγει οὐκ ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ διάγματα &c. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἐλίας ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τῶν γνωρίμων τινος παιδάριον μοιχωτισμόν διασάλμος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρᾷς, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἡ μώλωπις, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη δὲ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· τίγμασι praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι· ταινίαι μιγάλοι, γυμνοὶ

lux? nam equidem ut discernam eos, non est. MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jasoni socius navigabat: alter autem nihil tale præfert, sed purus est atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μέν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον

[b] Διδάξας] διάξας F. quod nisi Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

νοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτερος, ὅμοιον τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. T.H.

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum suspexit arenis.* M. du S.

42. Τὸ ὠοῦ τὸ ἡμίτ.] De pileo intellige. M. du S.

Τῷ ὠοῦ τὸ ἡμίτ.] Quum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, si nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori justi voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τῷ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque *Catullum* appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Castor & Pollux, quorum capita cassides obtatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species Plinio* H. N. XV. 21. & XXXV. 1. *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetustarum Edd. *serratae*; *Brantii*, *jubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solenni mutatione obscuratam, *Elmenhorstius*, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Castores autem Spartani jure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου τροχίλῳ ἐντέλμηνδρῷ Κάστωρ σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiss. *Possero* in versu 89. Κελυφάνῳ τροχίλῳ (ita legendum puto) ὀστρακομόρφῳ, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: *Hesych.* Ὀστράκων· Ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων· ἀντὶ τοῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo constituendus est hic *Aeschyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse *Salmasium* pateret, si genuinam summi Viri manum operi suscepto longe impar *Schrevelius* fuisset adsecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένοις κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἱφόρων γνωρίσματα ἀφ' ὧν τοῦ ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teste *Codino* in Orig. Const. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res sacerrima, velatum: εἶναι δὲ φασὶν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τικτῆν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque *Pausaniae* perduraverat vivacissimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum consarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit σύσσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus,

τιοι ὀφ τῇ χειρὶ, ᾗ ἵππῳ ἑκατέρῳ stella, jaculum in manu, & equus utrique ab-

quos κωνῆ geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἀλκθερίαν & εὐγένειαν· ὁ Λακεδαίμονος τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλκθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπερφανὴς· talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ὅταν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἱκετεύσαι, ὅτι τῶν λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς εἴδεσιν ἐπιλάμψαι λέγουσι· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera; gemina Ledae ſidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &c, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσις honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quem ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα & Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, Τzetzen adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὃν τὸ Λήδας ἐγκυμόνησεν Κάστωρ μόνος & Πολυδεύκης, ὁ ἀστὴρ μορφὴν μεγίστος αὐτῇ Διὸς· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum aliò ducunt, & arcanum nobis abſtruſius reeludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπολαβεῖν. πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἡμιθέους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὴν ἄνω ἀσφαῖραν ἑκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφους· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπιστίαν ἀκοῆς εἰς τελεχθεσμάτων πλάσματα συνφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τῶν ὑπὲρ γῆν ὀνομάτων θέσιν κακομηχανῆσθαι, τότε ὑραγὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διαιρήσαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ χῆς, τὸ δὲ ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τὰ ἑτερημερίας αὐτῶν προστρατόπεδοι διήγημα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, ὡς & ἀναγορεῦσιν εἰς ἡμέραν & νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτημερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locum *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphærium ingentis illius ovi erit ὑραγόμενον nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πάλιν, ait, τὰ ἐπιτιθέμενα αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αὐτοσόρμους τὸν ἡμισφαιρίων καλοῦσιν. Ergo Ledae fillorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſus. Tritopatreus*, quod

albus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- Ἀλβυκός· ὅτι πολλάκις ἐγὼ τ μὲν προσεῖ-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἄγων τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀναπτολιλίας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Eusebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ἐκ τῆ Σιδύκ (Σάδυκον vel Σάδυκον appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σανδύκον *Apollodor.* III. p. 239.) Διοσκούρους, ἢ Κάβειρους, ἢ Καβείρους, ἢ Σαμοθράκας· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem κ Θηβαίους τ Καβείρων τὴν τελετὴν παλαιώσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμῶ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi —— κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ, Οἵ τε Σαμοθράκλῃ ἱερὰ χθόνα ναιετάουσι Κινδύνους θητῶν ἀπερύκειν πολλοπλανήτων· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Καρύκειοι ἀνάκτορες, εὐδυάτοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἄναντες, ὁμῶ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀερσιδῆς, Οἵ τε κ ὑράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' σὺν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniæ rex victus διέπλευσεν πὸς Σαμοθράκλω, καὶ ἀφ-φύγων ἐπὶ τὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virilis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in cœlo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, præterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

του Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τ δὲ τῷ ϑ pellarium Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κύλλαϑ, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιϑον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Σάϑον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λόφους ἵππων ἐπιϑῆσαι ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιϑεῖναι χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξύϑ περιζώσϑαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους περιϑηκάτω καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἴδυσί τε πίονα μῆλα οἶνόν τ' ἴζαιτον — de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τ κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκεῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ περιϑείμϑ VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphicum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus πομπαλ τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τας ὑπὲρ τ σωτηρίας ψυχάς· εὐϑὺς δὲ τῷ πνεύματϑ ἐνδόντϑ, καὶ δυοῖν ἀστέροιν ἐπὶ τὰς τ Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπισεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: δὲ ϑ τοῖς ἐπιγινομένοις ὠφελιμώτατον γενομένης τ περιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τ πλοίων ψυχὰς μ τιϑεᾶϑ τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τ ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τ Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, ampleſtitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis; exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τ ϑαλάσσης λεχϑῆναι, ϗ σωτῆρας τ πλόων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaelitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μ τοὺς ἀδελφοὺς ἠϑὴ καλουμένους ὑπὸ τ πεπομένης εἰς ϑεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πιϛὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ὥστε αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἀναργεῖς εἶναι, ὃς' ἡμῶν ὑπὸ τ ϗ τῇ ϑαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, αὐτὴ ἐν εὐσεβοῦς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνϑ. Hæc ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ϗ αἰθέρϑ πτυχαῖς Σύνθακα ἑαυτοῦ ναυτίλοις σωτῆρα, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαι ϑαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ ϑάλατταν ἐπικοϑ ἐϛὶ κατὰ Εὐριπίδην σωτειρα· ὁ μέντοι Σοφοκλῆϑ ἔμπαλιν αὐτὰς ϗ τοὺς ναυτας αὐτὴν ἐπιφαίνειν. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres*: merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόμασι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenae praeſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ κὴ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπρὰς, ἐπιφαινομένους καὶ ἀφανίζοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſaepiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οὐ πάλαι ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὰν ἔχειν προσάγειν τοὺς διομόνους Ἀσυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἀναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. Θεῶν ἀνθρώπεια τὰ εἰλικρότατον τὴν περὶ τὰ γένεσιν τιμήν· multam ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν κὴ σωτήριον τύχην, iliae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαῖ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λαοῦ σωτῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μάκαρ *Carcin* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AEoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὦπιν βλητῆρα ὕσσων malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλήτειρα ὕσσων, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας ἐυσέλμων νεῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, veteſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris ſit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπερχόμενόν τι μαλάξοντας βίαιον πόντον, ἀπαίας τε ἀνέμων ῥιπάς· in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ὁμοιούσους, οἳ πολλοὺς μὲν ἤδη τριηρυμίας κατεπαύσαντο, πολλοὺς δὲ κὴ σώσαντες λαμπτῆρας ἐν τε νήσοις κὲ κατ' ἤπειρον ἀνῆψαν· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δῆθεν, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδελφεή. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανεῖσθαι κατὰ τὸ πίλαγος σώζειν τοὺς δικαίους quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ δ' αἰθερίας εἰσιχοῦσι πλακὸς Τοῖς μὲ μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Ὅσιοι δ' ὅσιον κὲ τὸ δίκαιον Φίλον οὐ βίστα, τοῦτον καλεῖν Ἐλένης μόχθων σάζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὁμεῖς τι κὴ ἐκ βυθοῦ ἕλκεῖε νᾶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ὁμοίους Θαυέσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὰ θαλάττης ἀνατεραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, κὴ σκάφους τῷ μὲ καλαδυτῷ, τῷ δὲ ἀφικλυζομένου, κὴ τῷ κύματι ὑπὲρ τὰ τοῖχον αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τὸ τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξέρπασαν τῷ κλυδωνίου τὸ πλοῖον quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ κὲ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων ὁρμητηρίους αὐτοὺς τε κὴ τὸν γόμον ἀλλ' οὐ τῷ μὲ ῥίνονται κλυδωνίῳ, τῷ δὲ προΐενται· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ ὠδίνες τοῖς ὦσιν ἐπιγινόμεναι· ταύτας ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποθε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐμέμψατο ἕτερος αὐτοὺς τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. οὐ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ νομὸν, εἴτε οὐδ' ὁπωσιοῦν ἀλλήλους, ὅσῳ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὅσῳπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παῖε.

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρωτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρώτιδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit. Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐν ὕπνῳ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ χέρσῳ τῆς Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖζον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παλαιοῖς πλοίοις ζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T.H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὑπὲρ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam aliquo ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἀποπεπτωκέναι τοῖς ὑπὸ τῆ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὅτι κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considere in ea navi, illaque vectos servare. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ὁλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄρις ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύσῃ, καὶ τἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ὅτοι δέ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικῦτοι ὄντες; ΕΡ. εὐδαμῶς, ἀλλὰ πρὸς ἔταχται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ὑπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις ἡ τέχνην.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apolod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέρους παρ' ἡμέραν καὶ οὐ θεοὺς εἶναι καὶ οὐ θνητοὺς ἔδοξε. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἑτερήμεροι] παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι, ἢ μίαν ἡμέραν μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὅτε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν οὐ Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Ἀΐδου. Fuere Viri Docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐπιμανῆναι τὴν ἀδιακρισίαν, *Schol. Homeri* νέμεσις πρὸς τὸ ἀδελφὼ τὼ ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀφ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δὲ τί κ. τ. ἡμῖν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. ὅτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δὲ· malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένῳ πρώτῳ Ἀρτέμιδι, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε· quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προεστήκει μὲν Ἄρτεμις τῇ Ἀπόλλωνος, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menander* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Eugrapho*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ὕδατος μόγος ἐστὶν Ἄρτεμις· θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μοῦσα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις· causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῦσι, ἀσφαλεῖς, βέβαιοι· pro Παύγιοι· Λαῦσα, ἀλίθρια· pro Λαίγιοι· ἦγι & ἦτε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἴργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰμάλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὑπομεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ θὴρ Διὸς αὐτῷ φαίης τὸν ἄγριον ὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὑπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι διάλογοι ιά, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύεσθαι διασκέπτει. G.

2. Ἐπιμεμῆνάναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο ὅτι ῥόδος, ὑ μάλοις, ὑδὲ κιχόνοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σιλίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ὁλοὰς μανίας — Ergo recte quadrat ἐπιμεμῆνναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac ἐμμαίνεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἐμμαίνας, ἐμμανῶς, ἐκμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr* ad Eid. VI, 7. Polyphemus ἀφ' ἧς τὴν εὐεσσίαν τῶν ἐρωμένων καὶ τὸ γάλακτος πολυκλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἱρὸν τῆς Γαλατείας certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T. H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amarae suam non intermisceat undam.* *G. C.*

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] MSS. L. & Ox. & Ed. *T.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τις τῶν ὀξυδερκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ φθονερικὸν τοῦτο ὑμῶν φέρω καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ὅτι τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς πρόποσι. Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τῶν ὀρῶν καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέῤῥιψε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δέγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρατος· ὑμεῖς δὲ παρόφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν καλὴν ἔδοξας, ὀλίφθορος εἶναι γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σοὶ ἐπαινέσαι ἔσχεν, ἢ τὸ λθικὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γαλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπόταν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἔσα τὸ ὄψιν, ἀπὸ πέ-

a Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. F. b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνδεεῖ τὸν ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ Ed. Priores Edd. ἐνδεεῖ καλὴ τὸν ὄψιν.

ſarcho frequens: ita verbum σκοπιωνεῖσθαι in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιὰς apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξοκόμας τόδε Πανὶ καὶ Ἀελλάσιν θῆλε Νύμφαις Δᾶφνις ἀπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶς) Θεόδωρος οἰνόμος. *Theocrit.* Eid. IX. 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I. 69. Αἶτνας σκοπιὰν uſurpet, ἀδόφραστικῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τῆς τὴν ὑψηλὴν Αἶτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρκαδίου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῶν πρόσθεν τῆς Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παραφυσίας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J.B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M.du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. I. *J.B.*

25. Ἐνδεεῖ τὸν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ jungendum erat ad τὸν ὄψιν nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, εἰδὲν ἐνδεέστερον ἐμοῦ, ἢ κατ' ὀλίγον ἴσαν. *T.H.*

Ibid. Τὸν ὄψιν] Mſſ. Ox. & P. τὸν ὄψιν, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεεῖ. quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra Θ. κρ. c. 7. & ιστ. β. c. 36. εἰκ. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyaenus* Strat. VIII. p. 602. C. τὸν ὄψιν ἀσπίδι. Juntina καλὴν τὸν ὄψιν. *M.du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἰσυμβολογικός. *J.B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ἔσα τὸν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſereniate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὅμοιον, ὡς εἰκεῖν, κατόπτρῳ*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ ἔγω νῦν εἶδον ἔχω καινὸν, ἅς μοι λέγουσι.
Ἡ μὲν πρὼ ἰς πόντον ἐσίβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα.
Καὶ καλὸς μὲν τὸν γέρων, καλὸς δ' ἐμὶν ὁ μέλας κόραξ &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi*
Quum placidum ventis ſtaret mare —. *G.C.*

πέτρας τινὸς, εἴποτε γαλήνη εἴη, ὄψει κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ὡδὶ ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπερέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστήν [b] καὶν τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη, ὅσον ἄν τις ὀγκᾶται ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ὡδὲ κόλλοπι προσφέρας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε ὡδὲ κατέχειν τὰ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὑπὲρ τῶν ἐρωτικῶν ἐκείνων ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ ὡδὶ ὑποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, ὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ὑπερέπῃ] ὑπιπρέπει O. b Κἂν τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro καὶν *f.* & Marg. *Aliv.* καὶ. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἤλῳ τῇ κιθάρᾳ. *V.*

33. Εἴποτε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἢ ῥᾷον ἐς πόντον ἐσιδόλεσσον· ἢς δὲ γαλάσας dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λάσιον ἄμφω παχέας ποτιδεῖν· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Revir. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα;] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi *Philops.* c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. A. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἵα κρανίον ἐλάφου quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne vocularn, quae propria sit poetis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem videram, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philostra-*

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑπέρας ⟨ὃ⟩ καὶ ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, ᾗ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ; ΓΑΛ. ἔχοις ἂν σύ, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ᾗ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρασος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάδας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, ᾗ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, ᾗ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

ΚΤΚ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καλαράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, ὀκοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κόλλοπι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὑ:] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίφυλλόν τοι ἴδικα νέβρως, Πάσας ἀμπεφόρως, ᾗ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἴ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; *T.H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κινάδας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάδων ἀπεβάλμος Dial. M. X. § 8. Sic κινάδας ἀπόζοντα, Dialog. ἑταιρ. Κινάδας, δυσωδῶν τῶν τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάδων τε μέλη, vult etiam κινάδων eſſe τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδας. *Catull.* *J.B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὑδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον αὐτὸν τοῦ ἄντρου, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ὑπεκλεύοντας δηλονότι τοῖς προμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δέ ἐστι μοι πανμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὁ ἕφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβών αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος Κύκλωψ, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, [b] ὑπεκλόταλον δέ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι στρέφεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum ver-

[a] Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. [b] Ὑπεκλόταλον] Ita G. P. J. V2. ἐπικουλάτατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. *G.C.*

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπικουλάτατον, scribit ἐπικουλότατον sic & apud *Synes.* ἐπικουλόταλα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπικουλάτης· sed ἐπίκουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. *J.G.G.*

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ἠνορέων· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρησι. v. 313. Ῥεῖα δ' ἀφίλων θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἄψ ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum., τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πῶμα non ipsas membranas, sed *Graevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. *T.H.*

88. Ἐπικουλότατον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. J. Mss. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπικουλωτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπικούλωτος. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσπικο— *M. du S.*

Ἐπικουλότατον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπικουλότατον. Est quidem in compositis ἐπικάλλτος per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς ὑπεπικουλοτοτέρας ταύτης ὕστης (τὴν ἀριστερὰς χειρός) Ἰππ. p. 561. v. 42. δυσεπικουλότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων τὸ τοῦ ταύτῃ τό, τε ἀτρεμεῖς καὶ ἀνεκπλητότατον ἢ ἀδουλωτότατον καὶ ἀπαμαρτητότατον καὶ δυσεπικουλότατον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδύτερός τε ἐπικουλωτότερος ἑκάστου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπικάλωτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπικουλωτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάκιστον τοῦτο ἐπικουλότατον κτῆμα ἀνθρώπου. *Stob.* e *Dione Chrys.* ἀβολὴ κακῶν καὶ ἐπικουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἴχθιστον καὶ ἐπικουλότατον. *T.H.*

93. Ἀσχύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀσχύω, *extendo, derado, acuo.*

tebatur; nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum vecte, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore cæcus sum tibi, Neptune.

αὐτὸ ἀνεῤῥέφετο, κ᾽ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμεν· τέλος δὲ εἰς ὕπνον καλεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τ᾽ μοχλὸν, κ᾽ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθευδοντα· κ᾽ ἀπ᾽ ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

3. NEP. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum consedissem juxta januam, venabar manibus expansis, solas prætermittens oves ad pastum, præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μηλαξὺ τυφλούμενος. ὁδ᾽ ὢν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἐ γὰ ἂν εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ᾽ πέτραν ἀπὸ τ᾽ θύρας.

ΚΥ. ἀλλ᾽ ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· κ᾽ καθίσας πλησὺ τ᾽ θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ᾽ νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

4. NEP. Intelligere mihi videor sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt: scisitati autem insidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confe-

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει βοήσασθαι ἐπ᾽ αὐτόν.

ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, κ᾽ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἠρόμην γε βοηθεύοντες τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰηθέν-

c Γε] Deest in P. d Καθίσας] καθίσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi μιθίσας pro μισθώσας, non digna sane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας. G.

acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τ᾽ μοχλὸν ἐ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε μὲ καθεύδοντα. Quibus addit de suo, *sed videndum est an* ἀποξύω *possit etiam pro* ἀποξύνω *accipi, id est, acuo:* quidni? modo potestate secundaria, *deradendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* sumtum Od. I, 326. — ἀποξύσας δ᾽ ἐκέλευσα· mox: — ἐγὼ δ᾽ ἐθέλουσα θοὸν ξύσσασα Ἄκρον, ὄφρα δὲ λαβὼν ἐνυφάντειον ἐν πυρὶ κηλέῳ *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τοῦ δ᾽ ἐξαποξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* ἐθέλουσα *Scholiastes* interpretatur: ἀποξύσασα· tum ἐνυφάντειον, ὑφάντου εἶς τὸ δοκὸν πεσῶσαι. Distinctionem, quae perperam in nonnullis Edd. posita *Benedictum* deceperat, recte collocavit *Budaeus*: ceterum unde promserit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: *Stephanus* certe verbum istud compositum, tametsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. *T. H.*

Ibid. Μοχλὸν] *Palo, Virgil.* AEn. III. — *& telo lumen terebramus acuto.* *G. C.*

Ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vectle & praeterea igne succenso.* Sic est interpungendum & vertendum. *J. C.*

2. Καὶ καθίσας] Usque ad μόνα aberant a Mss. *J. B.*

6. Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte distinguit hæc editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ᾽ ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. *J. G.*

Μανθάνω ὑπ᾽ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, debuerat scribi: μανθάνω ἀπ᾽ ἐκείνων, *ex iis, quae narras, intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane *V2.* & ferri potest, ὑπ᾽ ἐκείνοις, scilicet προβάτοις· sed potius habuero, ὑπ᾽ ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. Od. I, 444. *Nonnus* sive *Maximus* Σχολ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. λέληθεν δὲ μισθώσας τ᾽ Κύκλωπα, κ᾽ τυφλώσας αὐτὸν, κ᾽ ὑπὸ τὸ ἔριον δὺς κριῷ καταχρησάμενος ὀχήματι, κ᾽ ἐξελθὼν σὺν τοῦ κριῷ ἔτως ἀπέφυγε. *T. H.*

οἰηθέντες με, ὤχοντο ἀπιόντες. ὅτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ † συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμοῖν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἢ ἀπολλύναι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T. H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis polluereturn, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Sicaniis Alpheus aquis — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς θύρας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρημίαν κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἤδη ποταμοῦ. *J. B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἅ δ' Ἀρτιμις, ὦ κόραι, φεύγουσα τὸν Ἀλφεὸν, mutatum iret in Ἅ δ' Ἀφροδιτα, ὦ κόραι. Ἀλφειόα vel Ἀλφειῶσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἀλφειὸς] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. G.C.

22. Οὔτε ἀναμίγνυσαι..] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem affe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πᾶσι ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀλφηστὸς γενόμενος, ἀλλὰ ἀλφὴ ὑπὸ θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Α Λ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟ.

b Ὅπου] ὅποι *J. Vr.*

ferentem, p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto ὅτι ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀλφηστὸς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀλφηστὸς & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀλφηστὸς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæſitum in ἀλφηστὸς, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τῷ ἀλφηστὸς εἶναι eſt poteſtas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τι ἀλφὴ τοσοῦτον πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τῆς πόντου μὴ ἀλφεσθὲν τῇ θαλάττῃ &c. παυσανίας μυθῶδης. V. p. 325. C. Padus ἀλφεσθεὶς εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστηκέναι ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύνειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ ἀλφεσθὲν τὸ ποτίμιον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὲς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Jonen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἅπασης οἴκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι δὲ τηρησάσης τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ πάλαι, κατὰ τὴν ἐπ' Ἀλφειῷ ὑπικηύσασα μῦθον, ὃς ὑπὸ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸ πέλαμὸν ἀλφὴ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quae alibi proferentur, junĉta per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſaſpectum mihi eſt ἐλεγχε nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſaepe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρον latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Laro hiante Eraſmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Ariſtot.* Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανεῖν. *Neſcio ubi, ſicut gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exferturus.* *J. J.*

Ἀναφανεῖν] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελή· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ λιμνώδη τέ ἐστι, καὶ λιμνὴ καθαρῶ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιπτέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

a Αὐτῶν] αὐτὰς *J. V2.* Marg. *AIW.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ πῶ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δηρὶ κατέκιμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελεώτατόν κατ' αὐτὸν νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκροτάτον ἀποστίλβουσι, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὸ δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτῃ καὶ τόδε τὸ ἱρὸν νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτῃ· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἁπλοῦν τὸ, καὶ ἀκριβείαν ἀρκοῦντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποώτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτῃ καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ, ταύτῃ, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα δή σὺν ὅτε τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κόρσιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Grenovius.* Cujus exemplis ex *Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniisse.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem,* &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, qua lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* socii *in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. *J. J.*

HA

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ΣΥΓΚΥΡΟΣΙΔΗΣ. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα ἡ πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ὃν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι ἥμ, καὶ εὐτύχει σὺ τοῦ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, ποῦ ἡ Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει νυν ἡδὺ ἀγαπωμένῳ· καὶ ἀναδὺς ἐκ [c] θαλάττης ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνῳ] ἐκείνῳ *J. Vr.* *AIW.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναυλιμίγνυσο. C. P.

Ἤδη ποῦ . . . αὖτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ ὧν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοὶ, ὅλη ἔσται σὺ τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde *Max.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὲ non eſt idem plane, quod αὕτη ſic enim ſcribendum fuerat, ἡδὲ δὴ ποῦ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet οὕτω in hoc ſtructurae genere cioberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτέθραμμός τοι τὴν τῶν φοιτητῶν εὐτέλειαν οὕτω εὐκαίρως πως τότε. *Noſter* ποῦς δὴ Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἷόν πού τοι καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἐν τῷ εὐμοιραχειρίσαι τοῦτ' ἴσχι. de Luct. οἱ δὲ τοῦ μόνου βίου πολλοὶ ὄντες εἰσι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διανοῇ τί ἴσχι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi. & in Sicilia rurſus tranſjecto mari effundere ameniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πώουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωσαγ. Ισ. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνου δ' ἀπέραντον τὸ τῆς Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναδύζει] Inde ἀναδύεσι πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναχεῖται, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ὃν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τὸ Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἀπαιμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χάιρε ὦδε τὸν ἀγαπωμένον. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἴσως οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πομφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iiſdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ὧδε τὸν σελήνην ἀπελθών. Κάρης ἔτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. F.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν ἁπλῶς συναυλούντων ἀκούειν. Ejusmodi συναυλίαι, ſive συμφωνίαν τινὰ τῶν αὐλητῶν ὑπὸ παυσωνείοις συναυλούντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Pollucе*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν αὐδῶν προσαυλοῦσιν οἱονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει, hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγέλαι συμφωνίας ἀμιβαῖον· αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MENELAI ET PROTEI

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐναλίων γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ οὐ πιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι πρός σε, γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MEN.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ὅταν δύο ἢ πλείους αὐλήσωσι συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίως, εἴτε διάφορα, ὁ μὲν καλάμαυλα, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἰταυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν & κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ & συμφθεγγομένης. haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστικοὶ, οἷς καὶ προσῆλθον, meminitque *Athenaeus* τῶν ἐν αὐλῷ περὶ λύραν καινοτήτων. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τῷ θρήνῳ τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρον) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἴδοι καὶ πέτραις δεθῆναι δέκτρια, καὶ ὄρεσι νῶτα εἰς συναυλίαν τῶν πόνων. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρημίους ἀκταῖς συναυλίαν ἀλοφυρόμενοι. Praeiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμων. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλλείπειν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας ὥσπερ τῶν τε σοφιστῶν καὶ τῶν ἐπῶν παρεπεσεῖται τὸ χορεῖον. *Heſychius* adſirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διττόν quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὀ ἰχθὺν) ἐνθρυπτόμενον ἔχει πρὸς τὸ γλαῦκον συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederunt, *eodem abvecto cum fanie illo miſcean-*

ris, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσασθαι χωρὶς τὴν συναυλίαν τοιαύτην τινὰ *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: talis συναυλία γεγονυῖα, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt in μανλία & ὁμαυλία. T. H.

M. καὶ II.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. M. de S.

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum, fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet; veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ δεῦρο σὺ, ἔφη, ὁ Πρωτέως παλαιστής, γίγνου, id eſt, *ſed prorſus Proteï in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorqueas.* G. C.

98. Ει-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas mennet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quædam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit. MEN. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quæque hujus piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæserit cirris, illi similem se reddit,

ΠΡ. Καὶ πῶς ἂν ἡ ἀπάτη δηλοῖ τὸ ἔντεχνον ἀναργῶν γενομένη; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μεταπεποίηκα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἡγῇ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστηκυῖα, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε ὁμοῦ πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς εἰδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁπόθεν ὁ ἰχθὺς ἔστιν εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον. ὁπόθεν δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίαν ἂν πέτραν προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τοῖς πλεκτάναις, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *Al. J. Vr. S.* b Καίειν] Ita vetustae Edd. eaque reperitur in *Xenophontis* scribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* κάειν.

38. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & seqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἡγῇ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκεῖ. *Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἑστηκυῖα. Quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obiicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *J. G. C.*

Ibid. Ψεῦδος εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἐπεξήγησις, *Φαντασία τις* &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. *Hesych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ὡσανεὶ χρυσοῦ τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas conversione particulam vide Polluceae declamationis, quam *Philostratus* excerpsit de V. S. II. c. 12. ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδ' ὅσον ἔχει πολυπλόκου, ὅς τινι πέτρῃ,
Τῇ προσεμιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη

Id est,

Talentem habens vafri polypi, qui protinus illa,
De quibus admorit, saxa colore refert.

Idem *Eustathius* in eo, qui περὶ Ὀρχήστου inscribitur, ex *Pindaro* opinor: πουτίου δηλοῖς πετραίου δίον ἔχων. *G. C.*

76. Ὁποίαν ἂν πέτραν] *Aelian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula*, *caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, *crines*, πρίχες, recentioribus Graecis πορφίαι vel *chevi*, *crines*, *cirri*, *pedes*, *brachia*, *flagella*, ut adversus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* observavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodesse potuerat *N. Heinsio* minus in hac re circumspecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Lucian.* ad M. Eyn. *Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Hesych.* opportune *Eustath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶν πολυπόδων πλεκτάνων διὰ μέσου τρυπήσεις, διὰ δὲ βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρωτεῖαι ταῖς πλεκτάναις ὑπάρχουσιν ὁμοιαι ἄνω κοτυληδίοις κοιλοῖς, ἐφ' ὧν ἐπιπροσμάζουσι apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ὑπὸ ταῖς πλεκτάναις τρῆσαι ὑπὸ μικρούς male vulgatur ἰσχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἁρμόζῃ τὰς κοτύλας καὶ προσφὺς ἔχοιτο adhuc illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset *Lucianus*, cur

τὸν, ᾗ μεταβάλλει τ' χρόαν, μιμούμενος τ' πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὺς ἁλιέας, μὴ δολ-80 λάτλων, μηδὲ φανερὸς ὢν ἀφ' τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. 85 ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τ' αὐτὸν πῦρ ᾗ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur; ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ. PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ. PAN.

ΕΙδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ. 90 ἐγὼ ξυνεστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἂν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις γὰρ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεσαν ἐς τ' θάλαμον, ὑπὸ τ' Ἀμ-95 φιτρίτης καὶ τ' Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore τῶν πλακουντίων extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lego loci ſumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F. G.* Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*. hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi*. *J. C.* Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. εἶδον εἶδον τὴν κάκωσιν τῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gataker*us eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν εἶδον, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *ejusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae*: nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraicam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τ῀ μὴ πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τ῀ νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δέ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥστε ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέτησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐν κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τ῀ Ἴδην παρὰ τ῀ Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγινώσκειν τ῀ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τ῀ Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μῆ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τ῀ κρατῆσαι; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τ῀ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ ἀφιγμένος ἀμβλυώττῃ.

TPI-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἔδων ἴδω. *T. H.*

7. Ἐπιλίξαιο] Hunc *Luciani* locum *Budæus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλήγειν celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπιλίξαντο. VIII, 128. Τῶν δὲ στρατηγῶν ἐπιλιξαμένους τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione ἐκλίξαι & ἐπιλίξαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλεγόμενος *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ νῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται, *singula scripturam ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐς τὸ πρὶ ψυχῆς γράμμα· ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέτησεν αὐτός] Commodius αὐτὸς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset.* Paulo post κρίναι legas an κρῖναι nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον ἔδαι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καί τις ἥξει μῆ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνει, ut Θ. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν σαυτῷ δικάσειας κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τ῀ Ἴδην. καί τις ἥξει μῆ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τ῀ κρατῆσαι. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τ῀ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, die Panope?* Pa. *hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi; nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Η) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, ἔρχεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλθεῖν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὔκουν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τὸ ὄνομα· ἐπυθόμην γάρ, ὅτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρὸν

32. ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων τῶν πεντήκοντα πατὴρ. V.

25. Ὑδροφόρος] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Συλλαγαγεῖν τὰς θυγατέρας ἐπὶ αὐτουργῷ διδόναι, καὶ πέμπειν ὕδωρ ἀφορισμένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργῷ διδόναι] Leg. *Suetonius* Augusti. *J.B.*

Αὐτουργῷ] *Antonimus* I. §. 5. Θεοῦ τῇ τροφίμῳ accepisse se scribit τὸ Φαίστιον, καὶ ὑπογαῖον, καὶ αὐτουργικόν ibi *Gataker*us hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδίδακτοι, αὐτουργίαι καὶ αὐτοδιδαξία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπειν ὕδωρ γε ὑποφορίους pro τε. Quod *Gravius* monet jungi debere, ἀόριστος πρὸς τὸ ἔλθειν, Interpretes non praeteriit. *T.H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὸν τὸν δρόμον ἐξ Ἄργους ἐς Λέρνην.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul verigeris, locis non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum euntem vix longa*

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: scisciatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias,

&

non ideasse pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἀργείων ἡ πόλεως τετρακοσίοις καὶ χιλίοις σταδίοις ἡ κατὰ πόντον Θάλασσα quam intercapedinem, spatium inter Piraeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγίας χωρὶς pro Τεγέας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὸν Θαλασσεῖον τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 366. B. ἀπέχει τῶν Ἄργους ἑξήκοντα σταδίους ἀπὸ τῆς Θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lernae a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. nec quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

At-

& ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro ministeria conducefacit, ut impigræ sint.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, quum persecutus es, quæ spectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus est aquationis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

γαγεῖν τὰς ὑδροφόρας, καὶ αὐτὴν μὲν διδάσκειν, καὶ πάντα ὕδωρ τε ἀντλεῖν καὶ πρὸς 35 τὰ ἄλλα παιδεύειν ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃ.

ΠΟ. Μόνη δὲ σὺ δύνῃ μακρὰν ὅτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἢ μεῖρίαν με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὸ παιδός· ὥστε 40 ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ ὀχεῖόν που κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἔστιν ἐνθάδε ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. οὐκοῦν ζεύξομεν τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν ἀσχολίαν 45 στρεβλῆν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα διασκευάζειν· σὺ δὲ ἄλλα δελφίνά μοι τινὰ τῶν ἀκέων ἀπόδεικνυ· ἁρπασόμενος γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ

σοι

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Sabal. Rindar.* ad O. 7, 60. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας πρώτη κατὰ δὲ τινας λοιμοῦδης χωρίον, ἐν ᾧ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὕδραν κεῖσθαι· φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀσωπὸν πρώτον εἰσπεσεῖν ἐνταῦθα καὶ πάλιν φανῆναι. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβατον πρώτην, illa λίμνη ἐν Ἄργει ὅτου καλαμώδης dicitur *Hesychio:* quod si nomen, hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pausan.* p. 100. eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλευόμενον δὲ τὸν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις ἔχοντας τοὺς Λερναίους, καὶ τὸν Κλεομένη καλοῦντα τοὺς Λέρνα, ὅπου συνελεύσεσθαι ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illustris *Ez. Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 47. ubi *Luciani* loca non praetermisit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ἔστησε τὴν Λαΐδα Σικυώνιον καὶ τὴν Πιτάνην ὑδροφοροῦσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior est Lais sive filia, ut ratio temporum ostendit. T. H.

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρνην] Longum sane iter, quod, uti ex *Pausania* constat, (p. 79. ed.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus.* De μεῖρίᾳ. A. videant quibus hae res cordi sunt, doctissimum *Ez. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & seqq. M. du S.

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. J. B.

Ibid. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος.] *Homerus* Iliad. Δ. v. 171. Vide ibi scholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui ostendit Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cujus varias significationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiasten* sua hausisse. J. G. G.

43. Οὐκοῦν ζεύξομεν τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, submittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc sisti, inquisitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, si currus jungatur. Deinde σὺ δὲ ἄλλα, est *fulsem,* ut apud *Aristoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἄλλα τούτων ἄξιος τὸ μὴ κακῶς.

Sic autem verte: *Imo itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, fulsem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in qua equitans celerrime provehar.* J. G. G.

46. Σὺ δὲ ἄλλα.] Priorum interpretatione praestat Graevii versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in *Aristoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praeponitur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. T. H.

Ibid. Δελφίνα.] *Philostratus* de eadem re aliter p. 774. ἐπειδὴ δ' ἐκπεσόμενος τὸ ἅρμα ἁρπάσῃ τοὺς ἵππους, καὶ τὰς ἡνίας, καὶ γλαυκὸς, καὶ τὸ Δίμωνος δελφίνιον. M. du S.

49. Ἐν-

σοι οὗτοσὶ ὁ Δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. ἴσως· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ ὑφηνίοχει, ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δὲ σκόπει ὁπόταν ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ὑπεπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἁλία καλαδῦσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

[a] Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Ἐῶγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. ἐῶγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιοῖς ἀόκνους εἶναι αὐτὰς delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπόταν ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπόταν ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπόταν ἂν &c. vel etiam potius interfere ἢ· ἀποσκόπει, ἢ ὁπόταν ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans: hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, fine non expectato, Neptuni sermonem interclpit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἀπὸ δ' ἀφικέλο ἐς τὸν Λιβύην, ὕδια ἴσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. *Ἀποσκοπεῖν e longinquo prospectare observandi causa:* Nost. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτρεσε ἀποσκοπῶν τὸν τῆ πιλάσσους κίνησιν etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.Ha*

58. Αἰγύπτου τοῦ Δ.] Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Baif.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή sic enim solent, etiam *Noster* in Asino §. 16. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ἃ μὴ γένηται ἄδικον unde simul liquet minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδωρ, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, οἱ Σικελίας φασὶν ἀναδῦναι τὰ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* A. Θ. XIV. ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἀναδῦναι τὸν γῦν ἰκτῖνα quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ὑπὸν longe certe commodius erit πεσεῖν, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὸν πέτρον ἐῶν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐπάλλε ῥίψας ἑαυτὸν ἐκεῖσε ζῷν ἔσεσθαι ἔφασκον μὴ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX: & *Th. Munckerum*. *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatae Edd. πάθῃς. *El.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμον.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pausan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδῦναι] Fuit cum mihi videretur scripsisse

ibi, percuſſa tridente hac petra, prope maris æſtum: tu vero felix eris, ſororumque ſola non feres aquam mortua.

θα, παταξας τῇ τριαίνῃ τ πέτραν πλησίον τ κλύσματος· ϗ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, ϗ μόνη τ ἀδελφῶν οὐ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita eſt, Note: neque tunc tamen erat juvenca, ſed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

N O T.

ΤΑύτιν, ὦ Ζέφυρε, τ δάμαλιν, ἣν ἀφ' ϗ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλλὰ ἔρωτι; ΖΕ. ναὶ, ὦ Νότε· ἀ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν ϗ πολαμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι ϗ πάνυ ἔρωτα ἐρᾷ τ Διός. ᵇ ΝΟ. νῦν ὢν ἔτι ἐρᾷ τ βοός; ΖΕ.

ᵇ NO.] In *F. A1. J. Zs.* ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναΐδες θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθός φησι, τὸν ἄδυτον ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ἀπέκτειναν. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδῦναι. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδῦσης. *M. du S.*

66. Παταξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Παταξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δίχα πολὺ διῆκε, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα — *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα διῆκε eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis.* Miror hoc non fuiſſe in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη οὐ .] Scripſitne hoc præter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pauſan.* p. 80, 24. cujus filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide ſupra Θ. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & ſ. Διαφορεύειν τὴν κόρην, διαφθείρειν: διακορίζειν, διαπαρθενεύειν. deflorare, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omiſit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι, ubi eſt *Scholiaſtae* Διατριβῶν. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut ſupra monui, *Ovidius.* *M. du S.*

* Διεχθίσαντο] Quid ſit διεχθ. ingenue fateor, neſcio. At certiſſime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt.* Ideo nimirum quod interfecerant maritos ſuos, apud inferos aquam in pertuſum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula noriſſima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertuſus, perforatus:* eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio uſurpatur; ut ab ipſo *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τῶ Δαναῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθίσαντο, quod, monente Clar. *Jenſio*, ſic mutavimus. Pro τετριμμένον ſ. τετρυπημένον. *C.* τετράμενον. *M. du S.*

Etſi διεχθίσαντο Graecum ſit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus veriſſimum eſt *Jenſii* διεχρήσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετριμένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον. Danaïdum πίθος τετριμένος vulgatiſſimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Ariſtot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum.* Alii ſaepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. ſed illud, ſi *Thomae Magiſtro* credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in ψάφοις τετριμένας & τετρυπημένας. *T. H.*

ΖΕ. ἡ μάλα· ἡ ἀφ' τοῦτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε ἡ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν ἢ θάλαττα ἕως ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ἡ αὐτὴ, ἡ τὸ τεχθέν.

ZEP. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

NO. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἡ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἡ ἡμῖν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῖν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι πνεῖν. NO. θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· μὴ Δία εὐνοϊκώτερα ἡμῖν ὕτω γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη μὲν διεπέρασε, ἡ ἐξέβησεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲ τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα πανκάλλη αὖθις ἐποίησε; NO. ὦ δόξα γῆν· ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔστι τὰ κέρατα, οὐδὲ ὁπλὰ, ἡ δίχηλα τὰ

2. NOT. Hæc juvenca ut Dea fiat? ZEP. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. NO. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ZEP. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

a Ταῦτα] ὁρῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ᾗ ἤδη, θεὸς γένηται ἡ αὐτὴ ἡ τὸ τεχθέν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἡ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἡ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἔ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνοϊκώτερα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ δὲ ἀλλὰ ἡ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omisit γὰρ· ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξέβησεν ἐς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, ἡ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξεπήδα εἰς Ταύρους. In mercede Conductis, ma-

ριρρίζανίες τὸ δύσηνον σκαφιδίων, ἄβλιοι κακῶς ἐξεπήδατε *J.G.*

Ἐξέβησεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξεπήδα, ἐξεπήδατε, usurpare vix licebit ἐξέβησεν; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia mollíverit. Rectissimum est νίω, νύσω, νένυκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἡ ἡμῖν νεοττὸν· *Hesych.* Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσούμεθα, νηξόμεθα. Νευτὴρ (vel potius νόσῃρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet *Aristot.* Z. L. V. c. 6. τὸν δὲ νεῦσιν ᾗ μὴ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ᾗ ᾗ ἐπὶ τὸ σῶμα πεσεῖται & τὰ νδυσικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ παλαίμων ὑπὲρ &c. στιγανόπους ᾗ ἡ νδυσικὸς quae plane firmant *Philostrati* νευσικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἱλάεσι νδυσαὶ in Lexiph. §. 13. quae alias ἁλιμάδες vel κολυμβάδες ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet Ἀφνεῦσαι οὐ τῷ ὕδατι. *Themistius* eleganter: τὸ μὲ δὴ ἠμιμισθον σοφιστῶν μόλις πως ἄρα διανεύσαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανεύσαμεν, ἀντὶ τῦ ἐπιφθήμεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, Ἀφανεῦσαι, pro Διανεῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucyd.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέπλευσαν cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipsum illud ἐξένευσα est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; ubi vide *Barnesium. Hesychius*: Ἐκνεύσας, ἐκπλαγείς. Pla-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ 95 γενείου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. RECte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Ε Ρ Σ.

1. Ἔργε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲν φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὑπὲρ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τοῦ μη-

Παιμονίων τῷ πτώματι occurrit in sequ. Dial. *T. H.*

88. *Τὴραποδητί*] Hoc cur apud *Suidam Kusterus* malit, quam *Τὴραποδητί*, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, *ἀκροποδητί*. Dicitur etiam *τὴραποδιδὸν*. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & *Σκιάποδες*, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. *νήπιον. παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων.* Apud *Etymol.* in *Στάδιον*. p. 743. est *τὴραποδιστὶ τὸ πάλαι ἐξεκαῦτιτις.* *T. H.*

95. *Κυνοπρόσωπος*] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. *Ὅτι . . . .*] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. *Τὸ τῆ Ἰνοῦς π.*] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. *Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων*] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Munckerum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde est necesse*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praeruptas letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* Γεράνια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' ὗ ἠλάσα Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari*: Ino ἀπὸ Γερανείας τοῦ ὄρους τῶν Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σῶσα ἐπὶ τῶν καλουμένων Μολουρίδος πέτρας ἄλλο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὸν ὑποκειμένου θάλασσαν rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* εἰς τινα ναυηγὸν ὑπὸ Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα· ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄγκαια νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim sive νῆσος Μαθουρίας, sive Μαθουριάδις νῆσος, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam *Μολούριον*· sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίᾳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη ἀφ' τοῦ λευκοῦ πηδίου θέουσα, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέκεινται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ἀφτείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥᾶχις τις μεγάλη μεταξὺ ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τὸ Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὅρεσι· εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαΐδα. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV, 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τῶν Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τῶν

μηξὸς ἐμπεσόν· ᾗ νῦν σὺ τ̃ κιθαρῳδὸν τοῦτον τ̃ ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξῳ ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, ᾗ κιθάρᾳ· οὐδὲ ταῦτ' εἰδὼς κακῶς ὑπὸ τ̃ ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ᾗ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. ᾗ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἂν τὰ κατ' τ̃ Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, ᾗ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν διὰ τ̃ τέχνην. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τ̃ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τ̃ Μήθυμναν,

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna poſtquam dorſo ſublevaſſes cum ipſo habitu citharoedico & cithara, enataſti ad Tænarum, neque neglexiſti male nautarum ſcelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipſi in piſces verſi. NEP. Imo equidem accuſo Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuiſſet in poteſtatem redigere tantum, quo pacto alios ſibi ſubjecit. At quomodo, quæ ad Arionem iſtum ſpectant, ſunt facta, Delphin?

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & ſæpius arceſſebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias deſiderium cepit domum redeundi Methymnam

[a] ΠΟ. ᾗ μέμφομ.] Haec, omiſſo Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ὑμᾶς καλαν. [b] Πῶς δ' ἂν] Πο. πῶς δ' ἂν P. L. Pariter C. ſed neglecto Πο. quod ſecuti ſumus: priores Edd. ὅπως γᾶν.

παιδὸς, ᾗ γῇ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσεται. Λευκοθέᾳ politum inter ἑαυτῆς & τὸ τ̃ Νηρηΐδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a ſequente mox verbo* χρήσεται adfirmans: illud alienum prorſus quaſi nondum ſufficeret, addit inſuper: *phraſin autem* χρήσεται Λευκοθέᾳς *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur perſona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, ſi non ſuccurrat, mox editurus eſt. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ ᾗ κιθάρᾳ] Vel haec ſuo loco ſunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel poſt Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in ſimili caſu Coerani Parii: ᾗ ἔνθα ἐξενήξαιτο ἔχοντες αὐτὸν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conſpirant, in Arionis hiſtoria diſſentit Noſter, alios ſine dubio ſecutus auctores. Vid. *Joſ. Scaligeri* Anim. in *Euſeb.* p. 84. hymnus Arionis ipſius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* ſervatus eſt de Anim. XII, 45. Apud *Philoſtratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ ſtatua eſt poëtae celeberrimi aenea, quam in ſempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant· δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ᾗ ᾠδῆς φίλους, ᾗ οἵους ᾐσθάνεσθαι πρὸς λύρας ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐμμουσικῆς· ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, ſic φιλόμουσοι ſaepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorſum ſuſcipiente ac ſuſtentante ἀναλαβὼν uſurpatur vel ὑπολαβὼν infra: utrumvis verbum reſtitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐμοῦ μυσίου, ᾗ πειρατίου σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤ τοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, eſt illud omnino hujus poteſtatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis hiſtoria dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴ proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ὡς τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι· mox: ἐνδύντα τε πᾶσαι τὴν σκευὴν, ᾗ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Caſſ.* LXI. p. 699. A. ἔστη τε ἐπὶ τ̃ σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπιπόρπαμα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἂν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γᾶν, minus commode. Obſervandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monſtrat, unde vulgata fluxerit: quum enim ſcriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἂν, omiſſa, quod ſaepenumero fieri ſolet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae ſequenti junctum adhaeſit: quamvis autem ὅπως interdum ita poſitum occurrat, ut vicem τῷ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius eſt orationis contextus, quam qui eum uſum recipere poſſit. Deinde ſuſpicionem injicit aliter olim haec fuiſſe diſtincta, eum in modum ſcilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἂν &c. cuncta non Neptuno, ſed Delphini fuerint tributa; quod ſatis commode potuiſſe fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ἐπιδείξασθαι τὸ πλῆθος· καὶ ἅπαξ πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα συννέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντά με, καὶ ἄσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ σε [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

ΠΟ-

[c] Ἐγένοντο] Ἐγένοντο *F. J. V2.* In ceteris Edd. *ἐγένετο* illud praeferendum duxi. [d] Φιλομουσίας] φιλοτιμίας *F.* notatumque in margine *A1W.*

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' οὐ &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. *T. H.*

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeiſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509. D. παῖδας ἐκ γυναικὸς ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' ὑπόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπόφαιν' ἰσομύη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. *T. H.*

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ὑπεπήδησεν, *inſiliit.* *J. C.*

32. Ἐπαινῶ σε φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τὸ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. *T. H.*

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

Π Ο Σ. N E P.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καθηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα- 35

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρηίδων omnes Edd. excepta *F.* ubi Ἀμφιτρύτης repoſitum hoc etiam in *AIW.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *F.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitis arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G.C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcerrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παισὶ ἀρείοις εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σέρων ὁ ἐπώνυμος τῆς πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμον τοῦ θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τῷ ἰνιαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τι ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis συντυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἱστορίας in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δ' γήρως τιμῆς ὑπὸν ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆ γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γήρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείσθω. τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ὅν τῳ ἐπωνύμῳ παρολάγει τεθάφθω· ἐλεῦμεν γὰρ αὐτὴν οἵαπερ ἔσχε ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς παθοῦσαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις· οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ [b] ἔφην ὅν τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ὅν τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *f. Vz. S. A.* Marg. *AIW.* In ceteris Edd. ἔφης. [c] Τρῳάδι ὅν τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ὅν τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone affiicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem lcaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. *G.C.*

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *f.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus*. Edd. reliquae ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. ὀλίγ. c. 12. Ἕτεροι θύουσιν ὅν Ἰλίῳ, ἢ Πρ. καταπλεῦσαν ὅν Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ὅν τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ὅν τῇ τρῳάδι ἢ ὅν τῇ χερρονήσῳ τεθάψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepeliatur :* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *f.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ὅν τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὸν ἀντιπέρας Χερρόνησον τῆς Θρᾴκης. Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ὅν Χερρονήσῳ τῇ καλουμένῃ Ἀβύδῳ *Xenophon* non procul initio libri primi Κ. Α. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate deſignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν μεταξὺ πεφυκότα θάλασσαν Σηστοῦ καὶ Χερρονήσου, ἄλισθεν εἰς τὸ βυθὸν ἡ Ἕλλη· κεῖσθαι δὲ λέγουσιν αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντον ἐκληθῆναι τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιήσατο τὴν ὁδὸν λεὼ τὸ Χερσονήσου, ὅν δεξιῇ μὲ ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον τὸ Ἀθαμαντος, ὅν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενώριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, καὶ μοιχεύσας ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Πάονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poet. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum, & a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnullis Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem gennit.* Almopem gigantem τὸ Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τὸ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐμαθήνας λέγει) καὶ Τυροῦς τὸ Σαλμωνέως, καὶ Ἀλκμήνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ κύματος· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τὸ καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quia judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι. ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν Μελικέρτην. ΝΗ. ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν ἀλλὰ τοῦ Διονύσου ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur : id autem ſolatium erit ipſi non mediocre, quod poſt paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. N E R. Sed illam quoque ſervare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. N E P. Haud oportebat tam malam; ſed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

[a] Παραμύθιον ἔσται] παρ. δὲ μικρὸν ἔσται G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. [b] Χαρισαμένους] χαρισαμένους G. P. L. Marg. *AIW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

leſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet, vetuſtius extitiſſe *Boryſthenis* ſcribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Heſychius* interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio, quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum praelata *Salmaſii* ſententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, diſputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mſ. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται μικρὸν αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet, omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ὀρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σκίρων dicitur in vulgatis ; poſtrema editio mutavit in Σκίρων, jubetque adire *Paſi*. Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ὀρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus eſt: mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενον ſcribe. *F. G.*

Χαρισάμενος τοῦ Διονύσου] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σὲ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, τὸν ἔχρη οὕτω πονηρὸν ὄντα, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαριουμένας· *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, niſi quod St. χαρισαμένας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας· nimium arrogaſſent ſibi Nereides, praeſente Neptuno : quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perſeum noſtis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τῆς μητρὸς &c. ἰσωσάλις οἰκτίρασαι* ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πύθοι τρίφυν ὡς κόρῳ· tam ſollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permaneret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus, quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἄρρεν ἀλλάξας τὴν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαθὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσαν τὴν Ἀσίας καλουμένας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt, quam Nyſeides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli*; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα εὐσεφύρου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος Βακχεχόρου Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *AEſchylo* in Fabula, niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *AEſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio*, & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιεῦσα· male *J. Meurſius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύνασαι] Codex εἰκότως. νεανίας γὰρ ὢν δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δέους ἅμα συγχυθεῖσα ἐκ ἐλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως· *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum :* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. Vid. *Apoll.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

555 οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως γε νὴ Δία, ἡ μὲν [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὑπερβᾶσα ὀχήματος ὑπερδεξίου, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάλπει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπειλημμένη, καὶ κατέπεσεν εἰς

[c] Δύναται] δυνατὸς G. P. L. [d] Θάλπει ἅμα ἀχθεῖσα] Θάλπει G. tum συχθεῖσα G. P. *AIW.* [e] Ἐπειλημμένη] Priores Edd. ἀπειλημμένη. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχθεῖσα, pro vulgato χυθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ἀκεανόμορον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. ὑπερδεξίου] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χυθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλιπωτέραν δεσμοῖν *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισκ. ἐκπλήξει τε θάμβει συνδήσαντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἵδρωσα μὲν ὑπὸ θάμβους τε ἐκπλήξεως ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, præcipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπει enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλόγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνίσχει. Ita commodum erit & ΤΩ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐκπνέψας εἰς βάθος ἀχανὲς ξηκλόγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῆς ἡνίας· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τι λῆμμα ἄμφω ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατῆ τι γενόμενον ἰδεῖν· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἐνιῶν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμείσασα τῇ πραότητι τῷ πυρὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Plato* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιᾷν τι ἢ (ὁ σμικρὸς οὐσῶς τὴν ψυχὴν ὁ δημὸς ὁ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ χρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκολιοῦσθαι vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τρόφος γένηται, ἐκκαλοῦσι σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾷν τὸ ἰσκοτοῦσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δινεῖν ὥσπερ ἕλικας, κύκλῳ συστρέφειν. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπειλημμένη] An ἐπειλημμένη. *F.G.*

Ἐπειλημμένη] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλημμένη] Rejeci vulgatum ἀπειλημμένη, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνειν eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπειλημμένη legendum eſt ἐπειλημμένη. nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medio*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Ἐνύχ. §. 4. τῶν κερουσκῶν ἐπειλημμένην. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιδόντος ἐπὶ τοῦτο αἴας καλοῦ ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μώσεα &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ὑρᾶς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi κῦ κέρατος vel θη-

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. οὐκοῦν ἐχρῆν ἡ μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τὴν Νεφέλης δυναμωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: ſed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον τὴν πλαζομένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἔτι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INſula iſta errans, Neptune, avulſa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipſam, ait Jupiter, e veſtigio conſtitue, inque lucem profer, & fac jam ut conſpicua in AEgæo medio ſtabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus uſus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius in-

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν λῆσσ. G.

Σατίρου τὴν κυάτων ἐπιλαβόμενον illud defregiſſe. *Heſych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitioſe ſcriptum, ſemel Ἀπιλημμένη, ἀμαυρώσασα, iterum Ὑπιλημμένη, ἀντιλαμμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendoſos codices forte poſſet excuſare, in ipſius tamen *Heſychii* caput recidit. Idem poſt Ἐπιλήψιος, vel potius, quod reſtituendum eſt, Ἐπιλήμψιος· Ἐπιλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλῃ] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgæi, Cycladum omnium clariſſimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta eſſet, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente ſe oſtenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber ſcriptus: τὴν νῆσον τὴν πλαζομένην, ὦ πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenſeo ἣν. *M. du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum eſſe hunc *Luciani* locum mea concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν λῆσσ. libenter adſcivero; apte congruunt τὴν πλαζομένην, τὴν λῆσσαν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulſam a Sicilia fuiſſe Delum quis alius tradiderit, non reperior: de Cilicia neſcio quid animo obverſatur, quanquam locus ſcriptoris haud ſuccurrat. Et ſane multo facilior erat curſus a Cilicia eam in ſedem, ubi fundata fuit Delos, quam ſi demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuiſſet: conſiderandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc ſcilicet tum factum, quum — τὰς πρώτας μήνας θεὸς ὕμνει θεόν Ἀφροτριγλόχιν — Νῆσον ἐπαλίαις εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἴθλιψεν ἀνώγει, Ἀλλ' ἄφιτον πελάγεσσιν ἐπίκλυσε — ut poetica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox inſtabiles inſulae errores, antequam firma radice niteretur, ſed in AEgaeo mari ſolum ad ſinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχειν, ut commode jungi non poſſint: eſt enim ἐπινήχειν, *in ſummo mari erraticam innatare*, ὕφαλον autem *mari merſus*, vel ſaltem *ſolo fluctibusque tectus*: unde ὑφάλεια πέτρα. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis ſedibus continuo mutatis vagantem, conſpicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merſa delitescit, donec in lucem prodeat, atque inſularum in ordinem defixa cogatur; ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ἀποφύγῃ. Hoc incommodum amoveri poteſt ſcribendo, ὕφαλον ἔτι νῆχε συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέωσα· id autem idem virii genus ſaepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ἢ μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. Τ Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί δῆτα; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τ γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τ ὠδῖνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γάρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ϛῆθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τ ἀδελφῇ τὰ τέκνα δύο, τὼ καλλίστω τ θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, ἀμφιπορθμεύσατε τ Λητὼ εἰς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τ δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεσι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

[b] Ἀνάδυθι] ἄνιθι P. [c] Αὐτίκα μέτεσι] αὐθίως μετελθεῖ. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adverſ. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitiſſe Ἀναφλῶ, ἐπειδὴ ἀναφανῆναι δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη & ἄφαντος ὕστα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. ſed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, ſic ſitu diſſociatam cum Delo confudit, merito caſtigarunt *L. Holſten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob cauſam meminerat, olim infra fluctus depreſſam ἀναφανῆναι ὕστερον ἐκπυθῆναι Heraclides ait. *T. H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Inſulæ, *Delos. M. du S.*

87. Ἀνώμοτος] *Thom. Mag.* in Ἀνώμοτος utitur hoc loco. *T. H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritoneique citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hiſpida nanti
Frons hominem præfert, in Priſtin deſinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt eſſe a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque ſuum cuique navigio nomen inditum eſt. Sic Scyllam, ſic Pegaſum nomina navium fuiſſe putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monſtra, ut poëtae fabulati ſunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; ſuperiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, ſed poſteriori usque ad caudam eſſe delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Aceſandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos eſſe. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *bucinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caeſari quendam nunciaſſe Tritonem in ſpecu quodam viſum, auditumque concha canentem. Eadem perſuaſio irrepſit de Nereïdibus, quae ſquamis in hiſpido corpore veſtitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones piſces velociſſimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. graviſſimis teſtimoniis probat; hodieque viſuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam deſcribit *Ovid.* I. Metam. & II. *G. C.*

94. Αὐτίκα μέτεσι & τιμωρήσει] Mſ. αὐθίως μετελεύσεται & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. v. *Philoſtr.* *J. B.*

Μέτεσι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis eſt interpretamentum. Vid. Clariſſ. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T. H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. 95 cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.
ἕστηκεν ἡ Δῆλος· ἰέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν. X A N.

ΔΕξαι με, ὦ θάλαττα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. Θ Α. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξ Α. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θ Α. Ἀλλὰ τί δέ σοι ἐνέ-

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. M A R. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? X A N. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. M A R. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐτρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ἠδὴ καὶ P.

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita praeter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquae Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε σκευαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ ταῦθ' ὑπὸ σὺ εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ἡ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιφρόνου εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἶδος, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἅτε τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ἐς ὡρισίαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, καὶ ἐς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδιόν ἐστι τῶν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praetet εὐτρεπῆ in Τριηραρχῶν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάργυμα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ νῦν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Θεραπεύσεί μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γαμήλια. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποιεῖ λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δέλτον τρίπτυχον εὐτρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδικοῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ γὰρ τειχέων Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, καίπερ ἐξ ἑτοίμου παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ὁδὸς. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρῶν τιμάχῃ μὲ ἐξαπατήσεις, Καλαχυσματίοισι παιδοδαπέσιν εὐπρεπῆ nusquam enim ad εὐπρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθῳ] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum διίστην nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου διίστου, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόστι νῦν ἀγαγὼν παρὰ μοῦνον ἐπὶ διίστην,
Ἐς καθαρήν. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. Β. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ἀλ.] Lego ἀπηθράκωμαι ὅλως. Vide initium Plu. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Ἀφ' ὑιὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὺς Φρύγας ἱκέτευσα, οὐδ' ὡδὲ ἐπαύσατο ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλέησας τὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ὑποκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀποσχοίτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον πως ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ἔψησε δὲ καὶ τὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθερμήναι ποιήσας μικρῶ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ὃν, ὅπως ἀφήκεμαι ὑπὸ τοῦ καυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὁλῶ, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατέσβεσεν, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας ἐν μυρίκας. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τίφθεν' ἐγχέλυες τε ἐν ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τοῦ καυματίου] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur λοιὰ τῶ ἐγκαίειν notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχω μὲν ἐν σημεῖα τοῦ ἐγκαυματίου· σὺν οἶδα δ', ὅπως ἐξαλείψω, μᾶλλον δὲ καὶ ἐποίησα. Τραγίσκιον *Etymologus* exponit ἐγκαυμα ἔστιν γεγηρακότος ἐπὶ τὸ γνάθου, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὅσα οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεπλήρου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam*: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi*, *adurendi*, τῶ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ πυρὸς γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶνδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἀπὸ πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐκ τοῦ σπάλιστι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τῶ πυρός. Non aliter Interpreti veteris *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμέτλαι ſunt τὰ ἀπὸ κρομμύου γινόμενα τοῦ ποδὸς ὑποκαύματα, quorum vice *Suidas* ὑποκαύματα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκαύματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *colliſia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *Heſych.*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. [a]Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δέ, ὡς [b]φησ, ἀπὸ τοῦ πυρός. ΧΑ. εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὠργήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱός ἦν. ΖΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereïdis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ. D O R.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] θολερῶς P. L. *f. Vr. Alw.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φησ] ἔφης P.

sych. in Εὔσαρα. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀέρι σμῷ ἐν τῇ λεπτότητι ἀφομοιοῦται εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος ὑπεκκαύμασι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένοις. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῆ ἰχθῦς ὑπεκκαύματα ζωπυροῦντας. p. 905. B. *T. H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *f.* θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμός. In P. ὦ Ξ. καὶ θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερός] Nihil prius in mentem veniat, quam θολερῶς & θερμῶς, scilicet ἀφῆκται quia praecessit, ἔστως ἀφέκαμεν. Eo factum, ut, quum θολερὸς mutare instituissent in θολερῶς, deterrerint in θερμὸς, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐκ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλασσαν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* νιωνὸν nam Mare Aethere & Die genita jure meritò cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι & τῇσι Νηρηΐσι Θυγατρὶ *Herodot.* VII, 191. *T. H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱόν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν νιωνὸν, id est, nepotem. *G. C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, νιωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsurus *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποκτείνουσιν] Subintellige τὸν παῖδα: *postquam multum a terra provecti essent.* *J. C.*

34. Ἔστι ἴσως] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τὸν δ' ἴσως, ὦ ἀδελφὴ, οὔτε, ἐστὶ ἴσως θεὸς ἀκριβῶς ἐπιστῆναι. *J. B.*

Ἔστι] Paene malim οὔπω: nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* οὔτε, vel potius, οὔπω, ἐστί. *T. H.*

35. Ἔστιν

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, ἡ αὐτὴ ἡ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὖν τ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τ κόλπον καταῤῥεῦσαι τ θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ἡ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τ κιβωτὸν ἄρτι τέλουσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossæ: Παρθενεύω, *virgino:* quæ vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Græcum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Græca Iana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ὁπότε καθίετο, quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod sæpe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege *καθίετο.* *J.G.*

Καθίετο] *Gravii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe præstantior, si per Codices liceret, nempe *καθίζετο*, ut *ipse c. 16.* *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθίζετο temporis incommodo premi erat, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. *λαβοῦσα τότε ἐνιαύσιον αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τῆς παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. intra arcam includens præcipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, *εἰς λάρνακα αὐτὸν ἐμβιβάζει μετὰ τῆς παιδὸς, καὶ πλεύσας καταποντοῖ.* Vid. *Hygin. F.* LXIII. & *Th. Muncker.* Græci arcam matre filioque fœtam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*: quanquam de Ardeæ primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, præter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero *ὑπερμειδία.* In impressis *ἐμειδία.* *M. du S.*

71. Πρωτ-

λαυσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὼς ὀφθαλμὼς δακρύων, μνημονεύσα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτὼς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόντες εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον ὅτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μὲ τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤιετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, κἀξ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑποπλιχὸς ἦσθα, καὶ βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ἐσημέραι παρὰ σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

Non bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo &

73. Προαρπάσαι τὴν ἑρῶσαν] Sic leg. cum editiones ostentent, ἀλλὰ τοῦτο ἰχνη σε προαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ἐσημέραι παρὰ σε, similiter, καὶ σωιχᾶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτου ἐπαθήρατο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ σωιχᾶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐπειτα nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad σύχητο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. T.H.

79. Οὐμενοῦν; ἵφης γὰρ ἀτιὰν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox ὅτι

& se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastiodiosum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat te præripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te imminui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

70 λυομένη ἐνίοτε, ἔσχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί οὖν; ἆρα τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὴν ἐρωμένην, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ 75 καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀλιγόλυπτε, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπλης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ εὐθὺς δεινὸν ἀπέπνευσεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἁρπακεκορῆσθαι. ΕΝ. ἤλγυνε· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν 80 εἴην· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ ἀνιστὰς πορφύρεόν τι κῦμα, ὅσῳ ὑμᾶς συνεκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ 85 οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

TRI.

1. CEtus ille vester Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ὅτι τὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, *quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti:* sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud *Lucianum.* *J. G. G.*

82. Πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipsa servavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα σχέθεν ἄκρον, ἐρικύδεα, Κυπρογενὴς κρύψεν τε θεὸς, ὅτι μιν ἀγαπᾶτο. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philostratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad *Luciani* locum *Philostratus*: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆσθα, quod isto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum:* nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cujus rei plura, eaque certissima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque scribendi formam Νηρηΐς & Νηρεὶς usu comprobari monens, pro illa citat *Aristidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβυτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεῖδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρέως ἰκτῖνι (Cassiopeia) ἀντιξιτάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici discrimen adfert *Eustath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἢ ἐξ Ἀττικοῦ τὸ δὲ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρέως Ἰάνειρα γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater;* — *& viridis Nereidum comas.* *T. H.*

ἐπέμψατε, ὅτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ὀπιών, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὴν Περσέα, τὸν τῆς Δανάης παιδίον, ὃν μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητρὸς πάτορος ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. ΙΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. οὗτος ἀπέκλεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶτρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

TP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ὀπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. TP. ἀλλὰ γὰρ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ἡ δὲ ἀποτεμὼν τὴν Μεδούσης κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὀπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ὀπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν λιβύην, ἵνθα ἦσαν, *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J.G.G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Εἰς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem instituta redorditur, ὀπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisciatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicæ veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulæ velo, memorabilis hæc fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T.H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἄλλῃ. & εὐχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ οὐκ ἴστ' ἄλλο μὲν ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J.G.G.*

16. Ἡ Ἀθηνᾶ δή &c.] Inservit hæc particula repetendæ, quæ fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους scilicet τοὺς δὴ φυλετίρους, quos aliquot ante versibus nominaverat; eum-

derit ; nihil aliud amplius poſtea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

Οὐκ ἔτ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τ' ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τ' Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τ' Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τ ἀσπίδ ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ὅτι κατόπτρου, παρέχει αὐτῷ c ἰδεῖν τ' εἰκόνα τ Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῆ λαιᾶ τ κόμης, ὁρῶν δὲ τ εἰκόνα, τῆ δεξιᾶ τ' ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τ κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπταλο.

Ἐπεὶ δὲ κατ' τ' πρόθυμον d ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη προσγειούμενος πετόμενος, ὁρᾷ τ' Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅτι τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὦ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τ μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τ' τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τ αἰτίαν τ καλαδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀλλὰ ἔρωτι, ἐχρῆν γὰ σεσῶσθαι τ παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιόμενον τ' Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τ' ἅρπην, τῆ μὲν καθικνεῖται· τῆ δὲ προδεικνὺς τ Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν εἰς P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. d Ταύτῃ Αἰθιοπίαν] τ' Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένην, *ἑτοίμην. *V.*

* Ἑτοίμην] Defuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem uſum habet ἕν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν εἰσὶ. . . . . ἐπληθθλω γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τ' ἀσπίδ ὑποστιλβούσης quod verbum ut nonnusquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ὑποστιλβούσης *Noſtro* ſatis frequens: in Ἐπισκ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὁ ὑποστίλβει. Ζεῦξ. c. X. τοὺς ὀδόντας ὑποστιλβοῦσας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἰ. & omnino in P. ἰ. εἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τῆ Οἰκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδος ὀρύου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνημον lego: εἶδος ὀρύου, καὶ δρεπάνου ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προπαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. *J. B.*

καὶ γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῷ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τ παρθένου, ὑποσχὼν τ χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τ πέτρας, ὀλιδηξας ὄσης. ᾗ νῦν γαμεῖ ἐν τῷ Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργ@· ὥτε ἀντὶ θανάτου γάμον ἐ τ τυχόντα εὗρέλο.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

[a] NH. Ἐγὼ μὲ ἐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτης ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι ὕτως ἂν ἤλγησεν ὅπ τῇ θυγατρὶ μήτης γε οὖσα. NH. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρ@ γυνὴ ὑπὲρ τ ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅπ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] NH] ΙΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. ΤΡ. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι ὕτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* J.G.G.

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. M. du S.

Ibid. Ὅτι ὕτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretæ formæ contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictæ ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quæ præcedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus*. T. H.

48. Μητὴρ γὰ ὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόσωσις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἐμὰ προσωπαγλαδυμόλω, ἤλγησεν ἂν ſi vidiſſet affixam, doluiſſet. Sed continetur prior pars in dictione ὕτως· & altera accedit πρόσωσις participio enunciata, εἰ γὰ μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. G.C.

57. Οἱ πέμποντες] Πέμπειν, vel potius, πέμπεσθαι πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. *Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox αἰρηζόμενον repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exempta. Tum porro malim, ἐκπίπτοντα δὲ τοι ἐ μέρ@ τ Ἰνδικῆς· alioqui ſcribendum foret, ut ſine legitur, & nihilo deterius, in P. ἐκ. δὲ ἐ μέρ@ τ Ἰνδ. T. H.

60. Καὶ μέρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τ Ἰ. M. du S.

63. Εἴδις] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus εἶδας pro εἴδις. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet poſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲ γὰ Ποσειδὼν ἐτιβεβηκὼς ἅρματ@, παροχεύμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, πρῶτος γεγηθώς, pro παροχεύμενός τε adſcripſit παροχευμένην, ut ad Amphitriten referatur. J.J.

Ibid. Τὸν τ Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quædam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. G.C.

72. Ταῦρον εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phœniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellæ τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phœniciæ eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: והנני השמר גזל את תוראסה quæ poſſunt verti Græce, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρ@ ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat תוראסה, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Z E P H.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

Z E Φ.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, ἢ σύ. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ὡς δὴ τὴν Ἐρυθρὰν γὰ θάλασσαν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ [c] τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· ἐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα [d] εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. ἐκεῖνα μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλαὶ καὶ λύθεισα ἅμα τῇ ἡλικίᾳ παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παρακαλέσασα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

[c] Τι τῷ μέρει] δὲ καὶ μέρος τι P. [d] Εἶδες] οἶδας. ΔΠW.

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις * παρὰ Θουκυδίδῃ. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε παντοίων πομπὴν ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari σύμψιν, ἀποστολήν. pro σύμψις in *V.* prave legitur μίμψις, ut monet *M. du Soul.* T.H.

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchor* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J.C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρίψε δίμας, καὶ γάγγιτο ταύρῳ, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Higinius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δίμας ξανθόχροον. Κύκλῳ δ' ἀργύφεῳ μίσῳ μάρμαιρε μιτώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆ tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζειν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἠιόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδίστου, ὥστε καὶ Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποliθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

ΝΟ. Ἠδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέρονθα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μὲν ταῦτα ἡδίω θεάσαιο, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑπισπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ θεοπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑπτιάειν καὶ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ἦδον

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne defluereret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se tracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἡνεμωμένον] Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολιθαίνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παραπετόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. θεοπετόμενοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὸ δελφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένῳλω . .] P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνος ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adulterit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant σὺν τῇ Γορτυνίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ δὲ φυλοδόλιν μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρῦπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsæ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis', jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. N O T. Te beatum, Zephyre, spectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

95 ἅμα τ ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ὀπὶ τ δελφίνων, ὀπιχροτῶσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ Τριτώνων γένος, ϗ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τ παῖδα· ὁ μὲν γ Ποσειδῶν ὀπιβεβηκὼς ἅρμασος, [b] παρεχομένην τε ϗ τ Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὀπὶ πᾶσι δὲ τ Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κεκλιμένην, ἀνθη παντοῖα ὀπιπάτ]ουσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ Κρήτης ἐγένε]ο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὀπιλαβόμενος δὲ τ χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκ]αιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, ϗ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίσ]αλο γ ἤδη, [c] ἐφ' ὅ, τι ἄγοι]ο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο ϗ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. N O. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, ϗ ἐλέφαν]ας, ϗ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

[a] Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. [b] Παρεχουμένην] παρεχουμένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παρεχυμένης τε. [c] Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὅπου καλούμενον. V.

16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰρ νότος ἀπὸ τ Λιβύης πνέει, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. *J. C.*

Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιλο. Unde conqueritur Clar. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. *M. du S.*

certe a nullo visos pronuntiat. εὐχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Johnstonus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Pans.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Cels.* 116. A. *Hesych.* καναθρὰ. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philostr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Pædag.* II. p. 207. *M. du S.*

Nεκρι-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ. DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο. D I O.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι,

11. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Δ. διαπαίζει βούλεται τὰ ὡς ἔτι Ἑλλήνων περὶ τῦ ἅδου λεγόμενα· ἢ Δ. τοῦτο Νεκρὰς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους Δ. διαλεγομένους, ἅθεν ἐ Νεκρικούς αὐτοὺς ὀνόμασε. (1) *** Πολυδεύκιλλ] σωιδὲν τ μ Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν τ δὲ Πολυδεύκιλλα, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε ἓν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· κ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἀφ τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν ἡμέραν μίαν ἡμέραν. Πολύδευκες] Ἄμφω μ ἦσαν υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λήδας τ Λακαίνης, θνητότηλα ἐ ἀθανασίαν

(4) τῷ . . . . . κεκλημμένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοσοφίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀπάλλαν Δ. φύγειν προκρημένοι· μὴ δὲ . . . . . ᾖσι, τ δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδρόμοις, ἀνομοίωσεν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῦ γένους . . . . . ὑπερήμερος, ὁ μ τὸ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τ ζώντων ἀφελούμενος. ἄλλως τε ἐ εὖ . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθ φησὶ, καὶ ἀπαχωρισμένοις. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, Δ. τοῦτο ἐπαῦθα πρὸς Πολυδεύκη λε . . . . . ὡς δ᾽ἦθεν αὐτῷ τὸ ταινιοῦσθαι λαχόντ τ ὑπὲρ γῆς τόκου ἀφεῖναι. V.

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in Mſ. ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνίβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπε *M. Sladus* ἀπ᾽ vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ἐλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Δ, 303. exponit ἐτερήμαρος, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τῦ γένους ἀνομοίῳ κεκλημμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. poſtea, ἄλλως τε εὖ πράττων vel συνεργῶν τοῖς πλείοσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις denique, πρὸς Πολυδεύκην λέγ ἐστὶ τὰ Διογένες, ὡς δ᾽ἦθεν &c. Porro quod in Ed. *A.* fuit προκρημένοι, mutavi in προκρημένα. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. G.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀπὸ καθὲν ἦν Φοίνιξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quæ ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν ᾖς ἰδὴς Μένιππον ἢ κύνα (εὑρεῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀψόμενον γελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐνταῦθα δὲ πάν-

σῃ

a [a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] ἐπιθεωρῶντα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. b Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰόντων ἐν τῇ πόλει ἐς περὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετιέναι εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διηγεῖσθαι ὅτε αἰκίαν μισθωσάμενος, ὅτε ξένην τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *Æſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθημεῖθα μὲν ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκείῳ, ἔνθα οἱ ἀθλοθέται τὰ ἀγῶνα καθιζάνουσι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ καθηδρίας *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτον ἰσόρροπον ἔχειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι· & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνιον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ ἀφίκου ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγγρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγγρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνιον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πειθὼ ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ὠφελήσει τελευτήσαντας, ἥδιον ἂν κατάσχοι. Ἀδηλότητα καὶ ἀπιστίαν τοῦ μὴ τὸν τελευτὴν vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἵρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τῷ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· ἢ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, ἢ σατράπας, ἢ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς ἢ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς ἀλλογινωσκομένους· ἢ ὅτι μαλθακοὶ ἢ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· ἢ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράνειον ἐν τῷ Κυφίθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ἐν προαστείῳ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαπλ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνον & ὧν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Des. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: *lustramina* vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria credebant τὰ καθέρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augustani secutus; nam Κάκχιον nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους ὄντας ἀλλήλων μοιχάκους ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἱστορίαν ἔχειν, τούτους τὰ τε Ἑκαταῖα ποιεῖσθαι, καὶ τὰς ὄρνιθας τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν ἱσταῖσθαι μέλλωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιρείοις μικροῖς τὸν ἐκκλησιαστήριον ἢ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν ταφῶν· quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ ἐκ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησίν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλοῦσι· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατῶον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac seperatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα περιιέναι. Praeterea τριοδῖτις fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακάς, ταῖς τελευταίαις ἡγεῖτο ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ὧν Ἑκάτῃ, pro eo, quod incep-

te

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, quanam

τον ἢ σήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, ἢ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' [a] ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς

631

[a] Ἀπαγγελῶ] in. B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν πενήτων ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τίνες δὲ ἀρὰς ἐν ἀπαστασιάσατο. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα † ἀπῆτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀφράτων τις ‡ ὑπῆρχεν. τί γὰρ ἂν ἐν δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππος οὐκ ἔφαγεν οὐδὲ § τίθησιν ἀπεστήσας τοῦτο, λέγουσιν αὐτόν. V.

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a M. du S. ante fuit editum τυχών. T. H.

† Ἀπῆτο] C. M. ἀπῆτο. V. ἀπῆτο. M. du S.

Inscitia formationis Grammaticae, qua sape labuntur, quos omnime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Mos. du Soul. T. H.

‡ Ὑπῆρχεν] Ὑπόρχημα V. & mox, τί γὰρ ἐκ. . . σιτίσαιτο. M. du S.

§ Τίθησιν ἀπεστήσας τούτων] C. abb. ἀπεστέρησε ἐπιλεύτα. V. ἀπεμπτέσαι τύτα. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. c. 10. M. du S.

Prius elegit, quod reponeret M. du S. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adjutam: τύτα, eo quod sua crudа voraverat. T. H.

te vulgatur ἀφ' ἑκάτου. *Athenaeus* autem diserte VII. p. 325. A. ἐν ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνα φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτῃ περιπόμπους εἰς τρίοδους ἀποτροπαίων ἕνεκα καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν: idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, ὅτι φασὶ ἀφ' ἑκάτου τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτῃ κύνας: similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γάρ, φασί, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφέρειν, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. ἐν τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim sacra fuerunt ἔκφορα, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὅτε πάσχειν τοὺς δαπανίζοντας, ἃ παίσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γλωμένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ τοῦ θορύβου μοτιχοῦντας. *Aristophanis* est δεῖπνον κατὰ μῆνα προτίμησιν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆνα ἀποτίμησιν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρτων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρτου, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρειν, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾶν γοῦν ἔστι τὰ ὠὰ λύτρα τῶν ἀφικαθαρθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονήματα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀπελάμβανεν τὰ τῶν ἀφικαθαρθέντων κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. T. H.

21. Ὧν ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a coilustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis:* sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Sed nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἷσι θέειον, γρηῦ, κακῶν ἔκ. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* G. C.

Ὧν ἐκ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ἀνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιάρχοι, ὀνομαζόντες ὕτας ἢ ἀπὸ τοῦ περιέχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἰσίας. *Suid. Hesych.* ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* J. B.

ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπασι ἀνέμῳ ἀναπεπλαμμένον, καὶ ταῖς ὀπισθυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰπόλλα τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ὀπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον. εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς Φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα λήρους, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καταγορεύοντα τῆς σοφίας;

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco *Oct. Ferrar.* de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & *J. Pricaeus* ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus,* inquit hera, *quomodo potuisti qui te palliolo dixeris intonsum:* tum Carion: ἀλλὰ τὸ τριβωνίου. Ὅτας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. *Schol.* Ὅτας δὲ τὰς τρώγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* τριχάριον λινοῦν τραγλωτὸν est *stichasium lineum ac lacerum:* qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διοπλα καὶ κάτοπλα πανταχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρηπα. *T. H.*

27. Ἐπιτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J. B.*

29. Τὰπόλλα] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πόλλα reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit.* Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πόλλα ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταμάσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπίπολυ, ὡς ἐπίπολυ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τιρατσόμενος· λήρει τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clarii. *L. Bos.* *T. H.*

35. Κέρατα] Per κεφαλία captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κεφαλία δ'· οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G. C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τὸν κερατίνων λόγον, καὶ τὸ κροκοδιλειτίων. De quibus in Vitar. auct. *J. B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A. V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens; *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ez. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Cornu.* Vetus haec Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἁλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδιλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G. C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa aetate, juventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog. Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἑρατὴν διδάσ. τὸν νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρώτησις, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρατὴν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐπαλλὰς πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura,

Πλάτ-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτῆς. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. ἡ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλταλον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττεσθε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλασι συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

[a] Ἡ] ὑπὸ. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες εἰς τὰ σήματα τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τῷ Χάρωνι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινας ἤρατα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ἴδωμεν δὲ ἐν ἄκατερος κατὰ τοὺς φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil eſt magis appositum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους ſcribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Vorſtius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μυθημερινὰς φροντίδας ἀποδαλοῦσαι σὺν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξεπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὅρα δὴ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet*que *Nil ubi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri*, *teque*, *Tigelli*, *Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras*. *Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus*. *G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ εἰδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τὸ συνθέσεως. leg. *Scholiaſt. Ariſtoph* ad illud Ἱππ. v. 431. κλαῖειν σε μᾶλλον κελεύων. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φιῦ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem κάλλιστ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus*. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μίμνηται· λέγων ἄριστον ὡς παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαισταῖς τοῖς ἄλλοις· Prave Δαμαξένου pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, ὡσεὶ χαρῆ. *Heſych.* Φοινίκια ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμασι κόσμιον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἢ ῥίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνης, ἢ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Galiis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis foeminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchaneie* vocant Galli. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα ὅτι ᾧ προσώπῳ ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρίεραι· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους. ΠΟΛ. ἢ χαλεπὸν ἡδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάχαν, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτειρόντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενον τὰ ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon; nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῶν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις: apud *Nostrum* D.M.XVI. Hercules σῶμα καὶ Ὀτῆς κόνις ἤδη γενόμενον· & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri τὰ ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια καμαὶ ἔρριπται ἄσυντα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα ἐκ λήθου πολυς. *Aristid.* T. I. p. 138. B. κεφάλαι δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει· ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, Πάντα μία κόνις ἐστί. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα μία ἡμῶν κόνις; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδὲν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδὲν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coïre possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τὰς καλακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκωνον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον· quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. ἐν ᾧ δὴ μία Μύκωνος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. ἀκούετε ἐν τῷ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (*Platonis*, cujus verba protulerat) ὡς ἔφασκε χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκωνον μίαν· non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Sebastus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in Μύκωνος, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διαφέροντα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui iſtic in vita ſunt divites, nihilo meliores ſe. Et Lacedæmoniis tuis iſta, ſi videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus ſolutis eos a priſtina ſeveritate deſciviſſe. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandaſti, renunciabo. DIO. Mittamus iſtos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλεονέκτης ἢ ἀμείνους αὐτοῦ. ἡ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὀπτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφηθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

b Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil intereſt, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae diſpari ſunt natura, redigere: διηκριβῶσθαι quoque non mutavero, quamquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditiſſimis *Caſaubono* & *Holſtenio*, διημφίσθαι. Sed *Euſtathio* quid fiet ad *Dionyſ.* Perieg. v. 525. qui, cujus veſtigiis tanquam certiſſimi ducis ſic inſiſtit, ut a verbis ejus latum unguem vix diſcedat, deſeruiſſe *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν σὺν οὐ πολλοῖς μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καθαδικασθέντων λέγεται τὸ Πάντ' ἀπὸ μίας Μύκονος, ἤγουν, πάντα ἐμοῦ ἀπὸ μίας βλαβὲν ἢ καθαδικάσω. Haec quidem unde ſint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem uſum in priſcis ſcriptoribus deprehendiſſe me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ἀπὸ μίας γραφῆς ἄγειν, poteſtate vocis γραφὴ forenſi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta miriſicam illam proverbii interpretationem conſtruxit? haud equidem ab hac ſuſpicione ſim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptiſſime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos ſignificaret nullum eſſe nec formae nec virium diſcrimen, aequatoque jure cunctos inter ſe ſimiles ac pares. Neſcio tamen, an aliquid inſuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametſi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio reſidere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum eſt illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc ſubtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. ſolus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λαε. . . . . ἐκλελύσθαι.] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philoſtr.* p. 164. Sed nihil eſt, cur de ætate Senioris mortem proxime ſequuta, qualis hic fingitur, non poſſit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελύσθαι αὐτούς] Jam tum, quando vetuſtior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe ſectae durioris philoſopho, jure videri poterant effeminati, a ſeverisque Lycurgi inſtitutis longe diſcedentes: nam poſt Athenas devictas, quum voluptatum deſiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexiſſent, labare paulatim coepit priſtina diſciplina, & vitiis indies creſcentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid ſubinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum reſtitui potuit. *Clearchus* Soleníis, Ariſtotelis diſcipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἳ τὴν παλαιὰν τῆς πολιτικῆς κόσμου συμπτῶσιν ἐξετραχηλίσθησαν. Haec eſt cauſa, cur & hujus & inferioris aetatis ſcriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum ſaepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἀγαπᾶι τὴν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod ſi ad tempus ſerius deſcendas, nihil eſt his ipſis Lacedaemoniis, maxima ſaltem eorum parte, inquinatius: vide *Philoſtr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti ſenſus eſt *Apollonii Tyanenſis* epiſtola LXIII. ad Ephoros, qua miſſos ad ſe viros oſtendit ab habitu corporis & veſtitu molliſſimo pro Lacedaemoniis habiturum ſe non fuiſſe, niſi traditae literae Lacedaemonios declaraſſent. Patet igitur, quanti ſit facienda *Olearii* ſuſpicio ad *Philoſtr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum eſſe, qui paſſim a Luciano perſtringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *ſub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi perſuadeas, accurate Dialogos iſtos eum perlegiſſe, qui Menippum ibi paſſim a Luciano perſtringi ſtatuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η [a] ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Ου φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεινόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν ὑτοσὶ, τὸ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τὸ πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τὸ θησαυρῶν, ὑπογελᾷ, καὶ ἐξορχεῖδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ὑπαταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Ἱτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτωνος ἢ Κροίσου. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος Φρὺξ ὁ Μίδας Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

74. Μετοικήσωμεν] *Alibi migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem secutus est Interp. *J. B.*

Μετοικήσομεν] Mf. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. *M. du S.*

Μετοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare:* nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μετοικήσομεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius offendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ διασκίπτεσθαι μετοικεῖν ἐκ φέροντας τὸ Διογενοῦς· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T. H.*

90. Λυπεῖται γὰρ ὁ μικρῶν ς.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ἐν πλείοσι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς οὐ τῇ νέότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀπαμιμνησκόμενοι, περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῷ τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲ ἐῦ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T. H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet testatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Περ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjícias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐχρῆν ὀλυπεῖν γὰρ καὶ μικρῶν στερέμνιοι. ΜΕ. καὶ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. εὖ γε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἴστω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσόμενός μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ ζῶντα τὸ παράπαν καὶ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων χρημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε ἔτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνιέναι, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδόμενον.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. G.

ἀλλήλων τραπέζας, ἢ εἰ σωτάττοιτο αὐτοῖς Λυδὸς καὶ Φρὺξ καὶ Σύρος καὶ ἄλλος παντοδαπὸς βάρβαρος. Eurip. Alc. v. 675. Πόσιν Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philoſtratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ὅσα Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. T. H.

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' ἦν; Ariſtoph. Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem Comici Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. Demoſth. in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt Dionyſ. Halic. A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expreſſit: quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt? Andr. A. I. Sc. V. Nam iſtaec quidem contumelia eſt: Heautont. A. III. Sc. III. T. H.

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, [a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementis isti ta-

a ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος ὑπὸ, ἴσως τὸ παρ' Ἕλλησι νομισθῆναι θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑποτελῶν λιμῷ ἐκεῖσε διαφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέτρεψεν. Οἱ δὲ αὐτοῦ τοιούτου σπηλαίου μαντείας χάριν ἐσιόντες * εἰέρχοντα ἀπηγορευμένους τὰς ὄψεις, καὶ † ἀμειδεῖς διετέλουν ἐ ἀχρεῖ ἐ δύσκολοι τ' ἄπαντα τ' ζωῆς ‡ χρόνου· ἀφ' ὅ ἐκπεράσεως ἡ παροιμία κατὰ τ' τραχὺ τὸ ἦθος ἰχόντων ἐ δυσεντύπωτον καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφωνίου μεμιάσθαι. V.

Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλάνθρωπος ποιήσας ἔν οὐ Λεβαδείᾳ τ' Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, αὐτελῶν ἐμαντεύετο καὶ λιμοκτονηθεὶς ἐκπίπτων ἐγκαλουμένων δὲ δειμάντου τι τὰς μαντείας ἐτίλει. Εἰσήρχοντο δ' ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες οὐ ταῦν χρεῶν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι δίδοντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυχηρὸς πάσχωσιν. G.

Τροφώνιος ἐ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπίφοβοι μαντευόμενοι. G.

* Εἰσήρχοντο ἀπαγορεύμενοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat εἰέρχοντο. Tum V. ἀπαγορ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀμειδεῖς] Ἀμυδεῖς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμυδῆ. T. H.

‡ Χρόνου] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Soul, & mox ἐ ante ἀπαμιλᾶ ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἱστ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus vivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alieniissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem suspori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲ ὄντος ἐν ἰδίᾳ &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἐχρῶν ἀφ' οὗτο μὴ λάθωσιν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάρεως μὲ ἡ ἐ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσί τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παλαιοῦ τ' γῆς διάστουσι, ὥσπερ ἀετοὶ περίπολοι· ita legendum est διάστουσι pro vulgato ἀφιστάντουσι, quia manifesto respicit ad ἀετούς, qui διάστωντες appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψου ἴσθι φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ὁ ψευδόμενος, ἀλλὰ ἐ ἐναργῶς. Origen. in Celsi. VII. p. 355. T. H.

23. Κατέλ-

talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigias præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπετηδεύετε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅτῳ ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· εἰ γὰρ ἤπίστεις σὺ τούτοις.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐταλμύῳ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν δὴ ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τόπῳ, ὃν ᾤ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντεύόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστήριον ἐπισκῆψαι ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III. c. 45. ubi Perizonius rationem illius verbi ἐπισκῆψαι nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἐκ Τροφωνίου προφήτας ἀναδιδῆναι, Diodor. Sic. XV. p. 485. D. Θέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φάσκων, Eurip. Ion. v. 405. qui σηκὸς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καταβῆναι vel καταβῆναι ᾠδῇ Τροφωνίου, quod & Herodotus habet VIII. c. 134. & Pausan. IX. p. 791. ἅτοι ᾠδῇ τ Τροφώνιον μάντευσιν ἴρχεσθ· mox: ἐπειδὴ δὲ ἀνὴρ ἤρχηται ᾠδῇ τ Τροφώνιον. p. 792. ᾠδῇ Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθοῦσιν εἶραζ ᾠδῇ σφίσιν τὸ ἄμπνα· ibidem: τ δὲ ἀναβάντα παρὰ τῦ Τροφωνίου. T. H.

27. Ἐταλμύῳ ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. J. B.

Ἐταλ. ταῖς ὀθόναις] Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313. antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet p. 362. M. du S.

Ἐταλμύῳ ταῖς ὀθόναις] Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ᾧ δὴ τῦτο μαντεῖον ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβαδείαν πόλιν) ὁ δεόμενος συγγενόμενος τῇ δαιμονίᾳ, ἐνσκιδασάμενος ὀθόνῃ ποδήρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίαις τ χιτῶνα ἐπεζωσθαι) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαραγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὕστιος κατὰ χωμίου στενοῦ καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἅπερ καὶ αὐτὸς ὑποφήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τ εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τῦ βίου τ Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τ Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τ ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφεύξεσθαι ἐκ ἂ καθαρὰς χρῶσαι· hic καθαροὺς ut reponeret

σω ἀφ' ὧ γνώμῃ, ταπεινῶ ὄντ[ω], εἰς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γαστείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τὴ μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TPO. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. MEN. ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῂς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν ὅπου [a] σοι τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλ[ω] εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum; nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σῷ τὸ θεῷ] Σοὶ τὸ θεῖον. O. Tolerari poteſt, ſi reſingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλ[ω]] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὀφέλον. T. H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere:* hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus: ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum.* Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum αἷς convenerit) ἀπομάττουσι τὴ καθαίρουσι τὴ μάζαι, ἃς καθαφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μάζα Τροφωνίου, τὴ ἀρίστης τὴ ὑγιείας ὁμοίως. Modo βοῦς placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐστὶ βοῦς, inquit p. 204. τὴ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καθαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καθαιρόμενοι εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούτοις certe *Philoſtratus* adſignat: μελιττούτας ἐπάγουσι ἐν ταῖν χερσὶν μειλιγμάτια ἱρπιτῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίματι· cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periſonium* ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T. H.

43. Ὀφθεὶς] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὁρίσας, quod in reliquis prave ſcribitur ὁρίσας. M. de S.

48. Τραπεζῶν] *Joh. Scheffer.* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi reperierit hoc loco πρυτανῶν, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes* Iſ. *Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δύο, ἰατρῷ δραχμὰς &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῶν Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: τὴ δήπου εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστῳ διαπεπόνηκεν. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων δὲ ὀβολὸν ἕ πολὺ τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς διακοσίους ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν: ſic τιθέναι & θεῖναι μετὰ τόκων, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετὰ τόκων. *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θὲς ἑκατὸν δραχμάς· θὲς ἑτέρας μνᾶς. T. H.

49. Καὶ ἀκίσκου ὑπὲρ τῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: & *pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolui.* Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκίσκου, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκίσκου καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέν-

πε

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C. Ε Ρ Μ.

1. RAtiones ineamus, Portitor, ſi videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus ſuper iſtis. CHAR. Ineamus ſane, Mercuri: melius enim certi quid eſſe definitum ea de re, minusque habet moleſtiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipſis quinque drachmis emi; & ſtrophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum ſarciendum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γάρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀίδωνέα, τριῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δυοῖν ὀβολοῖν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὼ δύο. ΕΡ. καὶ κέρας ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολούς ἐγὼ

c Ὁρίσθαι] In hoc reponendo ſecutus ſum conſenſum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AtW*. Accedit priſcarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] s. F. hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην διερμός. *V.*

49. Καὶ ἀκίσραν] Ἀκίσρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥωγότα τοῦ ὀθόνης· τοῦτο γὰρ ἀκίσραν φασίν, ἐπεὶ ‡ ἡπτρια ἡ ἧπτις, καὶ ἀκίσρα ἡ ἀκιστὶς ὡς νῦν § ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτῆρ] Verbis totidem extant in Gloſſ. meis Mſſ. nec diſcrepat *Heſych.* in Τρόπωτοι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας διερμοὶ διῤῥάπτοντες. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Iſta, ἣν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι *M. du Soul* interpoſuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφιν recentioris aevi adnotavit *Car. du Freſne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ἡπτρια καὶ ἧπτις] Exc. G. & C. ἡπ. καὶ ἧπ. In margine tamen aliter, ἠπίτριον καὶ ἡπτρια καὶ ἧπτις· καὶ ἀκίσρα καὶ ἀκιστρίς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτης. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, ſed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστὶς Ed. A. repoſuit etiam *M. du Soul* ἀκισρὶς, conjecturam ſecutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam eſt admodum depravata: ſed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc deſcriptum legitur p. 46. Ἀκίσρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκίσρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἧπτρον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἡπτρια καὶ ἧπτις, καὶ ἀκίσρια καὶ ἀκιστὶς, ὡς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Eam ad formam hic quoque reponendum eſt, τοῦτο δὲ καὶ ἧπτριον φασίν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκίσραν φησὶ καὶ ἧπτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπτρια καὶ ἧπτις, καὶ ἀκίσρια καὶ ἀκιστὶς, ὡς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπίτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἡπίτρια, ῥάπτρια, dicitur; & ἠπιτρίον ab *Euſtath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκίσασθαι & ἀκίσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus uſitatum retulit in ſuum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Freſne* ex Lex. Mſ. Cod. Reg. proferens: Ἀκισταὶ, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαίγαν & Ῥάφθω. *Thom. Mag.* in Ἀκίσης poſt allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omiſſum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Heſych.* in Ἡπίτρια, & *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τι ὀβολῶν *quinque drachmis emi acum.* Λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis *Ariſtophani*, ſaepe eſt *emere*, *comparare*, ut apud Latinos *ſumere*. *Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti.* Ibidem. *Eſt mihi gratiſſimum tanti a te aeſtimatum conſuetudinem vitae victusque noſtri, primum ut eam domum ſumeres. Horat. Quae parvo ſumi nequeunt obſonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: ἀκίσραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἡ τύτυς προστίθει. ΕΡ. ἡ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι ᾗ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεωγότα, ἡ [a] ἧλυς δὲ, ἡ καλώδιον, ἀφ' ὧ τ' ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσων φῄς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀπερδάναι ἐν τῷ πλήθει τὸ διαλογιζόμενον τὰ πορθμία.

ΕΡ. Νῦν ἂν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσαιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὀφειλόμενον ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ γε παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεγίνοντο,

obolos omnino perſolvi. CHAR. Et hos adſcribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili iſta quidem pretio ſumſiſti. MERC. Hæc ſunt; niſi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur iſta te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non poteſt: quod ſi peſtis aliqua, aut bellum huc demiſerit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego conſidebo, peſſima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: eſt enim pax. MERC. Præſtat ita ſe rem habere, etiamſi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti

a Ἧλυς] Vitioſe F. ἥλω. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῦ κύφω τῦ ἰσοῦ χωνίον, ᾧ * ἀνίσται ἐξ ἀφετύσιτας γίγονε δὲ ἐκ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

* Ὁ ἀνύτας] L. ᾧ ἀνῦται. M. du S.

Scripſi ἀνῆται ſecutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξαρτημένον τῦ κέρατος τῦ ἰσοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίστασι καὶ τείνουσιν abjiciendum eſt, quod additur, τὸ σχοινίον· Euſtath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἡρμηνεύσαντες κέρατος τῆ κατὰ τὸν ἰστὸν, ᾧ ἀνίστασι καὶ διατείνουσι, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν μὴ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφίεσθε τὴν ὑπέραν, τὸν σόδα δώσοντες &c. Per negligentiam deſcriptoris proverbium hoc in Scholio deſideratur. In E. A. vitioſe τῦ κέρως· poſt γίγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. T.H.

velum ſc. ὠνησάμην, *emi*, quod ἐκ τούτου repetendum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέρας tanquam explicatio adſcripta eſt haec vox σακκαρράφιον. Sic poſteriorum temporum ſcriptores vocarunt ἀκέρας: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέρα. *J.G.G.*

Καὶ ἀκέρας ὑπὲρ τῦ ἰσίου] Haec *Thom. Magiſter* protulit in Ἀκεσής. *Benedictus* ita vertit, *Et pro acu ad reſarciendum velum* (nam *Micyllus* tantum dederat, & *pro reſarciendo velo*) *quinque obolos exolvi*; quaſi legi voluiſſet, καὶ ὑπὲρ ἀκέρας τῦ ἰσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam diſtinctionem mutatam, quae ſeparet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, *Graevius* animadvertit: ἀκέρας perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν & ἧλυς &c. Quare Mercurius iſta, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi cauſa, ut Charon omittat de fide ſua, quaſi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam ſecius ſuſpicari. *T.H.*

52. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τῷ σκ. τὰ ἀνεωγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illuſtrant *Joh. Brodaeus* Miſc. IV. c. 13. *J. Fr. Gronov.* ad *Liv.* XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua *Feſtus* in *Maltha*, vocat *Hipponax* apud *Harpocr.* in V. Ἔπειτα μαλθῇ τὴν τρύπα παραχρίσας. Vid. *Scheffer.* de M. N. p. 42. 43. *Thom. Magiſter* in Ἀνέωγεν his *Luciani* verbis utitur. *T.H.*

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici ſimilem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antennas ad malos deſtinabant*, *Caeſar* vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes Stewechium* ad *Vegetium* aliosque viros eruditos appellare video inductos *Iſidori* loco Orig. XIX. c. 4. *Opifera funes. quae cornibus antemnas dextra ſini-*

sti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendæ sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος [d] ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπόθανεν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξοιδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, καὶ οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' ὑπερβολῆς χρήματα ἔπεσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἔοικασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ θερπόμενά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT. ΠΛΟΥ.

1. SEnem nosti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτιδη,

[d] Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεων P. V2. J. Marg. Alii. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut sæpe scribitur in Codd.

sunt, suffuraque tendantur retroversa. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis sunt* opiferae, *si Isidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Isidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera sunis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus ætatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. s. tenditur retroverso.* Ἰσίδωρος & proverbii inde ducti meminit etiam *Moschopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. *T.H.*

55. Ἄξιος ταῦτα ὀνόσω] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. ἄξιος hic esse οὐσιῶν, & præterea de vitio priscarum Edd. monet, in quibus erat *ὀνόσω*. *Lederlinus* ibidem castigatae *Benedicti* versioni substituit: *Recte fame, haec vili pretio emisti.* Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὐτελὲς complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis satis nota. *T.H.*

63. Τὰ κάλιστα ὠχόμην γ.] *Apud veteres etiam* (ὠχρᾶσθαι) *pro impraecari coeptum erat fumi.* Suidas: Ἐπιχρᾶσθαί σου τάδε, ἀντὶ τοῦ καλοῦσθαί σοι ἀρὰς ἀμετρήτους. Lucianus *epist.* XLVI. τὰ κάλιστα ὠχόμην γενέσθαι. Haec scribit *Goldastus* ad *Dosith.* §. 15. n. 120. *T.H.*

66. Εἰρήνη δ'] Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodo scriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta sunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & sequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus visus est in his nimius fuisse *Lucianus.* Adeo ut vel acutissimus ejus imitator *Fontenellius* id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invectus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus ætate usitatissimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, justos haredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores quid nati sint, cum fœminis patientia certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτιδη] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud *Aristophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. *G.C.*

ὦ παῖδες μὴ ὄκνει εἰσὶν, οἱ δὲ κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναὶ, τὸν Σικυώνιον φῆς. τί δῆτα; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ὀγδοήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὀπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ πάσαν ἐφεξῆς ἄπαγε. ΕΡ. ἄτοπον δὲ δόξει τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τοῦ χρημά-

tem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla

ge-

a Οὐμώνιον] Οὐμωνὸν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πεντακισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G.C.*

Πεντακισμύριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Caeſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὰ βασιλείας μου τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον τὸν μάλα ἀμφοτερολεῖ αὐτοὺς ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe ad nodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Ἀμφοτερολεῖ] *Lactat, blandè.* *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποστρέφων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, ἀμφοτερολεῖ ἢ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδι ἀεὶ ἔχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖ, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ ὁ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ & τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκυικοῖς· Εὖ μάλα ἀμφοτερολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης δὲ τῇ ὀγδόῃ· Ὅπόσοι τέως αὐτὸν Θεσσαλῶν ἐπήλπισαν, ὡς λήψοντ' Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας μὲ ῥ' ἔλπει ἐπιξείλας ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἄελπτον *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπίοντες, μὴ ἐλπίζοντες ne dubita genuinum eſſe Ἀέλπτοιλς idque, ut innumera alia, ſumſi-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium eſt flagitioſiſſimum, talia quum optent, tamen eum obſervant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ conſilia agitent, omnibus ſunt manifeſta: neque tamen eo minus ſe hoſtia facturos eſſe pollicentur, ſi melius habuerit: & plane varia quædam eſt & verſuta hominum iſtorum adulatio. Propterea hic quidem eſto immortalis, illi vero ante eum abeant fruſtrata inhiatione decepti.

95 των ἀντιποιῶνται ὑδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔργε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥᾴσων καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαίροντες.

2. MERC. Ridicula patientur, male ſubdoli qui ſunt: multum & ille perbelle deludit eos, & ſpe vana lactat: imo etiam ſemper moribundo ſimilis valetudine

5 ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καὶ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβιβρώσκει αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, ἀεὶ θανάτῳ ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπίχανται. *V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ δὲ ὡς ἐλπίδας ἄγων ἢ ἐμβάλλων. *G.*

ſumſit *Heſychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vſ. 310. legitur:

Καί ῥ' ἔγων ποτὶ ἄστυ, ἀέλπτωλις σόον ἦμαι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπτῶν ſed ſine auctoritate; nec dubito, quin legendum ſit ἀέλπτων, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπτω dixerint, certo ſciri poteſt eo, quod *Heſychius* adfert ἔλπτον. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jenſ.* Lect. Luc. V. *Hemſterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legiſſe videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 2. Θεμιστοκλῆς ἐπήλπισεν ὡς λήψοιτο Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioſo codice deceptus, an ipſe male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum eſt. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum ſcripſiſſe, Ἐπελπίζω ἐ μόνον τὸ προσδοκᾶν, quod rectum eſſe mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia ſubjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expreſſis ἐπήλπισαν, prioribus, niſi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obſtare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quicquam ſubodoratus fuit *Nicol Loenſ.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit exiſtimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari poteſt: licet enim in Homero ſimplici verbo ἔλπειν addita ſit virtus activa ὡς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen proſa illum uſum τῷ ἐλπίζειν conſtantiſſime repudiavit: recte ſive *Ammonius*, ſeu *Herennius Philo* & prorſus adcommodate: Ἤλπισαν δ' Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἴσχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, ὡς ἐλπίδα ἄγοντες. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* aſſeruit Doctiſſ. *Jenſius*: alienum eſt ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* propoſito: neque eum errorem non facile vitaſſet Vir magnus, niſi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuiſſet occupata. Ipſum hoc ἐπελπίζειν, *ſpem facere, ſpe propoſita laetare & fruſtrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui ſub initium eſt libri VIII. *Scholiaſtes* interpretatur, ὡς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & *Suida* ſaepius occurrit explicandis proximae poteſtatis verbis appoſitum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφίσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσιν quam partem in Ἐπελπίζων omiſſo ſcriptoris nomine proponit. *Dion Caſſ.* p. 893. C. καὶ τῷ πολέμῳ, ᾧ μάλιστα ἐθαῤῥησε, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμμάκιον) περὶ πλείονων de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ἐ τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joſeph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui ſenſus foret; *multum in eo ſpei de Aſia finitimisque gentibus habentes repoſitum*; quod a ſequentibus & Appiani mente longe diſcrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pſ. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ᾧ ἐπήλπισάς μοι· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον *& ne vos fruſtretur Ezekias ſpes veſtras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diverſam huic verbo ſignificandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *ſpem in aliquo collocare & repoſitam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον εὐμενεῖ ἀ τῇ παρὰ τ κρειττόνων ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐξαυρισθῆναι. Fit autem aliquando, nihil ut a ſimplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν. *Pauſan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δωρησάντων ταύτῃ, κάθοδον ἐσιέναι σφίσιν ἐς Ναύπακτον finitimum eſt *Noſtri* ἐπελπίσαιμι in Tim. p. 132. v.

εἰκὸς ἐῤῥῶσθαι πολὺ μᾶλλον τ νέων. αἱ δὲ ἤδη τ κλῆρον ὀφ σφίσι διῃρημένοι βόσκουσι, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. ἴθι νῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνήξησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τ ἐλπίδων, τ ὀνειροποληθείσης πλοῦτου ἀπολιπόντες, ἥκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον· μεταμέλεσθαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς κατ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ὡδὶ πέμψει ἕκαστον, αὖτις ὥσπερ νεηθὴς γενόμενος.

est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam forte inter se divisa securi pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ. TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλοῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θεόκριτον ζῆν

TERP.

ISTane res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucri-

a Ἐρωθήσεις] πρωθήσεις post F. aliae quaedam Edd. Recte J. Va. W. S. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Αἰακτ- πατὴρ τῦ Λοκροῦ, ὃς ἀφηρέθη ὑπ' ἐργήρ- τιλδυπῶσαι. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὑπόμεινον. V.

*] Ἐκτ- L. Αἰακτ- sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo & mox ὑπ' ἐργήρ. M. du S.

67. & *Scholiastae Pindari* ad L 2, 50. ἴσχατα ἐπιλπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, ᾧ ἅμα ἐπιλπίζων ὡς ἐ μεταβαλεῖται, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλοδ- ἴστεται σφίσιν. *T. H.*

9. Τὸν πλ. ὀφ σφίσι δ. βόσκειν] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τ κλῆρον ἐλπίσι διῃρημένοι βόσκουσι· nam & praecedit ἐπιλπίζει, & paulo post λὸ μέσων τ ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestus judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκουσι apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τὸν κενὸν βροτόν, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγ- eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τὰς πολλὰς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τὰς ὑπνήμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συμφήμους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τ βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβώτις τύχη, ἐλπὶς παιδοτρόφ- apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρηταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀστοργοις, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ea τῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἐπέστησαν, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλπίδεσιν, haud equidem adspernarer: ad eam nos conjectu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contrà per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcentem

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἴσως, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὴ ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάλαι πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προεμάνων τὸν κλῆρον. TEP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τοῖς πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, τοῖς χωρήσασι τοῖς νέοις; ΠΛ. καπὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τοῖς πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀδικίαν τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναπρέπειαν δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀκλαδίαν κεκυφότα, κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ἡδέως ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων

---

eturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λύπῃ μέσῃ τὴν ἐλπίδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, καταπεπτωκὼς ἐφιξῆς ἅπαντας, & mox καταπέσῃ. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπ. c. 9. ἕλκειν αὐτὸν, & c. 11. σύρειν αὐτὸν διὰ τῆς πυλῶνος. Quod autem mox τὸν ὀνειροπολοῦντα πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κορυβαντιᾶν· μανῆναι μὲν ὀνειροπολοῦντες τὴν ἐπὶ κλύδωνος διαδοχήν. *T. H.*

11. Ὥσπερ Ἰόλαος] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G. C.*

Ἰόλαος] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod. ἀσπ.* initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καπὸ καπᾶς] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J. B.*

19. Προθύσεις] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendoſe pleraeque exhibent Edd. Sed recte eadem Συμπ. c. 35. V. Il. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J. B.*

41. Κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T. H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium: ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* *G. C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver: Vivum ſepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſubliminem figuram, ſi commode, flexu

γέων καλαγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐῤῥωμενεστάτους παντὸς· ἄνω ποταμοῦ τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τοῦ γέροντος ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἀν' ἑνὸς ἑκάστου

tibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ποταμοῦ τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τοῦ ἀφιλόπονον γίνεται, Ἄνω ποταμοῦ χωροῦσι πηγαί· ἐπὶ δὲ τοῦ πηγῶν ἐλάττονα ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σοφίλλιον per convicium appellitare solent. T. H.

45. Ἄνω ποταμοῦ] Ἄνω ποταμοῦ χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quae accidunt ἐναντία τοῦ ἀφιλόπονον. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* J. B.

Ἄνω δὲ ποταμοῦ] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Leg. *Erasm.* J. B.

Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει ἐπὶ τῶν ἀντιστραμμένους τι ποιούντων *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso simillimo proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens; qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναγριφιζὸς δὲ μηδαμῶς, & ἄνω ποταμοῦ τῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν. Confer initium Dial. VIII. T. H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J. B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. J. G. G.

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & Ed. J. Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προαπόντων αὐτῶν μάτην ἐπιχαίνοντες. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μάτην ἐπιχαίνοντες & in Tim. ἐπισχρότης μόνῳ τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μὴ γὰρ αὐτὴ ἐπισημῶν ἐστιν ἐπιλαμπρύνεται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὅτε ἐπιχαίρει κακοῖς τοῦ πέλας unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος ὅστις ἐπεκτήσατο φίλους, οἷς παῖδες ὄντες ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς γνήσιος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τοῦ τελευτήσαντος εἰσιόντα, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τούτοις τοῦ πατέρων. Μακαρίζοντος δέ ποτε αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὸ αὐτὰ τοιοῦντος τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν ἀθροσθείη, μάτην γ', ἔφη, μὴ μακαρίσῃ μοι καλεῖν χρὴ ἂν τὴν αἰδῶ ἀπίλθουσιν εἰκῆ, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιτε-

χαίρων

quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ξάπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μέν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δέ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

a Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρῶ.

T.H.

54. *Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς*] Εἰσποιεῖν Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιεῖν, niſi quod illud ad familiam iit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. ἐπεὶ ξένον ὄντα τοῦτον εἰσποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλῳ φρατρίᾳ εἰσποίησεν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſeruit.* Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παρίλκειν illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, *& ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μύθοις ἐρωτικοῖσι φέρων παρίθηκα γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ ἦπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, οἴσεται φέρον, καὶ παρίλκυσε τὸ λέγειν ἐφ' αὑτό. niſi transpoſita legi malis, οἴσεται, καὶ παρίλκυσε φέρον quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, *φέρουσα ἐνέβαλε Herodot.* VIII. c. 87. *φέρουσα ἐμβάλλειν, ἐπεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκπραχθήσῃ φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἄφηκεν, ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων* cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) λέγει περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέσπασα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον in Cteſiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων ἀφίκησε τὰ πράγματα, ὥς &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον κακῶς λάβρας ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσίμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει in quorum fane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſtheni) αἰὲν ἐν βίῳ φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. οὕτως ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον parum diſcedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφθειρον ἡγεμόνας, Πομπήιον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐκεχείρισαν· & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τοῦ δήμου προσήνεγκεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σε μέν, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐκείνου σο-

τὺς ; τοιγαροῦν γέλωτα ἐφλισκάνετε, πρὸς τῶν ἐκείνων καλοῦντόμενοι· ἡ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ὠπτινευήκατε, γραῶν ἡ γερόντων ἐρῶντες· ἡ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέρασται. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito risum debetis ab iis defossi; resque illa plerisque jucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

πομπίλω παιδιάν. p. 49. ἐπίδικον ἑαυτὸν φέρων τῇ χάριτι τῇ ὁδῷ· *Damasc.* apud *Suid.* in Σεβηριανός· τὸ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit; πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξοκείλας τέλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τι ἐς τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἕξιν ἐκπεπλάδηκε quorum, quia summus *Valesius* aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas saepe haereditates officio aetatis exterserat, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat:* ubi nescio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noster*: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19. εἰ μὴ σαυτὸν φέρει ταῖς τῶ γέροντος ἐκτίνου ἀγκάλαις παρυπάγρευμα· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ σὺ πλουσιωτέροις) ὁδὶ πάντοτε φέρων ἑαυτὸν ἐπίδηλα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis existimet, quasi varietas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἐρωμένων] Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si *Luciani* mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inserenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa: *Rem quandam & artem,* inquit, *excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἐρασθέντας, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ἃς δ' αὐτοὶ ἐρασθεὶς ἴσχυσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Σωιόντες an συνιόντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Συνίοντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mf. suadente, συνιόντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt vestras artes* aut *astutiam.* *J. G. G.*

Συνίοντες] Συνιὼν— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. *M. du S.*

67. Διαφορήσαντες] Sic legit Interpres; sic reposuimus, cum male antea διαφορήσαντες. *J. B.*

Διαφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt διαφορή— V. Nigr. c. 14. *M. du S.*

Διαφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arrisit, διαφορήσαντες, & probae notae verbum, *AElian.* de Anim. VIII. 11. τὸ πρόσωπον τῇ ἰρωμένου καθαίρειν, ἡ διαφορεῖν αὐτῷ θριξὶν πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. παντοῖα μοι δῶρα προσήγετο ἀπαντοχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent: διαφορήσαντες ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum se captandum praebuisset, reliquit filiam haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est.* *T. H.*

70. Ἀποσμυγίντες] In cod. Mf. εἰ δὲ ὑποτρύσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, *illi vero derisi frendent dentibus,* quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, λυπσμυγίντες, *dolore ardentes:* est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀποσμυγίντες] Glossema est quod in Mf. Gr. P. & L. legitur καλαγελασθέντες. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖθεν μὴ ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe λυπμύττω *emungere* est, (vide *Ir.* 2. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret λυπμύγντες, nisi forte hic figura,

amantur; intellecta veſtri amoris calliditate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur: verumtamen in teſtamentis excludi ſolent, qui jam olim ſatellitum more fuerant ſectati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infrendunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] σωιέντες ὑμῖν τὴν παιδοποιίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν δὲ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισοῦσιν αὐτοὺς πλάττοντες, ὡς δὴ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ὁ μὲν ταῖς διαθήκαις ἀποκλείονται μὲν οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἢ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας [c] ἀπομυγέντες.

TEP.

[a] Σωιέντες] Ita G. C. P. ἀνύτες F. Reliquae Edd. σωύτες. [b] Δορυφορήσαντες] Δωροφορήσαντες P. S. A. [c] Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

ſigma, ut in quibusdam fit, inſertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἀπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ— ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀπομυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀπομυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπομύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑπερίουσι τοὺς ὀδόντας ἀπομυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, ſeu exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam macero.* Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi vis. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τε σμύξει πυρὶ πᾶσαν, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ὡς πυρὸς ἀναδῦναι, ἢ ἐπὶ τύφου λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χάλαω ὑποσμύχειν ἢ φθόνου εἰληπται· ἐπιῶδαι δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀσμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 816. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκαυθείη τίνος μὲ ἐνδοθεν ἀσμύχει τῇ καύσει τὰ ὑφαιρεθέντα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται, ἀλλὰ θερμός τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν στροβιζόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, ἡ καπνὸς, ἡ ἔτι ἀναδιδοῦσα φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀσμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem infidere II. c. 10. ubi primum εἶναι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ & μὴ συμπίπτοντες fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, ἢ καιόμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit εἶναι σμυχομένοις καθαρῷ πῦρ quapropter fulgor illo puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ὡ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυριετοὺς, quorum alii ſunt θερμοὶ & ἀσκαεῖς, alii μαλακώτεροί τε & οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, αὖτη τινες ἔτι σμυχόμενοι παρειλήφθησαν, ἀψάλμους, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαί γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, ἢ τὸ πρᾶγμα δ' ὑποψίας ἔχον ἀπορίᾳ τε ἀλόγῳ συνεχόμενον· ubi

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοὶ γὰρ Φό-

4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμενον ὑπὸ ἐμαυτῷ iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ ἐν πάλαι κατὰ τῦ Θιαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἱπποκόμος τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲ ἐπὶ τὰς βαμβούς ἐν τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδικνύμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος. posteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo περὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι ἐν καλεσμυγμένον ὑποδείψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταπαθμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καλεσμύχθη, τὸ ἀνιτράπελο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ἔτι ἐν τῇ ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἰδοῖτό σε ἔτω καλασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲ εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλείστα μὲ ὠφελήσασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καλασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κὴρ ἀχὶ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμενον, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐν ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τῷ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφσμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῶ πάθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, Ἀφξύων, Ἀφκαίων· ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Ἀφξύειν· & Ἐκσμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς μὲ ἐκσμύχουσι μελαδύνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καλασθεντύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν τὴ τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆ ἀφανῶς ἔνδοθι ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπολόμενον. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν δὲ βαρὺς ὁ σαθμὸς τῦ ὑποχθονίῳ χρυσὸν ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὅπερ (ἴλαιον) τῇ αἰτήσας ἔτι ἐν ἐπαλειψάμενος ἔ ἐν τὸ πάθος ὑπεσμηχε· τῆ μὲ ἰάσεως ἔτυχε, τῆ δὲ ἀσθενείας οὐκ ἀπηλλάγη *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione coguoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμόγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶ τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶ καυμάτων· ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἰρυθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιρυθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διρυθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διρυθίζουσα, alter ἔνδον ἰρυθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe aliibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῦ σμύχειν non ita videtur convenire λὸ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμωγίστες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τῆ κόμης ἐπιθυμίᾳ Theodoſius pro ἐπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενος; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγιλασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* reperiret, appoſuit, hoc quidem vulgatum λὸ ὑποσμωγίστες reperiſſe nequa-

quam

enim Thucritus a me profecta quot dona χρυσῶ πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθηλέτω δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίντες fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Pollucì* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κάρδιᾳ ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ε. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσσον ἐν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσσειν quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare:* ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſen bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum creviſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγέντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκάσθαι, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χραμβοὺς αἰσχρολογίᾳ ἐπισομισέον ἐς ὄψιν δριμυτέρῳ ἐς πρόσωπον ἀποσφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ ποδάκις δὲ ἐς λόγῳ τραχυτέρῳ ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπόμυκτος prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητορομυκτὴς, ἀττικὸς ἰφικράτης hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀποσμίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισμίζω. Sed alterum ἐπιμυγίντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere, ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον ἀφ' ἧς ῥινῶν ἐκπέμπει *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπίμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν, ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπίμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν. Ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψ' ἐπίμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſique labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεσήναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius:* neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπίμυξεν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ πάχναις κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, στεναγμὸς nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτιλιάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέγω καὶ τί μάταια γελᾷς, ἢ σιμὰ σισηνῶς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζοισα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζοισα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Origenes*

δοκῶν, ἢ ὁπότε ἐσίαμι, ὑποφύων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὀπιθήσειν αὐτὸν τῷ σορῷ, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γάρ μοι ἢ μάλιστα ὀπιθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει διαπλαμῶν πρώιον ὑπογελῶν.

consumsit semper mox morituro similis, & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem , qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset scandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac pleramque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie, multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θυκρῖτε, ζώης ὁπομύστου, πλουτῶν ἅμα, ἢ τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ὀπιθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτον, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προεθνήξεται Θυκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φείδων γὰρ, ἢ Μέλανθος, ἢ ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans, & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris profecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ οὖγωμαι , ἐκεῖνα μᾶλλον γελᾶν ὡς μῦθον , ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς τὸ μῦθο φιλοσοφούμενον· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐκπεφευγότα μυχθίζειν ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυκτηρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis , poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὸς, λοιδορὸς in *Hesychio*, ἁρμοὺς, ἀσπαστὸς, χαντὸς, ἰδητὸς, κλισὸς & λητὸς *Herodoto*, μασὸς, ὀρχησὸς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμαγίνης, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster , τοῖς πολλοῖς γέλωτα γενέσθαι , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias petitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ὑποκρώσσειν in ἐπικρώσσειν illud insolens , atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπισμῶν , τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιθρύχουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμύστου] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus : ut in Macrob. §. 1. ἐπιμύκτου ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμύκτου δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Δελφίδιον, ἐρῶν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμύκτου, τῷ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐποίει , βιῶναί τε ἐπιμύκτου. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἡ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur , est naevus in voce προπέμψεις , pro quo legi posset προπέμψας at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo ; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις.] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Τῳ c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Ego-

ris hinc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

κύτταις φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα· ζώης ὅτι μακροτάτου, ὦ Θούκριτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

ΖΗΝ.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

95 Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον ἢ ἐχανὲ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρὴς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ξηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παραδόξόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτωόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπισχνούμενός [c] ἐμοὶ τεθνή-

ξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zq. ὃν σε &c. P. b Ὑπισχνούμενος] Ὑπισχνούμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. J.

Προσίμιον] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent* προσίμιον atque id ipsum rescribi voluit *Jonsius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Hopkinius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐτοῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάστυσιν, ὑπὸ κέρκοις ἀνατρόποιο, ὁ ἐκατομβεὺς ὑπὸ κέρκοι, πρεσβύται ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δεξιὸν vel λαμπρὸν ἡμιβόλιον apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ἀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ δ' τυμπάνου εὔρυθμον βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τοῦ μέλει τούτῳ στρέφεσθαι σανίδων δ' παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Nostr* in Tim. p. 160. ἀλγηδὼν ὑπὸ τιτύγι τῇ δακτύλῳ quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex his simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἴυγγι, *Medeae numeris auspicibus et ductu*; & v. 971. ὑπὸ πνοιῇσιν ἴμασθε. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμιγγῶν, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος, ᾧ ὑπὸ κιθαρῳδῷ δ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κιθαρῳδοῦ δ βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Videtur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur.* Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede instituto brevi moriturum.* *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. J. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ἐπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενος, uti in P. recte scriptum est. *M. du S.*

Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* reflictum putat *Gravius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, ᾠ ὑπὲρ τ' Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὁπίτομόν τινα ὁδὸν ὁπὶ τ' κλῆρον ἐξεύρον πριάμῳ γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τ' οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ὁπτικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ᾠ ὀπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λυσάμβοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειραξίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, ἥ μὲ τῷ Πτοιοδώρῳ, τ' ἔχυσαν τὸ φάρμακον, ἥ δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς ὐκ οἶδ'

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus; duos jam puer calices in promtu habens; alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιεικῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμοις παῖς θυγατρώσι· ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τ' ὄνειρον. Fateor, cum in modum ir *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπιχνούμην *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque haerede*: nam ὑπιχνεῖσθαι pro *sibi polliceri*, *speque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergler.* peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, ᾠ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis *non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit*, ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ὑθεράπευον ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt*. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολιφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Paus.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολιπομένῳ ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίᾳ· τῷ Ἑρμείου τελευτήσαντι ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολιφθέντα· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire*: Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis*. *Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλούτου Ὡς ἔοικας γ' ὦ πατέρων Ἑτέρους ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι πατέρα γάρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ πατρὶ δὲ αὐτῷ παντάπασι τῆς πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξειν, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissimus *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul martis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπιγενέσθαι vel ἐπιγένοιτο, sicut in Hermot. εἰς μύσας νύκτας ἀποτελέσῃς, ἃς φασι, τὰ συνουσίας· itaque saepius ἐπιγένοιτο & ὑφεστώσων de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum *Horatius*: *Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου αἱ Ἀθηναίων τριχοῤῥοαι τῇ προσθήκῃ τὰ ἀπῦλλον οἱ παλλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγιγνομένων, *quum jam multum temporis intercessit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνου ἐγγινομένου διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τ' αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum*.

Lang.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβαλιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. ΖΗΝ. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασμένα. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὸ ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ΚΝΗ-

a Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. χρόνῳ ὀλίγῳ ἀμείνους. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demosthenis* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἐμοῦ ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸ Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἴτησιν ποιῇ, πίνει δ' ἐπειπὰς, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἴτησιν ποιῇ, πίνει δ' ἐπειπὰς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αἴτησιν ποιῇ ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius*: sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Symposiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non auscultо *Graevio* copulanti αὐτὸν ποιῇ ζωρότερον· si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δ' ἐπειπὰς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῶν ἐγχεάτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τοῦτον τὸ φάρμακον ἐγχεάντος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγίων δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι ὡδοιπλανημένων. Ἐκταθῆναι, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mf. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Insuetata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Κ Ν Η. C N E.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεφρὸς τὴν λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. συνθάπτω, τί ἀγανακτῶ; κληρονόμου [a] ἀκούσιος καλαλέλοιπα καλασοφισθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ ἀφελιπών. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπθυον ὅτι θανάτῳ κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέντα διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καλαλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειεν. ΔΑΜ. τί

HOc illud est, quod proverbio dicitur, Himnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quinam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebant spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσιος] ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλιος] ἀθλίως G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἂν σοι λαμπρότερον ἐκφαλίσασα, εἰ δὲ ὀλίγῳ βραδύτερον nimirum ὁ κλῆρος nisi malis βραδύτερον. Persimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἂν σοι ταχὺς τὸ πανταχοῦ, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἥκειν plura dicemus. Vide Praestantiss. *Cur. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. T.H.

35. Ὁ νεφρὸς τὴν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. J.B.

Ὁ νεφρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. Ant.* S.

Ὁ νεφρὸς τὴν λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi pleniſſima & vix tentanda, κατὰ τοῦ λέοντος νεφρὸν ἐσθίοντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Himnulus leonem.* T.H.

38. Καλασοφισθεὶς] Mſ. καλασοφιζόμενος ἀθλίως, *misere deceptus.* Vulgatus: καλασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος. J.G.G.

44. Θέντα διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Amplisſ. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem lucubrans diu noctuque vindemiam, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat mox, urget maritus instanter:* ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέντα τὰς διαθήκας, ἢ τὸ φανερὸν, *testamentum ei ostendere*: praeterea sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum resignat tibi eumque legendum.* Quod autem praecessit ἐθεράπευον non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obtinuit, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀντιπαρὰ θῆρας θανάτου ἐπ' ἐλπίδας

Quid igitur ille? CNE. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro: Ego sane repente sum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; sed & ipso te piscatore. Itaque dolos adversum te instruxisti. CNE. Ita quidem videor; propterea que gemo.

τὸν ἐκεῖνον; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. ἔχει γὰρ Ἑρμόλαος ἤδη τὰμά, ὥσπερ τις λάβραξ ἅμα τῷ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ἆρα σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συνετέχνασας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

SIM. Advenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cujus aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos supra nonagesimum vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? POL. Ita quidem videor; propterea que gemo.

ΣΙΜ. Ἧκες ποτέ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἐκατὸν μάλιστα τῶν ἐνενήκοντα ὑπεκδεδηκώς. ΠΟΛ. ἐνενήκοντα ἔτη ἔζησα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

a Ἄγκιστρον] ἄγκιστρα veteres Edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur.

ἄγρα διαθηκῶν nam θηρᾶν & venari non minus dicuntur quam captare: Horat. — viduas venentur avaras. Hieron. Epit. Nepot. Alii matronarum opes venentur obsequiis. T. H.

48. Ὅτι μὲν οὖν] Perperam in sequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit Aldus, jamque recte in versione posuit Interpres, Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τοῦ δελέατι συγκ.] Hami escaeque circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Junius in adagio, Escam hamo circumponere. Philo Jud. de Jud. p. 720. C. ἵνα τὸν τοῦ ἀλλήλου πάντα δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ τὸ τοῦ πλείονος ἔκτησιν. Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam nunquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: opportune diversa in re Petron. p. 15. 664. Solon in Troch. apud Plutarch. T. I. p. 86. A. Ἡμεῖς δ' ἄγραν ἀγράστης οὐκ ἀνίσπασεν μέγα Δίκτυον, δημοῦ γ' ἁμαρτὼν ἐ φρενῶν ἀπεφάλεις· sic enim mihi videtur non insecte B. Martinus emendasse V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, κεκλασμένῳ τῷ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici consuevit: de Juliano Synesius Metaphr. Vit. Athanas. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καλαστικὸν εἰλκυσθὲ τοῦ ἀγκίστρου πεπόμενος de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Christi abstraxerat Asterius Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῆς ἀξιωμάτων δέλεαρ ὑποδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τοῦ ἀληθείας ἄγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II. p. 227. B. Foenerator ἀνεῦρε τὸ βαλάντιον, καὶ δέλεαρ τοῖς πενομένοις τὴν ὄψιν δέλεαρ, ὥσ' ἑαυτῷ (ἰκανῶς) ἀλῶ τὸν χρείαν παρεχόμενος συγκαλασταῖσι τῷ τόκῳ τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad ostentatam undecumque lucelli escam avidus adnatat, ἀγκιστροφώγος, testibus Hesychio & Etymologo. His adsimilia sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo praeroso captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαστὸν & καλαστᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appposite Horat. II. Serm. V, 24. — captes astutus ubique Testamenta senum; neu, si vafer unus & alter Insidiatorem praeroso fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descriptis ab Auctore nostro captatoriis artibus conferre non poenitebit. Aristaen. I. Ep. 17. συχνότερον ἐν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσαπτέον κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύειν. Erasmus in Vorare hamum parum accurate. T. H.

Gg. οὖσα

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄντα, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι ἡδύ δόξει τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. ἡδύ, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεα τοῖς ὑπὲρ τοῦ βίου ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμεν· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ὅτι θύρας ἐφαίνετο μάλα πολλοὶ μὲν δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν ἢ γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἐρασταὶ εἶχον μυρίους. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτταρας

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

2. POL. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

a Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπίῤῥει.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, πεπρισμένος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hac pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M.du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γαύλῳ καὶ τοῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὁρᾷ ὑπερβολὰς εἶναι νομίζεις ζωῆς ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδικὰς Σικελικήν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸ ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἀφροδίσιον ἐπιτηδεύουσι βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν μὲν ἡδυσμένην Σικελικὴν πίνει τις ἄδηλον καὶ εὐανχεῖται κόρης αὐτῷ τοῦ Κορυθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένου. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὸν ἀφροδίσιον καὶ Συβαριτικὸν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ὑπίῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπίῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπίῤῥει. *J.G.G.*

Ἐπίῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Mss. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπίῤῥει, quae omnes infidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἐφμ. c. 61. ἐπιῤῥεῖ γάρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἅμαλλι ἀ ὁ Δανταΐδου πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲ χρυσίον ἐ τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & ſenili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque ſolum adſpicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexiſti, quæ tum tibi optanti dederit eſſe juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; ſed vel talis ſumme deſiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifeſtus eſt amor hicce tam frequens, qui orbis ſenibus & locupletibus inſidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea ſcilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin ſæpe ſuperbius adſpernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

80 ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τὼς ἐρίτιμος γε τῇ ὄντι τῇ πόλει· καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδονῳ θεραπεύοντες, καὶ μακάριον ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλε-

85 ψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τ' Ἀφροδίτῃ ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, ἥτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. ἔχ· ἀλλὰ τοιοῦτον μὲν, ἀνεπόθητον ἦν. ΣΙΜ. αἰνί-

90 γματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν προδήλος γε ὁ ἔρως οὗτος τοῖς πολλοῖς ὢν, ὁ καὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι καὶ σὺ τῆς χρυ-

95 σῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μοναυχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν ἐμισθώσατο τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐραστὴν αὐτὸν εἰς νεότητα. V. ἐκεῖ γέρων ὤν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεότητα.

τὸ ἀργύριον ἐξαιτλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀναῦν τε ἐ πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentiſſimo hominum concurſu. Adde *Philoſtr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐ ξυμπολὺ τοῦτο ἐπιῤῥέων· p. 548. & *Homerum* ipſum. *M. du S.*

Ὑπιῤῥεῖ] Sine controverſia verum eſt ἐπιῤῥεῖ· ἐπορῥεῖ *ſenſim ac lente fluere* nimis eſt dilutum, quam ut Polyſtrati cogitationi ſatisfaciat. Praeterea ſuam ipſe manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐκπλεῖν ἐπιῤῥοῇ τάχους. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ἐ τὸ ἀργύριον ἀναῦν τε ἐ πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil eſt ſimilibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥύντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥέοντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῆ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτῳ ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Ariſtaen.* II. Ep. 12. Οὐδὲς γὰρ ἐξαρκῶ πλοῦτος αὐτῇ, εἰ μὴ ἀν ἐκ πολλῶν ἐπιῤῥύῃ. *Influentis dona fortunæ* dixit *Seneca* Thyeſt. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: εὐπορίαν τὴν αὐξὴν τε ἐ ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτου ἐπιῤῥοίαν *Euſtathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin priſtinas in ſedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 374. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* *T. H.*

85. Μῶν ἐ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abeſſet τινα oratione hunc in modum diviſa: Μῶν ἐ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, ſimiliter ac Phaon, Venerem ex Chio trajeciſti?* videtur huic lectioni ſuffragari, quod a *Luciano* mox ſcriptum σὺ δὲ τ' χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam eſſe profectam, quae te ſenem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, ſed ab illa aurea, quam domi conditam in arca ſervas. Alioqui excideris θεὸν vel θεῶν, quod ſi revocari placet, orationem ita conſtitues: μῶν ἐ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. Mſ. Φάων ἐπ. ὁ ἐραστὴς ἐ παρὰ Φάωνι τῷ ἁλὶ Φάωνος πολλοὺς ἐραστὰς· plenius *Suidas*; nam *Heſychius* ea in voce miſere mutilatus eſt. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inſcriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut poſterior eo in argumento luſerit, colligi quodammodo poteſt ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hiſt.* XII. 18. & *Palaephat.* π. ἀπιϛ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiaſtes* ab aliis diſcrepat qui tradunt a Venere juvenem & formoſum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ἐδ' ὀπίσευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, αἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμον ἔσχον; ἦπου τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ ὅσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. χεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. ναὶ· ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἐρίθμηται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλεάνθου Πύλιος ὢν ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολίτου καὶ λαβόντος, καὶ μετεμάχησε πάνθ' ὅσα Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηναίων. ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀθηναίων καὶ γυμνάσιον ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλεάνθου] Lege Μιλάνθου, ut ex iis liquet, quae J. Meurſius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμετεμάχησε pro καὶ μετεμ. praeterea ferri poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T.H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec meum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. Α. Φοβοῦμαι τοὺς μὲ ἐσόμενον κεχλημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωμαι), ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T.H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum praeter ploare.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδισίζειν. J.B.

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 591. Δι βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. *Demoſthenis*

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Ἔμοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit everſa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

ΑΚούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ὁπῇ θάτερα, οἰχήσεται ἀνατραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἕκαστος ὀπιφερόμενοι. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μελανοήσετε.

[b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat; ex G. ſunt deſumtae. [c] ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. [d] Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Καίτοιγε τῆς ἦν τὸ μὴ γένος Φρυξ ἀπὸ δημοσίας εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι μαστιγώσεως. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀπὸ πλαγγὶς ἀμείνων καὶ λιγκοτέρα· quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὶς (vel παιδὶς nam vulgatum παύσει nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλὸν σκύταλα Φρυξ ἀπό. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπεξῃρ——] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξῃρημένῳ τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλλιπύγων εἱμάτιον, ἀπὸ παιδικῶν τίμιον, ὑπεξῃρημένον ἔτι τὸν γένειον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαύρου, οὐδ' ὑπεξυρημένου placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄναρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιξυρημένος τε καὶ καθαπτισμένος τὰ ὀφθαλμώ. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T. H.*

σε. ἢ μάλιστα ὁπόσοι πεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
[a] NEK. πῶς ἂν ποιήσαιμεν; [b] εὐπλοήσομεν;
ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐμβαίνειν χρὴ, τὰ σκεύη ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν ἢ ὅτῳ [c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ σκαφίδιον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα σωρὸν δέχεσθαι αὐτῆς, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, ἢ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἐμβαλών. σκόπει δὲ καὶ [d] ἐμβάθραν ἐς ὃ διαγίνωσκε αὐτούς, ἢ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐμβαίνειν ἀναγκάζων.
ΕΡ. ὦ λέγεις· ἢ ὅτῳ ποιήσωμεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum out admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὗτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; MEN. Μένιππος ἐγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

a NEK.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξοιτο O. d Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἠπείρου σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, ἢ † ὅση δυνατὴ πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἴσχυσις. V. Τὰ ἐμφρόντιδα τῶν κτημάτων ὡς ἐπὶ τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἠπείρου &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iſdem habent *Ion. Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἔπιπλα οἷονεὶ vel οἷον ἡ κατὰ κτῆσις, τὰ ἠπείρου ὄντα τῶν κτημάτων. *T. H. M. du S.*

† Ὅση] Ὅση Exc. G. C. & V.

35. Γυμνοὺς ἐμβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τῆς ἠιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠιὼν & Ἠϊών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥστε οἱ πολλὰ ἡμαρτηκότες ναυάγια τῶν ἀφικνουμένων εἰς τὰς μονὰς ἐκδεδεγμένων legeris ἠόνας vel ἠόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐμφρόντιδα τῶν κτημάτων, ὡς ἐπὶ τὸ ἐπιπολάζειν. *F. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *F. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus*: *projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀπορριφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερρίφθην. *J. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀπορρίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπερριμμένος. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verba; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀπερρίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερρίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ecton. c. 26. & Ep. Δ. XI. definente. In impreſſis ἀπορρίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπῤῥίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρίσθων, μαχέσθων ponant pro χρίσθωσαν, μαχέσθωσαν ſic ἀξιώσθων, ἐξωμόσθων, ἐῤῥώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo *Foed. Hiera-*

pyth.

ri, baculusque in paludem ſunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpureâ veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάθρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθω. τὰ τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πρωεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἅπαντας ἐποπτεύῃς.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικός, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἄνθος τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχε καλῶς, εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διά-

δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

ε Ἀπερρίφθω] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AIW.* Priores ἀπορρίφθω. f Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καὶ παλαιστικός. *G.*

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T.H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπίφορος] Excidit articulus, ὁ ἐπίφορος. *T.H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *J.B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiusmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλας γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κερβέρας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίδης ἐκεῖνος ὁ Μιδοῦ, ὁ τὰ κάνδυ, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδημένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἱματίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὰ δακτύλια ὁ ἰωάννινος ἀναδέδυσαι, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδημένος· nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖνος ἀπέβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ Βασίλεια δέ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυγος, ἡ τὸ μέγαν περιβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περιβολον aliquid intelligitur, quod recte valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Ποῦ δὴ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem geris.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πινακά. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰς ποικίλας. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J.F.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δισ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Διαλ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καὶ παλαιστικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis z Doctiſſ. *Jenſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γενναιότατος ἅπαντος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὸν οὖν τὸν τὰ μαλακὰ ἵππια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffeo* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T.H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J.B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διάφορων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί ὦν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί ὦν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὅτε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸ τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐχέτω ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι φιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ὦ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὅτε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καλαδύσεις τὸ σκάφος, ἢ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus inſtructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, ſed mortuum omnino; quare depone iſta. LAMP. En tibi divitiæ ſunt abjectæ. MERC. Præterea faſtum abjice, Lampiche, & deſpectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, ſi tecum ſimul inciderint. LAMP. At ſaltem diadema ſine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & iſta mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimiſi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, iſta, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc ſcapham.

5. Tu autem obeſus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damaſias athleta. MERC. Ita ſane videris: novi enim, ut qui te ſæpe viderim in palæſtris. DAM. Sic eſt, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem iſtas exue, ceteroqui demerſurus ſcapham vel altero tantum pede impoſito. Imo

[a] Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματιδίοις ἐπίβλημα· ἤτοι [*] μανδὺς ἢ χλαμύδα ἢ πῶρυ καλύμμα. G.

[*] Μανδὺς] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ σωρητὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ σωρῆτιν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ αἰτρέζιν καὶ κολίζιον. Repone καλέζιον deinde pro σωρῆτιν βαρβάρων vel βάρβιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de birro multa Salmaſ. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut ſuſpectam habeam Etymologi σωρητὴν fibulis adſtringebantur ἐφεστρίδες ſive lacernae: verum ut unquam μανδὺς vel ἐφεστρὶς dicta fuerit σωρητὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βαρβάρων errotis propagati gradus ſpectare licet in Moeridis σωρῆτιν. T. H.

Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. hic vero qui & veſte & diademate purpureus eſt. Quis es tu? J.G.G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus eſt. M. du S.

63. Τί ὦν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί ὦν πάρει; hic ſecus: quamobrem ſeparanda duxi, τί ὦν; ἐχρῆν &c. Hoc ſaepe factum; ſaepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D.M. XXII. τί ὦν, ἐχρῆν ἀφ' οὗτο μὴ ἀπιθανεῖν; In Ἐπιστολ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava diſtinctio hunc in modum reformanda: τί ὦν; οἰηθῶμεν ἄρα ἀλιπίζειν αὐτὸν ἐ τεθνεξεῖ πόλι; Haec ſemel monuiſſe ſufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, ſtadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Noſtrum Lexiph. c. 11. ubi ſtatua ejus memoratur. Alter Damaſius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum ſint veſtimenta funebria. J.G.G.

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum eſt, pro veſtibus ſepulcralibus. J.G.

95. Ἀναχάρξαι] Poſt hanc vocem in Impreſſis omnibus legebatur, ἀναγνῶναι ἀλλοίως quod merum ſcho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

Λλὰ καὶ τὰς στεφάνους τούτους ἀπόῤῥιψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδοὺ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοῤῥόπιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἴτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum momentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

Καὶ σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σύσσιτα κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτιν δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. ἐχ ἑκὼν μὲν, ἀπορίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

8. Ille vero severus, de habitu quidem; fastumque præferens, superciliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὃ ὅτε

β Ἀληθῶς] Deest in O. ε Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. δ Βαβαί] Defuit in O. ε ΣΤΡΑΤ.] Ita F. V2. Νικηφὸς G. P. ζ Ἐν γῇ] ὑπὸ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτην δηλονότι, G. η. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι τροπαιοῦχος. G.

Scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam *ἀνακηρύττειν εὐεργέτην* legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, *ἀναγράφειν εὐεργέτην* in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, *ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας.* Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si veli nus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset; an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII. 75. *T. H.*

3. Στράτων] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νικηφὸς quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mf. pro Κρα. est Νικηφὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ἐπι-

ἐπὶ τῷ φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν in meditando defixus quis est, iste qui
πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός prolixam barbam demisit? MEN. Philo-
τις, ὦ Ἑρμῆ μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερα- ſophus aliquis, Mercuri: quin potius in-
τείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει cantator, & prodigiorum plenus: idcirco
γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ iſtum quoque exuere ſe jube: videbis enim
κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα multa & ridicula ſub pallio abſcondita.
πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, MERC. Depone tu habitum primum;
ſtum iſta omnia. Jupiter! quantam inanem
oſten-

eruditum arbitrabantur, ſi vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto deliteſcentia & ſcenae libertati condonata ſtudioſius eruerent, ſcriptisque ſuis quaſi teſſellas inſererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρινθύειν ſignificandi vim exemplorum ope declares, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρινθίῳ vel Βρινθείῳ unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod *Pollux* teſtatur VI, 104. vetuſtatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Heſychius* & *Etymol.* Βρίνθιον, μῦρον τι πακχίον, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctiſſimi ſecutus labatur, ut docent *Schol. AEſchyl.* ad Perſ. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloſſ. Hipp. Λυδὸν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρινθίῳ nihil eſt cur dubitemus: βρίνθις certe vel βρίνθαξ Cypriis erat θρίδαξ aut θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Heſychio*: idem βρινθιᾶν commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρινθίαν, tanquam ſi diminuta foret vox a βρινθᾶν, quod ipſe ſuppeditat in Γίττιον p. 230. βρίνθᾳ, βρίνθιον ἴσι δὲ καὶ πολυπλόκους μύρους eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρίνθιον λέγί τινες ἄνθους εἶδος. Qualis autem fuerit βρίνθος, ut Cypriis, ſola lactuca, an apud Lydos aliosque diverſum herbae florisve genus, mihi quidem definire non eſt in promtu; multoque minus an Arcadica Βρύνη, cujus ex *Pauſania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, uſum ejus jampridem interiiſſe, tametſi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρινθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρίνθιον, βρίνθειον & βρίνθιον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad πρὶ τὸ ἐπὶ M. Σ. prope finem βρίνθιον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρινθύειν congrueret, ita finxerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρίνθιον praefert. Jam illum eſſe fontem verbi βρινθύειν Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, juſtius objici poteſt, minime conceſſero: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρινθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρίνθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἐν βρινθυόμῳ μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεσαν· qua quidem inani probabilitatis ſpecie haud ſcio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi poſſit. Verum *Helladii* verba plenius exſcripſit *Etymol.* p. 212. in Βρινθύεται· non alius enim eſt Βυζαντινός (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βυζαντῖνος) quam hic ipſe Helladius oriundus urbe Antinoo vel Beſantinoo. Mihi videtur in βρίνθος primaria fuiſſe virtus tumoris & ὄγκου, quae quaſi materies ſubjecta ſe porrigit ad diverſos, quibus diffunditur, ſignificandi ductus: poteram, niſi longum, multaque ſimul alia dilucidare neceſſe foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae poteſtatis propagationem conſiderari velim. Haec, tamen eſt ratio, cur in *Heſychio* τύμβου, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφου, nec cum *Guyeto* in θυμοῦ mutari patiar. Βρίνθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *faſtu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lyſiae in AEſchinem Socraticum, etſi longiora* λέξω τὸν βρίνθον ὑμῖν τὸν πολὺν, ὦ φιλόσοφοι· hoc ille ſubactus, ſi quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens ſingularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui ſcriptoris depromſit. *Euſtathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionyſio*, vel *Pauſaniae* debetur: τὸ βρίνθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρίνθιον, μύρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praeſtaret Λυδὸν vel Λύδιον) ἀπεμνημόνευσεν ἐξ οὗ ῥῆμα τὸ βρινθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ οὗ aeque pertinens ad τὸ βρίνθος, quam τὸ βρίνθιον at quando auctoritatem Comici profert, clare oſtendit alienam ſe obſervationem excerpſiſſe; ſaltem in *Ariſtophanis*, quem eo titulo plerumque ſolet indicare, quae ſuperſunt, quasque ſolas legit *Euſtathius*, fabulis nusquam occurrit βρίνθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρινθύς, niſi me fallit in *Heſychio* corrigendo conjectura, Βρινθύς, πνεῦμα, τύμβος, καὶ ὄγκος, ὁ ἐν βρίνθος· me judice deterius eſt, quod editur Βρινός. Hinc prono alveo defluunt βρινθύειν & βρινθύεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non ſecus atque a πλήθος exiſtunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perſpicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium eſt eorum interpretationes in unum

con-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὴ ϒ [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, ϗ ἔριν, ϗ [b] κενοδοξίαν, ϗ ἐρωτήσεις ἀπόρους, ϗ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐνοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ ϗ μαλαιοπο-
ρίαν μάλα πολλὴν, ϗ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, ϗ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, ϗ ἀναι-

a Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονίαν. b Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. c Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μαίνεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι. in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆς βρενθύσεως ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύεταί τ' ἐν ταῖσιν ὀδοῖς, ϗ τὼ ὀφθαλμὼ διαβλέπει. *Scholiaſtes* quum ſcribit, λάσιον μύτης σεαυτὸν ἐν τῷ χήμαλι, ϗ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad διαβλέπειν τὰ ὀφθαλμώ. *Diogen. L.* II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπερόπτικον ϗ μεγαλόφρον ἐμφαίνει ϗ Ἀριστοφάνης λέγων ὅτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεταί τε ϗ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονῶν, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat*: quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλτιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀναστάσας τὰ κοττάβια. Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ ϗ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι σωμᾶς αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. ϗ οἱ μὲ ἠσέλγαινον, ὀδὲ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri*: περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 37. ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάττοντο λαβόντες, ἵτι ϗ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ὀκ Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθύομος λαβὼν εἰσαγάγῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, εἴτις ὄνον καλέσειεν αὐτὸν, ὀδὲ βρενθύεται ϗ ἀγχινακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμδός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶ σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμδοι, ϗ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἡκάσατο δὲ αὖ τινος τῶ ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου ϗ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωματώμοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως ϗ αὐθαδίζομαι· ϗ ἐπεσόμισεν ἄν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστείδης) τοσοῦτον προυπολάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύει· & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμδος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἰρετοκακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρούμενος πολλῷ μᾶλλον καὶ βρενθύετο, οἷα προπηλακιζόμενος τῷ ἀναξίῳ τῶ δωρήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδίεται, vel Βρενδεῖται· nam infra ſane legitur, Βρενδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον ϗ ὕθλους ϗ μικρολογίαν νὴ Δία, ϗ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus* & *curioſitatem*. Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum diſquiſitionem*. At ſane jam ſatis expreſſit

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· εὖ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα θεμιτρύπλεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίοις, ποία πεντηκόντορος ἀνδρῶν ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ſea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατασκευαζομένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur τὴν ὕθλους· τὴν μικρολογίαν τὴν Δίαν, τὴν χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντηκόντορος abiurde vertunt *quæ quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum διαπεραιοῦν ἴλιγγι. *J.G.*

33. Μυῶ] Coll. P. & L. In Impreſſis μυῶν. *M. du S.*

36. Πίλιναι τῆς ναυπηγικῆς] Pro πίλιναι ναυπηγικὴν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. ἀντεφίλει τῇ ἀρχηγίδι τροχὸς τῆς κεραμεικῆς. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θαυμάσιος δὲ τρογγύλων λιθίνων, τῆς βαλανείας τῆς σκολιᾶς ἐν Λακεδαίμονι. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λαπίς. *Aristoph.* in Γηρᾳ· λαπὶς δὲ μαγειρικῶν. *Alexis*: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρνακι ἠμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν — Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπτω] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπτῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπτῳ in Miſſ. eſt ἐπικόπτῃ ſed aut legendum eſt ἐπικοπτάτῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἴλιον, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἴλιον, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἴλιον ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἰλιαῖος. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur *ilion olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπίκοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quæ ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comoediae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ περιόδιον κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ πρωτοτόμους. ἢ ὡς ὁ ἐπίξηνον ἤτοι ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικοπείῳ δύντες ὕστε κοπῆναι qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Lucianni* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur προτόμους ἐκ ἐπιξύνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξύνῳ. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἰσίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Lucieni locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, qua ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcendatur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὲ πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἰδιώτας *vocari* ἐπικόπους.

Ari-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χὴ τ' πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, χὴ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [c] μυῶν τρίχες εἰσὶ τὰ πλάχιστον. ΕΡ. εὖ λέγεις· ἀπόθω χὴ τοῦτον. ΦΙΛ. χὴ τίς ὁ ἀποχειρων ἔσται; ΕΡ. Μένιππος οὗτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μυῶν τρίχες εἰσὶ] Μυῶς εἰσι τρίχες. C. P. L. μυῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, ὥστε μυῶς εἰσι τριχῶν etſi nec repudiandum ſit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *AIW.* ubi praeterea notatum: Ἐπικόψῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud* Od. B, 237. παφάρθμοι κεφαλὰς, *ſubjungit*, προτιθέντες, ἢ ὡς τὸ ἐπίξηνον, ἤτοι ἐπικόπιον, ἤτοι ἐπικαρμίον ξύλον, ὅ ἐστι κοπῆναι, *in trunco in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero eam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita eam* ἐλεὸς *quam* ἐλεὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἐλεὸν apud Homerum, vel ἐλεὺς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τέλεον *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poetae* ἐλεῦς· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἐλεὺς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θύσεως ἃς τις ἀνάγκας τοῖς χορδαπαῖς ἀπεκρίνατο, membranis ſi obtemperemus, Ἐλεὼν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ελεὺς, τῷ ἐλεῷ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀφιεμένους ὑπὸ τοῦ θύοντος teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἐλεοπάσται *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἴλια κόπτοντας, τῷ ι παραπεπλασμένῳ, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποθεν δὲ ὠνόμασται τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινὸν, γίγνηται τόμος· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ἔρμα, vel, quod verius exiſtimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμα ξύλινον. De ἐλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *AEſchyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόνης Θερμῇ κατέσφαγμαῖς· quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξέστιον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἠγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis*. Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν ἐπίκοπον ὠνόμασε τοὺς παλαιοὺς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόμμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς εἰπεῖν ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόμμου· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμους μαγειρικοὺς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον ὠνόμασε Ἀριστοφάνης ὁ Δημαδώτης· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τεμνόντες ἐκκεῖται, ὃ νῦν τὸ κρεανόπτον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ἐχίου ῥαιώσει mederetur, ὑπέλιον ἀσπαλίνας τ' ἀνθρώπου σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ ἄχιστον ἐξέτεμνε. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ τοῦ προφέρειν τῶν ὑφαινομένων ἱματίων, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adſentior. Idem: Κρίων, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρεῖον ſive κρέιον duplicem; hi *codicem coqui lanionisve* accipiebant, alii *labetem, in quo car-*

λὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νὴν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. [a] βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀφρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἐν. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύταλον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi sordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de superciliis? MERC. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cujus rei grátia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocyus inscende. MEN. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet. MERC. Quid-

a Βάλει] Me. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τοῦ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ἡ κινάβραν λίγει τὴν πήραν. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ ω. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 113. M. du S.

Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac teter; at *fastidire*, *aversari σιαίνεσθαι· Cyrilli* Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντία, *fastidia*. Σιαντὸς, *teter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moschi* σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas adsignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Διὰ σιαίνειν, *propter illam συγκοπὴν* nimirum vultúsque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα *proprie hircorum fetor: praeterea notat quemvis tetrum odorem, & quod omnibus fastidium excitet*, sive malis, *omnes fastidiant*: an potius parva mutatione legi praestat? λίγει δυσωδίαν αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi fetore philosophum cum omnibus esse fastidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. T. H.

carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae tuto fidimus, μάλκιλλα a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari *Hesychius* ostendit: illi autem conjecturae, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἐπίκοπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπίκαπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκορον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* subscribo Glossas corrigenti, Cala, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularet. T. H.

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νὴν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπικώτερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis*. Ἀναπέφηνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud norma Graecae linguae, atque ipse *Lucianus* suadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας· Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. οὔτε θύων τισὶ καινοῖς δαιμονίοις, οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπεδείχθην, ἢ ἐγὼ ἀνέπεφηνα. Nihil moror Philopatridis consarcinatorem. §. 3. ipse rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae habet ipse, deponit atque a se projicit: modo, τὰ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθαι, &, ἀπόθου δὴ τοῦτον. Ἕρμ. c. 5. πᾶσαν δὲ ὑποστιμίσεως ἀφορμὴν ὁπόθεν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῶσαι μὲ τοὺς αὐτοκράτορας in Pall. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit capiendum αὐτῷ, tanquam si locum, ubi sordes excussae jacebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii personae conveniant, manifesto, dummodo sententiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa poscit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πίλιχνος ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπικώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀπαθὴς αὐτῆς τῆς κινάβρας. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπικώτερον ἀνάπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῆς] Id est, αὐτόθι, ἐνθάδε. *F. G.*

Ibid Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque foetida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ἀλλὰ τὸ μίτωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Eusseb.* D. E. p. 106. C. οἱ σεμνοπροσωπεῖν τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Procem. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ καχλίας σεμνῶς ἐπῃρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ἧς φιλοσοφῶν ἐπεινόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Bergler.*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐκπετάσας γοῦν τὸ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *arduae subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς ὀλίγου τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Φιλόδημ. Οὐχ εἷς, εἰδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, εἰδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μίσῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακείαν] Ita Ox. Reliqui κολακείαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. repositimus. *M. du S.*

d Κολακείαν] Ex O. Edd. omnes κολακεύειν. e Γε] Sic O. Cunctae Edd. γὰρ quod si retineretur deleri omnino debebat ὄντα.

παρισώσεις, ἢ ῥᾳδίως, καὶ βαρβαρισμούς, ἢ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ σπόγγια, τὴν ἄποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζεῖε, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ δεῖτίως τὴν πώγωνα δεδηγμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπασι λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέσται ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· ἢ ἑῴθεν ἐξαπατῶν τὸς νέους ὅπι τῇ σοφίᾳ ἐγγύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὅπι τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤνιδη P. εἶεν, ἰδού B2. quod sine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν ἀμφιβολίαν περιφερόμενον τῶν λόγων χάριτος ἔσεται· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπεῖτε, ἢ τὸς παρεληλύθοτας. V.

66. Διεθρυμμένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιτυπεῖα] Ἡμερεῖα. V.

* Οἱ δὲ δύο * σκε. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. J.C.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro περιφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat περιφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Duterus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *convenisset illis, quæ legantur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonæ* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, repetes in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quæsitas vermutates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iteum *Noster Δεμωνδ.* c. 8. M. du S.

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. M. du S.

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδοὺ, *ecce*: quod alibi quoque sæpiuscule apud nostrum occurrit, sed sæpius corruptum. Dicitur pro ἰνὶ ἰδοὺ. J.G.G.

Ἦν, ἰδού] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδοὺ, inquit, *apud Lucian. eadem significat. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto* ἦν' ἰδοὺ *posita post* ν' *apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit* ι *adverbii* ἰνὶ, *quod* οὐκ τῷ Ἀθηναίου τοῦ ἰδοὺ *perinde ac si diceretur* ἰνὶ ἰδοὺ. Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲ ἀνίστων τὰ προμήκια, ἄλλοι δὲ ἀνέλυον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνεμαῶντο. Quam hic

λέ-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cùm feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ χαιρήτις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. καὶ μάλα, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κεχηνότα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν οἱ Σικυῶνι ἐπιτάφιους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κακύουσα ἐξάρχει θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cùm feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvosque flebilem in modum aliis concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτίστου ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς ῥαιστῆρσιν, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γενναῖός εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς δὲ ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *A1W.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρύομαι.

ἀποδάρμα, paulo ante dixerat ἀναδάρμα· idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τὰ ἀποδάρματα κατιόν· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποδάρματα, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T.H.*

72. Τοῦ ἱματίου τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: execratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T.H.*

73. Περίεσται] Futurum, uti ſupra Ep. D. X. αὐτίκα μάτηρ ἐς τιμωρίαν τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. *M.du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον λαβεῖν ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T.H.*

77. Ἐπισάσα] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M.du S.*

84. Συνάχεσθαι] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J.C.*

Συνάχεσθαι] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συναγχεῖται vel ἀπάγχεται melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῶν λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri: Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ὑποπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μοιχείαν συνεχόμενον ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T.H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J.B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedaemonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M.du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J.B.*

Ἐξάρχει τῷ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiicatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe ſapiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T.H.*

94. Ὀλίγου] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M.du S.*

3. Πάν-

ριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μεταπεμψόμεθα. ΜΕΝ. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; [a] πάντως δικασθῆναι δέησει· καὶ τὰς καλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐν Κορίνθῳ, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἦ μ' ἀναείρῃ καὶ ἐγώ σε;

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multæ erant onerariæ naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

[a] Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει πολλαχοῦ τοὺς Ὀδυσσέα ἢ Αἴαντα· φησὶν ὁ Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κουφότερόν μοι, [*] ἢ κουφίζῃς με. Αἰνεῖται δὲ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἀλλαχοῦ τοῦ ἔπους, ὡς τοῦ † Ἀριστέου λέγοντος, ἢ κουφότερόν μοι, ἢ κουφίζῃς με· τουτέστιν, ἢ προκόμιστόν μοι, ἢ προκομίζῃς με. *V.*

[*] Ἢ κουφίζῃς] Sic E. A. Κουφίσῃς ubique & προκομίσῃς scripserat *M. du Soul.* Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. *T. H.*

† Ἀριστέου] L. Ἀριστίου. Sed tamen Ἀριστεὺς est etiam in C. *M. du S.*

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. *M. du S.*

Ibid. Δικασθῆναι δέησει] Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δέησει. πάντως vulgo deest. *J. G. G.*

7. Μοιριχον] Ficta credo haec nomina. *M. du S.*

10. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὤν ponitur signum interrogationis Grœcum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si hæc per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. *J. J.*

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. *M. du S.*

11. Ἦ μ' ἀναείρῃ' ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Ψ. v. 724. *J. G. G.*

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ἀστρα nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, ἢ οἱ μάντεις οἴτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. οἴτε ἀ. τῶν ὀ. οἴτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῄνει &c. Mecum facit *H. Valesius* ad ista *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium exterum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. *T. H.*

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. *Eunap.* Æd.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. ὦ πλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· ἐν ταῖς διαθήκαις ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμθυοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμθυοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ὀπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ὀπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα ἀφῖκθον, ἄμφω συγγε-

δ Εἴτε] Οὔτε *J.* αἴτε Margo *AIW.* ε Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Æd. *J. B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J. B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *J. G. G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Græcarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορεὺς per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεὺς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non præstem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, præsertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστεῖος dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Paus.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Rutgers.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. Χ, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῃ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J. B.*

γενεῖς ὄντας, οὐδὲ ὡς ποτὲ προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ποτὲ εὐξάμην Ἀντισθένει ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὸν βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὸν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὸν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδέν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῶν Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἅπαντα

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Me-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντευομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντεύομαι & ἔτως. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας ὁ Μόριχος. *F. G.*

33. Ἐς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem* diversis faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Ὑξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην. quanquam sæpissime hic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] *Alii vero nihil curabant istiusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, οὐκ εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. *Non tenuia nos expetimus dona* In Charidemo c. 25. Καὶ χιόνα εἴ τις ἐκάστῳ ἐξετάζειν βούλεται τὸ τεχθὲν, εὑρήσει πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῷ πάντος τιθεμένας. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὴν ὁδοῦ ἐρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viæ metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *AElian.* H. V. I, 28. ὃν Ῥόδῳ φασὶ τὸ μὲ εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τὶς ἐρασὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*, sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phrasεos calentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενος τ πλῆτον παρ' Ἀντισθένους, ᾗ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τ τοιούτων χημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· ᾗ γὰ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ πού τις ἐμβάλλοι ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, ᾗ διέῤῥει, ᾗ πυθμένα γε οὐκ ἐδύνατο ἔχειν· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, ᾗ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἡκοῦν ἡμεῖς μὲ ἔχομεν καὶ ταῦθα τ πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἄξουσι κομίζοντες· ᾗ τοῦτον ἄχρι τῶν πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στίγειν ἃ δυναμένου] Δίχεσθαι, βασάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰ ἔστι χρυσίον ἔστι, οὐδὲ δόξας ὁρῶσιν, ὡς Ἀναξίφιλος περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἂ μὴ δεῖμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ο ὁρῶν ἂ μὴ δεῖμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coerceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἃ μὴ δεῖμις ὁρῶντα. At illud εἰς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξαίρετον ὁρᾷ (ὁ Ἔρως) ὅπως ὑπερθαυμάσεται), ᾗ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo nimirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πυθμένι στίγειν ἃ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στίγειν πιμπλάναι Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνοήτοις μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι & ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adserviunt* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *ungulculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἥξουσι] De ἥξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου, ὦ Λίβυ; ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἤμενον, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἐχέτω ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer? melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

a ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola *P.* Σκιπ. Pro *Μίνω* *F.* *Μίωνος*, ut supra *ἰμβαύης* pro *ἰμβαίης*.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur *Polybius. Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Aelianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda deliberari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἱστ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorificâ, & variis umbrarum, quae pie sanctèque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. οὐ παρεσκεύαστο τὰ πολέμια· ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operosè cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἰδιῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἀνδρὰς τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀπὸ δραστηρίου καὶ τὰ πολέμια ἔργα ἀλφάνης· p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοὶ γὰρ ἐγένοντο ὑμῖν προσάντει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lucia-*

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum pauc-is transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, supe-

γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων μοι δοκῶ τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐκεῖνον οὖν μέρει ἑκάτερος ἑπάτου. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμιλλω, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὡς καὶ αὐτὴ πολέου ἦτος [c] ἐνέγκαιτό μοι. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ὅπη μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῆς Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. c Ἐνέγκαιτο] *F.* typorum vitio ἐνέγκατο. d Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγου.

eiusmodi verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διάφορον VI. p. 412. n. 14. Non moleste feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφόρους idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deseram. *T. H.*

81. Ἐν μέρει ἑκάτερος ἑπάτου] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον τὸ μέρει περὶ τ ἑαυτοῦ. Illud τὸ μέρει vel τὸ τοῦ μέρει apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, elegantet illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T. H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *F. C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nesciviisse? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus ἐν Νεκρικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, abeoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 593. καὶ παιδιᾶς πολλῆς μὲ Φοινικῆ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῆ δὲ Ἑλληνικῆ ὁμιλῶ. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τήν τε Ἀμφίλοχον ἄλλοθι ἄλλην ποιούμενος, ἥδιστα δὲ πλείους, καὶ τὴν τ Λατόνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T. H.*

91. Τοῦ ἀδελφοῦ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *F. C.*

Τοῦ ἀδελφοῦ] Non *fratri*, sed *sororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: nemi-nem

περὶ τὸν Ἠριδανὸν [a] ἅπαντα κατέδραμον, καὶ ἀνατάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῶν πρωτευούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἅπαντα] Priores Edd. ἅπαντας excepta *W*. In margine *A*1*W*. τοὺς π. τὸν Ἠ. ἅπαντας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καθατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καθατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud est καθατρέχειν, καθαδρόμην ποιεῖσθαί τινα. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. τέλος δὲ ὧν ἔτι Ἰσπρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεια ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν ἀδεκάστου πω παρόντος, ἐμοῦ λαὸν πεζικὸν ἀνίσησα ἄγειν &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud paenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel πεντακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T. H.*

95. Ἅπαντα] Omnes libri habent, excepto *Wechelian.* & *Hemsterh.* ἅπαντας· horum uterque ἅπαντα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno hausitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερῶας τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano.* *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *explesse tres modios super dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J. B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura.* Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τῶν ἱππέων ἐς ἀκριβῆ τὸ βουλῆς ἀριθμὸν μὴ γράψαι τοῖς οἴκοι Καρχηδονίοις, ἀφ' ὧν τοὺς δακτυλίους ἐνδιεξασθαι τοῦτον· Χοινικὶς γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. *Dion* autem *Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπέρας δὲ (Annibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀναπλέων, ὧν ἐκάστῳ εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ ἀφῃρημένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῦλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίταις excidisse κόλπον, cui commode jungatur ἀναπλέων· verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oros.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Hoff.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς με-

pugnaciſſimis congreſſus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impetu : at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι ῥᾳδίως διδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παμπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τοῦ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ δὲ ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖν ἠξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφονεν ὁν

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expreſſerunt eam figuram, quae εἰς deſignat.

12. Πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λεῦ, * Ἀμίλκα τὸ Βάρκα πατρὸς τὴν παραγενομένην τῷ πολέμου λαῶν, ἃ καὶ εἰργάσω, εἰργάσω. *V.*

* Ἀλμίκασον καὶ κάρη πρὸς τὴν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρλα σρς. Leg. Ἀμίλκα τῷ καὶ Βάρκη πατρὸς. *J. G.*

Αλμικα· σν καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀλμίκασον καὶ καρλα σρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante conjectura fuerat adlecutus: *Corn. Nepos : Himilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius : Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar.* T. II. p. 70. Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μεταδίμους Ἀσιατικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλιών. *T. H.*

7. Ἀντιξιταζόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιπαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert ; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicis rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπλεκόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντιξιταζόμενος]. Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens Δ. Ν. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιπαξάμενος, ut περὶ τῶν πραττόντων ἡμῶν ἀντιτάξασθαι apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi* ; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥαμαλίοις συνιξιτάζεσθαι νεανίαις, *cum robuſtis juvenibus contendere & manum conſerere.* Similiis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρίνεσθαι· συγκρίνωμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur* ; I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους καὶ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium* : ὄλεθρος eſt *exitio dignus.* Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρῴων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit εἰς vel εἰς, legenduimque ſit, καὶ εἰς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, adſumit Medorum mores; transit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν poſitos eſſe per ellipſin τὸ κατά. At vereor ne hoc plus æquo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

Ες

ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μελετέμπελο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτος, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura

26. Βάρβαρος ὢν . . . καὶ ὅτε Ὅμηρον . . .] Ἐφρόνει γὰρ τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ * ἀπὸ στόματος ἀεὶ προφέρειν

* Ἀπὸ στόμ. προφ.] Ἀεὶ & Ὁμήρου adjecta sunt a M. du Soul. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. T.H.

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *F.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μεταδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante δίαιταν.* Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τὴν πατρίων ἐνδιαίτησιν ἰδίων, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ἀπὸς τῶν πατρώων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum expositum *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. Φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλεύσαντων τῆς Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλεύσαντων ἐπὶ τὴν Λιβύης· si teneas ἐπιπλεύσαντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπέπλευσε τοῖς παραθαλαττίοις τῆς Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum: ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὸν (Ἀσίαν) καὶ λῃστήρια πολύανδρα φανερᾶς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλευσον, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus at-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

ὁμοίων. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὑμῖν δὲ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῳ καὶ πεπαιδευμένῳ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. Ὁ μὲν εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, ὡδ' ὡς λίβυκα εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὑτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

ΑΛ. Ἐχρῆν μέν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis aequo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς διατριβὰς ἐν καιρῷ ποιεῖσθαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκοῦσαι τῷ ἀεί ὅτι τι ἐμοί quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T. H.*

26. Βάρβαρον ὄν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὃ μόνον, inquit p. 90. B. οὐχ Ἕλλην ὄντα οὐδὲ προσήκοντα οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν ἀλλ' οὐδὲ βάρβαρον ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἐφρόντιζε, ὅτι ἠπίστατο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν ἐφοδίον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἴλαδε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν καὶ τῇ νάρθηκι καλοῦσιν εἶχεν δὲ ἀεὶ μεθ' ἑαυτοῦ ἐν ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath* in Procem. p. 1. *T. H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. F. & *J.* habent ἐραψῴδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψῳδῶν. *T. H.*

29. Μόνῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J. C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus*: quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τὸ ἔργον ἴλαδε τὴν πίστιν· εἰς γὰρ ἄνθρωπον ἐν μίᾳ γνώμῃ τὰ μὲν ἀπίστατα πλήθη ἐν πραγματικὰ καθεῖλε. *J. C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενον, οὐδ' ὑπ' ἀφειδείας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγχίνοιαν ἐν φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T. H.*

38. Αὐτῷ] Ita pro αὑτῷ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μέν] *Nihil erat reſpondendum.* *J. B.*

ἄνδρα ἔτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος ἐμὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν ταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τραληγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροηθεὶς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ὀλίγην ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησα τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ὑπὲρ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐπὶ θάτερα ἀεὶ χειμάρρους ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ἐπέμεινε μυριάδας πολλὰς πρατῶν ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὰ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς οὐ λήσει ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἁρ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

a Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *J.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] * Κατίσχειν ἀρκεῖν *Z. V.*

* Κατίσχειν ἀρχεῖσθαι] *F.* κατίχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. *G.* sic legitur, κατίχειν ἀρχεῖσθαι· ita & *C.* nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατίχειν ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατίχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones, communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὑπὲρ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς Θήβαις ἐγγὺς ἑστηκὸς τὸ μέσον τῆς Ἑλλάδι αὐξηνορθρίου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se *βασιλέα* ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem *βασιλέα* Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νικῶν ἄν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut κὴ καλαφ. aut κἄτα φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est κὴ post χειροηθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione: malim καλαφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλασκάψας πολὺν ἐπέσπασε φόβον τοῖς ἀφ. τοῦ μέρους τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienses ἀφ' ὧν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένον τὸ δεινὸν περιφοβῶν καθιστήκει· *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ δ' ὅλον προσδοκήσαντα αὐτὸν τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων ὁ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἐποίησας praetulerim equidem ἀξιώσας, quod accommodatius

dis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaim magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

ἀπέκτεινα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀμφὶ Γρανικῷ· καὶ ταῦτα δὲ ἔπρατλον αὐτὸς πρωτοστατῶν, καὶ τιμῶσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ὅσα Τύρῳ, μηδὲ τὰ ὅσα Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, ὡς δοκεῖν τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

Τὸ δ' ἐν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ὁ Φυγὴ ὢν ὁ Παρασίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανοῦργόταλον, καὶ ἀμύταλον ὄντα· ὡς γοῦν δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐτοίμου

ὁ Εἶλον] Εἶχον Schol. ε Παρὰ] Πρὸς L. ζ Ὤν] Deſuit in B2. P.

tius eſt ad πῶσιν τὸν γῶν. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεφθαρμένους] Commodius utique συμπεφθαρμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam ἀφθαρτίζειν compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Proœm. p. 5. Τὰ οὖν τῶν ἀνῶν ὑπὸ τῷ χρόνου κατασυρόμενα ἐ μεταπάλαιστα ἀφθαρτίζειν ἐ συρίττειν τῇ γραφῇ πρὸς τὸ σύντομον ἐ μνημονεύτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ χειλίας δὴ πεπεφθαρμένους, ut *Herodot.* V, 82. πάντα τε πεφθάρμενα. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει τὰ διυφασμένα, placet τὰ δὴ ὑφασμένα. T.H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. M. du S.

78. Ἐν Φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀντίοχον ἐκεῖνον μᾶλλον πολλὰ φιλονεικήσαντας πρὸς τὸν τόκλον. Illud ipſum ἀντίοχον in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀπίωνας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα ἐ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικαίως ἂν τις τῶ μὲ Φοίνικι ὠμότητα τὴν ὠμότητα. T.H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe *certis modis*, *ſervata ludorum lege:* ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τὰς 85 qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

πολέμου καιροὺς ὁ Θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅτι γε ἔμελλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότιν ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ καὶ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ κἀμοῦ ἀκούσῃς. MIN. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro itu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτέραις solemni labe *J. Vr. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καλαναλίσκων. *Vr.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, *cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* tacent plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus, deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est distertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:* & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίραις συνόντα. *Appian* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῇ πείρᾳ (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λόκριους διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν ἐν συνήθους, ἐρωμένῳ τε ἀνδρὶ καὶ ἀγορᾷ καὶ ἀνδρί. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*: *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐπεὶ δὲ μετὰ

quí victum illum populi, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

ασας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως· ὃν οὐκ ἀναίσχυντος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ ἐγὼ [b] Σκηπίων, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῄς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος ἴσως Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

ΔΙΟ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.

[b] Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *J. Vs.* [c] Αὐτὸν] Ἑαυτὸν P. vitioſe. [d] Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

μακίου σχολὴν ἄγοντος ἀφαιρεῖσθαι τῆς παιδιᾶς χρώμενον ἀναλύσειν τὸ καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀπάλαμνα τὸν χρόνον· eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταφορτίσειν, κατακυβεύειν τῶν πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπιπαιδεραστηκέναι τὸν οἶκον, καθιππότροφεῖν, καταδαφοδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐπενόησε τῷ βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν αἰσθέσθαι δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονι ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſe potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem exuere, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἱκανῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὁ μὲν ἴζης χρόνος, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῆς τρυφῆς ἀφῤῥίων· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον· nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae:* quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἰσπήια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἑῴαν μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἦν μὴ] Sic omnes libri noſtri pro ἤ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελὸς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλὸς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὕτως] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ὅτως. ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· ὑ πρόδοξον δὲ, εἰ ἄν-
θρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ὑκοῦν ὁ Ἄμ-
μων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ
δὲ Φιλίππου ἆρα ἤδα; ΑΛ. Φιλίππου δη-
λαδή· ὑ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν.
ΔΙΟ. ᾠ μὴν κἀκεῖ τὸ Ὀλυμπιάδος ὅμοια
ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, κἀ [a] βλέ-
πεσθαι σὺν τῇ εὐνῇ· εἶτα ὕτω σε τεχθῆναι· τὸν
δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πα-
τέρα σε εἶναι. ΑΛ. καγὼ ταῦτα ἤκουον,
ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι ὐδὲν ὑγιὲς ὔτε ἡ
μήτηρ, ὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίων προφῆται
ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ
οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans ſuum eſſe filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus deceſſiſſem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade ſimilia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conſpici in lecto; tum ita te fuiſſe prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur ſe tibi patrem eſſe. ALEX. Et ego non ſecus iſta, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixiſſe. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτεσθαι O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte Θ. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus ſatisfieret. c Πατέρα σου] Πατρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorſum pertineat, quove referendum ſit, exputare nequeo: nam quae ſimilia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio ſenſus verborum eniteſcere queat: ᾠ μὴν κἀκεῖ τὸ Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *ut vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea conſueſcere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irriſoriam fingentis perſonae. Ὅμοιος, autem, ποιος & οἷος frequenter ſimilem uſum habere notum eſt: Dial. Mort. XXII. ἀγγελοι, ὅμοιοι ἄνδρα διατρέφουσιν. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praeſtantiſſimis illa ſingularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis ſpecie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teſte *AElIano* de Anim. XII, 39. De Auguſto quid mandare memoriae ſuſtinuerit Aſclepiades Mendeſius, vel inter AEgyptios homo nugaciſſimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno ſunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a ſcriptoribus expoſitus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam ſane non puduit Philippum infandi concubitus ſpectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque poſt orbatum oculo male curioſo, qui voluntantem cum uxore draconem fuerat conſpicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae ſuae noxium averſata dicere ſolebat argute: Οὐ πεπόνηται με Ἀλέξανδρος πρὸς τὸν Ἥραν· quod dictum ut ipſi ſit honorificum, Alexandri certe ſtultitiam parentem draconem non adſpernantis perſtringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar.* *Livius* quidem non continuit ſe, quin ſcriberet XXVI, 19. *vetuſtique famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus perſaepe viſam prodigii ejus ſpeciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapſam.* Equidem, ſi quis me roget, quid ſentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae ſtirpis fulgore nobiliſſimi viri ſuperbiant: neque tamen conjectorem acutiſſimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas ſubeundo ſimulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλάπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte verſari in lecto conſpectum aliorum ſubterfugientem*, eratque ſane draconum ejusmodi furtivus acceſſus, & emiſſitiis teſtium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne ſic quidem ſatis erit expeditum: aliud exiſtimarem, ſi praeberet κυλίνδεσθαι, verbum opportuniſſimum, ex cujus corruptela neſcio profecto, an nata fuerint, ſupponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, iſta duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλάπτεσθαι· altera quidem egregie placet πως' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI. Δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ἐκ Ἀμφιτρύωνος, τὸν δὲ ἐκ τοῦ Διός fic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τῆς ἰδίου μηροῦ ἐκπαμπάλου ἐκ τοῦ Σεμέλης. T. H.

19. Ἐξηπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξηπατῆσθαι, vel ἐξηπατῶσθαι ſcribendum, dicerent γραμματοδιδάσκαλοι παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι ſuadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade ſimilia ferebantur,*

dex, ad res gerendas fuit: multi enim meo succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque eapientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπιπτον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι δὴ τοσαύτῃ ἀρχὴν 3 καταλέλοιπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διακῆσαί [e] τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. σὺ δὲ ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παραλαβοῦσα τὴν ἀρχὴν κολακεύουσα, καὶ προσάτην αἱρεμένη, καὶ τραπηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσῳκίζον, [f] καὶ νεὼς ᾠκοδομοῦντο, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

4 Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ὑπῆρχον. O. [e] Τι] Τινι O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς ᾠκοδομοῦντο] Οἰκοδομοῦντες σοι νεώς. O.

sum, draconem eum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. F.*

Ἐξαπατῶσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατᾶσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M. du S.*

24. Οἱ τὸ Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tugurriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἀπ' Ἀμμωνίους ὀνομαζόμενοι τραπεύεσθαι, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνος ἀποπειρᾶσθαι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς περιπλοκὰς Ἄμμωνος πόλεως p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἅπας περιεύτρεφον τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο μὲ ἐδὴ λαμπρύνειν τὸ προφήτην, τὸ γὰρ θεὸν σὲ ἰέναι δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τὸ Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II, 32. δωτῆρας & τυράννους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Fœlix* Oct. *J. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα διακῆσαι legas, an διακῆσαι, σὺ an τοῦ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus διακηδεῖ τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. διακῆσαι τοῖς οἰκείοις θάψαι ὅτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque considerat Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. *J. F.*

Ibid. Ἢ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jensium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐθέλεις τοῖς ἀνθρώποις. *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιδύντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo pisephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienfibus, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρεσβεῖς αὐτοὶ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεῖοι δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφιγμένοι, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐνθάδε, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὸν λίμνην, καὶ [c] εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία;

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνουβιν. c Γενίσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. οὐδὲ ποτὲ προμαντευομένους ὅτω γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. *f.* 72. Margo *A1W.* Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτην] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T.H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.* Ἀνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἀνιουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. *M. du S.*

Ἀνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta cocliique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὥδε δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς Ἐδρᾶσε Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T.H.*

52. Ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου, ut Dial. sequ. καθάλλεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμοιβὸς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

γέα, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν· ἢ τὸ [e] ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀναδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἢ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ ἀπὸ τῆς τύχης.

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος καλάκων ἐπιπληκτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὴ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρήτο μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θαττόνων, ἢ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς ἢ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ἢ τὸ πλοῦτον. ἢ γὰρ οὖ ἢ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύναιτο ἢ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τὸ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

e Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceteræ Edd. adsumserunt. f Βέβαια] F. solemni errore βαίωια. g Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Græci sermonis scriptorisque nostri usum. h Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ⊕ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνος] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οἰδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οἰδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ἀπὸ τῆς τύχης aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ αὐτὰ βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ἀπὸ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οἰδὲ, vel ἀλλὰ ταῦτά σε τὰ ἀπὸ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίας, θαττόνων, κολακείας ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνος ζῷ ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam langulda videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖ-

νος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δώσειν ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὴν δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς δ' ἐν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς ἐκάστην λόγον. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφαμαυοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ⊕ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καληριθμήσω μαρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄχος γάρ σοι ἡ λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλλέβορος ἡ φύεται, σὺ δὲ καὶν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὑποπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ὑπὲρ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὑπὲρ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε ἢ ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumeraſti paulo ante.

6. DIOG. At ſcin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris ſuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non naſcitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & ſæpius; ſic enim deſines propter Ariſtotelis bonorum amiſſionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Calliſthenem aliosque multos in te irruentes, ut diſcerpant, atque ulciſcantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe ſæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Φ Ι Λ. PHIL.

ΝΥΝ μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

1. NUnc ſane, Alexander, inficias haud iveris te filium eſſe meum; ne-

[a] Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. [b] Ὁρμῶντας] *F.* ὁρῶντας· quod, niſi typothetarum errori ſit adſcribendum, *Francini* ἀδιαλείψεις eſt. [c] A. K. Φ.] Verſo ordine O. Φ. Ε Α.

87. Καὶ ἡδὲ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ συνεχούμενον τῷ δορὶ διέτειρε. [*] Καλλισθένη δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

[*] Καλλισθένη] C. interponunt hic Κλειτοσθένη, mendoſe; nam ibidem & Καλλισθένη comparet. *M. du S.*

82. Οἶσθα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον eſt dicere, οἶσθ' ὃ δρᾷσον, ut apud *Ariſtoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L. K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *F.* ὁρῶντας. Sed praeſtat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum poſuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatiſſimae ſtructurae modum merito caſtigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T. H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Exiſtimet aliquis vel ὡς ſupervacuum eſſe, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique ſcribi non abſurde poſſe ὡς χρησιμώτατον. Verum ſciendum eſt eum ſaepe locum tenere particulam ὡς, quem ſine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῶ τετελευτηκότος πείθουσι γιγνώσκειν ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' ὑδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους. alibi plura dicentur. In opinione divinae ſtirpis excitanda & fovenda plures aſtum Alexandri agnoſcunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτῆ ἀνέφερεν, ἐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ἐ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τῦ σεμνοῦ ἕνεκα. *T. H.*

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea*: quid gerræ, docet *Joſeph.* 3. Excid. erant veluti ſcuta quadrangula, ἰτέαι, de quib. alibi: ἰτεῖνας vocat *Heſych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hiſt. Confcr. c. XXIII. *J. B.*

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipſas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod veriſimile videtur, ſolum eo referendum eſt illud interpretamentum, σκηπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, ἐ κυνηλατηρῆ δὴ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊναι ἀσπίδες ex *Thucyd.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes. ALEX. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nullusque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea præ ſe projiciunt? Græcos ſuperare labor erat, Bœotos, Phocenſes, & Athenienſes: tum Arcades gravis armaturæ, Theſſalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas ſubjicere, hoc præclaratum: Medos autem, Perſas & Chaldæos

95ναι· ὁ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνος γε ὤν. ΑΛ. ἀλλ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. ὁ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύινα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiaſt.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *e* Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat *Noſter*: Θεσσαλός τινος φίλος Δ. E. I. *f* Παίονας] Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παίονας.

7. Σαυνοφόρους] Σαυνοτοξόφους. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτίδια] Μικρὰ ἀσπίδια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μὲν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα καλαχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε διφθέρινον, εἴτε ἐξ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. *V.* μικρὰ ἀσπίδια. *C.*
Οἰσύινα] Εἰδοῦς ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior erat Scholiaſtae noſtri de γέρρου adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit *Barn. Briſſon.* de Regn. Perſ. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύινα] Vid. Not. ad Ἁλιευτ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita diſtinxerant in prioribus Edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe Interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abfuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos ſuperarit: ea ſpectant iſta amarulenta: ὅμως δὲ λαμπρὰς αὐτοὺς, καὶ προδοσίαις ἀνοσίοις τὰς πόλεις &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a *Demoſthene* ipſi non fuerit objectum. *T. H.*
11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio αἷμος σκύθης & ſimilia: ſed *Lucianum* haec obſoleta non amare id quoque ſcio. *J. G. G.*
Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὸν de equa, Ζεὺξ. c. 6. τὸν Θήλειον δὲ, ἵππον γε τοσαύτης, εἶναι μάλιστα οἱ Θετταλοί· οἱ δὲ ἄλλοι ἵπποι μείονες αὐτῶν. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Ζ. τρ. c. 21. ἵππων Θρᾳκικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μὲν Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ὁ [a] Διαστήσας αὐτούς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ὀμόσας πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῆς νίκης ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὴ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μέλαξυ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καλαβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασι, μελενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαστήσας] G. P. & *Scholiast.* Ἀφιστάσας utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ Ἀφιστάσας] Οὐ [*] Ἀφιχίσας ὁ Φίλιππος χρήμασι παρίχων ἑαυτὸν ἐνέβαλεν εἰς ταῖς πόλεσιν. *V.*

[*] Διασχίσας] C. διαστίχισας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστίσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

35. Κάνδυν] Ἰμάτιον. *V.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστίσας & διασχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ Ἀφιστάσας] Idem codex pro ὁ Ἀφιστάσας, αὐτούς, scribit, ὁ Ἀφιστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ Ἀφιστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* Ἀφιστάσας pro Ἀφιστάσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διϊστάναι est frequentissimum pro Ἀφιστᾶν, χωρίζειν, Ἀφιχωρίζειν quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δορατίον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebrarat & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόσιν, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμεῖτο τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὁπόταν συγκαθαιρεθείων παιδευμάτων ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῇς, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερφιλῇς. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπιμεληθῇς· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerarereris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc utiAΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ὑπὲρ Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο οὐκ ἐσυμφέρετο· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ τοσαῦτα τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φερόμενον τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἱμάσσοντα ῥέοντα, αἱμάσσοντα ὅπου τοῦ τραύματος, ταῦτα

les; nullus tamen fortuna Candauli comparandus. Et sic alii. *J.G.*

34. *Μακεδονικὴν χλαμύδα*] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. *Θηλυχίτωνα ἀνὴρ* pro Partho. *M. du S.*

35. *Κάρδιν*] *Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν* lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J.B.*

36. *Τιάραν ὀρθὴν*] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. *Ὑπ' ἰλλάθων*] Admodum displicet illud *ὑπ'*. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. *Λέουσι*] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. *Γάμους τοιούτους*] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, *γάμους ἀθύτους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὁμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς.* Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator *περὶ τ' Ἀλ. T. ἢ Ἀ. Or.* I. p. 329. E. 330. A. *T.H.*

47. *Ἐν Ὀξυδράκαις*] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. *κυβέλατο μὲν ἔτι ὀκτὼ μόνας ἐς τὴν πόλιν.* Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T.H.*

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem includendum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Neanchum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T.H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐθνος. *V.*

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T.H.*

b Τοιούτους] P. τοσούτους. c Εἶναι οἶμαι] O. οἴομαι εἶναι. d Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτον recte. e Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris *βλέπειν.*

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἐλέγχεο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τῇ προσποιήσει ἐκείνῳ διαπερῳμένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωθηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ [a] τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀπὸ τούτου κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura ſpectantibus, & Ammon impoſtor, falſusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non riſiſſet, ſi videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu cenſes multos eſſe, qui ſimulationem divinitatis iſtam acerbioribus jocis proſcindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putreſcens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quaſi eam ob cauſam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie geſtarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὸν [b] Ἄορνον ἐκεῖνον, οὐθ' ἑτέρῳ ἐκείνων λαβόντε, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀποβαλῇ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non iſta de me ſentiunt homines, ſed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inacceſſam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego ſolus ſubegi. PHIL. Viden', iſta te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipſum: nonne te pudet, Alexander, nec faſtum dediſces, teque ipſe cognoſces, & jam intelliges te mortuum eſſe?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ἃ χρήσιμον ἔφης unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄορνιν.

57. Ἄμμωνος] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίβυσι πρὸς τούτων Ἀλιξικακοῦ χρησμὸν διαπράξασθαι ἦλθε, καὶ ἄκουσα, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

* Λίβυσι] Debuerat Λιβύσι· ſed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae ſunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox ſequitur χρησμὸν διαπράξασθαι ἦλθε. T. H.

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irriſa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praeſentique ſtirpis ementiendae ſuperbia: *Arrianus* eodem hoc uſus verbo VII. c. 8. Macedones οὐκοῦν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας μὲν ἀπαλλάττειν τὴν σφετερίαν (σφετέραν) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μὴ τῷ πατρὶ σφετερίσασθαι τὴν Ἄμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito caſtigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, poſitis *Luciani* verbis monet: *Senſum non ceperunt interpretes; eſt autem hic:* quicquid enim egiſti, id omne, ſiquidem ut a Deo geſtum aeſtimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem poſitum cenſebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas eſſe nationes, expugnatas urbes, everſa imperia ſi narres, quilibet profecto cenſebit, eum hominem inter ceteros excelluiſſe aut ſi Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANT.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſidere id *mirabitur*, *cum omnes ſciant*, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T. H.*

73. Ἄορνον] Ἄορνυ Mſ. non ἄορνον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten*. *J. G. G.*

Ἄορνον] Ἄορνυ etiam P. & L. habent; ſed aliter cæteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὴν Ἄορνον] *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διάλ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T. H.*

79. Συῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συσῆς, ut γνώσῃ, δαμαθήσῃ. *T. H.*

80. Οἷα πρόφρων] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

> Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραίνεε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
> Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλῳ
> Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
> Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J. B.*

ANT.

80. OΙα πρόφρων, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσέα σοι εἰρῆσθαι περὶ τῆς θανάτου ὡς ἀγενῆ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γάρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρον ὄντα θητεύειν τῳ τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγενῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ σφαντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀχιλεῖ ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

84. Ἐπάρουρος ὤν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεῖός τε ὢν καὶ Πηλέως σωφρονιστοῦ τε ἐκ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κεκτημένον ἐπιμέτρια ſive τὴν γῆν ἐργαζόμενον quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρος ἐὼν, id eſt, φύλαξ, εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox θηλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγενῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet θῆλυν. *T. H.*

λεύειν, ἐκὼν προείλω τ μ᾽ ἢ ἀγαθῆς δόξης θάναλον.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τ ὀνταῦθα ὤν, ἡγοῦμαι τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τῆς βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ᾽ οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντας ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

2. ACH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὁτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὁτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προοιμίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τὰ ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἴσμεν ὧδε; μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντας φέρει δὲ ὦ δαιμονίαν ἐκ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τὰ ἑταίρων ὅσοι περί σε ἴσμεν ὧδε. μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντας φέρει δὲ ὦ δαιμονίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾷν γὰρ καὶ φέρειν δίδακται ἡμᾶς, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενος. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δίδωσι ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius facere, quam inanibus quo-

vari jussa : atque etiam vides , sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jamjam aderit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ , & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum , aliosque viros admirandos , qui , puto , non cupiant sursum in vitam redire , si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes paupercúlosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio : me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor , & vestrum unumquemque : quod si minus fatemini , tanto pejores estis , qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime , sed meliores , Achilles : nullum enim esse proloquendi fructum videmus : silere igitur , & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis , ne risum insuper debeamus , quemadmodum tu , talia optantes.

νοις. ἄλλως τε ὁρᾷς , τί ἑταίρων ὅσοι σοὶ ἑσμὲν οἵδε· μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσεὺς ἀφίξεσθαι πάντως. Φέρει δὲ καὶ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία καὶ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

AX. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τοῦ παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς καὶ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

b Δέδοκται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi jussit. Edd. reliquae perperam δίδοται. *c* τοιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis risum concitare. *J.G.G.*

22. Δέξαιντο] *Qui non velint , non cupiant:* quasi dicas , *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προτείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τὸ ἀμείνονα γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἄβιοί τε ὡς ἵππόται τὸ ἀγίλης ταύτης verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti :* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀπειρίους, καὶ ἀσάφους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Polluci* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δίδοται legendum sit δέδοκται minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente , *etiamsi non palam confiteamini , nequiores sane in eo , quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis ; Benedicto , quod ni confiteamini , eo deteriores estis , quod hac toleratis.* Aut vana , aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel , *quod cum eodem modo affecti sitis , dissimuletis. J.G.*

31. Σιωπᾷν γὰρ] Sententia postulat, σιωπᾷν γοῦν, καὶ φέρειν· particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. *T.H.*

32. Δέδοκται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ.

Οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; ἤμφυν. ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. χ̀ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, χ̀ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ; χ̀ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

DIOG.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Hebem: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

[a] Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντὴ.

39. Οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀλλοκότως δὴ, inquit *Euſtathius* p. 1702. χ̀ τὸ τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, χ̀ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀλλὰ τελεστικῆς καθηράμενος ἐς τὸ ἀχράντων καρπῶν μεταλαχὼν τελείας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαλάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, χ̀ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν ἀρετὴν ἐφίστο ἐν μὴ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ διανεμόμενον ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lu-*

cia-

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro ſe ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere ſe res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non eſſe iſtum, & receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte ſcilicet ſimilis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem, ut ille ipſus eſſes : cave ergo, ne res contra cadat, tuque ſis Herculeſ, illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄρτι ἀνδρόν σε τῶν Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ᾖς· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod ſi non deſtiteris cavillari me, jam ſenties, qualis Dei ſim ſimulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum : ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipſi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; poſtquam vero mortem obiiſtis ſegregaHPA. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνόν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέν-

b Παρὰ] *A1. H1.* περὶ vitioſe. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. perſonam Diogenis tranſtulerat ad ἐγὼ δὲ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium ſumus ſecuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T. H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen eſt ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεις. Sic in Piſcat. *J. B.*

43. Καὶ ἔχει καλλίφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J. B.*

Ἔχει] Ἔχειν, ſicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illuſtrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum eſſe, rectene ceperit interpres. Heſych.* Ἔχειν, ἐγγεγαμηκέναι quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis Heben Senſit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Broukhuſium.* *T. H.*

49. Ἄλλανδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον· dico alibi. *J. B.*

Ἄλλανδρον] Exiſtimabant nimirum Veteres, interdum poſſe cujuspiam vitam redimi, ſi quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alceſtidis, ſuntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conſulendi *Iſ. Caſaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmaſius* ad Adrianum *Spartiani.* *J. C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ᾖς] *Thom. Mag.* in Μή· εὕρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ἐρωτικῶν ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ᾖς. Miremur hoc ipſi rarum videri, ac paene inuſitatum, quum *Moſchopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἐλλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μὴ τὸ ὅρα, ὑποτακτικῶν συντάσσεται. Quod fieri vetat, ſcriptores probatiſſimos non refugiſſe docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adverſabor autem, ſi quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ᾖς, καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T. H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum ſagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J. G. G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id eſt, extra thecam eſt; promptum eſt. *F. G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, aſſervare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie reſpicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendoſe περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσωρ εἰκὸς ἦν, εἰς ἅδε πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ὑποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ἐπίτηδες ἐρεχελεῦντα· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, κἀγὼ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νυν μανθάνω· δύο γάρ, φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ τῷ Διός· ὥστε ἐλελήθεισε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσωρ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. HPA. ἐγὼ γὰρ πάντες ἕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι, ὅτι δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἵνωρ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

[a] Ἐπίτηδες] O. P. ἔτως. Jungi possent, ἔτως ἐπίτηδες. [b] Ὑπ'] O. ἐπ'. [c] Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτοί. F. ὁ γὰρ αὐτός. [d] Ψυχῆς &] O. Ψυχὴς τε καὶ.

71. Ἐρεχελεῦντα] Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυδαρίῳ κρατερόφρονι γείνατο παιδὶ Od. Λ, 298. Imitatur *Empar.* AEdes. p. 65. παῖδας μὲ ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Bourdelotius*, *ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum:* & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ὤν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus*, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀπιθανῶν, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐν τῷ καπνῷ βαδίζων. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim sumus:* & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἤμην ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ· nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸ Ἡρακλέους ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθὲν Διὸν γενέσθαι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τῷ μὲ σώματι καυθέντι κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὸ δὲ ψυχῆς ἄκαυτον ὄντος, τῷ δὲ εἰδώλου περὶ τὸ ἄδου, ἔνθα κατατρίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ἐ μὰ Δία] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ὃν Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ ὠδὴ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὑπονοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ [f] καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους γε Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [g] σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τοσαύτης [h] ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. J. & V2.

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. G.

τὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem alludit. Is est Odyss. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλισφύρου Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur convivüs, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mf. habet ψυχρολογίας *tam frigida sententia*: optime sane: quæ sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. J. G. G.

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. J. M. du S.

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τὸν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστοὺς sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὴν τῶν παλαιζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίας tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων. *Phot.* de Damascio, σὺν εἰς ἄμουσον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἴουλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰσ. II. c. XX. παλαιγένεσιν ἐν τῷ ἀμφὶ τὸ Σπόδιον καὶ Ἀρίσαρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. T. H.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ. M E N.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ δίψους. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀπτικύψας πιεῖν, ἢ κἂν νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀπτικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, καὶ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀπὸ τῶν δακτύλων ἀπορρυὲν οὐκ οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipſe commiſeraris ad lacum adſtans? TAN. Quia, Menippe, enecor ſiti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, ſive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, ſi pronus procumbam; fugit enim aqua, ubi accedentem me ſenſerit: quod ſi quandoque hauſero, orique admovero, ſimul ac rigavi extrema labia, ſtatim per digitos dilapſa neſcio quomodo iterum deſtituit ſiccam manum meam. MEN. Portentoſum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. f. minus commode. c Αὖθις] Deeſt in O. d Τί γὰρ] Τί δῆτα O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Reſpicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Ariſtarchus* tamen haec ut notha reſpuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Ad lacum conſtituit *Noſter*, quem *Homerus* fecit Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσίπλαζε γενείῳ eum fere ſequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento ſummam aquam attingens, enectus ſiti Tantalus.* Ne autem, ſibi rem eſſe cum *Homero* ſolo, non clare demonſtret, imminentis ſaxi, quo ſuſpenſo ad pœnasque ceteras addito poſteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc ſcenam ornaſſe commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπισίσυφος illuſtrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐκ Λυδίας πόλεως] In Sipylo ſepultus; quod ejus monumentum θέας ἄξιον vidit *Pauſan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Heſych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everſa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Aſclepiadae* ſunt depromta, quae ſcripſit *Schol. Homer.* ad Od. A, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τοῦ οὐρανοῦ διαπραξάμενον, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκεῖ διεμένοντα τὸν χειμῶνα, καὶ τὸν Σίπυλον, ἔνθα ἐκπεπόνθει, ἀνατρίψαι. Plures, quos, ſi libet, de Tantali miraculo conſulas, ſuppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Δείδιας μὴ ἰ. τῷ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi inſania Tantalus abeſt, ſi *Dioni Chryſ.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumſeſſi velut inter cuſpides corpori undiquaque imminentes verſantur, ὥστε τὸν αὐτὸν Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα διημαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφεῖναι· ἡ γὰρ δὴ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀπόθανῃ. *Euripidis* expreſſit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixiſſe probat *Xenophon* ipſo fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος τὸν αὐτὸν λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον ἀφειστήκειν φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ· unde non obſcure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanaſſe, quod Tantalo ſecundae mortis metum adfinxit. Fieri vix poteſt, quin eodem *Lucianus*, etſi ſuo ſatis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere ſolitus, mentem retulerit. Clariſſimum autem ignorantiae deſcriptorum eſt indicium εἰς mutatum in ἡ, quia venuſtatem dicti Lucianei minime capiebant: poſt ἄλλον μὴ τοῦτον αὖθις ſi accedat languidum hocce ἡ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θᾶττον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam ſententiam ac nitidius inſtructam facit, parum diſcrepans ab illa μᾶλλον ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *AEſchin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθνῃσκόμενος. *Agatharchidae* locus joci ſimilis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraeſento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

2 Καὶ δὴ τῷ πιεῖν; ὃ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ πῃ τέθαπται, ὅῳ τῷ πεινῆν τῷ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ᾖ διψώης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτό ἐστι κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν με τὴν ψυχὴν 25 ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὕστερον πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἦν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μέ 30 τοῦτον ἅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν ᵉ εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' ἦν μέρος τῆς καλαδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δέομαι. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, 35 ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅστις τἀναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ὃ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν περφοβημένος. TAN. οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

νοι-

ᵉ Εἰς] Ἢ O. P. *f.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς διελθεῖν τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μιᾶς λαχόντων τὸν βίον ἐπὶ χολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεσθαι παθοδάκτην ἀδολεσχίαν, ὃν τὸ ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῶν ὄψεως γνώσκοντα ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τὸν ἀμ. & ſine dubio γνώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέοντος (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματος liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὃ κοιλίας, ὃ βρόγχους ἔχοντας ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον ὑπὲρ δωμάτων τροφῆς· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέρους τιθηπόσι ἀδικήματος ἐδυνὸς ὑπάρχοντας· τὸ δὲ ἔχατον τῶν οὐκ ἔστι ὅστις τοὺς τύπους οὐ παρμοιδὶ διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν ἐκ κυβιστήτου, ἵνα μὴ καταγραφῆτις ἐκφοβῆς ἐπιδύωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: præſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς: ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μετα βολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἑλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὸν δίψαν] Dixerat initio Dialogi λοιπὸν ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δίψῃ δ' ἀπολωλώς· & τῷ δίψει κολάζεσθαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notæ: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſæpe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψαν vel δίψαν alii codices δίψος præferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὃ τὸ ἐλλέβορον· verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Græciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἐλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum*. Θαῤῥεῖ mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo ſæpe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θαῤ-

γοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύναλον γάρ· καίτοι ὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτὸς ὐχ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. Υ̓ σχολὴ [a] μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ὅπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. Ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

MEN.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοῖ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab Ox. & F. c Τί ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ πωσὶ ἐληλύθώς. V.

40. Θάῤῥει] Notandus hic hujus vocalae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τ' ἰμὸν ἐτωσὶ δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάσχαλοι γεγόνασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) θεοτόκων καὶ πόλεις ἀνασχάτους γενομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προῖσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμίσητον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ἠ Νέμεσις. *Aristan.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulcritudinis se ve-

rantur; ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helenæ.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ θαυμάζουσί γε, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. ΜΕΝ. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἀν ἀφροσύνην ἔγωγε. ΕΡΜ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς ἀφ' οὗτοι ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοιοῦδε ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. ΜΕΝ. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὅτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπαθοῦντος ποιοῦντες. ΕΡΜ. εἰ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥστε ἐκλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι.] Ὁμηρ. Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῆδ' ἀμφὶ] Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῆς ἐπὶ M. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor: III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὲ ἐκπεσοῦσιν ἐς τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quamnam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐκλαιον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥίψας ἔκλαιεν· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ σκιαδίου τῶν τυχόντων, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. ὡς τοῦδε καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. & quod ille (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam*: sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vulteio*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμίελλη μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲς ταιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα ἁπάντων τῶν δικαίων ἁρπάσας. ἔστω δὴ οὐκ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτους θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἀμείνων ἴσως. σὲ ταχαρῆν,

Æ A C.

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

zeio Fabroque, vix; ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Æliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἀνατὸν φάναι μόνον ἀφίνειν κατὰ σκότος ψυχρόν. Sic εἰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱδρυμένοι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandæ cauſa. Recte vero κεῖσθαι hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείμενοι ἄπαιδες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὄμοιοι idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ὕδωρ Τάνταλος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαμαὶ ἱδρύσεται. *T.H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J.B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quæ in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελῆ, inquit, ἤτοι ἄτεκνον, ἢ ἀθεμελίωτον καὶ ἀτελῆ τῶν ἐπιτηδείων, ἢ ἀτελειώτου ἕνεκα τῆς ἐν τοῖς γάμοις θαλάμου καθορμιζόμενος. *E.L.*

Ἡμιτελῆ δόμον] Allusionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab inmupto vivere conjugio*, quid præcipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranæ, neſcio equidem, an præferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa δόμων ἡμιτελῶν maxime placuit explicatio, quam *Strabo* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸ οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διότι χῆρος diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμων velut interpretaturus adjungat χήρην τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam hanc ſi pro diverſa habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήρην δὲ τὴν. illud autem ex omnium eſt Editionum ac veteſtorum Codicum. Theocles Ch. II. v. 760. hiſteriam Proteſilai narraturus quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T.H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E.L.*

91. Δύσπαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* αἰνόπαρι eodem ſenſu. *E.L.*

Δύσπαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, ἐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶ χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, ἐ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰ ἐ αὐτός εἰμι, ἐ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι· οἶδα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· ἐ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἰθε ἦν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι ἐ δεῖ γ' Ἔρωτος ἀποκρινεῖσθαι τὰ δίκαια, φήσει γὰ αὐτὸς μὲ ἐ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γενέσθαι αἴτιος, ἐ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τὸ νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τὴν Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως ἐ ἀπερισκέπτως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἐκεῖνα ἐ ὑπὲς ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. εἰ γὰ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, ἐ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ὑφικνεῖσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ME-

a Ἄλλων] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *Aldi.* margine recte restituta.

more Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, domino formose tuorum:* ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antepositse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* fit digna, & expetatur ab adjunctis, *domino formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ δαιμονίῳ· lege: Πάρις κληθείς. *T. H.*

12. Ἐπικλᾶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *T. H.*

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ.

Πρὸς ζ[b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακὲ, [c]δείηγησαί μοι τὰ ὑπὸ γῆς πάντα. ΑΙΑΚ. οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· ὑτοσὶ μέν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸ πορθμεῖα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα· καὶ

MENIPPI ET ÆACI.

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. ÆAC. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te custo-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τῦ Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. G. Ibid. Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi additur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J.G.*

14. *Περιήγησαί μοι*] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν περιηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῖν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ ἡ Ῥητόρων τινὲς ὁδὸν, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ἄδου, φησὶν, ἤτοι, ἴθυνον πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενον· ὁ δὲ περιήγησιν ὕστερον τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπῆς Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ καὶ τὸ τοῦ βίου ἅπαντα, ὡς τι ἐν ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio:* neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξυναγήσεις γὰρ ὧν οἶδ' ὅτι ξυμπεριοδεύσων, καὶ διέξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum fecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ περιηγητὴς τῦ πίνακος, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τῦ μὴ ῥαδ. περ. Διονῦ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητητὴς ἀρχαίου ἐξηγητὴς τῦ πίνακος qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi:* quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἔμφασιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγου περιηγηματικὴν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγῶ & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοίνικα περιήγησιν, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγῶ egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅτά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀπέραντον ἀπεφήνατον καθάπερ τινὲς περιγραφῆ· τοῦτο δὲ δήπου συμπλεκτέον τὸ περιηγεῖν. *T.H.*

17. Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα καὶ τὸ Πορθμεῖα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸ Πορθμεῖα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen qua praecipua sunt, accipe. Hunc*

qui-

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. Æ A C. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὴ βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τὺς δ' ἀνθρώπους μοι τὺς παλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? Æ A C. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. M E N. Et te, purgamentum hominis, horrefcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

d Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. e Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν J. O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τὴ βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲ Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τριφιάταλος. *V.*

* Τριφιάς] Τριφαλ. . . *V.* Τριφιάτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat ; quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Scholiaſtes Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφερὸς, καὶ τῷ εἴδει ἐκτρεπτικὸς, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc dentium video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jonſius:* dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸν περφιλῆ τοῦτον, ὡς σε διεπέρασεν· ut ad ἐώρακας ſola pertineant τὸν λίμνην & τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρὸς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter* : ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρὸς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὴν πλοῦν τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ δέ τις ὑμᾶς πληγὰν λάβῃ ἀμφιγυήν· & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πόθ. §. 4. Αἰακὸς ὁ τὴν φλογὸς ἐπίτροπος. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλω-

ρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *inmanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται ὑπὸ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐπὶ τοῖς, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ καθήμενος, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vera imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἔφριτε ζθνγνῦντα τὸ Ἑλλήσποντον, ἀλγὲ δὲ τὸ ὀρῶν πλεῖν ὀπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸ Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι χεὶ κόρρης ὀπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἀλγεθρύψεις γὰρ αὐτῆ τὸ χρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. οὐκοῦν ἄλλο προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνου ὄντι.

Grœcia jungentem Helleſpontum, perquæ montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Crœſus eſt! at Sardanapalo, Æace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. MEN. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

ΑΙΑΚ. Βάλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καλακλ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνου ὄντι] Gunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. ἡ Ἀφροδίτη μὲ τὸ μεσὸν ἄκλειφε προσπτυξαμένους αὐτὸν ἐπὶ τῇ ὄψει nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceteriique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός μοι πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi φθεγγύξασθαι. Idem p. 303. τὸ τί Κλεοίνου φθεγγύσεται; nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ φθεγξάμενος αὐτῇ δισμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit φθεγγόμενον τοῦ πεπληγότι, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioſcoridem*; δὺ μὲ ἃ δὲ ἂς ἐν μάλιστα φθεγγόμενος τοῦ λαμβανομένου τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. οὖν τοῖς τὰ βραμάτων ἀδικίας φθεγγόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μὰ γε πάντως ἀνδρογύνου ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid porporum feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορεῖσθαι, ἢ πλήττεσθαι, ἱρατικώτερον ὃν τὸ χαλεπώτερον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πλήττεσθαι· quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad cœnam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐπιόμενον ὡδέ πως τὸ μὴ ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνοούμενον, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἀμελοῦντα, προσπτύοντον ὡς πτύσαν, εἶτ' οὐ κύκλῳ φθεγγόμενος, εἰς ἅδην μὲ τὸ πρόσωπόν ἐστιν, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέχοντα τῷ δυσχερεῖ τὸ εὐκόλως hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὸν ὄψον πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *nos tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσπτύσαι τι τῶν ἐπιτηδείων. Hinc προσπτύειν τινὶ πραγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe adſpernari*, &c., quod Latini dicunt, *conſputare. Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. μὴ βδελύττεσθε τοῖς ἀρτίως εὑρεθεῖσιν προσπτύοντες ἀθύμως & faſtidioſe averſamini *fammo nuper ſtudio deſideratus conſputantes voluptates*: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Ἐμοὶ μὲν κατὰ τὸ σωμάτιον ἱκανὰ ἴδοιτ' ἂν ἄρτος καὶ ὕδωρ, καὶ προσπτύειν ταῖς ὑπὲρ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum cum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τοῖς πολλῷ ἂν τοῖς κοινοῖς αὐτὸ δυσφημίζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσασθαι τοῖς τῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in φθεγγόμενον τι, quo *Stephanus* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21. &

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius eſt? PYTH. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non ſunt. PYTH. Præbe tantum: alia ſunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic eſſe ſimile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς, ΠΥΘ. καὶ σὺ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πώματα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὄψα δὲ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς ἐστὶν [b] ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Θέλεις O. b Ἴσον] Εἰσι O. vitiose.

52. Ὡς ἐστὶν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλεύσαι βουλὰς καθιστανάζειν. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum ſatis inconcinne dixit βουλὰς καθιστανάζειν, *ſuffragiis ſortitione ſenatores creabant.* De *κυάμοις* lege quae olim eum Praeſtantiſſ. *Kuſtero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. *T. H.*

&c, qui hoc verbo delectatur in primis, *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam ſi animum attendas ad *Luciani* ſales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Molliſſimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculoſiſſimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem inviſum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum ſaltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumeliaſae deſpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius &c *κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ παλαιὸν χρεμψάμενος, καὶ καθαπτόμενος μου . . . . ᾤχετο.* Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab inſtituto *Luciani* longe aberret: ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis adfirmandam. *T. H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, §. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. *T. H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noſter* ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς] Paſſim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοις] Diligentiam effugit hic locus eruditiſſimi *Ritterſhuſii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit; inde diſces in animo fuiſſe *Noſtro*, ut *Clemens* ait, τὸ ἐπέλλειν ἐπαῦσαι, in quo πράγματα & ἔδεσιν pro τι φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. *Euſtathii* locus a *Caſaubono* ad iſta *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. Σ. p. 757. v. 42. ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab *Athen.* II, p. 65. E. *Sext. Empir.* H. Y. III. p. 184. Ὑιοὶ δὲ Θάσιοι ἐν τοῖς περὶ φαγεῖν (AEgyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τὸ πανάγιον τὸ κυάμους obſervat *Fabricius*, qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* verſus adſcribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiſſe refert *Origenes*, quem vocant, Φιλοσ. c. II. p. 42. portentoſum opinionis mirificae documentum prodit: ſi quis fabam ejusque florem ollae inditum, oblitumque in terram defoderit, poſtque dies paucos retexerit, εὑρεῖν αὐτὸ εἴδωλον ἔχον τὸ ἧπαρ πρῶτον εἰς αἰσχύνην γυναικὸς, μὴ δὲ ταῦτα καλυπτούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu ſunt tremenda. Dicetur amplius ad *B. Πρ.* c. VI. interea lege *Jo. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T. H.*

Ibid. Κύαμοι] *Euſtathius:* Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων
Ἁγὲ τὸ θυγὸς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ' ἀνάβαλμον
Ἐξ αἰδὼς ὅταν ἀβληχὲς ἱστανιόωσιν.

Empedoclis verſus eſſe ait *Ritterſhuſ.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter ſcribuntur. Pythagoricae ſcholae hoc ſcitum fuit. *Caſaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Noſtrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ πας' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι ὅτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδῷ πλέως, ὥσπερ ἐγκυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολίας τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίδι, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ πας' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι ὅτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδῷ πλέως, ὥσπερ ἐγκυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολίας τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίδι,

55 54 ÆAC. Hicce autem Solon Execestidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus, ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides. MEN. Hi tristitiæ immunes, Æace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est? ÆAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid causæ fuit, cur ipse te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiæ tumor, & multa stultitia: hæc te scilicet exustularunt cum ipsis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *Alii*. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηθηκὼς] Ἐκβράσας. *G.*

67. Κόρυζα] Μαρία· τὸ δὲ ἀνοίκειον ἐν τῷ βίῳ μοῦκος τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum* *J. Meurs.* in Sol. c. 2. *Aeg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοπρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκέκλητο παῤῥησιαστικῶς· *altum hac de re apud reliquos scriptores silentium* esse queritur *Kusterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοδρίδης: hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execestide: ὃν δὴ Κοδρίδης ἀνέκαθεν Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γινόμενος ἀφὸ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Hesych.* de pane *ὑπαρῷ* alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. sic post αὐτοπυρίτου. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀτταράγοι, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Posth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* saepe prisisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. test.* ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπους] Διὰ τὸν τριπόδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμεινίας. Vide Παρ. c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, si ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ἰσ. p. 127. παίεται δὲ εἰς τύλον (Empedocles) ἀξίως τῆς αἰτίας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λόγον] Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem AEacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aeque mortuis esse communes jocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 223. λέγεται δὲ ὁ Σω-

ipſis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim eſſe te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem eſt ? Æ A C. Cum Neſtore & Palamede ille nugatur plerumque. M E N. Vellem tamen eum videre, ſicubi hic eſſet. Æ A C. Viden iſtum calvum ? M E N. Omnes utique ſunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. Æ A C. At ſimum iſtum dico. M E N. Hoc etiam perinde ſimile : cuncti enim ſimi.

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν ὅσον τὸ σόφισμα ἄνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακέ, πῦ ποτε ἆρά ἐστιν ; AIAK. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λῆρεῖ τὰ πολλά. MEN. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. AIAK. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν; MEN. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. AIAK. τὸν σιμὸν λέγω. MEN. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? M E N. Maxime, Socrates. S O C R. Quid agitur Athenis ? M E N. Multi juvenum φιλο-

Σ Ω Κ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; MEN. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ κατ' Ἀθήναις; MEN. πολλοὶ τῶν νέων

[b] Ἀνάξιον] P. L. F. Margo *AtW.* In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante ſenſu.

Σωκράτης τὸν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν nam ibi facetiſſime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ χεῖμα αὐτῷ τοῦτο ὂν σειληνώδες σφόδρα γε ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum ſuae formae decus, ut erat εἴδων ad unguem factus, defendit ipſe Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νὴ Δία, ἦ πάντων Σειληνῶν γε σὺ τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) ὁμοιότατος ἂν εἴην· additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπιτύχοις προσεμφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera ſingulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam ſpeciem deſpiceret, internam ſolam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adoleſcente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλὸς· προσοίσει δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo ſaepiſſime ſcriptores antiqui reſpectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrium* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάσεις. *Julian.* Caeſ. p. 314. D. *Syneſ.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam ſuſpicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, ſed paene mihi perſuadeo de Socrate eſſe intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nenne enim unum* (quod etſi retineri poſſit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum ſenem*) *ſcribunt eſſe grandibus ſuperciliis, ſilonem, quadratum?* fieri certe non poteſt, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec ſunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis ſimiles formae philoſophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T.H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi ſunt ; quare & omnium hoc inſigne ſit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud ſimile : ſimi enim omnes.* Lucianum ſcripſiſſe exiſtimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluiſſet hunc in modum, uti vulgo legitur, ſcribere, meo judicio ſcripſiſſet ἴσον. At maluit vulgatiſſimum illum Helleniſmum, quo & infra utitur in Reviviſcentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε χεῖμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas ſimiles inter ſe eſſe video, quantum & ad habitum, & ad inceſſum, nec non veſtitum :* & ſic paſſim. F.F.

81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χεῖμαλα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ· τὰ δ' ἀλλὰ ἰώρακας οἶμαι. Hunc locum fœdatum eſſe dudum vidi ; ſed quomodo purgari poſſet, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mſ. repoſueris, cognoſces emaculatum. Sic autem in illo ſcribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χεῖματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἰώρακα. Με. ἀλλ' ἰώρακας, οἶμαι, οἷόν ἦκε παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum ſe philoſophari profitentur. Ac habitum quidem ipſum & inceſſum ſi quis adſpiciat, ſummi philoſophi videntur, ſane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Ariſtippus, & ipſe Plato.* De Platonis & Ariſtippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipſo *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnoſoph. de amore Platonis in Archeanaſſam Colophonienſem. Inde & ab Antiſthene Σάθων dicitur, quaſi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem ſic reſtitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε ἀκήμαλα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἴ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε φοιτῶν σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. φοιτῶσι δὲ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες σέ θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, [c] καὶ ταῦτα

venum philosophari se prædicant: & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάγε] Τά τι *J.* b ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *J.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt O. *J.* & P. nisi quod ἕωρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Ms. ἀλλὰ ἑώρακας. c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπῳδύτο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, ὦδέν εἰδότα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *J.G.G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα παλαιοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. ἄλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, jactantes se esse philosophos? *J.J.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *J.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mss. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur παλαι· in P. vero ἕωρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceraе: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro τάγε κήμαλα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε φοιτῶν σοὶ (nisi, quod puto, praestiterit παρὰ σοὶ) Ἀρίστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T.H.*

87. Μάγου] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μιμησιμάγος; de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα· πάντες ἴσ.] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες σέ θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, ὦδέν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviisse videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ· τάγε τοιαῦτα πάντες ἴσ, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet,

(qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil ſcientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipſum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

(δεῖ γάρ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) εἰδέναι εἰδότα. ΣΩΚ. ἐγὼ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. MEN. Quinam hi circa te ſunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, ſi videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœſum enim & Sarda-

MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περί σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτῆς τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ὅπου γε Κροῖσον καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

[d] Μέτει] Μετὰ τῶν ἀσκῶν O. Margo *AIW.*

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. Τὰ γε τοιαῦτα] *Graevium* aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam *Jenſius*, quae cum uſu particulae ἄν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens ejus ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ἄν σε θαυμάσιον οἴονται. Poſtea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* ſequi malui, quam ſcriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ϵ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Necyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, §. 14. alibique ſaepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν ἐδεδοκιμηκότα. *T.H.*

92. Καὶ ταῦτα] Miſere antea ſine καὶ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ἄν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γιγνῆσθαι, καὶ πάντα ἐγιγνώσκειν ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθεῖς λέγειν ἔδει εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum ſcio, quod nihil ſcio. *F.G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μετὰ τῶν ἀσκῶν σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum Τ transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo fulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τῷ μέτει in margine poſitam inveniebant ἀσκῶν. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδικὰς ἐπιθυμίας ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit objectum: de Platone res iſta majorem habet controverſiam: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus ſpecimen illuſtre reperire licet in *Æſchin.* D. III. c. 6. ſed cum ſolita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Daviſius.* *T.H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem auſus inceſti arguere, modum in jocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aſpaſia ipſeque *Athenaeus*: quin & ipſe Alcibiades apud *Plat. Συμπ.* Alibi *Noſter* non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γε ϵ Σαρδανάπαλον ἄπειμι] *Benedictus: non per Jovem: Crœſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante ἤ μὰ Δία, ἀλλὰ κτησόμεθα, καὶ τύφῳ &c. & in Vitarum auctione, ἤ μὰ τὸν μέγιστον ὅρκον τὰ τίτταρα. In Mercede cond. ἤ μὰ Δία τὸν Ἑλένης ἕνεκα, ἤδη τὸν Πριάμου πυργάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θηριωτία τοιγαροῦν ἤδη δίστομά γε ἔσα. νὴ Δία εὐτυχέστερα γὰρ ὄντα γέ-

πλησίον οἰκήσων αὐτῆ. ἔοικα γὰρ οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἀρκεῖ, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝ.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε,

MENIPPI ET CERBERI.

MEN.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἰδόντι ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιόντι, καὶ ὑ πάνυ δηλώσαι τὸ θαυμαστόν.

* Ὄντως τὸ πρόσωπον. G.

* Ὄντως] Credo legendum ἄτρεπτ' sit ipse contextus habet. T. H.

γύεται. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum iutellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνον Ἐχιδναῖον νήθυν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξεῖνον nec dubito, quin ex Αἴτιον Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud ὑ πάνυ δηλόσαι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐμάλα ἵλεως, εἶδεν ΤΡΕΣΑΣ, εἶδε μεταβάλλων τὸ χρῶμα ἔστι τοῦ χρώματος ἔστι τοῦ προσώπου, ἀλλ', ἔστηκε ταῦθ', ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον ἀτρεσίαν duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεκῆ· similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* ἐδὲν μεταβάλλων οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου· iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Λαπ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἰδόντι . . . δηλῶσαι· exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανταπάσιν ἰδόντι ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὃ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στόματος ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶγὼ ἔτι ἀμφιμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωκυτῷ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκάκυνε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει τοῦ πράγματος; KER. Οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωσιν οἱ θεαταί· καὶ ἄλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξα; KER. μόνος, ὦ Μένιπ-

a Παντάπασιν] Deest in O. C. b Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέπτῳ P. c Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. d Προσιέναι] Προσιέναι O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὃ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

πῳ προσιέναι, καὶ ὃ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στόματος ἑστῶσιν ἐθέλων. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro ἐθέλων vero substituit ἔθελεν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T. H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, μόνῳ τοῦ ξύλου σου πατάξας διφλίσω τὸ κρανίον & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δακὼν forte. *F. G.*

Δακὼν τοῦ κυνείῳ] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ οἶδα εἴ τι πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γινόμενον τὸ χρεὼν ἐπιγνὼν καθαπτόμενος λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τὸ ἐλπιζόμενον quamvis alioqui τὸ χρεὼν καθαλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὸς frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθαπτῶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθαπτῶ τοῦ σκέλους Ἀχιλλεὺς ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγων &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Lucimi* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὸ ψυχῆς τὸν ῥώμονα· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, οὕτως δὴ πρὸς τοῦτα τἀγαθὸν προσέστης ἦν, ὡς πρὸς τὸ θάνατον ἐμπαλαιόντα, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν & ἐπιλελύσθαι commemorataque Socratis σοφίᾳ & γενναιότητι, quae auditorum ex mimis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ἐμοὶ τὸν καλὸν τοῦτον διεκρίνατο. *T. H.*

νιππε, ἀξίως γ' γένους, κ' Διογένης πρὸ σοῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι εἰσήειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἑθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν πάντας παρεγγείλαντες ἅπασιν.

nippe; ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τοῦ γένους, κ' Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ ἐμοί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quoniam igitur clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαυτοῖς Κέρβερε τ' μὴ κύνα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem conscíverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τ' βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, αἱ δ' ἐνόει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν οὐκ ἐκρέμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' ὀδὸν ἔχων ὀβολοῦ πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τίθηξη, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλῳ ἀμφιθήκῃ Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενον· ubi vide *Brodaeum*. Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὄβολον, sive τ' φθιμένους καυσαλέοντα ὀβολὸν, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τ' ὀβολὸν τ' συγκηδούμενον τοῖς τελευτῶσιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatailis desumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* l. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διαπλεῖν τὸν σώματα πλοῖον βάρει καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τ' ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τ' ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τ' νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. *Strab.* VIII. p. 573. A. διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ναῦλον (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκβαιν', ἀνὴρ τ' ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Κατατιθέμενον τ' τῶν νεκρῶν ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχερουσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce* δανάκης *usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosus lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πύλας ᾍδαο περῆσαι, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἰργουσιν, καίπερ ἀναγκαίας· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τ' δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα δὲ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῶ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

Redde, scelerate, portorium. MEN. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, detestande, nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam

ΧΑΡ.

Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ [b] τορθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὲ καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρέ, ἢν μὴ ἀπόδῳς. ΜΕΝ. καἰγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου πατάξας λύσ-

a ΚΑΙ Μ.] Σ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ P. b Πορθμιά] Πορθμεῖα O3. F. c Σου] Σι G. L.

40. Ἀπόδος] Ἀπόλυε, *solve.* G.

τῷ σώματος βάλλουσι δύο ὀβολούς &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & consiliaria Psychae jussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem fusili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & nec si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meursii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T.H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripiunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Basil.* Hom. in Ps. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει· πνίγει tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. *T.H.*

48. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius est, & venustiorem Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Gruevio* probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noster* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἐπτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξελκύσας λαβὼν τῷ κουλεοῦ τὸ ξίφος· *Lys.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσήει· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει. *Long.* p. 71. τούτων ὀφείλων ἐπὶ προφάσει θήρας *Aristaen.* I. Ep. 9. ἀλλήλοις πιπτουσίας λαβόμενοι τῆς δεξιᾶς ubi multum fallatur, si quis πιπτουσίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito judice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρᾷ σου ἀλαζὼ τῷ τρίβωνι τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου ἀλφίτων ξέ-

ἀφλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἴσην πεπλεύκως τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ἀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τοὺς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς χομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφλὸν τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος ἂν αὐχήσεις πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ δι' κώπης [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔλαιον μόνος τῶν ἄλλων [c] ὠθούμην. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adrinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterean oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἰονάιμην P. L. ἀνάμην Margo *AIW.* b Ἐπιλαβόμην] Σπειρὶ. O2. non male. c Ἐπιβατῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τοὺς ν.] Ὑπὲρ τοὺς νεκρῶν διδόναι. *G.*

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi eris redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφλὸν τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καπεύδομεν τὴν τῶν πραγμάτων ὥραν πρὸς τὸ διδόναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην ἂν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην ἂν ἴσην πεπλεύκως τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio conſecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε κατάξας ἀφλύσω τὸ κράνιον· male in editis σου κατάξας. *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. *F. G.*

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta.* *J. G.*

60. Μόνος . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δανάκη docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμος. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum ciborum*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πήρα δίαιμον ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν· τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μὴ πήρας καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' ὑπὲρ ἀπόνων καὶ ἀκολάκευτον. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De διάπνῳ Ἐράτης dictum eſt p. 330. T. H.

78. Κυ-

portorium : obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane ; ut plagas insuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis incessens , solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδῦναί σε δεῖ· ὁ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τ' βίον. XAP. χαρίεν λέγεις, ἵνα γ' πληγὰς ὑπὲρ τούτου πρὸς τ' Αἰακοῦ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει οὖν. XAP. δεῖξον τί σοι τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. XAP. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει πρὸς τ' πλοῦν, πάντων καταγελῶν, καὶ ὑποκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. EP. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οἷον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδένος αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. XAP. καὶ μήν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμεῖα O2. P. Ostendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τ' πορθμεῖα. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει οὖν] τ' μηδ' ὁτιοῦν κεκτημένον μέτρια O2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subjicit.

78. Κἀδένος αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipsi curae est.* Mavelim ego , *neminem curat.* Illud οὐδενὸς non ad πρᾶγμα , sed ad personam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κἀδένος αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi non secus atque Clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intelloxit *Teles* , quem superiore nota testem citavimus , quando post μηδένος φροντίζειν subjicit ἀλλ' εἶναι ἀδιάφθορον καὶ ἀκολάκευτον , nullius hominis respectum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit *Interpres Stobaei.* Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent , ubi veritas agitur , scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit , quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur : ut apud *Dion. Chrys.* Or. XXXII. p. 370. D. ἀπ' τ' γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ' πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τ' σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat, ὁκότι οὐδὲν μέλει οὐδενὶ, pro οὐδέ. T.H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ᾧ βασιλεῦ, ᾧ ἡμέτερε Ζεῦ, ᾧ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥΤ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ᾧ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν εὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχῃ. ΠΡ. ἀλλ' εἰ γε ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PLUTONIS ET PROTESILAI.

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φυλάκιος O. Φυλακήσιος Margo *Alw.* b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus ſaepiſſime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem praemiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἠοίτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καλαχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἠοίτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *Æſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 517. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Æn.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλον σφαιροειδῆ, ἕτερον μὲν ὑπερέχοντα ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ἐράσιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Æſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἠοίτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε καλαχθόνιος ἠδ' ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter.* A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεύς naſcitur *Apollonii* Φυλακεὺς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαϊάδας ſcribit *Dicaearchus*: ᾗ Θήβας τὰς Ἀχαϊάδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιάτιδος. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden, non

neor, ſed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conſcenſaque navi me proripui: deinde miſer, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibiſti, Proteſilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti, & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere, quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi, ut comes me

δ γυναικὸς δὲ, ἣν νύμφαν ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ἀνήχθην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ δὲ ἔρως ἡ γυναικὸς ἐμὲ μείρεσθαι ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ἀφεθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἀκήν σ' ἐχέμυθον· ἀφίξεταί γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ βιασάμενός σε ἀνελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἐγὼ φέρω τὴν μητριὰν, ὦ Πλούτων· ἡδὺς δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν

Περίφρονος] Παράφρονος O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem, ſed ab avo, praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata Il. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant, multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleïdes* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceïdes*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror*, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μέμνηνται καὶ ποιηταὶ καὶ νῦν, ſine dubio dialogum iſtum indicans: *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & ſaepius in Heroïc. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραπλεύσαντα μόνον τοὺς κάτω γεγενῆσθαι μὴ τὸ ζῆσθαι *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis meus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet *Tzetzes*, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T.H.*

91. Αὐτῶν] Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτῇ, ſcilicet ἔρωτι. *T.H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt, amor, deſiderium uxoris. *F.G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus*: *ſed haec res praevaluit pondere*: quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπερμεγέθη inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eamdem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἀκήν forte non deterius legeretur, ἐᾶ γοῦν. *T.H.*

10. Κἀκείνην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus*. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὸς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΑΟΥ. Ὑ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

sequatur ad inferos : atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est ; neque facta fuerunt unquam.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλοῦτων Ὀρφεῖ γὰ δι' αὐτὴν ταύτην † αἰτίαν † Εὐρυδίκην παρέδοτε, ᾗ † ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν ᾗ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰ, εὖ οἶδα, ᾗ φεύξεταί σε· ᾗ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ. ἀκοῦσον, ὦ ἄνερ, σὺ ᾗ τοῦτ' ἴασαι, ᾗ † Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν σὺν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον σὺν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ὅτε

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto : nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος διεμόνης ὑπὲρ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσεφ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T.H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J.P.a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. M.du S.

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὁν. Ἀττ. Ἐλλ. Προσίσομαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas* : Ταρκύνιον προσήσατο. *Nost.* Phal. I. §. 14. T.H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικόμενος τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ζ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses*, *valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? J.J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur σὺ hic praeponatur; & merito miratur : ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus : sic enim iterum *Noster* alibi Συγγρ. c. 12. σὺ ἀκοντίῳ φοινίσσεται (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant. Lex.* σὺ βέλει πλησιεῖς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' σὺν οἷς Ἔκτωρ ἐστρεβλώθη & Ἰκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio : haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. M.du S.

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

τ ταῦ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

ΔΙΟΓ.

Ὦ Κὰρ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέ-

29. Παρ' οὗ] Θαλάμου. G.

Καθικόμην ἐν τῇ ῥαδδῷ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τινες καθικέσθαι τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥαδδῷ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνουσι δὲ ὁ λάθραιος. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μή, ὑδὶ δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χειλέα — *Arriano* Ἀ. Ἀ. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τὸ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt κλοιῷ δεθείς. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἰτρίφιλο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βελοπ. V. ἐν ὑπερόχοις ἀβληλιμμένοις ἐν ἀμόργῳ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πεπιθόμενος ἐν δήροις ὁ τοιοῦτος ἀνήρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοχαίτῃ Θεῶν πεπιθημένοι ἀεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — τῆας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λάθρῃ λόγῳ — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hieroclem* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λυγρὰν ὁρμὴν ἀπεκόπτων ἐν ἀκουσίῳ φυγῇ· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo θαυμασιωτὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T. H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T. H.*

31. Μίαν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E. L.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῆς τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. III. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath.* ad Il. Ψ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, πολύδοητος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρως πολυεργάσατο, καὶ θαῦμα ἦν ἐς ἔτι. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius ſcri-

μέγας, ἢ ὃν πολέμοις παρίερος· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἁλικαρνασσῷ μῆμα τοσοῦτον ἔχω ὑπεῖμδνον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ ᾧ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ πὼν εὕρη τις ἂν ῥᾳδίως. ὃ δοκῶ σοι δικαίως ὑπὲρ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob ista superbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ᾧ τάφῳ; ΜΑΥ. νὴ Δί' ὑπὲρ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν ᾧ ἐμῷ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲ ἴσως εἶεν ὑπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄν· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? MAUS. Omnino ob ista. DIOG. Sed, formose Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis fumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum prosit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. MAUS.

scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos extruxit culmina manes.* T. H.

41. Παμμέτρους] Patebat, teste *Plinio*, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc prostare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν *quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἔστ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φοινὺς ἦν &c. T. H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Thes. ἀποσεσιμώμενα τὰ ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρώδες ὂν οὐ κατάγνυται ἂν, ἀλλὰ θλάττεται ἢ σιμοῦται ἢ ἀγκυλοῦται. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simoque jacent pando sinuamine nares.* T. H.

59. Εἶν ὑπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abesse εἶν ἴσως εἰ, vel εἶσι ὑπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam structuram aliquando in verbo ὑμὶ paulo aliter *Lysias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα. De Mausoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πελάγιος, ἀλλὰ Κάριοι τίμιοι οὕτις ἐπὶ τυμβολίτις πελάμη. T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: sed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. M. du S.

73. Τῷ μὲ σώματος] Interpretes quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τῷ μὲ σώματος, *contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ ἔχει τινὰ τάφον τῷ σώματος. Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam ἀ ἔντος ἄνθρωπος, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. *Diogen. L.* VI, 77.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόητα ἦν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ ὀιμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖτο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, εἰ μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἐπιοῦσιν περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, καὶ σοῦ μνήματος, καὶ ὁ τάφος βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

N I P.

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιπ-

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophi ἀνδραποδώδεις vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρῶν frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος· sed & prius ferri potest. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, ἐμοὶ πολὺ γίγνεσθαι τῆς κόλης. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις τερπνότερον διεσμοῖς διεδρόμοις. pro εὐμορφότερος & τερπνότερος. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σωιρδῖνον θερμότερον, pro θερμότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καὶ τοὺς τίνας ἂν τις κρατίστους ἱκανοτέρους ποιήσαιτο ἢ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους ἢ πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. *J.J.*

82. Τι-

νιππε, ὐ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ϗ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γᾶ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ϗ Θερσίτης. MEN. [a] πότερ᾽ ὢν ὁ Νιρεὺς, ϗ πότερ᾽ ὁ Θερσίτης; ὐδέπω γᾶ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ᾽ ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ϗ ὐδὲν τηλικοῦτον ἀφαφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρ᾽ ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάλον προσειπών· ἀλλ᾽ ὁ φοξὸς ἐγὼ, ϗ ψεδνὸς, ὐδὲν χείρων ἐφάνην τᾶ δικαστᾶ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ϗ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τ᾽ Ἀγλαΐας, ϗ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

[a] Πότερος ἦν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. ἦν ſecundo πότερος erat ſubjectum. [b] Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὥρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸν ὠκὺν * Σκάμανδρον Νιρέα ὑμνησε Ἀφαφέροντος εἰς κάλλος μετὰ γε Ἀχιλλέα. V.

91. Ψεδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V.

* Σκάμανδρον] Σύμαν esse reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. *T.H.*

82. Τίνες δὲ ϗ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ἀδικοπ. τίνες δὲ ϗ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γᾶ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ϗ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γᾶ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* *J.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γᾶ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γᾶ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ϗ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γᾶ . . . . Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γᾶ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἂν ὁμώμοκα γᾶ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ᾽ οὐκ ἴχει γᾶ δήδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γᾶ πάρεσιν ἰνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ὐδὲις εἶχέ σοι Κωΐοις ὅλως γᾶ ἦπαρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γᾶ *transpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe.* *Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. . . . κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ . . . . *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς οὐ κώμῃ δοκεῖ γᾶ ἡ πόλις πᾶσα πᾶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γᾶ ἡδονὴν, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γᾶ παρέλθω. Contra in proximis particulam ἂν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T.H.*

85. Πότερ᾽ ἦν ὁ N. ϗ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὥρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. *F.G.*

Ὥρα δέ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅτινα ϗ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* *J.G.G.*

Ὅρα σὺ δέ] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι· & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δὲ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δέ σοι ἐστὶν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὥρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὥρα σοι τὰ ὐκ τῷ νόμῳ ὁρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. *T.H.*

94. Χάροπ᾽ ϗ] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. quin perperam edatur Χάροπος pro Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ϗ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διαχρίνοιτο ἀπὸ τῆ Θερσίτε κρανίε, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν· ἁλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, ϗ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. ϗ μὴν ἤρε Ὁμήρου, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, ϗ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. ϗκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, ϗ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν ϗ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὲν ϗ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν ϗ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀσθενές. *V.*

Χαρόπου *nam pater ei erat* Χάροπος *non* Χάροψ *res certa eſt ex* Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Schefferum Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἴφαξ, ἴφακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάμψ & Θάμπος, Χάροψ & Χάροπος in *Heſychio*, quod rarius eſt, πάσδυξ invenitur pro πασδύκος ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τίφυ pro τιφοῦ *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὸν τῦ γελοιοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — ἐν ᾅδᾳ γὰρ Μώνων Θερσίτης ἴσος ἀτιμότερος. Pro μώνων olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μώνων quod exaratum eſt μων ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλέαν τ αὐτάμιστον ϵ δυσπρόσφορον.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας ὁ δύστερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὶ φθονερὸς κλαίετω, ὅς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἴμπας δέξας κενὰν χάριν ἐν ᾅδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτας ἴσον ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλων tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ.

Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήσεις ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ᾗ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀπεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

MEN.

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήσεις ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου ἐς ἡμερωμένον εἶναι σύνοικον θηρῶν lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. κακῶς τελοῦντι βουλόμενον, καὶ μὴ δυνάμενον, ἐπεὶ περ ἀθάνατον ἦν, ἀντιδοὺς τοῦ Διὸς Προμηθέα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, ὅτως ἀπέθανε· ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀνάγκη verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχε &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχε; *T.H.*

17. Ζῶντα ἐρῶ τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τοῦ ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπλήσθην αὐτῶ· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde poſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit κακρύτερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχίστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλυτος, Παρμένων, Τὰ στερνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, οὗτος ἦλθεν, ταχὺ, Τὸν ἥλιον τ' κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, ὕφη, Πῦρ· ταῦτ' ἴτη τις κἀν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἀν ἑαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους Σεμνότερα τούτων ἄττ' ἐστ' ὄψει ποτέ. Παπύριον νόμισόν τιν' εἶναι τὸ χρόνον, Ὃν φυρεῖ, τοῦτον, κἀπιδημίαν ὅλην Ὄχλον, ἀγορὰν, κλέπτας, κυβείας, ἀγοράς. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi παπύριος illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ἀθροισμοὶ πρὸς τὸν κόσμον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam παπύριον ἀγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο πρὸς ἅπαντα συλλογισμὸν appellat *Aeſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc adveniſti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύων δ' ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. ἔα, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλῆν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ ἐνεπλήσθην αὐτῶν. εἰ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταβάλλειν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δ' ἐνθάδε δὲ πῶς φέρεις, [a] ἀφ' οὗ προειλόμενος αὐτὰ ἦκες;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἐσο-

[a] Ἀφ' οὗ] In margine *AlW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' οὗ quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: σὺ δ' ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆ σελήνης, τῶν ἄστρων, τῆ γῆς ὕλης, τῶν θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λέπω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελήναίης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὲ θαλάσσης κύματα καὶ μῆλα καὶ ὄρχατος, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν & ὁμοειδὲς: vide Imperatorem lib. II. τῶν εἰς Ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἀρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῆ τὴν θέαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T.H.*

20. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cui haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις διαφύσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σύμπαντα ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τε κοινὸν ἀεί', ὕδωρ, πῦρ, Πῶς ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ; Ὄψει παρόντα· καὶ ἐναύτους σοφὸν ὀλίγους, Σπουδαίους (ita leg. non σιμιότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει πολύ. *Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem communem astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit.* *T.C.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἴσον aut quid simile deesse videtur. *F.G.*

25. Μεταβάλλειν] An μεταβάλλειν; *F.G.*

Ἐν τῷ μεταβάλλειν] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μεταχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι· quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μεταβάλλειν· sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreſt. v. 234. — μεταβολὴ πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat Ἠθ. Εὐδ. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Fa. Wetstenii* conjectura, ἐν τῷ μεταχεῖν ἄλλον. *T.H.*

28. Ἦκες] Confer cum fine Dial. XI. *M. du S.*

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος [a] περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φής; MEN. ὅτι εἰ τῷ ὄντι τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέησει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅσπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅσπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verſeris, an in tenebris: porro nec ſitire, quemadmodum ſupra, nec eſurire neceſſe eſt; ſed iſtorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipſe pugnes, & in orbem tibi ſermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum ſi eorum, quæ in vita ſunt, par ſemper & idem ſtatus ſatietatem tibi pepererit, hic etiam, quum ſit ſimilis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui ſit prudens, acceptis fruatur contentusque ſit præſentibus, nihilque eorum tale exiſtimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

[a] Περιῇς] Περιπίῃς P. L. Margo *Alt.* Multo praeſtat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ μὲν ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem ſtyli Lucianei curſum impediverit: quam utilitatem habeant in hac diſputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non ſatis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magiſter* v. Ἀτέλεια videtur in ſuo Codice legiſſe ἀτελεῖς. Sed praeſtantior eſt noſtrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomae Magiſtri* liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum extat in noſtris veſtigium: ipſa tamen indicio eſt, quod ante nos ſuſpicari diximus, hunc dialogum male fuiſſe a deſcriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελὴς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut ſatis eſt ad hujus loci ſententiam conveniens, ſic magno opere vereor, ne a conſuetudine Graeci ſermonis abhorreat: equidem memini non diſſimili ſtructura ſcribi a *Dionyſ. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἁμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελὴς τοῦ ἔργου ἀναχωρήσειεν ſed alia eſt & poteſtas & ſignificandi ratio. Forte quis exiſtimet, ita defendi poſſe ἀτελεῖς, ſi eum in modum intelligatur, ut Latinorum *inmunis*: in *Gloſſis* alterum alterius explicationi inſervit vocabulum. Tum ſenſus erit, isque minime contemnendus: *ſed inmunes ſumus rerum iſtarum omnium: ſed oneribus illis ac functionibus ſitiendi eſuriendique ſumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri poſſunt mutaſſe. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non eſt, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictius*; ſed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipſe incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. poſitis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιῇς. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἀνάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ παγίαχόθεν ἑαυτῇ περιπτυσσα, reddiderat: *in ſemet ipſam incurrens, ipſa ſibi contraria.* Eſt autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in ſe converſis facile refutetur, eoque pacto in ſemet ipſe incurrens abſurdi convincatur: hoc ſane ejus eſt, qui adverſo capite pugnantia locutus ſibi contradicit: qua in cauſa Chironem verſari Menippus demonſtrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δίαιτα μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, ſed haec ordine continuo praecedentibus absque diſtinctionis ſigno ſunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* verſione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praeſentibus rebus ſis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris noſtri mente deerraſſe puto, dum ad Chironem referunt, quae ſententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso,

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆ καθόδῳ παρεπαπησόμενοι, ὀψόμενοι τὰς καταβάσεις, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβαίνοντας, καὶ ὅτι τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντικαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, ἐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, σίργειν δὴ τὰ παρόντα· τὸ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλαστάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T.H.*

44. Σωιτὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem consciverit. *M. du S.*

48. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆ καθόδῳ] Haec jungenda, non παρεπαπησόμενοι εὐθὺ τῆ καθόδῳ. Πρώτην εὐθὺ τῆ Φρυγίας, πλοῦν εὐθὺ τῆ Ἑλλάδος, τρίτην εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura *Noster* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εὐθὺ τῆ ἀγορᾶ ἀπιθῦν ficuti Segm. 47. εὐθὺ τῆ ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εὐθὺ τῦ κίρτου ἄγων. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὸν ἰτέαν ἄλλον τὸν εὐθὺ τῦ ἄδου, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non solum εὐθὺς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εὐθὺ Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum fine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντικαίνοντας & ὑπτίους ἀντερείδοντας, ἐδὲν δέον] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἀκαλλὲς ἐκίνουν ὀλίγον τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ἐδὲν δέον καλλωπισμόν. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ & ἀκριβολογούμενος ἐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλέω ἢ χίλια & πεντακόσια τάλαντα ἀναλώσαντες εἰς ἐδὲν δέον. *J.G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια [a] ἐρεῖν.

Crates: nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν ἐς αὐτοῖς δ' ἐδείκνυμεν, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν [c] Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ὡδὶ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστειέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ νῦν τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τὸν πολέμων, διε-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Εἰρακέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literæ τοῦ ἰρεῖν· restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo *Alii.* Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μηρόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τὴν τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἠτιᾶτο τὴν τόλμην. G.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul:* apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. *T.H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.*

Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita describit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεύς, ὃς δόλῳ πληγεὶς ὑπὸ τῆς μάχης κατὰ τὴν πλάθρων ἀπεθάνατο· quae quidem undecumque depromta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς τὸ Καππαδοκίᾳ συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T.H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad *Ael.* VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ὑπώρειαι αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν πρὸς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλάς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐς Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, Oenoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens: qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικήν· cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλεύθραι, dicuntur unius literae discrimine Ἐλευθεραί, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθῶς τοῦ Ἀσωπίλαν matrem, si quis scire desideret, Aethusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μνημονεύει γυναικὸς Ἐλευθῶς μυθίσκου· digna est, quam ex Ed. *Tanaquelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθὼ δήμου πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τινὸς βασιλίσσης οὕτως τῆ-

cunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore,

δύαιν, δύο μόνους οἰκέτας [d] ἐπήγετο· ᾗ τοῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, ᾗ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, ᾗ νὴ Δία οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, ᾗ ἱππαγωγεῖσθαι πεζὸς βαδίζων, ᾗ ἠξίου ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· ᾗ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεξεθήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι ἀμφοτέρωσε παρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐπὶ τῇ ὄχθῃ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας· ὑποδὺς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀπὸ-

[d] Ἐπήγετο] Ἰσήγετο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι ἀμφοτέρωσε παρέντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων ἀμφοτέρωσε. *G.*

πάλιν ὕστερος ὀνομασμένος, υἱὸν Ἀπόλλωνος ᾗ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ὄρος, ὡς φασιν, ἐν Βοιωτίᾳ τοῦ ὄρους. Οὕτω δὲ λέγεσθαι, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τὴν μανίαν ἐπαύσατο ἐν ἠλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθερίου, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πασῶν καθαριούσα τῶν ἀπὸ τῶν κλεπτῶν (ita legendum, non κλεπτῶν) φόβων quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος ᾗ λιθάδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὴν Κιθαιρῶνα, ᾗ λίαν δὲ ἐπισφαλής· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel ᾗ λίαν δὲ ἀσφαλής nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ὡς Δελφῶν ἴσως Χαλκιδῶν αὐλαδουμένην κλοπιάς τε ᾗ τοὺς καθ' ὁδὸν λῃστάς· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεῖς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] Mſ. ἐπήγλο. *J. F.*

75. Φιάλας . . . ᾗ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Δοὺς τὰ ἀγοραῖα σοῦ κυμβία ἓ ῥυτὰ ᾗ φιάλας ὀνομάζων· iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας ἓ κυμβία ἓ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος φιαλιφαλάου, πλοίου, ᾗ πόλεμίου. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, ᾗ νὴ Δία, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἡγεμάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum fine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείεται τ' Ἀρσάκεω κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τ' σάρισαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει, καὶ τ' ἵππον.

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θρᾴξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τ' προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τ' ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν ἀμφιείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' βουβῶνα ἀμφοτέρᾳ ἄχρις ὑπὸ τ' νωτίνην. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; οὐ δι' ἀνδρὸς, ἀλλὰ δι' ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſuſque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. οὗτος. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τ' βουβῶνα] Βουβῶνα περὶ τὸν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtæ. Scythæ, Parthi, Sarmatæ, Alani prælongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi prælio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeæ phraſi proxima, πόδας ἀμφοτέρους προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεται ἀμφοτέρῃς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἰκτίνους ὑπ' μασχάλης· confer *Suidam* in Ἐξίχε. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σαρίσαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει τ' ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ prætero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſæ XVI. cubitos longæ. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔκφρ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententiæ poſtulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσαφ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Κἀγὼ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς αἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. καὶ τῷ πλῷν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium venene-

ΔΙΟ. Σὺ μέν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών·

ε Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *Aliter* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐπὶ μισθῷ τοὺς αὐτοὺς εἰς τὸ πόλεμον. *V.* Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

τας ἱππεύειν ἰδιώτας ἐ πάνυ ἁπαλοὺς &c. alioquin *ἰδιώτας* addideris, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἰρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte*: eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐκπήδησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ῥᾴστος, καὶ ἐφ' ἵππου σιλλάβους εὐτρεπῶς οὔτως ἐπὶ γιαῦ παρὰ τὸ κιβληκόται. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῆ ἱππασίης, inquit, αὐτέους κίδμαλα λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσὶν ἐπίλαι ἀπαχωλοῦνται, καὶ ἕλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πίπτειν τοὺς πόδας οἴους τε εἶναι ἑδραίως, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T.H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26: sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ἐ πάνυ ἀρεσκόμενοι ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μίλεσι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T.H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J.B.*

θανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, ᾗ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίτοι εἰδὼς, ἀνέκριτον ὃν τρόπον [a] ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲ Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐνενηκονταέτης ὤν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀχαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ καθηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐχ ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ γυναίου τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπλάσιον, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη-

no sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non injusta passus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium prosequebatur) quid insimulas amorem, non temet ipsum? qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum accusabat primus

[a] Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καὶ ἐξηράνθαι. *V.*

* Κατιξηράσθαι] Vitium Ed. A. κατιξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* *T. H.*

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλίως· alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miserum in modum emori*. De formula loquendi, ipsoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba suppeditaverat *Eustathius* ad Il. ϒ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inspiciendi sit copia: extant scilicet lib. III. Ep. IV. sed paulum aliter, quam fecerat *Eustathius*, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος sequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ καὶ ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δὴ ἂν φθάσωμαι λιμῷ καλασκλῆναι· ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Hesych.* Ἀπίσκλη, ἀπίθανεν· Ἀποσκλεῖν (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίει) ἀποξηραίνει, ἀποθάνει· ubi reponendum ἀποξηραίνεσθαι, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Vesp. v. 160. mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναιθῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Aristoph.* Ecclesiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι & ἐκαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐπίσης ἐπιλανθανομένους τῆς τροφῆς διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὃ' ἂν μὴ ᾖ σὺ ζητῶν τὸν σίναγρον ἀφαυανθῆς· poterat scripsisse, ἀποσκλαίης. Taceo consignatam a *Scholiaste* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀναιθῶμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. *T. H.*

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

γόρει φθάσας πολλὴν ἢ ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ἡδὺ ἢ τυχοῦσαν τερπωλὴν [b] παρέχον τότε γενόμενος.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπι τῷ κομίῳ ἐσμέν· ἀπελέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Τοῦτον ἔγωγε τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

[b] Παρέχον τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τε.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum:* ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι. ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικόν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν, ἤδ' ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ ἐστιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μοι καὶ παιδιδούλων· ἀτιλὴς, Ὃν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολιτῶν — Pro ἀτιλὴς oportere legi ἀτελὴς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλος εἶ, ἢ παιδισκαρίου ἀτελοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τὸ γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνῇ, Παιδισκαρίου μοι, φησὶν, ἀτιτάλης καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίου ἀτιτάλης in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκαρίον. Ut autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μίθη ποτέ· quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιεσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ δὲ βλέψιας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τε γένοντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρον] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὢν ἐπλούτεις, εἶτα ἀπὸ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πλωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν ζ. προθυμέως. τί οὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τὸ ὂν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἐπίδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ τόμιον εἱλυμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta *B2.* quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. * Ἀπολιπόντα ἴέναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννήκοντα. *G.*

* Ἀπολιπόντα ἴέναι] Corrupti Codicis varia lectio. *T. H.*

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένον. *V.*

66. *Βίον ἄπ. λιὸ κ. ὀ.*] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος: ea de re quædam observans *Burmann.* ad *Ovid.* Met. III, 585. hunc etiam *Luciani* locum adtulit. *Dicaearch.* de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων & ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ σαρφόρας καὶ σπόγγους τὸν βίον ἔχοντες. *T. H.*

70. Ἦδη] *Euripidis* putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. *Grot.* p. 47. *M. du S.*

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] *Budaeus* C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi poteſtatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Græcos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Græcæ proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβρομειρακιόμενος· quod non est, *quasi apud Sophistas glorians, & se se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρὸς verbis sæpe viros egregie doctos fefellit. *T. H.*

74. Τί οὖν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγοι. Cæterum quis aures Græcæ phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί οὖν ἄν τις λέγοι, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguæ postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, præcipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί δ' ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν ἐπῶν ἔχοις. *Cæterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ἐ δ' ἂν δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τύφη δ' ἔστιν ὅτε σοφοὺς ἄνδρας ἐψεύδετο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐκαύσω γελῶν. paullo post, πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide quæ supra notavimus. *J. J.*

Λέγοι] Cl. *Jensius* & *B2.* In reliquis prave λέγει. *M. du S.*

Τί οὖν ἄν τις λέγοι] *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. *T. H.*

83. Ὅμοια] Melius Mf. ἅπαντι δ' ἡμῶν ὁμοίως τὰ ὁμοιωτικὰ

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſti-

M E N.

Ὦ Τειρεσία, εἰ μὲν ὁ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ καὶ γυνὴ, τὸ ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τὸν βίον, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; [d] ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν πολλῷ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεται, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεται.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τὰ Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφορήτου τινὰ τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι forte, κεναὶ μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. *F.* ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. ὢ θεοτελῶ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe καὶ propter ſimilitudinem pronunciandi, καὶ κενά ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς & τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τὶς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τὶς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατος. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ.] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſ. Ox. ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, εἴθ' εἰ σὺ παιωνογόητος εἰ τοῖς λόγοις & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F. G.*

92. Καὶ διοπτάζουσι] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τοῦ Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπόν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνέφυ, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἂν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκρινε] Αἰτι τῦ ἀφαχάφιζε. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quaero*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt: mammae factae sunt pannosae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis sint ἀποτεθεῖσαι, *distentae*, *extensae*. Statim D.XXX. ἀποτεθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὥσπερ ὁ Τιτυὸς ἀποτεθείς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi.* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγίνοντό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγίνοντό τινες; *Tune igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥᾳδιουργοῦσα δὲ πρὸς ἀναγκαῖον τύπον, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὅ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιάζετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ὅ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ἀδελὶς ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὄρνεα] Ante ὄρνεα τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὄρνεα ἐκ γ. ἐγίνοντο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, ὑποδέχεσθαι;

TEIP. Σὺ οὖν οὐδὲ τἆλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἢ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; MEN. ἦν πως καὶ εἱμαρμένον ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; TEIP. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. MEN. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τὸ ψεύσματων; ἀλλὰ καὶ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εἰπὲ, ἀνόητον εἶρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ὡς similitudine forte præcedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet Menippi responsum, ἦν πως καὶ εἱμαρμένον ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. θ. ὄρνεα ἢ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deest. M. du S.

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. M. du S.

33. Τῶν ψευσμάτων] Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit objectum, praesertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in *Hephaest.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείσαν παρίσχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι ἐν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοίμως χρῆται. T. H.

37. Ἐμέ-

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπερηλικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ἡ μανίας αἰτίος κατέστη, μόνος ἀντεξελαθεὶς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους δὲ ἀναίμακτον γώνιος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praetereisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμίλισας P. Al. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμίλλησας: neque aliter Margo AlW. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμίλησας] Ἐμίλισας. F. G.

Ἐμίλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμίλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeceris, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas? μιλίζειν* est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμίλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. Λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. *J. G. G.*

Ἐμίλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμίλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeceris, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμίλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chrysost.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπίκτειναι δὲ Κλεῖτον τὸ τοφόν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένη, καὶ Ἀριστέλλη ἐμίλλησε, καὶ Ἀντ.πατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ἂν τὺς μὲ ἀπήμκε, τοὺς δὲ ἐμίλλησεν & p. 44. καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲ ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecesserit; ut Ἀριστέλλη ἐμελλησε, pro Ἀριστέλλη ἀπεκτίνας ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀναλῶ ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμίλισας] Sic P. Ald. *J. H. Fr. W.* St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμίλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. *M. du S.*

Ἐμίλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μιλίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionys. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμίλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μίλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui posset arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ᾧ ἀνεψιῷ γε ὄντα. ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ δικαιότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων ἐκδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἣν καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ κρατήσαί σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ε Ἀπιάσθαι] O. ἀπιάσατο.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona; quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί, inquit Mercurius, ἀλλ' ἤμελλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἃ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τι ἢ φεύγειν, Pol. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὑπ' ἐμοῦ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, ὑπ' ἐμοῦ ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. sua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἐμελλον, τὰς δ' ἐπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑπὲρ πάσχοντες κακὸν οὐδὲν, ὑπὲρ μελλοντες, ὑπὲρ ἀδικίας. *Aeschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucyd.* III, 55. οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν ὑπὲρ ἐπάθετε, ὑπὲρ ἐμελλήσατε. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium Φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε σὺ παρὰ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τῶν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero*: vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἰμὸς τοῦτο πίστοθες βίῳ· ὃ μὰ Δί, οὐδὲ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲ ἐς τὸν Καιάδαν, ὅπερ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἕτερον. *T. H.*

40. Προσωπεῖον ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J.C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀναιδαγάνιστοι] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγάνιστοι non contemnendae notae libri ἀναιδαγάνιστοι legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναιδαγάνιστος *esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T. H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀντεποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J.G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲν καλε-
δίκασεν· ἀλλ' ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν
θεῶν. τὴν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν
δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δὲ καὶ αὐτή μοι
Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem ſcio, quænam me condemnaverit: ſed fas non eſt dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etſi hoc vel ipſa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸ
Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερό-
συλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττω· ὁ
δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸν Τιτυὸν
προταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τά-
χος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε
πρὸς τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως,
εἰ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω
αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

MIN.

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam ſubire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὁ θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μηδὲν σοὶ· σὺ γὰρ αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπη, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperba, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὴν Αἴαντα τοῦτον ὑποκρίνεσθαι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν σκωπτεῖν τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλείφειν τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους παλαιόν· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἁλιξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. *Soſtrati* cujusdam *Boeotii* vitam ſcripſerat *Lucianus*, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorſus ex hominum memoria intercidiſſet,

homicidiorum? SOST. Sum sane convictus: considera tamen, an juste supplicio sim adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare meritas pœnas justum est. SOST. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum sponte mea egi, an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi ministrantes hæc facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis causam. SOST. Perbene, Minos,

πονηρὸς ὢν, ᾧ τοσάτυς ἀπεκτονώς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ᾧ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ᾧ τὺς ἄλλυς ἀφαχρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπρατλον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπρατλον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἐκεῖν ᾧ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ᾧ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλυ φονεύσειέν τινα, ᾧ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲ δικαστὴ πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ᾧ φόνυ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ ᾧδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰ τῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, [b] τῷ πρώτως παρέχοντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ᾧ

a Ὅπως] Ὡς P. b Τῷ πρώτως] Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ πταρ.

dissset: nam quæ de eo *Philostratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat? Recte vidit Cl. *Hemsterhusius* ad *Pollucem* Præf. p. 29. Herodis Herculem esse Sostratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Synes.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰ ᾧ δεῖ γυναῖκ ὑπηρετῆσαι τῷ χρεών, σὺν αἰτίᾳ λοιδορίας ἐστί. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Orestem confugit Clytaemnestra in *Æschyli* Choëph. v. 910. dicendo: Ἡ μοῖρα τοῦτων, ᾧ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἔπει ᾧδὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noster videtur his σκαπτικὰς tangere ritum Athenienſium in festo Βουφονίοις cum nempe is, cujus manu eo in festo cæsus esset bos, fugeret; securis autem, qua cædes facta esset, quasi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meursium* & *Castellanum* de festis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jens.* & *Petr.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forsan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως παρέχοντι τὴν αἰτίαν] Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere *Lucianum* sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omissis sententia loci satis apte procedit; tametsi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτην δὲ τὸν μαὶ τῷ Ἀπόλλωνι παρέχοντα ἀμφιδίας αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παρεχόντι τὴν αἰτίαν] Ut Συγγρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Z. Ἔλεγχ. *M. du S.*

ὑ ἐπιδαψιλείᾳ τῷ παραδείγματι. ἦν δὲ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύῃ] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματι, *ſuperaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Διδωκε, καὶ εἰλικράνειαν, καὶ ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τὸ ἀπαρηγρύτου. *Ipſe dedit* (documentum) *neque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύῃ] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλείᾳ τῷ παραδείγματί τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς τὸ δωρεῶν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis, Columellae.* Δαψίλεια τῆς ἐνδείας, quemadmodum τῆς πενίας πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλην δαψιλείαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, τὸ ἐπιτηδείων ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσασι· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς ἐδαψιλεύθη πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τοῦ καθ' ἕκαστα πράξεων· nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τὰς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τῷ Θεοῦ τῷ ἐν τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸ ἔπαινον δαψιλεύομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐπιδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. πόλιν πολλὴν πόων ἐν χίλοι ἄφθονοι ἐπιδαψιλεύσαιτο κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζοντα· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπεὶ περ αὐτῷ ἐπιδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter, Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcriplit Apiae nomen olim habuiſſe διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν οἱ αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus refertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐν τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι ἐν Συβαρίτικον προσαγορευθῆναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πορνεία τὸ εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπικλῦσαι & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλούμενος & Δαψιλίσατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe:* nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν ταῖς μισθοδοσίαις ἅπλωσις δαψιλείας· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ἐν τῷ ἐν πολέμοις πεσόντων καὶ ἐπιδαψιλευσαιτο τις ἐν τούτοις *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraenalaxet:* paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσόμενος, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δὴ . . . . ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι. *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εὐξάμενος (οἰκίαν γυναῖκ' ἀπέθεμα) ἀσπασμοῖσδε προέλοιτο, ἐπιδαψιλεύσαιτο τὸ πέμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν μη-

neum. Si quis porro, mittente domino, ipſe ſtis, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἦκε αὐτὸς χρυ-

μητέρας ϑ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδαψιλούμεθα ὑμῖν in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλούμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ ϗ κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφόρησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλούμενος δυσϑεράπευτον κακὸν σώμασι ϑ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν οὐ τῶν ὄντων φορὰν ἄνωϑι τίκτης γεωργικῆς ἐπιδαψιλεύσασϑαι. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) ϗ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus:* malim; *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. ϗ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλούμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ὦ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter* ϑ *copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis.* Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥστε, ἂν ἡμοὶ πείθῃ, ϗ ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν ὕβριν· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφανῆ σε εἶπεν ϑ ἄδοξον ϑ μηδένα μηδαμόϑεν, σὺ δὲ γῆν εἶπὲ ϑ σπεδὸν σαυτὸν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδαψιλευσαμένης τὴν Θείας προνοίας ϑ σὺν ταῖς ἀφορμαῖς τὴν ζώων ὠφέλειαν τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν σὺν τῷ νόμῳ κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν παβίμρωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem*: niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit.* Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc σὺν οἷς ὅπως ἀϑρόαν πεποίησαι τὴν μιϛαβολὴν ἐπιδαψιλούμενος· niſi fide mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπέφηνας ſubſequi jubeas ϗ ἐπιδαψιλούμενος· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1146. E. Soterichus ὅσα ϑ πρὸς Θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύσαλο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προδιελαξάμενος (non προσδιελ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit.* Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, ϗ πεῖραν αὐτός τε ἴφη δώσειν ϑ ἡμᾶς λήψεσϑαι· δέδωκε ϑ εἰληφαμεν ἐπιδαψιλεύσαλο ταῖς ὑποθέσεσι τὴν ἀποκηρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, καλακόρως ἐχρήσαλο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam* ϑ *auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Synejo* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa mulierecula Ep. XLI. ἀδημίαν ἐλπίσαι μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietate facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τῆς γοητείας σὺν ἐλαχίστῳ τῷ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεϑ τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc* ϑ *abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδαψιλεύεσϑαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores:* diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μειζόνως ἐπιδαψιλεύεσϑαι τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγελλόμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλευόμενος (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδαψιλούμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδαψιλεύων)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι ἢ χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. ἢ πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἤκουσε γοῦν ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, οἷς ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοὺς; εἰ γοῦν ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα εἰκῆ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι εἰ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

[a] Ποιεῖς] Ποιῶν φαυῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. οἷς ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λεῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων *qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem.* Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιῶν φαυῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους οἷς ἡ Κλωθὼ προσέταττε; τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia *Μοῖραι* alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύσῃς ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκῇς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane Me-

M E N.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς·
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πάνυ παραβλέπω Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκτῆς· Διαδόητος· Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae facero & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ὡς τῷ Ἡρακλέους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ πάνυ παραβλέπω Μενίππους ἅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἦ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πάνυ παραβλέπω Μενίππους ἅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ἅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πάνυ παραβλέπω. Μένιππος ἅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ἅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uius etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ἅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ἅλους] Graece dicitur πάνυ παραβλέπειν Μενίππους ἅλους, ut λημᾶν ἅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ἅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut πάνυ παραβλέπειν Luciano: ἅλους Μενίππους πάνυ παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi, praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυθηκεῖν, τὸ ἴδιον πάνυ παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τ' ὄγκον δυναστείας ἐκεῖνος αὐτ' ἰδιώτης παραβλέπουτος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi, videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt πάνυ παραβλέπω. *T. H.*

5. Μέ-

Μενίππυς ὅλυς. [a] τί δ' αὐτῷ βύλεῖαι τὸ ἀλλόκοῖον ζ χήματ☉, πῖλ☉, ϗ λύρα, ϗ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, ϗ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰ χρόνον ὐ πέφηνας ὀν τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, ϗ σκότυ πύλας Λιπὼν, ἵν' ἄδης χωρὶς ᾠκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππ☉ ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξαλο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τ καινῆς ϗ ἀδοξ-ίδόξυ ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, ϗ θράσος [e] ζ νῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, ϗ λέγε ὑτωσί πως ἁπλῶς καλαβὰς ἀπὸ τ ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰ οὐκ ἡδειά τις, ὐδὲ ἀσπάσι☉ ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

[a] Τί δ' αὐτῷ] Τί ὦν ἀ. P. *F.* & margo *AIW.* [b] Λεοντῆ] Λεοντὴ *F. AI. F.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. [c] Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *F.* verum recte ἀφῖξαι *AI.* quod reliquae ſecutae. [d] Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *AIW.* Eſt interpretatio genuinae vocis. [e] Τῦ νῦ] Ita G. P. L. *F. V2.* In ceteris Edd. τῦ νίου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τε νίου. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *F.Br.*

6. Πῖλ☉] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Ruben.* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L.B.*

Πῖλ☉] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλ☉, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *F.C.*

Πῖλ☉] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M.du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *F.Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius:*

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum.
F.B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M.du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M.du S.*

Ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξαλο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, ϗ θράσ☉ τῦ νίου (τ' πότητ☉) πλέον. *F.Br.*

Ἀΐδης] Scribendum videtur Ἀϊδωνὺς, ut ſtet ſenarius. *F.G.*

17. Νεότης . . . τῦ νίου] Et hic ſenarius eſt: τὸ νῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F.G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M.du S.*

Ibid. Τῦ νίου πλέον] Καὶ θράσ☉ τῦ νίου πλέον. *Th.M.*

Τῦ Νίου] In hoc verſu *Tragici:*

Νεότης μ' ἐπῆρε, ϗ θράσ☉ τῦ νίου πλέον.

lego

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἄϊδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ παίζεις· ὃ γὰρ ἂν ὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὡς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ [g], ἁρπάζουσιν, ὀπορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ ἔστ' ἂν ἐκφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ὀπορ-

f Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἦ L. J. Margo *Alw.* ἄλλως P. g Τοῦ] Τὸ P. Margo *Alw.* Modo οὐδὲ μιᾷ F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſſ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animo major. J.G.G.

Τοῦ νοῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσει Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Ore te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem ſublimiore vehit jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἰαμβείων invenitur, ſublata jun-

gere licet haud incommode, λέγε ὅτωσί πως ἁπλῶς τίς ἡ τολή; *T.H.*

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T.H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T.H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. *L.B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T.H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A.V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι ἔ Ῥαδαμάνθυ. 45
ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς γὲ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲ ἐπιτάττεις τὸ πίταγμα, καὶ ὑπὲρ παντὸς ἀσφαλὲς· πλὴν ἀλλὰ σῦτε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τὺς πλουσίους τύτυς, καὶ πολυχρημάτυς, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάλν, φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλις' ἂν ἡδέως ἀκηκοαιμί συ, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδυ ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκηκοας παρ' αὐτῶν. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἠ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καί τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲ ἐν παισὶν ἦν, ἀκηκόων Ὁμήρυ καὶ Ἡσιόδυ πολέμυς, καὶ πάσεις διηκανα evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usquequaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella &

a Γράψεται] Γράψηται P. *Alii.* b Μεμυημένον] Μεμυημένων vitiose in Ba. & P. Vide *Lucian. Ἐκ.* c. XI. c Ὡρμήθην] Ὁρμήθην F.

44. Γράψεται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὴν Βασιλέα λαγχάνεσθαι, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τῶ φιλοσόφου τὴν τῶ ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φεύγοντος αὐτὸν ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T. H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ ἔν φθονήσῃς μοι τῶ μυήματος ibi cum pluribus ista *Luciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῆς εἶπε, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ἑδὴς φθόνῳ. *T. H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάλν] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T. H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπ' οἴκοις σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπ' οἴκοις σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T. H.*

62. Τί γὰρ ἂν ἐ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἔκστασ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T. H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, prætereaque eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me

γυμένων ὐ μόνον τ ἠμιθέων, ἀλλὰ ϗ αὐτῶν ἤδη τ Θεῶν, ἔτι δὲ ϗ μοιχείας αὐτῶν, ϗ βίας, ϗ ἁρπαγὰς, ϗ δίκας, ϗ πατέρων ἐξελάσεις, ϗ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, ϗ ὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αῦ ἐνταῦθα ἤκουον τ νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὐ μεγάλη ἦν [d] καθειςήκειν ἀμφιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. εἴτε γῶ τὺς Θεὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι ϗ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς ἐπὶ καλῶν τούτων [e] ἐγίνασκον· εἴτ' ἂν τὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις προσταττειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους, ἐγχαρίσαι τε ἐμαυτὸν, ϗ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ϗ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι ζ βίου. ταῦτα μὲ δὴ φρονῶν προσιέναι αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ φασι τὸ τῦρ ὐκ ζ καπνῦ βιαζό-

d Καθειςήκειν] Καθιςήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* e Ἐγίνασκον] Ἐγίγνασκον *F.* f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι *C.*

88. Παραδεῖξαι τῦ βίου] Gr. ὑποδεῖξαι. *G.*

90. Ἐς αὐτό ....] Παροιμία· * πῦρ ὐκ τ καπνοῦ βιαζόμενον. *G.*

* Πῦρ ὐκ τ κ.] Adſcripſit *M. du Soul:* corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi refingas, εἰς τὸ πῦρ ὐκ τὸ καπνὸ βιαζόμενον· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ὐ. τ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐναλίσκεσθαι. *T. H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* fit ἐν παιδὶ, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ἐν παισὶν εἶναι *poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde ſolent ἐν παισὶ & ἐν παιδῶν inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Πολεμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιςα περὶ θεῶν τι λεγομένων (Poëtis) προσέχομεν, ϗ μάλιςα θ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, ϗ τούτων ὐδὲ ὁμοφρόντων· ἀδελφὸς γῶ δὴ παρ' ἐκείνοις διαφερομένοις πρὸς ἀδελφὸν, ϗ γονεῦς πρὸς παῖδας· ϗ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐςιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν ϗ ἁρπαγὰς ϗ μίξεις ἀναφανδὸν, ϗ ταύτας γε μάλιςα τῦ κορυφαίου πάντων ϗ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ὑφυβρίσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλαλείψομεν *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ϗ ψόγος ἐςὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ϗ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐμπέπτωκα. *A. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Erasmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμην. ὡς δὴ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ὀπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν ἔτοι τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο θηρᾶσθαι παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ὀπίσω ῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, fudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἥδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt : tu verte : *Itaque hi quamprimum effeceruns, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppolitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λιάν· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum : nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσιν, Ἔχετος, Φῆγος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὴν ποιητικὴν ἐν μυθῳδίᾳ Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀπεδείξων ἐν παιγνίοις, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπίκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἂν αὐτοῖς ἐν λάκκῃ τις ἡμέρᾳ κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὸ τοῦ πολέμου κακόν. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἀπέδειξαν τὴν Σικελίαν τοῖς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοραῖς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσᾶς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰς τῶν Τρῳάδων κεφαλὰς, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τἀμὰ δῶρα Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν ὅπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσοῦν ἀποδείξαιμι τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam :* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν· male profecto ; quanquam faverè videatur *Zonaras Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσῆν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theonis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐν ᾧ δὴ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero.* Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξε, optime ſententia procedet : Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret : res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, au-

rosam

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπη, καὶ τὰ ἰδρῶτα, καὶ τὸ ὀπὶ τὸ ἄκρον ἀνάδασιν. ἄλλος καλαφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οὐσίαν τὰ κτήσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὰ πλῆστον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. ὡς μὴ γὰρ κόσμε τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀτοπώτατον, ὅτι ὡς τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναυτίων] In cunctis Edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. c Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων] Ἀτοπώτατον, περὶ μὲ γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲ δὴ παλὺς ὁμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* περὶ Πάθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲ αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *proſſus.* J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo:* ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτην ἐξ ἁπάντος διαπτύει. c. 41. ἐξ ἁπάντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἁπάντος ἀπιλεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἁπάντος τρόπου ἀπιλεῖν μὲ ζητοῦντας. Addit quoque *Ælianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς αἰδυμίᾳ τῇ τρόπου δῆλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου ἀφελῶσθαι πειρᾶται τὰς ἀφορμάς. J.J.

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καλαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν ſive ὑπωπίζω (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα ἐ δουλαγωγῶ. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καλαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκῶν τὸ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἔρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκούων ἐναυτίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲ γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T. H.

πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν πόλε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἐν ἐπαχθῶν τοῖς νυστάζουσι τότοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὑπνεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν.

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὀπτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὀπτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν δοκοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ὑπὲρ μισθῶν παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

[a] Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *Alii*.

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, παθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγου, ἀδόλως, ἀληθῶς· ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεῶς, μὴ ᾠδιωσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ ἀντὶ τοῦ τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὲς· τέχνη, ὁ δόλος ἀπὸ Ἀττικῶς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὲς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐστίθεμις ἀπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἁμᾶς.
Omnes una confertim intremus: adhareto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἐστίθεμις· ἀπρὶξ ἔχεο Εὐνόα ἁμᾶς
Omnes simul intremus: firmiter adhareto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ὅτ', ὡς εἶδον' ἐπιστάθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἐχοῖσα.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Aelian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρόφος ἐνδεκὰν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται. *demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. Bos* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὕλης σοφίας p. 197. τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῆς διδυμάρχου ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἰχούσης. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῶν τι ἕνεκα πάχους· propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάσῃ ὑπομονῇ δρᾶν τι ἕνεκα πάχους. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐκ. παρθ. συνεισ. p. 245. B. πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαι ἐκείνην ἀφεῖδῶν citius nihil intentatum relinquent, *quam ut illam talia passam non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδεῖς, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάσῃ ἐκομῇ πρασσουσι ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβήματα δικαιοῦντα εἶναι· ubi fi rescribendum esse dixero πασῇ ἐκομιδῇ πράττουσι, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐκομῇ servare volet aut interpretatione quaenta tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβήματα δικαιοῦντα εἶναι, & ad illum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζῃ τούτοις τοῖς γοναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάσῃ ὑπομονῇ, καὶ ἀχημοσύνῃ, καὶ ποιεῖν ἕνεκα τούτων ὅτι ἂν βλάπτειρά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενετέον πάντα ἀνθρώπους τῷ ἄρχειν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς· ἀλλ' οὐδενὸς μᾶλλον ἐστὶ φευκτέον ἐπὶ τοῦτο κίνδυνον ὑποδῦναι τῷ, qui magis reformidat male

non pecuniæ cauſa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ cauſa cuncta ſuſcipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic ſoli adfixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iisque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & ſacris quibusdam aperire

μένοιας. τὰς τε τῆ δόξῃ ἀποβαλλομένους, ὁ αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὑπιτηδευούσας· ἡδονῆς τε αὖ ἀχεδὸν ἁπάσας καλιγορούντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς οὖν ἐν ταύτης τῆ ἐλπίδι ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ῥῆμα δή μυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὑπὸ αἰδέσεως ἀγομένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ ἀγδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε καὶ ἅδειν τὰς πύλας,

ὁ Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτοῖς F. vitioſe. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας· cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας ἢ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur : formula loquendi ſolemnis πάντα λέγειν ἢ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adſci, ut ne quicquam inhoneſti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωφρονεῖ ἀγδοσεσημμένῳ] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητος, quum docuiſſet ἀγδόης & ἀγδοσεσῆσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μὴ προσθήκης οὔσης ἐ ἐναλάττων. Nihil exploratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici : ἀγδόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ ἐ σωφροσύνῃ ἀγδόητος πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀγδοσεσημμένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum eſt maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει ἀγδοσεσημμένην ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀγδοσεσημμένην; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἰ τις ἀγδοσθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῆ ἰγχωρίων· & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι ἀγδοσθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρίᾳ ἀγδοήντος γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀγδοσθεσημμένους ex *Harpocrat.* in Λυδίας & Ἠγήμων, atque ex aliis ſimilia. T. H.

41. Τῶ ἅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omiſſus eſt hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν τὰς πύλας ἅδου ἐ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς ἐ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat obſervari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ ἐ ἀγδόχοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem : non quod exiſtimem Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Heſychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pauſan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους ἐ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχὴ· quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου dixit, ſed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης ἐ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus maniuum

λας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι πρός τινα τούτων πραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἕτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιὸν μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Orci fores, & demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θειῴ, θαυμαστῷ, πρέπ. G.

nium evocatorum opera requirebatur; idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. πρὸς δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομαντεῖς, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· πρὸς δὲ τοῖς Ασσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τὰ ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματος τινὸς σπουδαιομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ λέγουσι τοῦτο οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὡς ὄντες βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν ἐκφέροντες πραγματεύεσθαι καὶ ἐπανορθώσεις ζητοῦντες καθάπερ ὁ Τειρεσίας, τῷ τελευτήσαντι νόον πόρε Περσεφόνεια οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. T.H.

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῷ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῷ .... καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγειν ἐπὶ τὴν Εὐφράτου ἔκθεσιν deinde πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου ῥᾳδίως τινα μαγεύειν ἐπιλέγειν. T.H.

60. Πρὸς ἀνατολὰς] Ita restituit hunc locum *Bz.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσαιτᾶν. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανέχοντα τοῦ ἡλίου· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. M. du S.

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο] Castigo ἀφωνές. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Def. Herald.* emendat ἀσαφὲς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὲς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. M. du S.

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum diēs novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενον, ἔλυε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἧς ἐγὼ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμπτύσας, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ ἐν Χοάσπῃ ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύ-

[a] Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. [b] Ἧς] Ἃς ſola *F.* [c] Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *A1W.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* ὡς ἀσφαλές. [d] Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντώντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδαλῶν, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr. H. P. II.* p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr. Char.* p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Def. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσαφὲς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ἐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ πεχειρώσης καὶ κατά τινα δίκην ἄκριτον ὑγιζομένη, ἀλλὰ μετὰ τῆς αἰτίας ἐχούσης, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφῆ· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφαλὲς & ἀσφαλὲς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναδ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐπανῄει πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erasa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῄειν cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐκανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναστρέφοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἐμπτύσας, quod abſolute poni pro ἐμπτύσαντος, vel ἐκείδη ἀπάντων, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur; vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam. J. Br.*

Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] Πίνουσι Πέρσαι μόνον Χοάσπην τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ὄν· ἐκ αὐτοῦ γὰρ μόνου πίνων ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκλας ὅλη τ Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγισε δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολογορύσας· εἶτα ὅλον με καθαμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τ φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλῶν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum. luſtravit me, deterſitque, & circumtulit tæda, ſcilla, aliisque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum quum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne læderer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν ἦν μαγικήν τιν' ἐδὺ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοις φέρων ἐπεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τὄνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

[a] Παρεκελεύσατο] Παρεσκεύασατο F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑπολογορύσας] Ἐνυπάντως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρίμια γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & ἀποκαθάραι interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9, Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα δὲ τὸν ἱκανὸν ἐκείνων ὑποτορύσας] *Ubi vero ſatis ſuperque præparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliisque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ὑποτορύσας Scholiaſtes exponit ἐνυπάντως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρίμια γογγύσας. Sed ſcribe γογγύσας. Cæterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὄφεις, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe, Γογγύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὄφεις. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τονθορίζω. *Heſychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ τονθορίζει τὸ αὐτό. Non audiendi, qui τονθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μανίαι τονθορίζουσι, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Heſychio*. *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet ἀφαγνίσῃ, *luſtrans ſulphure*, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, ἀποκαθάραι, κυρίως θεῖον *Heſych.* quem itidem vide in Θύραζον Θειοῦται, Θειόω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ ἀποκαθαρτήρια, non alia ſunt, quam θυώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum ἀφίχεσθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. Θεῖον δὲ διὰ καθαγίστου τ τόπου ἀφικόμενον ἐς τρίς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *AElian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ ἀφικνοῦνται τ πολλοὶ, καὶ οἷονὶ καθάπτοντες αὐτὸν τῇ πτέρυγι. Hinc ἀφικέσθαι & ἀφικτέον *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τ πόλεως ποιήσασθαι σφάγια ἀφικτέον κύκλῳ τ χώρας ἑκάστης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ σφάγια περιήγαγον τ τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τ χώρας πάσης. Athenis ἀφικτίαι erant partes ἀφικτικῶν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔξωθεν ἀφίχεσθαι χοροφορεῖντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, ἀφικνεῖσθαι καὶ μαγεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔλυ] Ἐπῴδὴ orationi proſae melius convenit. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quorſum illud, Menippe? neque enim intelligo cauſam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perſpicuum illud quidem eſt, nec prorſus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos deſcenderunt, exiſtimabat, ſi me illis adſimilaſſet, fore ut facile cuſtodiam Æaci fallerem, & ſine impedimento transirem, utpote conſuetior, tragiceque plane commendatus ab ipſo habitu.

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. τὸ μὲν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ πάνυ ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου κατῆλθον, ἠγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειαν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν Αἰακοῦ φυλακὴν λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα κεκοσμημένον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

9. Jam igitur illuceſcebat dies, quum deſcendentes ad fluvium ſolvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipſi fuerant & ſcapha, & victimæ, & mulſum, & quæcumque alia ad ſacri rationem conducebant. Ergo impoſitis in navim, quæ

Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐπὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὰ τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δὴ ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν πλοίων ἀναγωγὴ λέγει). *V.*

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori anſam forte dederit vel leoninae pellis proxime ſuccedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etſi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου ſedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiſſe nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον ſine controverſia reponendum eſt ῥόπαλον quod non tantum ex ſequentibus manifeſto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe λῆμα τὸν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσωπον Ἡρακλειωτικὸν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodoſumque ſtipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴ ἄλλοτε ἄλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲ λεοντῆν ἐ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, λῆμα κοσμούμενον εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ἐπότε ἀστεροῦτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Caſtorum & Ulyſſis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum uſus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chryſ.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν ῥήματα ταῖς πόλεσιν ὑμῖν σωφροσύνης φέρεσθαι; ὅπως ὑμεῖς μὲν τὰ φαυλότατα ταῦτα καὶ ἄκλεισα οἰκήματα &c. Haec paulo vitioſius eduntur: quam particulam negativam μὴ (ſic enim legitur pro μὲν, quod reſtitui) expungi voluit *H. Valeſ.* in Not. *Mauſſac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in iſtis, μὴ τὸ σφόδρα εἶναι &c. *T. H.*

90. Ἠγεῖτο] Ἠγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειαν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἠγεῖτο εἰ με ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam ſcripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum ſupra c. 7. ſingulari uſus ſit. V. Od. Λ, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι δὲ] In re non diſſimili verbis ſimillimis uſus eſt *Xenoph.* Epheſ. I. p. 13. Παρεσκεύαζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, καὶ τὰς μεγάλας καὶ ναῦς πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοίμους· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνβῆναι & ἐνβίβασθαι, *navi imponere*, quae promiſcue *Xenophon* poſuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνβήκη. Error a *Salmaſio* certiſſimus admittitur ad *Vopiſc.* p. 386. ubi pro ſpeciebus anabolicis fruſtra pugnans ἀναβολικῶν perinde ſignificare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus poteſtatis exemplum in Graecis ſcriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Heſych.* in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius conſideret, in dubium vocabit. Aliquantum diverſa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus obſervat, *permiſceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri ſolet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπιθῆσθαι ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιβῆναι non ſecus atque ἐνβίβασθαι a Graecis uſurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, ſi lectio conſtet, hiſtorici ſacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus neceſſariis*: quaſi dicat ingeſtas fuiſſe cumulate, ac velut renitentibus impoſitas. Fateor equidem ſi ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non diſplicet, haud ineleganter potuiſſe ſcribi, καὶ ἀναγομένων ἐνίβιστο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα ὅτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν χέοντες δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in alium solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Δ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem; in quas crebris alveis ac perfossionibus deductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἄνθεν ἐς ἔνθεν καλατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται ἐς ἕτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait Ἀ. Ἀ. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαῤῥῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέων τὸ Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τι εἶναι τοὺς πολλοὺς ἐς ἐν τοῖς ἕλεσι διδυμωμένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (Opin legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar Victor* lib. I. Genes. *Fustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἐς τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς θ' ἕλη ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθέν πως τῷ Τίγρητι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης. . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν ἄγει. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τοῦ μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσέλθων εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ λιπτιλεῦσ. λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium*. Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμενοι] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

T. IV.

mus; oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, dæmones simul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, τραμμέγεθες δέ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

ὡς ἐκ-

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε sola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὸν] Καιτὸν P. ἰτὸν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰτὸν A1. Edd. reliquis inhaesit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' ἐχὶ βόθρον, ἵνα (Apollonius) Ὀδυσσέως ἀμφίδρυτος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς ἀλήλεκτα τὰ Ἀχιλλέως ἴλθων. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis* &c. *Hesychio* teste constat κοτυλίσκον vocari βόθρον ὡς ὃν τὸ αἷμα τῇ γῇ ἀναμίσγουσι ἱκέσιον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῇ ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἰλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι. *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Festus* tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέρας αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valef. p. 117. τὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τ' ἀνθρώπων ἐπιφανῆ. Pro iisdem habuerit *Æschin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρεβος & Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐκμανέσιν πυρόεσσαι Ποιναὶ aeternum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt *Kuhn.* ad *Pausan.* I. p. 105. & *Markland.* Epist. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φοιτηταῖς, Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ πομπίων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. πανπλατεόμβρος δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἐκστὰν ἵππος εἰς πλάνην βάκτρου. *T. H.*

Ibid. Καὶ ψυχὰν Ἑκάτην & αἰτὸν Περσεφόνειαν] Apparet satis desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare *Lucianus* non solet; idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶτὸν Π. *J. G.*

15. Αἰτὸν] Pro αἰτὸν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὸν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὸν] Secuti sumus emendationem Clarissimi *Graevii*, & ante eum *Vorstii*; de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἰτὸν, quod prope ad veram accedit: καιτὸν P. *M. du S.*

Ἐπαινὸν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰτὸν, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noster* imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντεία Od. Λ, 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum *Scholiastes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Hesych.* Ἐπαινὴ, ἐπαινετὴ ἢ δεινὴ & φοβερὰ· aliam *Eustath.* p. 1665. v. 7. Ἐπὶ δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰσχρὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διάγουσα ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλουτοζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς & ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Hesiod.* Ε. καὶ Η. v. 643. *Graevius* adtulit, ille sine dubio sumserat a *Plutarcho*, cujus commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ὅτου δὲ & τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραπαίουσαν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. Si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μίμνοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδος πίμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυὴ neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Hesiodi* p. 268. Εὐοδίην Ἑκάτην κλῄζω, τροόδιτιν ἐπαινὴν vulgo scribitur ἐφαμὸν, quod nullius est pretii. *T. H.*

barbaris quibusdam ignotisque nominibus & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

Βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τὸ ἔδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καλεφαίετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καταλαθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε ταχὺ δέ μιν κρούσαντος τῇ λύρᾳ, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρης τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραύματα τίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειλημμέ-

a Μικρῷ] Recte ſic habent P. L. Margo *AIW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικροῦ. b Τοι] Τι *J. Vz.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πάνθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἔδδισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδισεν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολίμου] Si Luciancus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μίγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ εἰ τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες. Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τίριγγαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. niſi pro τίριγγαι in quadam editione priſca cujuſcumque Grammatici exaratum fuerit κικριγγαι, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκος ſcribens, ὁ δὲ ποιητὴς φησι κικριγγαι, expiſcari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, Κριγὴ δὲ τικρὸν ἄγγελός τε ἐστὶ κῆρυξ, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. ὁ δὲ ἀποθνησκόντων τρισμοὺς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενον. Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam τίριγγαι in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ἔχετο τίριγγες, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐς τίριγγας αὖτις ἀνασύσει. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſtis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Verumtamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat; adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ἦν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με Ἡρακλέα εἶναι, [c] ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποδᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τέττιγγες τῶν νεκρῶν αἱ ψυχαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος πάντα κυκῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ

[c] Ἐσεδέξατο] *F. ἐδέξατο*, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν ἀσφοδέλου δὲ ὁ γόης, ἐν ᾧ φύονται ἐς [*] παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδέλλου λειμῶνα. *V.*

44. Τεττιγοῦσαι] Τριζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

[*] Παρ' Ὁμήρῳ] Od. A, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato ſignificandi diſcrimine. *T. H.*

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. οὐκ ἔχεται δὲ ἐδὴ ὁ Ζεὺς δικαίων καὶ ταῦτα τῶν ποινητῶν. . . . λεγόντων τι αὖ ἐν Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τὸν Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' ἃ παρητήσατο, Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, *qua Ulyſſes inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δεύτερα ψυχοστασίᾳ volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat πρότερα, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Impellexit ſophiſta Lemnius tragoediam *Æſchyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X, 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reineſii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποιναί] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V, *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. To-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσῆσαν, ὠχροὶ, ἢ προγάστορες, ἢ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, ἢ κόρακα διτάλαντον ὀπτείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. καὶ ἦν ὁρᾶν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἦσαν οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶδά που ταῦλασι τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καὶ κατηγοροῦσί τε καὶ καλαμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ὢν Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

sim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ; quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos exploraus ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. *Μίγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι.* plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλύφων. sic ὀβολοστάτου & τοκογλύφου *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ἐστὶν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπιστρεπτὸν κόρακ, & τῷ κόρακι ἐπιστρεφέντι. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres καθεστραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἐχούσας κόρακας παραπλησίους ὑπὲρ κεφαλῆς, ἢ προσκίπτουσας (malo πρανεῖς.) πρὸ τῆς μετώπου πολὺ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν κόρακα, ὅτε βούλοιτ', καθιστᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἰματισθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν ἐπιμίξιον πόσμου· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, πρίκῳ τ' Ἥφαιστος, vocatur a Graecis κόραξ & κορώνιον *Glass. H. Stephani: Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς Ἥφαιστος, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii* locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικύρτῳ κόρακι vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τῷ κόρακι apte reponi possit, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio* πίδαξ, & Χοινικὶς, αἱ βαθεῖαι πέ-

δαι,

ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοιλα κατ' ἀξίαν τ τελολμημένων. ϗ μάλιστα ἐκείνων ἤπιλο, τ 'ὅτι πλέτοις τε καὶ δεχαῖς τελυφωμένων, ϗ μονονυχὶ ϗ προσκυνεῖδαι ἠξιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, ϗ τ ὑφοφίαν μυσαττόμενο· ϗ ὅτι μὴ ἐμέμνηλο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, ϗ θνητῶν ἀγαθῶν τέλυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλέτες λέγω, ϗ γένη, ϗ δυναςείας, γυμνοὶ, κάτω νενθυκότες παρειςήκεισαν, ὥσπέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥςε ἐγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, ϗ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἠσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἵ ἦν πρὸς τ βίον, ϗ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡλίκα πολλοὶ μ ἔωθεν 'ὅτι τ [b] πυλώνων παρειςήκεισαν, τ πρόοδον αὐτῦ προσμένοντες, ὠθούμενοί τε, ϗ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τ οἰκετῶν.

a Ἐφύσα τότε] Vitium *B2.* ἰφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in *P.* b Πυλώνων] P. L. Margo *AIW. J.* προθύρων, quae interpretatio eſt. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστιόμενοι P. Margo *AIW.* & *J.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

δαι, quas utrasque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromes AEſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικας παχείας ἴχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσῆισαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant ceryici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μ ἐν τ σκύλακα τ τῦ Προξένου, Καπίσια δῆσον αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοὸς, κλοιὸς & ἄλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φάναι ἄλυσιν ἐκέλδαι, ϗ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάςῳ προβῦναι περὶ τ τράχηλον videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκας· αὐτῶν, ϗ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἑκάςῳ, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποτελουμένας σκιάς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀπελουμένας] Conjiciat aliquis haud abſurde ἀποτινομένας ἀπὸ τ σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τ σωμάτων neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν] An ſcribendum? σφόδρα τε αὖται ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτους] Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & paſſim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι ἠξιμ.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T. H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant *B2.* & *P.* fecerantque ἐφύσαλο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *J.* προθύρων & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in *Muſc.* c. 21. οἱ μ δὴ ἔξω ἀριθμοὶ . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τ κιγκλίδων ἀλγτρίβοντα, ϗ ἀκαλύπτως αὐτοὺς ὄντα, ϗ τ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγυμνάσιον. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν τῶν ἀνατείλας αὐτοῖς πορ- 95 vero vix tandem exortus ipsis in veste pur-
φυρᾶς τις, ἢ χρείχρυσος, ἢ ἀμφικόκκινος, purea, vel auro prætexta, vel vario colore
εὐδαίμονας ἤστο καὶ μακαρίους ἀποφαίνων τοὺς distincta, felices putabat beatosque se red-
προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν ditorum salutatores, si pectus, aut dextram
πρότεινον δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἠνίσσοντο ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτῃ Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος καταμηνυθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρῷ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὴν καταδίκην, λέγων πολλοῖς αὐτὸν ἢ πεπαιδευμένον πρὸς χρήσιμον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ Φί-

vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbræque suæ testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exsolvit pœna, dum diceret in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοῦς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ὁ Κυρήνης * ὀρμώμενος, διώκει τὰ περὶ γαστέρα τι καὶ τοὺς μαγείρους σοφίσης. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰσχύτατα † κολακεύων πάρα τὸ μετρίου. *V.*

* Ὁ μεμανὼς διώκει] Ὁμόμενος δεῖ V. G. non agnoscunt ὀρμώμενος, sed δεῖ etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμεν· hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμανὼς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὀρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχύτατα & παρὰ τὸ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πάρα τὸ μετρίου. Notavit autem ex *G.* Doctiss. *du Soul* haec Latina inmixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, diuque versatus circa gastera et magirum artes. Aderat semper Dionysio seniori in Sicilia, augens ejus luxum, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τὸ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτρου. Sed scripsit haud dubie πάρα τῆ μητρὶ, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Revivisc. c. 31. Παλλήνην ἐνδεχοίλο πάρα τῆ μητρὶ. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πάρα τῆ μητρὶ καλλιρόντοιλις. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πάρα τῆ πίθαθι, πάρα τῆ καλῆ ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ὁ τοιαῦτά μοι ὁ λιτανευόφρων εὐνοεῖν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὕτως δ' ἀθλίην ἔκφυγεν χέρα γαστρὸς ἔκητι. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad *Navig.* c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καταμηνυθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: οὗτος (σκιὰ) τῶν ἐπιτηδείων ἀποθάνοντων, καταμηνύσει τι ἐς διελέγχουσι τὸν πατροκτόνον ὑμῶν ὁ Ὀρέστης τὸν βίον. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. *Plutarch.* c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego προσδεδεμένον absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. A. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi ; multa miſerandaque erat audire ac videre ; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur , & ploratus eorum, qui in igne torrebantur , & tormenta, & cippi, & rotæ : Chimæra diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , ſeſeque avertebant : quod ſi forte reſpicerent , valde quidem ſervilem in modum , atque adulatorie, illi ipſi , qui fuerant quam putas graves , & ſuperbi aliorum contemtores in haç vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa ; & quum interquieviſſent , denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa , Ixionem, Siſyphum , Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ ϗ ἐλεινὰ ἦν ἀκῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, ϗ οἰμωγὴ τ' ὀπτῶν τ' πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ τρύβλαι, ϗ κύφωνες, ϗ τροχοί. ϗ ἡ Χίμαιρα ἐσπαρατᾶτο, ϗ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πολυπράγμονες· καὶ μετέμελε πᾶσι τ' τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τ' ἐναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐκαλύπτοντο, ϗ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ ϗ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, ϗ κολακευτικόν· ϗ ταῦτα, ὡς οἴει βαρεῖς ὄντες, ϗ ὑπερόπται τοῖς τ βίου; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τ κακῶν ἐδίδοτο, ϗ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. οὐ μὴν καὶ ἐκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τ Ἰξίονα, καὶ τ Σίσυφον, ϗ τ Φρύγα Τάνταλον

b Τι] L. Margo Διὸν. ſ. in ceteris τε. c Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. ſ. quod minime ſperno. d Ἰξίονα] Excepta S. quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ τρύβλαι] Στρόβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, λεῖ τῷ τρυβλῷ τὸ κάμπτω. V.

28. Ἡμιτέλεια τ κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τ συμφορᾶς ἐδίδοτο, μιτιγίαις ἡδυπαθείαις ἐτέρπετο. V.

‡ Δασμῦ . . . προστίγμας . . δίηχεν] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. δασμὸν δὲ mox προστίγμας & δίηχεν. M. du S.

Senſus eſt : ἡμιτέλεια vero quam dixit, quaſi de tributo loquutus, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum pœnarumque tributum remitti dicitur : κακῶν pro κακῦν librarii vitium. T. H.

10. Τῶν πεπαιδαγμένων] Quo in numero cenſetur Plato. J. Br.

16. Ὀπτωμένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenies : ſed vide *Noſtrum* ſupra N. D. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάθ. c. 8. M. du S.

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὁ πρόσθεν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Heſych. Hujus deſcriptionem vide Il. Z. A. V.

20. Πάντες, πλ. πλοῦτοι] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλοῦτον & πάνυ πλουσίους diſtinguit

Πτωχοῦ μὲν ὁ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα. Τῷ δὲ πάνυ πλουσίῳ, ζῆν φειδόμενον ἐκ τοῦ ἔργου προσέχοντα. Παρεγίγνετο δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

Id eſt , *nihil cum eſt* , *nihil deſis tamen*. Terent. Eun. A. II. Sc. II. 22. A. V.

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus ; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι ἐ λέγειν διδηκότων hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσβλέπειν. Venerat etiam in mentem , δουλοπρεπῶς τι ἐ κολακευτικοί, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem , quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Elegantur autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οἴει OEnom. apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ ἤν ὡς ἄκουσα, πῶς οἴει ἐγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἴεσθε γέμειν σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς Theophilus apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. T. H.

Ibid. Τι] L. & Ed. ſ. In aliis τε. M. du S.

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. ſ. Reliquae ἀναπαυόμενοι. M. du S.

λον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν ἔτι ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς ἀφ' τοῦ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι ἀναγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἄπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ' πολλοῦ ἀναθεωρῆντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῦ δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadverſiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριβώλακος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃς ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ ἀφ' τούτου παλαιὸς τις ἐξ εὐρυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐτοὺς] In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὐσους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὐσους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὖσοι commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ' τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per *illa veſtigia* dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀναλύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πέπηγεν, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυελοὶ ἄλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἅλας λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γεγόνθαι ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν δὴ δεῖν πᾶν λυτὸν τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὸ καὶ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. [a] ἀμέλει, πολλῶν δὲ ταὐτὰ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀφάνεσιν δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀφορίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μέλαιτα Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀφορίζεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀφιστάναι ἕκαστα ἡ Τύχη, ἄφορα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ

a Ἀμέλει] Ὡς P. L. *J.* Margo *AIW.* Eſt interpretamentum. b Ὁμοίων] Ὁμοίως F. c Πομπεύουσι] Πομπεύταις P. L. *J.* Margo *AIW.*

50. Σκελετῶν] Ἀπεξηραμμένων. *G.*

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπίσον γὰρ τὸ σῶμα ἐν ταριχεύσει, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ante dixerat σώματι τάχα ἀφλύειά προσέσται, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ὠθεῖσθαι ἀδιαλύτῳ εἶναι &, τὸ ἐρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀφλύειά τε ἀφίστασθαι καὶ ἀφανίζεσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum ſcaleis καὶ σωιεσηκότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυωρικὸς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur inprobabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T. H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit εἰ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισχ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: εἰ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπῃσάμεν. *T. H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. *J.* ὥσπερ pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν ἂν πρὸς ἐμαυτόν· ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι ἐν διάκενον διδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T. H.*

55. Τὸν μελαίτην Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυρρίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους περιδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ ἀγαθήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα ἀθλιώτατον περιέθηκε· τὴν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὴν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ ἀφ' μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὴν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκυβήνην ἀναλαβεῖν, τὴν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μετενέδυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀπὸδὺσαμένην τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρον. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἀφῃρημένη ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quaſi

[a] Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* [b] Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* [c] Μετενέδυσε] Juvat ſic poſitum in *B1.* 2. *P. S. A.* quum in vetuſtis foret *μετενέδυσε.*

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηνὴ, ἀγοσκηὴ, κατασκηὴ, συσκηὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μόριον εἶδος ὁ δεύμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐσκευάζετο. *OEnomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. *Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τοῖς ἀγοσκεύασι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλὴς* quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* περὶ τοῦ Περ. τελ. ſub initium: τοῦ πρώγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τοῦ δράματος ἀγοσκηῆ, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκηὴν τοῦ δράματος a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὴν κατασκηὴν, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία ἀγδηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illuſtrat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ ἀγδήμα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice transire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem inſignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔκθεσ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαιάνδριος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philoſtrato* Μαιανδρίου. *T. H.*

79. Μιλησίδωτε] Scribe μιλησίδοτε. *J. Bx.*

Μιλησίδωτε] Antiquiores fere Edd. μιλησίδοτε, quod prima *B2.* mutavit; merito. De modo monet etiam *Gataker* ad *M. Aurel.* XI, 24. *M. du S.*

quaſi propriis ſuis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua ſumſerant. Opinor autem eorum, qui verſantur in ſcena, ſæpe te vidiſſe tragicos actores iſtos, qui, prout uſus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, ſi forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei perſonam ſuſtinuit, confeſtim ſervus prodire ſolet a poëta juſſus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro ſparſam illam veſtem, perſonam poſuerit, & deſcenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, ſed Polus Chariclis Sunienſis nomine nunc ſuo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque iſta hominum res ſunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἃ βραχύ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸν ὀπίσω τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸν Κέκροπα ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενον, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ τέρας ἔχοντα τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ Ἰκαλαβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ, πένης καὶ ταπεινὸς διέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *Alw.* σε inferui: R. ſubjectum habebat poſt *ἑωρακέναι*.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. *G.*

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] Ἐμβάται καμπικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ * τὰς κνημίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τῷ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸ χρήσιμον ἄγειν. *V.*

* Τὰς κν. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inſerta ſenſum perturbant: extant tamen in C. niſi quod ὑψηλαι. *M. du S.*

87. [a] Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi ſe paſſus fuit Interpretum errore Clariſſ. *J. Jenſ.* quando L. L. II. p. 302. haec poſita cenſet pro οὓς ἀποδιδόντας τούτους, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua ſumſerant*, vel *acceperant a fortuna*; ut ſatis eſt liquidum ex oppoſito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane ſimilem invenies *Cebetis* ſententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati ſunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ ἐ τοῦ &c.] Δὲ mihi viſum fuerat mutandum in σε ſed quum illud pronomen utique neceſſarium paulo inferius oſtendat MS. augere licet *Lucianum*. Appoſiti ſunt *Petronii* verſus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Douſam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris noſtri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἐκπεπώκασι τοὺς] Illud σι ex MS. R. G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. Μισ. c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De uſu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι ſcenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] Eadem utitur comparatione *Juſt. Martyr.* Epiſt. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] *E tragicis aut comicis ſublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraeſentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατοῦ] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατοῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videſis *A. Gellium* VII, 5. & *Noſtrum* Ἀ. Μισ. c. 5. Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

4. Σουνιεὺς] Sunium Atticae vicus eſt, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenſet *J. Jonſius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro hiſtrione, qui Demoſtheni fuit aequalis, diſtinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

16. Ἐκ

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὑπογράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι πρὸς αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐπὶ τάφῳ θαυμαστόν) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ὕστατα ταπεινῶς ἐρριμμένος ἐν γωνίᾳ τινὶ, λαθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἐπλαύσων τῷ μνήματι, πρὸς ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθει ὑπερείδων. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον καὶ πλέον πόδας) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς πρὸ ἡμῶν βασιλέας, καὶ σατράπας πλουσίους πρὸ αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *A1W.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν ὑφαύστῳ που] Ἐν ὑφαιπερυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, ὑφαιπαλυμμένῳ, λάθρᾳ γινομένῳ. *V.*

β 20. Ἔπειδ' ἂν γὰ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίσησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῷ ὀνόματι ‡ ἴτυμον ὑφηλαβόντες εἰς σωηγορίαν βούλονται γὰ ἦν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάσθαι· ὃ συμβαίνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παραδόντες αὐτοὺς ὑφαδοῦσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον ἢ πλέον πόδας] Καὶ γὰ ἐπὶ τῶν ἐν θαπλομένων μόνις ποδιαῖον τόπον ἢ στοᾶς § ἰσχύει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εἰνταραδυσώπω] Εἰνταμπεπυμμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*
Habent in παρεύσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od. Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παρόσυον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παρόσυον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, *angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίσησαν] *F.* ἐπίσωσαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Æacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἴτυμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἴτυμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia* παρὰ τὸ αἰάζειν *cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Æacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ἦν· nam ὧν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδίδασι vel παραδίδοσι. *T. H.*

§ Ἔπεσχαι] C. ἐπίσχυ vel περίσχει. *M. du S.*
Atticam formam servant *Scholia* V. Περὶ Θαλοῦς illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν ὑφαύστῳ που] Παρεύσιν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ὑφαύστῳ, *clam, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παράσυον quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκοτίως δὲ ὑφαύστῳ junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ὑφαύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον πόδας] Eadem in Dialog. mort. *Philist.* apud

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias , & alapas in caput impactas patiuntur , perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar , plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes , Xerxas inquam , Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes , & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes : adſunt autem ipſi Palamedes , Ulyſſes, Neſtor , & ſi quæ alia eſt umbra garrula : adhucdum vero inflata illi erant , atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium , Midam Phrygem , & alios quosdam hominum ſplendidorum : eos διδάσκοντας γράμματα , καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων ὑβριζομένους , καὶ κατ' κόρρης παιομένους , ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ὁ γαμψίππῳ τινὶ μισθῷ ἀκέμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ὁπόσοι ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρῶν δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι [c] ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ τοῦ φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

c Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi , quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ ἡδὺ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου Φιλίππου σκυτέως ὄντος σωθέντος, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὀρθῶς ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τρίοδους * ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγει. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκυβαλυσμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν eſt frequentiſſimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλύειν , quanquam formandi legibus non adverſatur , necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς , θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. πεδιαῖον λάβοιεν τόπον ὡδὲ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δ' γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματιστοῖς. *T. H.*

33. Μιθοῦ ἀκούων τὰ σαθρὰ τῶν ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἀνίσης , ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima : Ὅμ. εὐ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ὑπάτης μοι ἐπέγρ. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis , ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium , an certa quadam ratione Philippo tribuerit , compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt , neque abhorrens. Quod ſequitur εἰν τοῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰσ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus* , ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: ὡδημυθεῖτας δ', ἔτι μὲ ὁ Παλαμήδης , inquit in *Xenophonte.* Apol. p. 411. ὁ ὡδαπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non eſt , ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεῖ τοῦ ἀδίκως ἀπεκτονότος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φαρμακοποσίας] *Plato* in Phædro. *J. B.*

τελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμιμνῃσκόμενος, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑποκαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ μεταβουλεύεσθαι μετοικεῖν ἐς Φέρωνθας τὰ Διογένους.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ σὺ δεχὴ ἔλεγες κακυρῶσθαι τὴν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρύτανεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συρρέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων· διακήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς καὶηγόρητο πολλῶν

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

[a] Ἀναμιμνῃσκόμενος] Ἀναμιμνῄσκοντες A. P. [b] Περὶ] F. ὡς correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμιμνῃσκόμενος] Angl. ἀναμιμνῄσκοντες. *J. B.* Ἀναμιμνῃσκόμενος] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμιμνῄσκοντες. *Euripid.* Ion. v. 250. *Μήμοι παλαιὸν ἀνεμιμνῄσκομεν τινά.* Or. v. 14. — *τί τ' ἄρρητ' ἀναμιμνῄσκω μ' ἀεί;* plura dicentur alio loco. *T. H.*

60. Προύθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑφ' ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ariſtotles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίας. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲ ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίαν. Controverſa vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. Εἰ μὲ περὶ καινοῦ τινος πράγματος πρότιθετο λέγειν· ibi notat *Ulpianus* quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο τινὰς δὴ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ ἃ ἡ σκέψις, καὶ περὶ ἃ συμβουλεύσουσι καὶ προτίθεσαν τὰς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἔσται ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμά ἐστι τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὡς περὶ βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἀκούσαι μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσι nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἢ κήρυξι ἢ πρεσβείας προγεγραμμένης, οὐκ ἀεί· idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφαινούμενοι, ἂν τυγχάνωμεν γιγνώσκοντες πρότερον μὲ περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. *Thucydid.* III, 38. Θαυμάζω μὲ τί προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀφηγήσεις. c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὅτε αὖθις γνώμας προθῶσι. Τοὺς ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς πρυτάνεις exponit, ego τοὺς πρυτανεύοντας. c. 42. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν ἀφηγήσιν αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, ſuperbiæ, injuſtitiæ, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum prælegit ſcitum tale.

λὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ@ ἀναϛάς τις τ̃ δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA. 70 ΨΗΦΙΣΜΑ.

20. Quandoquidem multa & injuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas ſubeant, non ſecus atque aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, usque dum in tali ſtatu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἀδίκημα οἱ πλούσιοι δρῶσι ἁδὲ τ̃ βίον ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ, ϗ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μ̀ σώματα αὐτ̃ κολάζεϑ, καθάπ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ̀ βίον, [c] καταδύεϑ ἐς τὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ϗ τῷ τοιύτῳ ἀριθμῷ γένωνται μυριάδας ἑκατὸν πέντε ϗ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφορῦντες, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τεντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε μ̀ τ̀ γνώμην Κρανίων Σκελετίων@ Νεκυσιεὺς, φυλῆς [d] Ἀλιβαντίδ@.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant ma-

Τύτου ἀναγνωσθέντ@ ϗ ψηφίσματ@ ἐπεψήφισαν μ̃ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆ-

c Καταδύεϑ] Ex A. *J. V2.* quibus adſentitur Margo *A1W.* Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, ſequuntur. d Ἀλιβαντίδ@] A. P. idemque adſcriptum in ora *A1W.* Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδ@.

qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τοῦδ᾽ γερόντων Πρόβουλον λόχῳ Κωφῇ πυρίγμαλι πέμψας: ſolemne eſt ingenioſiſſimo poëtae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas aliorſum apte traducere: cui, praeter illud προβούλου λόχου, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητ@ in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, quum in ſuperioribus exemplis προβοῦναι conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προβούλαια recentioribus eſſe *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκβούλαια refutaturi ſint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem neſcio. *T. H.*

61. Πρυτάνεις] Qui ſunt vide apud *Etymol. M. A. V.*

66. Ἐατὶ γάρ] Saepe mutari vidimus ϗ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T. H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic ſcribitur paſſim. *M. du S.*

78. Καλαδύναϛ] Angl. καλαδύναϛ. *J. B.*

Καταδύναϛ] Vulgo legitur καταλύναϛ· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & Ed. *J.* ſic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κίνδυνον ἐνδύομ@. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τ̃ ὅλων γένη ἐνδύναϛ. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κρᾶνον, σκέλε-τ@, νέκυς mortui ἀλιβάντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδ@] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβάντες ſunt νεκροὶ. vide *Heſych.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ@] Angl. Ἀλιβαντίδ@. *J. B.*

Ἀλιβαντιάδ@] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τῶν᾽ ἐϛι, ζωϊκῆς λαβάδ@, ἤγουν ὑγρότητ@ ἄμοιρ@ ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. *A. V.*

Ἀλιβαντίδ@] Ἀλίβας eſt *mortuus*; &, ſi *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noſter*. Malui autem Ἀλιβαντίδ@, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδ@. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδ@] Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πιλοπ᾽ς, Πιλοπίας, ejusque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T. H.*

85. Ἐπεψήφισαν μ̃ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν ϵ χειροτονεῖν ſeparant jura civium; notiſſimum ex oratoribus Graec. *J. B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno conſenſu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T. H.*

ωλῆθος, ᾐ ἐνεβριμήσαλο ἡ Βριμὼ, ᾐ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, ᾐ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

gistratus, scivit plebs, infremuit Brimo; & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὥσῤ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἦν δὲ τυφλόν τι γερόντιον, ᾐ ὠχρὸν, ᾐ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ᾐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ᾐ

21. Atque hæc tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuæ fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident;

a Σου] Σοι P. Margo *A1W*. Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσαλο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*

91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἀπόντων πεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη &c. *F.G.*

Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ᾐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuæ perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt*: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ᾗ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire*. *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt*. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi hæsitationis tuæ causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηδεύοντας, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam hæsitationis suæ causam. *J.J.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅτων ἀλογίστως ἔχομεν, ὧτε περὶ τῶν αὐτῶν τοῖς αὐτοῖς ἡμέρας ᾗ ταῦτα γιγνώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποστάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus*: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιγμένοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς πρακτικοὶ καλεῖ. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (συμπάθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, ὅτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν τὸν τοῦ ἰδιώτου ἀπράγμονος ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] *Praesentem fortunam bene* con-

sident: at fas non est hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater, quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi cœlestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus præter-

θέμις λέγειν πρὸς σέ ἀπείρητ᾽ ἦν ὑπὸ Ῥ Ἰ Ῥαδαμάνθυ. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ᾽ εἰπέ, ἵ μὴ φείδῃς με σῦ τυφλώτερον φρενοῦσθαι ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν, ἵ πολὺ τ᾽ ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τ᾽ ἰδιωτῶ ἄριστ. βίο, ἵ σωφρονέστερος· ὡς τ᾽ ἀφροσύνης παυσάμῶ Ῥ μελεωρολογεῖν, ἵ τέλη ἵ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, ἵ καταπτύσας τῶ σοφῶν τούτων συλλογισμῶ, ἵ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμῶ, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπαν. θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμερ.

consulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμῶ.] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς εἰσήρχε λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθ) καλεύων· utrumvis enim ποιεῖν & θέσθ, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quanquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae Philosophum in Gorgia citat testem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ ἂν ἐπὶ ταύτης (τῆ ἀνθρωπίνῃ πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθ, monuit *Gatakerus* Pittacum, teste *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura Vir Doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. σωστῶν ἀνθρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθ τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθ. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda, *praesentibus bene compositis.* Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate macteremus, sed quaecumque contigit sors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res praesentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem suam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus*, *ut eo quod adest pro viribus bene utar*, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαλυκέναι ἢ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲ ὡς ὄν ἔστ᾽ ὄν, τὸ δὲ ὕπω ἢ ἄδηλον· ὁποῖον ἢ οἱ τυφῶντες πάχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum securis esse gnaviter utendum praesentibus deliciis statuentes*: nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: *Quid sit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθ ἢ τόπῳ ἢ χρόνῳ ἢ προσάπτῳ, ἵ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθ.... ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθ τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκον τ᾽ εὖ θέσθ, id est, interprete *Moschopulo*, τ᾽ ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, ἵ ἀρξάμενα αὐτὸν ἑαυτοῦ ἢ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τ᾽ πόλεμον εὖ θέσθ. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσθ· &, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθ τὸ παρὸν· unde manifestum est male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθ τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μετ᾽ ἐμὲ (Ἰοκάστην) Τὸ νῦν παρεστὼς τύχ. εὖ θέσθ χρεών. *Dionys.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμοῦν, ἵ τὸ σὸν εὖ θέμῶ, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ᾽ ἐστὶν ἄλγιστ᾽, ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmo*, &, qui vestigia

μενος, ὁ δὲ διαβράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ ὅλως μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὥρμα κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμελλόμεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀπὸ κλειθρίας ἐρεῖον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῆς Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ οὖν ἴθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἤδη ἐν Ἑλλάδι. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα διὰ τῆς τρυμῆς ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam ſerio ſtudio conſecteris. Hæc ubi dixit, recepit ſe in aſphodelo conſitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam ſerum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, eſto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime moleſtum oſtendam tramitem: ſimul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginoſiorem, oſtendensque manu procul obſcurum aliquod & tenue tanquam per feneſtram influens lumen, illud, ait, eſt Trophonii fanum, atque inde deſcendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & ſtatim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, ſalutatoque mago, quum difficulter admodum per anguſtum oſtium erepſiſſem, neſcio quomodo in Lebadia adſum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τῆς ἄλλου] Εἰ τῆς ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλίθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὴ παιζόμενον τοῦτο. † αὐτίκα δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ εἰ Τροφωνίου ἀφανίσερά τι καὶ ἀσαφίστερα ἢ εἰ τῶν ἄλλοις μαντείων χρησμῳδουμένων. V.

* Ἐδείκνυε] Ἐδείκνυεν V. & C. M. du S.
† Αὐτίκα δὲ] Pro δὲ M. du Soul ſcripſit τε, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In ſequentibus aut μαντιῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντίων. T.H.

ſtigia ſummi popularis preſſit, *Gataker* fuit factum, reſtitui poſſe arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γὰρ utraeque particulae in citandis verſibus vulgo ſolent ab antiquis omitti) κἀν τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio ſuentem converterent, doctiſſimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἴθι σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Ariſtid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae ſcientia ratem ſervat, ἀλλ' οἷς ἂν τύχῃσι τὸ παρόν. Ergo duplex fere poteſtas, quam tamen cauſa nonnunquam variat, in hoc adagio reſidet; prima, *quod in manibus eſt, ſolerter dextreque curare & adminiſtrare; ſapienter rebus praeſentibus utendo commodis ſuis conſulere*: quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τῆς γενομένης καλῶς τιμωρίσεσθαι. *Zoſimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus eſt danda, I. p. 12. Ulpianum deſcribit τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, τὸ μέσον τοῦτο ἔχειν σωφρόνως δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, πρώτων δὲ αὐτῷ (τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδάσθη· altera, *ſi quid tentatum ſecus ceciderit, arte corrigere, fortunamque ſiniſtram induſtria ſublevare*; quemadmodum homines prudentes ſolent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem ſimilitudo quum non raro a veteribus uſurpetur, *Valeſio* perſuaſit, ut rationem proverbii a teſſerarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se ſervir bien de ſa chance* in Not. *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 221. ſenſu quidem ex aliqua parte opportuno, ſed origine nimis in anguſtum redacta. Ut ergo quin noſter ille modus explicandi ſit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, ſic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc ſaepe poſuiſſe ſcriptores antiquos, ut aperte ad teſſerarum ludum cogitationem referrent. Exemplo ſint *Sophoclis* verſus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν πρόσωπον, ἀλλὰ μὴ σύριν τυχεῖν· ubi primum reſtitui placet, κ' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus noſtris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν eſt *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diverſum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantiſſime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod caſus offert, ponere ex uſu ſuo, Non gemere fortunam, aleatoris boni eſt.* Alter autem Tragici verſus apud *Heſychium* in Κυδιστὶ loco valde mutila-

to

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

M E R C.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines; deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

1 ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ἐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων ἕνεκα μύριοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' [a] ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενον οὖν ἐμὲ τοῦτο καὶ τὸν Ἅιδην καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος ναυίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι,

a Ἡμᾶς] *F.* ὑμᾶς.

9. Παρὰ τὸν Ἅιδην] Πλούτωνα. *V.*

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. *V.*

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δυσκότων γὰρ οὐ πεσόντα δύσομαι Τρὸς ἓξ βαλαύστης τῆσδ' μοι φρυκτωρίας· audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum ὑβαλοῦσαι pro ὑβριοῦσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J. Br.*

23. Τὸ ἱρὸν τῆς Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Κατιφχωμένους] *Ad inferos migrant.* *J. Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Bœotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J. Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiæ vel minimæ macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores absque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ἐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θεττ. ὁκ. ναυίσκος] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκυομαντείᾳ *Lucianus.* *J. Br.*

Ὁ Θεττ. ὁκ. ναυίσκος] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J. C.*

Ὁ Θ. ὁκ. ναυίσκος] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M. du S.*

12. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λειπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἐκπετόμενον λιποναύταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ἐπι-

νέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολήν μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ἀγχονησόμενος [b] τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, escendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin hospitem amice ductarus sis mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non sane vacat, Portitor? etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitiose S. & A. b Τῷ] Sola F. τῶ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισταμένως σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moschopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξεναγήσων. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἆρ' ἔστι σοι, inquit, ἐξενάγη, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτεκμάρτως τις φαίνῃ ἀτεχνῶς ἢ, ὁ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ ἐοικὼς σὺ ἐπιχωρίῳ τοίνυν. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut supra visum est, & inferis suus Jupiter est. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμέτερον] *Vestrum prorsus*: nam Mercurius, *Claudiano* teste, *commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ καμὼ τεταγών] Homer. Il. B. *J. Br.*

Ibid. Καμὼ] An καμαί; *F. G.*

Ibid. Τεταγών] Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τιλαγώς. *M. du S.*

Τιλαγὼς] Reliqui, quoniam vetustae lectionis indicium videbatur: certe τιλαγὼς participium proniore cursu manat a τίταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus secundus τιλαγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitisse. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Mosellanus*, *e summo cœlo: Benedictus, e magno cœlo.* Pater, *sacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus, Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio ἐυγωνιάτου Filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo cœlo; e magno cœlo.* Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse Vulcanus Il. A. vs. 590. narrat, quemadmodum secum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ μοι ἐμῷ ἀμύνοντ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ῥῖψε ποδὸς τιλαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆ οἰκίας βαθμὸς, ἀπὸ τὸ βαίνεσθαι, ὡς ἐκ ἴδους, παρὰ τὸ ἐδώνεσθαι. ὅθεν ἐκ τόπου ἀδόξου λοιδορία μέν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O. vs. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuisse contenderat:

Τὸν Λανοῖον ἐρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τίλαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. J.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Aristoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πότνι', ἄνω κάτω πλανώμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερομένω· *Aristid.* T. III. p. 511. B. ἐβαδίζετε δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀντὶ τῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, ματαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ συνδιάτορ ἂν] Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορ. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολίμων τε διάκτορον ἰδὲ λαῶν ἀοιδόν. In Dialogo Mercurii & Majae pro eo dicit συνδιαπραττόμενον· ἀλλ' ἴστι ἐ νεκρικὰ συνδιαπραίτιον μεμιερισμένον. Imperite mox sequuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις ἐκεῖνον, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἀγαλάγγῃ, quum distingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκεῖνο παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτορ] Haec vox συνδιάτορ olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus: nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτᾶμαι formatur, quam συνδιάτορ, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id est, *convictor, contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ὥσθ' ὡς τῷ ζόφῳ ἢ, ὅσῳ τ' Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ ᶜ τιταγὼς ᾧ ποδὸς ἀπὸ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταίρῳ, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορι ὄντα.

ᶜ Τιταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιταγών.

21. Τιλαγὼς] *'Ο ἀλεξάνδρειος ὁ τινάξας ὁ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω ὁ ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παρελκύσειν τὸν ἕτερον πόδα. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγών, καὶ κατὰ ἀναδίπλασιασμὸν τεταγών. V.

* 'Ο τείνας] Exc. G. διατείνας καὶ τανύξας. C. δ. καὶ τιν. *M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παρελκύσειν] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

ὥσπερ. Dedi παραπλησίως, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τιταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τιλαγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ ἀφίγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis.* Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio ἀφίγειν τοὺς νεκρούς, *trajicere mortuos.* Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in B3 credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κύριός μύγιστε ἢ ἄνω τι καὶ κάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Ἀφίκτορα Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, ἤτοι ἀφτόρως ὁ σαφῶς ἀφαγόμενον, vel, διάτορον ὁ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκλη) ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata per-*

ferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, ἀφήγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex veteſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κήρυξ ὁ ἀφήκτορος, καθήρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ε. καὶ Η. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δ' ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἀναργῶς φαίνων) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψοφήτος· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νίσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis ἀφήκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νίσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ ἀφήγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praeſaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐμπνευτικὸς in Τzetzae reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. B, 104. Quin ipſum ἀφήκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρους, εἰρηνικούς, ſive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ. Neſii autem Chii, ſic enim quam Νίσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τῷ Ἑρμοῦ φασὶ δεῖσθαι τὸ κύαρ τῶν τετελευτηκότων νομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ γυνοντοῖ σ' ἀπὸ γήρα Χάρης διάξει δ' ὀβολῷ μισθὸν λαβών & commo-

ᾧ μὲν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γέ σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥᾳγκας ὅπου γε καλαθρώματος ἐκτασθείς, ὤμους ὅτῳ καρίερους ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἀλαλήξῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρὸς γε πατρός, ὦ φίλτατος [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· ἀλλ' ἡγήσαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθωμι· ὡς ἢν μὲ σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Maiæ fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, quis humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me & cæcos intererit: quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμίδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *Aldi*. c Διολισθαίνοντες] *F.* διολισθάνοντες. In P. & *J.* ᾗ διολισθάνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέτην, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὤμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Περιήγησαι] Λεπτομερῶς εἰπέ. *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀστοχοῦσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ἑπτ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὸν διάγοντα τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ἐύμπλουν, sed etiam ξυνδιάπτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano* solemne est in levibus argutari: omissum ἂν, quod saepe fieri consuevit: *καὶ μὰν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν* &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ἐλύγξῃ γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene restituerant *Pollux* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. ναύτην εἶναι ἐπὶ πρόσκωπον ἄν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῇ κώπῃ] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat: *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαθρώματος] *Is. Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, praesertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ διδυμόνος ἐπὶ τῷ καλαθρώματος. μὴ γὰρ εἰς καλὸν ναῦν καλάβαιη. *T.H.*

30. Ὤμους] Quia gymnasiorum praeses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκείνῳ ἀλαλήξῃ. *J. Br.*

Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Mer.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπῶν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέσσειν habet *Schol. Thucyd.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικωπίας. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἑλάτᾳ δικώπῳ v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Aristoph.*

Pac.

per lubrica veſtigiis in caligine, ſimiliter ſane & ego tibi jamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cylleniе, ſemper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non ſine plagis abibit: jamque video mercedem præſtiti officii præſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & adcurate, nulla arte fieri poteſt; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te ſane ipſum idem inpediverit, ne adminiſtres mortuale

σαύτῳ, ἔπειτα δὴ κἀγὼ σοι πάλιν ἀμελήσω-
τοτῳ πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ † χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴ-
τιον καλῶς ἥσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τ μισθὸν
τ παρεσχημένος ὀλ ἀκόνδυλον παντάπασιν
ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν
ᾗ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοι-
το; πάντα μὲν ὧν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκρι-
βῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ
ἂν ἐτῶν ἡ μοχθηρὰ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲ
κηρύττεσθαι δήσει, καθάπερ ἀπόδρανα ὑπὸ
τοῦ Διός· σὲ δὲ ᾗ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ
ζ

d Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ σιαγόνι· γρόνθος. V.

γρόνθος] Quid eſt γρόνθος; An γρόνθον legendum? quod exponit *Heſychius* ἀναρίσιον, ἢ παρὰτιν μεταθετέον εἰλητὸν καὶ κάμπτεται. Ita ut per γρόνθον exponat Scholiaſtes κόνδυλον, quia ex ictu ſive pugno, qui eſt κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc eſt, ἀναρίσιον. *J. J.*

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio *Patr. Jun.* in Ep. *Polycarpi* §. 2. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, ſefellerat: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il B, 219. Achilles Theriſitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὴν *Quintus Calaber* teſtis a *Scholiaſte* parvo citatus vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. *Heſych.* in Πυγμὴ, Πύκτας, Πύξ. Etymol. in Πυγμαίους τὸν γρόνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 302. κονδυλιζούσης ἀλλήλας, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλουσης. Judic. III, 16. *Aquila* & *Symmachus* γρόνθῳ σκαλαιγματίᾳ dederunt, ubi in Graecis & *Theodotione* fuit σπιθαμῆς cujus admonitus ſum ab egregio viro *Jo. Jac. Wetſtenio.* Propius ad originem inferior actas extrito ν acceſſit: vide *Jo. Meurſ.* Gl. GB. & *Du Cangium* in Γρόθος. *Heſychii* γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. ſicuti jampridem *H. Stephanus* obſervavit in Ind. Th. *T. H.*

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμαΐδιον, de quo monuit jam doctiſſimus Editor *Kuſterus.* *M. du S.*

35. Παρύγησαι] Verbi poteſtatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Baſilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Διῶρε δὴ ἔν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τ πάλαιν τ χεῖρας λαβόμενοι ἀσκηγοῦσιν, ὅτω δὲ ἐ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τ μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. *T. H.*

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & *J.* In aliis legitur pro his διολισθαίνουσας. *M. du S.*

39. Πάλιν] Scribendum eſt πάλαι, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλιν quomodo ſententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τῦ πάλαι apud *Ariſtophanem*, πάλαι δ' ἔγωγε λέγω, πάλαι καθηγεμόνα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis ſit utriusque voculae permutatio. *T. H.*

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *ſtricto acutoque articulo percutere. Petron.* *A. V.*

45. Τί γὰρ ἂν ἐ πάθῃ τις] Sic *Themiſt.* Or. VIII. p. 103. C. Τί ἂν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ὅτω δυσκόλους; *A. S.*

46. Πάθοι] Haec vox in L. & Ba. recte habet; in reliquis peſſime πάθῃ· nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & paſſim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲ κηρύττεσθαι δήσει, καθάπερ ἀπόδρανα ὑπὸ τοῦ Διός] Inſulſe *Moſellanus*: *deinde & ipſe mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adſcripſit pater, [*quaſi fugitivum per praconem inveſtiget.* Vide *Petron. Moſch.* Ἀ Κύπρις τ Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At noſter ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina paristum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt *Moſchi* notus. *J. G.*

50. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀπόδρανα] Mercurius apud *Lucianum* ſaepe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus praeconis voci ſubjiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quaecumque alia foret amiſſa, ad praeconem ire moris erat, & μύντρον commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori εὑρέτρον pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus ſervus fugerat, libello propoſito, vel per praeconem nun-*

τῦ θανάτυ ἔργα, ἢ ἡ Πλύτωνος ἀρχὴν ζημιῦν, μὴ νεκραγωγῦντα πολλῦ τῦ χρόνυ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τ γιγνομένων ἴδῃς, τῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπόσον τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίυ, ὡς ἀπ' ἐκείνυ πάντ' ἴδοις· α σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ τῦδε γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ δέ-

tuum munus : Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo : & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc diſpiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita : quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris : quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem : ex hac enim specula exacte cuncta despiceres : nunc, quo-

α Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν ὅδε κήρυκας ἀνίων, ἢ δὲ κλοπῶν ἢ ἁρπαμῶν μύστρα πρατιθύντας ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μὴ πολλῆς ἀληθείας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audiviſſet, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀνεκὼς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τ τὸ προοίμιον ἅσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὲ τῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῦ Διὸς ad κωλύσειαι, non ad ἀποδῶντα, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἴμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius cauſlatus, sibi tantum haud supereſse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causſa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos : pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum : te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos : publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impoſito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Græca [σὺ δὲ ἢ αὐτὸν κωλύσει ἐπιγεῖν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ἢ τ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῦν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum : scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὺ δὲ ἢ αὐτὸν κωλύσει ἐπιγεῖν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἢ τ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῦν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *P. J.*

52. Καὶ τ Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias : neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τ Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est : hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem : sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει reperi non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens πομπεύσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris :* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiſſ. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertiſſime per-

quoniam fas non eſt te, qui cum umbris ſemper verſaris, pedem ponere in regia Jovis, id ſcilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumſpiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ ſoleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulſus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ imperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obſecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipſum optime ſcire, quid facto ſit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυμόντα θιγγατεύειν τ' βαθυλείων τῆ Διὸς; ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος θεάσασθαι.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἅτερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαγίσαν πλαγίαν τὴν ὀθόνην ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἄρθῃ, τότε ὑμεῖς μὲ ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε ἢ ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆς πόδος, ἢ συνεκθραμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιστα. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅπό-

[b] πνεύματι] Πνεύτι C.

72. Ὀλίγον τῆ πόδος] Ποῦς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. *Τῷ πνεύτι] Τῷ πνεύματι. G.

*Τῷ πνεύτι] Nimirum ita ſcriptum fuerat in vetuſtis membranis: ὁ πνεύτι, ſcilicet ἄνεμος, ut alibi *Noſter* τὸν πνεύτην dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV, 2. p. 26. 27. T. H.

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, neſcio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· ſed prius magis placet; & ita emendaſſe virum aliquem doctum in margine ſui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, ſi ſtatuas abſolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, ſi poteſtas tibi foret in coelum adſcendendi.* Uſitata Graecis ſtructurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Iſocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲ ἂν αἰτίαι . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς δηλθον, αὖται δ' ἂν ἦσαν. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μισόγυνος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φρήν. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μετὰ πάντα σωμάτων ποσφαγῶν· *Aelianus*, quippe compoſitus ad ſophiſticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod obſervant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non tantum ἄκρον τὸν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῦ ὐρανοῦ νῶτον, ſed etiam coeli θεωτὸν, unde proſpectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῆ παντὸς ὁ μὲ κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ θεωτὸν ἀπίσῃ. Hic ille *ſummus coeli vertex, quem Jupiter tenet, ſupra nubila ſupraque ventos ſedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. ſed idem quae ſcripſit in Grat. Act. pro Conſul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coeleſtem ſpeculam nube ſublatus, paulo ante vidiſſet moeſta omnia . . . . is ſi nunc in illud idem editum remanet, ac deſpiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua ſemita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras*: *Stat.* Th. IX, 641. Eſt autem θεωτὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque proſpici poſſit: apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 593. ἐκ θεωτῆς τῦ Πηλίου idque ipſum ἐκ θεωτῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ θεωτῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Syneſ.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀκρότου τινὸς καὶ μισαιτάτης θεωτῆς μεγάλῃ φωνῇ ὑψηλῷ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. T. H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expreſſit Aeneid. IV, 654. *Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.* J. P. & G.

72. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆ π.] *Virgil.* Aen. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Uſurpat iterum eandem aut ſimilem vocem Ις. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. *M. du C.*

Ibid. Τῆ πόδος] *Pedis*, id eſt, funis, quo tenditur velum. J. Br.

Τῆ πόδος] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Eſt enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σὺν ἀγκύρα dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita deſcripſit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi conſtat. *L. Bayſio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Aen. V, 830. Inultos, qui de pedibus veli ſcripſerint, recenſens: verior tamen eſt, quam ejus. *Brodaei* ſententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδυτὴν λίνα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, ſi tanti eſt, *Meurſium* & *Potterum*. T. H.

ἐπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ὑπηρέταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυρήσω ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ὃν ὁ Καύκασος ὑπιτόνδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι εὖ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαί σε δεῖ. ΧΑΡ. Πρόστατε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὸν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναστάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀταθάλω γὰρ ἦστον, δίκας ἔτισάτην. [b] νὼ δέ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομεῖμεν καὶ αὖ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio fedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non insicitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloeï filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τὶ] Τὸ P. J. Pro ποιητέον habet margo *AIW.* ποιητέον neutrum bene. b Νὼ] E. νὼν quod cur mutetur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὅτου Ε Ἐφιάλτου. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *J. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, σκαφθεῖραι τὰ περὶ τῶν Ἀλωάδων ἱστορήματα τοιαῦτα περὶ τῆς πύργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως περὶ Ὁμήρου ἱστορῆσαι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque perseque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ δοκῶν τῷ συντάττοντι εἰκῇ τῶν Ἀλωαδῶν, ὃς ὁ μάγιστος καὶ δυσμενέστατος τῶν ποιητῶν Ὁμήρου λέγεσθαί φησι τρία τὰ ἀδύνατα τῶν ὁρῶν ἐπιφοῆσαι καὶ ἐπιχεῖσαι. Recte quidem ut *Philo* λέγεσθαι, sic & *Lucianus* ἱστορῆσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄντικρυ φαντάσματα καὶ ἀλόγιστα, ὁρῶν τινὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἀναβάσμους εἰς οὐρανὸν vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώη urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾷκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεΐδαι? quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καλέσεις οἱ ἀκόντιοι πότε ἐπιτύχουν Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεΐδαι· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωάδης dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωΐδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οἵους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ὅτις ἂν μὴ πάθοι τοὺς Ἀλω-

adornamus convolutis aliis ſuper alios montibus, ut nanciſcamur ab altiore loco accuratiorem proſpectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Oſſam? MERC. Quidni, Charon? an nos ſtatuis ignaviores eſſe puerulis iſtis? idque, ubi Dii ſumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animoſus ille Homerus binorum verſuum opera ſtatim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, ſi iſta tibi eſſe portentoſa videantur, quem Atlas ſcilicet non fugit, qui polum ipſum unus fert, ſuſtinens nos ſimul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut ſucceſſerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquieſcentem tantiſper, dum

τοὶ χτ\ τὰ αὐτὰ ὀθπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέντες ἐξάμβοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἷς ὤν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ περὶ, τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσει πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθους,

7. Ἥκιστα ποιητικός] Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρον. *V.*

Ἀλωάδας ὡς λαπλαξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo ſaepius Ἀλωάδας, ſi quis inquirat, in veterum ſcriptis repertum iri, quam Ἀλωΐδας adeo ut temeritatis abſolvi nequeat, qui morem ſcribendi receptiſſimum ad formam patronymicorum, quae ab ευς deſcendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδας vel Ἀλωάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua *Caſaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Mauſſus*, ubique corruptum eſſe, refingendumque in Ἀλωάδαι cui-ſuſpicioni mirifice favent verſus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipſa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae cauſam interitus Aloïdis adtulit, deſignari videtur: drama vero fuiſſe Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T. H.*

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκείνῳ ταύτῃ κλίμακα ἔχειν, εἰσβήσεσθαι καὶ πρόσεσθαι ἐπὶ τὸν οὐρανόν] Sic male diſtinctus in poſtrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκείνῳ ταύτῃ κλίμακα ἔχειν εἰσβήσεσθαι, &c. Nec aliter video diſtingui in Florentina. Plana ſunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloëi filios, cum pueri etiamdum eſſent, olim ſtatuiſſe radicitus evulſam Oſſam Olympo ſuperimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes ſe habituros eſſe ſcalam, etiam ad in eulum deſcendendum.* *J. J.*

94. Νὴ δί] In Cod. Flor. νὴ δὶ, ἔ, ἢ ἐπὶ κακῷ τῷ Θεῶν. *J. B.*

99. Δύ' ὄντες] *Hic δύ' ὄντες pro δύ' ὄντε μόνω dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejuſmodi locis; in quibus equidem quid opus ſit ellipſi, nullus video, atque adeo lubens ſequor exactiſſimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T. H.*

3. Τοῦ βρεφυλλίου] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc eſt, αὐτὸς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. *J. Br.*

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *ruſticus*, ut habet Interpres. *J. C.*

10. Οὕτω ſ. συνιθεὶς] Nihil eſt hic, quod magno opere offendat: neſcio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στίχοιν pro δυσὶ στίχοις non aliter eſt dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλίας ἁπλῆς *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαδιουργίας εἰσαγόμενος *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. *T. H.*

15. Ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτόν] Poſtulare videtur legitimus orationis curſus, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα· ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς ſequitur concinnius ad Herculem pertinebit, quam ſi cumulate αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα ſcribatur. *T. H.*

25. Ἐξιμ-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω γὰρ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστί, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνα γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; Φέρε ἴδω ἀναβὰς, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν τῆς ὑπωρείας τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῶν ἑσπερίων οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲρ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· καλεῖσθαι, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μεταχωρητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲρ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τὸ Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξωτριβέντες τὰ κρανία. ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα· μεταθήσει τὴν Οἴτην ὑπερκυλινδούμενος [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ὀκνηρόν με ταύτῃ μηχανὴν ἀναβιβάζεις; ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus cœli gestaret. CHAR. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtæque sciveritis. MERC. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis præmonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam; subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia:

et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priscae ἐξειργασόμεθα. Quod reposui praeter *B2. S. A.* offert etiam margo *AIW.* b Ἡμῶν] Ἰμῶν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane necessaria caret *F.*

38. Οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. *V.*

39. Συντριβέντες τὰ κρανία] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ ποιοῦν, συντρίβοντες τὰ κρανία· * τὰ γὰρ πρὸς πῆξιν ἢ δράσιν αἰτιατικῇ συντάσσει, Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Συντρίψαντὴν λύπην.. Οὕτως ἂν ἐν τούτοις πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει λαβεῖν· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τὸν ἄρτον, ἔπιον τὸν οἶνον, οὕτω καὶ ταῦθα, συντριβέντες τὰ κρανία. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἡ γὰρ & ἐνέτριψα τὴν λ. quod ne sanum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thom. Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *T.H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. *M. de S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντρίβοντες τὰ κρανία; placet. *F.G.*

46. Εἶγε & ἰδεῖν] Particula saepius eam in modum posi

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad con-

ἄπαυλα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φεῦδε μὴ κατὰ τοῦ ὀλιοδηρῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβός ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερον ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη εἰ κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαυλα.

XAP. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πολλὰ μεῖζον τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. EPM. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. XAP. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται· ἀλλὰ μάτην τὴν Παρνασσὸν αὐτῆ Καστραλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. EPM. Ὅτι τί; XAP. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἑώρων ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοιοῦτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἡδέως ἐγέλασα. EPM. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκλεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος

[d] Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *AIW*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc adſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φεῦδε μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λίμνην] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

[a] Ὅς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, [a] Ὅς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente, qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. T. H.

στ῀ ἢ ὑπόχεσιν. ἴσως δὲ ἡ νῦν ὑποκαλαβήσεως, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, ἡ ἀκούωμι.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· ἡ τοῦτο γὰ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, ἡ ὀξυδερκέσταλον σὲ βραχεῖ ὑποφανῶ, σαῤ Ὁμήρε τινὰ ἡ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καὶ ἐπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ ἡ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπῃ τούτῳ [d] προδίδασκέ με, ἡ ὑποκρίνε ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει χτ\ τ῀ Ὁμηρον καὶγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς εἰδ' αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῆς Ὁμήρε; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τ῀ ἐκείνε εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ ἡ [f] προσκωπ῀

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW.* b Ὁρᾷν] Ὁρα P. L. Idem in margine *AIW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AIW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκωπ῀] *F.* πρόκωπ῀.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μωδ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἀλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M.du S.*

3. Ὥστε ἡ τρίαινα τινὰ ἐμβαλὼν τὸ τρίαινον] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, *& injecto tridente tanquam quodam hamo.* Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus ταρύσσω passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τ῀ χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Ταρύλῳ] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς Σκύλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀείκελας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε Σκύλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Noſtrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Mus. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχαιοῖς ἀμπάτισθε ἑ σύριγες, αἳ πᾶσιν ὀρθὸν ὑπαγιζόουσιν, ὃς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο ἑ ἀρεύοντο. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. ἡ Χ. ἡ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines:

95 ὦν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἀνεπιστῶν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ἐπάνω αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρθυσε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὸ πλοῖον· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γὲ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς γὰρ οὗτος ἐστὶ μάχιμος ἀνὴρ, υἱός τε, μέγας τε,

Ἔξο-

3. *Τορύνην] Εἰδος ξύλου τροχοῦλου ἢ τὸ σκαμμὸν ξύλον ᾧ ἐδίπτουν ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας] Ὅτι † Γιλάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπεσμένα ἀφομοίους. *V.*

* Τορύνην] L. τορύνην & ita legisse Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τροχοῦλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμμὸν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἤ τι σκαμμὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμμὸν ξύλον ἐδίπτουν ὀρθὸν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλπὲν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον ἐδίπτουν ὀρθὸν. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *T. H.*

† Γιλάτου] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτου, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ὅσσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὸν, ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J. J.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γαλάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπεσμένα ἀφομοίους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς γὰρ οὗτος] Versus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Υἱός τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; EPM. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. Ὑπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τ' ταῦρον διὰμέσου φέρει διὰ τὸ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τ' Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τ' ἀμαχωτάτου τ' ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τ' θανάτῳ, μηδὲ ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τ' στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τ' ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ὁ ἀκμῇ τοσαύτῃ

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deindè nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. A1.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τῶν ἀγώνων, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ὁ ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται & ἄλλα τ' κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μὴ τ' ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ σύλου ὄντος, ‡ ὑποδάντα τὸ πεπονηκὸς τ' οἰκίας τ' σύλου πρότερον παρασάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑποξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὁ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ ὠφθατόκοις § κορμοῖς μεγάλοις, ὑπ βιαζομένους πρὸς τὴν διάσασιν, τοὺς σφῆνας μὴ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ παρεκθέοντα τῇ συμπτώσει τ' μοιρῶν ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι δοκοῦν. V.

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. §. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλου τροπίδιον . . . ἐταίρους τε . . . ὑπεξαγῶν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τῶ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποδάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμοῖς μεγάλοις] Adde ex *Strabone* ἰσχνομένοις. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀεύκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu subtitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῇ τῆς οἰκείας ῥώμης στερᾶσθαι, σαγηνεύτῳ θανάτῳ τὸν βίον μεταλλάξαι. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίζει, parum adjumenti, me judice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα ἀλλ' ὅπως ταῦρον ἔτι ἄραντα δυνάμενον] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως ἀλλ' ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In B2. quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασσίοντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

τῃ; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ὐχ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄρα δυνάμενον.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τὴν στολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλάσειόντα φησὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὴν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτέ κεἰνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, καὶ τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὴν Κροῖσον

[b] Ἐμπίδα] Ἐλαφίδα *B2.* mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius *A.* Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπαπαυσίου τὸ ἴχνευμα. *V.*

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐφυᾶ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ὑποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδένος φυλάσσοντος δ' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εὐσθένειαν τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σίλευκος τὴν Σαρδιῶν ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενον τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσον ἄσημον χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἆρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εὖ ἴσθι ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔτι, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνην ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας

que jam Crœsum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϊπαρχούσης δόξης περὶ τῶν Σαρδίων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἵλεών τε τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ ἐξωτειχισθὲν, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo diſſerentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἰδιώτῃ χρησάμενον λόγῳ &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλέοβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβις appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἷδε Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν εἰκυίοισιν Ζυγλαν ζεύξαμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κρεῖσσον τὴν μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης τῇ Ἥρᾳ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβις καὶ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τέλλος] *Telanus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τελλος habent; ſed eaedem Τέλλον recte exhibent Ις. β. c. 17. *M. du S.*

Τέλ-

ferant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croeſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Croeſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἔζησε, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, εἴ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-
70 λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διῆχθαι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῆς
75 περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ θεῖ τὸν ὦμον φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῆς χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται
80 μικρὸν ὕστερον. Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποκρύπτει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

[a] Οἶδα] οἴδα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium.* Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος Ἕλλες, Ἕλος Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους ναοποιούς. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J. B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τῆ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲ ἐς' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάτις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, ὅτ' εἰ χρηστὸς, ὅτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μιλαχρονισμὸν μιλαγνώστερον· ᾧ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφαίνεται. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Davis.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῷ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἔλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σορβμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: *ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.
M. du S.

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν ☾ βαρὺ πτῶμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότεροι τάχα τῆ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἐριεθίθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξὸν ὠχρούς, telle *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foëſ.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς ☾ βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσοῦν χλωρὸν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio quis

δήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ προσέστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνουσι οἱ φέροντες αὐτό. EPM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πολὺς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ ᾖ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶδα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πολὺν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ ὅτου, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. XAP. Δεινήν τινα λέγεις τὴν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitudines denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: sed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terræ visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἴντιμον τι βαρύνωσι. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ἰμμητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυμε' ἐπιβουλεύόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, eruitoque Concolor auro.* In *Paulino* Epist. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* *T. H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ὃ περιμάχητον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάξαι & περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto.* *J. G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἴντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἴντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri præripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ὕστερόν τι περιπόνδητος, ὡς ἐκ πολέμων ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. πτερβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Isocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit ἐκπεσοῦσα ὅτι περιμάχητος ἦσαι, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ἤδη ἦσαν ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Λοτυπάρου) ὡσοῦ τὰ πηλῷ ἐμπατημένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desiderassimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἀεὶ· quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀοίδιμον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἑκοῦσος, ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. *T. H.*

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἴντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνουσι &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

ἢ ἀξελπρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχρᾶς καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔγωγε Σόλωνος ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τοῦ Κροίσου, καὶ τὴν μεγαλαυχίαν καὶ βαρβαρικήν· καί, μοι δοκεῖν, ἔρεταί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, num-10 nam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. 15 Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταπέλλεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτούς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῶ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

ε Δοκεῖν] Δοκεῖ *J.* & margo *AiW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενον, vel βούλεται.

3. Ἀξελπρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔστιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T. H.*

95. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή· *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τῶν ὠνουμένων Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυώμεθα . . . οὐκ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. ἡρίθην ἐκλογεύς· & Capito φόρων ἐκλογεύς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται & παρεκλέγει, ποικίλον τινα καὶ πολυν πλοῦτον ἠθροικώς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea οἱ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόπους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελυγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐκλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T. H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τὸν πολυπλάστων τῶν Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσασθαι τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακουσωμεν ὦν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T. H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεᾶς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότεροι ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι ὑπὸ αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅπλα Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ᾠήσαντο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμεί-

CROES. Non ſane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præſtet ferrum auro? SOL. Si reſpondeas nihil indignatus, diſcere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui ſervant aliquos, meliores, an qui ab iis ſervantur? CROES. Qui ſervant videlicet. SOL. Num igitur, ſi Cyrus, quos rumores nonnulli ſpargunt, adoriatur Lydos, aureos enſes tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur neceſſarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc ſane metallum niſi compararis, abeat tibi aurum in Perſidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Abſit, hæc ut ita contingant: videre tamen

[a] Ἀμείβω] In F. hunc in modum excuſum eſt: ἀμείβω. Κ. τ σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. ἔπειτα &c. Cogitet aliquis ſcribi poſſe, Κρ. τ σ.δηρον ὁμολογῶν ἀκοῦν &c. ac ſi Crœſus, quod Soloni dicendum reſtabat, feſtinanter praeripuiſſet: ſed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῦ βελτ.ονος] Confer adverſus aurum & argentum pro ferro diſputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philoſophos, praeſertim Stoïcos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶ Λυδοῖς] Haec ita ſunt ſcripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intuliſſe ſignificent: ab omnibus tamen hiſtoricis Crœſus auctor belli perhibetur, ſive ſociis Babyloniis auxilium laturus, ſive nimio plus, quam ſibi tutum foret, creſcere rem Perſicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc eſt, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Gloſſae vertant Εὐφημῶ, *faveo:* Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium eſt, δυσφημῶ. Eaedem Gloſſae: Δυσφημεῖ, *infauſta loquitur.* *J. C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam ſolemnis, quum aliquid infauſte dictum vel factum abominantur, & procul a ſe faceſſere jubent; in qua ne ipſum quidem illud ἄνθρωπε incaſſum ponitur. Celebrem Sophoclis ſententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne ſenex adhuc Venereae voluptati, reſpondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαλα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινα & ἄγριον δεσπότην λαβόντες depromta ſunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro λαβόντες pejus, ut quidem puto, legitur λαφυγόν audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero iſtinc, tanquam a domino agreſti ac furioſo profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates* καθ' ἡμέραν χαίρει διαλεγόμενος ἑαυτῷ βελτίονι γινομένῳ πρὸς τί; μή τι πρὸς λέξεις δίκας; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caeſ. p. 330. D. *T. H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties ſpoliatum eſt templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella geſſerunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Juſtin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam reponeres, licet Mſ. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἅρμοιον ἦσαν ἀνατιθέντες Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. reſtituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοκοιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam ſi χρυσῶν πλίθων ſcribere noluerit, debuit aut metalla ipſa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Niſi forſan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοκοιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοκοιῶν] Qui ſint aetate ſeriore χρυσοκοοὶ, quae τέχνη χρυσοκοϊκὴ, ſive χρυσοκοΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, ſic pari poteſtate Graecos uſurpaſſe χρυσοκοιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Gloſſis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοκοιός. *Budaeus* etiam, teſte *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam ſcripſiſſe Noſtrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum eſt familiare: *Dioſcorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λευκύνειν & στιλβοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμίους ἢ χρυσοχόου ἔργον vide *Heſych.* in Θερμαυστρὶς, *Suid.* in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόου complecti obſervat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut ſaepe ſcribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere profe-rat. Verum in memoriam non diu post

νὸ τ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ὃ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναιτεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δέησ᾽· ἀλλ᾽ ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, ὃ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναίσθητα, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τ σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ με τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, ὃ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδ, ὦ Χάρων, τ παῤῥησίαν, ὃ τ ἀλήθειαν τ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ὑχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρ᾽ ἀμβυον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσ᾽ δ᾽ ὀλίγον ὕστε-

ρον

[b] Ἢ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *A*1*W*.

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλως δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμαῖος ἐστὶ, καὶ Ἕρμος ἐκβλίβεται τῷ ι, ὡς᾽ ὁ Ἑρμαῖος. *V.*

* Προπαροξυτόνως] Ita *V.* non προπαροξύτονον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Eustath.* ad Od. H. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόϊα. *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπίους διέτριβε καὶ χρυσοχόους διαλογῶν eadem a *Libanio* junsta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπεῖν τι καὶ χρυσοχόον ἐργάσασθαι. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀτίσω δὲ καὶ ὁ λόγος τ μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοΐων καὶ ἰματοπωλίων ἄλις· ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. *v.* 5. & pravam mirificae versionis ffribiginem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρ᾽ ἀμβυον] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παρ᾽ ἀμβυον ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παράσαξ est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὥσπερ μοι παράσαξ, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παρ᾽ ἀμβυον] Jure *Graevius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παράσσειν explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παράσαξ τῇ ψυχῇ & simpliciter παράσαξ, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δέδοκται μοὶ παρ᾽ ἄμβυ quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ᾽ ἐν τῇ ψυχῇ παρασκεύη, καὶ τοῦτο πάντες πιθῶν. Hinc τὸ ἐξαίφνης & τὸ παρ᾽ ἀμβυον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρ᾽ ἀμβυον αὐτῇ πρᾶξαι ἐπέτρεπε, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲ ἂν εἰκοσίᾳ & δύναμις αὐθράκῃ πῦρ λόγον ἐνδιζασ τὸ παρ᾽ ἐμὸν Or. XXXIII. p. 410. B. πολλαπλοῦν ὄντων, μοὶ δοκεῖ, τὸ παρ᾽ ἀμβυον λέγειν utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ὁ τῷ παρ᾽ ἀμβυον λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A, τὸ μὲν ταχέως, μηδὲν πρὸ παντὸς ὁ τῷ παρ᾽ ἀμβυον λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ὁ τῷ ἐκβλίβοντ εἰκῇ· ἐκβιάζω enim sive ἐκβάλλω & παράσαξ in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐκβιάζει μοι διδύμας, μὴ πλείω τ ἑκατὸν διελίξθαι δοκῶ· atqui sine controversia legendum esse, παράσσει μοι διπρῶν τι & διδύμας &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίσασιν ne dicam orationem

ρον ϑ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὑπὸ τ πυρὰν ὑπὸ ϑ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τ Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπικεκλωσμένα· οἷς ἦν ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τ Μασσαγετίδ' ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τ Σκυθίδα, τ ὑπὲρ ϑ ἵππου ϑ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. ἣ τ κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ ἣ τ υἱὸν αὐτοῦ τ νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπιθόητα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν haec *Suidas* V. Ἀντωνῖν p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προσάρθρα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kustius* pronunciat: mihi, dummodo refingas παρισάρθρα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἴφιρεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου χρεὼν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παρισάρθρον. *T.H.*

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tomyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τεμύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ ἡ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέθρα ἡ Ἀμώργου τῆ Σακῶν βασιλίσσης γυνὴ κρείττων ἐγένετο Κύρου . . . . νῦν συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τῆ ἄῤῥενι εἶναι ἀνδρειότερον ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τ Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέθρας quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου δὲ βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ, ἣ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος τὸν Μασσαγετῶν, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδ· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγία facilius oriatur μισγαγκία vel μισγαγκιλία, siquidem in *Hesychio* quoque Μισαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* consipirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, eum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ὑπὸ μισγαγκίας hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸν Κύρου ὑπὸ τ Μουρίδ' τ Μασσαγέτιδ' φαγεῖν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula

λεύσει μὲν τὸ πατέρα, ἢ μυρία σφαλεὶς ἐν Λιβύῃ, ἢ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελθυταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τὰ ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὧτος αἰχμάλωτος ἔσται, ὧτος δὲ ἡ κεφαλὴν ἕξει σὺν ἀσκῷ αἵματος; Ἐκεῖνος δέ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀναλεμῶν Νήσῳ σὺν [a] ἀμφιρύτῃ βα-

[a] Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφιστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat; praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I, Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Crœſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. τὸν Ἄπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρέαν antea ſcriptum erat, ut & Ἀπιακὸν c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφιστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐδῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari cœpit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ σὺν ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. Δ, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεται εἶναι, ex eo Poetae ſumtum eſt Odyſſ. Δ, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱὸς· aut Odyſſ. Ε, 450. ἱκάνῃς δ' ἐς τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιρύτῃ· & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ἄ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἴλαχε τύμβου.

Non ἴλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μέσοισι, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. J.*

βασιλὺς δὲ τὶς εὖχεσθαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παροιδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ καὶ Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοί, [a] γενικῶς καὶ αὐτὰς, ὡς βέλτιστα, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμοῦσαι, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γυμνοὺς ἕκαστον ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

[a] Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶν. G. & P. γενικὴ· quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικῇ· sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παροιδεῖς] Καλῶς γε [a] ἄλλως ᾄδεις ᾠδήν. *V.*

[a] Ἄλλως &c.] *Suidas*: Παροιδεῖν, ἄλλως ᾠδὴν ᾄδειν· sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *T.H.*

Ἀμφιρύτῃ] Sic scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Mer.* c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἁλῶναι πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἀφθαρῆναι idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαιάνδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* *T.H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe πήσῃ σὺν ἀμφιρύτῃ ex *Homer.* Odyss. Δ. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orœtem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς ἐ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: ὦδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῷ γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστα καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καθεψήσας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικὸς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικῶς egit, *ne adverbio* γενικῶς, *hactenus sine certo fere ac patrono oberranti*, ἐπροσαιτίου *fortasse impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικὸς *Aldus*, γενικὴ. *T.H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T.H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Bradaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνιον χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πλῆθυν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλεονέκτας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ ὠκυπετὸς μὲν αὐτὸς ἔκ τ' ἀφανοῦς ἔστ' ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

δ Δειμάλια] F. & P. perperam δὶ γμαλία· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοια.

93. Τὸν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρᾷ] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

† Ὁρᾷ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adſerat. M. du S.

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρίδωσιν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Croeſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐπαιρίδων] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἰδιόν τι κ. τ. λ. καὶ τὸν πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ἐκποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμόσθαι τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκτημένοι & διὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius. T. H.*

6. Ἄγνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαν reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἐκ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνῃ alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod ſta-

ρίαι, ἢ ὀργαὶ, ἢ μίση, ἢ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὴ κάτω ξυναναμέμιχθαι αὐτοῖς, ἢ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία, ἢ τὸ μῖσος, ἢ ἡ ὀργὴ, ἢ ζηλοτυπία, ἢ ἀμαθία, ἢ ἀπορία, ἢ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, ἢ ἐλπίδες, ὑπὲρ ἄνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε ἢ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις δπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, [a] ὥσπερ ἢ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει ἢ μοίρας ἄνω δπιλαθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπασιν ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] δπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρταί γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνον, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτον· τοιόνδε γάρ τι ἡ δπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὧν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτι μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inscitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπλεγμένα P. J.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T.H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήσσω, inquit *Thom. Magister*, ἐφ' οὗ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ & τὸ ἐκπλήττομαι· ἄταξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε & ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur. T.H.

24. Ἐπιπεπλεγμένα] P. & Ed. J. melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου subaudiendum. *Ernsm.* in Paroemia, *De filo pendet.* J. Br.

38. Κεῖται] Malim scripsisset πεπεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μᾶλλον ἢ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πράματος. T.H.

44. Τὸ βελτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄναλκα τὸν μελαμπετάλου νικηφόρου Θάνατον vocans v. 843. & δαιμόνιον τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωμαλοειδὴς θεὸς. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. θεοῦ ἀνάγκαιμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, κ᾽ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπῤῥαγέντος γ᾽ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τ᾽ ψόφον ἐργάσεται. οὕτω δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν κ᾽ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις κ᾽ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος γ᾽ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ᾽ εἰπεῖν ἔχοις ἂν χαρᾶς ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καλαγέλαστα, ὦ Χάρων· κ᾽ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, κ᾽ τὸ μεταξὺ τ᾽ ἐλπίδων οἴχεται, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ γ᾽ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, κ᾽ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, πυρετοὶ, κ᾽ φθόαι, κ᾽ πλευρίτιδες, κ᾽ ξίφη, κ᾽ λῃστήρια, καὶ κώνεια, κ᾽ δικασταί, κ᾽ τύραννοι· κ᾽ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοῖς εἰσέρχεται, ἐφ᾽ ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ οἰμωκτοῖ, κ᾽ αἴ αἴ, κ᾽ ὤ μοι μοι. εἰ δ᾽ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐγένοντο, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, κ᾽ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, κ᾽ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, κ᾽ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τ᾽ ἀγα-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *J.* idemque praefert margo *AIW.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V.*

reddatur, ὡς ἰδόλος ἀτὶς ἐπισᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲ ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισοπόνηρος φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ εὐτελείας depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ἂν τοιούτων ἐξεκρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα ἰδιωμερίαις ποτίχουσι σεμνιπόλοις ἐπειρώμεθα, αἵ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνθίων τρόπῳ σωτόμως μαραίνουσι· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἷς ἐκ αὐτοῦ πολλάκις τάχιον ἀπόλωλε ἢ γένοιτο πάντα δ᾽ ταῦτα ἄστατά τε ἐκ ἀβέβαια Εὐρύπου τρόπον ἐν πολλαῖς ἐκ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, κ᾽ οὐδὲν αὐτῶν μένει, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι ἐκ δυσκινησίαι καθάπερ προάγγελοι ἐκ πρόδρομοι ἐκ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ᾽ ὧν ὥσπερ ὑπ᾽ ἀγγέλων ἡ κληδοῦχος πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη δορυβοῦντι συγκλονοῦσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κριὴ δὲ γιγρῶν ἀγγέλος τε ἐκ κῆρυξ. T. H.

ἀγωγὴν, ἢ ὥσὶε προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῶν· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸ
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους ἅμα τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τὸνομα τοῦ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἐπίσταιο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὴν μὲν εὐτυχοῦντα ὁρᾷ τῷ παιδὶ
ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὴν δὲ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὴν γείτονα δὲ, τὴν ἐκκομί-
ζουσα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ εἰς
τὸν ὅρον ἀφορμιζομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

tur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. b Μηδὲ] Δὲ ἐδὲ P. & in ora *AIW.* c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταέτης. Hoc notatum invenio ad marginem *AIW.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄπιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπιοιτ· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτάτης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκρέματο. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πάνθ. §. 15. ἔθ' ὁ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῶναι τοῖς περὶ τὸν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμαμένους πάνυ sic Demades Antipatrum senem designabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τῆ ἀδ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe dissitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῄς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον ἐν ἀμφιβόλου τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἢν γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ὧν εἶη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲ τούτων ἀδὲ ἑξῆς, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῄς. *M. du S.*

92. Ἐῶ πάνυ] *Praetereo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅσου

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῷ καλυμβώμενοι ὑφ' ὧν εἶπεν ὀπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς τῷ βίῳ, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ τερπόμενοι ἀγαναχτῶσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵῳπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀβεβαίου, καὶ ὡς [e] φησὶ ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέα τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίσῃ, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐνθένδε πένθη, καὶ νόσοι, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γάρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυσῷ τινι καλαῤῥάτῃσιν ἀπ-

d Τί;] F. & *J.* ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. *e* Φῂς] L. φασι.

81. • Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. *V.* ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. *G.*

• Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. *M. du S.*

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ὃς ἔπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta *T. H.*

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς ὥστε εἶναι γνήσιον. *V.*

† Εὐφυὲς] In *V.* & A. Ed. ἐμφυὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. *T. H.*

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. *F. G.*

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quae eis Latina appinxit *Moſellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Grœcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quæ ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Grœcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero hæc ſint regum mala, opportunum*, vel, *præſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* *J. G.*

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦται δὴ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἐπεισπίπτουσι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· οἱ δὲ βασιλεῖς οὐκ ἂν ἄλυποι ἐργάσειε βίον, τί ἕτερον διωκόντες καλοῦσθαι τοῦτο; τὸ μὲν βασιλικὸν ὄνομα τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν ἐν Κυρίῳ πάντοτε. *M. du S.*

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσσα, φυσαλίδας, φύσημα. *J. B.*

Πομφόλυγας] *Homo bulla:* eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ὁ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῶν ἀλόγως φυσιωμένων λέγεσθαι τὸν λόγον. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas:* Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, ὅταν μείζων ὑπερφύσῃ ὕδατος μᾶζα θαλάττης. *T. H.*

ἀνισαμένας; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἤδη πλέον ἀναρρηχῶσι καὶ προχωρησάσαις τῶν ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖναι πάντως ἐξερράγησαν ὥσπερ ἐγὼ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἄπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔσχυσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ἦν διαρραγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, διαχῶν περὶ, καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἃς ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βέλει οὖν, ἐπεὶ-περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες προσαινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸ θανάσιμον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνὸν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπά-

existentes; bullas istas inquam inflatas; unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεναι] Prave *J.* ὑπερφυσόμεναι. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *A1.* ἀοίδιον· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀίδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβινών. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀπεσβήναι εἰώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur,* ἐξερράγησαν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *M. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci,* Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. Κ. Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — αἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοθε μέν τε Ζαφλεγέϊ τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον κεῖται ἔπος ἀνὴρ, Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Παῦροι μὲν θνητῶν ὕσοι διξάμβροι Στέρνοις ἰγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι,

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τ̀ μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι τ̀ οἰκίαν δὲ, κ̀ τ̀ ἀγρὸν, κ̀ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, κ̀ μεταβάλλειν τὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, κ̀ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει μέγα [c] ὠφεληθῆναι τ̀ βίον, κ̀ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι πολύ.

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt : viden ut ſeducti a vulgo hominum deriderint quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὺς ἡ ἄγνοια, κ̀ ἡ ἀπάτη καταθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον ὡς Ὀδυσσεὺς τὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τ̃ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν κ̀ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅσῳ γὰρ ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο σιταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ὑ πεδεδεγμένοι τ̀ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ̀ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, κ̀ καταγνωκότες οἷα ἐστίν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ̀ πολλῶν καταγελῶσι τ̀ γιγνομένων, κ̀ ὑδαμῆ ὑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πρὸς [e] ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; κ̀ γὰρ μισοῦσι, ἐλέγχοντες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. J. & V2. Reliquae Ed. ἀπασάντες. Paulo deterius ad marginem ΔΙΩ. ἀποσπάσαντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Edd. praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos:* improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines*. T. H.

21. Παμμιγεῖς] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμιγεῖς ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότ& ὥσπερ ἀπὸ τῦ μετεώρου καλακούσατέ μου. T. H.

40. Οἷον περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. J. Br.

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* J. Br.

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. J. pro vulgato ἀπασάντες. M. du S.

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀπασάντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀπασάντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τ̀ ὄχλον ἀποσπάσας τῦ πολέμου. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου· quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. T. H.

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς θεωρίας πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωμάτοφυλακιά ἐστι. ΧΑΡ. Τί δῆτα ἐκεῖνοι στερα-

sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. [a] Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖε ἐ εὐγενίσατε. V.

[a] Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενάδαι ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενίσατοι. M. du S. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἓν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττωσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ἱερῶν pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί δῆτα ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πῶλον. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς κεκασμένα, καὶ μυρίσμασιν Αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἐτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πώλῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τι τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam inveniisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ἐρῶσι περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & ſcrobe quadam effoſſa comburunt ſumtuoſas iſtas cœnas, atque in foveas vinum mulſumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid iſta faciant ad eos, qui ſunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis eſſe perſuaſum ſcio, animas ſurſum emiſſas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de ſcrobe mulſum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania ſunt aridiſſima?

νῆσι τὰς λίθους, ἢ χρίσι μύρῳ; οἱ δὲ ἢ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶ χωμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γῆν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐκεῖ· πεπιστεύκασι δ' ἐν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε [b] περιπολώμενας τὸ κύσαν, ἢ τὸ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκεῖνος ἔτι πίνειν, ἢ ἐδέσθαι, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

[b] Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* εἰόντας, quod & in ora *AIW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. [c] Περιπτερομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπτερομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτερομένας.

probandam. Uſu & ſignificandi poteſtate non multum diſtat Ἔρως, ὁ γέρων ὢν νέοις Νικαίοις ἐκ πάντων ἀνθρώπων τοῖς νέοις πολεμῶν, teſte *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima ſuſpicionem movet vitii; nam durius erit, ſi capias, *ad coronandos mortuos vendi ſolitus:* nihil ſuccurrit, quod aeque commodum videatur, ac πολεμῶν. *T.H.*

69. Καίουσι.... δεῖπνα] Hoc eſt nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *ſilicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πάνθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore ſimul in rogum ingeſta cremari ſolebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas ſurſum emiſſas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὸν κύσαν καὶ τὸ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Perſ.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diverſum eſt, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teſte *Donato* ad *Terent.* And. A. IV, Sc. II. ubi *cernere* ſumendum eſt, quod eruditos homines praeteriit, ea poſſidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc uſu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulſique, quae in ſcrobem effoſſam invergitur. Deinde ipſa circumpotatio, ſive, ut in Gloſſis eſt, περιδειπνον· ex eo autem, quod additur, λύχνους δὲ ἅπτειν ἐν πίνθει ὁ Ἑρμῆς, *Scaliger* ad *Feſtum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluiſſe quaſi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Veriſ. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtituit* λύχνους, mirum errorem committit ἅπτειν exiſtimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτειν· & tamen alios invenit, qui ſibi, tanquam re bene geſta, plauderent. Pateor equidem, aliquando mihi viſum fuiſſe coenam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praeſertim quoniam ipſe ſic ſcribit περὶ τὸ ἴσον M. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε σήμερον εἰδὼλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχίσαντες μύρον, καὶ τὰ στέφανα ἐπιθέντες αὐτῷ πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρασκευασθέντα· prorſus ut *Auguſtinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus:* quae nec *Heraldum* fugerunt Digreſſ. I. c. 18. Ideo ſuſpectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barneſio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. ſed & δαίειν τάφον dici ſolet: *Menecrates* apud *Dionyſ. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολίμιον τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ· abſurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιστεύκασι] Feſto quodam & ſtato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Caſtellanus*, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII. 682. Alia in eam rem teſtimonia qui volet, *Meurſium* adeat ib. 884. 824. *Euſtath.* ad Od. I. καθακαλῶ αὐτοὺς εἰς τρὶς, καὶ δὶς ἀπελεῦ, ὡς μετάσχωσι δεῖπνος Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς εἰόντας pro his habent: ſed cave mutaſſis. *M. du S.*

75. Περιπτερομένας] In diverſa hic abeunt Edd. Pariſienſis habet περιπτερομένας· reliquae περιπτερομένας. Omnes mendoſe: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ἐσημέραι κατάγονλι αὐτούς. οἶσθ' ὃν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεὶτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν παλιν δεῖς. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ὃς εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διέχει τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ὄντι καὶ ὅτι

Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος θετιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero ſim, hæc tibi ſi dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime noſti, poſſintne remeare, ubi ſemel terram ſubierunt. Illud enimvero mihi, qui ſatis quod agam habeo negotii, plane riſu dignum accideret, ſi oporteret non deducere ſolum ad inferos, ſed inſuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inaniſſimi mortales, qui neſcitis, quam longinquo finium intervallo diſcreta ſint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum ſit noſtrarum ratio; nec, mortuum eſſe ſimili modo & qui tumulo careat, & qui ſepulcrum fuerit ſortitus; uno eodemque honoris eſſe gradu Irum, regemque Agamemnonem; Therſitæ parem Thetidis filium pulcra coma conſpicuæ: omnes namque perinde umbrarum ſunt

[a] Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex verſus norma: in ceteris ἔλαχε· corruptius in *V2.* ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγω αὐτούς] Legendum κατάγοντι αὐτοὺς. *J. Br.*

89. Κάθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. verſibus;

Ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἡμὼν κακὸς, ἠδὲ ϵ ἐσθλός.
Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτιμος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἰσῳγός.
J. Br.

Κάθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyſſ. *J. B.*

Κάθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενος contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potiſſimum hi centones conſarcinati. *B2.* & *P.* recte ἔλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἴῃ] Conſentiunt Edd. noſtrae: in *Homero Barneſius* dedit Ἐν δὲ ἴῃ, quoniam iſtius vocalis ſyllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyſſ. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyſſ. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo ſunt Troiæ promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum.* De hiſce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diſſita promontoria notiſſimum eſt tumulis inclaruiſſe hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat aſylum Ajacis, ſicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὶ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφιβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ ὥθεν βόθυνον Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὶ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηδὸν ἐχ ἰκὰς ἀκτῆς prorſus ut *Antipater*, Σῆμα περ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτήσιν ἀκταῖς. *Dauſqueio* ad poſteriorem *Calabri* verſum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaeſit, Plinii interpunctio V. c. 30. ſed jampridem a magno *Pintiano* veriſſime correcta. Miror, cur *If. Voſſius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incuſare maluerit, quam remedio tam leni uti; niſi quod idem *Salmaſio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri poſſet *Seneca* Troad. v. 1122. in ſcriptorem incidiſſe, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti ſive Rhœteum appellet, ſive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate ſuo jure fecerit. Praeterea nec *Voſſium* probo, quum *Salmaſii* medicinam in ejusdem regionis deſcriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpoſitio tamque facilis, ut *Dauſqueius* etiam ſic plane ſcripſerit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli ſimul oſſa complectebatur: *Philoſtr.* Her. p. 739. Ajacis longo poſt tempore violentia maris effractum immanem oſſium magnitudinem patefecit, ex qua celſa heroïs vivi ſtatura aeſtimari poterat: *Pauſan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praeſtantiſſ. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiaſtes* exponens διαπαθῆσαι legerit διαψῦξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum ſit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξυφότητα, cui contrarium eſt,

ſunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem aſphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri verſus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

95 Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαίρλεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς ΙΤ' ὄπι τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ [b] Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· ΙΤ' Νῖνον ΙΙ' Σαρδαναπάλεω, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ ΙΤ' Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γῆν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ Ιοσκαφίδιον. EPM. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ,

ἀπο-

[b] Ῥοιτείῳ] F. vitioſe Ῥητείῳ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύσαι fierent διάβροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum διαψύξαι, ſed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch*. Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπιτάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναθῶσα πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοὴν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχάσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *AElian*. Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν αὐλὴν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: οἱ ἐξήκοντα δὲ ἡμέρας τελέως γυμνοῦσθαι & ἀναψύχεσθαι τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſicceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot*. VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν καταγάντες, τὰς νέας ἀνείψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph*. Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare*, *in aëre ſuccutere*: *Heſych*. Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto*, *ventulo facto refrigerare*. *Theophraſt*. apud *Harpocr*. in Κιγχρεών· τὴν ὑπὸ τῷ μεταλλικῷ πύργῳ διαψύχειν· non aliter intelligendum puto in *Xenoph*. K. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες & ἱστάντες & διαψύχοντες & φολάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψύχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes*, *ut aeruginem avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη & οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyria*. Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μὲν τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit*. Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγα περίβολον, ὃ μὴ πολὺ καὶ αὐτὴ ζηλωθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀπαγνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καλεσθὲν ὑπὲρ τῆς μεγαληγορίας τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ περιδοξότε-

neque ullum veſtigium amplius eſt ejus reliquum; ſic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu eſt cincta: illa ipſa quoque non diu poſt quæretur, haud ſecus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monſtrare tibi: offocabis enim, ſat ſcio, Homerum ad Orcum reverſus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ ſunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, ſic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieroſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt vel negotiati ſunt, audivi ſæpe aſſeverantes ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apoſtolus Epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant veſtigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε καὶ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, καὶ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ καὶ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ἔν φασι τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vaſtatis victnis urbibus, non vero funditus everſis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenenſem Sigæum muro circumdediſſe ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum veſtigium extabat tempore *Strabonis* & Auguſti, ſub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in litteris virum caſtigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſcilicet ad *Euſebium*, ſcribere: *Ninive autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed ſuperfluum foret, cum id argumentum abunde ſimul & doctiſſime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in ſuo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & ſileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, ſe antea finxiſſe colloquium hoc habitum fuiſſe tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat ſub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo ſi deleta fuiſſet, quod nusquam legimus, nemo tamen potuiſſet tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; ſed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, poſt Syriacam monarchiam deſtructam ἀφανισθῆναι, id eſt, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* ſub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima, ſedes Aſſyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus eſt civitas, quae olim Perſidis regna poſſederat* &c. & *Philoſtratus* p. 23. Reſtaurata igitur Ninus eſt, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœſi ætate ſermo eſt, quo extinctam fuiſſe etiam *Strabo* teſtis eſt luculentus. Hæc fere *Olearius* ad *Philoſtr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἰσημέρως πανωλέθρους teſtatur *Pauſan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigeſimum cum *Luciano* conferendum eſt. Mycenæ inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθῃρέθησαν ὑπ' Ἀργείων, ὅτι τὸν μηδ' ἴχνος σώσασαν τῶν Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus everſio Nahumi ſacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, poſtea ſi non in ipſis priſcæ urbis parietinis, in vicinia ſaltem inſtaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non faſtidiendum Epigramma in Catalectis: *Quiſquis Cecropias hoſpes cognoſcis Athenas, Quas veteris famae vix tibi ſigna dabunt; Haſne Dei, dices, cœlo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vaſtior urbe jaces! Hae ſunt, quas merito quondam eſt mirata vetuſtas. Magnarum rerum magna ſepulcra vides.* Pro *Regnaque* ſummo *Scaligero* placuit *Regia:* mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque:* de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura eſſet: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, ſi gloriae veteris ruinas adſpicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion deſertae. *Sepulcra* commode ſunt uſurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inſt. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omiſit. *Ambroſ.* Ep. XXXV. *Tot igitur ſemirutarum urbium cadavera, ter-*

re-

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ρον, ἢ πολαμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῳ ἔν ἀδὲ τάφρῳ· ὁ δ' Ἄργει ἔτι καλαλείπε). ΧΑΡ. Παπαὶ τῆ ἐπαίνων, Ὅμηρε, ἢ τῶ ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, ἢ εὐρυάγυιαν, ἢ εὐκτίμθους Κλεωνάς.

Ἀλλὰ μέλαξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲς τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾶς, ὦ Χάρων, ἢ Λακεδαιμονίους, ἢ τ' ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον τραοτηγὸν Ὀθρυάδεω, τὸν ὀτιγράφονλα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲς τῶν

[a] Αὐτῦ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὐτῦ *J.F.R.* [b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

rumque ſub eodem adſpectu funera. *T.H.*

12. Ὅπου ποτ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J.Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe *Eὐχ.* c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἡ τ μέγαν περίβολον] Ἔχουσα ſubaudio. *J.Br.*

Ἡ τ μέγαν περίβολον] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F.G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. Ἰνάχου ἔν δὴ τάφῳ] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφῳ reſtituiſſe τάφρῳ. *J.J.*

Ibid. Τάφρῳ] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρῳ] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρτεμιδώρος δὲ σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγότας παρασάλους πρὸς τὴν τ πολεμίαν ἰρώτ. *Sylburgium* feſellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ελλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὅσατ τῷ θεῷ. θέρους δὲ αὖα σφίσιν ἐγὶ τὰ μάλιστα. πλὴν τ ἐν Λέρνῃ, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T.H.*

25. Ἰρὴν ἢ εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almeloveen.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Caeterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelaedamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium* egiſſe. Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J.J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΗ ΤΡΟΠΑΙΟΥΜΑ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ μὲν τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἂν πεδίον λάβοιεν τόπον ἐφ' ᾧ Αἰακῷ. τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ τὴν χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐτάλλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον ἀγαγὼν αὐτὸς νεκροπολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι καὶ σὲ ἐκ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φασιρᾶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. *T.H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando simílem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripseris sanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fatu sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fuerat adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum*,) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Ithyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου*, vel *Λακώνων* sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐπιλεύσσων αὐτοῦ*: inserendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τε*: sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*? quanto melius erit, *τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι*, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι*. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant. operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass* ad *Sallust.* B. J. p. 257. *T.H.*

39. Τρόπαιον] Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Bv.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *J.C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μέ ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἔχων, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου.

Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἐν μὲν γὰρ τοῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἰ τις οὕτω καλῆφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τὴν δραμένην. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἢ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τἐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵγε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κολακθυόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν ἀμελεύμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ δὲ θεῖον ἢ * δίεται θυσιῶν. Οὐκ ἴσι δὲ ἀξιόλογον· ὅλως δὲ τῶν λόγων ὡς ἐξ ἰδίων προφέρει προσώπων· ὁ δὲ ἀξιόλογος πρόσωπα ἔχει ἀξιόλογα ἀξιολογούμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδους] Πρόσοδον τὸ κῆδος, καὶ ἡ παρουσία, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ἐδούσουν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεὺς ὅτου θύσας ταῖς θεαῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀπέλυε ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίονται] In *V.* δῦται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, cum nihil equidem morabor: in quamcumque partem versus, nec cum proxime præcedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλλίδις dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ὑρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhærent? an quia cruentam Argivorum Lacedæmoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάριεν δὲ ὑδὺς λόγον· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo cæcos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τόμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι· male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάριεν δὲ] Θανάτου *H.* *J. Br.*

2. Προσόδους] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλαφῆς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φῶτα ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τσετσες: Αἰτωλοὶ γὰρ οἱ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις πάντοτε. διὰ τὸν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὸν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες πολιτρίβησαν. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Hæc & cetera in *Homer.* *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliæ urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὰς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ὕστως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν [a] ἱερείων διαμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἀραγῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορθμεύσαν, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ χειλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθεῖσα.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter se-

a Ἱερῶν] Ἱερᾶν P. *A IIV.* b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμελλεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἅπτεται. Ὅτε δὲ ἐφονεύθη ὁ πάτρως, ὁ Μελέαγρος τὴν Ἀτελάντης ἐρᾶν αὐτῆς τὰ νικητήρια δίδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοὶ ἐν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, § ἃ σὺν αὐτῇ τὸ κάστρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ πρωτιμᾶς αὐτῶν, καὶ ἔχοι πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀπέλυσεν δὲ αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὸν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχιτλιάζουσαι] Δυσχεραίνουσαι, ἀγανακτοῦσαι. *V.*

* Καὶ τὴν M.] Ista totidem literis in *V.* reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτεται spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀτελάντης. *T. H.*

‡ Οἱ Θεοὶ] Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum Θεῶν, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ Ἃ σὺν α. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Hæc nihilo sunt: σὺν ex *V.* est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. *M. du S.*

Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur ἐν *V.* αὐτῇ pro αὐτῷ Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὰς τοσούτους φόνους] *Aetolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καί μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mſ. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν quamvis & sine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. ι. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καί μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti ope *facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius*. At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, controversia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὐ τὰ ἄλλα πάντα λέγοντα μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἂν τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφῃρέμην ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἐτεθνάναι. In Parasito: Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλεῖ τιμωρήσαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ἐπιγράψω μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦσιν, dixisse Græcos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοι δοκῶ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

2 δυδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι τ χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ὑπ' ἀρχῆ τ Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως ἀδὲν 3 ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

c Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνημονεύσι L. d Τὸ μέ] In cunctis Edd. fuit τ μὲν, & deinde τ δὲ· quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ δὲ Ὅμηρός φησιν, ὅτι οὐκ ἴσασι νῦν οἱ τῷ ἑαυτῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ¶ ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖ εἰστιᾶτο ἡμέρας. *C. V.*

¶ Ἐπεδήμησεν] Malim fere ἐπεδήμουν quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδήμει τὸν ἀνθρώπων εἰς Ὀλυμπίαν. *T. H.*

tem lib. I. Κυραπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι τόγε μελετᾶν ἔπεσθαι τ πολεμικὸν ἔργον, ἀγῶνας ἂν τινὰς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προυκεῖσθαι ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιοῖ τὸ ἀσπαίρειν ἕκαστα, ὅστις, ἐπόνει δέοιτο, ἔχειν ἂν παρασκευὴν μάθοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio solœca est, μοι δοκεῖ προυκεῖσθαι, & προτιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Cæterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicentem, pronunciantem, & pramiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fueris, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, καλλίστας λόγους, inquit, ὦ παῖ, τοῦτο δ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ἄσπερ χορὸς τὰς τάξεις αὖ τὰ προσήκοντα μελετήσας θεᾶσθαι. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε μὴ πειθομένους παρέχειν τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπόφως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ὡς μοι δοκῶ τὸ προτρέπειν πείθεσθαι μάλιστα ἐν τὸ τ μὴ πειθομένοις ἐπιπλήττειν τε καὶ τιμᾶν, τ δὲ ἐπιτηδεύοντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes & honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. J.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οὐΐοις] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οὐΐους *aliis Deis ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οὐΐοις eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οὐΐους. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τοῦ τ γραφέως, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. οἱ Ἀριστωνίτου, initio Lapitharum: οἱ φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 82. εἰς διδασκάλους in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμπίας, εἰς Παυδικίας, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, εἰς Πελοποννήσους. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. J.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (οἱ ἄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ οἱ utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive NEΦ. 969.) male legit οἱ παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πελῶσι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μέ . . . . τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲ ἰσχ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Verslius*, reperimus. *M. du S.*

35. Ταύ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸν ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον πλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο τῷ θεῷ τὸν Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὀπτιγάμενος, ἅτε ἱερεύς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ὀπὶ τῷ βωμῷ· σύ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κακὸν τόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis infestoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. γ. Alw. in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. infederat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει * τὸν Ἰλίου ἐκπεπλεῦσαι εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει αὐτὸς ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννάκις ἐννέα. V.

41. Ὦνια] Πράσιμα. V.

55. Ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὸ λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. V.

* Τῆς] Perperam in τῷ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννάκις darent, quum in V. prostet ἐννέας. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. T. H.

† Ναύσταθμον] Legunter apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quicquam inmutes. T. H.

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. J. M. G.

36. Καὶ τὸν ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἁγναλιῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. J. G. G.

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide Ovid. Metam. XII. A. V.

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. J. Br.

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Rectius Mf. Anglic. doctissimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. J. B.

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpti: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. J. G. G.

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβης legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant; non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti jussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exfecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

φίλομαι γὰ τἄλλα ὑπτεῖν, ᶜ ἃ περὶ αὐτῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τὸν ἔρωτας ἐδυςύχησεν, οὐδὲ ὃ Ὑακίνθυ ἡ φόνον, οὐδὲ ἡ Δάφνης ἡ ὑποφείαι, ἀλλ' ὅτι γὰ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶ τῶ Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' ἑστίας ἐς τὸν ὑπὸ γῆ ἐραμὸν καταπεμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνη χρησάμενον τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ γὰ ἐθήτευσεν ὁ Θεσσαλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, γὰ ὁ Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε ὐ μόνος, ἀλλὰ μεῖ ὃ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, γὰ ἀργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, γὰ οὐδὲ ἐντελῆ ἡ μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ ὃ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

d Ἢ γὰ ὐ ταῦτα συμνολογοῦσι αἱ ποιηταὶ περὶ τ θεῶν, γὰ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίςυ, γὰ Προμηθέως, γὰ Κρόνυ, γὰ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τ ὃ Διὸς οἰκίας; γὰ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συναρδὺς ὁ ἀρχὴ τ ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲ Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τ πατέρα τ Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ὁ αὐτῷ, γὰ τὰ τέκ-

c [A] Ἄγι L. d [Ἢ γ̓] Ἦ γαρ Fl. ut in his particulis saepe solet.

64. Καξοστρακισθὶς] Ἐξοριστὶς. V.

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojae ab Minerva redemisse. *J. J.*

Ἢ μὲ γ̓ Ἐυάδν] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime sane. Vulgata ὁ. μ. γ. ἰκανόμὸν manifesto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν ὀδύκα γ̓ π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρύ] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. *J. M. G.*

48. Σου τ τιὸν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καταδυσώπησεν] Hoc est, *pudore incusso exoravit*: nam δυσωπία est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτῶς ἡρώνους] Eadem rhapsodia A, 50. Οὐρὰς μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem suam in ipsum Jovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æsculapius percussus est fulmen, interfecit. V. supra S. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Καξοστρακισθὶς] Rhetores Graeci Interpr. *Aristoph.* passim *Hesych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Καξοστρακισθὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρυσόρρο] Quid si legamus χρυσόρνι; & mox, ὅτι δὲ γ̓ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι γ̓ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Felix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. seq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τὸ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήδιεν, ὥσωρ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τ Ῥέας ὑποβαλλομένης τ λίθον, ἐς τ Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, κ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τ κυνός· εἶτα ἐξελάσας τ πατέρα, κ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τ ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲ ἄλλας, ὑπάτην δὲ τ Ἥραν τ ἀδελφὴν, κατ' τὸς Περσῶν τοῦτο κ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, κ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τ ὑρανὸν, τὸς μὲ ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ κ νόθους ὄντ ἔτι τῇ θητῇ κ ὀπτγείᾳ γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, κ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ τ Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ὄντ ἐκ τ ἑαυτῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τ μὲν γ Διόνυσον ἡμίεκτον φασὶν ὄντ ἐκ τ μητρὸς ἔτι [a] καομένης, ἁρπάσαντα, ὡς ἐνῆν, τὸ βρέφος, καὶ ῥάψαντα εἰς τὸν μηρὸν ἑαυτῦ, ἐκτελέσαι τὸν χρόνον τῆς κυήσεως. ὕστερον δὲ ἀνέλυσε τὴν ῥαφὴν, καὶ ἐξήγαγε τὸν παῖδα. ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν ἔγημε, καὶ ταύτην ἐκ τ πατρὸς, ὡς ἔφην, ἐκ τ Κρόνου καὶ τ Ῥέας. ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος μὲν ἐν τοῖς μακάρων νήσοις ἐστὶν, ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἐν τοῖς Ἠλυσίοις πεδίοις, ἐν τῷ μακαρίῳ χωρίῳ, ἐν τῷ τῶν ἀγαθῶν τόπῳ, ἐν τῷ τῶν εὐσεβῶν χορῷ, ἐν τῷ τῶν ἡμιθέων λόχῳ, ἐν τῷ τῶν ἡρώων στρατῷ, ἐν τῷ τῶν ἀριστέων τάγματι, ἐν τῷ τῶν ἀρίστων συντάγματι, ἐν τῷ τῶν ἀρετῆς ἐπιμελητῶν ἀγῶνι, ἐν τῷ τῶν ἀθανάτων ἱερῷ, ἐν τῷ τῶν ἀφθάρτων ἀγάλματι, ἐν τῷ τῶν ἀκηράτων ἀγάλματι, ἐν τῷ τῶν ἀκηράτων ἀγάλματι, ἐν τῷ τῶν ἀκηρά

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum ærarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, ἡ ὠδὶν ἐνεγάσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τὴν Ἥρας ἄδουσιν, ἄνθυ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὃ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτλιν, καὶ ὁ καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὸ πόδε· χωλεύεσθαι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ σώματος, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἰ μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ὄπι τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὀσημέραι κολάζοντα.

Οὐ-

b Πυρ'τῳ] Πυρτὸν G. P. πυρίτην vel πυροιτὸν notatur ex L. πυρδτὸν *J. V2. A1W.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπνήμιον] ¶ Ὑπνήμια λέγονται τὰ ἄχνα συνουσίας ἐ μιξίως. *V.*

¶ Ὑπνήμια] Haec *Suidas* ſuppeditavit, apud quem καλοῦται pro λέγονται. *T.H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπνήμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπνήμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπνήμιόν eſt ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν. Vertit inter-

pres: *fornacarium, & fabrum ærarium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida* ſeu *ſellularia quæſtum faciens*: ſed πυρίτλιν Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτης λίθος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mſ. eſt πυρητὴν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lucianus* πυρωτὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo ære*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτλιν] Ed. *J.* πυρδτὴν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὴν. L. πυρίτλιν vel πυροιτὴν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] Prorſus. *J. Br.*

13. Ἐρρίφη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Troiae ulciſci poſſet, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὗτος μὲν δὴ ἐξετέλεσε τὰ καλά. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δυὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδιᾶς δὲ ἔτι, καὶ ζηλότυπος οὖσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπῃ τῶν λεόντων φέρουσα· ἢ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι διανοήμονι; ἆρ' οὖν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ὁπ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων αὐτοὶ ἀνέλθωμεν καὶ ἴδωμεν, ποιηταῖς ἀναπτέμενοι καὶ αὐτὴν Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασόμεθα, ὅπως ἕκαστα διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῷ Ὁμήρῳ λέγονται, εἴρηται. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀναχάσκοντι μικρὸν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῆ ὄντα γενόμενα, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δέ, πρῶτοι μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τε Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξεστι δὲ καὶ Ἥφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic poenas igitur persolvit. Rhean vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & *terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *AIW*. Lectio minime contemnenda.

24. Οὗτος μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Ba. & P. nova sententia incheanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed ενάντιον.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. Δ. 426. Διὸς πυκὶ χαλκεοθύρῃ δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ. 2. Χρυσῷ ὑπὸ δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E. 749. Θ. 393. Λίτορραι δὲ πύλαι μάλα ἶρμινες, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας ἶρμινς, Οὐλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πᾶς' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πᾶς' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in *Homero*: ut & illa ἱλισσομένη περὶ κασπῷ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναφερομένῳ πίσσαν ἱλισσομένῳ περὶ κασπῷ] Il. Δ. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλισσομένῳ] Καὶότε δ' ὑμεῖν ἶσαν ἱλισσομένη περὶ κασπῷ Il. Δ, 317. *J. Br.*

60. Ἐπισχρώτες τῷ πανσῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui clasficus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Musicæ encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* *J. B.*

64. Ζωί-

ficina omni artis instrumento plena est tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & commessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀκήρατον ἀπέσης τέχνης· μέγ δὲ αἱ τῆς Θεῶν οἰκίαι, ἡ ἔ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως θεσπαλῆ ἔ Ἡφαίστε κλεινοτεχνάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ σπεῦσαν ἐς Ζῆνα καθήμενοι, (τερέτεια γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἐπισκοπεῖσθαι ἐς τὴ γῆν, ἡ πάντη περιβλέπειν ὀφθαλμοῖσι τοῖσιν, ὅπουθεν ὄψεσθαι φῶς ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένη κίονας, ἐλπομένη θεὸ καπνῷ. κἂν μὲ θύη τις, ἀναχῖνῃ πάντες, ὀπιχειμένοτες τῷ καπνῷ, ἡ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ ἡ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲ ἦν ἡ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, ἡ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, ἡ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, ἡ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι ἡ νῦν κολάζονται, ἄβατον δὲ τῷ θνητῷ γένει ἡ ἄπορρητον ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. ταχαρῆν ἡ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, ἡ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ὑπετηδεύσαν. ἡ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, ἡ ὄρη ἀνέθεσαν, ἡ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μέτ δὲ νεμόμενοι χτ' ἔθνη σέβεσι, ἡ πολίτας αὐτῶν ἀπεφαίνοσαν· ὁ μὲ Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

6. Θνητῶν] Θνητῷ P. neque aliter in Fl. eaque solâ.

70. Θρησκείας] Λατρείας. V.

64. Συνέστιον αὐτοῖς] Pausan. in Arcad. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι ξένοι ἐς ἐμοτράπεζοι θεῶν ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης ἐ σωφροσύνης. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀκήρατον] Forsan ἀκήρατος vel ἄκρατον, ut Ψ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac saltus: ἀγράδια* vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀποτέμνω, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, præcipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνεα] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervæ *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] Olea Minervæ, *vites* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νεμόμενοι] Οἰκήσαντες. *J. Br.*

74. Ὁ μὲ Δήλιος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος ἡ Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γῆν ἡ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ ἡ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος. καὶ ὁ Μυγδόνιος ἡ Ῥέαν· καὶ ἡ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶντα, καὶ ὕειν, καὶ τἆλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ὥσπερ Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis : (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graco* illam conjunctionem ;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus ; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere : at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δόθεν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῶν ἀπεικάζουσι, καλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ ἔχω τὸν τόπον, ὡς

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα F. *b* Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *Va.* cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *AIW*. *c* Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί ; *d* Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *AIW*.

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio : Poëtarum enim διολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, ἢ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρυξὶ τιθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & Ex. *Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενιήτην τὸν Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui : putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ὃν ἤρι τις ἄραται, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τοῦ γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton ; quodque ei non *Luzianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τόθι περ χαριεστάτη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἁρμόζει αὐτοῦ [Ἀφροδίτῃ] νύμφη μία, καὶ ἀμείλητος καλῶν ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῃ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτον ὑπηνήτην abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi lateat, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi ; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπήνῃ. in *mſſ.* p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. Κ. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφάντα] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. *v. ουγλ. c. 51. M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πισαίων ἁμιλλᾶν] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὰ πάντος] Ne cui fraudi ſit illud ὅλων, notanda

viderint Deos, fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus, & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

οὐκ οἶδ' ὅπως ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἂν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, ἔτε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταλλεῦσαι χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τῆς Πισαίων ἐρημίας ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἅλις πέντε ὅλων Ἰσθμῶν θύσει τις αὐτῷ πάριεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ὑπηνήτην] Ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ * ὑπνοῦσθαι, ἀπαλοῦσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. *V.*

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πισῃ δὲ ‡ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου § ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ πατὰ πεντετηρίδα μόνοι ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τοῦ Ὀλυμπίου εἰς Ὀλυμπίαν ἴσιεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοι δὲ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. -Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, ἐν' ὧν ¶ προκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ὑπνοῦσθαι] Lege ὑπνοῦσθαι ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπνοῦσθαι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γένειῳ. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀχμαῖος. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ἐλ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν ποιόν. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: sede. *M. du S.*
Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ Ἠλιακῇ, cui *Matt. Sladus* adscripserat, Ἠ— *quae est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς Ἠλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a *Stephano* consignatum. Idem liber κατεσκεύασεν pro κατεσκευάσατο Ed. A. *T. H.*
§ Μηδέποτε] Coll. ποτε· male. *M. du S.*
¶ Προκαθήραντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III. 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν ἱεροπρεπεῖς πυκνοὶ περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ, quæ Græcis inprimis familiaris, ut videre est in ἀφ' πέντε, ἀφ' τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰναχ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Παν. c. 20. Hæc in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προρρήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προρρήσεις] Non satis apte haec vox voci Θυμέλαι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσρησιν, pro μὴ πρόῤῥησιν. quod diligentissime editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormiter? *M. du S.*

Προρρήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vacat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad *Pausan.* *J. B.*

6. Οἶν

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πέπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον ἢ αὐτῷ δεξιάν. ἀλλ' οὗτοι θύουσι (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνιμι) φαιδρώσαντες τὸ ζῶον, ἢ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρήστων τι καλλωπίζωσι, προσάγουσι τοῖς βωμοῖς, καὶ φονεύουσιν ὀρθαλμοῖς τοῖς θεοῖς, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

caprarius, alius quidem tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorans ſolum dextra. Ipſi vero ſacrificantes, ad hos enim redeo, victimam animal, quod quidem diu ante probarunt, ſi ſit integrum (ne quod *impurum est* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam ſonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam ſpiritu ad ſacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

Καὶ τὸ μὴ προγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντήριον, ὅστις μὴ καθαρὸς ἔστι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιακῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ὅτι πᾶσι δὲ τοῦτο ἀναπαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ ἢ αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vaſa luſtralia, ſi quis manus puras non habeat. Caeterum ſacerdos ipſe ſtat cruentatus, & ut Cyclops ille ſecans, & exta eximens & cor protrahens, & ſanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenſo imponit ipſam cum pelle capram, & ovem cum ſua ſibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic poſt alias fuſius proſequi non lubet. V. ἰχθ. c. 17. *Apul.* Mileſ. IV. & in Apol. & *Salmaſium*. *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Conſule *Oudendorpium* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστίλλῃ δ' ὦ τᾷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κωλοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια· ὃ ἦν· τὸ δὲ πλῆρες τέλειον ἐστι· τὸ δὲ τέρειον, πλήρωτόν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὲς] Certe τέρειον pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐστεφάνωσαν ποτοῖο· quo illuſtratur Virg. 2. G. 528. - *& ſocii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐστεφάνωται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλίζοι οἱ κρατῆρες ποιοῦντες, ὡς ἐπὶ τῷ πολλῷ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in tranſitu monitum ſit, licet ad Lucian. non adeo pertinet. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi ſuſpecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid ſi igitur ὑπόφωνον, vel potius ὑπόφωνον? *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celſ. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, ſacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyſſ. K. *J. Br.*

21. Τοῦ βωμοῦ κτ.] Qui mos non gentium ſolum, ſed & Hebraeorum, Dei juſſu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διαστιβάζει] *Homerica* dictio, ut & verſus ſequens, qui lib, v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res eſt ex omni genere Scriptorum notiſſima. Tangit iterum Z, τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* menſa Iſiaca, quibus hae res cordi ſunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celſ. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philoſtr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendaſius* Panis ſymbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις. & *Clem. Alex.* τρομ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet ſaturam ſerpentibus IBIN.

& vſ. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos ſustinno proſequi dicuntur. Quorum populorum homina illic exhibet Vir Illuſtriſſimus. *M. du S.*

39. Δαίφρων &c.] *Homer.* Il. Φ. 487. Εἰ δ' ἐθέλοι πολέμοιο δαΐφρων Ἕκτωρ ἀπὸ νηῶν. *J. Br.*

Δαίφρων] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἱερεμιάσουσι] Ejic. de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξιερεμιάσουσι] Solemne hoc in Aegyptiorum plerique

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 σκύλακα θεοπέσιος, ᾗ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' ὐρανὸν Δεσποίνης ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ἔτω 3 οἱ οἰῶν δέρεσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Αυδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τ' ὐρανῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ 4 κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ᾗ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκοὴν πολλῶν σοφιστῶν, ᾗ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγημένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ὀπίθεσθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δ' φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. a Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

a Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγημένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἴκας, ἴκας ὅσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδουλκεῖῳ, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἴκας, ἴκας ἐστε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum*. *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀεισω σωτειῶσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ.* v. p. 59. & *Gror.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ ἂν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ καλεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, ἅτε πόρρω τῆς τῶν ἀνθρωπίνων νομοθεσιῶν, φεύγ' αὐτοῖς τοῖς

μίων, ἢ τὸ γιγάντων ἢ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦλθον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεται τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

quam, ut ab hostibus & gigantibus seditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις,

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὑρίσκεται βοῦς ὤν, καὶ ἴσχει τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο νοεῖν εὐστοχίας ἐνομίζετο σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἀετὸν τὸν τῇ Νείλῳ ἐποδυλῶν σημεῖον quare mirum non est εὐστοχίας, quae Nilo maxime debebatur, auspicium ab eo captum. *T. H.*

ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπίθεσθαι κελεύω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀπαθεστάτης μαθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant* PROPHANIS, *ut sibi* AURES OBSTRUANT, *ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio,* UT SIBI AURES OBSTRUANT. De emendatione cum ipse Vir Amplissimus, tum Galeni commentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οἰκεῖοι ἐὰν τις ἀκούσῃ περὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροικότερος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & si quis alius adsit* PROPHANUS *& agrestis* AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ιππ. 882.

— Τὸ δὲ μὴ ἐκεῖνα τόμαται σὺ πόλαις
Καθίζων ἀνοιπίφαλον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλαύσσῃ θύραι ἐν ἐπίκουρος
Ἀρμόδιος.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurs.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexeret, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κέκτονται] Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμαν] Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμαν] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minut. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομῶσι, τὸν Αἰγύπτιον δὲ ξυρῶντα. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φιλεῖ . . . τὸ πάθος] Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* scriptura, ἐφιλεῖ legentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερον χειροτονούμενος] *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus:* quod mutuatus est ab *Erasmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exstitit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτέοισιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δεύτερῳ μουσικῇ τε καὶ φωνῇ χαλάζουσιν ubi *Benedictus* in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ὅταν ἢ πολλοὶ ποιῆται ἢ κόμιν, ὅτις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ [a] ψιλὸν ὅτι τὴν κεφαλὴν τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν τὴν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον τὴν πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅτι τῷ προτέρῳ χειρονόμευος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τὴν ἰδιωτικὴν βοῶν. ταῦτα ὅτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστούμενα, δεῖταί μοι δοκεῖ τὸ μὲν ὀπτιμήσεως ἐδενὸς, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τὸ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τὸ δὲ τὴν ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένου.

a Ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *f.* ὑψιλὸν ad oram *Alw.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου· illud poscunt ὀπτιμήσεως & γελασομένου.

59. Κἂν τὴν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ἦν, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολωλέναι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευεν. *V.*

† Ὡν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὢν ἰσχυε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐπιτάγματα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἀγελαῖος διέξεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι προδήλον· ἃ δὲ μέλλεις ἐν ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *J.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. diæta. Ἐπιδιορθοῦσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γράφειν, ὅταν &c. *V. Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τὸ μὲν . . . τὸ δὲ] Hic & proxime supra ad τὸ μὲν respondet τὸ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ὦσι & ἴσασι, etiam quando fere pro ἴσασι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἴσασ' ὑχημονῶν. *Lucian.* de Parasito. §. 16. οὐκ ἴσασιν ὑφρωνόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) οὐκ ὦσι τούτου σύνεσιν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Licet — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ὦσι, τὸ μὲν πρώτου ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ οὐκ τὸ Λιλίβου — λιμπλεῖσθαι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ.

Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ διασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ ταῦτα ἔξησον διαγαγὼν τὰς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσιν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύττομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

I TU ſcamna diſpone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium 5 fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philoſophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Ariſtippo: καταγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philoſophorum ſumit pro ipſis Philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum Vir Eruditiſſimus, *vita optimum, vita virilem, generoſum*, &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικός, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuiſſet in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι, dixiſſe Noſter, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις quamquam nomine βίων intelliguntur ipſi Philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur Philoſophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime c. 12. ubi Ariſtippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων ὁρόμῳον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀντῆται τοῦ ἀδρόταλου; Reſpondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἄπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀνδρὼ βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀπλῶς ῥύτορε. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magiſter* hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre eſt in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J.J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic deſignet pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipſo Libello βίους non dubitavi, nec enim adſentior Leopardo, qui Emendat. 14. *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo, καταγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philoſophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolennem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum Philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιώντες, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas Philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Hæc autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiæ ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis perniciosisque quarundam diſciplinarum inſtitutis vitandum; in aliis vero, quæ honeſtum rectumque ſequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

ἢ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοσοπαραυτίκα τὰργύριον καταβαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἤδη.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

[a] Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσιν, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσιν· inferius in hoc Dial. πίσσου τοῦτον ἀποκηρύττει. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπιδωτίζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthæc sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλοῦ & in ῦν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν ἢ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, præconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίσειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καταβαλοῦ ἀργύριον. *Thom. Mag.* Κατάβολη, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ὑπὸ Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βούλῃ; τίς εἰδέναι τ' ἂν πάντος ἁρμονίαν, καὶ ἀναζῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἰδέναι, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. 25 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῇ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰ- 30 γύπτῳ, καὶ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τ' ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τ' ἐπ' αὐτῇ ῥύπον 35 ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τ' ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλτιστε τ' Κροίσου παῖδα 40

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostūram. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν λέγει τῷ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσθαι, εἰκότως ταῦτα λαμβάνει τὸ τὴν μετεμψύχωσιν τ' Πυθαγόρου. G.

21. Τῇ π. ἁρμονίᾳ] Pythagoras docuit κατ' ἁρμονίαν συνίστασθαι τὰ ὅλα, ut *Laertius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῇ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M. du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium.* Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis disserebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M. du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rittershus.* in Porphyr. p. 29. b. M. du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul.* &c. E.B.

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίη] Vid. *Rittershus.* ad Porphyr. N. 19. M. du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M. du S.

50. Ἃ σὺ δοκεῖς τετρακτύν] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. (δ'. γ'. β'. ά. ἅττα μὲν οὖν ἐστὶ δέκα) τρίγωνον δὲ ἅττα. Arithmetici ζηλεῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ σχοίνου σώσων ἀρξάμενοι τ' μονάδ', ἂν δυνάμει βούλῃ) εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑπτάγωνα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πενταγωνα, καὶ ἑξῆς· ἀ μὲν ἀπὸ μονάδ', δυνάμει ἴσης τρίγωνον,

Τρίγ. δυν. ἰσοπλ. ά.

β'. γ'.

πλευ-

filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἐνασκήσεται. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἄτα εἶναι σοφὸν χρή.

4. PYTH. Post haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque & forma cassa moveri?* Ad hæc intelliges

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπὴ τυτέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα γὰρ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἓν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὔ πω τοῖς θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ταῦτα ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέον]. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ὀπὴ τυτέοισι

a Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul.* Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. καὶ μουσουργίαν καὶ γεωμετρίαν ἐνασκήσεται. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεται· sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur appositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.

πλευρὰ μονάς· τῆ δὲ ἰσοργίᾳ πρώτου Δ. (τῆ Γ.) πλάρα δυάς· τῆ δὲ δευτέρου (τῆ ΙΞ) τριάς· τῆ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετραγώνῳ συντελουμένων τοῖς πρώτοις τὰ συνγραμμένων σημείων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλου χάμα. τριγώνου γὰρ τοῦ τετραγώνου δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὃς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετρακτύων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς σὺ παρεμβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ί. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὤμνυον ἐπιόντος τοῦ δ'. ὕστερ·

Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πάγαν ἀενάου φύσεος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. T.H.

51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonissimus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo. ∴ Decem numerus sic positus

. .
. . .
. . . .

efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. J.P. a G.

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Isid. & Osir. 679. idem rursus omnia quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτ. c. 5. & *Brod.* Misc. II. 6. & nostrum iterum φιλοσ. c. 12. *Ritterth.* ad Porph. p. 26. & ipsum *Porphyr.* cum notis N. 20. versus ipsos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. M. du S.

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mss. *M. du Soul* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. J.F.R.

69. Αὖ-

σι δὲ, γνώσεαι τ Θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλῳ εἰμὶ, καὶ οὐχ ὅτῳ, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ ἀπαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ὅτῳ, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πολλοίας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ τ θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύνεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μίγνυσι καὶ τ κινδέλεων καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τ μηρόν. G.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τῶ ἀναπεπωλημένου λέγεται καὶ ἐπὶ τ οὐ ὑπαρ ὁραμένων ἔστι δὲ ἀναπεπωλημένον τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁραθέντα. V.

• Δύεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐνδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. M.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet *Thom. Mag.* in Ἀναπεπτῶτες & Φάσμαλα. T. M.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχίων] Vide *A. Gell.* IV, 11. A. V.

Ψυχίων] *Jamblich.* N. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδ' ἅν τι] Οὐδ' ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad *Heliodor.* J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱεροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ἀλλ' ἀλλ' ἱεροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) ὁ μετασχὼν Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄπωθεν πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Schefferus* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ὅ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ἢ γὰρ ἱεροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in catatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ', ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσκόπουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ἡ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τ φροντ.δ.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco speculer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛΑ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τῦ, ἢ γάρ, ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, ὅ γὰρ ἀλλ' ἦκω. ἀντὶ τῦ, ἢ γὰρ ἦκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ὅ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ἢ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τῦ, ἢ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τῦ ἀλλὰ ἢ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ὅ γὰρ, ἀντὶ τῦ ἢ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ὅ γὰρ, pro ἀλλὰ ἢ γάρ. & male in verbis *Calli-*

machi

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἐκδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύσιν. [b] ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυχὶ μεμιγμένην αἷμα ποιήσεις; αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδέ ἕν τι. [b] Ἐψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμῳ usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ὔ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππώναχτος, ὔ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φίρε δὴ ταχίως ἄνυτ'. ὔ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ὔ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non aiisim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκεύην Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φίρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

—— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λάμπλευκος ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
—— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὔ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam.* Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae.

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'θλιφ'. ὔ γὰρ ἀλλ' ἴχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero.* Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ὔ γὰρ ἀλλὰ p. o *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ὔ γὰρ ἀληθὲς, ἐπισώντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνῃ δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κωθωκίδης ἐνδιδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ὔ γὰρ ἀλλ' ἀληθὲς. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est,* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est εὐδόξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τῦ, ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ὔ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ὔ γαρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώναχτος. ὔ γαρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ὔ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροί. pro communi ἱροί. Qua in voce passim in Ἀσρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem.* *E. L.*

80. Ἐψηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam no-

νόμος, κυάμοισι τὰς ἐρεχὰς αἱρέεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνόν σε ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡΜ. Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεός, ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε καὶ ὠνησάμην τὸν γόνυμα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ ἧ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινῇ· αὐτόν. ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον ἀγάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. Ba. P. In ceteris fere ἀπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῳ τῷ δικίῳ αὐτοῦ μηρῷ ὁ Φοῖβος. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀλφιτόγειον κύαμον, καὶ τὰς ὀδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλέᾳ τῇ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀπτὰς ἐπαύλθοι μετ' ὀλίγον, εὑροι ἂν ὀδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμαθησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφορᾶς: (ſic lego, non προσφέρεσι aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή ἐστι. Quid igitur? γόνον dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἷμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἁπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quae Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔστιν ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἐ Θεανὼ ἦν. Τούτους δέ φησιν αὐτὸν ἐνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρια-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τὴν αὐχμῶσαν ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἰὼν θεῖ, καὶ περίιθι αὐτὸν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενναῖον βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα εἰ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ, πλὴν εἰ μὴ σπαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀπο-

δειξ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης ὅτι ὁ Σινωπεὺς λαὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδια γὰρ ἐφόρουν· τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχὺς καὶ τραχύς, ἅτε ἀγναπτος, κατὰ τὴν ἀρίστην χεῖ-

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξίνου erat in V. & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. T. H.

† Ἐξωμίδια] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδιον. M. du S.

‡ Ἕτερος μασχάλη] L. ἑτερομάσχαλος. M. du S.

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. Etymol. in Ἐξωμίς, Heſych. in Ἑτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurſ. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Perizon. ad Ael. Elian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit Herpocr. in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide *Joan. Scheffer.* Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. M. du S.

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium*. G.

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis præcedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet*. Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Veſtiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quaſi ὠμοῦ inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Heſychium* & *Suidam* in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον] Incidit in poenam legis Fabiæ, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a prædonibus revera venuiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. M. du S.

11. Γ' ἢ] Longe melius in *Thoma Magiſtri* codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς) M. du S.

δικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὀπίσησης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ γε τέτμηται. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τινὰ ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καθηρές, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειληλικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παμποδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτῃ ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελεύστους, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille aliena*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

a Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AIW.* quod paene vulgato praeferam. b Διῆρκε] Ad oram *AIW.* notatur διῆρτε· quod ſcriptum fuerit pro διῆστας· nam διαίρειν & διαιρεῖσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. c Λεοντῆν] Λεοντην *BI.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος ἢ ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κελεύστους] Εὐρυσθεῖ ὑπηρετῆσαι τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J.B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J.B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris; quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim προφημι etiam *proloquor, praedico.* *J.M.G.*

50. Τάφοι] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laert.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφῳ] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J.F.R.*

52. Ὅκα-

versum autem veritatis; & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. EMT. Age, Præco; si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obſecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut ſepulcrum inhabitabis, aut deſertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam ſcriptorum. Ita conſtitutus beatiorem te magno rege (*Perſarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum moleſtum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caeſum? Equidem non teſtudinis neque cancri teſta circumdatus ſum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua ſed vacat.

10. Porro quae maxime adeſſe tibi de-

ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δέ σε πρίωμαί σε, τίνα με τρόπον ἀσκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ὠδάκλαβόν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλαχλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. εἶτα δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ ὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ τρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ παρεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἵτα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπονημένων. *V. G.*

54. †Ἡ τριβολοῖ] Βασανίζῃ, διαμῇ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus ſcholii erat ἴρημον, quod cum quo referrem non eſſet, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retuliſſe video, quae exhibent ſcholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.* In V. & Ed. A. eſt: ἴρημος] προγεγραμμένον, πεπονημένον. Nomini praeſcripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλαγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ τριβολοῖ] In *V.* ἢ τριβολῇ τούτων] βασανίζῃ, διαμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an ſit ut apud Satyrarum poëtam, *ſcriptus & in tergo* &c. *Juven.* I, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina ſcripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. ſcribendi, & ad eum notas Conſultiſſ. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τοῦ μεγάλου β.] Sic *Ariſtophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς ἐχὶ δὶς τοῦτον κομᾷ; ubi *Scholiaſtes* inquit. Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· ἔτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείοσι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1284. & Kuſt. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis verſus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barneſ. & add. Spanh. ad Ariſtoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόξυσον ἅπαξ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· καταλύσεις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποίει· καὶ τῆς ἀφροδισίων αἱρῆ τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾳστά γε,

bent, haec ſunt. Improbum oportet eſſe, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abſona loquela, & plane cani ſimilis: vultus contentus ac rigidus, inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agreſtia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abeſto: frontem perfricare ne ſatis habe, ſed abrade penitus. Loca ſequere celeberrima, & in his ipſis ſolus & inſociabilis eſſe poſtula, neque amico admiſſo neque hoſpite. In hoc enim ineſt regni illius tui interitus. In conſpectu omnium ea fac animoſe, quae neque ſolus aliquis temere ſuſcipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem ſi e re videbitur, crudo Polypo aut ſepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. *V.* * Παρὰ τὸ ἴεσθαι καὶ ὁρμᾶν. *C.*

65. Ἀπηχὲς] Εἶναι † τῆς κατὰ πάντων ἠχοῦς. *V. G.*

70. Ἀπόξυσον] Γράφεται ἐπόξυσον. *G.*

* Παρὰ τὸ ἴεσθαι] Ὃ ἐστιν ὁρμᾶν *Etymol.* & *Suid.* *T. H.*

† Τὴν κατὰ πάντων ἄκρα] Corruptum: C. ξένον τῆς κατὰ πάντων ἄκρα. *M. du S.*

Voſſ. Codicis depravatam lectionem illam expreſſit Ed. A. Neque tamen haec reſtituta prorſus omni vitio caret: quid enim eſt κατὰ πάντων; ſcribendum, τῆς ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἠχὼ *diſcrepans a ſono, qui ab omnibus proficiſcitur.* *T. H.*

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam ſacram defendens, *maxime*, inquit, *cum ſciamus etiam, quosdam ſapientiae deditos non tantum abjeciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatius atque uberius eloqui, trivialem ſtudio humilitatem ſecutos, ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentatione jactarent.* *M. du S.*

70. Ἀπόξυσον] Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis adſecutum eſſe. Vult funditus exſtirpari pudorem, q. d. *abrade ipſum erubeſcere.* Forte praeferant alii Eraſmi interpretationem, *erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abſtergas.* Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & *abſtergere*, ſi cum ἀπόξυσον comparetur, parum vehemens. *J. M. G.*

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum neque hoſpitem adeundo.* Tu vero poſtrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hoſpitem admittendo:* nam προσιέσθαι τινα non eſt *adire aliquem*; ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui* *Aelian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων ἱματίων τοὺς δοκίμους προσίετο. *Clitus vero, ſi quando auditurus erat quosdam, inambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes:* & paſſim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majeſtas ejus evileſcat. *J. C.*

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non ſatis memores videntur Cynicae Sectae inſtitutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque diſcant, quae alii, conſpectum hominum fugientes, ac ne tum quidem ſine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex inſtituto ſuo, & turpiora etiam patraſſe. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, ἢ πᾶσιν εὐχερῆ μελετᾶν. εἰ γάρ σοι δέησει παιδείας, καὶ λόγων, ἢ λήρων, ἀλλ' ὀπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ἢ τὸ θρασὺ παρῇ, ἢ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς εἰς καιρῷ γένοιο· ἢ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε πρίασθαι οὗτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτῷ, καὶ βαῶντος, ἢ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος ἢ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴθι δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, ἢ πλουσίων δεύμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριος. τίς ὀπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρόταλον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, ἢ

a Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *J.* V2. Θαύμασον Margo *AsW.*

4. Ἀβρόταλον] Τρυφερόταλον, ἁπαλόταλον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιήσειν ἄν τις θαῤῥῶν, ποιεῖ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vasa sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae te privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαῤῥῶν ποιεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. J.*

78. Πολύποδα ἀμοῦ] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua &c. Satades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχην βάσανον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inserverit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτην β. ον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κυπαιρὸς] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Ha-

καὶ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ἡ γλῶττα, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ ὡδὶ φέρεται. ἀλλὰ καὶν σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μέλιων τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδης ὑπτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ὀπτῆμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ὧν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον σκοπεῖν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὥστε ἡμῖν μένειν.

quae noſti, emam enim te, ſi frugi fueris. MERC. Noli moleſtiam ei faceſſere, o bone, nec interroga, ebrius enim eſt, ita ut ne reſpondere quidem poſſit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene ſanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae ſint in illo, & quae tractet. MERC. In univerſum conviva dexter eſt, & compotationi aptus, & qui commiſſetur cum tibicina apud amatorem herum & luxurioſum. Caeterum bellariorum coquendorum ſciens, & obſoniorum peritiſſimus, & omnino voluptatis magiſter. Inſtitutus Athenis ſerviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius inſtituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumſpiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non poſſum. MERC. Videtur hic non vendibilis eſſe & apud nos manſurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *F.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora *AIW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακεντίων. *M. du S.*

Et recte quidem ita legi *Suidae* oſtenderit: Πίμμελα, πλακέντια. *T. H.*

24. Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

20. Περὶ Σικελίαν] Conſtrue περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam *tyranni* περὶ Σικελίαν ſunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* *E. L.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὥστε ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὕτως ἡμῖν μένειν· & ſic legiſſe videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iſte, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* ſic & eodem modo c. ſeq. ſcribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπρᾶσθαι βούλομαι· *ambo enim vendere ſimul volo:* in Edd. βούλεσθον, *voluntis;* & ſtatim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πανθῶν· quod eſt ἐπιμελέστερον quam vulgatum πανθεῖν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως αἰμάζειν· *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡδέως ſit *omnes*, *cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti obſervarunt: vide *Suidam*, & Gloſſas *Herodoti* a viro doctiſſimo *Gothofredo Jungermanno*, meo neceſſario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mſ. P. L. & Ed. *F.* in reliquis mendoſe legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφίσου] Abdera patria *Democriti*; Epheſus *Heraclitii*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι. ἄλλον πρόαγε· μᾶλλον δὲ τὸν δύο τοῦτον, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτοὺς πωλεῖσθαι βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθι εἰς τὸ μέσον. τοὺς ἀρίστους βίους πωλῶ· τοὺς σοφωτάτους πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τὸ ἐναντιότης! ὁ μὲν ἀφελεῖται γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύων γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἅπαντων, καὶ πάντ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ οὐ αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, ὅ σαύτῃ γελᾶν.

Σὺ δὲ τί κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. HPAK. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπωπήριον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲ παρεόντα ὁ-

δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθαι, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *AIW.* *c* Πενθεῖν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *AIW.* secutus non sum. *d* Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni. *e* HPAK.] Ἡράκλειτος *F. AI.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. *f* Πρήγματα] Πράγματα *F. F. V2. P.* Formam Ionicam *AI.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. *Mox* video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μέ. *g* Τῷ δή] Τὸ, δὴ οἱκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐπιφίων] Ἐπιθανάτιον. *V.* † πῶς δ' ὁ Θάνατος. *G.*

† Κλῃ &c.] Accesserunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθῶ] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθῶ legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἀλλαχοῦ. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀπρακτῶ ἔοικεν ὁ Ζεὺς, οὗτος ἡμῖν μόνον. & post p. 374. Ἐοίκασι δ' ἐν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν θεραπεύειν. *F. F.*

Ibid. Πενθῶν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθῶ. Nisi forsan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignorantione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ ‡ ζ ὅλου συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον, καὶ ὅτι τοῦτο τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω μεταχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰών ἐστι; HPA. Παῖς παίζων, πεττεύων, μεταφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; HPA. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; HPA. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συνιθείς; ἀτεχνῶς γοῦν, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε ὦ φρονῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδὺ οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωστιθεῖς] Σωστίθης *J. V2. B1. 2.* recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωστιθεῖς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Αντὶ τοῦ πῶς. ἴσι δὲ ἐ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι ἐ Ἔφισος Ἰώνων. Ἐφίσιος δὲ Ἡράκλειτος. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ θηλυτήριον, ἀπὸ τοῦ † κεχύσθαι κυκεών, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενος] Σωδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ἐ τὸ δίκτυον, καὶ ἑκάστου πλεκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡδὺ δὲν] ¶ Ἀκμαστικῶς. *G.*

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] αὐτὶ τοῦ πῶς . . . . Ἰώνων, ὑφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι] &c. Ἔφισος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Admonuit *M. du Soul: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. supplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod repositum, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύσθαι χυχεών τις ὤν. Συγκειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ'. *T. H.*

‡ Διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ συσμαλικὸς] Pro hisce in C. legitur: ἔστι καὶ τὸν χλεῖν γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ συσμαλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δύκτιον· prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivarum ab Etymol. p. 241. v. 35. Γρίφος, ζήτημα αἴνιγμα δύσκολον, ὕθεν καὶ τὸν χλεῖν γρίσπαν φασί. ergo mendo non vacat illud γρίσπαν· quanquam ea de significatione γρίσπατος ut tacuerunt *Jo. Meursius* & *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρίφος autem, quo destituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praeposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἧδυ Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἥκιστα ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *T. H.*

54. Τὰς ἐκπυρώσιας] Heracliti ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πῶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφίη, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille similia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι ταυτὸ ξυμμιγῆναι καὶ διακρῖναι ταυτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομαι] *Hesychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωστιθεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quo-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum ? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum ? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti ? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te ? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri ? Neque enim corporum amator ego , animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τυτὶ τὸ κακὸν ὑ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ἀλλ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. EPM. [b] Ἄπρατοι ἢ ὅτοι μένυσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

75 EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν γαμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. EPM. Δεῦρο ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱεροσύλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; 80 ΣΩΚ. Παιδερασ τὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ ὐ τὸ σωμάτων ἐρασ τὴς εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλὴν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

[b] Ἄπρατοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus , eadem hic valet : contenti ſumus ſolius *Va.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραιλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν γαμύλον] Φλύαρον, ματαιολόγον, ἢ [**] ὕφορον τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

[**] Ὕφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμυλος, ſcribendum eſſe liquet ὑφόλον eum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint , non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis , conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt , niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδὺν οἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare* , quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραιλοι , unde ipſe dialogi index βίων πράσις. *J. G.*

Ἡδὺν] Alludit ad dictum Heracliti : Ἄξιον ἐφεστίοις ἡδὺν ἀπάγχεσθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδὺν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim* , *ſine diſcrimine*. *E. L.*

Ἡδὺν] Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀντινοῦν ὑπερόχθον, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραιλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδερασ τὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ὠμέλει , quod alias interjectione , aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent , cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt , tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ir. c. 19. & Eὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἰμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius*. *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe , pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμος. Τὸ θύμος enim neutr. eſſe , vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμπίσχεται τριβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πίλαγ. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

καλαχέων), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπὸ ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλαχείλινον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, ἢ τὸν πλάτανον ὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσον· ἢ τὸν ἐν Βαγῳ Σείριον, ἢ τὸν ᾅδου τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲ ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, ἢ νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῶν βουλομένῳ ἢ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, ἢ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Coelo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

[a] Ἡράκλεις] Ἡράκλης *J.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος ἔστω ὁ κατὰ κυνός, ἢ χυτρᾶς, ἢ πλατάνου, ἢ πρίου, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν. Θυὸς δὲ ἐσήμανεν. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτος δ' οἱ Σωκράτους ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μίγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν. Θυὸς δὲ σιγάσαι.
Quibus jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. *J. C.*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἦν ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ἐμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθος ὅρκος· ὕτος (*V.* ὅρκος ὕτος.) ὁ παντὶ κυνὸς, ἢ χυτρᾶς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μίγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὅρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χεῖσι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inserit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidae* in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod Θυὸς ἢ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσιν quod recte a *Junckermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦσι, Ἀρχίλοχοι Καισυλίναις. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum. Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάσαι, vel potius σιγᾶσαι; hunc in modum constitui debent.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἔπειτα χὴν Θυὸς δ' ἐσήμανεν ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. H.*

ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. & C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Thyanens. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiâm! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

ΤΟΙΑΥΤΑ μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔστοι ἔσον τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοσοφίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλων. ΑΓΟ. Πῆ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἃ σὺ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Γοργαρᾶν ὠνητέον εἶ, σοφὸς, καὶ ἀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. ταργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων F. c Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter P. In qua οὐδαμῶς quod unde ſumtum ſit, ignoro. d Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. V2. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλων.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγώ τοί τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ ἀστὸς, οὔτε ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὴν κόνιν, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγοῦμαι καὶ ὄμνυμι. οὐκ ἀνὴρ Ἕλλην, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς· ὄμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυς. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χὴν ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὡς τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀμνύειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰακχ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἷσιν μέ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, eum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Καὶμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ καὶμὲ ἄλλον ſic omnino legendum: perperam, καὶμὲ ἄλλων. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλων, *F. Guyet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. G.*

ΕΡΜ. Τί ὄν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσι. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελωντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, ὃς μικροῦ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείας φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείας] * Λαιμαργίας. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τὸ συγκρίπτειν τὶ βουλομένων τῇ ἀορισίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσκάλειτο Ἀριστόφανος τὸ γλυκὺ ἢ τὸ ἡδὺ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον ἢ ἡδονῆς ἢ τὸ προσηνές. *G.*

* Λαιμαργίας] In *V.* ſcriptum λαιμαργία. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν ; Ἡ ἀορισία τοῦ ὀνόματος συγκρίπτειν ὅτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν G. *M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρίπτειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ συγκρίπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀορισίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀπλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἁπλῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholiaſtes* uſus eſt ad Δις Κάτην· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρᾷ— antea mendoſe hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελωντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laert.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἰδίᾳ λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' εἰπὲ ὅπως εἰδῶ, *hoc dic ut ſciam?* *F. M. G.*

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδας ἢ παλάθας τῶν καρυκῶν ἢ τὰ γλυκέα ἢ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *F. B.*

44. Παλάθας τῶν καρυκῶν] *Emam enim illi maſſas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*; & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἢ μάλιστα τὰς ἰχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλάθην ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Cauna has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *F. P. a G.*

45. Τὸν σὸν χρῶ κουρίαν ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. σὸν χρῶ κουρίαν σά. *F. B.*

ibid. Κουρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὕπαχνον, σὸν χρῶ κουρίαν, σὸν γενείῳ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίαις,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? EMT. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γοῦν αὐτῷ πολλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ [a] κυρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' ὄν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηλθηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειόταλον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ὅτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πολύ-

[a] Κυρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. *V2. S.* Quod in ceteris extat κυρίας legitimae structurae adversatur: error emendatus in *AIW.*

44. Πολλάθας τῶν Καρικῶν] Ὡς τῇ Κῷ διαφέρους πολλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀποσυκὸς σύκων συμπιπλομένη. *G.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τὴν ἀγορᾶ, ὅπου τὸ ἐπιδείξεως χάριν παρῆσαν Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτου ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. *G.*

‡ Ἀποσυκὸς] [Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσυκὸς lateat, nescio: sed συμπιπλομένη legendum est pro ultima scholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio suppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἰχύσεως vel φυσέως. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in *Hesychio* permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπλομένη. Παλάθη Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ ἀφρώδες) σὺν τοῖς φύλλοις ἐρίποις συντιθέασιν εἰς πυκνότητα Συριακῶς τρόπον τινὰ πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιοῦντες &c. unde conficias pro συμπιπλομένη scribi non absurde posse συμπλατύνομένη. *T. H.*

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἀγαγόμενοι, vel simile quid. *M. du S.*

Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono *coacti*, *congregati* velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούοντας & σημαίνοντας, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. *Luciani* verba perversissime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

pius, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum est, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erravisse eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ ὁ χρῶ κουρίας non est curiose caput detonsus, uti „ nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophrastus π. μικρολογίας. Avaros ait istos esse ὁ χρῶ κειρομένους. p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, cum μίσθωι κουρὰν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ὁ χρῶ κουρίας τε ἐ ἀκαλλωπίστους ἐργάζετο, ἐ ἀχίτωνας ἐ ἀνυποδήτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναδ. c. 46. & Δικ. c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. *M. du S.*

54. ΑΓΟ.]

πλούσιος, νομοθέτης, καὶ [a] τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οἰκεῖν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ ἡ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ σὺκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ σὺκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἃ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ὑπὸ προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἄλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἆλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῶς, Ἀγορασοῦ persona reposita fuit in J. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγορ. ponens, sed deinde Ἑρ. καὶ μὰ Δία γε σκ. tum Ἀγορ. ἔοικεν. ἰλαρὸ ὦ γαθὲ &c. c Ἢ] Ὅ, τι καὶ A.P.L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῶν μὲ ὑπόλειψις, ἀμμὰ, ὄρεξις, ἔκκλισις licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τὰ τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὄφα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ἢ λεγ. sic idem Cod. pro ὁπότ' ἢ ὁπόσων habet ὁποῖα ἢ ὁκόσα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ὑπὸ προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde discres haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M.du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *aproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona *non dicit Stoicus*, *sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem producta*: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius*. *Illa autem*, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, *non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *producendum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxume accedit ut secundus fit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *promota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταλαμπάνειν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληκτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M.du S.*

Κατάληψιν.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμπαμπα] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμπάμπατα,

i. g.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, ὐδὲ καλλιπλικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τὴν Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐδὲν οἶδ' ὅπως ἐπλήγιασε τὰς ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ τὸ σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

d Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁπόσου Margo *A1W.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ἀπὸ τὴν γλῶτταν ῥιφῶν, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τὰ μὲν ἄλλων πρωτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικὸν λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιολεκτικῶς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινος ἰδιᾶς, οἷον Σωκράτει μιταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταύτα ἐν ὀνόμασιν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελές ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τινα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ἔν ἐστι † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἕλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐνδεὴς ἦ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνες μέλει. Οὕτω μὲν ἐν ἔτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀντῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ ἀπούδισμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελῶν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν ἔν ἔτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῷ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i.e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲν ἓν ὀνόματός τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὀσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Ὁποῖον καὶ ὁπόσον. *F. G.*

Ὁποῖον καὶ ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τ' ἀγχινοίας τἰδ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τὲς προσομιλοῦντας, ἢ ἀποφράττω, ἢ σιωπᾷν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς προστιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτον ἂν τύχῃ κροκόδειλος ἁρπάσας, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κατά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἢν εἴπῃς τἀληθές, τί δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως ἢ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσκρίτου ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκριναμένου, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ ἢ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν Θερίζοντα, ἢ τὸν κυριεύοντα, ἢ ὅτι πᾶσι τ' Ἠλέκτραν, ἢ τ' ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τ' ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τ' Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem ſolertiam! Quid vero amplius te noſſe ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad ſilentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille ſyllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Eſtne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum ſe tibi polliceatur, ea lege, ſi verum dicas, quid ſtatuerit ipſe de reddendo puero: quid dices illum decreviſſe? EMT. Rogas, ad quod reſpondere, admodum ſit difficile. Anceps enim haereo, quo reſponſo recipere illum poſſim. Sed tu per Jovem reſponſo tuo ſerva mihi puerum, ne, antequam ego reſpondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem ſyllogiſmum, & dominantem, & ſuper omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. *V.*

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τ' ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τ' ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; *G.*

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod ſupervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Poteſt ipſa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν *jam ante ire*, *congruere*, ſignificat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus ſupra diximus. Habuit Chryſippus multas argumentationum ſpecies, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipſe Ariſtoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themiſt.* Orat. 14. Ipſe hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδειλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos ſupra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophiſmatis hujus meminerunt & alii antiqui ſcriptores. Nemo autem, quod quidem ſciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, conſtet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid ſit θερίζων ſophiſma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diſerte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipſum p. m. 108. a. Hujus ſolutionem nummis CC. emiſſe Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, ſub fin. *M. du S.*

3. Κορυόντα] Hujus, dum alia multa recenſet *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noſter infra, c. 25. Nec quid ſit, conjectura adſequi poſſum; niſi quis forſan κερατίνου vel κερατίνου reponere velit, quod minime placet, niſi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo poſteriora Chryſippus ipſe Lucianeus exemplis illuſtrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀλλαντέαν Ἠλέκτραν ἐγκεκαλυμμένον, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρὸς. & apud Plut. l. c. ἀργὸς. quae omnia Logicis fuſius explicanda relinquimus. V. *Creſſol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένου] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔστιν Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶδα τὸν σαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοί τινα ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶδα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοῶν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτός ἐστιν ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἦν τί σοι τῆς σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τῇ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίειαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] ἐμβλέψαι τὸ ὄψιν, καὶ χάλια συναγείρασθαι, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

[a] Τὸ τέλος] Deeſt in *F.* ſolo. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τόνε, quod non ſatis adſequor quo pertineat. [b] Παμπάνυσιν] Παμπαύνυσιν Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. *V.*

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Antilippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενον. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. facient: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. B.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σόλοικον, non σολοικισμὸν, dixiſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὗτος δ' ἦν τις φιλότιμος, inquit, ἰσταῦθα δ' ἀφιστὸς γενόμενος πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν βόλβιτον πυρὶ τὸ φαινόμενον συγχεόμενος ἐκείνῳ, οὐ μόνον, φησὶ, τούτοις χαριτίου τῷ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ δι' ἰσχνότητα, καὶ ἐλλείψεις ἢ τὴν Δίαν τολμῶσι φεύγειν, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conſtictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui molioribus adhaerent, ſed & quavis obſcuritates & elliſes, & per ſyrtem ſoloecismos, propter quos alios pudeat non pauceos.* *J. F.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, ὦ Θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς τῦ ἑλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸ ἑλλέβορον, καὶ τελείως πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ δὲν [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνα ἂν εἴη τῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεσθαι, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ὃς σὺ λαμβάνεις ὑπὲ τῆ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ὑπὲ τῆ ἀρετῆ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. ὁ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, τῦ δὲ διδόντος αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, ὡς ἐκλικὸς, ἐμαυτὸν μὲ ἀσκῶ εἶναι ὡς ἐκλικὸν, τῶν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτλω. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere:*) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud; ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*, *prodigus*) alius comprehensor (*tenax*, *avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρισῖς Edd. praeter Bt. 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνυφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. c Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. d Μόνου] Μόνου F. e Ἁπλῶς] In ora AIW. ἁπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Τουτῶν P. F. in qua prave ὃς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Petronium*. *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt σύγκοι, κατηφεῖς, ἄτολμοι, πεφειμένοι & μαλακοί, ἀπὸ τῦ εἰς γόνυ πίπτοντας: *morosi*, *tristes*, *timidi*, *remissi & molles*, *a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνὺξ, *cadere in genua*. *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Tim. c. 34. in Κατωπλ. c. 17. & Ἁλ. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quere sensum alium ex Hesychio in γνίπων. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adsentiori, nomen proprium inde facienti. Veram si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero; ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, dirigueranti. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τὐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι ϖᾶξιεχλικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον ϖλούσιον, ἐκχύτλω.

ΧΡΥΣ. Σκώπλεις ὦ ὗτ῟ ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ ϒ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, ϗ σιωπὴ, ϗ ἀφωτραφῆναι ϯ ἀφάνοιαν.

Ὁ δὲ μέγιϛον, ἣν ἐθέλω τάχιϛά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ϐ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιϛε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὠδέπως. ὁ λίθ῟ σῶμα ἐϛί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γῦν. ΧΡΥΣ. Λίθ῟ ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με ϖρὸς ϒ Διὸς, [g] ϗ ἐξ ὑπαρχῆς ϖοίησον ἄνθρωϖον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεϖὸν, ἀλλ' ἔμϖαλιν ἴϑι ἄνθρωϖ῟. εἰϖὲ γάρ μοι, ϖᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθ῟ ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθ῟ εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάϖ῟ ϯ Νιόβης ἀϖεψύχελο, ϗ ϖάγια ἦν· ἀλλὰ ϖοήσομαί γε σέ. ϖόσου ὑϖὲρ αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβαν. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅτοι ϖάντες, [h] ὃς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Παλ-

[g] Καὶ] Defuit in *F.* [h] Οὗς] Ὡς P. Margo *AIW.*

58. Περιπλικὸν] Περιλαμβάνοιμι, ϖερίχωτα. *V.*

verſiones habuere, σκιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνίφωνας ἔντας χαίρειν τοῖ συλλογισμῷ, ἤτοι τῶ χρήματα συλλέγων. In hoc enim accipit συλλογίζ῟ vellicans σύφωνας. *G.*

42. Ἐτίφους τόκους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Νιφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii eſt, ac Ἀκριτ῟ c. 27. *R. L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδίξω] Ἀποδίξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertineat. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, ὦ τὼς ὦμως καρλεροὶ, ὦ ὦ θερίζοντ@ λόγω ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ ἁλῴτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τ' καλὸν, τ' πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τ' συνετώταλον, τ' πάντα ὅλως ὠφελιμώτατον. ΑΓΟ. Ποῖ@ δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτρι@, ὠφελικὸς, ἁρμόδι@ τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλ@ μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμεν@, ἄλλ@ δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τ' δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, σῶμα, ψυχὴν, σώματι, σὺν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μακάριε· ὦ γὰ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμεν@· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, & quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *F. P.* & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *Al.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ὦ &c. c Ἔντοσθεν] Ἔνδοθεν *F.* ἔνδοθεν *Ba.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχα ἂν ἐπίοις, αὐτὸν, ἔχων ἱκανὰ πως· κἀκεῖνο εἰκαζόντ' * ἐντόσθεν τὸ κατακλεὶς σου. *G.*

Ibid. Ὠνούμεν@] Ὠνούμενος. *G.*

* Ἐντόσθεν] Legendum *ἐνδόσθεν*. *T. H.*

87. Τῷ θερίζοντ@] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντ@, i. e. *digni qui colligant manipules, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam* τῷ θερίζειν. *F. F. R.*

88. Θερίζοντ@ λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλ@ μὲ ὁ ἔντοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ὦ. *Th. M.*

96. Ἔντοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *F.* ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur *paul.* c. 3. Aliae Edd. ἔντοθι, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς ἀλαλήτους, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. ἁλφάβητον dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis inveneo, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλῶν λέγεις, quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivi.* c. 48. *F. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμεν@] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam decet.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀκούσας ἀναιρῶν τὰς τοιούτους ἐξετασίας,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? ΕΜΤ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσεις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῶν ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ ναυπηγούμενον, οὐδὲ πλοϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάσσημα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν [e] καλαλέλικται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος οὐ, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκήρυττε ταχύ. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἓν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

[d] Ἀκούσεις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. [e] Καλαλέλικται] Καλαλείπται A. P. J. Margo Δ1W.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ἢ ὁ μὲν ἐν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σίας, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin haec ratione praefectura omnes exauctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. *J.G.*

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γνωμ. c. 14. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et ſub fin. Ἴσθ. οὐκ ἂν φθάνοις πάμπολλα μάτην λέγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος] Verſionem *Benedicti. non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque · *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτον ἀνηγορμένος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιεν τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλλονται — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσουσι. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. *J.F.R.*

15. Ὅσος ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Martell.* ad *Perſ.* *J.B.*

19. Καλαλέλικται] Angl. καλαλείπται. *J.B.*

Καλαλέλικται] Ita P. Ed. *J.* & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέλιπται, minus commode. Vid. Ὄνος. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. *J.M.G.*

σὺ τί ἐπίστασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ἄλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ἐξ ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ σὺν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποθύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτου μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύναλον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ὑπολαλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθής[40] τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid noſti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

[a] Τότε δὴ] Τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. [40] Νωθὴς] Ῥᾴθυμος, παρὰ τὸ νω στρητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

[40] Νωθὴς] In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τῷ νω στρητικὸν καὶ τῷ θέω·. Θεῖν. *Solanus* στρητικὸν correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit *Etymol.* p. 608. Νωθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἀκολουμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθὴς· ὡς ἄρθω, παρθὴς· ὁ ἐστρημένος τοῦ θεῖν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſilienſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπινομὶς dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπιβάλλει αὕτη δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἰφιστᾶσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα ἀφωδιάφορα αὐτῆς, ὡδὲ ὡς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτους ἔχειν ἡμᾶς πίστεως μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπεὶ τὰς τῶν γνῶσιν * ὑποφυγγάνουσι ὡδὲ ἁλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ὑποτυγχάνουσι a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ὑποφυγγάνουσι, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex ἀφωδιάφορα, δραπέτου μεταδιώκειν, & ἁλεῖν, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur noſter. *J. M. G.*

58. Κατὰ τὸν χείρω λόγον] Adſcripſit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica ſume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obſcurum id eſt. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praeſentes. PHIL. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Deſine contra niti, & ſequere emtorem, vos autem in craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, καὶ σκώληκος ἐδὲν ἀφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ ἀφ' ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀτλικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τάργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γάρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν εἰς τὴν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπειμι. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προκαλοῦμεν. Ἀπεκηρύττειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine poſitam, nempe [Alludit λόγους ἥττω ἢ κρείττω, quos vocant.] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους ἢ πρὸς τὸ ἴσον ἀκριβοῦν. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πείσειν εἶναι δεσπότης miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum. ὁμοῦ τῷ δικαίῳ λόγῳ σὸν ἂν ἔχοι εἶης τῷ ἡμαρτηκότι. In Harmonide. ἄτιμα δὲ ἄρα σὺ ἡμᾶς ἡμῶν φαίνοις τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος eſt, quum verborum induſtria ſ. ſophiſmatibus, cauſſa infirmior fit fortior. Conf. *Aeſchin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττων autem vel χείρων λόγος, ejus, qui vincitur, etiamſi cauſſam juſtam habeat, *Ariſtoph.* Nub. 112. utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Ariſtoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγω] *Ariſtoph.* Neφ. III. 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba *Οὐδὲ ἴν τι* c. 6. omiſſa eſt nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic ſubjungimus: *Οὐδέ τι*] ait, ſic recte Angl. Cod. hanc lectionem agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τέρψις, ἀτερψία] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quaſi adjectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & ſimilia, & conjunctim legenda; ſed eruditi per ſe ejus feſtinationem detegent, ceteri vel ex ipſa verſione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ὀπίβαλλε τὰ βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τὰ ὀστράκων· καὶ σὺ τοῖς ξύλοις τὰ ἀλιτήριον· ὅρα μὴ ἀφ᾽ ἡμῶν φύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ᾽ αὐτὸν, Ὡς πήρη πήρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem ſaxis copioſiſſimis: adjice glebas: inſuper adjice teſtas. Pulſa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chryſippe, & tu. Omnes ſimul facta teſtudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hoſtis eſt, neque quisquam noſtrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, ſi unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Perſona Socratis additur in *F. H.* Fl. & *Amſt.* in nonnullis deeſt. [a] Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deeſt in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* [b] Σὺ] Addit δὲ P. [c] Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. *B2. P.* ἀρήγει *F. A1. J. S.* [d] Ἡμῶν] Ὑμῶν Fl. male.

1. Κατάρατον] Ἄθεον. *G.*

7. Πηρη. . .] Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο· ὡς πὰρ *B.* τ᾽ Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere ſuo de Sophiſtis, Creſſolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophiſta* petitum, quia Sophiſtarum illic artem *hamatoriam* dici & deſcribi reperit. Non ſatis animadvertiſſe videtur vir doctus, Lucianum ipſum hic partes piſcatoris agere, quo pſeudophiloſophos illos, voluptati ſervientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem ſuis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia eſt, quam inſurgentibus in ſe aevi ſui Philoſophis oppoſuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philoſophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abuti, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inſerviunt; quorum nonnullos aperte jam, etſi nemini pepercerit, digito quaſi monſtrat. Poſt dialogos mortuorum ſcriptus eſt. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus. Miſcellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Conſului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen verſuum numeris, quare haec non repetemus, addit ſolummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philoſophi, ſed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, ſuo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Ariſtoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, ſed melius ex Ed. *F.* quam ut eſt in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidiſſe. *M. du S.*

7. Ὡς πήρη] Alludit ad hunc Homericum verſum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πήρη] Sed numerus eſt vitioſus, & verſus ipſe vitioſe expreſſus, tam in *Pariſina*, quam in *Graev.* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum deſcribemus, ſed verſum Homeri mox ſubjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτροις] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, ſed Scholiaſtes & *Brod.* in Miſc. p. 2. c. 22. jam monuere, verſum ex Iliad. B. eſſe deſumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, poſtquam haec ſcripſeram. *J. F. R.*

10. Ξύλῳ] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philoſophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν αἰξίαν] Δίαλω. *J. Br.*

12. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριστιππε] Auctior eſt vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mſ. Gr. & P. reſtituimus. Aptiſſime autem Epicurum & Ariſtippum, utpote laboris metuentes, ſtatim feſſos inducit. *M. du S.*

14. Ἐγὼ

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? feſſine eſtis, Epicure & Ariſtippe. Certe non decebat. Sapientes eſtote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Ariſtoteles, magis accelera! Bene habet. Capta eſt beſtia. Cepimus te impure. Mox igitur ſcies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipſum mortem excogitemus, quae ſufficere nobis omnibus poſſit; dignus enim eſt, qui ſepties unicuique noſtrum pereat. PLAT. Ego cenſeo flagellis caeſum palo figi, oculos illi effodi,

ε εἰ πολε ἄλλοσε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότω ἡ ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκασε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ ᶠ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐς τὸ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὀπισπεύδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἶσῃ γὰρ αὐτίκα, οἵους τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα θανατωμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, ὃς ἂν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ᵍ ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τὼ ὀφθαλμὼ ἐκκεκόφθω.

ᵉ Εἰ πουτ] Addit καὶ P. ᶠ Ἀρίστιππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε G. P. ᵍ ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἴσως σὺ ἄκουε τὰ Πλ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐς τὸ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐς τὸ φίλος. *J. B.*

Ἐς τὸ σοφοί] Lepidiſſime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviſcentibus, inducit omnis Philoſophorum ſectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis exiſtentes, inque ipſum Lucianum, (a quo indigne habitos ſe arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propoſiti, atque adeo omnium riſui expoſiti fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philoſophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitaſſet, tandem labaſcere eos putans, Ὁμηρικῶς claſſicum canit,

—— Ἐς τὸ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. Α. vſ. 287.

Ἀνέρες ἐς τὸ φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐς τὸ σοφοί] *Hom.* Il. Α. 287. Ἀνέρες ἐς τὸ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidiſſe conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐς τὸ σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐς τὸ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐς τὸ σοφοί] *Brod.* Miſcell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Ζ. Θ. dixiſſe — μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Recte; ſed verſ. Il. Θ. eſt 174. Et Ζ. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soulio* indicato; ubi ſemper habet: Ἀνέρες ἐς τὸ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidiſſe ex Luciano, quia amat integros verſus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab noſtro citatum eſt, ſed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut ſupra πῶμα pro φρίτρη. quo *iracundiam* philoſophis exprobraret, non *robur*. Immo quaſi vanam ſine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑκτάκις] Atqui ſex tantum mox numerantur: Chryſippus, Epicurus, Plato, Ariſtoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo ſeptimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuiſſe conſtat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Ariſtippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut ſit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praeſertim cum idem Plato paulo poſt aliam ſententiam proferat ab his omnibus diverſam, & ſane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mſſ. obſervavit *Longol.* Empedoclem autem conſulentes inducuntur, ut de crateribus ſuis loquens riſum excitet. Legendum itaque cenſeo aut ΦΙΛ. aut diſtincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae ſacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti ſolitam crucifixioni, notiſſimum, vid. tamen ſ. v. *Lipſium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joſeph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τὼς ὀφθαλμὼς ἐκκεκόφθω] Hos ſolebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ὀπιπολὺ πρό-
τερον ἀποτεμόμην. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις,
δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπεσεῖν
αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττο-
σι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τι-
νὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν δὲ πέτραι-
σιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἀν᾽ ᾗ τὸ μέρος αὐτῶν
ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου
φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφε-
θείης ἔτι ὁρᾷς δὲ δὴ ἃ Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ᾽ Ὁμήρου ὑμᾶς καὶ αὐτὸς
ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ὑ
παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ᾽ ἐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι
σοφοί περ.

linguam ipſam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut diſcat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque diſcedat.

3. LUC. Minime vero: ſed per Jovem ſupplicum praeſidem mihi parcite. SOCR. Decretum eſt. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris ſunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis ſupplicabo: reverebimini forte verſus, neque adſpernabimini conſuentem carmina.

Quem capitis bonus eſt donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim ſapientes munera ſpernunt.
PLAT.

[a] Ἔτι πολὺ] P. nil mutat Fl. [b] Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμόμην] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τοῦ *prius* ex praecedentibus. Quod prorſus non placet, quum in Grǽcis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*, in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Jovem*, quum debuerit *ſupplicum praeſidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & ſeqq. Orphei mors nota. Sed verſum, quem affert, unde habeat, non liquet, niſi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Eſt autem *Euripidis* ſenarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica ſunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Miſc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus, quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116. ubi noſter id uſurpat. *M.du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. verſione hoc verbum plane omiſſum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obſecro per ſupplicem Jovem*; ſed Graeca expreſſit Cl. *Geſn.* non viſa manu *Soulii*, quae, *per ſupplicum praeſidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et ſic ſaepe video illi cum noſtro convenire in verſionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραρεν] Vid. & Καθαρτ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτε ſubjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρέως υἱὲ σύ θ᾽ ἄξια δέξεσ ἄποινα &c. vers. eſt 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Pariſinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ᾽] Cento hic ex locis in margine adſcriptis confectus, non ſine falſa additione, qua Philoſophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Λ. 131. *M.du S.*

42. Μὰ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua,
Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

LUC. Vae mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occidiſtis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν δ' λέξας, ἐπεὶ ἶκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τ' κακῶν. ὁ μὲν Ὁμηρος ἡμῖν ἄπραχτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅτι τὸν Εὐριπίδιον δή μοι καλαφθικτέον· τάχα γὰς ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

[d] Μὴ κλεῖναι τ' ἱκέτιν· ὃ γὰ θέμις κλαπεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δυνὰ πάσχειν δυνὰ τὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ὧν ἔκαλι ῥημάτων κλείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων τομάτων ἀνόμε τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλινῦναι, ἡ εὐδεμία μηχανὴ [e] τῦ ἀλφυγεῖν με, φέρε, τῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. Ba. H. Fl. J. [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. [e] Τῦ ἀλφ.] Sic ſola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοι πφ.] *Lucianus* e ſuo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forſan λόγιας. vid. Ἡσ. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Eſt hic & Homeri verſ. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, neſcio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perſpicuum eſt (ait cl. *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum ει etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad verſ. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negaſſet, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus eſſet, pluribus redarguitur teſtimoniis a cl. *Jenſio* ſingulari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δυνὰ] Expreſſit *Livius* poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi paſſim. p. 307. A. τύ μ' ἕκατι κτεινεῖς. *M. du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic ſenarius leviſſima trajectione. Νὴ ὧν ἕκατε ῥημάτων με κτενεῖτε. Patet ex reſponſo, verſum hic eſſe debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτενεῖτέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφρ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ ἀλφυγεῖν με] *Nullum mihi reſtat refugium*; ſic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τῦ ἀλφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τῦ ἀλφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. *Εἰ δὲ κἀκεῖνα προσδλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ λαθεῖν αὐτὴν; Si vero etiam illa te adſpexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes?* *Homerus* Il. I. vſ. 248.

—— οὐδέ τι μῆχος
Ῥηϊδίης κακότητος ἔπ' ἄκος εὑρεῖν ——

Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Noſtro in Pro Imaginib. c. 24. ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ ἡ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non poteſt, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ & πρὸς τῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Quid fieri poſſit, quo minus & in eo videantur illi male conſulti?* Sed & in his locutionibus τῦ intelligitur. Porro pro ἀπήνεγκα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi teſtatur

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμᾶς [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅπῃ θανάτῳ συνελήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἅ τινα μὲ εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρθυες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥστε ὥρ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλθυθέρους. ἐφ' οἷς ἀγαναχτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ὅπῃ σὲ, παραιτησάμενοι παρὰ ὀλίγου τὴν Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτοσὶ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατ' ἀξίαν. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λαΐνου ἔσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ὅσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ἂν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκείαν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῆς ὑπερηθυμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκλεῦντες· ἦν ἐμὲ ἀποκείνητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Καχοὺς L. c Σου λόγους] Σολλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθετε] Ἢ μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθοιτε. f Λαΐνου] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀνήκεστα. V.
71. Παραιτησάμενοι] Παραιτεῖ ὦ θρασυκαλῶ, συγγνώμην αὐτῶν. V.
Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ * Ὀρφέα. G.
* Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc inscite intrusum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. J. J.

Ibid. Τῶ ἀλφυγεῖ] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. *Mer.* c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10. εἰκ. c. 1. & κατάπλ. c. 4. M. du S.

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. J. B.

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mſ. εἴπατέ μοι, εἴτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε *dicite mihi, qui estis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excepta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους σολλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ad h. l. J. G. G.

Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. Λ. 137. — ἀμειλίκτου δὴ ἔπ' ἄνευσαν. M. du S.

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. J. B.

72. Ἐκί-

bis laboris fuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

ε ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γὰρ μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναιδείας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει ἀμελέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλὰ λογῇ πρὸς ἡμᾶς ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καλὰ λελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν μελιττόμενος, καὶ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἵ τοιαῦτα ἐξηνθηκότα ποικίλα, καὶ συλυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξαθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου· ἔοθ' ὅστις ἦν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. h Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H.* B2. Fr. *A. S.* Fl. Sed καλὴγορίας. *J.* & Angl. k Οὕτως] Οὕτω S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam ſervant. l Καλαλελοίπατε.] Καλαλελοιπότ. *J.* m Παραλαβῶν] Λαβῶν P. n Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

71. Ἐπίκαρμον] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων; ἐγὼ, &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. *Socratis* nomen ex Mſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile delitescat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμ.] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad *Tim.* c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοὶ ἀδικ. 154. 7. *M. du S.*

81. Λαΐνων ἴσως] Iliad. 3. v. 57. *J. B.*

Λαΐνων . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λαΐνων] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero. *J. F. R.*

88. Μὴ τὸ τῶν] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. *J. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καλὴγορίας. *J. B.*

1. Καλαλελοίπατε] Ita omnino pro καλαλελοίπ. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κἂ τὸν Θάμυριν, [b] ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀνταῴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοκῶν ὅτι τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, καὶ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ὂν τοῖς πράγμασι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβών, κατ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς τοιαῦτα ᾠδὰ σοὶ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφίγε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτων, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι γε τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκρι-

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

a Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. b Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. c Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. d Ὑμῶν] Ἡμῶν Ƒ. ὑμῶν recte H. B2. Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ διαλεκτικὴ κίχρηται τῇ πίστει αὐτῇ δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τῶν καθόλου τὰς πίστεις ποιοῦνται. G.

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. G.

* Ὀργίλως] In V. erat . . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τῶ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut littera ρ sit in media O (Θ). M. du S.

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. Ƒ. B.

Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοκῶν ὅτι τῆς τοξικῆς. Th. M.

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν χρημάτων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. Ƒ. F. R.

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. M. du S.

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. G. C.

Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. M. du S.

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. M. du S.

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Ƒ. B.

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. T. H.

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰς ἐγκλήσεις. κἂν μέν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφίξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus cri-*

Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem eſſe & cauſidicum & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [c] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι καθηγορήσατε μοῦ ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄν [f] εἰ μέν τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο ἐμοῦ γιγνώσκοντος τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι [h] μοι οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἴππον, ὡς παραμυθούμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά τε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ πράττεις ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαῤῥεῖτε τούτου ἕνεκα· ἐδέτα τοιοῦτον ἀγαθὸν

e Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. f Εἰ μέν] Ἢν P. εἰ μέν. Fl. g Φαίνωμαι] Sic P. Ba. & Genſ. Reliqui vitioſe, φαίνομαι olim ediderant. h Μοι] Mu Angl. Rel. Edd. μοι.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἴππειον] Ἐς πεδίον τὸ ἴππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ἀπορίαν λοχώντων καὶ ἄπειρον. τάδε ἐστὶ μάγια καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σοφιστῶν ἢ τῶν ἐπιζητούντων δυάρμενος, οὐ πανταλλαντόπωλος † ἵππον πεδίον, πρὸς τὸν οἰκεῖον ἐπιδείξας ἀγῶνα ‡ ὠθούμενος ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχῳ σίκυε γαλῇ, καὶ λοιδορήματα. V.

56. Παραμυθούμενος] Ἐξαπατήσας. V.

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoſcunt C.

† Ἵππον] Ἵππου legebatur, ſed Du Soul u. in ον. mutavit.

‡ Παρόλλυται] Ita manu ſua correxit M. du S., cum in impreſſo Graev. legeretur παράλλυται. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ις & ισσω communiter accipiunt. J. F. R.

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. deſiderabatur.

¶ Βατράχῳ] Verba duo ſequentia σίκυε γαλῇ, in Impr. omiſſa addidit. M. du S.

erimina me defendem; denique ſi qua in re viſus fuero injurius, idque de me judices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo. J. F.

52. Ἀφήσουσι μοι] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μοι & ſic Interpres. J. B.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἴππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππου εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους.] A. V.

Ἐς πεδίον τὸ ἴππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Euſtathium affert hoc enodantem. *Theſ. Cr.* II. 501. M. du S.

Ἐς πεδίον τὸ ἴππον] Remittit *Stulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miſcel. P. 2. c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem*. Eraſm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Euſtathius*: Ἵππον εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις ἐπὶ ἵππου νοήσῃ, ἐξεφωνλίζετο ὡθούμενος τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζων κατὰ τοῦ ἐλέγετο. J. F. R.

62. Θαῤῥεῖτε] Lucianus itaque ubi poſtulaſſet aliquem ſibi dari judicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet, pro-

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γάρ, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, καὶ δικάζεσθε· ὑδὲν ὑδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ἐπιφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ἅ, τε καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ [a] δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ καὶ [c] Μελίτῳ περὶ τοῦ ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ὅτος τεθνή-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi ſuum vendat, eſſe velim neminem. Videte enim, ipſam vobiscum Philoſophiam judicem vobis ipſe fero. PLAT. Quis igitur accuſet, ſiquidem nos judicaturi ſumus. LUC. Vos iidem & accuſate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum juſtitia cauſſae ſuperoro, & ex abundanti cauſſam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari poſtulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adſumta Philoſophia audiamus, quid cauſae dicturus ſit. Indicta enim cauſſa damnare noſtrum non eſt, ſed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occaſiones volentibus male de nobis dicere, ſi indicta cauſſa virum lapidemus, idque homines gaudere nos juſtitia profeſſi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accuſatoribus, aut de his, qui tum erant judices, ſi hic ne aqua quidem

[a] Δίκης γὰρ] Poſthaec verba τιμωρήσασθαι inſerit *Pell.* reliquae. [b] Παρέξομεν] Παρέξωμεν. *F.* Sed vulgatam tuentur [c] Μελίτου] Sic *H. B2. Fl.* recte. alio loco Μίλητος mendoſe ſcribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γὰρ] Προσυπακουστέον κατεψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῇ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. *V.*

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολεύσαντες. V. *M. du S.*

probaret, Plato totam hanc judicis poſtulationem ſuſpectam facit, aitque Lucianum in cauſis judicialibus verſutiſſimum ſimul & verſutiſſimum, aptum ſatis eſſe circumſcribendo & corrumpendo, quicumque ipſi daretur, judici. Ad id reſpondet Λυκῖν. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ὑδένα τοιοῦτον ἀξιωτὸν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione peſſime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem diſtingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ὑδένα τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulſum, & ſequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne eſtote ſolliciti. Neminem ego talem conſtitui mihi poſtulare judicem, qui ſit ſuſpectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem diſpoſuimus, deprehendimus poſtea haberi in editione Florentina, niſi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte ſervant, eſt omiſſa. Mira profecto Interpretis prioris ſocordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Noſtro alibi uſurpatam, non melius obſervarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati ſuae reddere non potuerit. Jam ſupra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παιδὶ γάρ μοι ἐστὸν δύω καλώ. *Ne ſis de hoc quidem ſollicitus: ſunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ὦν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθώ. οὔκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖν, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ὦ φαῦλόν μοι ὑποπτεῦσαι ἔχων τὸ ἀπολογίσασθαι. *Ne ſis, mi Lucine, magnopere de hoc ſollicitus; quippe qui non futilem me defenſionis tuae habiturus ſis aſſorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖται τούτου γε ἕνεκα. ἀγὼ

dem attributa (& clepſydra) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philoſophiam. illa judicet, & nos ſententia illius ſtabimus.

11. LUC. Euge viri ſapientiſſimi, meliora iſta & magis legitima. Verum lapides ſervate, uti dixi, opus enim paullo poſt illis erit apud tribunal. Ubi vero Philoſophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius conſuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas ſubmittentes, qui ab illa ſe venire dicerent, putans hos ſcire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non reſpondere mihi, ne ignorantiae ſuae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonſtrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus ſum, firma cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe, idque colligebam ex multitudine

ξῆλαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαβών. ΠΛΑΤ. Ἄριστα λέγεις ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ὅπῃ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, ἣν ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ψηφίσηται.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔχει. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τὴν δὲ Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γοῦν οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια πεπεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμην εἰδέναι αὐτούς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν [e] καὶ σήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἐν ὅπῃ τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *Ba.* & *P.* &c. [e] Καὶ σήμερον] Sic etiam *H. F .l.* & *P.*

86. Ὕδατος μέλαλαβών] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπίσχειν βουλόμενοι τὰς ἀπιρρύτους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ ἀφ' ἑνὸς ἀφιστάμενος § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἴσχειν ἐς οὗ ἀρχῇ τὸ ἀφίστιος τῇ ¶ κρουσίσκου ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λήγειν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ἔστι δὲ ὃν πρὸς τὸ μέτρον τῷ ὕδατος †† λόγον ποιούμενοι, †† συντέτμηνον ἐς ἀκοὴν τὴν δημηγορίαν· οὕτω παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος] Τῇ δικαστικῇ ὕδατος πρὸς ἃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic ſimile ſcholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervare eſt, quo fit, ut credam duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρέκλων. V. *M. du S.*

¶ Κρουσίσκου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κωτυρίσκου. Recte quidem ſe habet correctio, ſed vellem addidiſſet, qua auctoritate facta ſit, quum altera lectio non tamen fuerit plane abſurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod ruſus mutavit manus *Soulii*. Sed quum ſaepiſſime in marg. teſtetur, ſe ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxiſſe, etiam reliqua pleraque inde eum hauſiſſe credo. *J. F. R.*

†† Συντέτμηνον] Ἐντέτμηνον legebatur, noſter vero *Du Soul* adjecerat *sum*. Ita ut legere poſſis *συντέτμηνον* vel *συντέτμηνον*; ſed poſterius eum voluiſſe, facile eſt conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ἢ δημοσαίμιλλον ἄν, &c. *J. F.*

Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jenſius* juſſit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariſſ. *Hemſterhuſius*, *Dukerum* conſulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed eſt p. 532. n. 37. ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἐπὶ περιουσίας, *ex abundanti*, ſive, *plus quam opus eſt*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, eſt ei locum dare dicendi & cauſam ſuam agendi, ad aquae enim menſuram certam oratores dicebant & clepſydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipſam*. Vid. *L. Bos*, Obſ. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐτελῶν, καὶ φρονήματικῶν τὸ πρόσωπον. μετὰ τούτων ἐν ξυμπαραδυσθείς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄρτι· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπιρρύθμιζεν, ἀλλὰ καλέ-Φάνη μοι αὐτίκα καὶ τὸ ἄφιλον δοκεῖν τὸ κόμης ἀκαλλώπιστον ἔουσα, καὶ τῇ ἱματίῳ τῇ ἀκαβολήν ἀνεπιδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθηρατεύτῳ δοκοῦντι προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φῦκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] ὡδηκαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, & vultu acriorem cogitationem prae ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipſe intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad ſimplicitatem quamdam cultus expertem ſe concinnaret. Sed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque comas, quas negligenter ſolutas videri volebat, inornatas reliquiſſe, neque veſtis amictum ſine adfectatione compoſuiſſe. Manifeſto autem iis ſe rebus exornaverat, & ad decentiam, aſſimilato illo cultus neglectu, uſa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique ſe ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, ſi quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adſideret, pau-

a Ἀφιλὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in edit. novis & antiqq. Sed ἄφιλὲς recte P. L. & J. Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φῦκος.] Deeſt in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥήματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abeſt a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀκαβολὴν] Περιβολὴν *G.*

20. Ἀθηρατεύτῳ] Παιδιαλῶς καλλιτεχνημένῳ. *V.*

22. Ξυμπαραδυσθείς] Emenda ξυμπαραδυστὶς. *J. Brod.* in Miſc. *P.* 2. c. 22. Sed ſic jam habuere Edit. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βοιωτὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

24. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etſi in modum quam maxime opportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſtne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime opportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφιλὲς ἐ ἀκόσμητον, & verte: *ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut viderentur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφιλὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa ὑποδήματα χρυσᾶ ἢ πλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερος, quam quod in editis circumfertur, ἢ ἐγχέλειον παχύτερα. Sunt enim τὰ πλοῖα & ὁ πλοῖος vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II. Ἑλληνικ. οὐκ ἔστιν ὅπως τοὺς δεδεμένους πλοῖοις δήσαντες ὡς ἀνδρα-

δίσκον, ὅτῳ κἀκεῖνοι ὑμᾶς ὡς δεδεμένους τῷ ἑαυτῶν δήμῳ οἴσονται ἀπόντες. *Sicut qui mordent canes vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos poſtquam tradiderunt populo iſti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Euſebium* Hiſt. Eccleſ. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* eſt *boia: Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφιλὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis eſt ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione poteſt. *M. du S.*

Ἀφιλὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἄφιλὲς. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι ἐ ψιμύθιον ἐ φῦκος ἐ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Abſit ut credamus id poſterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' ὅτῳ πεπλασμένῳ χρῶτι, μηδὲ τοιούτοις ἐπιτετριμμένοις χρώμασι, καθάπερ ἐς ἄλλοθι ἐπιτήδειόν τινα. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον ἐ φῦκος] *Bened.* vertit, *cretam & fucum.* Sed, *ceruſſa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admo-*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

οἷον, τὰς πέντητας τ' ἐραστῶν οὐδὲ προσέχειτε. πολλάκις δὲ γ' γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἐώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι πόδας ἔ αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, ὑ τ' ῥινός, ἀλλὰ γ' ὠγωγῶ, κ' κατ' τ' Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τ' Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲ ὀρθῶς ἔλεξας· ὑ γ' πρόδηλον οὐδὲ τᾶσι γνώριμον ἡ θύρα· πολὺν ἀλλ' οὐδὲν δέησει βαδίζειν ὅπῃ τ' οἰκίαν· ἐνταῦθα γ' ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς εἰπατήσειε κ' ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γ' σημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγχέλεων. *g* Αὖ] Ἦ *J.* Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. *h* Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Flavii vulgatam ſervant *H. P.*

29. Ἐγχέλεων] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡς ἀπὸ τὸ τὸν αὔρᾳ κεντεῖν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῶν κεραμέων κεραμεικὸς γενικῶς, γένεται κεραμεῖκος ἢ συναιρέσει κεραμικὸς. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ποικίλης τῶν τοίχων ζωγραφίας. *V.*

* Athenaeus] Athenaeum legebatur in *Engr.* ſed *ae* in *oe* mutaverat noſter *du Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἐραστῶν ſuſtuli, & poſt κάλλῳ poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic ἐς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τῶν Πλάτωνος εἰς τὸ ἄγαν σκυθρωπὸς. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οἷαι πρωΐ λιπαρεῖς] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. *Ael. poiik.* c. 1. *Eurip.* Kuk. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* deleverat ἰγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepeliebantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adverſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſanias. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] προσίσιν. ὁρᾷς τὸ κόσμιον τοῦ σχήματος, τὸ προσηνὲς τοῦ βλέμματος, τὸ ὅπως σωφροσύνης ἤρεμα βαδίζουσαι; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ἑρῶ. accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσισιν] Προσίρχει P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνὲς] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσισιν] Angl. προσίρχει. *J. B.*

43. Ἤρεμα] *Compoſite.* *J. B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ἑρῶ, inquit Λυκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀταξολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐν αὐταῖς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ μὲν αἴθριον, οὐκ εἰς ὕδατος ἄγνον μάλιστα, λίθων πλακὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πέριξ ἄφατα συνεφόρουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Veneream nobis adſpirarunt auras; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλιγκοτίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐπιτηδεύσασθαι θέλουσιν, εἰς ἃ τὴν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἁμαρτίαι (ἡ Παρασιτικὴ) δεδιῆχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καθ' ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ἔτι γε πρὸς ἐμὲ ὅτῳ πειθῶ ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim* (cognoſcentem) *apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μίας, καὶ ὁμιλήσας καλῶ ὄντι ἐν νέῳ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς ἐν ἀθύμοις, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνωμαλόδους, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φόβον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλοὶ μὲν ἦν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπῄρθησαν. ἐν δὲ τοῖς ἐκείνου. Poſceretur ἐκείνῳ, λόγῳ nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ οὐ τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἴσχοντα ταύτην, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνου &c. Reiiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. Ar ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε χῆμα, ϗ τὸ βάδισμα, ϗ τ' ἀναβαλήν. καίτοι μία [b] πάντως ἦγε ἀλη-

[b] Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οἱ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt οἱ τούτοις, illa τελεία στίγμη, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt οἱ χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me aſſerre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

——— οὔ τι μὰ ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ———

Notat id eſſe σολοικισμὸν τῷ ποιητῇ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἰμεῖ καί σε ———

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχίων πλαγίοιτε κεφαινῷ
Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἰκέσθην ———

Nimirum πλαγίοιτε poſitum eſſe pro πλαγιῶσαι. Et certe hoc, vel in duali πλαγιέσθαι, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλαγίοιτε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

——— Τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo ——— τῷ δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὰ ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ὦτα Ἐλλαὸς περφύρεος θάνατος ϗ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφίτερος, ἑνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῶν μὲν δὴ μοῖραν θεῶν χρειώ τε πεφῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας ———

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγοντας (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χρειὼ μιμνᾶσθαι) ———

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῶν. Sed vero ſicut ἄγοντας, ſive ἔχοντας, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur. *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῶν μὲν δὴ μοῖραν θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πεφῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Ἀλλ' τοι φίλον ἐστὶν ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν ———

Hoc eſt, Ἀλλ' τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμοῦ, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadverſſe *Ferem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἵκεσθαι ἐπὶ σφία ———

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ ὃ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄλλω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αἴθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γῆν ἐοικατε. ἢ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ τῶν [a] λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλος ὄντως; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος ὃς σὲ ἱερωτάτην,

vera quidem Philoſophia. PLAT. Recte. ſed cum loqui incipiet, ſatis ſe ipſa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chryſippus apud ſuperos, & Ariſtoteles, & reliqui omnes, ipſa diſciplinae meae capita. Quid vos rurſus in vitam? numquid adverſi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis eſt quem captum hic ducitis? furne veſtium eſt, an homicida, an ſacrilegus? PLAT. Et quidem, Philoſophia ſacrilegorum omnium ſceleſtiſſimus, qui ſanctiſſimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & Angl. Edd. τις. b Λωποδύτης] Τομοφόρος P. Angl. L. vel τομοφόρος. Sed Edd. vulgatam ſervant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philoſophis adiit Lucianum, qui ulciſcerentur maledicum. G.

Ait illud σφίσι ſe non ὑγιῶς habere; convenire enim σφῶν tertiae perſonae; hic autem ſermonem fieri in prima; quare debuiſſe Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magiſter: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστος ἐὸν σφέας ——
Redeamus quisque ad ſua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notiſſimo, modo dicens,

Quisque ſuos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non ſcriptor frequentiſſime utitur. Similiter iniquus eſt Scholiaſtes ille in *Apollonium*, ubi in verſu 893.

Ῥεῖα δ' ἂν ἐοῦ ἐ ἀντίφρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἐοῦ de ſecunda uſurpari perſona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἐοῦ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis perſonis uſurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis eſt πάντων, mendoſe. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos ſaepiſſime *Principes* philoſophi illi illuſtres audiunt, praeſertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris cauſa compellat, ſed *ſummam & Epitomen totius ſuae diſciplinae: ipſa diſciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. uſurpat iterum Συγγρ. c. 28. & N. A. XX. Haec cum ſcriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatiſſimus, *de Nat. D.* initio; cum perobſcuram eſſe dixiſſet *quaeſtionem de natura Deorum*, ſic pergit: *De qua tam variae ſunt doctiſſimorum hominum, tamque diſcrepantes ſententiae, ut magno argumento eſſe debent CAUSSAM PRINCIPIUM Philoſophiae eſſe ſcientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *cauſam, id eſt principium.* oſtenditque pluribus, qua ratione *Scientia* ſit *cauſa* Philoſophiae. Sed nihil haec ad rem: *imo* Ciceroni contraria, qui quidquid demum ſcripſerat, ſtatim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe.* Fulvius Urſinus a Mſ. ſuo haec verba abeſſe ait: *Cauſam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego ſic emendo: *Caſſam Principum Philoſophiae eſſe ſcientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philoſophica legerunt, ſolere eum Philoſophos celebres *Principum* nomine inſignire: exſtantque illius rei in hoc ipſo libro exempla: nec de eo laborandum eſt. At inſolita forſan videbitur locutio, *caſſa ſcientia.* Eſto: at certe rei accommodatiſſima. Et, ſi vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipſo *Cicerone* poſſem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de ſumma atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus ſatis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus eſſe arbitror; quum Clar. *Davieſ.* ex Mſ. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Cauſſam, id eſt principium philoſophiae, eſſe inſcientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inſcientia* ſit τοιοῦτόν τι philoſophiae, ut ait *Nemeſius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τίς ὑμᾶς] Angl. τί. *J. B.*

54. Λω-

ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, ϗ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τὶ ϖαρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς [c] καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσαλε λοιδορησαμένου τινὸς, ϗ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα ϖρὸς τ' κωμῳδίας ἀκίνησα ὄν Διονυσίοις, ὅμως Φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι, ϗ ὅτε ἐδικασάμην, ὅτε ἠτιασάμην ϖροσελθεῖσα· ἐφίημι δὲ ϖαίζειν τὰ εἰκότα, ϗ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅϖερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσϖερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεσίλλει, ϗ φανερώτερον γίνεται.

[c] Καταλελοίπαμεν] Nihil mutant *M. Ba. F. Fl.* [d] Ἀποσκώμμον] Ἀποσμώμμου Mſ. Gr. Ἀποσκόμμου. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ σκώπτειν τοὺς ϖολίτας † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τῷ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος ϗ φθινοπώρου· ἔαρος τὰς μικρὰ Διονύσια, φθινοπώρου δὲ, τὰ μέγαλα. *V.*

* Τοὺς] Omissum in edit. articulum addidit *M. du S.*
† Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ϖολίταις κωμῳδοῖς. sine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λυπωδίνης] Angl. *tumbowich*. Has voces interpretantur *Pollux*, *Hesych.* *Suid.* copiose. Interpres *Demosth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσϖερ τὸ χρυσίον ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεσίλλει] Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeso, quid hinc distat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc inciſum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectissime annotavit pater [Vide *Casaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum scilicet, unde discimus aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτειν, ut *Strabo*. *J. G.*

Ibid. Ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι] Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅϖερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσϖερ τὸ χρυσίον, ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀπεσίλλει, ϗ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a scommate. sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum incidituir, clarius refulget, fitque splendidius.* Quid hoc *aurum*, *quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est *aurum incidere?* Κόπτειν est *ferire*, *signare aurum*: & κόμμα est *signum in nummo percussum*; hinc numisma ϖονηρὸν κόμμα, quod aliter dicitur ϖαρακεκομμένον, *malae notae*, *nummus adulterinus*. Hic tamen κόμμα est *ipsa percussio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi*: legitur autem pro ἀποσκώμμον in Mſ. ἀποσμώμμον, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum detersum ipsa percussione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Mſ. scripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμώμμον] Hanc scripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσκώμμον recepimus. In P. ἀποσκόμμου mendose. *M. du S.*

Ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι] Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποσκώμμον] Ἀποσμώμμου. *M. du Soul* in textum recipi jussit; Ego vero propter consensum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* sensum probum ostendat. *J. F. R.*

φίλει, ἢ φανερώτερον γίνῃ. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι ἢ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχοιτε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην προσλαμβάνομεν, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φήμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον εἴα ἔλεγεν [b] ὅπως ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης ἐνδεῖ [c] ἀπολογουμένου ἀποκτενεῖτε; δῆλον γὰρ ἔσται εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὰ πᾶσιν ἀνεθαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δικῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκης. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτό, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ ἡ μόνη ταληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κῆρυκι μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰδὼς αὐτῆς τὸν λόγον. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ φιλοσοφίαν ἔτος γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ὅτι τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρθη κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς ἀπολογεῖσθαι ἀκόντων. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καλαφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ofieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronunciabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλεν Fl. H. P. Sed J. Διήγγελον. b Ἔπειτ'] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογουμένου] Sic J. P. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν Angl. P. e Δικῇ] Ὅ σοι ἂν δικῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δικεῖ Fl. f Ἐξεύρῃν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mf. Gr. Nihil mutant Edd. sed εὑρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τῷ λόγῳ τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I. 7. J. F. R.

72. Ἄγχοιτε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ὅτι εἰπεῖν τι θέλων. J. M. G.

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμιος, εὐπλεια ἀντὶ τοῦ πολίτης. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. *Eust.* ad Iliad. 1. Inter. *Aristoph.* alii. J. B.

75. Ἔπειτ'] Alibi apud hunc & Demosthenem πειτ'. M. du S.

80. Καί σοι ὅτι ἂν δικῇ] Angl. ὅ σοι ἂν δικῇ. J. B.

83. Ἥκιστ' ἐ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mf. ἥκιστ' ἐ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο· Inferius οὐ τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcila*. J. G. G.

Ibid. Ἐξεύρῃν] Mf. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἐξεύρεῖν. Vide tamen infra c. 45. ἐξεύ-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν αἱ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγομαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

[b] Παιδία] Παιδὰ male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. in *P.* Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte L. Edd. male ΦΙΛ. [i] Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. [k] ΦΙΛ.] ΦΙΛ. P. L. [l] Ὡς] Deest in Fl. [m] ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. [n] ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. [o] ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

Ἡσύχιος eodem quo hic, sensu L. ἀνδρῶδ. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G.C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fulien.* ad *Dionys. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* *J.B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pausan.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apost.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnas.* c. 19. *J.F.R.*

96. Ἐκ περιπάτου] Conf. supra Ἐκτοπ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis assecla* dixeris. Probabunt itaque, sat scio,

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιον τοῦτον ἀνθρω-
πίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύον-
τα ὅτι μηδεμιᾶ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι
δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτοῦ παρείμε-
νον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω
δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. εἰ γὰρ τοῖς
τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέοι μοι,
ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγ-
κτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις,
ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγ-
καιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τ ἀπόδει-
ξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεὶ δὲ πάντες,
ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τ δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαίρισέ σε καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τ Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηταί ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

a Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* b ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed φῶς μωμοσκόπε. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δῶρον οὐ τὸ τυχὸν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτους] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id sit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτους] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Δοκιμάζω τὸ τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἁλίσκω. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀριστ. *L.* recte. pro reliquorum Librorum Ἀρι. *Fl.* A. tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ. .] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Demochares ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienses legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dixit*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gra-* „ *tum?* Excepit Democharen: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐπιφρατιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σύρ (sirei scilicet) ὦ Φιλοσοφία, τ ἐκ Βιφρατιδῶν. Conjunctim legendum ἐπιφρατιδῶν, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ Βιφρατιδῶν. *J. J.*

Ἐπιφρατιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum Gron. (licet omnes quas

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hác una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentis N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δικῶς παιπεργός ἔσι, ᾗ κολακικός ἔστε σοφιστεύσει αὐτήν. [c] ΑΛΗΘ. Θαρρεῖτε· εἰδὲν ὑ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρόσης. ἀπίωμεν ὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος ὗ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπθυφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; ᾗ γὰ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧτλον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, ᾗ ἡ παιδεία οὐ χὶ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, εἰδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, εἰδ' εἰ ἡ φωνὴ βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ ᾗ δικαία φαίνοιτο ὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γὰν τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰ ἐπίσασθαι τοῦ-

[c] ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. [d] Ἐπθυφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. [e] Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲ γὰ Ἀρατὸς ἦν, Ἑλληνικῇ παιδεία τοσοῦτον δόντος ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλὰδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. ᾗ Ζήνων δὲ, ὁ τῆ τοῦς κοσμήτορας τι [f] καθηγητὴς ὢν Κιττίου τῆ Κύπρου [*] ἀφικτο, ᾗ δὴ ᾗ [†] Κράτην [f] Χρύσιππον ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, ᾗ μάλιστα Χρύσιππον. ἀμίλει δὲ [f] Ἀριστίλας Σταγειρίτης, ᾗ Δημόκριτος ᾗ [‡] Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' εἰθέτου ξενίας διώκων, ὅτι μὴ ὢν μέσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες ἱρίσκοντο. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς ἐγγὺς Ἕλληνας [§] παρδιδαιμονότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

[*] Ἀφικτο] Ἥκατο. V.
[†] Κράτην] *Crator.* C.
[‡] Πρωταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*
[§] Παρδιδ.] Παραδιδαιμονότες editum erat, sed ex V. correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππον, *Orig.* c. *Cels.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ ἐ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σόφος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπθυφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιυτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν οὓς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὑπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; ἀ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀληθινὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλάκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τοῖς φιλείοις συγγενῆ. πολὺ ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτης ἄξιοι τὴν τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, χιλιαχισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπὲρ ἀληγίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. ἓν γὰρ αὐτοῖν καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ ἀφαίρει τὰ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύ' εἶναι δοκεῖ

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. B2. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τὴν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δίκαιον ὡς δίκαιον ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ λπὸ . . . . νοσηρὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ γνώσεως καὶ φθορᾶς, μαιώσεως δὲ αὐξήσεως, καὶ τοῦ διδασκαλείου, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο δὲ φησι πρὸς τὸ Παρμενιδείου ῥῆ. § Διατιθέμενος . . . τοῦτο] Corrupta haec.

* Ἐχρῆν] Ἔχρην accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgata Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed corrigendum. M. de S.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt eſſe & illa & ista.* Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποι φασι, *ferunt homines*, καὶ ἴσα καὶ *illa eſſe ejusdem.* Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε ἃ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. *Et haec & illa indicant ejusdem hominis* ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γὰρ ἐστὶν (ſc. τέχνη) δύ' εἶναι δοκεῖτε. H. V.

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P. ſed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Matthiae *de dialect.* p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod *articulus* τὼ in *duali* ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad *Sophocl.* Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀφαιτικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τὴ τῇ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἐπὶ εἰπεῖν ὦδε· πῶς λογισμοὺς τὼ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad *Hom.* Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲ χεῖρ' ἐν Λίτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλεωνᾶς. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex *Xenoph.* & *Thucyd.* jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & *Luciani* item ſemel alibi. J. F. R.

85. Προ-

dnae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

σθαι. ΛΟΥΚ. Ἀμεινον σὺ ταῦτα τὰ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, παρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆ Πολιάδι δικάζωμεν· ἡ Ἱέρεια δ' ἴσως ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ τῆ ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὀπιορκούντων ἀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἄτα δὴ ὑπίσσοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατοῦμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρεσθε τὴν κατηγορίαν,

---

δ Ἐπίσκ.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. ε Καὶ] Καὶν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* ζ Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. η Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκῇ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. τῇ καιρὸς. G.

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: ναὸς *cellae*. *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδι] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva*. *J. Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. ſ. ὃ Πελλὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος οὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. *Zoëg.* c. 4. *M.du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J. Br.*

94. Σὺ προθεῖσα] Proverbium, *Minerva ſuffragium.* *Th. M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Herod.* Vid. etiam Ἀρρ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M.du S.*

Ibid. Τῶν σκοπῆς] Ψῆφον. *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J. Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῶν ἤδη καθήμεθα. *Th. M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M.du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορῆσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκῇ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσειν] Hoc ex Mſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M.du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo*: qui in *obſerv. Crit* in Herodot. l. IX. p. 5. Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Καλλιάλεια ex uno Mſ. in τίσεσθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

ρίαν, ϗ διελέγχεσθε. εὖ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὲν τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, ϗ καλλιφωνία δεινῶς Ἀτ̣τικὴ, ϗ τὸ κεχαρισμένον, ϗ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, ϗ τὸ ἀκριβὲς, ϗ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἀποδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, ϗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, ϗ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ὑπόπτευε οὖν ϗ [f] τὰς εἰρωνείας, ϗ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα ϗ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ καὶ εἰνό τινι ἐμβάλλειν, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλήσιον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ ἔστιν ὑπόχρη τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. R E V. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ ϗ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας ϗ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. b Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσασθε uno verbo J. alii τι pro τὸ. c ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. de Soul.* d ΧΡΥΣ Σοῦ] Aberat haec perſona a *P. J. H.* &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. e Προσηγορίαν] Προηγορίαν J. Sed prius P. F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* f Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. J. & *H.* g Συνεχῆ] Ita ex *S.* & J. dedimus. Edd. *H. P.* male σωνεχῶ. h ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* i Διογένη] Sic Edd. *J. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προσηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰκτῶ ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀκτίνεσσιν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: λάμπουσιν. ἀποδώσουσι — ϗ ἀφίσεις χρείαν παρέχει τῷ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμαχησάμενος — ϗ συλλήψεσθε, quod Clar. *Jenſ.* tamen in -ήσεσθε mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σοῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. de S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία ϗ προσήγορος, ὅταν ὁ προηγορία ἢ ὑπηγορία ὁ τὸ πρὸ τοῦ ἄλλων λέγειν, ϗ προήγορος ἀναίτιος ὁ προηγορῶν. Λακωνικὸς ὁ τῷ ἀναβοήσαντι ἢ ἀλλοῖος τὴν προηγορίαν δέχου, ϗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſſae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιπτε. ὲ γῶ δὴ κάλλυς ὸ τῷ παρόντι, ϗ δεινότης συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τις ἐλεγκτικῆς, ϗ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῷ καθηγορήσω. ϗ γῶ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων [k] δέησεσθαι· ϗ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἁπάντας ὕβρισμαι, δύ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τ' [m] τ' ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῆ μόνον πρεσβεύειν ὲ τῇ καθηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι ϗ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ὲ τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκλει πεῤῥισμένης, ϗ κακῶς ἀκουούσης ὲ τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. ϗ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ὲ αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, [o] τοῦτο ὑπερμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, ϗ σοὶ τὰ πάντα ἤδη νῦν κινδυνεύει, ἢ σεμνόταλα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πεισθῆναι, οἷα [q] ἔστιν ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

[k] Δεήσεσθαι] Δεῖσθαι O. [l] ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. [m] Τὸν] Abeſt ab O. P. [n] Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. [o] Τοῦτο] (*Bud. αὐτοῦ*) *J.* τουτῶ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. [p] Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾶς δὲ μόνον σε. O. [q] Οὕτως] Οὕτως *J.* ἔστιν, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ καλλωπίζῃ, [*] ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιᾶται † συντάσσεται. ὑπερμαχίζω σου. προῒς αἰρεσίς σου. προπολεμῶ σου, οὕτως ἂν ἐ ὑπερμαχῶ σου. *V.*

[*] Ἐπείπερ] Ἐπεὶ πῶς editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J.F.R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J.F.R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωιχεῖ] Σωιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων. *J.Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Δικ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J.B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J.M.G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J.Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ὲ ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔστιν ἀπέφηνε] Corrige ἔστ. *J.Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, οὐδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὀπισθαδήσασα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' ἐμὲ ἐνδήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορεῖμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἢ ὥρᾳ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καληγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σε καὶ ψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς· πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα καθίσαι δ' οὖν. σύ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἶοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων· ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἥτις] Ἅ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte Vo. ἐκκέχυται F. P. B2. H. F. Fl. f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορείτωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Καληγορείτω] Καληγορείται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐμοῦ, περὶ αὐτῶν. G.
53. Ἥτις τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· ἀμφαίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ χήμαλι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophiæ*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ ὥρᾳ τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydræ ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχὼν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in ſuo codice *Voſſius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet ἐκκ. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἐρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀποκηρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide *Mucd.* c. 35. πρὸς ὕδωρ μισοπρημόνου λόγους. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφους. *Eſt enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus

καλὰ ἐσκομίσαιτο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὗτοι Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μοι ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπαιδεύτους ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖν [k] πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεὼς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα ἀσφαλῶς. ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τουτονὶ ὅτι χλευάσαντε

i Οὗτοι] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male περὶ P. F. H. F. B2. l Ἑαυτὸν] Αὐτὸν Q. Fl. Sed cum vulgata faciunt F. P. H. B2. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλιὴν. G.

calculis vincere. Sic ἀπὸ σκιᾶς κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ jussit reponere *M. du Saul*, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐκτιθέασιν ἑρμῆνες. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim ἐν βίῳ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Cataplo.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ἐν βίῳ τὸν iterum occurrit. *J. F. B.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus *Mort.* c. 16. & *Dem.* c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ. Sed Mss. Codd. P. L. & *S.* Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus ad Πφ. λ. c. 7. *M. du S.*

προάγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φροντίσας, καὶ προσκλασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθότων. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδὺς· καὶ ὑπελθὼν τὸ διάλογον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

causa in ſcenam producentibus, & abſurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibusdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comoedias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiscum, communis cauſae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deeſt in O. b Διονυσίοις] Διονισίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deeſt vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τοῦτον] Abeſt in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδὺς] Ὑποδιαδὺται. O. i Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forſan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφιέμενον αὐτὸ * ἔδρων. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ὅτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ τὴν Σωκρατὸν φύσιν κεχρημένος γνησίᾳ ἐλευθερίᾳ τε καὶ παρρησίᾳ, καλῶς τε καὶ κύνα ἐμφιλοσόφως μετιών, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. V.

* Αὐτὸ ἔδρων] Conf. ſupra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφῆμι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in Impreſſ. corrupte, αὐτῷ ἔδρων. J. F. R.

† Κατὰ τὸν Σωκρατὸν] Haec verba non agnoſcunt Coll. M. du S.

95. Ὁ θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. M. du S.

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex Diog. Laërt. diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis infectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχε. M. du S.

27. Ἀπημπόλησεν] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπεπολ. niſi quod P. ἀπεμπόλ. habet. M. du S.

Ἀμπεπόλησεν] Recte Brodaeus ἀπημπόλησεν. Th. M. Nempe in Miſcell. p. 2. c. 22. ita caſtigandum juſſerat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. M. du S.

32. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν] Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum Philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, sed ignavia & inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone constituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de caussis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL. Desinite laudare: infunde jam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνότατα [l] ἀμφὶ ῥητόρων ὑπὸ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδεὶς ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παρηγαγὼν ἡμᾶς ὑπὸ τὸ ὠνητήριον, καὶ κήρυκα ὑπερστήσας, [n] ἀπημπόλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν, ὑπὲρ [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος ἁπάντων, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν ἡμεῖς αὐτοί τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

[r] ANA. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

[s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη σὺ τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἔχῃ. *J.* & reliquae. l Διασύραν] Διασύρας. O. m Μὲν] Abest μὲ in O. n Ἀπημπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῷ O. p Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. q Τιμωρήσειν] Τιμορ. *Fl. J. P.* r ANA.] Φιλο. *J.* male, cum reliquis; sed prius recte habent L. *Ve. Em.* & *P.* s ΦΙΛ.] Deest in *B2.* male. ΦΙΛ. Fl. *J. P.* t Σοὶ] Ἴσθι O. v Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ· ἤδη γὰρ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ λέγει τοῦ διαφυσικοῦ ἀμφορέως· ἴσιον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιχεῖν βουλόμενος τὸ ἀπεράντου φλυαρίας οἱ διακαεὶ τὴν ῥητόραν, ὑδρίας ὕδατος. πληροῦντες, ἀφ' τινὸς ἀστρήματος παρίσχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τὰ ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε ἂν εἰς μίτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνίεμεν τὸν λόγον. *V.*

‡ Ῥεῖ] Addit *Bruno*, scilicet clepsydrae. *M. du S.*

strui solita, etiam ἀξιοῦν illis accensēt; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. *Fens.* observavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens; *Epist.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ λυπῆσαι, & cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα, *Thucyd.* III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπέσεσθαι. Et ubi non? *J. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλα. εὖγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte L. & *P.* Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχει] *Aquam infunde.* *J. Br.*

Ἔγχει] Glossa *Paris.* habet. *Verte horologium.* Quod ad sensum, non male, si hodie, cum *clepsammiis* pro *clepsydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydrarum desiderat, adeat *Perraltium* ad *Vitruv.* Gallice conversum, *J. F. R.*

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, καληγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω ἐξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελέτηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] ἔτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἴστω γὰρ ἂν μάθοις ὃς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο πρόσεχε, φιλάτιλε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνῆδον ὁπόσα τοῖς ῥήτορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμὸς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὑπὸ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τύδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ὡς ἀληθῶς βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφωνότατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφην J. & Fl. ἔφασκον. O. ἔφθην P. Ba. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτούς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23. f. Fama fuit fame quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit. Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius ad πάνυ, quae legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non dis-
cedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed
intentis in regulas a vobis propoſitas oculis,
ad illas componat vitam ſuam ac dirigat,
quod me hercules veſtrorum etiam aemu-
lorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amo-
re Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab
illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos,
promtis iſtis & publicis, quaeqſue imitari
unicuique facile eſt, ſatis bene referre vi-
ros bonos, barbam dico, inceſſum, & a-
mictum; vita vero & actionibus contradi-
cere habitui, & contraria veſtris ſtudia ha-
bere, dignitatemque profeſſionis corrumpe-
re, indignabar equidem: videbaturque ne-
gotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus,
mollis atque effeminatus, Achillem, aut
Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec
inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub
tanta perſona fractas delicias faciat: quem
neque Helena quondam, neque Polyxena
ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum
ille decorus victoriis Hercules: qui vide-
tur mihi mox cum ipſa perſona actorem
talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe
adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum
fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

70 δεινῆντας, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ,
μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων
ἐς τὺς κανόνας, ὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτυς
[g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τ ἑαυτῦ βίον· ὅρα,
μὰ Δία, καὶ τῶν καθ' [h] ἡμᾶς αὐτὺς ὀλίγοι
75 ποιῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας
ἐχομένυς, ἀλλὰ δόξης μόνον τ ἀπὸ ταύτης πρά-
γματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δη-
μόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ
μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον
λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τ ἀναβολήν. ὅπη
δὲ τῦ βίυ, καὶ τ πραγμάτων ἀντιφθεγγομέ-
νυς τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ὑπιτη-
δεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τ ὑπο-
κρίσεως, ἠγανάκτυν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον
ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τρα-
γῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ [k] γυναι-
κίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τ Ἡρα-
κλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μή-
τε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτό-
μενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν
ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα
τῦ μέτρυ αὐταῖς προσοικότα. οὐχ ὅπως ὁ
Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ,
τάχιστ' ἂν ὑπερίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τ
τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὕτως
ἀτίμως [l] καταλεθηλυσμένον πρὸς αὐτῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ'
ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τ αἰσχύνην τ ὑπο-
κρί-

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — οι. g Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. *P.* & *H.* &c. — οι recte. h Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. i Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. k Γυναικίας] Γυναικοῦ *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* l Καταλιθηλυσμένον] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῶν, aut, ſi impreſſorum ὑμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Pariſina* ὑμῖν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῶν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικοῦ. Sed vulgata melior. Vid. Ὀν. c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Gloſſa *edit. Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Heſychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philoſophiae*, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim pertrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

κρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν Κύμην ὄνον μιμήσασθαι ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε πταίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ἐφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρόν, ἢ ἄχρημον ἢ ἀσελγές τι ὑποπτεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις σὲ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] σὲ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. *F. H.* τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιούτων. b Αὐτὸν] Αὐτῷ *F.* P. &c. male. τούτου τὸ Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὕτως ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτουὶ τὸ ἐπώνυμον] Διογένους τῷ κυνικοῦ. *V.*

* Τότε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τυτὶ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τυτὶ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. B.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, εἰκὸς ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τὴν ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν Κύμην ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἐ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε πταίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δρασ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *de lect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τοῦτον] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ἢ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις σὲ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τὸ ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero,

ἐπαῦτο. καὶ ὅπου γ' κακῶς βιῶντ@, σπουδὴ πρὸς [d] ὑμῶν ἐῖκαζον, ὡς πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (ἐπεὶ οὐδὲ ζῶντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ὅτι ὀκνοῦσιν) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες θοινᾶσθαι καὶ ἄσεμνα βλιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἁλίσκεσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ ὁμοία ἀφορμὴ συγκαλεσπάσῃ.

Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἐλεγξα αὐτούς, καὶ διέκρινα ἀφ' ἑαυτοῦ. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅτι τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκεῖ γὰρ τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἐμῶν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσας, ἐλέγξω,

[d] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. [e] Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. [f] Ὑμεῖς] Ὑμᾶς *L.* Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* [g] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην μὴ ἀπαντήσῃ· ὅρισαι δὲ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoram*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non ἰκανῶς *Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, ſcribendum. *J. J.*

14. Αὐτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; ſed recte *Gujetus* correxit, & αὐτὸν adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ politum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat ἓ αὐτὸν, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt ἐπάνυμον ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐπαυῖτο] An ἐπαυῖτο; *F. G.*

Ἐπαυῖτο] *Brodaeus* προσπαυῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἐ τοὺς λόγους] Angl. καὶ ὐτ@ ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐπαυῖτο] *Brodaeus*, καὶ τοὺς λόγους προσπαυῖτο; ſed melius illud ἐπαυῖτο; intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὡς ἐρήμην ἁλίσκεσθαι μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ὕπνον ἴσθι, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρετο, ἢ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγωγάς. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. οὐκ ἔχων ἀπόντων καλαγορεύσειν, ἢ δὴ ἐρήμην ὑμῶν καλαδικάσῃ, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. ἢ δ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εἶθος ἁλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καλαγωγὴν ἄκριτον, & καταγνῶσιν ἐρήμην. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὡς ἐρήμην] *Indicta cauſſa. J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae. J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθ vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθ copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis κατὰ τῆ ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. ſeqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀνακ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ † ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ὃ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, * ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ † Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν † θεῶν, καὶ οὐδέν πω ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι † περικείμενον αὐτοῖς τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοίντο ἄν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰκέτιον μοὶ γὰ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίναιτο, μικρὸν τὸ πλημμα. [b] † Δία δὲ, ἢ † Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξαιτο τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγινώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς ταναντία ἐπιτηδεύοιεν, ἔτω βιῶσι. πάντα μὲν γὰ ὅσα φασὶν, οἷον χρηeumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἤν τις — † Δία] *Thom. Mag.* v. Εἰσὶν haec verba adducens omittit articulum τὸν. b Τὸν] Τὸ male P. τὸν recte reliquae. c Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ἀν *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια † ἐφορκοῦσι λέγουσιν οἱ πολλοί. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si irascor & objurgo profanum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J.F.R.*

† Ἐφορκοῦσι] Ἐξορκοῦσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia *Sauli* praeeunte correxi. *J.F.R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5, *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J.B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθόν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J.B.*

62. Γίνοιτο ὀφλισκάνουσιν] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J.B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F.G.*

64. Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγομιζόμενοι, quod passim eadem utratur, ut in Nigrin. vide. *J.B.*

Παρωθούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους ὠθιζομενιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J.G.G.*

* Παρωθούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τιθήνας, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον καχύπνους, ἀργιλιόντους μὲν τῶν παιδίων ὄντας, δειλοτέρους δὲ τῶν λυκῶν, κολακικωτέρους δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγίστους δὲ τῶν ὄνων, ἀμπαξικωτέρους δὲ τῶν γαλῶν, φιλονικωτέρους δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονικωτέρους accuratius scribe cum Basileënsi φιλονεικωτέρους. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὠθιζομενιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγομιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθῶ *Hesychius* exponit Ἐκβαλῶ· qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωθῶντες, ἐκβάλλοντες

Lo-

exempli cauſa, divitias gloriamque contemnere, & ſola quae bona ſunt honeſta putare, & irae expertem eſſe, & ſplendidos hoſce deſpicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! ſunt & ſapientia, & vere ſane admiranda. Verum enim vero, iſti mercede haec ipſa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores ſunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam ſimii, libidinoſiores aſinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa iſta conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipſis ſine more modoque laudant, & ultra decus ſe ingurgitant, ſeque attributa ſibi parte non contentos produnt, & in vino inſuavia quaedam atque abſurda philoſophantur, & merum non continent. Idio-

ὁμάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μυῶν τῶν χωριδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν [d] λαγωῶν, [e] κολακικώτεροι δὲ τῶν σιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους [g] παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ὑπ' αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι τὸ κύλικος ἀτερπὲς καὶ ἀπῳδὸν φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *f. P. H.* &c. λαγωῶν. *e* Κολακικώτ.] Κολακικωτ. Fl. *f* Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte *f. H. S.* &c. Sed ἁρπαξικώτεροι male *P.* *g* Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι *L. Angl.* Mſ. Gr. P. & marg. *A1W.* vid. Scholiaſt.

56. Τεθήπασι] Ἐξεπλάγησαν. *V.*

64. Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. *V.*

Lege omino παρωθοῦντες neque enim παρωθῶ quidquam ad ἐκβάλλω. Apud eumdem, Παρώσας, ἐώσας, ὤσας, ἀθήσας, ἐκβαλών. Pergit Noſter in depingendis Pſeudophiloſophorum moribus; idque omnium impudentiſſimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, ſe nullius indigere; ſapientem ſolum eſſe divitem; paullo poſt ipſi accedant aliquid emendicantes, & niſi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, perſequitur Noſter, αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τῦ κοσμικὸν εἶναι δῆθεν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ὕδωρ ἢ εἰ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων ἀμφίον; Paullo difficilior in poſtremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, ſenſum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic ſenſus ſit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philoſophorum ſimiae ſoleant in luxum & intemperantiam concionari, ipſi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius ſe rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus moleſti ſint. *Quin cum neceſſe eſt*, inquit, *ut ipſi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat ſua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae ſint res nulla ab aliis rebus differentia diſtincta. Quid enim eſſe aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Poſſent haec Graeca etiam hunc in modum diſtingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὸ ἀργύριον; ὕδωρ ἢ εἰ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων ἀμφίον. *Quid enim ſit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut ſit interrogatio & reſponſio ex perſona itidem horum Philoſophaſtrorum. Utique interrogationis illo ſigno in fine caret omnino editio Florentina. *f. f.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παρωθούμενοι, quod in impreſſis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi juſſerat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum ſe tueri poteſt, vulgatam ſervavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim ſaepe alibi utatur noſter τῷ ὠθεῖσθαι. non ſemper tamen ſequitur, eum ubique eadem voce uſum eſſe. *f. f. r.*

67. Μεμψίμοιροι] Copioſe hanc philoſophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi ſupra. *f. b.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ τὰ καλαπτύσματα Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγαναχτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τὴν ὑποδεεστέραν δέομενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέηται λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ χαριστικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, εἰδὲν τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπτικερίας δέομενος ἑταίρου ὃν παλαιοῦ, καὶ φίλου ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆσαι προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πολεμόνια ὡς ἀληθῶς ἔπη, μᾶλλον ὁσημέραι πρὸς αὐτοὺς τὰς ἀφορμὰς σκιαμαχούμενα.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, insciti, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas hiudunt.

36. Eo

a Ὅπῃ ποτὲ] Ὅπου τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. b Πάντα] Πάντες P. F. M. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon.* Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* M. du S.

83. Τῶν οὖν τοῦ &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo supleas, *ajunt.* F. F. R.

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. F. B.

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim.* F. Br.

90. Ὅπῃ ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. M. du S.

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. F. B.

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Dome* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. Α. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου δὲ εἶδος ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφ' τὸ ταχύ. καὶ ἀφ' ὧν οἱ αὐτοῖς ἁρμοδίου ἐστὶ ὑποκρίσεως. καὶ ὅτι τιμῶσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ ἐστὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis earum certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. F. F. R.

98. Ἐξαλίλιπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλίλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in *Καίσωρ.* c. 24. ἴσχυε μὲ ἐν σμικρῷ τὴν ἐγκαυμάτων ὀδύνη, ἀλλ' ὅπως ἐξαλίλιπται μᾶλλον δὲ ἐκπέπτωκεν. Ubi omnes impresse recte habent. Ox. vero solus errat. M. du S.

4. Βασιλικὸς τὴς Λεγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Πρεσβύτης εἰ σὺ λόγος. F. B.

Βασιλικὸς τὴς Λεγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλικὸς τὴς Λεγύπτιος. verum Κολακευτὴς ἢ πάνυ. Nisi forte an duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contriverе, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτοῖς ἐστὶν ἕως ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ τροκείμενον ᾖ τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὁβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία [c] ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν τροαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμητικώτατα δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ τροσωπεῖα τεθειμένα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ τροσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα διαλερρήγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας τρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα [d] τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καθεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Τοιαῦ-

[c] Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξήλιπται B2. Sed ἐξαλήλιπται recte in *Καθαρτ.* c. 24. habebant Edd. [d] Τῆς πυρρίχης] Τὰς πυρρίχας male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἀστραγάλοις] Ἐχθροῖς. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀλάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἰσὶ δὲ ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομον. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Περφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργῆς, περφυρᾶ χλανίδι.

* Εἰσὶ δὲ] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan σύντομος scribendum, pro σύντομον. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae sive nuces Graecae ἰσχάδες ἢ ἀμυγδάλαι. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῶ πιθήκου πυνθάνομαι φάσκουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐπαῖον ὃς διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ ποιμικῶς &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Beurdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τῆς Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχ. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἐμπ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυον, καὶ ἔτι παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ὅπη δείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ὅπη τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γύψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔτοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ὄζι.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius lusciniam vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & Bz. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παρηλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίας ἔχουσιν ἐπὶ κολαγέλασι καὶ ἀφύκτοις ἀνδρίας ὑπομένουσι εἰσαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίας] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν ἔχουσιν & ἀνδρίας fecit M. du S.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. J. B.

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Persistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412, pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνω. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντα. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὅδι τι ποιοῦσι εἰσὶ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἰόντες καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρίων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; J. J.

Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur? VIRT. Equidem Philoſophia illo dicente terram mihi hiſcere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque qui iſta faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino oſtendit homines dilucide, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modo, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſima ſimilitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubeſcebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis inviſos tragoediis ſuis infamet. DIOG. Ipſe quoque ego, Philoſophia,

40 ΦΙΛ. Μετάϛηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, ποῤῥωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴϛ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μέλαξυ λέγοντος αὐτῆ, καὶ τὴν γῆν δύναι ἠυχόμην· ὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαϛον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ἁρμόζον μέλαξυ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνθρώπους ἐναργῶς, καθάπερ ἔϛι τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέϛατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν χρὴ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ᾄσομένον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ᾀδέτω γὰρ, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκλαγωδείτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πά-

f AP.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M. du S.* *g* Προσεοικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A*1. Nihil mutant reliqui, nec Edd. *h* Ἀναγεγράφθαι] Ἀναγράφθαι Coll. Prius ſervant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφειν] Γρ. ἀναγράφθαι. *G.*

cunt ſe philoſophari, *ſe eſſe philoſophos*, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod eſt *in philoſophia ſe exercent*, *philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Hanc enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut eſt in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis eſt ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνω. *J. M. G.*

Ibid. Σαυθρωποειδῶσι] Ut in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* perſona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occaſionem praebuit, quod proxime ab hoc ſermone Virtutem adloquitur Philoſophia, cui proinde reſponderi cum putaret aliquis, perſonam hic temere mutavit. Quidni enim, poſt *Veritatis* teſtimonium, alteram ſuam ſodalem, *Virtutem* alloquatur Philoſophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὐχῇ δὲ ἢ στιγμῇ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adverſus Indoct. εὐξῃ τότε χάσειν σοι τὴν γῆν κατὰ σαυτοῦ. Sic ἰταμ. πῶς ὦν μοι ἡ γῆ καλαπίοι; ead. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ἠυχόμην δὲ καθαδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt *Æſchyli* Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μοιρίμου
Βρόχου τυχεῖν σὺ σαργάνης. *J. B.*

53. Ἀρετή] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam teſtem provocarat Parrheſiades. Servavi tamen librorum ſcripturam; praeſertim cum mox Philoſophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philoſophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, niſi perſonam mutam a Luciano inductam cenſeas, cujus opera potiſſimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετή] Si ſupra perſona AP. mutanda fuit, & hic reſcribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιών] Hiſtoria, quae huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt, hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris ſe dedentes, in

Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καληγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφίεμέν σε τ αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τήν γε πρώτιλλαν. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ἂν μέγα σεμνὴ Νίκη τ ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καληγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστυ. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τ Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῷ, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *Alw.* b Προσεκύνησα] Προσεκυνησα L. c Δίκης] Leg. *διαιοσύνης. M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. *Ἀνατίθεμαι τὰ καλ.*] *Ἀδιτῶ, μεταγνόντα ἐφ' οἷς εἶρκται. V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in *Ἀποφθ.* c. 10. *M. du S.*

65. *Ἁπάσαις*] *Ψήφοις. J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. *Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη*] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. *Δεύτερον κρατῆρα*] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δεύτερον κρατῆρα] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. *ποιμον. Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δεύτ. κρατῆρα] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] *Συμπόσιον*] Vid. *Eraſmi* Adag. *Τ τρίτῳ τῷ σωτῆρι.* Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. *Συλλογισμὲ*] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. *Ἥκειν*] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. *Δίκης*] Lege *Δικαιοσύνης*, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur *Δίκης*. *M. du S.*

92. *Σφενδονᾷ πλακοῦς*] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. *Πάγκαλα βαδίζων*] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. *βαδιστάγκαλα ἐ κιγκίνου.* Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael. V. H.* 2. 36. *βαθύτατα γε-*

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

φὶ τὸς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, χρῶ τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τῷ ὀνόματι, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὸ συλλογισμήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖα πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ σαλάθην ἰσχάδων ὅτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὴν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· εἰ γὰρ θέμις ἄνθρωπον τέτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσοισι δύο Ἰχρυσοῦ τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. σωζοὶ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ χῦ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ [f] περὶ τ' Ἄρειον πάγον

[d] Μέσοισι] Sic *P.* ſed *F. H. S.* aliaeque male μέσοισι. [e] Ἐπεὶ] Sic *H. B2. P. S.* In *F.* videtur fuiſſe ἐπεὶ ſine accentu, quem *du Soul* manu ſua impoſuit. [f] Περὶ] Παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt *F. H. P.* Fl.

93. Παλάθην] Μάζαν σύκων. *V.*

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπον Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει δὲ καὶ ἐν τῷ ρ'. *V.*

ρῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκων βαθύτατα; ſed & *Ariſtoph.* Nub. βαθὺς τὴν ἡλικίαν, (ut obſervat Cl. *Jenſ.* ad *Dial. Lucian.* de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeſchylum*, vid. Illuſtr. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. φάλαγγας εἰς τετράγωνα ἴταξε κήμασι, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies denſas inſtruxit.* *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰσχάδων] Hæc paſſim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epiſt. 14. ὁ δὲ Θεσπίσιος ὑποσὰ νεανίας τὸ ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκόρεσε, καὶ τὰς ἀκριδας σὺν οἷς ὅπως ἐξορύφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκίχησε, καὶ μοιρὰν τινα ἤτει μὴ κόρον νομίζων οἰκεῖα· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.*

Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*

Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισι vel ἐνὶ μέσοισι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. *J. M. G.*

Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & *B2.* ſuſtulimus, in quibus erat μέσοισι. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴποι. *J. Br.*

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? *M. du S.*

Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, ἐπὶ τὸν Τάλω τάφον· οἱ δὲ, πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νὴ Δία καὶ βόμβυδον, ἐς μὲν δίκλιν, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ.

Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγὴ δὲν προκαθιζόντων, καὶ παλάχῃ πάρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλῃρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ὂν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐχ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Λῆρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

a Ἤρι] Ὥρῃ. A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. b Πώγων] Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *J.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſcrete *H. Fl. B2.* male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. J.* integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄναξ γὰρ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. *V.*

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἄναξ γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

* Λέγονται] Hoc ſcholion commonſtrante locum *Sculio*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. *Gr.* in ſumma pag. 17. pars in *med.* p. 18. deſcripta. *J. P. R.*

† Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

haec omnia clarius intelligantur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλῳ] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλῳ] Τάλων Athenis ſepultura, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſilvis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀνακεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt. J. M. G.*

10. Βόμβυδον] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ἥρι Angl. ὥρῃ. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ἦρι eſt interpretatio. ὥρα n. accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἤρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ὥρῃ, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos eſſe debemus, de Ambulatione Philoſophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & maſſas: de minis exſpectabimus, & ſi accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Oſtendemus enim Academici, quantum reliquis ſimus contentioſiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praeſentibus.

44. PHIL. Deſinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulſate: ad alia enim vocati eſtis, & jam ego Philoſophia, & Virtus haec, & Veritas cognoſcemus, qui veſtrum vere philoſophentur, deinde qui invenientur ex noſtris placitis vivere, beati erunt, judicio noſtro optimi. Impoſtores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne ſuperbia quadam ea, quae ſupra ipſos ſunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipſa praecipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, praeter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῆς Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μαλάθας· εἰ δὲ τῶν μνῶν ἀμελοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῆς ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐκ ἔμοιγε τῆς Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακρίνομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ ὑβρεῖς ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ὀπτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῆς ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, καὶ τῶν γε χρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἂν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, καὶ φοβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ἀθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῖν] Sic L. F.P. ὑμῖν male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρειῶν] Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα καὶ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo ſignantius anni tempeſtatem deſignaret. M. du S.

14. Μετὰ δὲ] Caſaub. ad Athen. F.B.

Ibid. Κλαυσ[μὸν πρᾶκ.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώμισμα] Non eſt hic locus δὲ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώμισμα. quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Plaut. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχείας ἐπιστόλιον τὴν ἄγραν. fac ut cito aliquid capiamus. F.G.G.

Ibid. Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. F.B.

Μηδὲν] Ed. F. & Mſſ. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendoſe μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis verſus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλον ᾖ
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἔστακας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Δεχόμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτοὺς sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. F.B.

Δεχόμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon iſta vox ſit Philoſophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, Quam mox accipimus? Nec jam poenitet. F.M.G.

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum reſtituunt Angl. & Mſ. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήματι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. F.Br.

Οἱ ὑπηρέ) ἀνέλεσθε τ πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκ@ ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί ἔχει, ἦπυ θέρμυς, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτυς τ αὐτοπυριτ@ν; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τυτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον [a] θυλικὸν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβυς. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τ ἀσκήσεως· καὶ μὴ τύτων ἐξὸν λοιδορεῖσ) ἅπασι, καὶ τυς ἄλλυς παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιῦτοι μὲ ἡμῖν ἔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅν τινα τρόπον ἀγνοήμωα ταῦτα πεπαύσε), καὶ ἀγνώσον) οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτ@ν, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ ἕτερυ βίυ· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σῦ γ@ τῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὑπερατῇ συ τὸ ψεῦδ@, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τ@ν ἀνδρῶν [b] ἐς τυς χρηστυς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοιῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπλαι καὶ εὔνυς ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, συλλαβόντα μετ' αὐ-

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus,

a Θυλικὸν] Κουρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *Bz. H. P.* b Ἐς τυς χρηστυς μεμιγμένοι] Τ. τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τ αὐτοπυριτ@ν] Αὐτοπυρίτης ἄρτ@ ὁ λίτος καὶ χνδαῖος ὠπτημέν@, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν * φαμὲν. *V.*

60. Χρυσίον τυτί.] Τὸ μὲ χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευρίσκοναι. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτελίζοντες τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐν τῇ ὑπηνῇ. οἱ κῦβοι δὲ δεῖγμα χαλᾶς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου ἀφίτης. *V.*

* φαμὲν] Exc. G. φαμὲν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τ αὐτοπυρίτων] Haec omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Secespita. Casaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuse alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχειρίδ. θύλικὸν] Placet πυθικὸν. Μαχειρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχειρίδιον θύλικὸν] *Brodaeus* μαχειρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχειρίδιον θυτικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχειρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras, &c. quemadmodum sacrificationes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edissertare. *Th. M.*

Μαχειρ. θύλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes akum tacet; neque satis liquet quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conje-

oo-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia. PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῇ τ' Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω δάλῃ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καλαράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον ἐξισπάσας, ἐπιχειράτω τ' πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὑπὸ τῷ μετώπῳ στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω χρὴ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τῷ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τ' ἀετ' πρὸς τ' ἥλιον εἶναι λέγεται· ὑμὰ Δία, ὥστε καὶ κεῖνος ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲ ἂν αὐτ' ἴδῃς ὑποφρῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τ' ὄψιν, ὅτ' ἔστω, ὁ τῷ δαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέπουσα, καὶ τ' χεῖρα ὀρέγουσα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκρείναυσα [e] πρότερον τ' πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

[e] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Προτῦ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρότου Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίας † ἐν χρῷ λέγεται ὁ μέχρι τ' σαρκὸς ἐξυρημένος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 603. B. ubi μ. κουρίως. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κατοπτρον] Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένους] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ' ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένους. *J. B.*

Ibid. Σε τ. χ. μεμιμημ.] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σε legitur τι. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένους. *M. du S.*

85. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ δαλῷ στεφόμενον.

Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλὸς· quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ὄχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χυτλὸν δὲ κρατὸς ὄχον οὕσης παρὰ χυμένους &c. vocaverunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνη. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Uti ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclae ſpargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis oliva. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπερφρῶντα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, ἢ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ ἢ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῃ καὶ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸ κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀπύσασα, καὶ ὀλίγον γε χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράξειν ἄνὴρ ἀλιεύεται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὅπερ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J.* B2. Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ κλίνεται πειραιεύς * ἀπὸ τοῦ πειρῶ πειραίω, πειραιεὺς, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ι πειραιῆς. *V.*

13. Ἀνύσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὸν μέντοι· αὐτοὶ γὰρ οἱ παίζειν ἔχειν φασὶν, καὶ † ἰκὰν εἶναι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀδιαφόρως. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχοῖνα διαπρᾶν, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cler.*

† Ἐκὰν] Ἐκοῖλα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniisse. Quod ὅπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ὅπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὧπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. B.*

Ibid. Ἀνέθηκεν] *Dii dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἄνῳ ἀλιεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παμφιλιάδου persona reponi vult personam Ἀριστῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἄνῳ ἀλιεύεται, pro τί πράττειν ἀλιεῖ ὦ Παμφιλιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἄνῳ ἀλιεύεται; Παμφιλιάδου δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι & χρυσίῳ, καθιζόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ τείχους, καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παμφιλ. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἄνῳ ἀλιεύεται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἄνερ, πράττων ἀλιεύῃ, vel ἀλιεύεις;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παμφιλιάδη, ποιεῖς; errorem videtur subolusse Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθίκνει. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. F.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμεν. ὅτι τὸ ἄκρον τοῦ τείχους, [c] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἢ πῶς τοὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν θεώμενε σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη Φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστὶν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξωνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρε ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ὅτός γε. Ἡράκλεις,

[c] Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* [d] ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. [e] Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* [f] Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. [g] ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. [h] Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. [i] Ξωνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. [k] Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *F. H. P. S.* & ceterae omnes κύων male. *Vo.* forte χαίνων. ἀνύων Ex.

27. Ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *F.* & *B*2. reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Jenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *F. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad Συγχρ. c. 15. *du Soul.*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *F. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΓ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. Ἔλεγχε. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *F. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minima felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt κανικειμιώδης & πομίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur. eſt piſcis rapax.* *F. F. R.*

31. Κύων ὅτός γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *F. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim κύων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Æl.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. περ. c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro κύων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κίων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κίων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *F. M. G.*

Κύων] Quia κύων olim editum erat, *Brod.* Miſc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄνω, vel teſtimans ita legi putavit, (ait enim: ἄνω. *Cum mati ſint piſces;*) ſatis abſurde hoc loco. *F. F. R.*

33. Ἔνθα

τ' ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιότατε; εἴληφαι λιχνείων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τετύχευκέν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἤδη δ' ἰχὰς ἤδη [b] προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάτωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῂς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γοῦν δυοῖν ὀβολοῖν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθής, καὶ σκληρός, καὶ ἄτιμος· ἆρες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θαρρεῖ ὦ Διόγενες· κωφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe,

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λήζειν. male, vid. nott. b Προσέσχηται] Sic *H. Fl. B2. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολύ.

46. Καὶ εἰδεχθής, & σκληρός] Ἀμορφος, ἀπρεπής, *μυσαρός. V.

* Μυσαρός] Μυσαρὸς editum erat, sed *μυσαρὸς* correxit *M. du Soul* recte; nempe a μῦσος scelus. *J. F. R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latitaturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari sperabas*, & adscripsit pater λήζειν. *J. G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Ἰσ. α. c. 4. ubi *ἐμέμνησαν λήσειν*, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J. F. R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολύ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἄγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J. F. R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A. V.*

Ἀφυῶν] Glossa *Paris.* *Aphyae pisciculi, quos pariter limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione *ἀφυῶν apuarum*, & ἀφυ-

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἕτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω. Ἑλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τ αὐτῆς πέτρας ἡ ἔστω.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἀν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τ χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ ᾧ νώτῳ ἐπιχρύσους ἐχούσας. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τ Ἀριστοτέλη προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. σκοπεῖτε ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ἡ ἔστω Ἀριστότελες ἐκ τ πετρῶν.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. e Ἐστιν] Ἑλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet *J*. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. g ΠΑΡΡ.] Deest in *J*. Sed EA. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. Bz. F. A. S.*

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τ πλατέων. ἐκ δύο ἡμιάτων ‡ συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δικαίαν, ἃ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

† Ψῆτλα] Ὀψὸν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆτλα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ἐψὸν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθυδίῳ haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκεῖσθαι. C. *M. du S.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βάγλωσσον & κακῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. *J. F. R.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατοῦς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris. Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἑλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud EA. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] EA. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J*. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus* verbum ἐν omisit, & ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν, ἐπὶ ᾧ νώτῳ ἐπιχρύσους ταινίας τινὰς ἐχούσας, ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τ Ἀριστοτέλη προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. σκοπεῖτε ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ἡ ἔστω Ἀριστότελες ἐκ τ πετρῶν. ΔΙΟΓ. *dixit, ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδὲ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κἀ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ὄψιν ἐκτεθραυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δέησει· ἀλλ' ὃ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἕνα τινὰ ἕλκοι τὸ ἀγκιστρον ἀπὸ τῆς ἀγέλης ἀπασπάσαιμεν· ἥξει δὲ δῆτα τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύταλος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὅπως καλῶς τῆς ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποτρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ [c] Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται γὰρ δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχουσι τὸ χρυσίον. εὖ ἔχει. περιπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι πρόσθεν τῷ ὀνόματι. σύ δ' ἦν Χρύσιππε, πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἰπὲ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας; ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοῖς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ſerratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδὲ] Ἠιδὲ Schol. *Al.* ἦν ἰδὲ Fl. Ἰδὲ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J.* P. aliaeque Ἐχίων *H.* c Πόσειδον] Ταχέως poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰηιδὲ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τῦτο ☾ ἀφελῆς. † Καὶ ἔτι διακτικὸν ὄν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀτθικὸν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλαπται. quum tamen in V. eſſet ἐκτέθλαπται, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βάγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἔτι] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἦν ἰδὲ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδὲ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Τοῦτο. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Erinaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

83. Περιπάρη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βύρσας εἶδες ἱπτούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἁμίσεσθαι, καὶ ἄρθρα καὶ πτερυγίσματα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεῦξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὕτω] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἵνα. In Fl. eſt ὕτω. *M. du S.*

10. Ὑπερήμιπροι] Supra μέλαν ἡμέρας ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. οὐδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante οὐδὲν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιοῦτος ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] ἴτω γὰρ καὶ αὐτὸς ὅπη κεφαλὴν ἔχει τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ ἀγαπᾷ τις τὸν λαιμὸν, ἐδίων.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΦΙΛ. Ἅλις ὦ Παῤῥησιάδη τοῦ ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀναγκάσαι τῇ ἱερείᾳ δῆσαι. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσοντες. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑφήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλαϊζετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέοντι; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πολλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] Οὗτος Fl. [e] Καυστηρίων] Καυλιρίων. Em. Vo. male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστήρων M. du Soul.

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κατὰ Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Παμελίους φησὶν ἱπποτοξοῦντος αὐτοῦ γενέσθαι. V.

‡ Ἐν] Ἐκ male legebatur in Edd. Clor. Sed recte correxit M. du S.

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. Voſſ. Hiſt. Graecor. & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. J.C. C. habent φιλόχορος. M. du S.

¶ Δ'] In priori Edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. M. du S.

In priore Edit. Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναζιφῶντ, legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. J.F.R.

addimus, etiamſi in notis ita citat illud EA. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. J.F.R.

22. Καυστηρίων] Utitur & Orig. c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλιρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorſtio placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur contra Celſ. 211. M. du S.

Καυστηρίων] Conjectura Voſſii nititur exemplo Ἀπ. μισθ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura Soulii melior, & propius ad literarum ductum accedens. J.F.R.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [a] ἀπῆρκται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη

CHAR.

SAtis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad trajectum parata optime est. exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam

TYPANN.] ΧΑΡΩΝ addit *F.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & *P.* [a] Παρακέκρυσται] Παρακέκρυσται *F.* sola male. Reliquae recte, sicut & *Baroccian.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἰρῆσθαι λέγεται τὸ πρῶτον τῶν Τυρρηνῶν τὸν βιαίων καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὤφθησαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον διὰ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὁρμησαν εἰς πόλεμον, καὶ κατάσχοντες εἰς [*] Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύοντας τῇ Θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, ἃς συνῴκησαν. Οἱ δὲ ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἐθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρρηνῶν. *G.*

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίρρημα ἀφορμητικόν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον εἴωθε φέρεσθαι αὐτά. ἴσι δὲ ὡς βασιλεύσεως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή, ὡς ἐπὶ ταῦθα. *V.*

Ibid. Κλωθοῖ] ¶ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐπὶ ταύτας οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἢ τῶν ναῶν ἔκπλους ἀναγωγὰ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ αὐτλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρυσται] Εἴ τι εἶχεν ἐχεσμὸν ὑφάνθη. ὕστερον δὲ σημαίνει ὡς ἐπὶ τοῖς ** τὸν ναύταις τὸ παρακέκρυσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερον φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

[*] Βραύρωνα] Βράσρωνα legebatur, & mox iterum Βραυρωνίους. Sed recte correxit *Soulius*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύονται] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύουσαι. *M. du S.*

Ἀρκτεύονται] Ἀρκτεύειν idem esse quod δικατεύειν, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δικατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος. ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν —— ac deinde: Καὶ ἐκπέσοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ Θεᾷ. Ἀρκτεῦσαι. Αὐσίας τὸ καθηρᾶσθαι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δικατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed δικατεῦσαι proprie dici καθηρῶν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocration* v. Δικατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, & puellam ursae imminolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro *Aucias* —— ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κἀλασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνίων τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaest. Graec.* p. 296. Τυρρηνὲς φασι τὰς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, ἐσπλεῦσαι Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοικῆσαι, κἄτα ἐκτρέφοντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Soulio* apud Schoiast. legas ἱερατεύουσαι, nondum sanatus erit locus, quin facilliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῇ Θεῷ legendum τῇ Θεῶν, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσειν τῇ Θεῷ etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἥρπασαν παρ-

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* & alii a Viro Illustriss. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, nescio. Edd. *Lucian.* ἢ constanter servant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiastes, nec ma-

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τετρόπωται. κωλύει τε ὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀναπάσασθαι ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γὴν ὁπίσω ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλυκέναι δυνάμενον. ἡ ὀψὲ δὴ ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, ὐδέπω ὐδ' ὁλόλυ [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· ἡ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὅστις δ' αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος ἡ αὐτὸς ἄνω τὸ δ' Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27. [c] Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. ὥπερ C.

6. Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾅδην ἀφικνομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκπεπλέκαμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γρ. αἴ πέρ τις ἄλλος ἡ αὐτὸς ἄνω. *G.*

θύτης ἀμπτυομένας τῇ θεῷ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi ἐν ante βραυρωνίοις; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἶπεν] Ἔφη καὶ αὐτὸ τὸ &c. legebatur; ſed priora duo expunxit *Soulius*, ſine dubio ex collat. Item δὴ & ἀφορισιεῖν legebatur pro δὲ & ἀφορισιῶν.

¶ Τρὶς] Τρὶς legebatur, male, in *Edit. Cler.*

⁂ Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτι legeretur, quod eodem tamen rediret; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum αἴνιν finem imponit, atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγήν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἄπλου] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀπλοΐᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουσαι] Dictio Atticorum propria ὅταν ἀφαιροῦσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *J. B.*

Παρακέκρουσαι] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* παρακέκρουσαι. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a κέρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe παρακέκρουσαι, ſimplici ρ. *M. du S.*

6. Τετρόπωται] *Loro ad ſcalmum alligata eſt. J. Br.*

Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβληται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλυτὸν τὴν διειλὴν ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἕτερον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτόν. *Euſt.* ad illud Il. ω.

Ἡμος δ' ἠέλιος μετεμείσετο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τὰ ἡμίεργα ὅτε ἕτερον βοῦν ἐλάθοι γηπόνος. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἶπεν] Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

ἧς ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναπρέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπλέληται. ἢ ἤτοι παλαίει μὲν τὴν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὀπιδείκνυσιν τὸ λῆρον τὸ [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ [b] γενάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλθυερεύεται πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ἢ Διὸς ὀπὶ πολέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ [e] ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα γε μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐχ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲ ἀνέπλατται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδρά-

potis redire ad nos obliviscitur, & vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

2. CLOTH. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descenden-

[a] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῷ. [b] Γενάδας] Recentiores Edd. vitiose γυνάδας. [c] Παρελθών] Deest in B. [d] Οἶδας] Οἶσθ' B. [e] Ὥστε] Οἷός τε B. ὅστις P.

18. Ἐφήβων] Ἐφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιε ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν ἐν τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ἐν παιδιᾷ. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἶδος ‡ βοτάνης. V. Hesiodus me-

18. Παλαίει μὲν τὴν ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γενάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γενάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γυνάδας, quod novissimae depravarunt. J. J.

Ὁ γενάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc supra docuimus. J. Br.

33. Καὶ] Dico ad *Hesiod.* καὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀπο-

* Ιε'] Ις'. erat in impress. ιε. in V. κ'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam κῶν malo quam ὧν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ αὐτὸν ἀσφοδίλη ἢ τόπος ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Παῦ] Omissa erat haec vox in Edit.

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ὀφράσκων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς εἶ, ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, θριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὑποπτεύοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸ Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥέοντα, καὶ τὼ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μετὸν γὰρ ἄθραυστος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας. EPM. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυραννὶ τῷ ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειποτακτεῖν ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; EPM. Τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐθέλει. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆσδε ὁπωσδήποτε, καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὑπιδιῶναι δυνάμενος, ὑπο-

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίπαινε] Ἀγανάκτει. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. V.
46. Δεδεμένον] Τὸν τέρμονα λέγει Μεγαπένθη. V.
47. Γελῶντα] Μίκυλλον πάντα ¶ φησὶ τὸ συστρεβλούμενον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βυσάζοντα. V.

¶ φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. J. F. R.
** Δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Scaligeri.

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπλησμένον. G.
52. Τῷ ἄσθματι] Τῷ συριγγιῶντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοῇ. G.
56. Λειποτακτεῖν] Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.
61. Ἀνακωκύει] Κακοῦντος φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίσατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ὑπὸ τῶν ἄπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

†† Ἀλίσατον] Forsan legendum, ἀλίσαντα φυσητάς τινα ὕγρα συντήκων. M. du S.

ὑπιδιῶσι μειλιχιστον. J. B.
Ibid. Καὶ πάπαια] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πάπαιον docent *Poll. Hesych. suid.* J. B.
34. Καὶ ἀναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. *Aristoph.* piacula, ἄγος δὲ μιασμα. *Hesych.* J. B.
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. J. M. G.
51. Κεκονιμένον] Conf. supra *Tim.* c. 26. M. du S.
56. Λειποτακτεῖν] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. J. B.
67. Ὁ

ὀπιλελοιπότος ἤδη ὑ ὀπικεκλωσμένυ αὐτῷ νήματος.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότατος ἦτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, ᾗ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧς γάς μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, ᾗ ἀντέσπα. ᾗ τὰ μὲν πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ δαφος, ὑ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ ᾗ ἱκέτευε, ᾗ καταλιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, ᾗ πολλὰ δώσειν ὑπιοχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ τόμιον ἦμεν, ἐμοῖ τὺς νεκρὺς ὡς ἕκαστος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκεῖνυ λογιζομένυ αὐτὺς, πρὸς τὸ παρὸν τῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει ὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· ᾗ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρρῦς, Μὴ ὅπι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius poſſet ſupervivere, deficiente jam, quod netum ipſi *a me* fuit, ſtamine.

4. MERC. Fugere inſtituiſſe dicis? Niſi enim vir ille fortis cum clava, adjuviſſet me, niſi comprehenſum vinxiſſemus, fuga evaſerat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque ſolo obnixus non ſane facilis ductu fuit: interdum vero ſupplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promiſſionibus interpoſitis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remiſi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non poſſunt. Cum vero in ipſis jam faucibus eſſemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad teſſeram a tua ſorore miſſam eos recenſente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & ſubductis Aeacus ſuperciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi ſolertia uti: ſatis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κᾶν. Sed οὐκ ἂν male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. ὑποδέδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται ὑ ὡς ὁ ἀτράκτυ * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆ ἑκάστυ ζωῆς, ὡς συμπληροῦς τὸ τῆ ζωῆς ἑκάστυ χρόνυ τὸ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶ μοιρῶν, ἡ τὰς γινόμενας μὴ συγχωρῦσα τρέπεσθαι. διὸ ᾗ ταύτῃ λέγυσι ὑποδιδόναι τὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀντερείδων] Ἀντιβαίνων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὔχερης. V.

77. Τὸ τόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀπαρτηρίῳ τῆ Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ τόμιον, ἀφ' ἧ τὺς νεκρὺς ἐπὶ τὸν ᾅδυ

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.
† Ἀντερείδων] Ἀντερίδων erat in impreſſo.
‡ Εὔχερης] Ἄχερης habet edit. *Clerici*, ſed correctum ex V. *M. du S.*

κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum deſcendiſſe legere eſt. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθείς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, ᾗ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἱκέτευσε τοῖς καταχθονίοις ἱκετευτοῦ. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. eſt ἀρκεῖται.)

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπε legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impreſſ. ſupplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων ſubaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Pariſ.*) πῦ δὴ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. ſupra B. πρ. pr. & alibi non ſemel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, ſcil. ἔχων, & ſimil. ex *Luciano*, cui haec ellipſis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipſi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipſis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere cenſentur. Maleque adeo hic ſitum cis lacum Aſci

pon-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

8 σοι αἱ ὀφρᾶν παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς παραλελόγισαί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑποπλήγων θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τῷ Ἑρμῇ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

c Δυνάμενα] Δυνάμεθα B. d Σύμβολον] Συμβόλαιον B. e Καταλαμβάνομεν] Καταλαμβ. B. f Καταγιγνώσκομεν] Καταγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. g Καθεζομένη] Κατιζομένη J. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παραλελόγισαί σε] Παρηριθμησεν. V. (παραλελόγισαι. C.)
93. Σοφὴς] Νοήσας. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑποπλήγων] Ἀφέλησας. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. ἐν τῷ Ταινάρῳ.
99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τοῦ νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀρφῦς συνῆγον, ἰσκυθρώπαζον θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὑραινῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ὥα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πόλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑκάτερος. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθιζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reſtituimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τοῦ νεὼς τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθ@, ὀπυθαίνομαι ἕκαστον αὐτῶν ἀφ' ὅτου γέγονεν, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὼς [a] τὸν τρόπον. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ λαμβάνων στοίβαζε, καὶ σωρεύθω, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλῶ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; EPM. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν ὅτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν [c] ἐπιλεθυμένων. XAP. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. EPM. Βάλε, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅπῃ τούτοις ἐμβιβάσωμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νυν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἔτους. δώσει τάχα καὶ τούτοις κρέμνον παραγαγεῖν. EPM. Ἰδοὺ πάλιν ὅτοι δυοῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, καὶ πέπεισμένοι ἀπὸ τοῦ πρώτου γηρᾶσαι. ΚΛΩΘ. Ἀλλὰ τί ἐπιτρίβομεν; ἄγε δὴ καὶ τούτους ἐμβιβάσωμεν.

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturita-

[a] Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. [b] Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. [c] Ἐκτεθυμ.] Ἐντεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. [d] Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. J. &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.
Ibid. Ὀμφακίας] *Ἀώρους, ἀνεψίτους, ἃ ἐστι μικροὺς. V. (τὰ τιτλάδιτμότα νήπια. B.)
18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐξηγεμόνευσαν τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες ὠθήλασσόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μὴ †ταῦτα, κακῶς ἐνέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καλεῖσθαι δὲ τοὺς τυράννους, καὶ ‡γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σταθῆκαι ἐποίησαν ὅτι τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δ' ἐν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.
20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. V.
21. Ἀράμενον] Κουφίσαιμι. V.
23. Ταχεροὶ] Ταχύτες. V.

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impress. enim omissum erat; sed & ὅτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem *Gron.* legere jubet σικυρὸς; sed adsentior *Soulio*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τύνον. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρέσαντο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γιγομένου legebatur in Edit. sed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνξέτασα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, πυρίκαλλε, σήγαζε, σκιάζε, a σκῖος, unde σκιαδεῖοι, *Aristoph.* Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*
Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*
13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψίτους, τὰ τιτιλλιμότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Aristen.* *J. B.*
15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ὠθήγαγε, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. II. 11. καὶ τάξας ὅπου ἐπ' αὐτῷ (*post eum*) ἄνδρα παυσίαν. *L. Bos.*
17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. *J. Br.*
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σταθῆκας ἐποίησαν ὅτι τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. *J. B.*
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. *M. du S.*
20. Βεβυσμένα τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Helied.* lib. 3. *J. B.*

22. Δυοῖν

tate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita ſane: paſſi enim jam omnes & corrugati ſunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adſunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes Philoſophus propter Megarenſem meretricem. MERC. Hic prope te iſti. CLOTH. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſſa alter ab altero interemti ſunt? MERC. Adſtant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexdecim, ἢ καθ' ὥραν τέθρυγμένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὅτι τούτοις, ὦ Ἑρμῆ φάθι· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπεθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ τοὺς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρεα. ΕΡΜ. Πάρεσι. ΚΛΩΘ. Διὰ ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ἧς ἑταίρας τῆς Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τὰ βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τῆς μοιχῆς καὶ τοῦ γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐπὶ δικαστηρίων δῆτα ἀφάγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀπεσκολοπισμένους.

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam ſervant Edd.

24. Τέθρυγμένοι] ¶ Ἐφθημένοι ἐν τῷ δίοντι καιρῷ. καὶ ἀδύκους ἰφθίους. V.

41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς

¶ Ἐφθ.] Corruptam vocem ἐφ. . . . cenſeo. M. du S. Sed ſi Ἡφθημένοι vel Ἐφθέμενοι legas, tamen ſenſus aliquis inest, ut *maturi*, *coctî* intelligantur, vel juſto tempore condîti. Ἔφθεμα autem muſtum decoctum, vid. *Foeſ.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem ferat, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis adpoſitum; nec ſolet Scholiaſt. ſemper apta loqui. J. F. R.

** Ξύλον] In *Exc.* G. eſt ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir Doctiſſ. In C. eſt ξύλον. M. du S.

†† Ὃ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. M. du S.

Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. mort.* p. 429. J. F. R.

22. Δυοῖν] Priſcis Atticis. A. V.

23. Πέπεφοι] Contra ὀμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσταφίδες. J. B.

24. Καθ' ὥραν] *Opportune.* J. Br.

25. Ἀσταφίδες] Lucilius, *rugoſi paſſique ſenes.* A. V.

Ἀσταφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* M. du S.

30. Ἐν Μηδίᾳ] De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus ſtatuendum relinquo. M. du S.

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philoſophum alium novi neminem. M. du S.

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pauſan.* Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. J. F. R.

39. Ἐκ δικαστ.] Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in *Pl.* p. 32. A. V.

40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας φόνου. dixi de hoc ſupplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire.* J. B.

Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 470. oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀπεθανόντες ἑκκαίδεκα, πῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, ὃς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει ἀγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὄν. τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀπεθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσκηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα ἀφαπτόμενος ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε πειθοῖ δέομεν.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cyniscus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum hunce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίαν *f.* P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἴας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν οὐ τῇ τ' Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα προτιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὡς δὲ λέγει οὐ οἷς ἐκαθήρατο. *V.*

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ὅλου τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. *V.*

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. *G.*

* Τῦ] Τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τῦ T figuram habet. Ἀπὸ τῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. *J.M.G.*

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσι τοὺς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. *A.V.*

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. *Dial. mort.* I. *M. du S.*

51. Σηπίαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. *J.Br.*

Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. *J.B.*

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad B. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. *M. du S.*

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. *J.M.G.*

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. *J.F.R.*

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic, ἰᾶσθαι pro *liberare*, *sanare ab errore*, noster infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μενυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἢν μόνον ἰάσωμαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι. *J.F.R.*

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. *J.B.*

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laertium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐμανίσθη δὲ σχῆμα τοιόνδε λέγων ἐπίσκοπος ἥκειν ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. *M. du S.*

63. Μη-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδη, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, ὃ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπέτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι [f] ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ὃν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοίνυν ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς κομιεῖται. ΜΕΓ. Ὢ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται

f Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. *J. F. P.* Fl. *H. S.* Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. *V.*

70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀποσκώπτει. *V.*

76. Ἄραρεν] Ἔδοξεν. *V.* (κέκριται. B.)

82. Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται. *V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba μὴ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Somlius*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. *J. F. R.*

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκώπτει. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. P. a G.*

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* *J. Br.*

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. *J. Br.*

Ἡμιτελὴς, ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caico

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. *J. B.*

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δή γ' ἀλύτῳ δυσπάλυτος. *J. Br.*

Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*

Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ πεπάγως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*

Ἄραρεν] *Hesychius:* ἄραρεν ἡρμόσθη, ἢ πεπάγως δέδεται, ἢ κέκριται. *AE. M.*

Ἄραρεν] Vid. supra Ἀναβ. c. 3. pr. *M. du S.*

ταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου φορυλαδῶν. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις προσφέρουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑποσφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῇς ἀποδρά-ναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ὑποσημανοῦσθαι δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀφ' μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὼ δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντα ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκεις

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήκοι, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] * Καὶ σὺ τούτοις. *V.* (ἢ τοῖς πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅταν ἢ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τοῦ πολλάκις ἐψηθέντος ἢ γενέσθαι ὁρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀρύζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll.* G. confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἐρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος] Ἐξήκει. *Th. M. Ibid.* Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑποσφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήκοι. Quid opus? Satis utique commode ἐξήκει dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Indutiasque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθε. ὅταν ἢ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἀπεφθὸν ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πότε μόνος ἐμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πωλεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πότε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἐκε-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐχών. ‡ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπίσω [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπίσω ναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίσω τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ τραγικὰ [h] ὡδὶ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἀφ' ἡβῆς. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος ὡδαχέως τάχους, καὶ τὸν ἐπανόδου εἰ βέλεσθε δὲ, καὶ ἀντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ ὡδωσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἥκιστα πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει καὶ κεῖνός

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ ἕκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ F. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Αὐτανδρον] Ὅμοιον χύριον. V.

‡ Ὑπαγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Αὐτανδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τὸν ἐπανόδου] H. e. atque celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum. Per figuram ὑπ' ἀφ' ἑνὸς dictum eſt τοῦ τάχους ἐ τὸν ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37. Δῆλος δ' ἐγὼ — τῇ βαδίσει ἐ τοῦ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] Amaſium meum. J. Br.
Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἀντανδρον ſuccedaneum dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.
Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum Agapetum, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum Brodaeo in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum Geſnero adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. α. 8. & Σωμπ. 23. M. du S.

25. Ἀνή-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένου.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅν τινα ἕξει [b] τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε, μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. ἡ μὲν γυναῖκά σου Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, ἣ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλελραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τοῦ λεγομένου καὶ πραττομένου ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, ἅτε ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa caussa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in *P.* & *B2.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταις νῦν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἶμαι, θέλει, ἢ τὰ μετ' ἐμὲ. *G.*

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἣν τούτου πᾶσαν τὴν τυράννων ἐμφανίζει ὑδύνειαν. καὶ † ὅπως ὑδὺς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν § ἐξονούμενοι. *V.*

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλιχθήσεται rectum erat. *M. du S.*

† Ὅσως] Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξονούμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire.* *M. du S.*

25. Ἀνηρημένος] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Justina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὀμνύουσιν ἢν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐπιχθὲν] Φάρμ. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα μοι ἀποθανοῦσα εἶδε] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εἶδες τοῦτο εἰργάσατο Ἀττικὸν χρῆμα τερατισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυπέρια] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυπερίαν, εὐπρέπιον, εὐφήμιον, γλυπήριον. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μισῶ — κοινωνοῦσας τῇ Νηρεΐδι. *M. du S.*

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὴ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοιτες ὁι τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ κ᾽ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστον αὐτῶν ἕτοιμον, εἰ οἷόν τε εἶναι. κ᾽ [d] ἅλως, ὅρκον αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ᾽ ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελθλαῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δόλῳ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ᾽ ἄρα πικρόν τινα ἡδόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ᾽ ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με πονεῖ μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθεν κ᾽ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, καὶ δείλιν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐπεὶ δεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τ᾽ παλλακίδα μου, κ᾽ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

[d] Ὅλως,] Ὅλος, *J.* ſola. [e] Ἐπισπασάμενος] Παραγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *Bz.* & *P.* &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἐθος Ἀττικοῖς ἔστω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρόδους γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἄλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἄπερ ὡς ἐπίπαν αἰσχρὰ ἑταιρικά, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρουθίον. Ἐρώτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, κ᾽ πάντα ὅσα τῇ τῶν ἀδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλυ γένους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει· Ἀττικὸς μεμφῆναι δὲ τὸν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἡ Φάωνι, ἡ ‡‡ Ἀζρότιον. ἅπερ κ᾽ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνων κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκορυσικὸν τῆς γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ὕτως §§ ὑποκορίζουσι, κ᾽ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, κ᾽ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπιβαλλόμενος κ᾽ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, ὡς ἄγχιστα. *G.*

Ibid. Σποδεῖ] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῇ σποδῷ. κ᾽ τὸ ἐπὶ τῇ σποδῷ βαίνειν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἀφροδισιάζει. *V.*

¶ Τῶ] Γὰρ τῷ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Παῖλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀζρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζρότιον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκορίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Junt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Jenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας,
καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με κὴ κα-
κόῤῥης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψά-
μενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸ τῶν ἀσε-
βῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ᾤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅπως ὅ,
τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐτὸς ἤδη καὶ ψυχρὸς
ἦν. καὶ ἡ μικρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόφου προ-
σιόντων τινῶν ἤσθετο, [c] σιέλῳ χρίσασα τὰς
ὀφθαλμὰς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύουσα, καὶ τύπτομα ὀπισθομένη, ἀπηλ-
λάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ὅτι τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδείς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς,
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἑκάστῳ ἐπιτιθέντα τὰ δίκαια. [e] τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπικὼν J. b Ἐνεπιμπράμην] Ἐπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. Th. Mag. d Δακρύσασα] Δακρύουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. Bz. &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. V.
70. Καὶ τὸ κόῤῥης] Καὶ τὸ κιφαλῆς. V.
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ὸν τῷ τόμαλι σιωπαγὼν πτύλον. V.
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. V.
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ † σιωπᾶν ἐᾶσθαι † λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησαι, ἐνδεὲς ὄντος, ὡς καὶ ὁ τῷ βίῳ πολλάκις εἰωθὼς γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κακῶν δρᾶν τὸν λόγον. V.
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ ὅτι υἱὸς ἦν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορίζει δὲ αὐτὸν τοῦ πατρὸς ὁ ὅτι· ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τελευτησάντων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἑκάστου δίκας. V.

* Πταρόμενος C. prave, forsan scripserit στυγόμενος. M. du S.

† Συγκαλῶν ἐᾶσθαι] Συγκαλεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, respicere. J. F. R.

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. Hemsterh. ad Timon. §. 53. f. ubi frustra μιαρὸν pro μιαρὸν, ex sola Junt. legi voluit Soulius. J. F. R.

72. Καὶ &c.] Confer infra Mud. c. 26. M. du S.

73. Ὤχετο] E cubiculo exiit. J. Br.

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλεξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Hesych. Σίαλος, σίελος, ἀφρὸς. J. F. R.

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. J. F. R.

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poenas ab his exigerem. aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. J. Br.

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] Ut autem res sese nunc habent. J. Br.

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀφίτριβε] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀφίτριβε. Nota vis hujus participii cum verbo. J. M. G.

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. Gesn. conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχων vero constans est, nec movendum. J. F. R.

89. Κἂν δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. A.

J. Br.

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adſume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adſidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui. CLOTH. Et non juſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus ſubinde guſtanda. MEG. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφῇτρια. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιν με ποίησον ὦ Μοῖρα τῶν πενήτων ἕνα, καὶ δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, ἡ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ πυθοῦς. εἰ γὰρ ἀν ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἔπου νυν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· ἡ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸ ἴσον δεδήσει. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ πρωεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΑΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' εἰ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ὑπὸσοὶ σκαιὸν ὄντα; σικρὰν δ' ὧν τὴν τυραννίδα ἕξεις, γθυσάμενος γε ξύλου. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς μικρῷ δεῖν προσπαττάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενῶ καὶ σὺ τῷ ἴσῳ προσπεπατταλευμένος.

ΜΙΚ.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἰσὺ B. & Fl. Sed omittunt ἰσὺ *P.* Bz. &c. *g* ΚΑΩΘ.] Κλω. *P.* Sed K. ſimpliciter Fl. unde & KY. perſonam poſſis facere. *h* Ἐπανατείνασ] Ἐπανατείνεσ. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque perſon. Ku. Cyniſci ſignificare poteſt.

91. Εἶσω τοῦ πυθοῦς] Τουτέστι, κατὰ τοῦ πυθοῦς. *V.* (ἢ, λάκκου τοῦ πυθοῦς. C.)

94. Καὶ τὸν δεῖνα ἅπας] Καὶτοῦτόν ‡ ἐπιστρέψει Ἀλεμαίων

‡ Ἐλλείπει] Ἐλλειπεν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba ἡ σκάπτου, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσπατ.] Προσπαττάλευσα, editum fuerat; item mox

ἴδεσι, τὸ φρόντιζε, ἢ σκαπτῶ. *V.*

6. § Προσπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἴδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεκρέμασα. *V.*

Ἴδεσι pro ἴδησα, & ἀνεκρέμασι pro ἀνεκρέμασα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, niſi cymbam conſcendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer ſupra c. 4. pr. & non ſemel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δεῖνα] Cynicum deſignare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum ſcripſiſſem video *Voſſio* eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis haec adſcripſit: [*hic ponit novam perſonam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, ſed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάριν, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & poſt ἀμέλει duo puncta adpoſuerat, KY. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14. poſt med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε πυ-

φωνήσαν ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ. Ubi vertitur in *Par. Ago ego ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. *J. F. R.*

99. KY. Εἶτ' εἰ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una extat litera K. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. Προσπαττάλευσα] Megapenthes intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ἐπιτιμητικὸς μικρῷ δεῖν προσπαττάλευσα; *Nonne ego te nuper, quod valde liber & aſper ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἴδησα, ἀντὶ τοῦ,

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ ὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦ-το ϗ τελθυταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθη βραδύνων; ὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὸν ϗ σοὶ ἡ ἀφροιβή. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· ὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καλέσομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] παραμένουσιν. ἄλλως τε, ὐδ' ὁμοία τἀμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ ἀφαμέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γοῦν τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν τὸν [e] τοῦ βίον, φοβερὸς ἅπασι, ϗ παράβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, ϗ [f] ἀργύριον, ϗ ἐσθῆτα, ϗ ἵππους, ϗ δεῖπνα, ϗ παῖδας ὡραίους, ϗ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, ϗ [g] ἀποσπώμενος αὐτοῦ ἤχθετο. ὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, ϗ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἴδυσι pro ἴδυσα, &c. *J. J.*

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositi nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaeresсit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

[a] Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. *J. P. B2.* Fl. & *S.* [b] Τὸ ὑπισχν.] Deest in P. [c] Περιμένουσιν] Μὴ περιμένουσιν. B. [d] Ἡμῶν] Ἡμῖν O. [e] Τὸν] *J.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. [f] Ἀργύριον] Ἄργυρον B. [g] Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. *P. B2.* &c.

16. Ἀγαπητὴ] Αντὶ ἀρκιτὴ, ἐπιπόθητος *V.* (ηδιῖα. C.)

17. Ἡ τῷ Κύκλωπι] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μὴ † πάντας ὕστερον σὲ ἐδίων. τοῦτο οὖν ϗ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γύσιαι, τί μοι ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὴν Ὀδυσσέα, ἕτερον γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ ἀφαιρούμενον τὸν Κύκλωπα. *V.*

19. Ὅτι πύμαλον] Ἔχαλον. *V.*

22. Ἐκ ἀφαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ ἀφερόντων. εἰλήφασι δὲ ‡ ἐν τῷ ἐπικειμένῳ χήματος τῷ κύκλου ἐκ σίσου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν § μειζων ἡ ἀφ' τοῦ κέντρου ἥτις ¶ ἀφαιρεῖ λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ ἀφαίρετα λέγει ὁ ἀφαμέτρου. *V.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοτρεπὲς τοῦτο· ἐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ ὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. *V.*

30. Προσέχειαι] Κρατεῖται. *V.*

* Σοὶ] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.
‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in Edit. sed mutaverat *M. du S.*
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διαμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. π. ὅτε καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falsum est. *J. F. R.*
¶ Ἀπὸ τούτ ὖν] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.

18. Δαμὶα] Od. Υ, 389. *J. M. G.*

19. Οὖτιν] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύμαλον ἕδομαι μετ' ἄλλοισι. *Neminem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint cae-3 tera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit pre-4 cibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Herçules, jam pulchra eſſe veſtra

τεθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ὢν ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέαται ξυμβέβηκεν αὐτούς· 3 ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίᾳ, [b] ἀνακωκύουσι· καὶ τἆλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται ἐπὶ τὴν ἄνω φέρουσαν ὁδὸν ὀπισθόρμητοι γῆν εἰς τὸ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν 4 τὰ ἐν τῷ φωτὶ βιοῦνται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιδράσκων, καὐταῦθά σε καλαλιπαρῶν.

Ἐγὼ δέ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ σωμοικίαν, οὐ χρυσὸν, 5 οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέ μοι, ἄσμενος ἐπῤῥίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ 6 τὸ μελανηρίαν ἐπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγεμόνι ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν με κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μεθεκάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

[h] Ἀνακωκύουσι] Ἀνακωκύουσι δὲ ἱκετεύουσι. B. & Fl. A ceteris abeſt ἱκετεύουσι, neque comparet in *J. P.* nec *Bz.* [i] Κρηπῖδα] Κρηπῖδα *Anap. Pell.* [k] Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *Bz. H. P.* &c.

32. Προστέθηκυῖα] ** Προστέθηκυῖα. προσπαιῖσα. ἐκπεθυμητικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καλαλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ σωμοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικιὰ λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ὠκίμως βαδίζων. *V.* (ἰλαφρὸς, C.)
47. Σμίλλῃ] Σμιλὴ, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν ἐκ' ὤσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐβιάζοντο, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῷ φωτὸς. *V.*

** Προστέθηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J.F.R.*

22. Ἐξ ἀλφιτόπου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* *J.Br.*

Ἐξ ἀλφιτόπου ἡμῶν οἱ βιοὶ] Mſ. ἡμῶν. Proverb. τῶν πάνυ ἀλφιφόντων. *J.B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J.B.*

30. Προσίχεσθαι] Forſan *Lucian.* dederit προσιχνεῖται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λιπὰς τῷ μειρακίῳ προσιχεῖται. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adhaeſit.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσίχεσθαι etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J.F.R.*

35. Ἀμέλει] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J.F.R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4. 2, 12. *J.M.G.*

48. Κάτυμα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A.V.*

τό, τε γὰρ ἰσόλιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἢ πλησίον ἀφαφέρειν, ὑποφόδιστον ἔμοιγε ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφειλομένους ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγῶν ἐν χειμῶνι, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα εἰς τὴμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

videor omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur & plorant.

ΚΛΩΘ. Πάλαι σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ἅ τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τὸν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κίνησις ἡ τῆς σκυβαζομένων εἰς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ μου

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ *B.* b Μηθ'] Μὴ θ'. *B.*

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότερον. *G.*
61. Ἐς τὴμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κίνησις] Ὁ κάπος. *V.*
74. Ἀπεκναίε μοι] Ἀντὶ τοῦ καθρότερόν μοι εἰς τὸ ζῆν διατίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάστῃ τῇ † ἡμῶν . . ., τῇ πανηγύρει ἔχειν ἐκείνῃ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπέκλινεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπεκναίε μοι] Ἐφθείρε μοι.)

* Ἐμμᾶς.] Ἡμμάτι editum erat; sed in V. est ἰμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἱματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἡμάτου editum est. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*
59. Μηδ' ὑπὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηθ' ὑπό. *M. du S.*
Μηθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδέ? Cum vero illud μηθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μήθ' Ἕλενόν — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. *Theogn.* 178. — οὐθ' ὁρᾷς ἀνόσιον. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἐν στιβάδι, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*
61. Τὴμπαλιν] Mss. εἰς τὸ ἐμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄνω] *Apud superos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπταλε, πυκάσατο δὲ φλόξ.

A quo *Philostr.* in Seamand. *Æschyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος·. *J. B.*
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare κλινοπόδας, ut ἀργυρόπεζος, λιπόπεζος, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egreſſus mortalium ſortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelſiorque reliquis cubito ipſo regio: ſublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu ſupino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus eſſet, & ipſe mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipſum magis deridebam quale purgamentum admiratus eſſem, nidore aeſtimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris ſanguinem.

17. Cum vero non hunc ſolum, ſed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiſcentem & cruciantem ſe poenitentia, qui fruitus non eſt divitiis, ſed non guſtatis illis mortuus, relicta ſubſtantia Rhodochari luxurioſo, qui proximus genere illi cum eſſet, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compeſcere riſum non potui, recordatus prae-

75 ὡς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ ἐν τρισὶν ὠλεναις καὶ ἡμιπήχει καὶ μονονυχὶ καλλίονι, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνὸς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
80 των· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν καὶ μᾶλλον καταγέλαστος, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων
85 ὅτι τῷ αἵματι τῷ ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ἰδὼν γέροντα, καὶ μελαγχολῶντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγνωστος αὐτοῖς ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν (ἦν δὲ ἄγχιστα τὴν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) ἐκ εἴχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ἀεὶ χρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. *B2. H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μείζονι μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν δακτύλους πέντε. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ σῶμα προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὄμους ἐξεστραπουμένους, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως ἐξεστραμμένων. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendoſe.

‡ Ἐγγύτατα] Ἐγγύτα vitioſe editum erat.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ πόχλος τὸν ἄλλων εὐδοκιμοτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ἐφάνη καὶ τοὺς εὑρὼν τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. *V.*

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

O cubile quot è nimis
Candido pede lectuli.

ὦ κλίνης ἀργυρόπους, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mſ. Regius ἄνθρωπος ἂν θεῖός τις ἀνήρ. *J. B.*

Ibid. Τρισὶν ὠλέναις] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισὶν ὠλέναις] Vid. ſupra *Nigrin.* ſub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros ſupercilioſos Τιτανώδεις βλέπουσας, his verbis attollere. *J. B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis juſto cubito major eſt. *A. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quædam menſurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεστραπουμένους, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως ἐξεστραμμένων. Sic ſcriptum ad oram Mſ. Regii. *J. B.*

85. Λακ. Θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus deſcribit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer ſupra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῖς

μέτωπον ἀνάπλεως, ϗ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλυτῶ, οἷς τάλαντα ϗ μυριάδας ἐλογίζετο, ϗ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς [b] μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; ϗ μέλλοντες [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα [e] ϗ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ſertim, quam pallidus ſemper ſqualidusque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſolisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non jam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ μεῖμενε· ἐς αὔριον ἑωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρὰ νόμον ὑπὸ τὸν Ῥαδαμάνθυν· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλείψομαι. καίτοι, τί δ' ἀφικνήσομαι κατ' αὐτούς; δ γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam eſt cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar: quamquam cur non poſt illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui jam ſim mortuus, praeſertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαριτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καὶ περχόμεθα. B. d Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. f Ἀνιμήσηται] Ἀναστάσῃ R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμείᾳ Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam ſervant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογίζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ. V.
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. V.
13. Διαπεμψόμαι] Κολυμβῶ. G.

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. V.
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν τὸ ἐπὶ τῷ διαπεράσαι διδόμενον. V.

* Ἀνιμήσεται] Ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀναστάσεται pro ἀναστάσῃ. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Tanaquil.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μισθ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

c Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσο — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phraſi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀναστάσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorſus dictio. J. B.

19. Προσαλαχθ.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me quererē, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; θεάμενον ὦ Μίκυλλε· ὁ θέμις ἔτω σε διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐγὼ προκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ, συναράσπασον.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἀλίτηρίου καλαπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ὀφελήσεις, ἢν ὁρᾷς, καὶ τοῦτο τοῦ ξύλου τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἢν εὑρὴς καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἐρετίζε· καὶ τοῦτί γε ἱκανὸν ἀφορμὴ σοῦ λαβεῖν. ΚΥΝ.

---

i Συναράσπασον] Sic A. G. P. L. συναίρασον Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *F. S.* & *B2.* recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male *P.* Fl. Ald. *H.* & P. l Τούτου] Τουτουὶ B. Sed vulgatam ſervant Edd. m Πρόσκοπος] Πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam *P. P. F. H.* n Εὑρὴς] Εὑρῇ P.

25. Τύννα] Τράχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελευσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πρωθμὸν διαβαλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκοπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κώπῃ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὑρὴς] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*

33. Ἐρετμὸν] Κώπην. *V.*

34. Ἐρετί] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κωπῇ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῆς turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὑρὴς pro ὦρα. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pisti excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, καὶ σὺ Ἑρμῆ συναράσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. συναράσπασον. *J. B.*

Συναράσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. φων. c. 4. Ἰσ. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. ἀκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκοπ] Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμενον varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἢ καὶ ὑποκελεῦσαι δήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ἕτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ὀλίγου παραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν ἐθέμις ἀδακρυτὶ γλαπτεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξομαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἔθος ὀλοφύραιο. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἑωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος γλαμενῶ, οὐδὲ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, καὶ ἠμίγυμνος δεινοπήσω, τοὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plo-ratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno instituí? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta S. b Οὐδὲν] Οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδὲν. c Οἰμώξομαι] Οἰμωξόμεθα B. d Ἄν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς Angl. ὡς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἢ] Ἆρα. V. (Ἆρα. C.)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι δήσει] † Ὡς οἱ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ ἐστὶ τὴν ὁδοὺν τῶν πλοίων μὴ τῶν κυρίως ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν ἀναφέρουσιν. V.
41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. G.
43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. V.
52. Κατυμάτων] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλει. G.

* Δεῖσει] Δείσει editum erat, & mox σαθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὃ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. ep. *ad Theff.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elsn.* κελεύω autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, saepe retinet. *J. F. R.*

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*
ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Junctina* quidem & *Mag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*
50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. *J. B.*
63. Ἢ καθ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*
67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*
71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτε. *J. Br.*
72. Ἱκετεύω καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σίφας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syrae filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῖφας, & *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*
Ibd.

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῷ κρύους συγκροτῆσθαι, τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, ἢ τὸ κεντητήριον; [g] ἱκανῶς τεθρηνῆσαι· ἀχθοῦ δὲ ἤδη καὶ διαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμεῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδολε· καὶ σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸ ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχειν δὲ, εἴτε ῥίδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς [i] τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ ἐκεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς [k] Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προίωμεν ὦ ἄνδρες· μᾶλλον δὲ πάντες ἕξης ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῆς ζόφου. ποῦ γὰρ ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τὰ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

[g] Ἱκανῶς] Καλῶς B. [h] Στρογγύλον] Στρογγύλος B. [i] Τήμερον] Σήμερον B. [k] Σῆρας] Σῦρας J. Σύρας S. H. & recentiores; ſed Σῆρας recte P. Fl. B1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἡ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. G.

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῷ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας τοιοῦτους, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ὡς παρ' χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίνθιος ὢν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Ibid. Ἢ τῷ] Ἢ τινι, ὃ ἐστι ἰάζοντος. V.

79. Εἰ καλλίων] Περιῶν ‡‡ ὀνόματα. V.

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σῆρας legitur, cum in *Bourdelotiana* legatur Σῆρες, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. *J. C.*

§ Τὴν μέταξιν] Τὸν μίταξιν. *Exc.* G. Τὴν μίταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. *M. du S.*

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ *du Soul*, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Soulii.* *J. F. R.*

‡‡ Ὀνόματα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit *M. du S.*

Ibid. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. *M. du S.*

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. *M. du S.*

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne*, *Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. *J. Br.*

Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ. IV. *M. du S.*

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ οὐδὲν ἧττον καλὸν, ἢ τι καλλίων· ἀλλ' ἤδη ἡ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκῶν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ἢ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ πῇ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γάρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ γοῦν προσέρχεται [c] δαδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἦ ἆρά που Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa laterna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ὅπου τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ἔτος ὑμᾶς προσμένει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὑπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμφω γὰρ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι Ⓒ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγίνοντό τινα τῶν ἀπορρήτων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν παίζει. V.

91. Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτῃ legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὶ. i. e. ταυτὰ. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγίνοντο] Ἐγίνετο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν παίζει.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγίνοντό τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸ βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸ βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τοῦ περὶ in ὡδὲ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὡδὲ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ὡδὲ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸ βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὡδὲ πάντα τὰ ἑαυτῶν βίου. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὡδὲ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸ βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulis* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τοῦ στιγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰ Ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρός, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι πρὸς ἀγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καταγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] πρὸς τὸν βίον. Οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ ἐκ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι σὺ δὲ προσκάλει τοὺς καταγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τοῦδε κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῇ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς φέρει. ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Παρὰ] Περὶ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. f Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐπορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα δὲ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς ζιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. οἷς τοῦτο ἦν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῇ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῇ] Τῇ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁστουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδον ἐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ λελωβημένην καὶ ἀλλοῖα μεστὴν ὑπὸ ἀπιστιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant maculae. G. C.

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad 1. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἄρ' σὺ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀπίπαν ἐστοί, πλὴν τέττων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, εἰκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται), μᾶλλον δὲ ἐκπέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δὶ ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ λαβὼν τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ἔτι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι εἰς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καίτηγορήσας γε πρότερον ἧς φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τεμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ὀπισκόπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynisum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. d Οὗτος] Sic *J. P. H.* Fl. *B2.* Ita hic & interdum alibi notavit *M. du S.* Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte *J. P. H.*

25. Πολλὰ τ' * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ ‡ τι ἴχνη πρώην ἀμάρτημα, δυνατὸν λέγ τ' πάνυ ἀποκαθάραι αὐτὰ. *V.*

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. *G.*

30. Ἐμπολήσας] Κερδάνας, συνάξας. *V.*

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα λέγουσι αἱ τ' ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνεῖσαι. *V.*

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. *V.*

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *M. du S.*

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *M. du S.*

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνι. C.

§ Μακάρων] Μακάρας editum erat, & proxime iterum μακάρας νήσους, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. *J. F. R.*

24. Στιγμάτων] Lege *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2. 457. *M. du S.*

32. Κηλῖδας ἐκ τ' ψυχῆς] Ὅσιος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. *J. B.*

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum hocce* remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

Μεγαπένθης [f] Λακύδε ἡκέτω. σοὶ τρέφω; προσιθι. σὲ τ' τύραννον προσκαλῶ προβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὀπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶηγόρει, ὡς διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ ὑτοσί.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τ' γιγμάτων· ὅμως δὲ, καὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τ' ἄνδρα, καὶ ζ λόγῳ δείξω φανερώτερον· ὑτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὺς θρασυτάτυς προσελαιρύμενος, καὶ θορυφόρυς συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτυς μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίυς· τὰς δὲ ὐσίας ἑκάστων ἀφαιρύμενος, καὶ πλύτυ πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ὑδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παρέλιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κ' τ' ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένυς μὲν διαφθείρων, καὶ ἐφήβυς καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τὺς ὑπηκόους ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μὲν γε, καὶ τύφυ, καὶ ζ πρὸς τὺς ἀντυγχάνοντας θρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιο ἂν παρ' αὐτῦ λαβεῖν τ δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

[f] Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. [g] Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Προβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τ ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Προβαλλ'] Proinde αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vagā nimis illa notio. Adde quod pro ὑτοσὶ legendum ἅπαντας necessario est. M. du S.

35. Ἄκιδι &c.] Rhadamanthus Cynisco; Ἄκιδι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεστόμισθε. καὶηγορήσας γε πρότερον ὃ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄκιδι εἰς τὰς μακάρων νήσους· τοῖς ἀρίστοις συνεστόμισθε· καὶηγορήσας γε πρότερον ὃ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε θ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τ τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τῇ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μ] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Dear. Dial. V. med. M. du S.

68. Θρυάγματος] Θρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut θρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *aufschnarchen*. quod itidem ut Graecum ἀπομιμητικώτατον est. J. M. G.

70. Ἀσκαρ-

γῆν ἄν τις τ' ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἀ μὴν ἀ τὸ τ' κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτῷ τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅστις μηδὲ τ' οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; ἀ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διαφθαρέντας· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. ἀ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· ὅτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ἕ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγαναχτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, ἀ σώφρονες, ἀ εὐδαιμῶν ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῄς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, ὡς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, ἀ τὰς τ' ἐφήβων ὕβρεις, ἀ τὰς διαφθορὰς τ' παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μὲ κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν ἀ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ' λύχνον αὐτοῦ, ἀ τ' κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντί συνηπίσταντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ κλίνη, ἀ

quam istum oculis rectis & nihil connive-
ventibus adspexisset. Verum etiam crude-
lem istius in novis suppliciis excogitandis
solertiam, quis enarret? qui ne familiaris-
simis quidem pepercerit. Hanc vero non
esse inanem contra istum calumniam, sta-
tim scies, si advocari jusseris ab isto inter-
emtos. Quin invocati, ut vides, adsunt,
& circumfusi illum angunt. Hi omnes,
Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perie-
runt: alii quidem insidiis, quas ob uxores
formosas illis struxit; alii, quod indigna-
rentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum
perductis; alii quod essent divites; alii,
quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae
fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impura-
te, respondes? MEG. Caedes quidem
perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia,
adulteria, adolescentum contumelias, cor-
ruptelas virginum, haec omnia, inquam,
contra me Cynisscus mentitus est. CYN.
Igitur & horum exhibebo tibi, Rhada-
manthe, testes. RHAD. Quos dicis?
CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucer-
nam ipsius & lectum. Haec enim pro te-
stimonio dicent, quae se consciis fecerit.
MERC. Lectus & Lucerna Megapen-
this

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῶν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. Bourd.

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τ' Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα, ἐπειδὴ δὲ ἐπεῖνοι ἀ τὰ φυτὰ λόγοισιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ὕτως ἐμπαίζων, λέγων ὁ κλίνῃ μαρτυροῦντας παράγαγε. V.

qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. M. du S.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀνὰ τὸ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον ἀ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ' ἥλιον ἀπτελευμένας σκιὰς ἀπὸ τ' σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τ' βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, al-

ludens ad Graecos Philosophos ἀ ἐπίτηδες ἐμπαίζει † λύχνον ὁ τὴν κλίνην μαρτυροῦντα ὠδάγαγεν, siquidem Philosophis istis ἀ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ' ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Ὄψομαι, τάλας, ἀπόδυομαι μεθ' ἡμέραν. J. F. R.

9. Ὑπερ-

this adſunto. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu jam, Lucerna, dic teſtimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa. quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχν[ος] [c] ὁ Μεγαπένθης παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπαλε ὑμεῖς [d] ὑμεῖς δὲ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καληγόρησε Κυνίσκ[ος]· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καλαμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἀτὰρ σὺ δὲ ὁ Λύχν[ος] ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μέν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῇ νυκτὶ ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ἀκριβῶς λέγειν πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλά, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τἄλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καλεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὸ ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαῖ, ὅλος ὑτοσὶ πελιδνός, καὶ κατάγραφ[ος], μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα ἂν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

c Ὁ] Deeſt articulus in B. *d* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς *J.* ſola, male. *e* Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. *f* ΛΥΚ.] ΚΥ. *J.* male. Item *H.* Ceterae recte. *g* Οἶδα] Εἶδον B. *h* Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. *i* Καὶ] Deeſt in B. *k* Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ οὐ τῇ ἡμέρᾳ. *V.*

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. *V.*

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. *G.*

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς παλαιχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερ[ος] κύων ἐστὶ τριῶν ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ἄδου. *V.*

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiaſt. etiam legit *Steph.* in *Theſ.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. ſi lubet, ſimilia exempla adferentem Rever. *Elſner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. K.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μιλαντίας οἱονεὶ μολυβδοειδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæſar. vide Clar. *Caſaubon.* ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ τοῦτον ποικίλος. In re tamen diſſimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέον, ἢ ῥᾳδιοτέος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε; ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὀφλὴν τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πιεῖν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνον ἐξ ἁπάντων ἄπουος ἔσται.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ὅστις ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ ῥᾳδίως τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] ὑποδὺς, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Noquaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo ſupplicium ſubjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituruſ. CYN. Mos eſt, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita eſt. CYN. Solus igitur iſte non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam ſuſtinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud ſuperos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas eſto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in *B2*. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις *H. J. P. S.* c Μόνον ἐξ] Μόνος ὅστις ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Ὑποδὺς] Sic *J. P. H. S.* Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω τὸ δὲ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. *V.*

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. *G.*

32. Τάνταλον] Λέγουσι δὲ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ περιχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ Διὰ τοῦτο οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ· θεραπὼν δὲ ὢν δίνδρα πεπλημμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι, αὐτοῦ δὲ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. *V.*

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuiſſe ait Scholiaſt. Conſer notas ad verbum χάριν. *J. F. R.*

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omiſſa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorſus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Ariſtaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciſſ. p. 460. Recte quidem Scholiaſt. ait veteres, non dixiſſe εὐχαριστῶ; ſi vetuſtiores intelligit; nam poſtea tanto frequentius uſurpatum, inprimis apud Eccleſ. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, ſed & ap. LXX. In Libr. *Judith.* *Sap.* & *Maccab.* Verum tamen ſatis probae notae eſſe verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Theſſalon. I. 3. *J. F. R.*

28. ΡΑΔ.] Mercurio, ſi quidem adſit, nec poſt traditos mortuos e veſtigio abierit, quid cauſſae ſit ut ſeſe his immiſceat, ego quidem non adſequor. Cenſeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in verſione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum ſit. *M. du S.*

ΡΑΔ. Διατί] Reſtitui *Rhadamanthi* perſonam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia ſenſus poſtulat Rhadamanthum loqui, & in ipſa Latina verſione *Salm.* & *Pariſ.* ejus perſona quoque expreſſa erat, licet in Graecis EP. legeretur. *J. F. R.*

33. Ὑποδὺς] Non ſatis ſanus mihi hic locus videtur. *M. du S.*

34. Κατὰ] Quaeſivit mutationem *Soulius*, non invenit; forſan quia ante bis, ter, noſter dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; ſed nihil opus eſſe, cuilibet notum arbitror. *J. F. R.*

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique cenſeri ſe in amicitiis beatorum iſtorum volunt, modo amicitiam nominare fas ſit hanc illorum ſervitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae uſu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim neceſſarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) ſed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc conſtituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quaſi carcere effugerant, quae perpeſſi eſſent non ſine jucunditate memoran-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

1 ΚΑὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὑπὸ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴ τοιαύτῃ αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοιούτου πειραθείς. εἰ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα 10 ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ὄντες τῷ κακῷ, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπετύγχανον ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinſ.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantiſſimum, viroque graviſſimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rurſus fucatam. Inſtitutum ipſum viris doctis ipſis placeat neceſſe eſt, qui famae ſimul & virtuti conſultum volunt; dum a ſervili propemodum ſorte apud Magnates divitesve, ut virtuti ſibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitioſam patientiam ſpectas, ita ſuavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum iſtorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipſo bene meriti, & a ſuae aetatis hominibus viri boni merito cenſentur, & a poſteris ſemper maximi ſient. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. κζ. Τί πρῶτον καλαλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium ſumptum eſt ex *Homer.* Odyſſ. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καλαλήσω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemaeo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. du S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός μοι] Ex Grammaticorum placitis ſcribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, poſt praepoſitionem. Nolui tamen mutare, quia non ſolum Edd. conſentiunt; ſed & apud alios centies ſic ſcribitur, (forſ. male) ut ap. *Ariſtoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με πεῖσαι; &c. In *Epict. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ἐδὲν πρὸς σέ. non modo propter emphaſin, & finem periodi; ſed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὸν αἰδῶ τὸν πρὸς σὲ τὸ πλησίον. *Aeſop.* fab. 138. κατά τινα τόπον. Conſtructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & ſimil. cum praepoſ. πρὸς loco dativi, eſt frequentiſſima; maxime duo poſteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν. *nuntiavit ſenatui.* Noſter *Phalar.* altero, c. 8. καὶ σὺ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγεις. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι πάσης, ὡς εἰπεῖν, τελετῆς [b] διεξεληλυθότες, ἃ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως δὲ οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτοῦ, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτοῦ παράλογον διηγουμένων, οἱοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅτε πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ὑπεφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτε τῷ ἀρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠιόνα μαλακὴν ἀποβυθίσαντα τὴν ναῦν, οἵ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲ ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον διαλύσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. ηὐφαίνοντο pejus F. b Διεξεληλ.] Sic W. & V. recte. Ἐξελαλυθότες Edd. omnes. c Αὐτοῦ] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *J.* Fl. *B2. H.* & M. f Ἱστῶν] Ἰσθοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἐχρῶντο χήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ἠὐφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνεσθαι τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷων ἀπηλλάγησαν] Sic sacpissime sine praepositione. Ut infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξοιμι φόβου Interdum tamen cum praepositione. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου *a publ. functionibus se libera, discede.* Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήχεις. Proverb. de quo paroem. *J. B.*

Ibid. Διεξεληλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ πάλαιον οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο χήματι πρὸ τοῦ ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ὑπὸ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρᾳξὶ θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄκαρα γὰρ ὠδὶ ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξυ-

ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram solverint, tranquillo ad speciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa: & denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὴν παραυτίκα χρείαν ὑπεραγωνιῶσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, ἢ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς μὲν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τριακυμίας, καὶ, νὴ Δία, πενταακυμίας τε, καὶ δεκαακυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῇ ὑποφαινομένῃ καὶ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὴν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπαραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, προπεσόντες τὸ δύσγνωστον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἅτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

h Τὴν παραυτίκα χρ.] Χρείαν τὴν παραυτίκα, W. V. *i* Τὰς] Omissus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *f.* Fl. *k* Ἐπιλανθ.] Ὄντες ἐπιλανθάνεσθε. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ὧδε ἀποφάσεως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc scholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* restitui suo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρυμένοι] De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempestatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transversas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκόρους] *Castorem & Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Erasmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμενεῖς ἅμα] Sic recte M. S. & A. Reliquae τύραννα. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι ἅμα] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν παραυτίκα χρείαν] *Beza* non satis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth* 4. 17. παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα sit *in praesens*, quod si probatione indiget, vide ex *Demosth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elsnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνοιεν] *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τριακυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & *f.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τριακυμίας] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τριακυμία quali tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus est, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicesimanum*, *tricesimanumque* velis adscendere. *J. M. G.*

47. Ὑπαραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Erasmo* adoptavit *Benedictus*, *salo perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum salsugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπαραντλούμενοι] Vid. Clar. *Hemsterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magistr.* mendose descriptus est hic locus, voce ἐκὼν. *M. du S.*

αὐτῷ· ἀλλ' ἔγωγε καὶ εἶνα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυνιθεὶς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ ἤδη ὑπισχνοῦμαί σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καλαπονεῖσθαι σε τοῦτο τὸ βίωμα ὑποβουλεύοντα.

At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae ineundae consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ὑπηνίκα περὶ τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τοιαύτην [d] μισθοφοράν, τρισθαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς βελτίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλὴν, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ὅτε λευκοῖς ζεύγεσι εἰ τύχοι ἐξυπηλάζοιεν· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας; καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, [g] ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἥκουες, εὐθὺς ὅπως ἐκέ-

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

a Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. b Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. c Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. d Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* e Οἷς] Οὓς margo *A1W.* f Μετὰ τοῦ] Μετὰ τὸ male W. & Fl. g Ἐστίν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Τρ. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἕτερος μοναχὸς in Συμπ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permolestе ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri.* Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmuriensis & Parisina, quum Basileensis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur*, *non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *esset* acceperit pro *liceret.* Sic enim distinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγχιστείας προσλαβόν. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκοῖς ζεύγεσι] Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum.* *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet.* *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὥσπερ νυνὶ *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere*, *omnino.* ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer.* Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροί τε κριθαί. *J. Br.*

Ἄστο-

ſimilia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad eſcam os praebere. Ut igitur ego in poſterum culpa ſim vacuus, neque dicere poſſis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injeciſſe, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxiſſe, neque ante indicaſſe adeo, ſed exſpectaſſe, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & neceſſitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res proſit, ſtantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, ſi dicantur, & ad quae cauſſam dicere non poſſimus, quin videamur injurii in te illo ſilentio noſtro fuiſſe: audi nunc a principio omnia, & rete ipſum, & naſſam ut exitum non habeat, otioſe extra illam conſtitutus, non intus ex receſſu, ante conſidera: & hami aduncitatem, ipſumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς ἂν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὴ τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν ὅτῳ λαιμῷ παρεισπάσαμεν, οὐδὲ προσήλωσαμεν, ἀλλὰ παρειμέναντες [i] ἐξελκομένῳ, καὶ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἂν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκυσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτό, καὶ τὸ κύρτου τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅτι σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν σκόπει μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τὸ ἄγκιστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὸ ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφήν, καὶ τὸ τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deeſt in Fl. Agnoſcunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *Ai.* *i* Ἐξελκομένῳ] Ἐσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἀπαλὰ *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M.

91. Τῷ σκίλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄστομα] *Hom.* Od. I. 109.
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, ὅτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύοντες. *M. du S.*

78. Μετὰ τοῦ καρίδιον] *Cum ſquilla*, hoc eſt, *cum eſca*. hoc enim piſce plerique ineſcantur. *J. Br.*
Μετὰ τοῦ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piſcat. *J. B.*
Ibid. Καρίδιον] *Squillam* τὸν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Euſtathio, ſub finem Piſcatoris huic rei adhibita ſit; dum de ſquilla, neſcio an praedae nata? conſtet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμείναντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Eraſmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adſcripſit pater ἐσελκομένου. *J. G.* Et hoc *Geſn.* vult, recte; ſed ſuſpectam lect. ſervo, quia conſtans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾶν] Forſan ὁρῶντες. Sed in libris quos conſului, nihil hic ſubſidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. ſupra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*
Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*
Ὡς οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim nos *non poſſe effugere*, i. e. *non poſſe cauſſam noſtram defendere*; ſive *demonſtrare*, *nos non peccaſſe*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὸ κύρτου] *Retis ſinuum*, aut *naſſae*. *J. Sr.*
Ibid. Κύρτου] Κύρτος ἀγγεῖόν τι καλάθοις ὅμοιον, οἷς οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Heſych.* εἶδος δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zoenob.* in *Paroem.* ἔνδον τοῦ ἁλιευτικοῦ κύρτου. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De poteſtate hujus vocis egit doctiſſ. *Th. Sellius*, in Obſerv. c. 6. Μυχὸς pro intimo receſſu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Heſiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Pſalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Muſaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἡγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνας. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τῷ σκέλοτος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τοῦ τριαίνης] *Tridentis*, quo piſces lancinant ac fodiunt piſcatores. *J. Br.*
Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc eſt, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας cauſſa, vel ut principum illorum virorum familiae, ſolo eruditionis ſuae nomine quoddam quaſi decus adferant, Lucianus ſcripſit, ut patet ex praemiſſis ad amicum ſuum Timoclem, qui iſti vitae generi tradere ſe, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὸ γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνηται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ λίχνῳ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ.

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violenter, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

Ἰσθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως σοὶ σὲ, πλὴν ἀλλ' ὅ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, ἀλλ' ὁπόσοι σπουδαιότεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ [c] γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλως τῶν [d] παιδείᾳ συνεῖναι καὶ διαφορεῖν ἀξιουμένων. κοι-

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. b Λάρος] Λάρραξ margo *Alv.* c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματισῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείας W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῆ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam καὶ τὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τὴν τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταμαι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ' ἐσὶν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣν δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, curvite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Dear. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum causssam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ονῶν [e] δὲ ὡς [f] ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεσθαι τοῖς Φιλοσόφοις, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἰ ξμισθοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἓν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ καὶ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πλήθους, οἷον γυμνασίας τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἐπιτρέπειν [k] ἄξιον τῶν τοιούτων [l] σωυσσιῶν, οὐδὲ γε ἐν

σει-

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ἐπίπαν ὄντων] Ἐπιπαρόντων. Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῆς vitioſe *J.* [h] Ἄλλοις] Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. *P.* &c. [i] Ἐπιτιμίων] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *Aldi.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H.* Fl. *P. S.* [l] Σωυσσιῶν] Ξυνουσ. W. Miſere Fl. ὧν μου σιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Iſtiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γινομένη audit; quemadmodum de Ilia, ſive Rhea loquitur *Dionyſius Halicarn.* lib. I. Eodem ſenſu ſumitur paſſim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad ſummum perductis; non in bonum modo, quod vulgatiſſimum; verum etiam in malum. Samoſatenſis Noſter in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad ſummum pervenire.* Apud *Longum* in *Paſtoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μεσημβρίᾳ dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. J.*

94. Ἢν μὴ πάνυ ὀξέα] Quae nuper retulit omnia; τῇ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τῆς σκόλοπος ἀπαρρησίαν, τὰς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum eſt, non ἀκμάς. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάρος] Vid. *Ariſtoph.* interprett. *A. V.*

Λάρος] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρον ἰδόντες καὶ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiaſt. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ οὐ ἁπτεῦσι. Λάρος κυρίως ἐπὶ πίτρας δημοσίας. *J. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum uſurpat in Pyth. c. 10. ubi patrem Aeſchinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demoſthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos eſt *ratiocinator*, Λογιστής; uti videre eſt ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo ſynonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξημαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erraverunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico uſurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atrienſem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, ſequentia poſtulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philoſophisque inter doctos πεπαιδευμένους, ſemper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 19. *M. du S.*

9. Κοινῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὴ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego γε legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia ſenſum tolerabilem habet, ſi ad ſequentia referas; & in argumentationibus δὲ ſaepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum ſi γε legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & ſequentibus ſimul. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *J. B.*

13. Εἰ τῶν ὁμοίων] Ἀτιμιῶν καὶ ὑέρτων. *J. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem ſanat. ἐπιτίμιον noſtro familiare eſt; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τῶν λοτοῦ γάσαμένοις, καὶ τῶν στιφίνων ἀκούσασιν ὀλίθρος ἦν τὸ δὲ ἰδωδῆς καὶ τὸ ἀκροάσιος τοὔπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτρωθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τὸ Σκυθικῆς ἐπιτήμιόν ἐστι, & in Διαθ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc uſurpat αὐθύνω ὐ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

πειθεῖν· ὅτε μὲν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τ[a] μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπτήσθαι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης ἀφετηρίας. ἄλλως τε οὐδὲ σχολὴν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν ἦττ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἄν, ἢ ἐκεῖνοι ὑβριζοὶ δοκοῖεν, εἰς τ' ἀμίδα φασὶν ἐνηρεῦντες· ὅτι γάρ τοι τ' ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται εἰς πάσας [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ὧδε δὲ ὧν προεῖπον τ' πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅτι τ τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, ὡς πάρεστι, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Alii* Μισθωτῶν P. H. Fl. S. b Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. c Οἰκίας] Οἰκίας W. male. d Ποιῆσαι] Ποιῆσαι. *J.* e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τ' μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ἦττ' ἄττ' αὐτοὶ — ἄττ' ἰκεῖνοι] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ὃ δώσω δὲ μὴ βλάψειν οὐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειρίῃ γε μὴ αὐτὸς τὴν τύχην ἴσχω οὐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδὲν οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τίχιν — ἄττε σοφίαν μελετᾷν οὐδέν. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνουρῶντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνουρῶντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Εὐελπιδωνίας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἰκανὸν τοῦτο] Angl. καινὸν. *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Διαδημιοῦσθαι] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi ἄττ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur ἄττε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἀπτόλεμου.
Ἢν δὲ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πείρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ διδημενος ὥστε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εἰνάλιον νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάσαι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βάλλουσι καὶ ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

μὴ βιαίως, ἀλλ' ἀναγκαίας. ὅταν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιρῆται, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς [f] ἐθελοδουλείας, οἱ μὲν πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀπόχρην αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώταλον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[h] [οὐτ' ἔστι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἶδον αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας ἐπιζητοῦντας ἐν τοιούτοις ξυνουσίαις, οὐκ ἂν ὑπὲρ τοῦ ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AiW*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὐτ' ἔστι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδεται, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες δὲ τὸ λοιπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

64. * Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης δὲ φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς † νοσοῦντων σιτίοις ἐοικότα, ‡ ἃ οὔτε § σώζειν, οὔτε ἀπολλύναι δύναται. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Mistre habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσούντων] Νοούντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ [A] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζεσθαι legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna essent quae inferrentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξωνῆσθαι] Ἐκφέρειν. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Saulmius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τίλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι δεῖ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ὅτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, ὅτ' ἀπεθήκαμεν ἐξ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς νῦν ὑμεῖς ὅτι νοσοῦντά ἐστι, ὅτι ἀφέλειαν ἔχειν τινὰ λέγειν, ὅτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπανεξάσθαι. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequemini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & iste quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis desperatis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

τῶν σιτίοις ἐοικότα λαμβάνωσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ φυλακτὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, κἂν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καταναλίσκει. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὑπνοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, τῶν δεομένων μόνον αὐτῆς, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς φησί, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεής, καὶ ὑπόμοχθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ ἀφαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο φοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἀναγκαῖα· νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι τὴν δὲ ῥᾳστώνην οὖσαν τὴν [d] μισθοφορὰν, ἀπηνέγκεσθαι. Φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

[a] Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. [b] Ἔδει] Sic *F. P.* Fl. *H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. [c] Πετρῶν] Πετρέων omnes Edd. male. *M. du S.* [d] Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. *F. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρέων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ὀκ τῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili. si nullo negotio F. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *F. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι σφυγγίαι ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a σφυγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίτασιν τὰ ἀδύνατα προσάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *F. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἰ δὴ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν δίκαιος καλωγιλάμπτοιτο ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *F. F. R.*

97. Ὑγιάς] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰ ubique apud *Aelian.* ὑγίεια vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγίεια semper. *F. F. R.*

4. Τοιούτου] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed

90 εἰ ἐκ ῥᾴστου [e] περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχὴ γὰρ ἂν εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀ-
95 ξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονα ἐνταῦθα ἢ ὅπου τοῦτο μάλιστα τῆς [h] ὑγείας δεῖται, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ὀλιγιβιούντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐλάττω ἀπόγνωσιν καταπονου-
Ιτων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ ἀφ' ταύτῃ λέγοντες αὐτὴν ἀποδίδοσθαι τὴν τροφασιν, ἀληθεύουσιν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῆς πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆ-
10θος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ὅπι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδεσμάτων ὀψομίζοντος τίεται τοῦ χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δοῦλους ἀντ' ἐλευθέρων τί-
15θησιν, οὐκ ἀπὸ τῆς ἀναγκαίων χρείας, ἣν ἔφασκον,

[e] Εἰ] Deest in W. & Fl. Habent reliquae. [f] Περιγίγνεται &c.] Vid. notas. [g] Καὶ] Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. [h] Ὑγιείας] Ὑγιείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. [i] Οὐδ'] Sic J. P. H. Fl. & M. Sed οὐκ' Coll. [k] Ἥκιστα] Ἥδιστ margo Δ1W. [l] Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονήσ. Edd. Prius vero habet Mſ. Vat. 1. Vid. notas.

92. Εὐχὴ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προσδοκῶσι. V.

4. Ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐκ οἱ ἀφ' ταύτην λέγοντες. G.

* Ὡς] Et hoc scholium falso ad *Pisist.* relatum suae sedi restituimus. Lacunam autem *Cod.* V. post εὐχαὶ ex M. supplevit *Soulius.* qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνασθαι pro ἀδύνατα scribebatur. J. F. R.

† Ἐπίπαν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. M. du S.

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. M. du S.

6. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Erasmus cum Benedicto, *Superest jam ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam supersesse, ut referat eam causam: sed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum.* In Apologia pro eo dicit τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ἀπόλοιπόν ἐστιν. J. G.

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ἀπολείπεται λοιπὸν &c. M. du S.

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ἔστιν c. 7. Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίᾳ vid. Γυμν. c. 10. M. du S.

σκον, ἀλλ' ἡ τῶ οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶ πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. ταιγαρῦν ὥσπερ δυσπράτους αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι καὶ γαλαβόνλες, ὑπερηφανῶς ἀφεί-πτυσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραθήσονται αὐτοῖς θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶ παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μελαδιδόντες· ἴσασι γὰρ οἱ τῶ τυχεῖν τῶ ἀφάλυσιν καὶ ἐρωτος γενησομένου. ταύτῃ ὧν ἀποκλείσασι καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τῶ ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῶ ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέρατος αὐτοῖς γένηται· προμειδιῶσιν ὧν, καὶ ὑπιχνοῦσι, καὶ δεῖ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio, caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridet igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔντεχνοι] Ἄτεχνοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφνω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. P. Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνιος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ ἀφ' πολλῆς πείρας ἰλιγγιῶντας. *V.*

* Ἀριστοφάνιος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνιος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνης ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελείων. *J. Br.*

19. Ἔντεχνοι ⟨ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντεχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντεχνοι ⟨ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεχνοι & ἔντεχνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt; & licet ex Mſ. *Vat.* ἄτεχνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς τερπνὸς ὑπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κύνα. *callida, ſceleſta, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andociden* Orat. I. p. 222. ὦ συκοφάντα ⟨ ἐπίτριπτον κύνα. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβων reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, *ai κτήμαι δέ σου βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰού, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πύδας πεδοῦσαι.* Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus*. Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῶ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος ἡδὺ ἐρωτος τῶ ἔργου τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνήρατος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνήρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Voſſius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμιμοι, ᾗ ὅτῳ ἕ ἐρᾷν, καὶ ἐκεῖνῳ ἕ μεταδιδόναι. πέπρακε δ' ὧν αὐτοῖς ὐδὲν ὁ ἄπαντι τῷ βίῳ πέρα ἡ ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονὴν ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, ἐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, ᾗ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, ᾗ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐπὶ τ ἐλευθερίας ἡδονή. ἅμως δ' ἂν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονὴν ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, ᾗ ἀνόητον· ᾗ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, ᾗ πρόδηλοι, ᾗ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, ἤτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ πρόσεστι δὲ, οὐδὲ γο-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.F.*

Ibid. Ἀμφῶ] Ἄφω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἴλαθον ἄφω γηράσαντες ἄξυροι γενόμενοι ᾗ ὅτος τῷ ἐρᾷν, καὶ ἐκεῖνος τῷ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἴλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J.G.G.*

Ἀμφῶ] Ita W.L.P. Fl. & P. recte. Reliquae ἄφω. *M. du S.*

Ibid. Ἄξυροι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἄνους ἄρος. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

35. Πέρα τ ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τ ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τ ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τ ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero ὧδε legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θεραπεύῃ] Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. *J.M.G.*

42. Ἔχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἔχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιτο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M. du S.*

59. Τῦ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τοὺς καλῶς ἐχόντων καλεφρόνουν· ὥστε καὶ πάντη ἄλογον αὐτοῖς ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ τοῦ ἐκείνου τῆς ψυχῆς ἁλισκομένης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ αὐτὸν [c] γεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, τοὺς καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἀγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέρουσιν ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τοὺς καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἑταιρομένους, καὶ ξυνεῖναι εὐπαλρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο σφίσιν ἐπιτήδειον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον,

rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *A1W.* b Τὸ ἡδὺ ἰκτῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἰκτίνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. δεδῶσθαι vero Fl. & *J.* ὑπεδόσθαι margo *A1W.* omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη ἡδεῖα, ἣν ἰνδοὶ καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρίκωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol. ad Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρον alibi uſitatum, ut *myrobalanus*. *J. F. R.*

59. Τῷ κἂν] Legendum τῷ κἂν αὐτῷ δεδαγεύσασθαί ποτε δίδοσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt δίδοσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δεδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς ναυάγιος ἐπιπλήξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τοὐμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra *B. πρ.* c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in victu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

βδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ᾗ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

75 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διασκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ὅπη πᾶσι [d] δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ 80καλαστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. εἰ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ μὲν πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δέησει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολ- 85λῆς μὲν τῆς ἀγδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς [f] θυραυλίας, ἔωθέν τε ἐξανιστάμενον, προσμένειν ἀθύμως, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναισχυντότερον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τε- 90λοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

d Δὲ] Δὲ *J. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* *e* Δὲ] Καὶ male *S.* sola. *f* Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* *g* Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* *h* Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. *i* Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *J. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *J. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀγρυπνεῖν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *J. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh. J. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Σκυθίζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Cels.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαθολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὄνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra. *J. F. R.*

μένῳ ἀξίωμα, καὶ χρώμαλα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐπεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ πρὸς χρείης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προσθέμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληρῶντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ [a] προσκαλέσας εἰρήσθαί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ὅτι τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο αἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· αἱ δὲ ταλμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ἂν ὑποφαλεάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας [c] ἰαύσῃς, ἥμαλα δ' αἱματόεντα ἀγαγάγῃς, ὤ, μὰ Δία, τὴν Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὸν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ σωτῆρος, ἐξέτασις τότε τοῦθ', εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ ἀγαθὴ τύχη οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· bus suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestuatuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciitiam, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere somni*, *sanguineique dies* transierint, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προκαλέσας εἰρήσθαί τι.] Sic Edd. &c. προσκαλέσασθαί τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἰαύσῃς] Ἰαύσῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὴν * καρδίαν τρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ ἔκστασις, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καλαδικάσας] Λείπει τὸ καλῶς φέρουσι. V.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis *cardia* vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ τρόμου. *Oris ventriculi dolor cum tremoribus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *J. F. R.*

94. Χρώμαλα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diverti, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐπεῖνος] Castigo ἐκεῖνος. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρῆσθαι] Nimirum lego εἴρησθαι, εἰρῆσθαι nondum observavi active positum; melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ἔψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Mere. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Καλα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ@ τ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ ὑπεισέρχεσθαι γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου δὲ καταδέχεσθαι, πρὸς δ' πρότερον ἀποβλητέον, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεῖσθαι τότε, τοῖς μὲ ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τ αὐτ@ ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ὀρθῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲ ἐκφαυλίζει τι τ λεγομένων, ἀποκλύμενον· εἰ δὲ μειδιᾷ d ἀκούσας, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοὶ φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους ὧν ἕκαστ@ ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐπόψεται ἄνδρα ὀφ βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲ δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ· μέσος δ' τοσούτῳ χρόν@, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βί@· καὶν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τιν@ εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρικὼς, ἀναχρινόμεν@ εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

d Ἀκούσας] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούσῃ deteriùs.

13. Καταδικάσας] Καταγορήσας. *J.B.*

14. Πολλοὺς μὲ ἀύτους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἤμαλε δ' αἱματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς φ ἐγὼ, πολλοὺς μὲ ἀύτους νύκτας ἄνευθε
Ἤμαλε, δ' αἱματόεντα.

J. Br.

17. Ἀλλὰ τ ὀλιζομένων πώτε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Græcis suis videtur Lucianus per πώτε ὀβόλους exprimere voluisse. *J.P.a G.*

Ibid. Πώτε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τ@ θεοῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *J. Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios eorundem rerum esse competitores) modo exibimes, te non omnia sui par erat*, dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούσας] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούσῃ. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τῷ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & sæpe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis testis.* *J. Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, ἢ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, ἢ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ παλαχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, ἢ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τηλικούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, ἢ τὸν τεθέντα μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, ἢ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, ἢ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, ἢ πηλοῦ, ἢ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constituri minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μόλις margo *AIW.* b Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Ἐκ τύχης μείζονος *J. P.* : *H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζονως adscriptum erat ad marg. *AIW.* c Οὔτε] Sic W. & V. ὅ δὲ discretim *J. H. Fl.* ὅδε conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ἅτινα τοῖς προσευχῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων * γάλα. *V.* (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λιπαρὸν τῆς ὕδρας. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ ὑπῆρχεν εὐτύχει πόλις, ὡς καὶ παροιμιάζεσθαι γάλα ὀρνίθων φάναι αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valdè felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ὡς τυχῆς μειζόνως] Leg. ex Mss. ἢ δὴ εὐτόχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes ὡς τυχῆς μειζόνως. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχῆς extremum illud ῆς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetenda corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν δοικότα εἴη ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Hpod. ipso fere initio, μείζων γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Alex. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copia cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρνίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac ſola ea agere, quorum cauſſa adſumtus initio fuiſti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum ſic malum foret, ſubmiſſa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum eſt, inauratum. Sed multum abeſt, immo omnia. Sexcenta enim ſunt intolerabilia libero homini, quae in ipſo jam convictu fiunt. Conſidera autem ipſe dum deinceps audies, utrum ferre ea poſſit, ſi cui vel ad breviſſimum tempus conſuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, ſi ita videtur, quam te coenaturum probabile eſt, aditialem quaſi futurae conſuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus ſervulus, quem placare prius oportet, in manum demiſſis, ne ruſticus eſſe videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per ſimulationem recuſans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, ſubjiciens,

τὸ τ' εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ ποδὶ καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν εὐχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμμισθός εἰ. ἐχρῆν δέ ἔτως, ὦ Τιμόκλεις, κ' οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τ' ζυγὸν ἐλαφρόν τε κ' εὔφορον, κ' τὸ μέγιστον, ὀπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἠμιλληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς διαπνήσειν τὰ προτέλεια τ' μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς ἐν πρόσοισι παγγέλων τις ἥκειν ὀπὶ τὸ δεῖπνον, θὠκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιησαμένους, παλαύσαντα ἐς τ' χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοχῆς, τὐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀκνισάμενος, κ' ἄπαγε, φησὶ σοῦ δὲ ἐγώ· καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

---

τὸ τ' εὐχῆς] Quod pag. 237. dixit ἐξυπτιάζοντα. ſic in Paraſ. ὑπτίως ἀφεικώς, tangit *Caſaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

ἀποτείναντα τῷ ποδὶ] *Eraſmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

84. Προτέλεια] Metaphorice ſumit προτέλειαν ut patet apud *Heſych.* Alii dixerunt προβατείλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiaſt. *Æſchyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοχῆς] Emendatio *Vorſtii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκνισάμενος] De iis uſurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorſtius* tamen emendabat ἀκνισάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum eſſe video, qui veram ſcripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, ſcriptum eſt depravatiſſime ἀκνισάμενος. Sed proba eſt vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio eſt, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam ſumam?* *J. Br.*

δ Δοκῆς] Sic M. & emend. *Vorſt.* δοκῆς Edd. omnes. ε Ἀκνισάμενος] Ἀκνισάμενος male B2. Recte ἀκνισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκνισάμενος] Προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἴσχει τοιαύτην, ὥστε βραχὺν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae poſterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Faſt.* V. 115. Ne autem forte exiſtimes, ſolis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, ſi lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλοις σίφοις] Metaphora ab athletis, qui oleaſtro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ τ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyſſis fabula petitura videri vult. *M. du S.*

γένοιο [a] ἐπιπὼν, τέλ⟨ω⟩ ἐπείδῃ ϗ ἄπεσί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐδῶπα καθαρὰν προχειρισάμεν⟨ος⟩, ϗ σεαυτὸν [b] ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λυσάμεν⟨ος⟩ ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τ̃ ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπρόκαλον γὰρ, ὥσπερ ϗ τὸ ὑστάλον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τ̃ καιρῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξατο· ϗ πολλαχόθί τις, κατέπλινε μικρὸν ὑπὲρ τ̃ πλουσίου, μ̃ δύο πω κεδὸν τ̃ παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τῦ Διὸς τ̃ οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, ϗ ἐφ' ἑκάστῳ τ̃ πραττομένων μετέωρ⟨ος⟩ εἶ. ξένα γάρ σοι ϗ ἄγνωστα πάντα· ϗ ἅτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, ϗ τ̃ παρόντων ἕκας⟨τος⟩ ὅ, τι πράξεις ὑπολήψεσιν· ὑφ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τῦτο, ἀλλὰ ϗ προεῖπέ τισι τ̃ ὑπ' οἰκετ̃ ὑποσκοπεῖν, ὅπως ἐς τὺς παῖδας, ἢ ἐς τ̃ γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ. τρεπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲ γὰρ τ̃ συνδείπνων ἀπόλυθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τ̃ ἀπειρίαν τ̃ δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι ϗ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] ϗ τὸ χειρόμακτρον

denique perſuaderi ſibi patitur; & albis tedentibus ridens abit. Tu vero pura veſte deprompta, & quam ornatiſſime compoſitus lotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos; hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπιπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπιπὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς παλλακὰς. Th. Mareil. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ τρεπῆς] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. F. P. S. &c. Recte autem abeſt ϗ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic F. in reliqq. deeſt ϗ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπιπὼν] Sic M. In reliquis ἐπιπών. M. du S.
Ibid. Τίλ⟨ω⟩ ἐπείδῃ] *Tandem flectitur.* F. Br.
Ibid. Καὶ ἄπεισί σοι] *Ac diſcedit, te late diducto ore videns.* F. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. *Dial. mort.* V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. F. B.
1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμπoσ. c. 9. vel ὑπὸ τ̃ πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τ̃ πώγωνα. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9. & *Theophr. Char.* π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.
3. Τῦ Διὸς τ̃ οἶκον] Tangit *Heliod.* lib. 2. F. B.
Ibid. Διὸς τ̃ οἶκον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud *Cic.* in parad. F. B.
11. Εἰ πολλάκις ἐκ τρεπῆς ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς παλλακὰς. Th. M.
Ibid. Ἐκ τρεπῆς] *Limis oculis.* F. Br.
Ἐκ τρεπῆς] Attenta conſideratione, *circumſpicientia, Gellius.* περίοψις *Heſych.* A. V.
Ibid. Πειπῆς] Ἐκ φροντίδος, ἀπροσκόπως. F. B.
13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. F. F. R.

16. Καὶ

que sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te praeaestu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui tum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

ἰ τιθέμενον· ὥστε εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀκρισίας, καὶ μήτε διψῶντα [k] πιεῖν αἰτεῖν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὀψων προβεβλημένων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον ἢ χεῖρα ἐνεγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ εἰς τὸ πλησίον δέησει, καὶ κεῖνον [l] ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τὴν δεῖπνου ἢ ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως ἡ ψυχὴ, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ ἐκ τοσαύτης τρυφῆς ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ κεῖνο [m] εἰσέρχεταί σοι, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτοῖς ἐξ ἰσομοιρίας. οἶει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ σε μειράκια ὡραῖα ἀγχοτέμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀγωγήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο [n] φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ μογεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ σῆς τοσαύτης εὐ-

ἰ Τιθέμενον] Τιθέμενος *J.* & Fl. m. Deesse autem in *H.* notaverat *M. du S.* falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. exceptis *J.* quae — ος habet cum Fl. *k* Πιεῖν] Πιεῖν Fl. male. Πιεῖν P. *l* Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. *m* Εἰσέρχεται] Ἐπεισέρχεται margo *AldW.* *n* Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *J.* est. W. Fl. & *J.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ κεινὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ κεινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ κεινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur Clar. *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20. τάχιστα ἂν γνοῦσα τὸ μηδὲν ἦσθα. Et in Ἀνάχ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phrasi opposita εἶναί τι agentes supra ad *Revivi.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. E. R.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τῷ βιῷ. πρωτότυπος. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen.* *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Atheniensis alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis simile querelam; οἰνοχόων τε ὁμιλῶ ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς ἓξ μειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ἂν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τοσ-

εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ὀπὶ τούτῳ. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ πολε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε χὴ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονόν δ' ἦν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ὀπὶ τῇ κλαγκλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, πρωϊκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ὑπ' αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δυσὶν [e] ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι [f] ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δουλότερος εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἔστιν ἐφ' ὅτῳ προλιμῶν ἡμῶν; εἰ ῥημάτια δύσηνα λέγοντες, οἱονταί τι πλεονεκτεῖν ὠφελεῖν; ἀλλὰ δὲ, εἰ γὰρ εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ ἀθλιώτατα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπεράκαλον ἄνθρωπον, καὶ λιμοῦ πλέως· εἰ δ' ὅταν λευκοῦ πολε ἄρτου ἐμφορηθῇ καὶ τὴν φιάλην χαμαιτύπου. V.

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris qui multorum jam annorum servitutem exhausere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: &, solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo adposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὶς. b Ἀπειρίας] Ἄνοιας male, Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. f Ἐσεληλυθότων] Constans scriptura. g Κατέφαγεν] Κατέσιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ὑπίκα τις τὸν ἀρίστου, λαβὼν τὸ δοθέντος αὐτῷ φιάλης πιὼν, τὸ λοιπὸν ὠθεῖ τὴν φιάλην χαμαιτύπου.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam*. *J.B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων] Confirmat hanc phrasin *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Castig. in Cic. p. 35. existimarat ἐκαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΛΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὠδύνην, λύπην. *Eurip.* in Cyclope vs. 10. — μυρίον' ἐκαντλῶ πόνον. Idem Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐκαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐκαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλῶ) noster infra de *mort. peregr.* c. 5. quod similiter tuetur *Jens.* in Lect. Luc. p. 367—8. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inseremus. *J.F.R.*

56. Ἀνέῳκται] *Patet*. *J.Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graeculus esuriens*. *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet*. *J.F.R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena*. *J.F.R.*

62. Λευκοῦ πολε ἄρτου] *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. describitur convivium Attisum, in quo commemorantur panes λεπτότατοι χιόνος. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, sordidiores φαιούς. *G.C.*

Λεπτοῦ . .] Lepidum est, quod de Hispano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

ϑεὶς, εἴτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος 65 ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, φεύσεσθε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια πολιτευόμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ὀλίγου μελέτης ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ πολλῇ πολλάκις, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τὴν κλίνην ἀθλίως ἐρρίψεται κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι δὲ ἴσως τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ γράφουσι, καί τινες ἤδη καὶ πρὸς ἀφορολάς τινας αὐτῶν διασκώπτουσιν.

Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείους οἱ λόγοι· σὺ δ' ὑπ' ἀληθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τὸ γαστρὸς ἐπεγείσης, ἀσυμφόρως ἔχεις· καὶ εἴτε προέχασθαί σοι καλὸν, εἴτε μένειν ἀσφαλές. ἐπιστρεφομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγου ἐπὶ λόγοις γιγνομένου, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παρεισιόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδύεσθαί σοι τὰ αὐ-

h Καὶ τοῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *A1W.* omittit ὑπὸ. i Ἀναπλησθῇ] *Conſt.* ἀναπλασθῇ male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῆ conſtantem eſſe lectionem. At margo *A1W.* recte habet ἀναπλησθῇ. k Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. l Γιγνομένου] Sic Fl. P. H. S. Γινομένου *J.* & M.

67. Πεστιάσεως] Δυσφορήσεως. μὴ αἰσχυνῆς ὠδυναλοῦντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſpertum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὄρνιθος] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidicae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὄρνιθος pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidicae* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quispiam.* *J. Br.*

70. Καὶ τοῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A1W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaubonus* ad *Sueton.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῦ βελέσαι) κόλασιν ὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ ᾖ ἀφαλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, ᾖ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῇ θύμῳ, ᾖ τ λθυκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βέλομαι, ᾖ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐαθιομένῳ. ἵνα γεῦσί σοι [b] ὀξυρεγμίαν τ' ὀπὶ τύτοις παρῶ, ᾖ τ ὀν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δείσει πρὸ μεθῦ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε ᾖ ὁπότε χρὴ λαμβάνειν. παρόντων ὖν [d] δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, ᾖ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεσθαι λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποιά ἐστιν, εὐωρακας ἤδη, ᾖ ὡς τύφου ὸν αὐτοῖς ὐδὲ εἷς, ἀτραγῳδήτα δὲ, ᾖ πεζὰ πάντα, ᾖ δημοτικά· χρὴ δέ σε ἴτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τ ψυχήν σοι τ [e] ἐμαυτῦ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τ παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ὀπιτρέπων, τἄλλων μὴ [f] ὀπίσης ἡγοίμην

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam nari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere sumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *F. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορυγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta P. c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *F.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *F.* quae ἀπίσης, & Mss. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῦ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. *F. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ὀξυρεγκίαν legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *F. F. R.*

4. Ἀτραγώδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *F. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *F. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελθυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τ δ' ἄλλων ἕνεκα, φ εὐνοίας τ πας' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ οἶδας ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χίλια μέν τ' ἐδίηνε ὑπερφίαλ' ὀδ' οὐκ ἐδίηνε. male in novissimis οἶδας pro οἶδας. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χίλια μέν τ' ἐδίηνε ὑπερφίαλ' ὀδ' οὐκ ἐδίηνε.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *F. F.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *F. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν] Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἐστι numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. φρονήσεως ἐκ τοιαύτης εἰκὸς ἐστι. *F. F. R.*

29. Τά-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus eſt, video quidem mediocritatem tuam & mores ſua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis ſpe noſtram te domum acceſſiſſe, ſed aliarum rerum cauſſa, benevolentiae noſtrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipſe, quid volueris, dicito, ſed memineris, cariſſime, illorum etiam, quae in ſolemnitatibus annuis daturos nos facile aſſequeris: neque enim negligemus iſta, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, noſti, ſingulis annis ejusmodi ſunt occaſiones. Ad haec ergo reſpiciens, moderatiorem nobis ſcilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos ſuperiores eſſe pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit ſpe varia, & manſuetum ſibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia ſomniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parſimoniam; interim tamen adularis, ac promiſſionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque eſſe putas, neſciens haec talia,

Labra rigaſſe quidem; non humectaſſe palatum.

διοπότιλω. ἐπεὶ δὲ ϗ ὡρίαζ τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον ϗ αὐταρκες ϗ σὺ τρόπυ, ϗ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθῦ ἐλπιδὶ προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τ̃ δ' ἄλλων ἕνεκα, ϗ εὐνοίας τ̃ παρ' ἡμῖν, ϗ τιμῆς, ἣν ὡσαύτως πᾶσιν ἕξεις· ὅμως δ' ἂν ϗ ὡρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βύλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλταλε, καὶ ἐκείνων, ἃ ὑμῖν ἐν ἑορταῖς ϗ ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τ̃ τοιούτων, εἰ ϗ μὴ νῦν αὐτὰ συνεθέμεθα. [h] πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τῦ ἔτυς αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· ϗ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μέτριώτερον δηλονότι [i] ἐπιβάλλοις ἡμῖν τ̃ μισθόν· ἄλλως τε, ϗ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, ϗ ὅλον σε ἀναστήσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, ϗ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγρὺς ὅλυς, καὶ συνοικίας, [k] συνὶς μὲν ῥῆμα τ̃ μικρολογίας, [l] σαίνεις δὲ ὅμως τ̃ ὑπόχεσιν, ϗ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, ϗ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ [m] εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' [n] ἐδίηνε, ὑπερώῳ δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἐτησίους] Διετησίους M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AIW.* i Ἐπιβάλλοις] Ἐπιβάλλοις W. k Συνὶς] Συνὶς M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχέσεις. *Coll.* Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίηνε'] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασὸν] Τιθασὸς ὁ ἡμερ. ϗ ἀτίθασ. ὁ ἀπήμερ. *V.*

29. Τάλαντα ϗ μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum eſſe caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* ſignificare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elſner.* ad I. *Theſſ.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόχεσιν, vertatque: *blandiris largis promiſſis*, videtur per feſtinationem ὑποχέσιον legiſſe, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, ſi quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀφ' videtur intelligendum, ut ſit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Geſn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχέσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e ſummis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] Melius infra eſt: χείλεα μέν τ' ἐδίηνε'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X. 495. de Aſtyanacte primis modo labris deguſtante poculum. Vult nempe inter ſuprema labra nata quaſi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίηνε'] Sic reſtituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam obſervatum eſſet, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίηνε'] Ἐδίηνεν editum erat, in medio verſu, quod

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπίτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφησεν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματα εἰπεῖν, ὁ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἐν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ λημομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογέρων τις, ὢν παίδων κολακείᾳ σύνηθες, ὡς μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατός εἶ, φησὶ, τῶν ὅσοι τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο καὶ τῷ Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτιλν οἰκίαν τὴν ὅτι τῇ Ῥωμαίων δεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν [d] εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐπολιτείας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν ἂν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ [g] ἄσωτος εἶ.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Crœsi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

[a] Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. [b] Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes Edd. ὁμογέρωνίς conjunctim. *J.* & M. [c] Εἶδον] Εἶδως L. male. [d] Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in *AIW.* & ante δέοι repositum. [e] Συνεῖναι] Τὸ συνεῖναι margo *AIW.* [f] Τῆς τοιαύτης] Sic *J.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐν τοιαύτῃ *P.* Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. [g] Ἄσωτος εἶ] Ἄσωτός εἰ *Vorst.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπωμόω] *Hom.* Il. X. *J. Br.*

38. Μέσον] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. *M. du S.*

42. Ὁμογέρων] Foediissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Υ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ὁμὴ δ' ἔτι συμπαίγνια. Ἐτ. δ'. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ πως ἡλικίαν γυναικὸς, ἀφ' ἥκιστα ἡ συμφορά. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμο. *J. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. *J. M. G.*

57. Μισθὸν τῆς τοιαύτης] Ἐν τοιαύτῃ. *Th. M.*

Μισθὸν τ. τ. εὐδ.] *B2. Fr.* & *P. m.* ἐν τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. *M. du S.*

Μισθὸν τῇ τοιαύτῃ] Quod ἐν pro τῇ conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐν habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graevianus* autem absurdum illud τῇ servarat. Nos jam pro ἐν dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *J. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas ſpes tuas.

21. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu ſperaveras accidit, & quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuccedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque & quaſi per obſcu-

τος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. εἰ γὰρ καὶ δὴ καὶ φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρχύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸ χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, καὶ πάνυ εὐσπῶντα, καὶ ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τοῦ κιγκλίδος ἀφορίστως, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τὸ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ἐξ οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γήσεται νομίζεις· τὸ δ' ἐμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ [b] Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον.

[i] Ἥρεμα δὴ ὥσπερ οἱ ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὸ-

b Μανδραβ.] Μανδροβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τοῦ Μανδρ. margo *Aldi*. *i* Ἥρεμα δή] Ἥρ. δὴ καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλος ἔστι σώρου πολὺ θησαυρὸν εἰς Σάμον, χρυσοῦν πρόβατον ἀνάθημα τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ † ἕτερα ἀργυρᾶ, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκᾶ. *V.* (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διὶ καπουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλος] *Μανδράβουλος* bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit *M. du S.*

† Ἕτερα] Ἕτερ editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιούτῳ δὲ] Nimirum lego ἐπὶ τοιούτῳ τόδε, pro vulgato τὸ. *J. M. G.*

58. Ἄσωτός εἰ] *Vorſtium* legere ἄσωτός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; ſed vix mihi perſuadeo eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμὶ, non eſſe encliticam. Cujus rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula εἰ atona. *J. F. R.*

63. Μόνας] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὴ γυναῖκ' ἦν, ἢ σ', ἄνασσ' ἀλλ' ἢ λέγω, Φίλαν, Μόνην ποιῶν πρᾶξιν, ἢ γυναῖκα δεῖ.

Conf. *Ælian.* β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Eraſmus* in paroemia: *Mandrabuli more res ſuccedit.* *J. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος ἔστι σώρου ποτὲ θησαυρὸν εἰς Σάμον χρυσοῦν πρόβατον ἀνάθημα τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἕτερα ἀργυρᾶ, καὶ τῷ γ' χαλκᾶ. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ καπουμένῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῷ Μανδρ. & *Zenob. Æl. de anim.* XII. 40. qui Ariſtotelem adducit teſtem. *M. du S.*

78. Ἥρεμα δή] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt MSS. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus Edd. & gloſſam oleant, non recepi. *J. F. R.*

τότε πρῶτον ἀφελέπων, ἄρχῃ καλαυοεῖν, ὡς αἱ μὴ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες ὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὀπινῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καμάτη-ρὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλ@ ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπει-νὸν, καὶ συνόλως δυσπρεπές, οὐκ ἐν παρ-έργῳ τὴν ἀκροάσεως τιθέμενο@.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαλρίδιον σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω σοῦ ὄντα καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὑπὸ τοιούτῳ σαυτὸν καλρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελή-σει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὕτῳ ἀ-γεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλ@ ὢν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐκ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλ@ ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ ζητεύσεις κάτω νενευκὼς ἑωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμεν@ πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμ@ ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perſpiciens intelli-
80gere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat,
90non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed
1multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas,
5atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Καὶ L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τοῦ ὀδοῦ] Sic & infra Ἐφημ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τὸ ὀδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀεικελίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονήρως ἀπαλλάττειν] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνη@, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλλάττειν autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam, & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λῆ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾷν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σε τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ δοκεῖ σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζειν, τὸ μὴ Πυρρίᾳ μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τὰ νουμηνίας ἐπιτάσῃς, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστὶ κήρυκος δὲ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μηχανησάμενον ἑαυτῷ [l] τὸν δεσπότην.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην δ' ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μή σέ τις ἡ πολέμια καταπολιτὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο· ᾐκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς πολλοῦ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, ἔπειτα δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, ὅτε καὶ τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

[d] Ὑπιοῦσα] Ὑπτιοῦσα M. male. [e] Ποσῆρες] Ποσπῶς Ex Fl. Sed in vulgata consprirant ceterae. [f] Ζωπυρίωνος] Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. [g] Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίων male *f.* sola. [h] Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. [i] Καὶ] Deest in *f.* [k] Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδώμενον expressit. [l] Τὸν δεσπότην] Sic *f. P. H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. [m] Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίων ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J. F. R.*

11. Πυρρίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μηχανησάμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καταπολιτὴς] *Pirata.* *J. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τ' ἡλικ.] *Id aetatis.* *J. Br.*

33. Φύ-

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτὴν ἀρετὴν ἢ σοφίαν φέρων ἀπεμπόλησας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθείς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ψεγόμενοι; ἢ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, ἢ ἀγοραίοις, ἢ βωμολόχοις ἀνταγωνιζόμενος; ἢ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαίων μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, ἢ παύροις Ῥωμαίων φανεὶς βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, ἢ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; ἢ ἐν αὐτοῖς ἐπαινῆς φορτικῶς, ἢ πίνεις πέρα τοῦ μέτριος ἔχοντος; ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀπαισιάμενος τὸ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τ' [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ὅπου τῶν σκελῶν· ἆτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ὅπου ταῦτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, conversarum, & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαιῶν] Ῥωμαίῳ W. Ἀγοραῖν L. Ἀγοραῖς P. A. Edd. omnes in Ῥωμαίων consentiunt. b Χθιζὸν] Χθιζὸν J. male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ὅπου] Ἐν Th. Marc.

46. Ἀπὸ κώδωνι] Ὅτι σιωπῆς οὐ πηλαιοῦ * Ἀστίνους ὑπὸ κώδωνι ἐκπλησσόμενος. P.

* Ἀστίνους] Ἀστίνους editum erat. Mutavit *Saulius*, non addens unde habeat. Recte quidem *Astinus*, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* Ἀστίνους scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ῑ, ut *Liris* amnis Λῑρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λῑρις, item Εἰξῖνος Pontus *Ruaeus*, idem ubique. *Clarom.* quidem L. III c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τίλιρος γὰρ —— ὑπαλλάττει Ἀστῖνος. Sed in ipso *Suid.* legitur Ἀστῖνος, & Ἀστῖνα. Certe in Edit. quae mea, antiquae, nec dubium, quia fac millies apud quosvis. J. F. R.

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem adduntur, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque φέρων ἀπεμπόλησας erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti.* Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. ἔφερε βασάνους quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens ὑποφέρων ἀφέμενον ait significare: *sublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὅτι φέρων αὐτόν τι —— ἐκπαίδευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Pollux.* V. segm. 48. φέρουσι ἐπόγραψιν exponens: *data opera inscripsit.* Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρων plane otiosum videtur.* Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ὑποβλέψῃ φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Periz.* ad Ael. V. H. VIII. 14. J. F. R.

34. Ἀπεμπόλησας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud ἀφεμπολ. recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. J. F. R.

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius He-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſſe te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατι, οὐδὲ θέρμοις, ἀλλὰ πεμμάτοις, καὶ ὄψοις, καὶ οἴνῳ ἀνθοσμίῳ ὀπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν ἀφαπαρείς· ὥστε πόδας τοιγαροῦν τοὺς λιχνείας ταύτης τὰπίχειρα. καθάπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τὰ ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, φρῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ χεῖρον τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τὰ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένα. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

e Ὄψοις] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola *S.* & margo *AiW.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit *Solanus.*

Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνας. *J. B.*

Ibid. Βωμολόχοις] Sic *Aelian.* V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex *Suida* tradit ibi Periz. N. 4. *J. F. R.*

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῷ. *J. B.*

41. Σκινίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad *Nigr.* c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. *M. du S.*

Σκινίζων] Σκινίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum *Gall.* c. 18. Ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῖς. Et vid. *Bos* ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item *Elsner.* ad I. Petr. 4. 4. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ τρίβωνι] *Graco pallio.* *J. Br.*

Τῷ τριβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. *J. B.*

44. Συγκλώδων] Συμμίκτων καὶ ἑτερόδων. Sic ad oram Angl. Cod. *J. B.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, verſus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. *Casaub* ad *Suet.* Aug. *J. B.*

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave *Joſ. Laurentio* credas, de machina intelligenti; quae pondere & rotarum ope, ſub noctem diſpoſita, ad quamlibet horam Dominum campanulae ſono e ſomno excitat. AG. IX. 1249. Is homo ſane nihil niſi hodiernum nôrat, qui alibi etiam ſolaria veterum eadem cum noſtris fuiſſe ſomniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domeſticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in uſu erant. *M. du S.*

48. Συμπεμφθείς] Aliud exemplar συμπεριπατείς. *J. Br.*

Ibid. Ἔτι τὸ χθιζὸν πτηλὸν ἔχων ἐν τοῖς σκέλεσι] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad *Propert.* Eleg. 3. L. III. *Th. M.*

50. Θέρμων] *Lupinorum, cujuscunque cibi.* *J. Br.*

58. Λιχνείας] Mendoſe in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipſo M. *M. du S.*

59. Τὰπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα *J. Brod.* Sic ad praecedens verbum Ἀφαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id eſſe a Ἀφαπίφω, & paullo ſupra ad ἰάλους, eſſe ab ἰάλτω; ſed gratiam ab lectore me initurum puto, ſi ejusmodi nimis levia poſthaec omiſero. *J. F. R.*

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] *Poſtremae claſſis ſervitiis.* *J. Br.*

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τίμ. c. 14. m. citat *Soulius*, ſed (jam eſt c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. *Hemſterh.* *J. F. R.*

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] *Eraſm.* in adagio: *Aſinus ad lyram.* *J. Br.*

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τὴν Ὁμήρου σοφίας, ἢ τὴν Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τὴν Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ-75 τὴν ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲ ἡδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώ-80 γωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐτραλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς [a] προιοῦσι,85 καὶ προπομπεύουσιν αὐτῷ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λό-γων, τὸν πώγωνα καὶ τὴν τρίβωνα μεμιθωκέ-90ναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶν, καὶ μηδέποτε ἀπολείπειν· ἀλλ' ἑωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁδ' ὑπεβάλλων [b] ἐνιότέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν [c] τύχοι, λη-95ξει, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὑποδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Vetorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens ob-

a Προιοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. consp. Edd. omnes. b Ἐνιότε] Ἐπ' ὀτέ vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἀναβὰς πολλὰ &c.] *Hom.* Il. Ψ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάταντα] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs Roma*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζειν] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem vilitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. κοινοῦ (δισκόπου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου μὲν ἄλλου καθίζειν ἔχοντα, ὁρῶντα δὲ ἀπορίᾳ ἀναγιγνώσκειν τὸ βιβλίον προχειρισάμενον. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habentes ubi consideat, stans, dum aliter nequit, libellum in manus sumptum lectitat.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Jensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἀστεῖόν τι ἐστὶ ἄπολον] Non absurda sane Codicis L. scriptura σι pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τι & ὡς apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. δῆττίς τι ἐστὶ πάχοιλις, & lic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καρτός τι ἐστὶ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρισβυτέρους τι ἐστὶ νέους. Noster paullo supra ἰδιωτικός τι καὶ πτιος. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τὸ πίσω] *In posti tergum. in neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσα. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσα. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Σωσιλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆ μαλάχης φύλλον ἁσπίδι ὑπὸ λιμοῦ ὠθησόμενον. *J. Br.*

20. Παραψώμενον] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, se neque in via curam musarum deponere, sed ipsum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, talis enim est urbs, ut nosti, post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemtissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant; rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

ὑπ' ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελὴς ὂν τῶν μυσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν ἢ ὁ τῷ περιπάτῳ ἀφατίθεσθαι σχολήν.

1 Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν πρόσω δρομαῖον, τὰ δὲ βάθη ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθών, ἱδρῶτας τε καὶ πνιγμοὺς. καὶ εἰσιὼν ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, προσλεγομένῳ, μηδ' ὅπου [e] καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ 10 αὐτὸ πως σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἐφ' ὁμοίας ἔντιμος, οὐδὲ προβλεπόμενος τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, εἰς τὸ πίσω σύ γε ἕπῃ εἰς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωθεῖς, 15 κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν προφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ αἱ κύνες περιεθέουσιν, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ μὴ προφθείη ὑπὸ τῶν προκαλαχειυόντων, ἄσμε- 20 νος ὑπὸ λιμοῦ [k] προψάμενος. εἰ μὲν οὖν ἡ

d Ἀμελὴς ἴσι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, nescio. e Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. f Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant Edd. g Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. h Παροῦσιν] Παρισῶσιν margo *Aldi*. i Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. k Παραψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παρειψόμ. *B2*.

2. Βάθη] Ἡρέμα ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. *G.* (cave posteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem observavit in Schol. ad καλαπλ. 73.

13. Νεαλέστερος] * Κυρίως ὁ νεωστὶ ἁλισκόμενος ἰχθύς. λέγεται δὲ ϵ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. *V.*

nisi quod ibi levi mutatione πόρον designat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumrosa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροψόμενος, lege παροψάμενος, a παροψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec scriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Kp. ιτ. versus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. προψόμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. Amst.) Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem & commodum, παροψάμενος, cum pane, opsonii instar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jensii*, quam & Cl. *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum

ἡ ἄλλη ὄρνις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὠὸν ἔχεις μόνος, εἰ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τὰ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τοῦ μὲν [a] πλουσίου, πολλαχοῦ καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτλα τις ὑπόσκληρος, ὄρνις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἦν ὑπολίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ὑπιπαρόντος ἀθρόον τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστάθεικεν, ὑπολογορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸ ἀφανέμοιλα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὸ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὸ λοπάδα

abeſt : ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur* : verum diviti pinguis & ſaginata ; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus ; quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud : tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίου] Πλησίον M. b Ἦν ὑπολίποι] Ἐπεὶ λίποι W. c Ὑπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παριόντος margo *AlW.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *J.* habeant προσφορ. Et P. atque Ed. *J.* προσφάμενος exhibeant, a προσάπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *J. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *J. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἦν ὑπολίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ὑπιπαρόντος ἀθρόως ὁ ἀφάκινος τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστάθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἀφάκινος. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ὑπὸ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἦν ὑπολίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ὑπιπαρόντος, ἀθρόως ὁ ἀφάκινος τὰ σοὶ προσκείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ὑπιπάρειμι. *J. G.*

29. Ὑπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμίτμητος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *J. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *J. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine* ; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis, lactens* ; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta* ; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo : prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *J. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *J. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *J. Br.*

43. Θερμαίνων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θερμαίνων referatur. Caeterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσ τάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' ὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρί, καὶ ὁπόσῳ αἱ ἔολαφοι τὴν χολὴν ἔχουσι; καίτοι ὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ ταχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεί, ἢ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἐπὶ τῷ χρώματι, ὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκεῖνο ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς ὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλιχὸς ἀνθρωπί-

e Ὁπόσῃ] Ὁπόσοι W. male. *f* Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen *Bz.* & 3. *g* Ὅταν σε] Ὅτων σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τὸ οἴνου additum in marg. *AIW.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Υ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτων σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Edit.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥστίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto, de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Jam nunc, & inceſtos a-*

πίσχ⊖. τοῖς μ̂ γ̀ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀφ-
κουμβώοις, ϗ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπυ
διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμ⊖ καλακεί-
μεν⊖; τοιγαρῦν ἐν μυχῷ γ̃ συμποσίυ, ϗ ὑπ' αἰδῦς [b] καλαδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, ϗ σεαυτὸν οἰκτείρεις, ϗ αἰτιᾷ τ̃ τύχην, ὑδ' ὀλίγα σοι τ̃ γ̀ χαρίτων [c] ὑπερφυκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς ϗ ποιητὴς γενέσθ τ̃ ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶν ἄλλυ ποιήσαι⊖, δύνασθ ἄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γ̀ [f] οἷ τὸ προλιμᾶσθ, ϗ εὐδοκιμεῖν ὄφελον. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ ϗ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθ δέοι, τ̃ κλήρυς πολυλαλάντυς, ϗ ἐχχὰς, ϗ ἀθρόυς τὺς πλύτυς ὑπιχνυμένων. ϗ γ̀ αὖ ϗ τύτυς ὁρᾷς εὖ φερομένυς ἐν ταῖς φιλίαις, ϗ πολλῶν ἀξιυμένυς· καὶν ἕν τι [g] γῦν τύτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἐκπέσῃς⊖ ϗ πρόσω τὸ εἰκὸς εἶης, ἀλλ' ὑδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαρῦν ἀνάγκη μείζ θ, ϗ σιωπῇ ἀνέχεσθ, ὑποιμώζοντα ϗ ἀμελυμένον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum eſt. b Καλαδεδυκὼς] Καλαδεδυκὼς W. c Ἐπιφυκάσασαν] Ἐπισκιάσασαν P. L. & margo *Ald.* W. Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὗ male L. g Γῦν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψιθ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἡν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψιθίζωσιν (ὅπω γ' ἐγὼ εἰ Γοργιείοις ῥήμασιν εἶπω) ἔτως. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκιάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιθαρίζοντα] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῦ πράγματ⊖] Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἔστι γάρ τις, ὅστις κίνδυν⊖ ἐν τῷ πράγματι. Plura dari poſſent, ni temporis anguſtia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ὧν χφσαίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χφσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen *Φρύνου* intelleriſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paluclibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χφσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χρὴ. βατρ. δ' δ' κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἡρέμα γ' γιλοῶν] Legendum eſt fortaſſe ὑχ' ἡρέμα γιλοῶν. *J. Br.*

Ἡρέμα γ' γιλοῶν] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μ̂ γ̀ λιμῷ ξηστα, γ' τὴ Δία γε δυψῶντα, μύρῳ χρίεσθ, ϗ στεφανῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα γ' γιλοῶν. ἴσασι γ̀ τύτ' ἐγὼ τὸν

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

Ἦν μὴν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ [b] ἐπήνεσας τὸ δέσποινης παιδίσκον ὀρχεύμενον, ἢ κιθαρίζουσα, κίνδυνος ὑμῖν μικρὸς οὐκ ἂν γράγμα[i]. χρὴ οὖν χερσαίου βαλράχου δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελέμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντι ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνῳ καλαχέαντες μύρον, καὶ τὸ στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἦν μὴν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἂν εἰρήνη τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ κίνδυνος εὐ-

b Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. *i* Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶντος margo *Aiw*. *k* Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *Aiw*.

24. Διψῶντα κτηματίαν] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κτηματίαν ἐστιαλούμενον, ὡς ἐπίσημον ἔσῃ καὶ κορυφαῖον. *V*.

25. Ἐώλου τινὸς] Χθιζινοῦ. ψυχροῦ. μαραινομ. ἀνωφελοῦς. ἀτυχήρου. *V*.

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντι ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐκ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res falſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἡρέμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἀλεχίσιον ἡρέμα *Mer.* c. 6. ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί μοι. Ἰκαρ. c. 9. & *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲ ἔχει δίψει δ' ἀπόλλυται. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἡρέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* προσαχθὴς ἡρέμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἡρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. *J. F. R.*

85. Στήλῃ — νεκροῦ] Conf. ſupra Ἔπιστ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἔπιστ. c. 22. *M. du S.*

89. Ἦν μὲ γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἦν μὲ γῦν. *Th. M.*

Ibid. Ζηλοτυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

93. Ὅτα

εὐκαλαφρόνητον. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνον ταληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμεῖρῶντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ δὴ ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καλακεῖν, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλον γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] διαπείρας τῷ οἴνῳ μέλαξυ πίνοντον, [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν ἐκ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιον ἐγὼ φῄς, καὶ ἄθλιον, οἵας τὰς πάλαι διαιρίδας ἀπολιπών, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μέτριον τῇ ὀπῃ θυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἑαυτὸν ἐνέσεικα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis & aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodalibus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cujus rei causa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Δ απείραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Ἀλαπείρας Edd. omnes. Ἀλαπήρας W. c Γνάθον] Γνάθον ἔτρωσεν margo *AiW.* d Ἐλεύθερους] Ἐλεύθεριους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P.* Fl. & W. & margo *AiW.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2.* Fr. *S.*

95. Προσεπιμειτροῦντες] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, sed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Erasm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Aristoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus suis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu *Aristoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte ὡς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Fens.* Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. vers. 55. ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἴσμεν. ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra *Brodaeum* ostendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Ἀλαπείρας. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἴνῳ] Διαπεῖραι ἂν τ. ο. Atque hic πίνοντα, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἴνῳ] De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse, & quis credat Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ἀεὶ ὄν. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διέτειρέ σου, ut Ἐτ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æsc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asteriscum ad marginem posito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λίνου κρόκην δεθείς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos osten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; εἰ γὰρ μὴ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, μὴ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ ξ
ʃλόγῳ, λέων κροκὴ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπειρόμενος, τὸ πάντων οἰκτιστον, εἰδὼς εὐδοκιμεῖν εἰδῶς, εἰδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἐγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπόσιακὸς, εἰδὸς ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶν πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ ὀπὶ

[f] Μισθὸς οὗτος] Οὗτος μισθὸς W. [g] Ὡς δὲ] Ὥστε L. [h] Ἀχάριτος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo AIW. [i] Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. [k] Αὐτῷ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ. [l] Θέλω] Θέλῃ Edd. [m] Ἁρμόσωμαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι.

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *G.C.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma. Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑφῶται. *Nec avis ob flocces (plumas,) elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus.* *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτων *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego fine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτων alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J. F. R.*

19. Τέχνῃ τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάρις] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάρις ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὐτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶν πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.*

Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτὸς γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J. J.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτῷ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. χρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ὑπὸ τ' ἐν τῇ λιγυῒ θερμότητος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J. M. G.*

ὅτι ᾧ σεμνῷ Φυλάτλῳ ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, ᾗ μονονυχὶ φθυτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, ᾗ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, καλεφρόνησεν εὐθὺς, ᾗ διέπλυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα ἀφαλογιζομένῳ, ὁ κώδων ἤχησε, ᾗ χρὴ τὰ ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] ᾗ περινοστεῖν, ᾗ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βυβῶνας, ᾗ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις ἀφαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, ᾗ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καί σοι τὰ τοῦ διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα, ᾗ ἡ ἀγρυπνία δὲ, ᾗ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάμαλος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλυε ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσιν. ἀντέχεις δὲ ὅμως, ᾗ πολλάκις καλαχεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηκε. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem ſervo, inſuavis illi videor & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit oſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comœdiam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

a Τόν] Sic *P. S.* & *Pell.* Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ περι.] Κᾷ περ. M. c Ὑποφύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen *Junt.* ὑποφύλουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. ſupra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenſi excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit *Soulius*, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita noſtra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. *Caſaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Theſ. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex *Plin.* Hiſt. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

50. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum eſt *tantum non nondum*, i. e. *propemodum, jam jam*. Sic noſter *Ver. hiſt.* I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian.* *Steph.* v. Πόσος, p. 497. *J. F. R.*

54. Τοιτῷ δὲ πολλάκις] Διὰς ſubauditur. *J. Br.*

55. Καὶ τὸ ζώῳ] Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. *M. du S.*

57. Τῷ τὰ δ. κομμωτῇ] Horum vis artem noſſe? *Galenum* audi, Λυκιότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιοῦσι φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας λευκὰς ἢ ξανθὰς ἢ πυρράς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μαλακισμῷ καὶ ξανθερμίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς καλοῦσιν εἶναι, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte *Conſtantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που καὶ ἀποδημῆσαι [e] δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ' ἂν ὀκ ἔτ' ὄσης καλαγωγῆς, τοῦ μαγείρου σε ἢ τῶν τῆς δεσποίνης κομμωτῶν συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις [f] ὅτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, νὴ Δί', ὀκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. σωφρονοῦντι γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεήσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παιδεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναίδου τινα τὰ σκέλη, καὶ τὸ πρόσωπα ἐπιξυρημένον. ἀφ' τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνο ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοὔνομα δὲ τοῦ κιναίδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦ-

d Που] Πῶ margo *AiW.* e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὗτος *J.* male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadverti ſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἑρμ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτιλωμένον τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πιτυλοκοπούμενον τὸν ἢ
Εὐριπίδην.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτιλωμένον] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*; non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ἀποπαχιδῆναι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat ἀφ' τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνου ἄγειν apud *Ælian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδος. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζεσθαι φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμιὰς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τ' τράχηλον ὀπικεκλασμένον, ἐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τ πώγωνα τὰ πτερά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῦ, καὶ τ κεκρύφαλον ἔχοντα, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἀν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ἄλην τ ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέαν, ὑπᾴδοντι, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχεμένη ὅτι τ ἀπήνης. ἕτερον δ' ἓν τι καὶ τοιῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα γ' αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί, φησιν, ὕτως ὄναιο, χάριν μοι πρὸς αἰτήσῃ, δός, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ὅτι πλεῖον σε δέησομαι ποιήσας. τ δὲ, ὅσῳ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένῳ πάντα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ὄπιμελῆ, καὶ φιλόεργον, τ κύνα ἣν οἶδα τ Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ὄπιμελῶ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· mum quale eſt ? Tetrico & ſeni viro, & cano mento, (noſti vero quam prolixam barbam & venerabilem Theſmopolis habuerit) adſidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem ſane, (*quae nominis illius vis eſt*) ſed vulturem quemdam vulſis barbae pennis! Et niſi multum deprecatus eſſet, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuiſſe adſeſſurum: ſe ergo tum caeteras ſexcentas in illa via moleſtias ſuſtinuiſſe, cantillante illo & minuriente, qui niſi ipſe retinuiſſet, forte & jam in ipſo plauſtro eſſet ſaltaturus? Verum injunctum ſibi etiam aliud hujuſcemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Theſmopoli, ſic fortunatus ſis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exſpecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito ſe facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam noſti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cuſtodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

a Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. b Παρακαθίζεσθαι] Sic *J.* & Codd. W.P.L. Edd. vero P. *B2. H.* Fl. & *S.* Παρακαθίζεσθαι. c Συγκαθίζεσθαι] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. d Ἀηδίας] Ἀνδίας M. e Τερετίζοντος] Sic W. Τερετίζοντος male Edd. omnes. f Δέησομαι] Sic Edd. & M. Δεήσομαι *B2.* g Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζεσθαι] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis παρεκαθίζεσθαι. *M. du S.*

77. Διασεσαλευμένον] Sic iterum infra Περ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; ſed corruptam eſſe, cuivis manifeſtum eſt. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτῷ] Δεήθητι αὐτῷ in ſuo exemplari legebat *Brod.* Miſc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεήθη αὐτῦ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι conſtanter ſcriptum invenerim, iſta emendatione jam nihil opus eſſe arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic ſcribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam ſcriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forſan rurſus αὐτῷ legendum quis malit, ut ſaepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non neceſſarium videbatur, licet latine recte vertatur *ſibi*; nam ſequitur mox αὐτὸν de eadem perſona, quod recte ſe habet, quia ipſe loquens non directe inducitur, ſed alius ejus loco narrat. Sapienti ſat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic proſpere tibi contingant omnia, ſic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini ſic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν μοι πρὸς αἰτήσῃ δός] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exſtat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμῳ μόνῃ ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per ſe futile cum ſit, nec quo referendum, ſciam, inter alia ſcholia edendum non duxi, nec prorſus reticere volui. *M. du S.*

Mur-

rit miſera, & prope abeſt a partu: execrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum permingens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens in primis ſi quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur ſuis familiaribus, quos paullatim manſuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam βαρύνει γὰρ ἡ ἀθλία ἤ γαστέρα, καὶ ἀχεδὸν ὡς ὀλίτες ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς τολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ συσπουδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆς ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸ πώγωνα, καὶ καλέπτησαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλειμένιπτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξυνέδρος, οὐκ ἀμέσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺ καὶ ὅτι τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπολίδου, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' ἓν κυνίδιον, καὶ τελοχέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπολίδου ἐπιθύμει.

Τοιαῦτα ἐνίοτε μὲν ὑφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, καὶ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα

τ

b Ὁ παιδὸς] Ὁ γε καὶ. M. *i* Τὸν Θεσμο.] Τῷ τοῦ Θεσμο. M. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes.

Μυρίνην] Non adnotaſſem variationem Editionum inter *μυρίνην* & *Μυρίνην*, niſi *Soulii* diligentiae oſtentandae cauſſa facerem; nam nimis notum eſt Mſſ. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majuſculis initialibus diſtinguere; ita mox *Μελιταῖα* verſus fin. hujus cap. quoque ſcriptum erat *μελιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgueat, ut c. ſeq. v. *καρχάρον*. *J. F. R.*

11. *Βαύζον*] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. *Τὸ μελιταῖα*] Hujusmodi enim ſunt Melitaei canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euſeb. Chron.* p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. κ. *μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione; ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cujus vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum, *feli* Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter Φιλοψ. c. 27. & Συμπ. c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æſop.* f. 88. *M. du S.*

15. *Οὐκ ἀμέσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*] Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium aliqueria quadam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τ' [a]καρχάρων ὅπι [b]τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπηνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, εἰ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c]ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τάλαντον ὅτι διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἦ, ὥσθ' ὅταν τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d]καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ὀπτανοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ὅτι κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, σπήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' ἢν [e]ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f]τὸ τοῦ Ἀττικῆς καὶ ὦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς

de asperis illis jussum in coena declamare; non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. *καρχάρων Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορέως W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν M. f Τὸ] Τοῦτο margo *AIW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ κάρκαρον. *J.Br.* Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ἵνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μακάριοι αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἰ δὲ τὸ φίλων. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium, asperorum, exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδούς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἔχοντες ὀδόντας τραχεῖς τε καὶ ὀδόντας ἐξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ *arenæ*, veterum clepsydræ (quod & etymon docet) *aquæ* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι. *Brod.* l. sæpe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio εὖ δ' ἀκούομαι πολυπλάθους ἀκούων, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis commu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγως, ϗ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τ̃ ἀνδρῶν. αἱ δὴ ἓν γυναῖκες (ϗ γὰ αὖ ϗ τόδε ὑπὸ τ̃ γυναικῶν σπυδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθῷ ὑποθελεῖς ξυνόντας, ϗ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἓν γάρ τι ϗ τῦτο τ̃ ἄλλων g καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, ϗ φιλόσοφοι, ϗ ποιῦσιν ἄσματα ὐ πολὺ τ̃ Σαπφῦς ὑποδεέστερα. ϗ ἀγὰ δὴ ταῦτα, μισθωτὺς ϗ αὖται περιάγουσι ῥήτορας, ϗ γραμματικύς, ϗ φιλοσόφυς· ἀκροῶνται δ' αὐτ̃ πολλάκις (γελοῖον γὰρ ϗ τῦτο) ἤτοι μεταξὺ h κοσμύμεναι, ϗ τὰς κόμας i περιπλεκόμεναι, ἢ περὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγυσι σχολήν. πολλάκις δὲ ϗ μεταξὺ τ̃ φιλοσόφυ τι διεξιόντ@, ἡ ἄβρα προσελθῦσα, ἔρριψε περὶ τ̃ μοιχῦ k γραμματίον· οἱ δὲ περὶ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. *P. Fl. S. B2. H. Fr.* item M. & S. *Junt.* sola male *καλλοπ.* h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. *Κομμούμεναι* male Mſ. W. & B. i Περιπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. k Γραμματίον] Γραμματῖον W.

munes collegit. *J. F. R.*

40. Πήχεως ἴσιστι τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu.* Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀκίτραγεν αὐτῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥῖν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲ αὐτῶν τίμητται ξίφει τ̃ πῆχυν Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exseris fanaticus Sectisque Matrem brachiis placas Deum.* Ademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciſſent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J. G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic.* Act. 7. in Verr. *Plaut.* in Capt. & *Liv.* *G. C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. *J. B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπαιδ. c. 15. *M. du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. *J. M. G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poëtae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit; nam haec vitia typothetica non esse credo., quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσ@ *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. *J. F. R.*

51. Μισθῷ ὑποτελεῖς] Conf. supra c. 10. *M. du S.*

60. Κοσμούμεναι] Mſ. κομμουμέναι, male, nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: essetque δὶς τὸ αὐτό. *J. B.*

63. Ἡ ἄβρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J. Bt.*

Ἡ ἄβρα] *Servus Hesych.* ἄβρα, δοῦλος, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. *J. B.*

69. Πα-

τοῦ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι τοῦμέ- γονίες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

tia ſermones inſiſtunt, exſpectantque, dum illa moecho poſtquam reſcripſerit, ad auditionem redeat.

Ἐπειδὰν δὲ πολὺ ὕστερον μακρῷ τῷ χρόνῳ Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐνστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ τὴν μεγαλίην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένῳ τοῦ δεσπότου, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπὲρ

37. Cum vero longo poſt tempore aliquando Saturnalibus inſtantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miſerum aut tunica fere putris, tunc maxime multam inſtitui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud ſublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ. ἄμικτον δὲ κεκρύφαλον τοῦτο. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea*? *M. du S.*

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Perſii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμικτον δὲ κεκρύφαλον τοῦτο. leg. *Caſaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Heſych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. *J. B.*

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Eraſmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Græce σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum eſſe καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι eſt cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro ſummo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodiſſime viſum ſit. *Cod.* P. aliam ſcripturam exhibet, quam olim ſequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτω vel ἐπισκέπτομαι *de mandantibus* eleganter uſurpari, vel Lexica ipſa ſatis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode poſſe, *munus* quo nuntius mox donatur, ſatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *conſidero* apud *Ariſtotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noſter etiam uſurpat ſimplex σκέπτομαι Ἰσ. β. c. 10. Δημων. c. 57. Ἑρμ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid ſi ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum ſermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς] *Utque, cum id arbitrio ejus permiſſum eſſet, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο δεξιὸν] Perperam Eraſmus, *quemadmodum adhortans commodiora ſubjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubjecerit*, etſi poſteriora haec ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti poterat debebatque, ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegeris.* In *Nigrino.* εἰ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένου. In *Apologia* hujus dialogi. ἐ φαῦλος ἐλπίδος, εἰ τὰ εἰκότα γένοιτο, ἀλλ' ἴσως ἐπιτραπήσεται. In modo *Conſcrib. hiſtor.* εἰ καὶ πράγματος χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Διεξιὼν] *Commemorans.* *J. Br.*

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis aſſibus.* *J. Br.*

Ibid. Βραβευόμενοι] Narrat Noſter quemadmodum, ſi *Mercede Conducti* feſtis diebus donativum aliquod puſillum ab Domino accipiat, etiam munuſcula oporteat dare iis, qui donativum iſtud ei apportent; quorum aviditas habendi vix ſatiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo diſcedant. ἀπιόντες δ' ἂν, inquit, ἀπαλλάττοντο) λαβόντες, ὅτι μὴ βραβευόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔλαβον. *Omnes itaque aliquo acceptо*

ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

μνησθ', ἢ ὡς ὑπετραπεὶς, τὸ κάλλιστον ἐπελέξαλο διεξιών· ἄπαντες δ' ἂν ἀπαλλάττοντ' ὀλαζόντες, ἔτι γ' βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

38. Merces ipsa *minutatim tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias adulandum primo ipsi & supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur vestiario aut medico, aut sutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κἂν δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας. καὶ βαρὺς αἰτοῦντι σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἂν λάβῃς, κολακευτέος πρῶτον αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος. θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. ἔστι μὲ καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λῆμμα, ἤδη προσοφείλεται ἰμαλιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. 90 ἄωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα.

Po-

b Ἢ] Sic recte P. & L. καὶ Edd. c Ἄλλος . . τρόπος] Ἄλλον τρόπον margo *Aldi*. d Ξύμβουλος] Ξύμβολος male S. Ceterae recte ut edidimus. e Ἤδη] Ὃ ἤδη Ex. Fl.° f Ἄωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ἢ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τὸ παχύτερον, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ἄρειόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. *V.*

Κόσυφον] Lege κόσσυφον. *M. du S.*

90. Ἄωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα] Γρ. αἴωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepta discedunt, insuper murmurantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τὸ παχύτερον. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ἄρειόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius:* sed quum apud *Hesychium* juxta & *Helladium* in Chrestomathia pag. 14. editionis cum notis Meursii, legatur Βρένθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Hesychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρένθιον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθυον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Hesychio* βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Hesychio*, & *Etymologico* apud Scholiasten pro κόσυφον lege κόσσυφον. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, Βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχαρις, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ὁ, patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρένθος ὁ τύμβος λιγύδαι hic quidam pro τύμβος conjiciunt δυρός. Sed verior est haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Hesychium*, ubi Βρεναίεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito quin Βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat, quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. *M. du S.*

84. Μὴν αὐτὸς] *Ipse dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus scilicet, non obsequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locus postulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt rediget. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τίρψις ἀτίρψιν. Sic ab aliis κόσμος ἀκόσμως, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί πω καὶ ἀγχολή τις ῥῆμα ὑπεξανίσας πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς σὰς λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλελυμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαν. ὅλως γὰρ ὅσῳ ἦν νοσιμώτατον ἐν σοὶ τὸ ἀπαθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄωρα ἂν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα] Qui lectionem hanc [ἄωρα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῇς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοί: adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἀώρους ab ὁρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἄδωρα *enim* δῶρα *eadem elegantia dici, qua* πλοῦτος ἄπλουτος, τίρψις ἀτιρψία, νόσημος ἄνοσημος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία, eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τίρψις ἀτιρψία. Sic Χάρις ἄχαρις lib. I. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
Ἄρῃ, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριν.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

——— φίρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλοι, εἰκέ που τις ἀλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ἆδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταπόνητον, ὃν οὐ πολλά τις μηχανησάμενος, ἐκφεύξῃ. (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. ναῦς ἄναες Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀβίωτος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. I, 34. ἀλκὴ ἀνάλκις. *AEschylo* in Persis p. 157. ναῦς ἄναες, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T. H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit:

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptiis*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἆδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἆδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

——— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ———

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris oscula*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦν δέ λίγη (Ἔρως scil.) λάβε ταῦτα, χαριζόμενός τοι ἔοικα
μοῦνα,

Μή-

nam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαιόταλον ᾧ σώματος ὁπιτρίψας, ᾗ ῥάκος Ισε πολυχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τὸ κόπρου [a] ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τὰ δυναμένων τὰς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. ᾗ ἦτοι μειράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασας [b] πότε, ἢ τὸ γυναικὸς ἄθραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

a Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo *AIW.* b Πότε] Conjecit *Fenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. c Διαφθείρας] Sic W. recte ait *Soulius.* Διαφθείρας Edd. male. Διαφθειρας correctum in Ald. d Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μήτι θύγης, πλάνα δῶρα· τὰ δ' ἐμὰ πάντα βέβαπ'). *J. F.*

Ἄδωρα] In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ἴσ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδωρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON.* *J. F. R.*

Ibid. Καὶ ἀνόνητα] Ex Sophocle in Ajace Maltigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. *J. Br.*

95. Πρὸς τὴν διφθέραν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν eſſe collabi, deficere? *J. G.*

97. Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ] Hæc ita legenda ſunt. *J. Br.*

Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυχημένον, καὶ πρὸς τὴν διφθέραν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιέντα. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ, ἀπαυθισάμβλωκε . . . ἤδη καθέλκει σε μὲν οἷ τὸ κόπρου ἀπορρίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀπαυθισάμβλωκε, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J. J.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἡδύ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J. B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra Πλοῦτ. c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat.* *J. F. R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ᾗ ἦτοι μειράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τὸ γυναικὸς ἄθραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *J. J.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Fenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lectt. Lucian. *Fenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J. F. R.*

6. Διαφθείρεις] In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato διαφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J. F. R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, καὶ βελτίστῳ ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ συλλαβών. καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἐπομαθὼν οὐ τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε τὸ ἔθος· καὶ ἐπομανθάνων αὐτὰ, ἀγαναχτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ σὴ τοῦ ἀπωδῆναι σχολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιοῦτοι γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καλανσυκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὗ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dedidicit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, caussam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπιγεληθεὶς margo *Aldi*. b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & *W.* c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & *W.* d Οἱ] Deest in *W.* e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & *W.* Ἀπαγωγὰς *Ba. H. S. P.* Ald. Ἐπωγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ἡ λαιμός. Θύλακοι δὲ σφῶν καὶ ἱματίδια, γυμνασίων εἵδη. *V.*

14. Ἐκ τοῦ ἔθους] *Ex quibus assuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γοητ. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμῶν] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum; [Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὗ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῦ ἐχθροῦ, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Florentina, habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

aversiones : idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Nova absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri causa personam suscipiant.

τοῖς ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδευμένους λέγουσι, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρόνητους καθειμένοι. εἰκότως οὖν ὁμοίαν τοῖς πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὡς ἀρίστους ὄντας, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ὅταν τρυφῶντες αὐτοὺς ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὴν ἄλλην ξυνουσίαν κολακείαν, καὶ πρὸς τὸ κέρδος διαλοιπόμενον.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

Ἀποστυγοῦσι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται λογίζονται γὰρ ἐξαγορεύσουσιν αὐτοῦ τὰ πολλὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως ἀπόκρυφα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποκνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τὰ τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τραγῳδίαν σκέπουσες. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

f Εὐκαταφρόνητους] Εὐκαταφρόντους P. *g* Ἐπωπτ.] Ἐπωντ. *f.* Ceterae recte ἐπωπτ. item M. *h* Πορφυρᾶ] Constans lectio. *i* Ὀπυίων] W. Ὀπτώων Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἁμαξεὺς γόης, ἢ μαγγάνης ἢ ἱερεὺς δεισιδαίμων ἐπιχωριάων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐμοῖσιν, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ δυσημερίας ἀνοσιουργίας, καὶ πλήρη διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandum in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πυρετὸς, ἤτοι τὸ ἐπ' αὐτοῦ κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. J.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλιξ c. 17. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ἰπώων. Vid. & Ἀλιξ c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ἰπώων omisso ι. tamen edidi ἰπυίων, quod probatione non indiget; vide modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ἰπυόμενη, μισγομένη. ἰπυόμενη γεγαμημένη. ἰπυίων, γαμῶν. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mſ. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wis.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mſſ. *Guyeti* quoque inveni, illum ἰπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιτάμνουσι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς, καὶ ἀνεγνωκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παριστέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, φιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴν κάτω ἐπὶ τῆς ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλιάσθαι, ἁμαρτόντος τῆς ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς [g] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρατος, ὁ δ' ἐρῶν μόγις ἀνελθὼν, καὶ

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male S. Εὐαιθὴς pejus A. b Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριστητέον] Προσιστητέον margo AIW. Προσιτέον A. & P. προσιατέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deest in W. f Δὴ] Hanc voculam adesse in S. M. H. Fl. notat M. du S. quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὸν Κέβητος πίνακα. ἔχει * δὲ αὐτὸν ἐν τῷ τέλει τῶν βιβλίων. V.

* Δὲ] Δὲ editum erat, sed recte correxerat M. du S.

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἂν ἐξετάσῃς, θρᾶμα κ' μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὸ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐαιθὲς. J. J.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exstat libellus. J. Br.

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum *Collectanea* exhibeant βίουν. Vulgatum σου enim minime ferendum. M. du S.

64. Παριστητέον] Ἀντὶ τοῦ παριστέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur Interp. J. B.

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rursus fin. hujus *Dial.* M. du S.

66. Ἐθελήθην] *Cupiam.* J. Br.

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄναντες. J. Br.

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴν κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Brodaeo* legendum sit ἄναντες, non video. *Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* J. J.

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum est,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. θελγέσθω δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος ἡ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦτον δὲ, ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. παραδεξάσθωσαν δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποκοσοῦντα, καὶ τεθραμμένον τὸν χρόαν· ὑφάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπταέσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποῤῥόου καὶ λελησμένης ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τὴν ἑτέραν μὲν τὸν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔξω τοῦ τέλους τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἤδη, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-

h Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγήσθω B2. *i* Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. *k* Τεθραμμένον τὸν χρόαν] Τετριμμένον τὸν χρῶτα Mſ. Gr. G. *l* Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in *J.* aderat in ceteris & in M. & S. *m* Ἀποπταέσθω] Ἀποπτάσθω W. & Fl. Vulgatam retinent *H.* & reliquae. *n* Λελησμένης] Ita ex M. & *S.* reſcripſi. Nam λελησθείας ceterae Edd. omnes male. *o.* Ἑτέραν] Ἑταίραν male *J.* ſola. Ceterae omnes recte ἑτέραν cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *J.B.*

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγον *ad corpus*, ἔκπληξιν *ad animum*.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Διαδεξάμενοι αὐτὸν] Reſtitue Παραδεξάμενοι δ' αὐτὸν. *J. Br.*

88. Καὶ τεθραμμένον τὸν χρόαν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑποκοσοῦντα καὶ τεθριμμένον τὸν χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὸν χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρίπτο χρὼς, οὐδὲ τ.ς ἴτυλη
Ἔμπεσεν· οὐδ' ἐξῆς δὲ πάρ ποτοῦ δμῳάσθην

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro mortuo pugnare. *J.G.G.*

Ibid. Τεθραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τὸν χρόαν τραπόμενον, καὶ βλέμμα τεθαραγμένον, καὶ πρόσωπον ἀργισμένον, οἷον οὐκ φθόνου μόσας γίγνεται. In Εὐν. c. 11. ἐς μυρία τραπόμενον χρώματα. Denique in Z. Τρ. c. 30. ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξεφρίκασι, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λελησμένης] M. recte. In reliquis fere omnibus λελησθείας corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑταίρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μεν. *J. Br.*

97. Ἐς οὐδὲν ὄφελος] *Fruſtra.* *J. Br.*

βόντα εἰς τ' εἰκόνα χ' ταύτας τὰς θύρας, ᵃ ἐκείνῳ τ' ἔμπαλιν αἰσχρῶς ἴσως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τῷ σοφῷ λέγοντι, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ᾗ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ᵇ ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τ' ὀπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ᶜ ἀγελαστὶ

1. OLim apud me considero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

ᵃ Ἐκείνῳ τῳ] Ἐκείνης τὰς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. ᵇ Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omittit. ᶜ Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. Bas. Az. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo Asw. Bs. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ἄ πάπαι, οἷον δή τινα θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· αἱ δὲ & αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum versuum. G.

4. Ἐκείνῳ τῳ ἔμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τ' ἔμπαλιν. J.B.

Ἐκείνῳ τῳ ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. F.G.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Æschyl*. in Prometh. G.C.

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΣΘΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ; ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. M. du S.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. J.Br.

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit.* J.Br.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Mastellanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. J.B.

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florens.* est. M. du S.

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. J.Br.

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Moschani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula dicerem?* *Soulius* vero haec merito in marg. sic restaverat: *inter legendum, & perlecto libro.* J.F.R.

7. Ἀνεγνωσμένους] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. M. du S.

Ἀνεγνωσμένους] Nescio quid haereat *Solanus* noster; nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam adlore*, *adjungere paro praecedentibus a te jam lectis.* Confer supra *Revivisc.* c. 38. καίφημο-

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Crœſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

ξδεξήεις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μέλαξυ ἢ ὅτι πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ἢ καλήγοριαν ὕτω δεινὴν κτ' ἢ τοιύτε βίε διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀσράκυ, [f] φησὶ, μελαπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δελείαν ὕτω πρόφαυῆ ἢ πρόχειρον [g] ἔνηκε; πόσοι Μίδαι, ἢ Κροῖσοι, ἢ Πακτωλοὶ ἄλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὴ τ' ἐκ παίδων φίλην ἢ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, ἢ μονονυχὶ τ' ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι ἢ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τ' αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐσι τὰ τρυ-

[d] Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Καλῶς ἐγὼ P. Ald. F. Fl. B2. H. Καλῶς ἔχω S. &c. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνσήσιμα L. [e] Καλὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & J. & marg. AIW. [f] Φησὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. [g] Ἔνηκε] Ἐνσησιμα W. [h] Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀσράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τ ἀπροφασίσως μεταβαλλομένων λέγ τ * πρώτων αὐτῶς πριεσβομένων. V.

* Πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρώτ. M. du S.

μοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. J. F. R.

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἴσασθον, οἶδα vel ſimile quiddam. J. M. G.

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τ κύκνων δοκῶ φυλότιμος ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. M. du S.

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τ ἐπὶ μισθῷ συώντων literis mandavit, *oblitus*. J. Br.

12. Ὀσράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtula transmutatio*. J. Br.

Ὀσράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. A. V.

Ὀσράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀσράκου πρόσροφῆ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. M. du S.

13. Φέρων . . ἔνηκε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. J. F. R.

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. M. du S.

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* J. Br.

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. J. Br.

τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales ſunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & ſequentem κουρέλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κουρέλια] Hanc vocem interpretor alibi ut ſequentem κουρέλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουρέλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quaſi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas geſtabant, Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπισμάτια, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. *Moſellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet ejus ſignificatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uſitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cujus ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum eſt vocis σφίγξ, quod eſt animal e ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis æſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et rurſus eodem capite: *animal ſphingion.* Talia animalia ſæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι πλοκῇ δεθέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari ſolita fuiſſe teſtatur ipſe Lucianus infra adverſus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησί, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His poſitis pro κουρέλια (quam vocem *Moſellanus* interpretatur *coralia*, tamquam ſi κοράλια ſcriptum eſſet) legendum puto κουράσια vel κορύσια vel κορύλλια, quarum vocum idem eſt ſignificatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco poſui, frequentiſſima occurrunt exempla, ultimam κορύλλια. *Heſychius* habet ſic: Κορύλλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo poſt: κορύλλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio eſt, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie inſignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ὃν δὴ παιδίον πάνυ κάλλιον, τοῦτον δὴ τὸν γυμνὸν ᾧ ἐνέπιπτε, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένον, οἷς δὴ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde ſimplex ex iis, qui nudi ſine veſte auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Caſſius* lib. 48. παιδίον τι τῶν ψιλύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὸν, ὡς πλοκὴν ἀναδήσασα τρέφουσι. Quæ ſic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulicate amabiles matronæ nudos delectationis cauſa alere ſolent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & πλοκῇ δεθέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κορασίοις & aliis, quæ puellum ſignificant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: πλοκὴς ſimiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in noſtra interpretatione nulla eſt abſurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditiſſimus *J. Bochartus* deſcriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipſe de Animalibus ſacr. ſcript. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinenſ. Locum hunc quisquis attente legerit, mendoſum eſſe fatebitur in voce κουρέλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ moleſtias graphice depinxerat, & quam ſit indignum docto homine & liberaliter inſtituto, tenuis lucelli ſpe illectum, magnatibus operam ſuam addicere. Tamen idem jam ſenior in *Cæſaris* aulam ſe contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Cræſi*, quot *Pactoli* illi perſuaſerint ut ehara illa libertate cui a pueris aſſueverat, abdicata, ſe huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac ſi collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia ſunt delicatorum divitum monilia & corallia (id eſt monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; ſed quod illius pace dixero, ineptiſſime. Primo enim τὰ σφιγγία ſunt *ſphinges, non monilia.* 2. Et vel ſi monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κουρέλια non erunt *monilia ex corallio* ſed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuiſſe monilia corallina, merum ſomnium eſt, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum ſeptimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari eſſe revinctus, qualia ſunt divitum monilia coraliina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam ſimile conferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuiſſet potius quam illi tam ridiculum ſenſum affingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe pro τὰ κουρέλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλια, ut ſignificetur *Lucianus* aurea catena eſſe revinctus, quomodo e ſimiarum genere ſphingia, & pardalia, ſeu pantheræ vinciri ſolent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλια cum *Philoſopho* libri ſecundi *Hiſtoria animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philoſtrato.* Nobiliſſimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum [a] κυράλια. πολλὴ γῦν ἡ ἀλαζονία ἔ τῶν βίω

[a] Κυράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κωμάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία ἔ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια ἢ τὰ κολλάρια, *armilla* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quali verborum hic eſſet ſenſus, *Luctanum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαμπίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiæ. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldais* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιον δεσμὸς, κολλάριον, ἔνιοι μανιακὴν. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῶν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κἄφων δὲ δεσμὸς ἐστι ξύλινος, οὓς οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pompam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis* ævo *Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſunt cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, paſſ centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοὶ ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ παρδάλιον ζητοῦσι ἅμα, οὗ παρὰ τῇ δορᾷ ὄφις χρυσοῦς δὴ ἦν, ἢ ἐπεγέγραπτο Ἀρσακίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης Διῒ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalidem* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſaeo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κουράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία ἢ τὰ κουράλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μονονυχὶ τὸ ἔτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρίχει ἑαυτὸν ἕλκεσθαι ἢ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία ἢ τὰ κουράλια. (*Heſych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κουράλια nihili eſſe, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία ἔ κουράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* κουράλλια, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῦ λόγου, λίαν κρόκην δηθὶς ἄνω ἔ κάτω σπαιρόμενα. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίῳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ᾧ πόλαμῶ χωρεῖν, ἢ ἀνεγράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναλρεπομένων τῶν λόγων καλῶς πρότερον εἰρημένων δοκούντων.

ergo haec vita & illa ſcriptio diſcrepant, & hoc ſane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inverſa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium geſta ſunt, ſed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως ἢ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, ἢ οἵῳ σοι χρηστῷ ἢ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδύς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑποκρίνωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipſum, ut conſentaneum, a te dicta ſunt. Subjicies autem forte ad me ipſum etiam conſilium quoddam ejusmodi non intempeſtivum, ſed amicum, teque virum bonum & ſapientem decens. Si igitur pro dignitate ſumtam perſonam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίου] Deeſt in W. male. b Ἄνω τῷ πολαμοῦ] Ἄνω τοὺς πολαμούς. L. c Παλινῳδεῖν] Sic recte Edd. & W. Παλινῳδεῖν male *Coll.* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. & margo *AIIP.* melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίνωμαι] Conſt. & Vo. Δύσωμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδεῖν] Ἐναντίως ὀδύειν. G.

* Παλινῳδεῖν] Data opera ſcripturam codicis expreſſimus. *M. du S.* Quid enim peccatum ſit, manifeſtum eſt. *J. F. R.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus ſuſtinet.

His puto poſſe defendi emendationem magni Boehardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui. ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία ἢ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his ſubjectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bocharti diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa *Salmaſii* doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe *Palmerium*, quam diſerte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Heſychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religioſum in primis geſtamen eſſe exiſtimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, ſ. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *F. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illuſtriſſimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis καλόφας, vel καλάφας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Salmaſio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Uſu & praeſt. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κοπάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ἔσουσι τινὰς οἱ Ῥώμῃ πλουτίσαι κατὰ τύχην ἢ πιθήκων οὐ ταῖς κόλπαις ἐφιέμενοι ἢ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἐρώτησεν, εἰ παιδία περ' αὐτοῖς ἢ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themiſtocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda eſt. Vide an hic κάλουρα legendum ſit, quod eodem ſenſu de quavis beſtia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum eſſet in verſione quod reſponderet τοῖς κουραλίοις, in tanta ſententiarum diverſitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quaſi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non ſatis preſſe pronuntiatum in κουράλια mutaſſe librarius poteſt. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuiſſe olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἀν ἡμῖν [g] ἔχοι, ϗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μέλασκαλάσαντας ἡμᾶς τ' σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, [h] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅπι σφήρια, σὲ δὲ ὅπι πάτλειν τ' Φαρμάκων, καὶ τ' σμίλιν ἅμα προχειρον ἔχοντα, ϗ τὸ καυτήριον ἀλεξίπυρον· ϗ δὴ ἤδη λαβὼν τ' ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηλαί σοι τυτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ὅτε πολλῷ πλήθει δυιχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, ϗ ἰδίᾳ πως τοῖς πεπαιδθυ-

[g] Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. [h] Καὶ καιόμ. . . . ει δέοι] Deſunt haec in W. [i] Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους †καλοῦσιν οὓς ψηφίσασθαι. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τεθέντος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα ϗ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. *V.*

† Καλοῦσι] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. *M. du S.*

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. *Jenſ.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet καιρέκλια, quod proxime ad Heſychianum καιρέκλιον, καιδάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. *J. F. R.*

24. Ἄνω τῦ ποδαμοῦ] *Eraſm.* in proverbio: ἄνω ποταμῶν. *J. Br.*

Ἄνω τῦ ποδαμοῦ] Vid. Nεκρ. Δ. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet, ἄνω ποδαμοῦ χωρεῖν πυγαί. 146. C. *M. du S.*

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς ποδαμοὺς χωρεῖν vel τ' ποδαμόν; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. *J. M. G.*

26. Καὶ παλινῳδῶ] *Eraſm.* in adagio: *Palinodiam canere.* *J. Br.*

27. Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. *J. Br.*

Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Conf. ſupra Μισθ. c. 11. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. *F. G.*

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Erasmus. *J. M. G.*

28. Ἰλιῷ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. *J. B.*

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. *M. du S.*

34. Καὶ οἷα σοι χρηστῷ] *Et qua tibi viro bono congruat.* *J. Br.*

36. Ὑποδὺς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδύσας omnia conturbat. *M. du S.*

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. *J. Br.*

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. Καλὼν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐκιερύξων αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sellius* Obſervatt. c. 16. *J. F. R.*

42. Τῷ σμίλῃ] *Scalpellum.* *J. Br.* Miſc. L. IX. c. 24. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe: *acum*; falſo; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait: Σμίλη, ἐργαλεῖον σκληρόμυλον. Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. fin. τίς ἄρα μου τῷ σμίλῃ ἔξει, ϗ τὸ καυτήριον. *J. F. R.*

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τὰ ῥ. *M. du S.*

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. *M. du S.*

δθυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀφ' χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἤτε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ, καὶ μεμπτὴ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βέλτιω [b] ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

"Οπου τὸ κέρδος, ἐκεῖ φύσιν δουλευτέον.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ τῶν φίλων τὴν παρόντα [e] σου βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τὰ ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ γε Κορινθίῳ μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, ἐπ' σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί',

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσητε cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τω vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀφ' χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt:* malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἀφ' χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἀφ' τόμαλος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsopoei* sic habet: *cum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιον. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἀφ' χειρὸς, ἀφ' τόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἀφ' τόμα ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. Διὰ μνήμης autem φέρειν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J.F.R.*

61. "Οπου τὸ κέρδος.] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia alluſit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: "Οπου τὸ κέρδος, ἐκεῖ φύσιν γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J.P.aG.*

"Οπου τὸ κέρδος. .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σου βίον] *Quippe qui nunc servias. J.Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis litera. J.Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A.V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner. J.F.R.*

79. Καὶ σὺ τὸ καλοιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus. J.Br.*

Ibid. Καλοιὸν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀνουρ. c. 5. plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου καλοιὸν. *M. du S.*

80. Ὅμοιόν

met ; ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere : praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis ; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρῶ ἡ ἀπολογίαν, ἤ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τὰς καλῃγορίας καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ ἡ σὺ αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὴν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑπολιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τὸν κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρόταλον καὶ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μὴ μικρὸν αὐτὸς ἁλῶναι, μοιχεύων τὴν ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. τοιγάρτοι καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως εἰς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνια-

τῶν,

g Σαλαιθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *F.* Fl. & L. Π Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *F. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Ael.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόδα] Emendo, τὸ δεκτόδους, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. *F. Br.*

Περὶ πόδα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόδα τοίνυν, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit παραπόδας. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixeris*. *F. F.*

Περὶ πόδα] Retinui περὶ ; nam περὶ πόδα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *F. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *F. F. R.*

88. Ἐκὼν] Lege ἑκὼν. *F. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum ; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *F. F. R.*

90. Ἐν-

τῷ, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιο. 90 τὸ δὲ σὸν, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶν μὲ ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοιαύτην βίου δυλοπρέπειαν, καὶ καλήγορῶν εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ 95 ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὴν ὠδίν, ὥτως ἀγεννῆ λαμπρείαν ἐπαγρημένος, καὶ μονονυχὶ καὶ ἐμπομπεύων αὐτῇ. ὅσῳ γὰν φασιν ὀφθαλμότερον εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος καὶ νῦν βίβλῳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ὀπὶ σὲ καλήγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καλήγορεῖν καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ὀπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ὀπὶ μὲ τὴν σκηνῆς, Ἀγαμέμνονα ἕκαστον αὐτῶν, ἢ Κρέοντα, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλον ἢ Ἀριστόδημον, ἀποθέμενοι τὰ πρόσωπα

toniatae, & fugae atque exilii, ſi voluiſſet, copiam facerent. Tuum autem haud paullo abſurdius factum eſt, qui ſervilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excuſſeris, accuſaverisque, ſi quis in divitis alicujus domum incidens & concludens ſe, ſexcenta incommoda & pati & facere ſuſtineat; extrema vero ſenectute, & ſuperato fere limine, ignavam adeo ſervitutem ſubieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam oſtentes. Quanto igitur, inquiunt, inſignior eſſe videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus eſt, novam contra te accuſationem circumſpicere, poſt admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophiſtam qui ſibi nihil ſapit?*

Nec deerunt his, qui accuſare volent, etiam alia in te argumenta: ſed alii Tragicis te actoribus adſimilabunt, qui in ſcena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipſe adeo Hercules ſunt; extra vero Polus aut Ariſtodemus perſonis depoſitis fiunt

[a] Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. [b] Φυγεῖν] Φυγὴν W. *J.* quae καὶ νῦν. [c] Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. [d] Ἀπορήσουσι] Ἀποριοῦσι male *J.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expreſſit dictionem. *J.B.*

93. Εἰς πλησίου τινὸς] Οἶκον ſubaudio. *J.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. ſupra ad c. 1. *M.du S.*

97. Ὑπὲρ τὴν ὠδῖνα] Ὑπὲρ τὴν γήραος ὠδῖνα. *Eraſm.* in adagio: *Limen ſenectae.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν ὠδῖνα] Frequens iſtud apud *Homerum*. *A.V.*

Τὴν ὠδῖνα] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyſſ. O. 246. & 347. *Heſiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήραος ὠδῖνι. Plato etiam uſus eſt hac phraſi ut ut poetica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. *M.du S.*

3. Καινὴν] Pro καινὴν in Florentino exemplari erudita manus repoſuit καινὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quaſi legiſſet καινὴν, *Ecquid attinet novam accuſandi rationem adverſum te quaerere?* ſaepe αι & ι confuſa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverſo; de quo infra plura. *J.J.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili eſt. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram ſcripturam *J.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifeſto ex καινὴν corruptum ſententia ipſa diligenter inſpecta demonſtrabit. *M.du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & veſtigiis *Juntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, ſed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in ſuis Codd. legiſſe *Bourdelotium* in *Pariſ.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* verſio latina reddidit, quam verſionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *J.F.R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* ſenarius. *J.Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* verſus, teſte *Cicerone* Epiſt. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) ſed cum in noſtra non extet, aut aliam *Medeam* ſcripſerat Euripides, ut ſaepe duplices ſunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* ſit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epiſtolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed ſine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnaſium* ad verſ. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etjam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, alind ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

πεῖα, γίγνου) ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ἔθος πιθήκου πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον μὲν διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπὶ πολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρῳ κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλῴγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος πεφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους Φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἄν

a Καὶ] Ἐν P. & marg. *A1.* non male. f Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. g Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὐμελὸς ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μιλὸς εὐφρόσυνον. *V.*

* Ἀμύγδαλον κυμάνον] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R. M. du S.*

† Εὔμελος] Sic & C.

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πῶλον] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Exacti, expulſi. J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς, τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκειμένον] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκειμένον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo craſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζει pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὑπὲ σῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μὲν σε ἐδίηνεν, φρένην δ' αὐχμῶσαν καλαλέλοιπε. τοιγαροῦν [a] παρὰ πόδας τὰς δίκας ἔτισας, προπετῶς μὲ θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μὴ μικρὸν δὲ μονονυχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεζῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καληγόρεις τὰ ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὰ μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους καλημορεῖν τοὺς ἐπὶ ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸ Αἰσχίνῃ μὲ τὸ κατὰ Τιμάρχου καλημορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει καὶ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸ γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲ εὐθύνειν ὅτι τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτηκόσιν, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀπο-

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum.* Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. J. Fl. H. P. Πόδα S. b Ἀποκηρύττων] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τῶ ὄπιθεν εἶναι. G.

41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ τοὺς, ἀντὶ τῶ μεγαλαυχοῦμεν & γαυριᾶν, ἐφ' οἷς τις ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύσατο. V.

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸ κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶ † πάνυ μαλακῶν, καὶ τερυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸ κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόῤῥω, ὡς & ἡ χυδαία λαλία ‡ μακροπτύσους καλεῖ ἀλαζόνευσα §. V.

* Melius hoc referretur ad θρασυνάμενος supra. M. du S.

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. J. F. R.

‡ Μακροπτύσους] In C. marg. μακροπτύσας. Sed M. vulgatam tuetur. M. du S.

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit M. du S.

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Male omnes κεύδων, patet apud *Homer.* Il. 9. J. B.

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. supra Dial. praeced. J. F. R.

36. Θρασυνάμενος] Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* sive *Soulius*, in θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego cauſſam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομοσάμενος. J. F. R.

43. Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] *Erasm.* in adag. *In tuum ipsius sinum inspue.* J. Br.

Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me jussit expuere.* J. B.

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causſa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

ξυχηρύττων βηχὸς φάρμακον, ϗ αὐτίκα παύσειν τὰς πάχοντας ὑπιχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, ϗ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷς σὺ καλήγορῶν, οὐ ἔστως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ϗ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα ϗ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον ἐθελοκακήσαντα, ϗ τὰ ῥᾳστα ὑπιρέψαντα, ϗ ἀδικεῖν ὅλη δεηθέντα, ὅπι τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, ϗ μοῖραν, ϗ εἱμαρμένην, ϗ ὠδῖτείας συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιλιμώττοντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ ταῖς ὑπ' αὐτῶν προειρημέναις ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι πανταπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ϗ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάρχοιο τοιαύτῃ ἀπολογίαν προϊχόμενον, ϗ συνήγορον τὸν Ὅμηρον ὠδὶ λαμβάνοντα, ϗ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖ-

e Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχοῦ κεχαρτηκώς. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ ἐκ καθάρσεως τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῶ δὶ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ περιττὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνην] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem.* *J. Br.*

51. Εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitiae.* *J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀπεκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀπεκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, ϗ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάχοντας ὑπιχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀπεκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. F.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀπεκηρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ὅ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

καὶ [a] τὸ,

& illud,

Γινομένῳ ἐπέπνευσε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ὑ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποπτῆναι τὴν παρεῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑπαιφερομένῃ καταγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἂν τὰ εὑρίσκωμαι ἧλον, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἦλον, καὶ μείζονί [c] γε τὸν σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυσλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ. χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογῆσαι

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

[a] Τὸ] Τῷ male Fl. [b] Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. [c] Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] Τῷ μείζονι ἥλῳ τὸν μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ'] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ὅ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ὅ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γινομένῳ ἐπέπνευσε λίνῳ] *Hom.* Il. ν. *J. Br.*

Γινομένῳ ἐπέπνευσε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπνευσε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέπνευσε; & pro ν. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἥλῳ τὸν ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἥλῳ τὸν ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἥλῳ τὸν ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciundum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo; quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἥλῳ τὸν ἦλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἥλῳ. Adde nostrum infra pro Laps. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄξροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύρεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοὶ ἰσους, inquit, ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄῤῥοχος, ὀδύρεσθ τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρεσθ τὸ γῆρας] ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα καταχθυσικά. Posset quis καταστικθυσικὰ, sed sine dubio legendum καταχλιάσικὰ id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλιασμούς. *J. J.*

98. Νόσου] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μεῖον αὐτὰ] Castiga μικρὰ. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesta moliar,
Sed major urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄδροχθος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὸν νόσον καὶ μετὰ τούτων, τὸν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ἵνα ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τῆς Εὐριπίδου Μήδειαν ἐπικαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Πενία δὲ [e] χρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τῆς Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντου σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ χρημάτων γε ἠλιθάτων, εἰ μέλλοι τις ὕστερον ἐπόδρασεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ἃ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. J. Fl. [e] Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρεῖσσον δὲ πεῖνα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος * ἤθους ταῦτα καὶ σκαιότητος ἀλλ' ὃ βουλόμεθα, ὡς ταύτῃ κρείττους ὄντες καὶ δίκαιοι, † ἀπρεπῶς καὶ ἀφυῶς καὶ ἀπλοϊκῶς ἀπολογίας, λῦρόν τε ‖ φιλαίτιον καὶ μαμψίμοιρον ‡ ἀπεφαίνοντο ‖ κακόποτα, φασὶ, μιμούμενοι § ἀεὶ τὸν. Τάχα δὲ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι ¶ οἷς ἐπὶ Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὸν τοιαύτην ἀπόδρασιν γλυκυαλγίαν. Ἀλλὰ μὲν καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου τε βάλλειν. ἢ τοῖς δὲ ἐὸν . . . Πόντον ἐπιπλώσας ἐτάροις ἱμέρας †† ἀγεμόνας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίθατον] Ἠλίθατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸ βαθὺ λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἠλίῳ φαινόμενον. *V.*

* Ἤθους] ΗΘΟΣ ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion corrent: nam & mox pro κατασκευας. . . editum erat καλασχυν . . . pro ὦ, ὖν, pro ὧν, οἷς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπρεπῶς] Ἀπρεμπιμπικῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπιπῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀπεφαίνοντο καὶ κάκοπτα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur *M. du S.*

§ Ἀεὶ τὸν] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸν. Ex *Coll.* restituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷν antea editum est; mutavit idem *Scaliger*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen post μιμεῖσθαι excidisse credo. *J. F. R.*

* Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. σοφιστὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem induxit tum alibi, tum in *Protagora*, qui contuli poterit. (Coll. κίον) *J. Clerc.*

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ductibus *Coll.* omissa sunt ab *Scalig.*, eoque hoc Scholion restitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγοίρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἠλιτόβουλος, quam corruptam esse patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μέν οἷα τολμήσω κακά,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Br.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσον δὲ πεῖνα. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἃ πάνυ εὐ' εὐπρόσωπα? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. ἡμεῖς δὲ οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα καταφύγια πρὸς τὴν καλλιγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐνταῦθα σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥαδιώτην ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σαυλλαραβάν W. σκυλλαραβίαν Mſ. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Καταφύγια] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σκέπη καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρῆτες τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς τόπον τινά, οὗπερ † ἐκείνη ὠκημάσθη καταφύγια. *V.*

Καταφύγια] ‡ Φρούρια τινὰ ἔστιν λεγόμενα, ἃ ἐκράτησαν οἱ νησιῶται τῆς Μίνωος φυγούσης, περὶ τὴν Κρήτην αὐτὰ ἐσῶ. Τὸ ἐν καταφυγίοις χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τὸ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σκέπη καὶ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρῆτες] Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φύγαν legendum. *M. du S.*

† Ἐκείνη] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat. Item pro ὠκημάσθη male legebatur ὠκημάσθησαν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίαν] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti οὐδοὺς κοίλους eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. iuseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀπροσδιόνυσος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (ridiculiusmodi varia lectio in *Synes.* Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν καλλιράβιον σπείρειν ἐπιχειροῦν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* καλλιράβιος, δῆμος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν καλλιράβιον γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχώσαν προσφέρειν πῦρ, ἐκάλυσεν, ὡς ἐπὶ πολὺ μεγάλων πόλει ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῇ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat καλλιράβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιθυόμενον, ὅπῃ τούτῳ τῷ βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ καὶ ἰδίᾳ καλαθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῆς μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον πόλιδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ οἰ-

c Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.*
d Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AiW.* Sed Γράμμα *J. P.* Fl. *A1.* & reliqq. item W.
e Ἀνεμώνη ῥόδον] Sic Edd. *J. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AiW.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J. G. G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addidi. *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβῖνι habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβιτίνη & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλάραβος unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοίλην Ἀραβίην] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ὑπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ὀλυνθίαν. *Ael.* V. H. I. 30. ὑπ' ἴππου ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππου legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἐκάστου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου & 2. 17. ὑπὸ Ἰερεμίου & XI. 7. ὑπὸ φοίνικος. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſolcant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ὀδὸν ἴπι οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62. — κὰδ ἴδον ὤσαλο χειρί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Vorſtius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διὰ γράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτο — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hac-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ ἡ χαλκεῖ, χαλκὸν ταῦτα, ἢ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλῃ ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, ἢ ὠνὴ τῶν δεσμωτῶν ἢ αἰκιστῶν διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ [b] προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαχειρὸς ἔχοντες, ἢ πόλεσι, ἢ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐπὶ μόνῃ γε μισθῷ [c] διαβάλοιντο, ἢ εἰς ὁμοιότητα ἢ κοινωνίαν τῆς καταγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προσασίας· ἢ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ὁπλοπεύοντες, ὅθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμοττόντες, ὅθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ ἢ μισθὸς αὐτῷ τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

12. In universum vero non omnes ego qui

[a] Παμπόλλῃ] Sic recte L. margo *AiW. B2. P. S.* Παμπόλλῳ male *J. Fl. F. H. A1.* [b] Προσιόντες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. [c] Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προσασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντικαλλαττομένους· ἢ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. *V.*

* Ἀναιρῶν] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρῶν restituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifice de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioси iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνῃ ῥόδον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύριον, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo antè* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ σωτῆναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ὑπὲ ταῖς οἰκίαις ὑπὲ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ἀθλίους. τοῦτο δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τὸ μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι ὑὸ τὸ σμικρότατον τῆ Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγχειρίζειν, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ὑπολιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῆ ἀρχοντι γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῆ μεγίστη φυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειμένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τῆ βασιλέως

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ἴσον ἐς ἡμᾶς ἥκει, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα καταμιμυττομένα. *V.*

68. Παρὰ τῆ βασιλέως] Εἰ τινι ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας καὶ ἠγόρει ἐ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰχέ σοι ἡ ἀπολογία τὸ κοινὸν συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ἐ ἀλλαχειρίζειν προβαλλομένῃ. καὶ πρὸς ἱκανὸν ἡμῶν τοῦτο ὠφελεῖ πᾶσι τὸ βίον ἐπανορθοῦν προθυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ περὶ βασιλείας προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ ὅτω μισθοφορίας ὑπερφέρειν, οὐκ ἔστιν ὅτις ἄλλη ταύτῃ ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμίᾳ ἐ πλεονεξίᾳ. εἰ γὰρ τὸ ὠφελεῖ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅστις γὰρ βασιλεὺς ἰδιότου εἰς τύχοι § ὑπηρετεῖ, καὶ τὰ δίκαια τῶν μισθῶν εἰς πλεῖον, τοσοῦτον ἐ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενον κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν τι ὑπὸ μικρᾶς ἂν τι ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ὑπερούοιτο, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, θεόγνιδα συπάσαντα ἔχον, ὃν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον ὑδὲ ἕρμαιον, ἀλλά μοι εἴη μὲ λίαν ἐπ' ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec legunrur: ὅτως. ἔναιντο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. εἰ γὰρ εἰ. ἀλλ' ἐ τῆ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπῶν κατ' ὀδὸν ἀφαλμῶ ** Ἀνακινδαξίδῳ. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

† Εἰρήνῃ] Εἰράκει male C.
‡ Περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπηρετεῖ] Lege ὑπηρέτει. *T. H.*

¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
** Ἀνακινδαξίδῳ] Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξου potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἐρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἀνέμιμνες φιλοσοφοῦντος . . . μείρεσθε † Κλεάνθου καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ' ὃ πάντες κακοὶ. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξαπᾶσις. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὐφὼν ἀπαξάπαντα καλακυκλισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ὃ πάνυ τρυφᾷ. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγαν πλεονεξίας. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

ὐ σμικρὸς ὐδὲ ἷς τ῾ , ἀλλὰ πολυτάλαντ῾. ϗ τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ᾽ ἔθν῾ ὁλόκληρα πᾶσαι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττοῦ χρησάμεν῾ τῇ παῤῥησίᾳ, ϗ ἐμόσε χωρήσας τῷ ὑπειρημένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. ϗ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. εἰδ᾽ ἂν τὺς τὰ μέγιστα πράτ῾οντας εἴπῃς, ὅπως μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. ὐ φόρους λέγω, ὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι πᾶσι τ῾ δεχομένων ἐπέτειοι φαίνῃσιν· ἀλλ᾽ ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστ῾, ἔπαινοι, ϗ ἡ πᾶσιν εὔκλεια, ϗ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, ϗ [b] νεὼ, ϗ τεμένη, ὁπόσα πᾶσι τ῾ δεχομένων ἔχουσι, μισθοὶ ϗ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τ῾ φροντίδων, ϗ προνοίας, ἣν ἐκφέρον῾ προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, ϗ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἢν ἐθέλῃς, ἀξιάμεν῾ ἀπὸ τ῾ σῶ [c] κορυφῆς, ἐφ᾽ ἕκασ῾ον τούτων, ἀφ᾽ ὧν σύγκει῾ καλαβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει ϗ σμικρότητι διαφέλλομεν τ῾ ἀκροτάτων. τὰ δ᾽ ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τ῾ νόμον, μηδένα μηδὲν πράτ῾ειν, ἔνοχ῾ ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ πᾶσι μίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ὐδα-

ratore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet caussam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum causssa adoratur; statuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda semper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui summi sunt; caeterum mercenarios aeque esse universos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ᾽] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus. b Νεὼ] Ναοὶ M. c Σωῦ] Sic bene P. S. Fl. Σορῦ male J. Al. H. Ba.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

90. Τῦ σωροῦ] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ὁ σορὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Il. Φ. 91. qui vulgo fic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὴ τὸ ἐσθλὸν ναῖον ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμὼ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. J. F. R.

5. Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθ῾] Hom. Il. Σ. & Odyss. Υ. J. Br.

Ἐτώσιον . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τ῾ ὅλων μισμοῦδ῾] Quum omisisset Moselanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τ῾ ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδ῾ ἄξι῾ τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha, συγγραψάμεν῾ πρὸς ἅπας συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In Salm. conversum erat: ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in: ante omnia. J. F. R.

18. Ἐπὶ ῥίψαμεν . . .] Vid. Ἔνυπν. c. 8. & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me eſt ; ac porro bonum virum efficacem eſſe oportet : quodnam aliud ad officium applicet ſe , quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima ſunt , & in medio atque ſub divo quaſi conſtitutus experimentum ſui praebeat , qualis ſit fide , diligentia , amore quodam eorum quae commiſſa ipſi ſunt , ne ſit , ut Homeri verbo utar ,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminiſſe oportet , qui reprehendere nos voluerint , ipſos non tanquam ſapientem me , (modo usquam ſit aliquis ſapiens) reprehenſuros , ſed unum de multis , qui dicendi facultatem exercuerit , ille quidem , mediocrem ex ea re laudem conſecutus ; ad ſummam autem illam eorum , qui capita ac duces ſunt , virtutem non ſit exercitatus. Neque Hercules , eo nomine dolere mihi fas eſt , quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi , qui ſapientis profeſſionem impleret. Ac equidem mirer etiam ſi reprehendas vitam praeſentem noſtram ; eum enim hominem reprehendas , quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere , cum Occidentalis Oceani videndi cauſſa , & Celticam eadem peragrans , in nos incideres , qui in illis Sophiſtarum numeraremur , qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te , ſodalis , maximas licet inter occupationes , tamen defendendi criminis cauſſa ſcripſi , non obiter id agendum ratus , ut album a te & plenum calculum feram.

μῆ ϑ βελτίω λελεχθαί μοι , χρὴ δὲ τ ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι , τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο , ἢ φίλοις συμπονεῖν πρὸς τὰ βέλτιστα , καὶν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτῆ διδὺς , ὅπως [d] ἔχει πίστεως , ϑ σπουδῆς , ϑ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα , ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ,

Ἐτώσιον ϑέφρης ἄχθος εἴη.

Πρὸ δὲ τῆς ἄλλης , μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιλιμῶντας , ὅτι ϑ σοφῷ ὄντι μοι , εἰ δή τις ϑ ἄλλος ἐστί που σοφὸς , ἐπιλιμήσεσθαι , ἀλλὰ τῷ ὄντι ϑ πολλοῖ δήμου , λόγους μὲν ἀσκήσαντι , ϑ τὰ μέτρια ἐπαινεσθέντι ἐπ' αὐτοῖς , πρὸς δὲ τ ἄκραν ἐκείνην τῆς κορυφαίων ἀρετὴν , ϑ πάνυ γεγυμνασμένῳ. ϑ , μὰ Δί' , ἐδ' ὅτι τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον , ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν ἐνέτυχηκα , τ ϑ σοφοῦ ὑποχεσιν ἀποπληρεῖντι. σοῦ μέντοι ϑ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιλιμῶντός μοι τῷ νυνὶ βίῳ , εἴγε ἐπιλιμώης , ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον , ὁπότε χ Θέαν ϑ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ ϑ τ Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν , τοῖς μεγαλομίσθοις τῆς σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι , ὦ ἑταῖρε , καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν , ὅμως ἀπελογησάμην , οὐκ ἐν παρέργῳ ϑέμενος τ γλυκὺν ὕπνον. σοῦ ϑ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι ἐπεὶ

d Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴχει consentiunt.

24. Τὸν λευκὸν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνίκειντο , λευκὴ ϑ πλήρης , ὥσπερ τοῖς ἐτέλουν ἡ μέλαινα ϑ τετρυπημένη. *V.*

Vide etiam Dem. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Dem. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philoſtrati Sophiſtas* locum ; quod ante me Clariſſ. *Voſſio* jam diu obſervatum eſt , *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum eſt a Philoſtrato praetermiſſum ; non quia , ut viro Clariſſ. *Oleario* viſum , *Pſeudonymus* , & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidiſſe nollem : ſed 10. quia Lucianus Sophiſticae quadragenarius repudium miſit , & in philoſophorum caſtra , ſic ipſe ſaltem putabat , tranſiit. 20. Quia deinde Rhetoricam ſui temporis fucatam inſectari non deſiit. 30. Quia de Philoſtrati heroe , Apollonio Thyanenſi aliisque ſimilibus , cum ſuperſtitioſo Philoſtrato minime ſentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ ϑέμενος] *Non in poſtremis habens , neque neglectui. J. Br.*

Ibid. Τὸν λευκὸν] τῦφον ſubaudio , abſolutorium cal-

ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους κἂν σιωπᾶμα πάντες καλήγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, ὃ Φροντὶς Ἱπποκλείδη.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

ΧΑλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν πρὸς λόγους καὶ δαιμονίους πταίσματος. ἄτοπα ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος [a] πρὸς σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινὸν, δέον καὶ συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ὑπιλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. DIfficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρω. Edd. consentiunt in *M. du S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρησὸς dare.

b Χρυσοῦς] Χρήσιος (Leg. χρησὸς) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπειρημιριμῶς ἀφκειμένων. *V.* (In V. erat ἀπειρημερί.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ὑπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριαι, ὑγίαινε. *V.*

culum. *J. Br.*

Τὴν λάδνην πρὸς σοῦ ϵ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabæ albæ. sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λάδνην] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Græci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππακλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est cura Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππακλ.] Εἴη μοι τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδη &c. Εἴη μοι τὸ ὃ Φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππακλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλοπ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. du S.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππακλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ τηνικαῦτα παρεστηκὼς ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ὂν τῷ νόμου κήρυγμα. τὴν ψῆφον ἡ τετρυπημένη ὅταν δοκῇ πεπορισθῆναι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅταν μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην ϵ ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta hæc dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis hæc est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ μὲν τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριαι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gandere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγίειαν *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse experper-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* exististimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς ἐ χρῆν ἔως. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς [c] ἴδιον τε, καὶ ἠρυθριῶν, καὶ παλοιῶν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ὀπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ὀπισημηνάμενος τὴν γλῶτταν καὶ ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν ὡς μυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμενον ἐπὶ τῷ πταίσματι, μήδ' ἀφόρητον ἡγούμενον, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἅπαξ εὔφημον εὐχὴν ὀλιγόστης.

Ἀρ-

c Ἴδιον] Sic *A*1. Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *J.* vid. nott. Ἰδίων *P. B*2.

pertus est *Perrotins d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J. F. R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονεροὺς γὰρ τοὺς θεοὺς ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J. M. G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τὴν ἑωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. *J. Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἔρρωσο δ' ὑγίαινε, ὅτι λέγειν ἀγαθόν. ἐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, ἅτε μέλλοντές τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J. M. G.*

7. Χαίρειν κελεύειν] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *J. F. R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J. B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male feciisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J. J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem (in libro Philosophumenon)* tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πωλοῦμαι μὴ πᾶσι τιτιμένοις, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Justina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίων, quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἰδίων. Unde primo conjicio ἰδίων quoque habuisse *Justinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἐρυθριῶν, ex quo forsan festinans conjecit ἰδίων similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἴδω *sudo*, ut ἐρυθριῶν & sequens ἤνεγκας satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἰδίουν τε *sudabam*, scribit. *J. F. R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν ἡ γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ἐμοὶ τῷ προβλήματι προϊόντι δὲ πολλὰ παρέφαινε τὰ λεκτέα. ἃ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δεῖ χαίρειν αὐτὸ, ἢ εὖ πράττειν, ἢ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ἃ μὴν ἐωθυῖα μόνον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν πρώτων ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρε, ὦ δυνάστα τῆς γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λύγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἴσης οὐκ ὀπιθεῖς,
Ὀδυσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐξειπόρθει. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *aliunde* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertinet*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: &., qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. b Ἐξειπόρθει] Ἐρειπόρθει Fl. * Υ̓́μμιν] Ἰμῶν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graevisma* μὴ pro μὲ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτων ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲ subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon. 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Παλαιῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι πατρίδος κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἶτας, ἄλλα χαῖρε &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίρετον, ὦ ξεῖνε, καὶ Νέστορι πομπὸν λαῶν Ἐσσυμένως, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδιος δὲ καιρὸς ἐδεῖς ἀπενεμήθη τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνον ὁ ἑωθινὸς, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὅμως ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τῆς Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, φησί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περικάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περφρονιῶντας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

c *Μακρὰν*] *Μακρὰ* P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* d *Φιλιππίδης*] *Φειδιππίδης Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*] *Τέτος Λακωνικὸς. V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. *Πρῶτος*] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſacpiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum *Φειδιππίδην* vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius *ἵππου ἐφείδετο*, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic *Πρωτέας* ἀπὸ τῆς λύπης τῶν νόσων. Sic *Ἐλπίβιος* ἀπὸ τοῦ πολλὸν χρόνον ἐλπίζεσθαι. Sic *Μελέαγρος* ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τῆς Καλυδωνίου κάπρου. Sic *Ἡρακλῆς*, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἥρας κλέος ἔχει. Sic *Πολυδεύκης*, ἀπὸ τοῦ μάστις ἂν πολλὰ ἰδεῖν. Sic *Βελλεροφόντης* ἀπὸ τοῦ *Βελλέρου* φόνου. Sic *Ὑπέρμνηστρα* ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρας *Λυγκεὺς* ἐκινδύνευε. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, *Φειδιππίδης* ſcribendum, non *φιλιππίδης*, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. *Κλέων*] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad *ἱππεῖς κλέων* 5. in *Plut.* & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. *χαίρειν*. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν προσθῆκεν] *Thom. Mag.* v. *χαίρειν* ait: *χαίρειν δὲ ἐπιστολὴν Πλάτων λέγεται γράψας πρῶτος. καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον.* Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. *Πρῶ-*

πρῶτον χαίρειν πρόσθηκεν, εὐαγγελιζόμενον τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ἅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ὁ τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum more perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀλλαχειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

[a] Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημοῖ· Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. *G.*

66. Πρόσθηκεν] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τὴν νίκην] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. τ. λ. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. cad. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Erаſmus* in verſione oſtenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Grаecis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἐς ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaeſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει ἐς ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε ἐ ψυχῆς εὖ ἀλλαχειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* ſervare *jubet plane improbare tamquam malum*, &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν ἐ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogat tamquam meleſtum.* Integra eſt dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere.* In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, pag. 517. B. δίον τὸν συνήθη ταύτῃ φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, conſuetam illam vocem mittere, & ſalvere jubere.* Sic paullo poſt pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδῆς τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν τοῦθ' ὡς ἀρχὴν παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. F.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic, ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Dieg. Laërtio* adſcribi obſervat *Voſſius.* Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro

χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſa-num eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

ϗ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὑτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὁπόταν ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα πεπληρωκὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Ὠκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. *c* Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. τὸ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non τὸ διάγειν, τὸ πράττειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδοκιμάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν μὰ τύχην, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάντων χαίρων τῷ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Ποιῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, ϗ ἡδύμολπε βίοτον διάπεμπε τυφανοῦ. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Οἰκίλλῳ] Cod. Florent. Ὀκίλλῳ. *J. B.*

Ὀκίλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τοῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκίλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὠκελλῷ. In reliquis fere Luciani Edd. Οἰκελλῷ ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

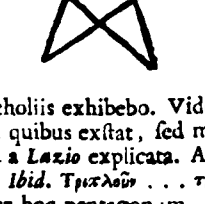

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtrandam

νον, τὸ Ἀγελλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ [a] ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, εὖτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, εὖτε [d] τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν

lud triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a Ὅλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junt.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . vac. Fl. vacuo ſpatio ante vac. At marg. *Alw.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Al.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vîs exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ ὡς τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωρισικὸν καὶ τούτῳ οἱ ταῖς ἑταιρείαις ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τοῦτο. †

V.

96. Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν εὖτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορικοὺς ἀναγνωρισικὸν &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωρισικόν. *M. du S.* † Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λίχη Κρόνιον. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότωνα Πιτανατῶν φασίν. Ἀσκληπιοῦ δὲ ἐν τῷδε τῷ λίχῃ ἕδος ἐστίν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque ejus rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos: Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuſs*. Vid. elegantiſſ. *Keyſlerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλοῦν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Geſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. K.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque hareſin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. εὖτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι ἐν τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. εὖτε δὲ τὸ εὐπράττειν εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . vac.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad cathigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεὺς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. K.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda viderам ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectr. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. εὖ πράττειν ſignificare, *felicem, beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur; nam ap. *Aeſchin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ιτεος [e] καὶ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τέτρακτύν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] ἣ τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαος ἐστί.

Καὶ

[e] Καὶ] Forte Δὶ *M. du S.* [f] Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν οὖσιν marg. *A1H.* [g] Ἣ] Ἢ *Brod.* & *Marcil.* [h] Ἀποτελῶ] Ἀποτελεῖ, ὃν *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de dixit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτους ὧν τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν ἀτους ὑγιαίνεσθαι εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττουσιν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ὅτου ἄμεινον πράττουσιν ὁποτερονοῦν καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνουσιν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὴν τέτρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὰν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτύν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodæus* dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὰν ἁμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἁμετέρᾳ γενεᾷ ibi ἁμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagoræ*, carminibus. Rursus aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὰν ἁμετέρᾳ σοφίας εὑρέτα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. F.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. πρ. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἣ τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὃ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἢ τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥτις ἐστὶ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἣ . . . . ἀποτελεῖν] *Ritterhusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. du S.*

Ἣ τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἢ τὸ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Salanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) ἐν τοῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὔλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἄλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἥκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃ καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in ſeriis magis epiſtolis, ſunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad cariſſimos, valere ſtatim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo ſtatim *congreſſu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepoſitum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeſo ſerus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere ſit primum, bene ſed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici ſcriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐπαίνου ἔχει ἕνεκα * αὐτοσχέδιος, † Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνθρώπῳ φησὶ, Δεύτερον δὲ φῦναι καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀβλαβῶς, Καὶ τέταρτον ἥβην μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροιμία φέρεται, ὡς ὁ Δικαίαρχος· ὁ τοῦ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον κατ' ἴσας ἐξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συστατῶν, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλοῦσι λῆψιν τῶν τάξεων σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ὁ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ὁ τοὺς γάμους ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθεῖσι τοῦτο μέν φησι, ἐξῆς § μυρσίνας ἐχούσας ᾤδον ὑμέναιον καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περὶ τοῦτο σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν σκιὰν τῶν κλινῶν. *V.*

* Αὐτοσχέδιος] Αὐτοσχέδιον Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec obſervatio Scholiaſtae noſtri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, inter quae erat omiſſio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κρατῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum ſit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non conſtet utra harum lectionum alteri ſit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν τ. π. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exſtant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epiſtolae Epicuri graviſſimis de rebus ſcriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipſe l. c. aliquando adhibuiſſe τὸ εὖ πράττειν, aliquando ſuum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum ſilet. Alterutrum ergo, aut utrumque erraſſe dicendum eſt. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epiſtolis χαίρειν ſemper praefixum eſt. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim priſca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὔλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta paſſim occurrentia nihil ſuper eſt. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo poſt prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoſcant. Inter longaevos hic Comicos a noſtro recenſetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνηϰ), τί ϰ᾽ ἔτός φησιν; ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθ. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ πάμπαν οὐϰ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώταλον ϰ.εῖνο, ϰ᾽ πᾶσι ἀφ᾽ στόμαλος, λέγω, [b]Ὑγίεια πρεσβίστα μαϰάρων μοῦ σεῦ [c] ναίοιμι τὸ [d] λειπόμνον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, ϰ᾽ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προταχτέον τ᾽ ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ ϰ᾽ ἄλλα ἔϰ τε ποιητῶν, ϰ᾽ συγγραφέων, ϰ᾽ Φιλοσόφων ϰαλαδεῖξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροϰαλίαν τινὰ μειραϰιώδη ἐϰπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, ϰ᾽ ϰινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐϰϰρούειν τ᾽ ἦλον. ὀλίγα δέ σοι τ᾽ ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰϰεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, ϰαλῶς ἔχειν ὑπέλαδον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τ᾽ ὸν [e] Ἰσσῷ μάχῃ ἀγω-

b Ὑγίεια] Vulgo ὑγιία, vid. nott. *c* Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. *d* Λειπ.] Λοιπόμνον *Athen.* *e* Ἰσσῷ] Ἰσσῇ C. Fl. Ἰδῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἥλῳ ἐϰϰρούειν τ᾽ ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι ϰαλασπενδόντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πόλει. *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ ϰαλὸν φῦναι γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· ϰ᾽ τὸ τέταρτον συνεῖναι μοῖ τ᾽ φίλοις. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μίμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιεία] Sic incipit Ἀρίφρων τῷ Σιϰυωνίου παιᾶνι εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιείᾳ ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγιίᾳ scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγιία dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιία propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐϰ ἐδ᾽ ὑγιείας χρεῖττον ἐδὲν σὺ βίᾳ. Ibidem vero rursus statim Ὑγιείᾳ ϵ νοῦς, ἐδλὰϵ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγιεία an ὑγίειᾳ scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγιίᾳ scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἦλον ἥλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἦλον ἥλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. σὺ Ἰσσῷ. *J. B.*

ἀγωνίας ἔμελλεν, ὡς Εὐμενὴς ὁ [a] Καρ-
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἕωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκπαραχθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῶν τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη σωματάτλειν· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἄδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ γὰρ Ἡφαιστίωνος ὀλίγῳ δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἀποθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὸ κλητήριον· τὸ γὰρ σῶας ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὅραν Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης ἀποδοῦναι τῇ φαλαγγὶ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτου συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ὃς ἀρχὴν μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεῖπεν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ γὰρ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omissa haec particula in *J.* comparet in Fl. *P. H. B.* S. & M.

45. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in σὺ μὲν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Ael.* l. c. *M. du S.*

Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaraviisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum *latino* C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui etiam

70 ναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ὅτῳ τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενῳ, καὶ θύοντι, καὶ ἀναθήματα ἐκ τῶν πόλεμον ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐ-
75 κλειαν, ἢ πλοῦτον ἐπιβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ἠύχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἑνὶ μὲν τούτῳ ἔχοντι, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλα προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων
80 ἀγαθῶν, [c] ἓν μὲν [d] τὸ ὑγιαίνειν [e] μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἑκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, [f] τάχα μὲν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα,
85 ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις [g] περὶ τὴν κνήμην τὸ κράνος, ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς κνημίδας ἐπιθήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλε-
90 γες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενον. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ [h] δεῖσθε τοῦ σώματος.

ἔτι

c Ἓν μὲν ἂν] Lege ἓν μέν, scr. *M. du S.* d Τὸ] Τῷ M. e Μόνον ἀπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. g Περὶ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. G.C.

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de dieta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, ὅστις χρημάτων, ὅστις σώματος, ὅστις τῶν ἄλλων ὑπνος, ἄστις τῆς ὑγιείας. *A.V.*

80. Ἓν μὲν ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lect. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν ἐστιν, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἓν μὲν ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, ὥστε ἔχοντα. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. du S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adleverat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri potest. *Ael.* quoque V. H. L. 4. ὅσον ἀρκέσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut eum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τῷ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐμβρίζει. Sed, si eousque opellam no-

ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελεύόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τοὺς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συνελεύντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προαγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ σὺ τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνεις, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ὄφελ προαγγέλμα, τὴν ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτοὺς ἐπιμελεῖσθαι; καὶ [c] μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ οὕτω διακειμένοις. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τῶν Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τὴν ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὴ ἄκων παθών, ἢ γελοίως ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

95 *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat 1 modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate.* Recte sane. 5 neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis. 10

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus 15 *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνεις] Λαμβάνεσθαι W. Sed σθαι subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῖς ἴσισθαι, plura forsan dabimus. *J.F.R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ σὺ τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th.M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, pleniſſime egit *Briſſon.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermiſit. *J.M.G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, neſcio. In fine epiſtolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epiſtolam apud *Philoſtratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγιαίνοις τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epiſtolae, neque omnino formula hic eſt, cum de valetudine in antecedentibus ſermo fuerit. Ab eruditiſſimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuiſſe illuſtratum. Aliam eamque ſolitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & ſexcentos alios: *Si vales, bene eſt*; &c. ad quam reſpexiſſe Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παράγγελμα] Ὑγείας τὴν ὁμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epiſtolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epiſtolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον eſſe mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoſſ. & ἐντολὰς βασιλέων eſſe mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th.M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod ſervavi, nam apoſtrophus centies negligitur, vid. ſupra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J.F.R.*

10. Τῷ τὴν ὑγ. ὀν. πολ. ἀμοιβ.] Formula eſt, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th.M.*

Τῷ τὴν ὑγ. ὀν.] Reſpicit hic vulgares Romanorum ſalutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurſu uſurpatum invenies. Notum, *Salve Caeſar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ ἰωβινῷ προσηνωμένῃ τῷ χαίρε, ἀλλὰ τῷ ἐσπειρῶ τῷ ὑγίαινε χρησάμενος. Adde *Muret.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐπ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰτιώτερον τρέπῃ, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα ἡ Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ αὐτῆ [d] ὀπτηνοίᾳ τῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνυμένης. ἐπεὶ ἐγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ὑμῶν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ὅπως τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζωμαι, ὑπ' αὐτῆς τῆς ἄγαν ὀπθυμίας εἰς τὐναντίον ἀφηλαράχθην, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ πρατιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τὸ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῆ αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, καὶ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοιγε εἴη μη-

[d] Ἐπινοίᾳ] Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl. [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἔστιν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωτήριας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἱρατῶ μανίαν. *Cic.* ad Att. VI. 1. ἐξ ἀφωνίσεως *ſanare.* *J. F. R.*

13. Ὑγιαίνω] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J. M. G.*

20. Ὑγιείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγιείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel jonice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine ὑγιὰ aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπινοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ὀπθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνῳ, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. διὰ τ' ἄγαν ἀκρασίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τ' ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A. V.*

μηδὲν μὴ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, ἤ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· ὁ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μέν, [d] ἔστω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene omipata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine causa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Nescio quare; nam *J. A. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὗτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῷ μεγίστῳ, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον *. G.

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse; quo in Edd. legunntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. *J. F. B.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Nostrum ubique. *J. F. B.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μελαττὸν προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλλευες, ῥῆμα ὑπολονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥστε σοῦ τινὰ ἔφην ὅτι [b] σαυτῷ ἀμφιλιθόμενον· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν 10 ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν εἰς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. ἦ γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *Ba.* *Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* *Τεκμήραιο*] Lege *τεκμαίρεσθαι* Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* *Σαυτοῦ*] *Ἑαυτοῦ* W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gujet.* ait: an τὸ ἐστὶν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐστὶ recte omittitur: vid. *Ælian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τι ἀψαμένῳ τεκμήραιο. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τῷ ἐστὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μέλαττον προϊὼν] Ne credas male cohaerere μέλαττον προϊὼν, καὶ διεσάλλευες, memineris μέλαττον eleganter cum participio jungi, ut μέλαττον πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θύοντας. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διανεῦττες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν εἰς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopaeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad precepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *precepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ὦ μίαν πρωΐδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γνώσῃ δι', καὶ προσδοκώσαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διάλογος· ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὀλίγων τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς. ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρᾳ πράγματος· φιλοσοφίᾳ δὲ ᾧ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρσας ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· ᾧ τὸ κινδύνευμα ἐπὶ μικροῖς, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῆς ἰδιωτικῆς συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

a Παραπολόμ.] Παραποκόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τῆ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τῆ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲ ὁ β.] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J.B.*

21. Ἐγρηγόρσας] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρσας] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόσως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κυκλήσας. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διελέγμενος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἐφίσταντο. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. frustra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J.F.R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo παραπολιόμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσιον ἠλίκον] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν ἡλίκον ἔτος] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲ ἄνδρα] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲν ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J.F.R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J.M.G.*

37. Οὐδὲ ὄναρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνῆκα σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ θεοῦ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J.F.R.*

38. Οὗτος ὅλος] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est alie-

na.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὃ πόρρω σε εἶναι αὐτοῦ, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὑπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷον μοι δὲ μέτριον ἂν πολλῷ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὧ σε ὁρῶ οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ πρὸς τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ὑπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἐπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅπως ὁ ὅλος εἶναι ᾖ τῷ πράγματι. ταῦτ' ἂν σκοπουμένῳ μοι, φαί-

ὁ ὅλος] ὅλῳ Bz. & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

na. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅπως ὅλος εἶναι ᾖ τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ὅπως ὅλῳ εἶναι ᾖ τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἦσα ᾖ τῷ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως περὶ τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν: in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δίδυκε δὲ τὸ ἕτερον, ἅτε οὐκ ἐπὶ κατόχοις ἐνθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianęi loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὑμᾶλλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικῶς.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀηδῶς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. five §. 5. ὅτι ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτος ληφθεὶς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ', ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύναν) καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτος ληφθῇ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῶ ἡλίου δρόμου ἐτεκμήρατο, οὐ μὴν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελεῖ τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀτίθασι. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκεία, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐκ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. ὅλον] ὅλῳ in W. & Bz. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] ὅλον ait *Solanus* se restituisse, sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὅπως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὅπτα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

Φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν ὀπλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι προσκυπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἀλλ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω τι τοῦ Ἡσιόδου οἰκεῖ, ἣ ἔστιν ἡ οἰμὼξ ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ὠδοιπόρηκε; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ὀλίγου τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσον τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω δὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυσται. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάς σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειρὸς ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οἰκεῖον ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

nihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. b Ὠδοιπόρηται] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπόρηται prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. e Σε] Δὲ M. Σε Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ ἐς μακρὸν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσιόδου οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. hæc tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσιόδου οἰκεῖ] *Hesiod. Ἐργ.* 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ ἂν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὠδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς δὲ προωδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνωδοιπόρουν ἡμῖν ἐθελήσοντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προσδοκαίπτεται pro προσδοκᾶται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαροξυνόμενα dederunt προπερισπώμενα. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἔρωτ. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Just.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

65 ἀνασπᾷ δηλαδή, καὶ [f] ἀναπνεύσει πρὸς αὐτόν τε καὶ [g] τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. EPM. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, 70 ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὴν ὁδὸν ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [h] συμπροθυμούμενον. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα 75 [i] ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἶπας εἶναί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; EPMOT. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; EPM. Καὶ 80 τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὴν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀφ' 85 μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενον. καίτοι πόσῳ τινὶ βύβλῳ ὑψηλοτέραν καὶ λιοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀνακνοφίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *J.* ἀνακνοφίζοι male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *J.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Συμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνων W. male. k Μετὰ] Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicimus in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα φλήσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest ἐνιαυτὸς. In Exc. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Παντόλου] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *J. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τὴν Ἄορνον ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κρά-
τει.

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνίατοι ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχον-
ται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρ-
χονται ἕως τινός, οἱ μέν, ἕως πάνυ ὀλίγου, οἱ δὲ, ἕως πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέ-
σην τὴν ὁδὸν γένωνται, πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐνευγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναῤῥέφουσιν, ἀθυμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥέ-
μενοι, καὶ φέροντες τὸ κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀφικωνται καρτερήσαντες, ἔστι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῆσθαι, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΔΥΚ. [b] Παπαί, ὦ Ἑρμότι-
με, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

[a] Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mss. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. [b] Παπαί] Babai L. Nihil vulgatam movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προσέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. τυχὸν τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἀνθρώπου τὸ τῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταχοῦ σὺν χρῷ τῇ γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmais nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ σὺν χρῷ τῇ γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέπουσας. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόντων ἐσμὸν, sed veram scripturam nobis ostendit Mss. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταχοῦ σὺν χρῷ τῇ γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ μὴ ἰσθμὸν, μηδ' αὖ βαδίζει τις. sane ἀτιμότερον hoc est quam vulgatum οὐδὲ. Solet enim οὐδὲ in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* οὐθεὶς ἐξεπήδησε. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

— ἐπὶ

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] παντάπασιν ὀχρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συμφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσθυξόμεθα ὑπερνεφέλοις γενομένοις, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι εἰ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μετ' ὀλίγων πάντως που [h] καὶ ὀπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, εἰ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ δή σέ γε εἰ-

c Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Παντάπασιν] Πάντα πασῶν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι *Gron* male. *M. du S.* f Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam εἰ male *J. H.* g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male *Fl.*

18. Εἰ] Εἰσὶν οἱ τὸ ει. πολὺ δὲ ᾤμην Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ οὔ ποτε φῶλον ὄρουσεν
Ἀθανάτων τι θεῶν, χαμαὶ ἰχνεύοντ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χρῷ τῆς γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἰχνεύομεν] Quum Opſopaeus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συμφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἰχνεύομεν] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius.* *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellegrinum*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅπῃ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν τὐχλῳ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τῆς ἄκρας γενόμενον, τὸ χρεὼν ὑπισχνεῖν, καλαισπάσει λαβόμενα τῆς τροδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονίσαντα, σοφὸς γενόμενον. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι αὐτὴ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲ καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄλλα ἅτε εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴ ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδε. ἅτε ἀκρότατον ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῆς, ἢ τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ· ἆρα τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γὰρ ὅτι ταῦτα, πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀρετῇ βίον. [a] ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ [b] ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὅπῃ ἔχειν βεβαίως πεπεισμένον, καὶ ἕκαστα ἔχειν. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξα, καὶ ἡδοναὶ, καὶ [c] ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

a ΑΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ar. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρείαν W. c Ὅσα] Ὅσοι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὑπισχνεῖν] *Fatum imminens.* *J. Br.*
43. Ἀκαριαῖον] Vid. rursf. infr. c. 62. *M. du S.*
53. Πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀρετῇ βίον· ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀρετῇ βίον. ΑΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*
Ibid. Τῇ ἀρετῇ βίον] Post verba haec scribe. ΑΥ. *J. Br.*
59. Πλούτους] Conf. supr. *Men.* c. 12. *M. du S.* Et eos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*
62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυνθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*
66. Ἀναπεμφθὲν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere εἰσπεμφθὲν: sed nulla medicina eget locus saniſſimus. *M. du S.*
84. Ἂν δουλεύῃ] Lege δουλεύσῃ. *P. G.*
Ἂν δουλεύῃ] Non male quidem *Gujetus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μάθῃς in μάθοις, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

Καλὸν ὀπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τὸν θεὸν τὸ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διαληφθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀπηλθότες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὴν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὴν Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις τὰ περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἵν' ὠφελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἢ καταλελοίπασιν, ἡ ἀνάγκη ἅπαξ ἀπηλθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ὅτε ὀργῇ, ὅτε φόβῳ, ὅτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' [f] ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθῳ· ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ἀκήκοατα, εἰπεῖν τἀληθὲς, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ἀκριῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ἄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ θαυμάζοντος ἔτως

[d] Διαληφθὲν] Constans Edd. lectio & mss. M. [e] Ταῦτα] Τί ταῦτα *Heinsius*. [f] Ἂν] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ Δ' *F.* [h] Εἶναι] Sic *H. P. Ba.* Fr. & P. Εἰ *F.* ἦ vero *Ai.* Fl. & W.

item c. 22. ὦν εἰδῆς in εἴδοις, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *F. F. R.*

85. Πάθῳ] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀπαθείας ποιοῦσι τὴν ἀρετὴν ἕξιν ἀπαθῆ καὶ definiebant. *A. V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἕκων λαός, εὐφημεῖτε χρή. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *F. B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, εἶναι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. *F. ut.* Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium faceſſat, facileque illud εἶναι pro εἶπαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὄντως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτούς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνδρα τὸν ὀνόματι; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σός, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὑγιαλον. ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, καὶ ξανθόν, καὶ ἐριστικόν; ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτόν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου καιρόν, ἀπήγαγε [c] πρὸς τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, πεισθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ὁ μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, sapientesque fieri illos & fortes, & justos, & reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis senex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tamquam discipulus? rufum illum? contentiosum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui commodum adessent, eripuissent ipsius ma-

[a] Πλούτου] Sic *F. H.* Fl. Fr. *S. A1.* Πλούτων P. sola. [b] Ἐπέστην] Ἔπεσον W. Sed prius Edd. constanter servant. [c] Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & saepe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. *F. B.*

98. Πλούτου] Quum ad Parisinum exemplar describatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. sex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens: ποσαχῶς δ' εἶναι τὸ πλούτου ἢ χρημάτων, ibid. paullo post: πλοῦτον καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus: πάντες πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum. vero plurali recte utaris, si quaeras num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in *Timon.* c. 21. ubi PLUTUS ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a* PLUTONE *mitti*, de quo disputat Illustr. *Spanh.* ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cujus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε ἐξ ἀρχῆς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γάμους. Philosophicum enim esse videtur similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & *Xenoph. Ephes.* L. 2. p. 32. πλούτων καὶ ἐπι-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu masum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοιτο τὸ πανίσχυρον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῦ, ὦ ἵππι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτῦ τὸ ῥῖνα ὁ γέρων, εἴτως ἠγανάκτει.

EPM. Πομπὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, ὦ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, τοῖς τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τύς γε ἄλλυς, οἷς δανείζει, πολλὺς ὄλας, οὐδὲν τοιοῦτό που [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τὺς τόκυς. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τοῦ ἐν τῇ Οἴτῃ καλαλελειμμένων δεομένῳ; EPM. Οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτῦ χάριν ἐκεῖνος τοιαῦτα ἐσπύδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ ἐκεῖνα ὅπως τὴν ἀρετὴν, ὡς συνθυδαιμονῶσιν [f] αὐτῷ πλύτυ [g] καλαφρονῦντα.

EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τύτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

[d] Διατέθεικεν] Sic Fl. *H. P.* & M. Διατέθηκεν] *J.* [e] Δὲ] Δεῖ W. prius vero Edd. [f] Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. [g] Καλαφρονοῦντα] Καλαφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. *J. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὕφαλον] *Valde.* *J. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Asξ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. *M. du S.*

13. Ἀποδίδωμι] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum subst. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. EPM. Πομπὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οὐκ οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum fit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhiberi, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *J. M. G.*

23. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? *J. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laert.* Platone: Παρῆν δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ' ἱκομένῳ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἀκμὴν dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat *T. H.*

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. *J. F. R.*

γον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελ]· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπόν ἐστ ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι σὸ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἰδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τοῖς προγράμμασι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαστο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι σὺ τῷ συμπότῃ, ἢ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν ἀλγεῖσθαι, ἢ ἰδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀπαλαθείσης, ὡς φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ ἢ [b] ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἰκανοῦ, τὸ παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοφρονήσεως προπινόντων, ἢ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χθὲς γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμετέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, ἢ μόνον ἀριθμῷ ἀναλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστὶ [d] παραδώσει, ἢ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae ſunt, itaque ego tibi quod reliquum eſt viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, diſputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam ſatis fuit, cum, ut fieri ſolet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro ſene, cibi ſumſerat. Igitur domum reverſus & vomuit, ut aiunt, copioſe, & cum primum adnumerari ſibi juſſiſſet carnis fruſta, quae puero a tergo ſtanti tradiderat, & curate ea obſignaſſet, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδώσει] Παριδώσει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δὴ τὰς χώρας ἀπίχειν τὸ ἔργον. Copioſe hac de re Schol. *Ariſtoph.* ad pac. *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba iſta, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, miſere converſa erant ab *Obſopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum eſt itineris tecum una conficiam*; ſed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum eſt, remitto.* *J. F. B.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Perſ. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφῶν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentiſſime uſurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, ſed publicandi; alioqui potius μὴ praemiſiſſet, quam οὐ. Varia autem verba poſt ejusmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προστάττει, vid. ibid. Ego hic δεῖ ſupplendum arbitror, ut ſit: *bodie non eſt philoſophari*, i. e. *non paſſum*. tumque punctum minus pono poſt λέγων. Si vero infinitiv. pendet a λέγων, ut verſio vult, comma ſufficiet. *J. F. B.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτου. *J. B.*

Ibid. Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forſan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Theſmopolis* enim illic memoratur deponentanus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſerte in *Mort.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plat.* & *Merc.* ſeu *v.* & V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis eſt. *M. du S.*

55. Φιλοφρονήσεως] Conf. ſupra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀφ. ὧδαι τὰ κρέα] Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσπαλαίσαι δὲ καὶ ἀπολαῦσαι, δεῖπνου λόγου τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Caſaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναμενεῖ] Ut in Tim. & paſſim alibi. *J. B.*

75. Ἐπὶ-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus servo qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem?

εἰσδέχεσθαι ἀπαγγελίας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα ὑπ' οἰκέτου αὐτῷ διηκονοῦντος τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ὁ ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχτικός, καὶ πάθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ὕστως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παροξύνειν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ὕστω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

e Ἀναιμωτί] Ἀναιμωτὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἰσχὺν τοῦ ὁμοίου. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capacissimum.* Iliad. A. *J. Br.* Σκύφον Νεστόρειον] Talis xixa in Lapith. & apud *Hesiod.* lib. 5. de Scypho Nestoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεστ.] V. *Hom.* Il. A. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo consentur Nestore fundi
Pollice de Pylio trica columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Respicit autem noster hos praecipue duos versus:

Ἄλφι δέ μοι κύπελλον ἀμύμονος ἆσιν ἑταίρης
Πλεῖον ἴον. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμόγητι ἄειρεν.
M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. *πυρὸν* ex L. *Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. f. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est fervor sanguinis qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ὅταν ἐπὶ πλεῖστον ἀντιλυπήσεως κινηθῇ, ἡ ὀργὴ ἐπιγένηται. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἁπλῶς, *subito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandescentiam*. Tusc. IV. *Excandescentia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴ vero *est libido ulciscendi & puniendi eum qui laesisse videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ δόξαντος ἀδικῆσαι δεῖν εἶναι, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὀργὴν λέγεσθαι τὸ ὀρέγειν, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί δ' ἐν διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, [a] ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐξάμψως; εἰ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας εἶναι πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς κἀγὼ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τεσσαρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε ἢ αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, κἀμὲ, δίκαιον γὰρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοσθε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίεσθε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βάλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃν ἐπώνυμον ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim discres facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορέοιμι. b Γὰρ] Γοῦν Marc. c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδοσθε, ἐφίεσθε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia:* non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum.* i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur: Οὐ μόνον ὀργὴν μηδὲ θυμὸς καθίλλει. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἀνδρὸς ὀργίλου καὶ θυμικοῦ legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & sic κρατεῖν *vincere*, *in potestate habere.* Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγου, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior?* F. F. R.

84. Τί δ' ἐν διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορέοιμι ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐξάμψως] Monstrosum verbum ἐπισυνοδοιπορέοιμι potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἔστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς ἡ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοὶ, ἡ Ἐπικούρειοι, ἡ οἱ τὸ Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. ἡ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, ἡ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, ἡ οἱ ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου, ἡ ἔτι πλείους. LYK. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπαντες λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. LYK. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' ἡ πάντα διάφορά γε ὄντα. EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

LYK. Ἴθι δή, ὦ φιλότης, ἀποκρίναί μοι τῷ, πόλει πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἡμεῖς φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκὴν ἦλθες, ἡ δι' ἐκείνης ἠξίωσας ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, ἡ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τὰ δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ ἡ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; ἡ μή μοι τὴν [a] δὲ τοῦτον σεαυτὸν οἴησαι, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

[a] Δὲ] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſ. ſcribe & diſtingue: ὡς ἡ αὐτὸς, ὦ δυνατὸν ἔτι, σωφρονιστηρίων ὑμῶν τοιαστοῦδε ἀρξάμενον, ut *& ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos coepiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι σωφρονιστηρίων] Inſolita quidem vulgata ἐπισωφρονιστηρίων, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι σωφρ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐβουλήσω, ὦ Λουκῖνε] Opſopæus: *ſi modo hac res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λουκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J.Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J.Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτὸς vel αὐτοῦ invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τετρακοστούτης] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M. du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθοις] *Mathois Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δυλεύῃ. *J.F.R.*

22. Τῷ πόλει πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J.Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J.Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J.Br.*

γάμβμον· ἀλλ' ὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦθα ἰδιώτης, ᾗ χτ' ἐν νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀνισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴασ, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἃ ἄρ' προήρησαι, ἀξιοῖς καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων [b] προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, ᾗ ἁρμόττουσαν οἴμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν ταὐτόν, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην τοιοῦτόν τι περὶ τοῦ θεοῦ. ΛΥΚ. Πότερον οὖν οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον καὶ σαυτῷ, ἄνευ [c] τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾠόμην γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως ἀφ' ἑνὸς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἶχάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους

vulgo ſumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorſt.* b Προειπὼν] Sic Edd. omnes & M. Προσειπὼν legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τοῦ] Τῶν male *Ba.* Τῷ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] *Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαλο εἰκὼν ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. V.*

*Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet.

† Δὲ] Omiſſam hanc in Edit. *Cler.* particulam inſeruit *M. du S.*

33. Καὶ κατὰ τ' νῦν ἐμέ] *Et is atque nunc ſum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.*

Ὑμετέρων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ἅττα προήρησαι] *Quae delegiſti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τ' Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προειπὼν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *M. du S.*

46. Τὴν ἁρμόττουσαν] Ὀρθῶν. *J. Br.*

74. Μόνῳ βασιλ.]

Ad

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

τῶ̃ Ἐπικυρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰ̃ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκαζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τ̃ τοιούτων εἰκασμῶ̃ φὴς ἂ̃ πλήθει κρίνειν, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ κἀ̃ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲ̃ Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, κἀ̃ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, κἀ̃ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶ̃ Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, κἀ̃ πάντα γιγνώσκουσι· κἀ̃ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τ̃ ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, κἀ̃ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶ̃. ὁ γὰ̃ δὴ ἐκείνοις ἐν αὐτοῖς ὀλίγα θύσας ἐπαινῶσι τὰ αὐτῶ̃. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲ̃ δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d ἦτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, κἀ̃ ὃ λέγεις τἀληθὲς, ἀλλ' οἷα Μαργίτῃ ἀφελέγεσθαί τι-

d Οὗτοι δὴ ...] Vid. notas.

86. Μαργίτῃ] Μαιομένῳ. V.

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A.V.*

80. Οἱ μὲ̃ δὴ ἀντίδοξοι] Omnes priſcae Edd. *Al. J. H. B2.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: Οἱ μὲ̃ δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· ἦτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Soulius*, qui tamen poſteriora illa: ἦτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. ἀ. φ. in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J. F. R.*

81. Εἰκὸς Ἑρμό.] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; ἦτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. Οἷα Μαργίτῃ] Eraſmi Chiliades: ibi Μαργίτης. *J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφελέγεσθαι] Ἄφρονι, μωρῷ, de hoc *Suid.* ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρείττονων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐκ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωπούς, οὐ χρῷ κυρίας τὰς πλείστας, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] καταπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὅπῃ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὲ τὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυσθε; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ᾖ καὶ καθαρὸς, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum composito sit amictus, & barba prolixa, & ca-

[a] Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. [b] Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* [c] Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. [d] Ὑπερπιπτόν] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτῃ] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* Ed. 990. C.) Junioris & virés tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτῃ] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Ταυτὶ λέγοντι] Non λέγοντο. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus ἀντίθετον, *per pectinem attonsus.* Ἰγνυτὶ κεκαρμένους *Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῶμαι, vel κρατίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐγχρωκουρίας una voce *F. G.* scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ὁ κρῷ κουρίας, nihil ampius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſententiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuraverit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πώγων βαθὺς, ἢ ἐν χρῷ ἡ κειρά; ἢ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τεθνὶ κανόνα, ἢ τάθμιλιν ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ χειρὸς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος ἢ ἀπελαστέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρός με, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σωίνημι. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτῃ ἐξέτασιν λέγεις, ἢ ἀπὸ τῶν σχημάτων. πολλοῦ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προρρηθήσομαι, ὅτε σχῆμα ὅτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε δὴ πρὸς τυφλὸν

ὁ.

ὁ Ὡι] Ὡν W. Sed Edd. omnes ἂν. f Διωάμενος] Διωαμένου W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. F.

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. J.M.G.

11. Ἐν χρῷ ἡ κειρά] Ut antea ἐν χρῷ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι. *tonſi, cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariſſ. *Godofred. Malvynus.* Dixi hac de re antea. J.B.

20. Παίζεις πρός μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός μι, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis moniturii: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγάρδιον πρός μι; nam praepoſitio non adſumit accentum enclíticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τι, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. J.F.R.

21. Συνίημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* J.Br.

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuat aliquis.* J.Br.

29. Εἰ τυφλὸς ἂν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari, de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. J.J.

Εἰ τυφλὸς ἂν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ἂν mutandum monet F.G.

Εἰ τυφλὸς ἂν] Quia Codex W. *Jenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur, non dubitavi ἂν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. J.F.R.

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ γοῦν μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερκεῖς ὄντες, τί ἂν δύναιντο σημαίνειν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

ὉΟ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῶν γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἐρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἠξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῶν γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω ἀφαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ οὐ φανερὰ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τῶν γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἐρωτι προσήεις αὐτοῖς;] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te paranda & colligenda sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum caussa ad illos accedis, &...?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἠξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἰσ. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἐρίσαι] Hujus fabulae mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχίας πέρι] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νιῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐπεπλήξε] Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἤ, quod *Ba.* sola ita emendavit. *M. du S.*

ἩΗ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἤ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἤ—ἤ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἤ πίθι, ἤ ἄκιθι notissimum, sed quod hic ἠ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cogноſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνα, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ὑφηνῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσαλο. καὶ ἐπεὶ πρὸς τὸν Μῶμον ἦλθον, ὃν ὥσπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἑκάτερα τὸ ἔργον, τὸ μὲν ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσαλο, ῥᾴστον ἂν εἴη λέγειν· ὅτι δὲ ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτο ἐμέμψαλο, καὶ τὸ μὴ θυρίδα τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθείσων, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ὁπηνοεῖ καὶ [b] ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώτερον, ὅτῳ περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τῶν στέρνων, καὶ ἀνέῳκλαί σοι τὰ θάλαμα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, τὸν θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γὲ ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Περί] Sic r. *Junt.* Aliae περὶ. [b] Ἐπέπληξε] Sic *J. H. A1. P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & *P.* [c] Ἢ] *E. B2.* Ἤ reliqq. & M.

etſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret εἰ pro ἢ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil deſiderarem: at noſter nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *J. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lynceï* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *quumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit ſolus, tranſibat ſydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiæ. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *J. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, vulgus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.

J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auſpicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμένῳ δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνομίνῃ αὐτῷ τὰ προύστως. *laetus itaque, quod propo, tum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius ſit *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

Οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἡ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ σεισόψει με [a] παραπολύμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι λέγοιμι, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' ἓν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἡ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τ' ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἡ τ' ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἡ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώμιον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἡ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικὰς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔστως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδέναι.

Ἔστω δή μοι ἡ ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν πόθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγου θεῶν δεομένους· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἡ βιαζομένων, ἡ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, οὐ ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' οὐ εἰρήνη ἡ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἐν γὰρ οὐ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἵ-

hoc non dixeris ſufficere ; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur : ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine, forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram : neceſſe enim eſt ita *facere*; cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum juſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, juſto plus ſibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones

&

a Παραπολούμενον] Παραπολόμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. b Ἄν] Rectius abeſt ἂν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *J.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priſcae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. ſupr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic ſupra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν με ἀρέσειεν] Modo dixerat, ὧν σοι ἀρέσκει, jam vero accuſandi caſum adjungit eidem verbo ; utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, *Solanum* noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. *Ariſtoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Εἰ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Veſp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Oreſt. 210. *Thucyd.* I. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, ſcribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ἄν τι σὺ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Schoſiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipſo M. ſcriptum ſit με. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia ſcilicet paullo ante praeceſſit ἰδίᾳ σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσαν cum dativo conſtructum voluit *Soulius*; ſed hoc non ſatis eſt cauſſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera conjectura: vix autem mihi perſuadeo, eum ignoraſſe hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei adſciſcere, id quod ſatis multis jam probavit *Stephanus* in Theſ. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἀμείνων] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἄν εἴδῃς] Εἴδοις *F. Guiet.* Sed vide quae ſupra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

26. Κλεω-

de contentiones excitant, quorum causſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ſμαι, τὰς φάσεις ἡ Φιλονεικίας ἐγείρει, ἡ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδών ἐστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι πόλεως ἐξελαθάνουσιν αὐτὰ, ὡς ἀναγκαῖα ἡγησάμενα ξυμπολιτεύειν· ὥστε γαλήνην τινὰ, ἡ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, ἡ ἰσότητι, ἡ ἐλευθερίᾳ, ἡ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὴν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος ἧττον χρῆσθαι ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι ἡ αὐτοὶ, ἡ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τὰ δ' ἄλλων ἀμελητέον. ἡ μήτε παιδίου τὸ ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν σπασθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαθεζόμενοι, ἡ [f] κλαυθμυριζομένοις, ἐπιπλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν καὶ κελεύειν παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποστάντα αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· ἡ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

d Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* e Ἐπικαθεζόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* &c. f Κλαυθμυριζομένοις] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαυθμυρίζ. g Ἀποστάντα] Sic Edd. antiqq. Ἀποστασιάμενοι mſ. P, Ἀποστασιάμενος Cod. Angl. h Ἀποῤῥίψαντα] Sic P. Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαυθμυριζομένοις. *M. du S.*

29. Ἀποστασιάμενοι] Angl. ἀποστασιάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo aſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibuſque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eamdem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπιλαμβάνοιτο κατιόντων, ἐκεῖνα, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖνα. *M. du S.*

εἰ τύτυ ἐπειλημμένοι καλερύκοιεν, ἐσυόμενον ἐκεῖσε. ὃ γὰ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτυ ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνεσεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τῶν αὐτῶν, ὡς μὴ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] ὃ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πενταικαίδεκα ἐτέων. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἀν. ἔλεγε δ' ἦν τε ἡ πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικρούς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum insciti, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-

res,

a Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. b Φρατρίας] Sic recte Bz. S. & Schol. Φατρίας corrupte J. H. A1. Fl. F. P. & M. c Οὐ πιθόμην] Sic H. Fl. P. A1. Οὐκ ἐπιθόμην B2. & S. d Εἴ γε] Sic J. H. A1. P. S. Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. nott. e Καὶ ἤδη ἐ τάδε] Sic esse in Fl. H. & M, notat M. du S. Sed & B2. A1. P. & S. ita habent.

31. a Ἐσυόμενον] Ὁρμώμενον. V.
Ἐσυόμενον] Ὁρμᾶσθαι (Il. Z. 518.) ἢ μᾶλλον δή σε ἐσυόμενον κατιρύκω. M.

39. Καὶ φρατρίας] Συντέγματος. V.

a Ἐσυόμενον] Ἐστιόμενον & ἐρμώμενον male in Ed. Cler. J. F. R.

32. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καλερύκοιεν, ἐσυόμενον ἐκεῖσε] Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου καὶ ἐπειλημμένοι, καλερύκοιεν ἐσυόμενον ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Ὀδυσσ. ὁ. ἐσυόμενον καλερύκει, & Opsopœi versio est fatua. J. G.

Ibid. Καλερύκοιεν, ἐσυόμενον] *Hom.* Il. Z. 518. Π. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei hasce scribenti non succurrebat, addidimus. M. du S.

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. J. B.

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mss. & Ang. Cod. J. B.

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τμῆμα μιᾶς φυλῆς. A. V.

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis B2. & S. recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἔκκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. M. du S.

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. M. du S.

45. Ὡς εἴγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. M. du S.

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. J. F. R.

57. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς] Αὐχμηρόν. *Suid.* F. G. Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. J. F. R.

Ibid. Ἀλιπαρὲς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscl, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ὑποδύναι. Vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies, seu macritudo.* Dein ἐσ-

tos, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

τος, καὶ ὅλως, μετέχειν τοῦ πολέως τοῦ βουλόμενον. τοῦ γὰρ δὴ νόμου αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τὸν ἐγγραφήν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ [β] λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κἂν τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' [b] ἐπιδείξῃ καὶ διέλθοι, πορθμεύσας ἄχρι πρὸς τὴν πάλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην [i] ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαίδευτος, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

[f] Οὐκ] Καὶ οὕτω Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. [g] Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. [h] Ἐπιδείξηται] Ita *J. H. B2.* Fl. *P.* & M. [i] Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὲς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὲς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire; ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J. M. G.*

58. Ἐνδῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσεται μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiscete jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῆς, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταθύσῃς καὶ θυσιάσῃ *F. Gujet.* legi jubet καταθύσοις & θυσιάσῃ, quod non improbarem, nisi καταθύσῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente καὶ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fueris.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ὅτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῆς αὐτῆς σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι γένοιτο ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἦν ἅπασι, πάλαι ἂν εἰ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦλθον ἐς αὐτὴν, καὶ ἀπολιθούμενος ἂν ἐν πολλῷ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε ἥτις ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ ὅτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν ὅτι τὸ ὑποσχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεῖναι αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, εἰ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνοιτο, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ὅτι τὸν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ὅτι τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη αὖθις τὸ μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam pertexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri simile. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὲ ἐπὶ] Sic *J. H.* Fl. P. Σὸν μὲ ἔτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς W.

73. Αὐτὸς ἦλθον εἰς αὐτὴν] *Ad eam profectus essem. J. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μακρὸς δὲ ὁ ἔρδιος αἶψα ἐπ' αὐτήν. *J. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲ ἐπὶ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτον, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπίσχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὅσσ' ἐν κόσμου τέτμαμεν ἄκριες αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὔυδρος] P. L. Ed. *J.* & B2. Ὕυδρος, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a.* c. 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ὕυδρος in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώμαλα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὸ ἐναντιώμαλα τελοῦσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιώταλα. *J. J.*

Ἐναντιώμαλα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἔκας] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ᾧ γὰρ ἂν ἔλθοι αὐτῶν (ὁδὸν) ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ ἀτραποῦ ἴκας ἴφιος, ἐν τῇ εὐσόδῳ μάλα τις ἀξιάπις ἵρηκε τε τὴν χεῖρα, καὶ πρατρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἴκας αὐτὸν μόνον εὐβίως εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τ' ἀτραποῦ ἰκάς ἐφιεῖς paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam mirum fide admodum dignus, & magnum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *J. J.*

Ἔκας ἴφιος] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἰκάς ἐλᾶ legendum, quam ἰκάς, nulla quippe Ed. aut Mss. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irriguæ & amœna, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero faxosa, & aspera, solem multum ac strim & laborem denuncians. Et tamen omnes hæ ad civitatem ferre dicuntur, quæ una est, ipsæ inmaxime oppositæ exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, cæteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

ἀφ' λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δέ, πέτρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, εἰς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἐφεστὼς τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ ταὐτὰ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσασθαι. κἂν ὀπίσω τοῦ πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ [i] αὐτῆς ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τότε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *F.* omnes; haec enim ὑγρὸς, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Fens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκας] Ἑκάστης *Fens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένους] Sic *F.* Fl. *Ar.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *Ba.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *F. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *F.* & aliae quaedam rectæ. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra refert, scribasne αὐτῆ, cum vulgata, an αὐτῇ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *F. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τὸ τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si detur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, *S. Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τ' δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἰτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόρρησιν ἐγκλήσεται. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τ' ψυχῆς τ' ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῦτο ἄκεσιν, τοῦτον τὸν τρόπον ἰήσιμόν ἐστιν) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 614. 34. καὶ οἱ τόνοι διὰ τ' ἐκπαιφοτάτων τ' ὀστῶν τοῦ σώματος, anne ibi cum proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ Δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *F. R. R.*

αὐτῷ, ὃ μερίμνας παράτλει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιαλεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὃ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῶν μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς χθὲς ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅτι τοὺς ἄνδρας [b] μεταληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὸν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεσθαι δηλονότι· ὁ δὲ, τὸν Ἐπικούρου ἐκείνῳ, [c] καὶ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, τὸν ὑμέτερον· ἢ πῶς γὰρ οὐ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τὸ ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ὅθεν τὴν πόλιν· ὃ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκταί πρός τι τέλος, καὶ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum venisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...ταινόμενοι Edd. b Μετιληλυθόσι] Μεταληλυθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλοτιμοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. J. B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] Brod. Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an ὕστως; nam si ad sequentem vocalem persona Ἑρμότ. respicias, ὕστως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πᾶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. J. F. R.

36. Εἰ δὲ ἐκεῖνην εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκεῖνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, σὺ ἢ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε ἐ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἤδως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ]' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἐωρακέναι. ἄδηλον ἔμοι γ' ἔν ἔτι. ὃ δ' πάντως. &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκεῖνην εἶδεν, ἢν ἐχρῆν σε ἢ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τι καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἤδως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ]' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοι γ' ἔν ἔτι. ὃ δ' πάντως. Th. M.

38. Ἢ δίον] In omnibus ante *Salmuriensem*, ἰδίως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur, ὡς δίον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

sim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingressi, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶδεν, ἦν ἐχρῆν, οὐ ἢ ὑπεθυμεῖμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον φέλλειν. ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, σμικρᾶς δεῖ βουλῆς ὅπῃ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ ἐξ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἅπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν ὕτως, ἀντὶ τοῦ εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅπῃ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ὑπερρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅπῃ μίαν τῶν ὁδῶν ἡνίναιεν. δυνατὸν μὲν γὰρ ὐ

---

e Ἢ δέον] Ἢ δέως Edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *AIW.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼς. L. *Ei δέον Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. f Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παρομοίως μέτριον ἐκεῖνο· ὃ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἰέναι ὁ πλοῦς. *V.*

* Ὁ τινὰ] Male *ὁ τινὰ* editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἀδήλως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ὃ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἰέναι ὁ πλοῦς, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις κατακαίοις δέον, οὐδὲ τοῦτο συγχωρήσεται. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Διὸ

καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν ἀβασάνως ἀναρ-
ῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ καταλείειν τὴν ἐλ-65
πίδα, ὅπερ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ [b] Ἰόνιον ἀφορμεύσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύ-
χην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυ-70
ρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὥσπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν πελειάδα κατα-
τοξεῦσαι, ὁ δὲ, τὸν μίτυθον [e] ἔτεμεν· ὁ Τεύ-
κρου, οἶμαι. ἀλλὰ πολλῷ ἐκεῖνο εὐλο-
γώτερον τῶν πολλῶν [f] τρωθήσεσθαι καὶ πεπε-75

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere*: ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcunque ſit*) feriatur, & in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic ſ. Fl. Al. S. & M. Ὡς P. H. Fr. B2. male. e Ἔτεμεν] Ἐπέτεμεν W. f Τρωθήσεσθαι] Τιτρωθήσεσθαι Pell.

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. V.

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Solanus*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſonae proverbiis propria. *J.F.R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μᾶλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefe-
res. *J.F.R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναῤῥίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ καταλείειν τὴν ἐλπίδα, ὅπερ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ Ἰόνιον ἀφορμεύσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgulsea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſidentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *non quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναῤῥιπτεῖν hoc in loco per ellipſin τὸν κύβον, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψαντα τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. De Ἀναῤῥίπτειν per ellipſin τὸν, κύβον, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Juliuſ, cap. 32. *J.F.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcapbula transmittere.* *J.Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium ὑπέρκειται ἐπὶ τῶν ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου οἷς λόγου ἐπιτροπεύοντος. *J.B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Grate viminea.* *F.G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poë-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se auræ, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari naufeantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεῖ τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἐν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρός, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγύσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσειν ἡ τύχη ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, μὴ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὀπίσω τῆς πλεύσης τις αὐτόν, τὰ ὑπόγαια λυσάμενον· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει ἀφφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ βεβιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὀπί σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ὀπίφορόν ὄστι καὶ ὕριον τὸ πνεῦμα τοῖς ἐς Κόρινθον ἀφπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δὲ W. P. Nihil mutant Fl. J. H. P. &c.

Poëta ἄδηλον. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κίρδους ἴκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. *AE.M.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A.V.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλοίου. ait *M. du S.* Et quia *Vossius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J.F.R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τι καὶ Ἰονίην καλέεσκον ἀνδιξάντα. Etsi Ἰάων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J.F.R.*

70. Ἑνὸς ὄντος οὐ μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa aplside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J.M.G.*

71. Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J.Br.*

Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς ὄλοι] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἕτοιμον] Non opus est lectione Cod. W. ἑτοί-

μην. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἑτοίμην, vel ἑτοίμαν ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἄντομαι δ' ἂν μύριον τάμοι πτερὸς ἰοῖς. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μὲ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J.F.R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J.Br.*

Τῶν πολλῶν] An τῶν πολλῶν τι; *F.G.*

78. Ἀγοδσης] Intellige τὸ ἀδῆ. *J.Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi euntí* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum αὔρᾳ auræ. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J.M.G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τὴν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενον, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J.F.R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὑπόγαια λυσάμενον] *Qui jam oras resolverit.* *J.Br.*

ἐθέλωσι. ᾗ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τ ἄρι-
στον ἐκλέξασθαι, ᾗ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διαρ-
κέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, πα-
ραπολύ. πολὺ οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ὁ κύ-
κλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ὅτε
ἡγεμόνας ἀμείνους, ὅτε κυβερνήτας ἐμπειροτέ-
ρους τ Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθέλῃσης γε ἀφικέ-
σθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ, τὰ
Χρυσίππου ᾗ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως
δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν,
ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ ᾗ
ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, ᾗ ὁ Ἐπικούρῳ
ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς
τ Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος. ὥστε,
ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅσῳ γελοιότατον, ἢ
ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον
[c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ
ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν
ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοί-
μην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φί-
λῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τ Στωϊκῶν,
καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαιμι ταύτην, ἔπειτα
θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ
Πυθαγόραν, ᾗ Ἀριστοτέλην, ᾗ τοὺς ἄλλους·
οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς
δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δι-
κάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

& per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὸν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.*
c Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P. A.* Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παιπόλο, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παραπολύ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsi* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

25. Εἰκαιότητι] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes*, Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti no-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satisne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe alnobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tamdem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [*εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείθην φίλῳ ἀνδρί;*] & reponendum *ἢ ἐξαρκέσει μοι*. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. *Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίῳ ἐξαρκέσειεν ἄν. Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. *ἢ ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, *ἐμοὶ μὲ ἀπόδου τὸν ἀσπίδα· σαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ὃν ἡμῖν καταζήσεις.* non dubium mihi eſt, quin legendum ſit *καλαζήσεις*. *J. J.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *J. Brodaeus*, ὡς ῥᾳθῦ corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳθῦ inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *J. F. B.*

46. Διϊχυρίζετο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Opſe-*

20 σαθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σφόδρα πολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν 25 ἀποκρινοίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν 30 ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαζῶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ 35 ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν μὲν οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δί- 40 δωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἦ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους 45 ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ τὸ μὴ ἐκποδὼν μηκέναι τοῦ παράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους

[d] Ἀντεξετάζοντες] Ita recte *J.* B2. & W. Ἀντιξετάζοντες male *A1. H. Fl. P. S.* habebant. [e] Μὴ δὲ πώποτε] Sic *J. A1.* & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε B2.

πως εἶναι λευκὸς, ἢ ξανθὸς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, ὃ γ' ἀπόδημησας παρ' ἡμῶν ὀλιγάκις, οὐδὲ, νὴ Δία, τὰ πολλὰ [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἷδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω δικαιότατα γ' [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε, ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως γέ σοι δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ δὶς πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν ἕτερον καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

a. Ἢ] Sic *J.* Fl. *P. H.* & M. b. Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. c. Οἷδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d. Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Godicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. e. Μηδὲ] Sic *J.* H. Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδ' ὅσον τε iterum B2. junctim. f. Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὰ δί. Sed nil refert. g. Πολλοῖς] Ἄλλοις V9. Vulgatam servant Edd. & M.

poens adcuratius: *pertinaciter adfirmaret*. Rev. *Elsner*. ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concursus ille & hiatus, ἢ εἴ εἴποι, fecit ut interjectum ε tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse proiκπλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabiliente, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι reposui supra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptissime Opsopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo absurde propositus est nobis quispiam*, quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Græcis, aut sic quoque pessime Græcam vocem reddidisse. Melius, Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hanc Græca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* sive proportionem Geometricam cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus offenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discen-

quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam? HERM. Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediſcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum riſu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, ſodalis Hermotimus? Aequum cenſet adverſariis de nobis noſtris credere, ac talia eſſe putat noſtra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *ſtudio* occultant. Utrum igitur ſi quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petendi antiquum truncari etiam ſaeculo noſtro, ſubinde obſervarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſaeculi IX. & X. diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγγρ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει λάκτ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio perſonae Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθίς ατον. *Th. M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere eſt: aliter enim non ſolet ille Codex. In reliquis *Luciano* abſurde tribuuntur. *M. du S.*

EPM.] Non ipſum hic Hermotimi perſonam appoſuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: ſed ipſe Lycinus, quid reſponderi poſſit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipſe ſtupet hic, & poſt longum demum Lycini ſermonem ſatis breviter, nec minus male reſpondet. *J.M.G.*

70 τὰ τ' ἐστὰς ἔστι, καὶ ἃ ἐκεῖνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως ὄρασιν εἶναί σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενον, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδὼς καὶ οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸ ἕτερον ποδὸς προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαί σοι αὐτῷ;

75 h EPM. Τὰ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδή, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στοϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν χρὴ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες ἡμᾶς· ἀγνοεῖν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ ἐκεῖνα μέχρι καὶ

80 διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρήσει γε αὐτὰ, i προθεὶς αὐτός.

k ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἵ τοιαῦτα εἶναι τὰ l ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα,

h EPM.] Omiſſa *Hermotimi* perſona in Edd. reſtituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προεθεὶς] Προθεὶς *Po.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald. Fl. H. P. F.*

EPM.] Recte quidem hanc perſonam inſeri voluit *Seulius*; ſed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exſtare ad deſignandas perſonas ſolent. In marg. *Hag.* vero ſcripſit, ſe id ex Cod. M. habere. *J. F. R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio perſonae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th. M.*

Προσθεὶς] Leg. προθεὶς. *A. V.*

82. ΛΥΚ. ἢ] Novam hanc perſonam, quamvis repugnent codices, poſtulat ſententia. Niſi forſan malis incipere ejus partes a καὶ ἀναπήδησιν γε: ac tum quidem προσθεὶς ſtare aliquatenus poteſt. Mutavi etiam ἢ in ἦ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Pariſina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; ſed ſphalma tantum typographicum eſſe, ex verſione patet, quae *noſtra* exhibebat. *J. F. R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epiſt. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem conſulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemſt.* in marg. Ed. *Graev.* *J. F. R.*

ἢ τὴν κενὴν πληγήν τινα καταφέρουσα, [a] ὡς τ' ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίουσα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἴησεται ῥᾴδια εἶναι, τὰ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, ὑδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τ' δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεται, ὁπόταν καταγωνίσηται τ' ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθω κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναλῴπτα ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τ' παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καταισχυνάμενοι ἐκεῖνοι ἀθρόα, εὐθὺς ἀναλῴπτουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ὅτι κόντω πήξαντες, ὑπόρρω προθέμενοι, σοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί που, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθύς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τ' φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ σκιμποδούμενα τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

a Ὡς] Sic *F.* Abest in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *F. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδὲ c Τὸ τοιοῦτον] Sic *F.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τ' ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *F.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενος, sed ἀναιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρομένους adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *F. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Godicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲ τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ἐχιόειν. Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *F. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ὦσι πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αὐγμαλῶ πλύζεσθαι. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit

Jul.

tam, dum incidat, ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum dejiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore, propoſitum trajiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transjicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iisque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque
tueri Noſtrae,

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os ajunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῷ, ἐφ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀφαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα. θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταβαλλουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ που καὶ ὅτι σκοπῷ δέῃ πειραθῆναι καὶ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοείαν προβέβλωνται, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς ὀϊστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προβέβλωνται, καταβαλλουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

d Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος *e* λεύσσουσι μέτωπον.
Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι *f* δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῳδεῖς εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ὀκνοῦντα ἀφαλαθεῖν αὐτόν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

d Οὐ γὰρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abeſt ὅτι ab Edd. *e* Λεύσσουσι] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; ſed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *Alt.* Δοκῶ Edd.

Julian. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
Καὶ πίστεμα χαῦνον παιδιῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λεπτὰ κωφῇ συλλεγόντων ὑὸς στέγῃ.

Habet ſequens illud ἀσπίδα ὠμοβοείην. Ex Homero. *J.B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur noſtro nomine Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J. Br.*

Οὐ γὰρ ἐμῆς.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſmo, Cl. *Jenſ.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lect. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. jud.* §. 1. pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲ οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκαστος] Opſaepoeus *haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec ſimul omnes, ſingulatim unusquisque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀκροχειριάζωνται καὶ παίσαντες ἀλλήλους ὁ παισθέντες αὐτῷ μέρει παίσωνται. Ubi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρᾶτο μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων σωφρονοῦς, ἕκαστον ὑπομεῖναι ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De ſaltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς θεοὺς ἅπασιν αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis efferunt. Et infra εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἅμα ἄλλους ἀλλοις ἀριθμοὺς εἰπεῖν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. *J. Br.*

87. Εὖ

ξένῃ [a] συνεπεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, [b] ὡς ἡ γυναῖκα ἐλθόντα ἐπὶ ἑαυτὸν, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὸν δὲ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τὸ στόμα. καὶ Ἑρμότιμον τοίνυν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνόν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἰ μὴ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ὅπη τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἐνί τε λόγῳ ξυνελών φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscisse sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μέν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἐπεὶ γοῦν κατ' ἐμὲ ἀπαγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῷν δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνεπεχθεῖσαν] Ita habere *F. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *F. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσιν τῶν † Προυσαέων· ὃν καὶ λέγει τοῦτο κατ' ἐνύπνισμὸν χρυσόσομον ‡ ἐπωμόσασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ ἡ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ἡ Πλάτων οὐ Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὸ λαμβάνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συπάγει λέγει τ' κατ' εἶδος ἐχάρας τοῦτο ‡‡ προμυθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαίους] Sic C. & M. In V. Προυσίους erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωμόσασαν] Ὠτόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξορκεῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*

** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀπορραίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex cod. fonte.
‡‡ Προμυθουμ.] Προμύθειμεν Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα οὖν ἂν ποτε] Placet εἰδότα ἂν οὖν ἄν ποτε. *F. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrasset, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί που ἂν ἀλλ-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sint numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ὅπι τοῦ λόγου; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι ταληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτωσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸ τέτταρα ἀριθμὸν ἀπεργάζονται, ἆρα δέησει περιόντα σε περιθάλπειν τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἂν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, σπανιάκοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι ταληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἄν ποθε τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

[e] Δὲ] Γε W. [f] Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Jens.* ex Bz. [g] Γένοιτο] Sic *Al. H.* Fl. *F. Bz. S.* & M. Γινοιτο *J.* & *P.* [h] Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι ταληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἄν ποθε, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἄν ποθε] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι *Bz.* *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

χάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν ἀφέρονται. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ95 ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ἢ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ᾧ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· 10

disceptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne umquam, (&c, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut 1 Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

a Πάμπολυ αὐτῶν ἀφέρ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀφέρεται αὐτῶν Edd. b Ὅπερ ἄδηλ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. c Ὑμᾶς] Sic W. L. & Ba. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζον ὑπὲρ πάντα πήχεις μάλιστα συμβαίνων: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* L. Bos.

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. J. Br.

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopoeus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocularum σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopoeus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopoei *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita componere, vos vero.* Sic infra. ὥσπερ τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. οὕτω Πλάτωνι τοσαῦτ' ἄτοπα. οὕτω ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντιθέντα εἰς κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. J. G.

10. Ὑμᾶς] Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald.* J. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & Ba. recte ὑμᾶς. M. du S.

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corpora esse Stoici dicunt.* Basilides Stoïcus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. F. G.

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον ᾧ Στωϊκῶν δόξης αὐτὸ ἔχειν] Δόξης αὐτοῖς ἔχειν. Th. M.

23. Ὅρα συμπῶ] Conf. infra Edit. c. 13. M. du S.

Ibid. Σωπῶ] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & S. Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιμπῶ, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae ω subjicere voluit;) Non putassem operae hanc inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ῶ non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγωνῶ, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγωνῷ, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ῶ ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα δόσεως ἔχει περὶ τοῦ ι ἢ ἀπουσίαν. i. e. *Infinita in ῶ exeuntia non habent iota subscriptum.*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

ἢ σὲ δοκῶσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ ἡγεμονίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτοῦ τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν προδήλου γένηται τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου περὶ διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν διαλέξειν δόξομεν.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνέναι

[d] Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούριοι W. semper. [e] Ὑμεῖς] Recte sic *H.* Fl. P. & M. Ἡμεῖς male *J.* [f] Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτῷ *Mars.* Αὐτὰ W. [g] Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat *M. du S.* [h] Στωϊκῶν] Στωϊκὸν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *J.* Στωϊκῶν ἐστι μόνον *H.* Fl. *A*1. *P. B*2. & *S.*

ptum: quia verba in ν *finita numquam habent ante* ν *quidquam non prolatum.* Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἰτύφθην, ἰτύπτων — ἐποίουν, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ, ΛΟΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi fumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰρᾶν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἐκκλησιάζειν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Περιορᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τελᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & *B*2. Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ἰρῶν, διορῶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάεων contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. *J. F. B.*

ναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω· ἴσμεν γάρ τινας δύο εἰσελθόντας εἰς τὸν [b] Ἀσκληπιεῖον, ἢ εἰς τὸν Διονύσου τὸν ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν μὲν τὸν πρότερον εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὑροιμεν ἐν τῷ πρότερον κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ ὕστερον δεῖ. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη ποθὲν τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνῶμεν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diverſum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, ſiquidem perdita ſit? HERM. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione, neque ſic, opus eſt. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cujus rei gratia plus laboris ſumamus?

38. LYC. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi. Deinde ipſum quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona? Quot enim ſunt ſacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *J. H.* Fl. P. &c. & M. b Ἀσκληπιεῖον] Sic Edd. omnes & M. c Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abeſt alterum hoc γὰρ ab Edd. d Εἰ] Abeſt εἰ in P. Adeſt in Edd.

32. Ἀσκληπιεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναδ. c. 42. & utroque modo ſcribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλιξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter ἀνάθημα *ſuſpenſum donarium*, & ἀνάθεμα, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen ejusdem thematis ſit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* diſputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Diſtinguit etiam *Heſych.* Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet *Suicerus* in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζεται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων αὐτὸ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκκόπτεται δὲ ἀπὸ τῆς πίστεως ὁμηγύρεως, τῶν ἀποτεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληρουμένων τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνα-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ἢ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, καττιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἐκδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἢν γὰρ ἐν πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι χρὴ τοὺς ἄλλους σκυλευτέον. ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπολοῖτο χρυσῆ, ἢ σὺ πρὸς τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ ὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· ἐν γὰρ δήλον που καὶ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ Διός· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δήσει δὴ ὅπῃ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέπει ἂν θεῖον κτῆμα οἰέσθαι.

Καὶ γὰρ [e] αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἑκάστου τῶν [f] ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Διὸς ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent J. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. f Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυτομένων Edd. omnes male.

ἀνατιθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat.* Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. J. F. R.

75. Ἐπὶ πάντας ἴέναι] Sincera lectio ἴέναι. J. Br.

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. M. du S.

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἑκάστου τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est *qui exuent.* J. G. G.

Ἀποδυσομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. M. du S.

ὑφηρημένῳ. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ὄστρακόν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ σοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πολὺ καὶ [a] αὐτὸς τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ [b] Ἠλείου θέαν μοι προκαλαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα χρὴ πάλαιειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οἰκεῖον ἄμεινον σὺ εἶπας, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis faceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quiſ cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιόν, ὅτε Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, εἰς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλέου *F.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum edifſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic c. 57. in Calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. κύπελλα κληρωτὰ, κάλπις. ὑδρία, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ἱστὸς βαδίσεως ἢ δρόμου, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inſpicit ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem; litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem

τὸ μέγεθος, ὑπεγεγραμμένοι· ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα σὺ ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [c] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ ὁ ἀθλητὴς ἕκαστος, προσθυξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τὸν κλῆρον ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα, ὑπαρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ὑποσκοπεῖ τοὺς κλήρους σὺν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ ὅτῳ τὸ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνασπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸ δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους καὶ ταὐτά. οὕτω μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὑπὸ μικρὰ

[c] Γράμμασι] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. [f] Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. [g] Γὰρ] Abeſt haec particula a W. [h] Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. [i] Γράμμα τι] Γράμμαλι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμμά τι S. & M. Γράμμα τὶ P. Sola Aldina recte γράμματα τι.

cte; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae ſaepe peccant in accentibus. Sola autem Ba. hic bene legit ἀγωνᾷ, quam ſequor. J. F. R.

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. J. B.

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα. manu elata. ut ap. Hom. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. J. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] Pete Varinum. J. Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos iſthic laudat Cl. Vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV. 9. Cujac. Obſ. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum ait Brod. id eſt Phaverinum, qui olim Guarinus. ſed ipſe maluit Varinus audire, Phaverinus vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J. F. R.

32. Παγκρατιάζειν] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philoſtratus de athletis refert, pancratium palaeſtram ſimul & pugillatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Miſere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in ſyllabis contiguis unius vocis ſcribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & ſimilia in editionibus & ſcholiaſtis reperias, & viri etiam eruditi hodie ſibi in his apicibus collocandis non conſtent. J. F. R.

κρὰ εὐτυχία ᾧ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἐχὲ γὰρ σοι νέα ὅλες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, σκεποῦ δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπίσκοπησον τὰ γράμματα, καὶ ἐμὲ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρος ἐστίν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὴ γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, καὶ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, ἐὰν γὰρ προείρηκα ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη σωιζόμενος· ἐπιτυχὼν δὲ αὖθις τῷ βήτα, τὸ ἕτερον βήτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀπόλιπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι προλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναπλαγώνιστον.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔμοιγε. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσεις ἐπὶ πάντας καὶ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γὰρ

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur*. Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. duS.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. duS.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. *inspicias*. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J.B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras*. *J.G.G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. *J.M.G.*

Ἐκεῖνός ἐστιν] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, nunc quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa.* *J.F.R.*

89. Μὴν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud

cam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Z invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ̃ σπάνια, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτοῦ ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τ̃ λοιπῶν δὲ τεττάρων ὅλων, οἱ μέν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὅλας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ἔτι σκεπτέον εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνασπάσας, ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τ̃ συνέσεως, ἢ θέλεις ἀκούειν τάχα μοι δοκῶ, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀμφορῶ μέν τοι ἄ, τι ἂν εὔλογον ἀκούειν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γοῦν ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ τ̃ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτοῦ τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τ̃ ἀθλητ̃. καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅπη τ̃ κλήρων τ̃ ὀκτὼ γράφοιμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅπῃ τ̃ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τ̃ ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀμφιγνώστῃ ἔφεδρον ὄντα τ̃ ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ὅπι πάντας ἐλθὼν εὕρῃς εὐθὺν αὐτῷ συμφοιτῶντα; καὶ γὰρ εἴχες ὅστις ἂν τῇ τάξει αὐτοῦ τεκμαίροιο. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μέν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μέν τι, male. γάρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελόντες male W. e Μὲν γοῦν] Γοῦν abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφοιμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. J.F.R.

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. G.C.

98. Γράφοιμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. J.F.R.

1. Τὸ δὲ Z.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. M. du S.

ΑΥΚ. Ἰδὲ δὴ ἡ ἑτέρας τὸ αὐτὸ ὑποκλῆσον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφομεν ἐπὶ τῶν πλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαραχτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπείσῳ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ὑπογράψωμεν, ὡς οἷόν τε ἁπλάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν πλήθουσι, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἑνάτῳ, λέοντα ἔξω [b] τὸ ὑπόσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ πλήρει ἐν δεξιᾷ ἐντύχῃς, σπούδαζε ἕξειν εὐθέως ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἵν' μὴ παθεωρήσῃς ἅπαντας ὑπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΑΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδὲν ἦν ἐθέλομεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ὃς ἂν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ὅθεν πάλαι ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσοντες ἄκρως περιόντες καὶ ἀποδυόντες, καὶ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλοι σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur figuratam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem facit, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod responderi possit*. Itaque si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

a Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. b Τὸ ὑπόσημον] Τυπόσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. c Περιθεωροῦντες] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Περιαθεωροῦντες W.

10. Κυνοκ.] Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Iliacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jonsium*. *J. F. R.*

33. Παισῶν] Notat *Soulius* s. *Solanus* in W. reperiri παισῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo παισῶν legendum; quia intelligitur ὑδῶν, de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur μοῖρα ἀστίφελος, &c — ἀφίξη ἐκεῖνον. Et pr. §. seq. μοῖραν δὲ ἑκατοντῶν ὁδῶν. Jam quoque illud αὐτῶν, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia inversione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λογίζομαι τῶν τῷ ἀνδρὶ insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui παισῶν praeferet, pro τῶν legat τῷ, & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ἐπὶ πάντων αὐτῶν λογιζόμενος ἀνὴρ. Posteriores perperam dederunt αὐτῶν, quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢν δὲ τοὺς ἐπὶ πάντας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσδεήσει με πείθοντος quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. J.*

34. Ἀπο-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπιστος ἂν ἴσως, φιλοσοφίας περί, ἣν τινα φιλοσοφητέον, ἔστ' ἂν εἷς μόνος ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῷ λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· ἢ οὐκ ἂν πιστεύσαμι αὐτοῖς, εἰ [a] ἀγνῶτες μιᾶς ἀπείρατοι εἶσι. τάχα γὰρ ἂν καὶ ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. εἰ γὰρ δή τις ἐπαγγείλαιτο καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ ἂν ἔστι καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλῷ, ἀλλὰ τῷ καλλίστῳ δεόμεθα, ἢ ἂν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. εἰ γὰρ ἀγαπήσαιμεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ συγχύντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅσῳ ἀνάγκη ἓν εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τοιοῦτον εἰπεῖν, ἅπασης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευταῖον, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [b] ὁδόν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθών, ὡς μό-

[d] Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. [e] Αὐτῶν] Sic *J. H.* Fl. B2. P. A1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* [f] Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. [g] Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. [b] Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτιλεῖς] Pendebam animi ἀτιλῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum?* Sed cum hujus intellectus nulla dum allata fit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτίλιος, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτὸν] Τελευτῶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειράμενον τὰ φιλοσοφίᾳ, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγειν, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕρομεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. EPM. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δὴ ἐν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; Οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἐς γε τὸ παρὸν εὐπορήσομεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀξιάμιλλον, ἀφ' ἁπάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἁπανταχόθεν ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. EPM. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ῥᾴδιον ὑπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ μετάσαντα τ ὁδόντε, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδὸς οὐ τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομδίῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι Φράσω, τὸ ᾧ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον ὥσπερ ἡ τραγικὴ Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρύσμενοι αὐτὸ, a ἐξεῖναι. EPM. Τίς ἂν ἦν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἄν, ἢ πόθεν ᾧ λίνου εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a Ἐξῶσαι] Ἐξώσαι marg. *Aiw.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τοὺς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τοὺς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόδε; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia simila ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τ καλόδου καταπεσούμενοι, *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. νῆφε) Νῆφε κ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νῆφε, κ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἰξῆς λόγοις] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud κ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πάντε ἴσα] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — EPM.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones; hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore edifcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ἔ τινα οἰχόμεθα, ἐξέλθωμεν ἄν. EPM. Τί ἔστι τοῦτο ἔστιν; ΑΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μεμνησο ἀπιστεῖν· ἢν μὲν μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ διαλεκτικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὸν λαβυρίνθου ἐκφύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΑΥΚ. Εἶεν. Ὅπῃ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἐλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ ἡ σιωπῆς· σὺν δὲ τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. EPM. Θῶμεν οὕτως. [d] ΑΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι ἕτερον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] EPM. Οὐ γάρ. ΑΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά. EPM. Οὕτως. ΑΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. *Mox* vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΑΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *f.* & P. *e* EPM.] ΑΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte EPM. *f.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * πῆφε δὲ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀποφθέγμα τοῦτο *V.*

* Πῆφε] Ἦφε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΑΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν οὕτως. ΑΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΑΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. f. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: EPM. ἐκεῖνα λέγοιτε, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus EPM. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γάρ] ΑΥΚ. Οὐ γάρ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. οὐ γάρ. ΑΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΑΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΑΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.* in

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, ἢ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ εἰ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐνθένδε μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάνυ εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστοι, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σοφίαν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ Πλάτων φαῖεν ἄν· ἢ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης εἰδὲν φαυλότερον αὑτοῦ, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, ἐχ ὅπως μὴ πάνυ, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα δὴ ἐξ ἀρχῆς, εἰκαι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαυτὶ ἕτερα, εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. τόσα δ' ἂν ταῦτα συλλεθείη, ὃ κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. Ὑπὲρ δισχίλια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, ἢ ὅταν ἅμα πάντων ἐξέλθωσιν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς δεξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναληπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ ἐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πειρᾶσθαι αἱρούμενον, μανείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AIW.* bene. b Πεντήκοντα ἑ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AIW.* Πεντεκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ἐ γὰ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανὰ. Λυκ. repone Ἑρμο. ἄτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πενδεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα ἑ ἑκατὸν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in MSS. *J. G. G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* MS. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

ἀναζητεῖσθαι, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ὅσον τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν προσπαίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὑρήσομεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην προπεσόντες αὐτῷ, οὐκ ἔξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me tum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲ δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) ὑ μείρακος ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος ὧδε δεόν. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελήλυθέναι σήμερον οὐκ ἀπὸ οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν σὲ ἐμπεπλεγμένον σοι, ὡς μὲ πολλοστὸν ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίαν φέρων ἐμβέβληκας, ἀδήλους ἀποφαίνων τὰς ἀληθείας τῇ εὑρέσει, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένας. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἃ γὰρ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν,

[d] [Η τις] Εἴ τις W. male, ait M. duS.

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. M. duS.

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἵτυ ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἵτυ autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. J. F. R.

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* J. Er.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* J. Er.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 882. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' ἦλθεν ὁ νεανίσκος ἐμοί. J. F. R.

60. Ka-

ἡμᾶς, ὅτι σε μὴ κατὰ † Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἁπλοῦν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἡ πᾶσι ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ ἅμα τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας ἅμα λέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἅμα τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἴδοι γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρᾶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἡ πᾶσι ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τευξόμενος, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καλιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὤου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλὰ καλὰ καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

strae, quod te non, Tithoni instar, antosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Κυρίως, ἅτοι † εἰς δίκην ὑποφαύλως. V.

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.
† Εἰς δίκην ὑποφαύλως] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑποφαύλως, erat ὑποφαύλου. Emendaverat vero sic, ut dedi, Scaliger, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mss. hauserit. J.F.R.

60. Κατὰ † Τιθωνὸν] Erasm. in proverbio: *Tithoni senectus.* J.Br.
63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δυσ. §. 57. Ἀδυνάτων δὲ σκεπτομένων &c. M. du S.
83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra. *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei, Solani, & Hemsterhusii.* J.F.R.
89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* J.Br.
96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & *Dorgl.* c. 9. M. du S.
3. Κρινῶ· Ἑρμότιμον ποιήσεται σε] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque illo lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* J.G.
Ibid. Ἑρμότιμον] Vid. supr. *Somn.* c. 9. καὶ τῷ κριτῇ· ἑρμότιμον ὄν. M. du S.
6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. J.Br.
12. Δεῖσθαι] Mallem δεῖται. M. du S.
14. Προσέχεταί μοι] Sic habere J. & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philoſophandum nobis eſſe, ſed *conſultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audiſti? Neque enim ego philoſophari nos veto. ſed cum philoſophandum ſit, multae porro viae ſint, ad philoſophiam unaquaeque & virtutem ducere ſe profeſſae; vera denique inter has obſcura: accuratum faciendum eſſe diſcrimen, *dixi*. Fieri autem non poſſe, nobis apparebat, multis propoſitis eligere quod optimum, niſi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud viſum eſt. Tu autem quomodo vis facere? rurſus enim interragabo: in quem primum incideris, eum ſequere, cum illo philoſophabere? & ille te ſibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro reſpondeam, qui neges per ſe judicare quemquam poſſe, niſi anno vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti ſunt, laudantiumve & perhibentium teſtimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui ſciunt, & experti ſunt omnia? Si quis enim talis eſt, ſufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero neſcientes dicas, nihil me ipſorum multitudo ad credendum adduxerit

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόναι [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ὅτι φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡδ' ἀληθὴς αὐταῖς ἄδηλον· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν [e] διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὅτι πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἰτά πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αἴθις γοῦν ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καὶ χαίρειν· Ἕρμαιον ποιήσεταί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκρινοίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴη, πάντας ἐν κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανός ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησιν. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῷ προσαρκέσαι με πιστεύειν, ἄχρις

[a] Αὐτοὺς] Sic recte *P.* Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. [b] Γοῦν] Abeſt haec particula in *S.* Adeſt in W. Item in Edd. *F. P. H.* Fl. [c] Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam ſervant Edd. optimae omnes. [d] Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. F. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. [e] Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. [f] Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *F.* [g] Δεήσῃ] Sic *F. P.* Fl. *H.* & M. [h] Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἕρμαιον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴη] Φοίνικα, * τὸ Ἀφάτου λέγει πλῆθος. *V.*

Hag. plures enim jam conſulere nolo, quia non dubito quin rectum ſit; vid. Ζευξ. c. 2. προσάγειν αὐτοὺς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πεῖσαι προσάξειν τούτους. Forſan maluerit προσάξαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & ſic recte conſtrui, vel ex *Iſocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia oſtenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius ſignificet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accuſativum patientem, & in ſenſu metaphorico active uſurpatur. Sic eod. ſignificatu, quo Noſter, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πεῖσαι . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἥλπιζε προσάξεσθαι τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonſtrandam congeram. *J.F.R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, φέρε ἀπάντων ἀποφαίνωνται. EPM. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καλαψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ πρὸ τίθημί τῳ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

EPM. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὀπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἐν ἄλλοις ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ ἔτους, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐκ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς ἀφορμῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Gronov.* Adest in Edd. *F. Fl. H. P.* &c. b Δὲ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τῶν σκεπτικῶν ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, λαμβάνειν. ἐπὶ γὰρ κρίσεώς ἀκαταλήψιαν προσδεόμενα ἀντικρίνειν μαλακολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τὴν τῶν λόγων ἰσοσθένειαν διόρθωσιν τὸ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτο φῆναι ἀμήχανον γνώμῃ. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρητον γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φήσω, ἐπεὶ σὺ τοὺς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, οὐ μέρει τῆς σὺ παραπολὺ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθεὶς ὅλως γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ ἔτους τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πειρᾶς. M.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχος ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuncient.* *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerint interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unum disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, *ὡς που* Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράψαντας. *G.C.*

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐκ τοῦ ὄνυχον λέοντα ferunt nonnulli. *J. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 1. Οὐ *ποτε* Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράψαντας. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίζ.] Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Tensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *J.F.R.*

51. Οὕτω, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀπόκριναι, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ἔτους, legerem, ἔτους

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondè, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis dicere, si quis tibi solam ostenderit, reliquo corpore contecto, an hominem esse cognoscas, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas? Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. [d] ἔστω καί μοι τόδε ἀπόκρινai, ὁ Φειδίας ἂν πώλε [e] ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, [f] ἔχοις ἂν εἰ-

35 [c] ἀναλελογίαζ ἡλίκ@ ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν γ' ὄνυχ@ ἀναπλασθείς· καὶ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ἐξακριβὲς τοῦτο, καὶ μακρᾶς καὶ ἐξετάσεως δέόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τῶν βελτίονων, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

[c] Ἀναλελογίαζ] Ἀναλελογῶζ Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur J. P. H. & Cod. P. Ἀναλογίαζ marg. Alw. [d] Οὕτω] Οὕτ@ Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. [e] Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. [f] Ἔχοις] Sic habere J. H. Fl. notat M. du S. Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντ@ ἔγνω ἄν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὃς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' εὐθεῖ καταγρίφων *χρησίμῳ ἀνακαμπτόντως. πλὴν ἐστὶ ℭ μερικὴ γνῶσις αὐτόπτις@ καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τῆ καθόλου διομένη. ὡς φέρε τῆ ἀριθμοῦ μορίῳ ὁ δύο καὶ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσιχῶς, ὡς ℭ τῆ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μύρια. εὖδεν μέντοι καλύσει τὰ τὰ δέκα μὴ ἐπισάμενον ἰδιώτην, μὴ δέ γε τὴν †ἀριθμῶν ἕτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίσασζ ἀπαραγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε εὖ πάνυ γενναῖ@ ὁ Αλεξάμενος λόγ@ τ' τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡τὸ καθόλου τις εἰδὴ εὖδὲ τὸ κατὰ μέρ@. τέταρτον γὰρ ἀπὸ τ' μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § καὶ ἡ τ' κατὰ μέρ@ ἄφρουσις πρὸς γνῶσιν ¶ τῆ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφισαμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς **ὑμῶν Ἀριστοτέλης τριτίσματά που †† τ' ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε ℭ ὁ τῆ λέοντ@ ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρ@ γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ φειδίᾳ, εἰ ℭ μὴ τὸ ὅλον εἰδὼς, τὸ γοῦν μέγεθ@ παρασῆσαι τῆ θηρίου εὐθὺ πεποίηκεν ἐμπεδον, εἰ δὲ ℭ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σεαυτὸν συνιθήσεις, καὶ τ' ὄντων ἁπάντων ἀνεπαίσθητον ζωὴν; καὶ φθόν@ εὐδὲς σοι τ' σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δεῖ ἦν ℭ πρὸς τοὺς λύκους ἐκπεμφθῆναι ὡς λυκῖν@ τῷ ¶¶ ὄντι ℭ ἂν ℭ καλούμ@. V.

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit M. du S.

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἑξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. M. du S.

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρ@ pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente M. du S.

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit M. du S.

¶ Τῆ καθόλου λεγομένῃ] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστασθαι ἐπὶ μηδὲν τῆς φύσεως. Ex Scaligeri adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. J. F. R.

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. M. du S.

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit M. du S.

‡‡ Τῷ φειδίᾳ] Τῶν φειδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ἐνήμῳ. J. F. R.

ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. J. F. R.

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὴν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο ἢ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τἀλλοπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὁ δὲ φὴς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἔχεις αὐτῷ, καὶ τέλη, καὶ τί θεὸς οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκοῦσαι, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nosses, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὄπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λίων, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4. & Ζ. Τρ. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Perix.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲ ὁδὸ ὁ πᾶς ἂν ἀρίστῃ χρόνος. Sic ὄπως ὁ αὐτός, c. 58. ὄπως ὁ πλοῦτος, c. 59. ὄπως ἡ φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λίων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὄπται, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὄπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων. *totus thesaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λίων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λίων. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίας] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quali is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνίσχυε τὸν λογισμὸν] Opsopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram fustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέ-

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον ᾖδεν, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι πάντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δέησει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀκρίβειαν, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καλανόησας, ὀπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μελετηλάμῳ τὴν μάντιν, ἀκούσας τὴν κεφαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ ἱερείῳ ἥπαρ ἅ τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καλαθύσῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῇς, ἀλλ' ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καθ' *B2*. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστης W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαθύσῃς] Sic *B2*. & M. Reliquae Edd. male Καλαθύσεις. In *B2*. tantum deest jota subscriptum. Καλαθύσιν *Vorst*. *g* Παρακαλῇς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

μόρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὡς'. *F.Gujet.* Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλειοτάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστης, quod forsan melius. *M.du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J.Br.*

94. Καλαθύσῃς] Lege καλαθύσῃ. *J.Br.*

Καλαθύσῃς] Καλαθύσεις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ ἱερέα, i. e. ἀλλὰ τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F.G.*

Καταθύσῃς] Ita M. In impressis καταθύσεις & ἱερέα. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέον. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M.du S.*

Καταθύσῃς] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξάλθοι & ἐπιδίξεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῇς. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th.M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — ἱερέα παρακαλῇς, dictum esse per ellipsin τῆς σὺν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae famae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τὄνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιοῦτον τὸ λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεις ἅπαντας οὐκύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ προσβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀπαρέσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύμασθαι, εἴχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖός ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΑΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δή ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστον ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς αὐτὸς παντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὑπερλέον ἐνοχλοίης, ταχ' ἂν καὶ προχέαι τοῦ ὕδατος;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, ebibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

[a] Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Augelino Gazaea* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Iudicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλοντα, καὶ μητέρος ὀρφανοῦ μόνον. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ οὐ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. τιμῇ. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἴ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὠνησάς γε] *Gratum mihi feciſti.* *J. Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox ἴσμεν, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὅσοις οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bas* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contrà dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δικαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐπὶ φιλοσοφίας τί δεῖ σκοπεῖν τὸ πῶθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου γε γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλιθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὠήσας γε οἰόμενός γὰρ ἐκπεφυγέναι, εἰς τὸ αὐτὸν κύριον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αἰθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸ οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδοσι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεκερασμένοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολούμενοι, καὶ κακομετρούμενοι· ἀτὰρ σὺ δ' ὑπισχνοῦ σκοπήσεσθαι ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸ οἶνον φῂς τὸ ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο κρυσάμβου ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεται αὐτίκα ὁποῖόν ἅπας ὁ πῶθός ἐστιν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀντείποιμι. ὅρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλός σου, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

b Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. *c* Αἰθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* *d* Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* *e* Κατὰ] Καὶ *B2.* male. Κατὰ servant reliqq. & M. *f* Ἀντείποιμι] Ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. *g* Ταὐτὰ] Ut *Jensius* correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καυπηλικὸς pro fraudulento apud *Aristoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καυπηλικὴ τέχνη & καυπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Aristot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. *J. F. R.*

Ibid. Κιρνασάμενοί γε] *Aquam immiscentes.* *J. Br.*

Κιρνάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλός σου, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέραι, καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἴσμεν προδήλου ὄντα ἰταμῷ. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς εἴη παρόμοιος αὐτῷ κατὰ τὸ Ὀδυσ-

μέραι, ἢ ταὐτὰ αὐτῷ, ἢ ἄλλα ἀλλοῖα; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ περὶ τὸν Ὀδυσσέα πλανώμενον, καὶ παραπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἤκουες, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γάρ; ΛΥΚ. Πῶς δ' οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; ἢ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ὁ ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων δοκεῖς ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταπρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὸν τρύγα αὐτήν. δεήσει δὴ ὅλον ἐξαντλῆσαι ἕως τέλους, ἢ ὅποτ' ἂν εὕρῃς τὸ νεκτάρεον

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

60. HERM. Quî enim possit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultâsse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. *b* Ἀεὶ] Deest in M. *c* Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorst.* emend. ὥστε μηδὲν ὦ . . . κἂν ἄλλως . . . . At in vulgatam conspirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περιόντων, καὶ παραπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἤκουες, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὀσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὀ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον; scilicet alia jdemtidem proponi, quum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J.F.*

Ταὐτὰ] Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jensius* inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἴκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui codicis pro εἰκὸς adscripserat εἰκᾶ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero qui meminissem Hermotimum XX. annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulissis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligî non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praesertim cum leviſſima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim absque codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] *Εἰκόσιν ἔτη Solanus* jussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione est suffulta, & Clar. *Gesneri* versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi *Solani* sive *Soulii* emendationem valde probo. *J.F.R.*

53. Περιόντων] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro οὐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis *Epist. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi οὐκ dicendum fuisse volunt; satis multis probat Rev. *Jac. Elsn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J.F.R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

ξεον ἐκεῖνο πῶμα, ὃ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, ἢ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γεγονόμενον, ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς τὴν προμάντιν, ἐπειδὰν πίῃ ἐκ τῆς ἱερᾶς νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἐν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπερᾶνω καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

d Διψῶν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. *e* Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *f* Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. *g* Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* *h* Ὑπερᾶνω] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ἂν — κἂν ἄκρως. *A.V.*
Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων ἐξήεις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῇ παθμοῖ] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆς ἱερᾶς νάματος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὲ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὲ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὲ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τὸ σπερμάσιον, καὶ ὡς ἀφιλὼν τῶν πυρῶν, ὑπερῇρ, ἀνίδυκέ σοι δίψημα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰκάσαι εἰς ἐκεῖνο λαμβάνων, εἰ ἢ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, &c. *Dolium quidem & campo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὲ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα ἐκ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Ἢ μὴν κελεύσω, καὶ πιθωύξῃ γέ πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus; eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἐπιρροῆν τι ὄφθη, ὃ παρέργου τ' ἐξετάσεως δέομαι. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρία-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσαο ἐθέλων τῶν σπερμάτων, ἢ ὃς ἀφελὼν ἂν τοῦ πυροῦ, εἶδος ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὰ χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνα ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτεῖς, καὶ οἱ κύαμοι εὐ ἀλφίκεροι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς [b] ὧν φήσει τις ἂν πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁπωσοῦν ἔχει· εὖ γὰρ ἔν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥσπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, καὶ παρέργου τοῦ ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὀλίγου, τὸν δέ τινα τὸν τῷ συρφετῷ τῆς πολείτης [c] ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸ πίθον, ὡς κοτύλιον πρίασθαι, ζημιῶσαι ἂν τὸ κάπηλον, εἴτως ἀπίθανα γυμόμενος

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa abs-

a Εἰ δὴ . . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὧν] Ὅν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς καὶ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος. αὐτὸν δέ τινα τὸν τῷ συρφετῷ τῆς πολείτης, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα τὸν τῷ συρφετῷ τῆς πολείτης] pendet ab sequentibus, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint considerandа, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem omisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κινδύλιον tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὤφθη. Quin & verba illa εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ὤφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα τὸν τῷ συρφετῷ τῆς πολείτης, εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακτοῖς] *Facile macerantur.* Οἱ διάνυοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς τῶν ἐπὶ ὁμοῦ φιλοσοφούντων, μητρῴτης ἢ Κλειάνθου &c. *M. du S.*

87. Τῷ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniſſem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅπωσοῦν ἔχει] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lect. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρου, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. αὖθ' ὧν ὁ θράσις; & Nostrum infra c. 81. f. ἢ τί γε μητρὸς ἐμοιόμην αὐτὸν, τί ταῦτα λῆρε. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἐνὸς ἢ. δ'. legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μοιρίδας ὄντες, ἐν ἀλλοτρίοις ψυχαῖς μᾶλλον ἢ καθ' αὑτοὺς

ac

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim difflueret ; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimillem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, & ὑγ. Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσει ὁ κάπηλος. Ὑπερρεῖ γὰρ καὶ ἡ παροιμίαι τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ σωτεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας πρὸς γεῦμα, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν πρὸς αὐτῆς, ἣν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείνοι ἄν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρή, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, ὅπ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. e Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. f Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. g Ἀποκτείνοι ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτάνῃ Fl. Ἀποκτάνει M.

2. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως * μὲν † ἐξαντλοῦμεν, ἡ δὲ ‡ ἐπιῤῥεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ M. du S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem ; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 27. de Merced. Conduct. J. F. R.

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλῶμεν perperam Edit. Clerici.

‡ Ἐπιῤῥεῖ] Ἐπιῤῥεῖ erat in Edito, ἐπιῤῥεῖν inde fecerat M. du S. Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi, quia id voluiſſe Suidam ſuſpicor ; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

& Demoſth. 148. 1. ὁ τῶν δυοῖν ἰδόλοιν ἰδιώτου ἄν. M. du S.

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἔφυσα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ δ' ἐ αὐτὸς ἔφυσα ὁ μικρὸν ὕστερος πανὸν ; vel ita : ὡς ε. α. ἴ. ὁ μ. ὕστ. πανὸν. Illud enim ἔφυσα huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere ; nam ſic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens ὕστερος in ὕστερος vel ὑστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ὁ τῷ συρφετῷ πωλούμενος ὁ μικρὸν πανὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως μὲν ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιῤῥεῖ, conſule paroemiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδων duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. *Ald.* B2. & S. &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum ; id quod tamen vix mihi perſuadeo ; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σόγιρ. c. 7. M. du S.

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. du S. At cum ibi legatur ἀποξύσαν ἂν † κυρὶν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξύω & ἀποξόω utrovis modo dici. J. F. R.

Οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τὰ λάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολέσαι τὴν ἄλλην γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἐγὼ ταῦτα ὡς βέλτιστε, Λυκῖνε. τί ὂν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦτ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, χὴ δεινὸν ᾠήθην, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχη με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὀλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τὴν ὁδὸν, καὶ πέραινε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιον ὄντα αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ὐκ ἄλλο

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, praeinvidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

[a] Ἀποθάνοιο] Ita *J.* Fl. *H. P.* & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. *M. du S.*

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. *M. du S.*

25. Ὁ μὲν βίος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. *G. C.*

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν ἐὖ εἰδέναι. *Th. M.*

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιον ὄντα αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο εἰπούμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten/ dat ik noit anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκέτης εἰπούμι, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκὼν ἐρῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ὡς ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγῳ συμπαραχώρησας, ἀφέλωνται σε βίᾳ, ὃν ἀγόρευω] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferas a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripiat*, vindicet. *J. F.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἄλλο εἰπούμι] Opsopoeus *ut me quid interim dicam aliud.* Benedictus *me numquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris

πολε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κτ᾽ τ ποιητὴν αἰτιᾶσθαι c αὐτὸν, ἐς᾽ ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τ βίας, ἤδη ἀγόμενον. εἰδὲ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ᾽ ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον καὶ ἀλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι᾽ αὐτοῦ, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ᾽ ἔτι γε μεγίστου d ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τούτου; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξελαστικῆς ψυχοειδοῦς, καὶ νῆ ὀξέος, καὶ ἀκριβείας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τ περὶ τ τηλικούτων διακάσασαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐσκαμμένα εἴη. ἐπιδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι μὲν μέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ὅτι σοφίας ἀξίωμα, ἀλλὰ κτ᾽ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὰ e ποιοῦντα· οἱ δὲ νυκτὶ καὶ

e Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὖτος *Marcil.* M. in litura *r.* Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ P. d Ἑνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J.G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. *v.* *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μοι κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἐς᾽ ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F.G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὖτος corrigit *Th M.* Et marg. B2. *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet; cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. *F.G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. *F.G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F.G.*

Καὶ προθέμ. απ. . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H.V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μέλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopœus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J.G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. *F.G.*

καὶ σκότῳ διαζῆσαι, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπωμεν, καὶ τότ' ἤδη ἐξέστω σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῄς. Ὀκνῶ γὰρ τούτων ἑνὸς ἀνθρώπων βίῳ ἐξαρκέσειν ἂν ὡς ὅτι [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ὀπιδεῖν, καὶ ὀπιδόντα κρῖναι, καὶ κρίναντα αἱρεθῆναι καὶ ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μού τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πομπόλυγας γε πεπεδεκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς [f] γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γοῦν καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθὼν μεμαθήκει πειρώμενος, καὶ τοῦτο ἐργασόμεθά πού τε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάνυ

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, ſed ad ea quae dicuntur reſpiciant: tum demum licere poſt firmam electionem, philoſophari. HERM. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. Bz. & M. Ἑλομένῳ J. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δὲ discretim ſola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. Aldi. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμον P. Vulgatam ſervant ceteri, & Edd. f Γάρ μοι] Μοι γὰρ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. Bz. Διεκδῦναι J. male. Διεκδῦναι legendum adſcripſerat Faustinus Solanus, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῄς. Ὀκνῶ γὰρ τούτων, ἑνὸς ἀνθρώπων βίῳ ἐξαρκέσειν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. καὶ ἐπιδόντα, κρῖναι. καὶ κρίναντα, ἑλέσθαι. καὶ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat; perſpectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philoſophetur.* Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν· in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθὼν πεφύκει. *Etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. δήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον αἱρεῖσθαι, εἰ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἂν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, ſi Stoicorum optimum cognituras ſis, ſi non per omnes, per plurimos ſaltem iſtorum ire.* ſupra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμενα. c. 42.

illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud possit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi caussa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. LYC. Verum enim vero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. LYC. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino

τως ἔχω; ΛΥΚ. Ἄδηλον ἢ σοι ἀδύναλον δοκῶ ἅπανλας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν τῶν εὑρημένων.

ΕΡΜ. Πῶς οἵόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲ ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴ χεῖρα λαβὼν, ὀπτλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζονλες, ὁ μὲ, ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκονλα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πενλεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχελαι μέντοι καὶ τύχῃ τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ οὐ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύναλον, ἅπανλας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν; τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀνλας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῄς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύναλον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπανλες μὲν οἱ φιλοσοφοῦνλες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἔσλι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν δὴ καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσαι τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχεις.

95 τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν τῶν εὑρημένων.

ΕΡΜ. Πῶς οἵόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲ ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴ χεῖρα λαβὼν, ὀπτλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζονλες, ὁ μὲ, ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκονλα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πενλεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τύχῃ τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ οὐ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύναλον, ἅπανλας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν; τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀνλας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῄς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύναλον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπανλες μὲν οἱ φιλοσοφοῦνλες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἔσλι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν δὴ καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσαι τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχεις.

b Ὁ δὲ πάντα] Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd. *i* Ἢ γάρ] Ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J. Fl. H. B.*

δήσει ἐπὶ πάντας οὐ κύκλῳ ἰλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ὃν μὴ ἐπὶ πάντας ἴλθῃς. *J. F.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jensii* secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα inveniissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἰλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν[Restituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P: & L. pro γὰ. quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παράλυσιν illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἀλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æsop. alludere. *A. V.*

86. Οἰκεῖν πυρὶ διαδῦναι] Hoc *Opsopoeus* verterat: *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ δ' οἶσθα νιν, *Opsopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristoph.* Plut. 114. Et *Kusterum*, idem ex *Eurip.* adstruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πάντα] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33. Ἀλά-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. EPM. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ' ἂν ἅπασης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐτὸν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐπὰν ἄδηλον, ᾖ εἴ τι τούτων ἐστὶν, ὧν οἵτοι λέγουσιν.

EPM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τῆς φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, τὸ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἅπασης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἔτους ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. EPM. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ' ἂν ἅπασης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐτὸν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐπὰν ἄδηλον, ᾖ εἴ τι τούτων ἐστὶν, ὧν οἵτοι λέγουσιν.

haberi illam ab uno, qui eam ſciat, philoſophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides ſit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque ſi per unamquamque eamus philoſophiam, ne ſic quidem, inquam, omnino verum nos invenire poſſe. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, ſed ipſam rurſus rationem. Atque illa tibi forte reſpondeat, nondum hoc *omnino nos poſſe*, dum obſcurum maneat, ſitne aliquid eorum, quae iſti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philoſophabimur, ſed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philoſophia deſiſtere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non poſſe ut philoſophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Poſtulas enim, eum qui philoſophaturus ſit eligere primum philoſophiam optimam. Electio porro iſta ita demum accurata tibi videtur eſſe, ſi per omnem philoſophiam euntes, eam quae veriſſima eſt, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *ſectae* ſufficiat, modum omnem exceſſiſti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae ſola recte omittit perſon. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deeſt ἐξ in *S. J. Fl. H.* & M. Adeſt in *P.* & *Ba.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἴνα ᾖ εὑρ. τίς * ἂν εὑρήσει, βελτιωτάτη, ἀνθρώπῳ ὄν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; ἢ ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κατορθοῦν ἢ ἀδιάπτωτον. M.

a Ὧν] Lege ὧν. num autem illud ὧν error Codicis, an *Solami* ſit, neſcio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτην τινὰ βίον] Clar. *Jenſ.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberraſſe, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intelleXiſſe veram vim, quum ſignificet vitam *rudem*, *indoctam*, *impolitam*, *incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpoſitionem illam duorum ſubſtantivorum pluribus illuſtrat, ut τραπεζίτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τῇ φιλοσοφεῖν ΑΥΚ.] Expunge ΑΥΚ. quod quidem poſt verba hæc εἶτα ᾗ μὴ ſubſtituendum eſt hoc pacto: εἶτα ᾗ μὴ: ΑΥΚ. *J. Br.*

34. ΑΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota perſonæ ΑΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opſopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promptum non eſſe.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non eſſe promptum philoſophiæ incumbere*, & hujus naſuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non ſatis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non poſſe philoſophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut ſupra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ὃν δυοῖν δυάδων συντιθεμένων. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promptum non eſſe.* At non videtur intelleXiſſe verbum ξυμβαίνειν, quod ſæpe uſurpant Græci, cum ſignificare volunt, ex dictis aliquid conſequi, effici, vel colligi. Deſumtum ab Arith-

adeo poſt terminum vitae ſingulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipſum quoque dubitatione non usquequaque liberum eſſe pronuntias, qui dicas, obſcurum eſſe, inventane ſit olim a philoſophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num poſſis juratus dicere, eam inventam ab illis eſſe? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipſa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui ſe Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos eſſe dicant, eorum partim ſcire rationes ſingulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera iſta. LYC. Diſcernere igitur eos qui ſciunt, & dignoſcere ab his, qui cum neſciant, ſcire tamen ſe dicant, nonne operoſum valde eſſe tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, ſi optimum Stoicorum noſſe volueris, ſi non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ἐφήμερον [c] γίγνεσθαι τἀληθὲς ἑκάστου βίου. τελούντων δὲ, ἢ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνεπιδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθές, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδεν ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς ἢ αὐτὰ δεόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίνειν τοὺς εἰδότας, ἢ διαγιγνώσκειν, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὐ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸ ἄριστον εἰδέναι, εἰ μὴ ὅπι πάντας, ἀλλ' ὅν ὅπι τοὺς πλεί-

[c] Γίγνεσθαι] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* [d] Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Neſcio quare. [e] ΛΥΚ.] Deeſt in Edd. Adeſt in *J.* W. & P. [f] ΕΡΜ.] Deeſt in Edd. Adeſt in M. i. e. deſignatur ſolitis punctis. [g] ΛΥΚ.] Deeſt in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem ſequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὃν φῂς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερμιμφον] Vocis ὑπερμιμφον notionem eleganter declarat illud *Longini* ſ. 14. ubi ὑπερμιμφόν τι τῆς ἰδέου βίου ἐ χρόνου φέγξασθαι recte interpretatus eſt ex *Cicerone Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae noſtrae ſpatium circumſcriptum eſt.* *J. M. G.*

45. Τελούτων] Sic ſupra c. 46. Hic rurſus Edd. *J. A.* 1. *H. P. S.* quas conſului, τελούτων adverbii more, non τελούτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J. F R.*

48. Εἴτε ἐ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota perſonae, Εἴτε ἐ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th. M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoſcunt Luciani perſonam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὃ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum eſt, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac ſi ita edi curaſſem; licet priſtinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J. F.R.*

Ibid. Τί εὑρηται] Τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina perſonarum, videlicet: τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th. M.*

Τί εὑρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera viſa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. perſonas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem perſona interrogaret ac reſponderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae reſponderet Cod. M. ſolitis ſuis punctis deſignans *Hermotimi* perſonam, eamque ſequi lectionem decreviſſem, neceſſario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etſi Codex ibi non addiceret; nam ſi hanc omiſiſſem, nova confuſio orta foret. *J. F R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἐρω. agnoſcit M. quem ſuis punctis, pro more deſignat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; ſententiae tamen id neceſſario poſtulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστης αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τοιούτων δύναμιν προσαμένον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ καὶ χρόνου, [a] ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πίστις καὶ βεβαία ἐλπὶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κἂν τοὺς ἀργυρογνώμονας ἀργυρογνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ σοφιζόμενα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτῃ τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην προσάμενος, [c] ἧκεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε τὸν ῥοῦν ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προσειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ προβάτια. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπὶ τραπέζῃ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ ποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς ταῖν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

&

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam fervant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in J. Fl. H. P. &c. c Ἧκις] Ἄγεις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλῷ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ἐπὶ τραπέζῃ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τ τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ ἀφ' τὴν ἰσορροπίαν Ϲ τὸ ἀπαρέγκλιτον τ τραπέζης ἐπὶ χώρας μόνον, καὶ τ ἐπιφανείας ἁπασηνοῦ * τῷ δακτύλῳ ἀχθησομένῳ, αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥοπῆς φύσεως † ὑπάρχον Ϲ ἀτρεμοῦν μὴ ‡ πεφυκός. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, ὃ jubet legere *Solanus*. frustra, ut attente perlegenti dignanti patebit. J. F. R.

† Τ ὑπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχων, quod in *Clev.* Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur σεφυκότι. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter est repetitum; nam qui paullo supra, a verbis καὶ ἀργυρογνώσκειν incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per ὅτι, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. Dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ πε, ἠδὲ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἧκις] Retinui vulgatam, etsi ἄγοις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω ita ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, ſtultius.

κρά τις αὖρα ἀφαυσήσασα, ἀφαλεύσῃ θαυτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, ἢ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκρίσεως, τέχνῃ τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, ταύτῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖ, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, ἢ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, ἢ κρίνας, φιλοσοφήσεις, ἢ τὸ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κεκτήσῃ, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλοῦ γε ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, ἢ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν γάνης τις τοιοῦτος, ἀγωγικός τε, καὶ ἀκριβικὸς ποιήσων ἡμᾶς, ἢ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικός, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, ἢ ἀπράγμονα, ἢ ἀ πολλῆς ἀφθονίας δεόμενα. ἢ ἔγωγε ἤδη χάριν [g] οἶδά σοι, ὁ ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, ἢ ἐπὶ τὴν ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, ἢ τὸν [h] παροιμιαζόμενον, πολ-

[g] Οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἰδά Ald. H. Fr. J. [h] Παροιμιαζ.] Προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

absolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅτε Ἀλεξανδρον — ἐπάγοιτο ὁκότε ἐδέξαντο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοιτο Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφυγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιτο δὲ κώμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐτυχεῖν παρεῖσα ὑφρυομένην. J. F. R.

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν] *Eraſm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲ οὖσον προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἰσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ξυμπαχεῖρίζω ἐχρήσατο. καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θριαμβέων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ ἐκχεομένῳ ὕδατι, ἃ ἀφ' ἑστιάσεως ἢ τοῦ ἀπαρίγκλιτος τῆ τραπέζῃ ἐπὶ χώρας μένον, ἢ τῷ ἐπιφανείᾳ ἐπανεκκλᾶν τῷ δακτύλῳ ἐχιστηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἔτι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, ἢ ἀτρεμοῦν μὴ πεφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua ſuper menſam injecta vel effuſa.* J. Br.

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπιοχνέμενόν τινα εἰδέναι τε ἐπιδείξειν, ἢ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν ἥτις κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑρήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή. ἢ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν ὀρθὰ κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἐπείνει, ἢ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, ζῆναί πού τε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἐπιδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἱόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται [b] αὐτῶν, διὰ ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συναπτουσαι, ὑδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἐπιδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἐπιδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ εἰς

bio, poſt multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, quî judicare poſſit, an vera ille dicat? Et hujus ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus dijudicare eum, qui judicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat, & ut ſit infinitum, cum ſtare nusquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſima manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *B2. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & ſic *Vorſt.* voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorſt.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deeſt in Edd.

24. Εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐστι καὶ νῦν αὐτοῦ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τοι? *F. G.*
Γὰρ λυπηρ.] Inter haſce duas voces inſerebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus oſtendit Lexicographis non ſatis perſpectam. Vid. *Suid. M. du S.*

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. *F. G.*

35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*

37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoſcit. *M. du S.* At *Oporoei* verſio exprimebat illud *tamen*. *J. F. R.*

43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae ſuae opinionis eſſet, exclamat, Οἷά μοι εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακᾶς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis ſordes; cui ſimilem labem addas licet ex Aſtrolog. c. 23. εἰργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi ſcriptoribus talia ſunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum eſt in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσασθ' ſcribitur pro εἰργάσασθε. *J. F.*
Εἰργάσω] Cl. *Jenſii* emendationem auctoritate ſua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*
Ibid. Ἀνθρακᾶς μοι τὸν θησαυρὸν] *Eraſmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causſam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascaris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θέοντες, ὅπῃ τ' αὐτὴν ἀρχὴν, ἢ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ' θησαυρὸν ἀπέφηνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, ἢ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι ἃ μόνος ἔξω μένεις τ' ἐλπιζόντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ Φιλοσοφοῦντες. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, ἢ αἰτιῷτο τ' τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ' οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ' θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ' Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ' λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, ἢ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, ἢ κτ' τ' ἀνθρώπου φύσιν. ἢ δή γε, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ ἢ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ γ' ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, ἢ τ' ὕπνον ἐῤᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

e Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἔργασω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. εἰργάσω exhibens. f Ἢ τίς] Εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceteri.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἀνθρακας . . .] Infra rursus Ζεύξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causſa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξί, v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides:* Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰχ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ καὶ οἱ † [a] κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μέλαξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀνθιλέγουσα, κἂν πλήνους θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαίου τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦ, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸν οἰκίκιον, ἐκ πολλοῦ πεφιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ σοῦ ἐρωμένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι † ῥῖνα σοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur? quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑψηφεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ὑπ' αἰσχύνης ἀφ' αὐτοῦ βίᾳ, ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· ἀναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε ἀφελήσει εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπετόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

[a] Κενὴν μακαρίαν] Κενὴν ℰ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειράττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ εἰς τρυφὴν ℰ εὐπτηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ ℰ μακαρία κέκληται ὅσον ἐπὶ τοῦ ὕπνου τὴν ἀπόλαυσιν ὑποδείκνυσιν, κενὴ δὲ ὅτι † μηδὲν ἐς ὃς ἔχει ℰ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου ‡ καὶ τὴν § εὐημερίαν ἀφίσταται. τοιοῦτο ℰ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὀνομάζοντος, ὡς κατ' οὐδὲν τῶν ὑπὸ εὐτυχίας διαφερούσας. *V.*

* Τὰ] Deerat in V. inserui ex M *M. du S.*
† Μηδὲν ἐς ὃς] Μηδ' ἕως M. Non agnoscit *Bourd.* *M. du S.*
‡ Καὶ] Κατὰ erat in Edito, sed mutavit *M. du S.*
§ Εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *M. du S.*

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Parisi. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειράττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν ℰ εὐπτηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἐς ὃς ἔχει τὸ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. *J. B.*

80. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae* conſequentia *& cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάτ̣ʃωσιν, ὅτε γενόμενα πώποτε, ὅτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλῶνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δή μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, πρὸς εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τῷ αὐτῷ σοι εἰδώλῳ ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὰ λεγόμενα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπειδὴ ὑπεπείσθητε τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωράτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς ὁ ῥυὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ τὰ ἀγαπωμένῳ, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ὑποστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, [c] ἐξήταζεν εἰ ἀληθῆς ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τὸ πρωοδεύκοσιν ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῶν ἡγούμενον, δέον ὅπῃ τῆς εἰσόδου, καὶ τὴν ἀρχὴν [e] εὐθὺς σκέψασθαι εἶπερ [f] εἰσιλητέον.

[b] Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. [c] Ἐξήταζεν] Ita bene J. Fl. H. P. & W. Ἐξεταζεν male S. [d] Αὐτὸν] Sic J. H. P. P. & M. Deeſt in Fl. [e] Εὐθὺς] Αὐτὴν marg. AIW. [f] Εἰσιλητέον] Ita Fl. J. P. S. &c.

17. Λαβὴν] Ἁφορμὴν, μίμησιν, ἐπαφήν. V.

80. Ὡς ἀπὸ τοῦ ἑρμοτίμου] *Ut ab eo qui hoc pereunctatur.* J. Br.

91. Παραπίμπλω] Conf. infra Διπ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἑταιρ. Διάλ. c. 1. M. du S.

92. Τὰ κοινὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. J. Br.

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernùm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimæram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. G. C.

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν ἐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. Th. M. *Ibid.* Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet εἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe κὴ. M. du S.

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: *si ἀληθὴς* emenda *si ἀληθὴς ἐστι.* Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. J. F. B.

30. Πα-

Ὁ δέ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον προθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγουσί γάς τινα τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγουσιν αὐτῷ, ἀκόλουθα μὲν τῇ δεχῇ, πρὸς ἣν ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ὑπείνα δῶς, ὑπορρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ ὑπόπτησε, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ δεχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas; si conſideres & conferas ejusmodi quiddam ſimile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuiſſe quondam tricipitem & ſex manibus hominem, ſi primum iſta facile recipias, non explorato, fierine poſſit? Sed fide illi habita; ille ſtatim conſequenter ſubjungat caetera: eundem hominem ſex habuiſſe oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emiſiſſe, & oribus tribus ſumſiſſe cibum, & triginta habuiſſe digitos, non decem, ut quisque noſtrum, in ambabus manibus: ac ſi bellica opera opus eſſet, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut ſcutum habuiſſe; trium vero reliquarum unam dejeciſſe ſecurim, alteram emiſiſſe lanceam, tertiam uſam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo ſtatim videndum erat, poſſet ne recipi? & an concedendum ſit, rem ita habere. Ubi vero ſemel illa dederis, adfluunt quaſi reliqua, nec usquam ſubſiſtent, ipſumque illud negare fidem non jam facile, cum conſequentia ſint & conceſſis principiis ſimilia: quod quidem vobis accidit.

[a] Ταῖς] Ex W. Abeſt ab Edd.

30. Πρὸς τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Perſicam*. An credimus utique Lucianum voluiſſe ea voce id exprimere? Et cur non peltæ addunt interpretes gentem, cui illa in uſu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντας] Iſta verba οὐκ ἐνοῦντες ἂν μὴ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδός ἐστιν, peſſime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falſum etiam ſit, quod priori eſt conſentaneum*, cum haec ſit ſententia: *non conſiderantes ſicubi quid ſe invicem conſequatur*, (vel *ſibi congruat*,) *quamvis falſum ſit*. ut ſi quis credat bis quinque eſſe ſeptem, *credat etiam* quater quinque eſſe quatuordecim, paullo poſt ὄντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, non eſt, ut Latinus, *datis uniuscujusque ſectae principiis*, ſed *admittentes*, *concedentes principia uniuscujusque ſectae*. ſtatim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀλλὰ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁμωμοκότων, *cumque a falſo principio exordiatur; vera tamen ad falſam demonſtrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne ſi diculis extorqueas, quae ſic interpretanda: *& poſtulat pro demonſtratione vera dicere, ex falſo principio progrediens*. hoc eſt pro demonſtratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, ſeu hoc ipſum verum dicere, quod jactat, vult pro demonſtratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, ſit falſum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μή] Forſan εἰπεῖν. Certe ſenſus eſt, *numquid antecedentibus ſatis conſonum, falſum tamen ſit.* In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅμοιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὑτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδος] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elſnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etſi mundus te non cognoſcat, ego tamen te cognoſco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἐπείλε ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τινὶ, καὶ μὴ ὄντων, καλλιλιπόντες, ubi καὶ μὴ ὄντων quoque ſignif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Cl. *Goſner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemiſſis ſatis adparet. *J. F. R.*

55. Λέ-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen nè conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατ' αὐτὸ εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ τι γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὅτι σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις ἑπτά ἐστι τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅτι σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτοῖς τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ ὄσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἴ τι γένοιτ'] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *c* Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *F. H. B2.* Αὐτῶν P. *S. A.* *d* Λέγοι] Sic M. Λέγοι Edd. *e* Ὅτου] Ita ſola *F.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι ὥσθ' ὑμνῶδίαν, in *Dial. Achillis* & *Antilochi* dixit, φάμι δὲ πάμπολλα ἐν τοιούτοις τῶν πραγμάτων. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγοι. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *F.* eſt. Reliquae ὅτι, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *F. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πται. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἰππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *F. F.*

[a] ἰδιῶν τἀληθὲς, ἢ καταγνῶναι τὴν ἐξαπάτην αἰσῖλων ἑκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὅμως αἰσχύνην ἀναῤῥῖψαι, αἰδούμενοι εἰ δόξουσι τηλικοῦτοι αὐτοὶ ὄντες ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες ὑπ' ἀνοίας συνῆσαν, ὃς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι τῶν ὁμοιοπαθεῖν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν εἰκότως εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὁμοίοις τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ εὐτύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων [c] πειρωμένους. εἰσὶ δ' ἔν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, φιλαλήθη τε κἀλεί-

verum viderint, fuosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque maneant in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum vo-

[a] Ἰδιῶν] Ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priſcae Edd. [b] Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχωσιν Fl. M. & *Coll.* [c] Πειρωμένους] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *Al.* πειρωμένοις habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jenſ.* in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc *Luciani* locum oppoſuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jnc. Elſn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. *J. F. K.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuiſſe τῶν μυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obſideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat *Soulius* ſive, ſi mavis, *Salanus.* At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. *Juntina*, in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Clar. *Hemſterh.* Etſi forſan, ſi poſſedidiſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδιῶται] Angl. ἰδιῶται. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. aG.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Bibliath. Coiſlin.* p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἀπὸ τῶν Ἀττικιστοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἰδιτεύεται. Παροιμία. Ὅτι οἱ τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐπικρατοῦντες τριάκοντα ἄνδρας ἔστησαν ἐπ' αὐτοῖς, ἃ τινες τῶν παλαιτέρων μὴ ταῦτα κατὰ τοῦτο λεγουσι. καταλυθέντων δὲ τῶν τυράννων, καὶ γνωρίσαντες μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρξαντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ἀφ' ὧν τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi,

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

τοιοῦτον, ἢ χρηστὸν, ἢ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ἐ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ εἰδὼς ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτουσι ὑπὸ δειλίας, ἢ αἰσχύνης, ἢ τοῦ προλιμᾶσθαι βούλεσθαι.

Καίτοι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, ἄπαντα μὲν ἐᾶν Ἴφλιν, ἐάσωμεν, αὐτῆ καλαβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντα. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκὴν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἃ ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, οὐ ἄμεινον εἰδέναι, εἴ τινι ὀρτετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ· ἢ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *e* Ἢ εἰδὼς] Οἱ εἰδὼς W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* *f* Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἐδόντες Edd. *g* Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H.* P. Ἡλίκα Gr. *h* Πάντα] Πάντας W. male. *i* Εἰδέναι] Sic Edd. Εἰδείης W. *k* Καὶ] Ἐς W. *k* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὰ Ἀθηναίων ἐξεργυόμενοι λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. ἃ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μὴ τούτων καλῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων ἓν τῶν τυράννων, τὸ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μοησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆναι ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέτασα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J. C.* Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμυσία. *F. G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Κατάπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν δὴ ὑποσχέσις] Τὰς μὲν δὴ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ περιῇ λιθοξόος γενόμενος, *quanta bona conſequeris, ſi ſcuadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J. G. G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. Θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄθλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς εὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Qua haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἄχρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς κλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονητῇ, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸ κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα ὃς τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ τὸ μικρότατον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο μὴ, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εἶγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι μὴ ψεύδη ἐκών. εἰς τί οὖν σκοπῶν φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ ἅμα τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀποχρῇ κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος· ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω τοῦ θύρα ἐστὶ, καὶ ὁ τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε πόρρω τῆς θύρας ἔξω ἐστὼς, καὶ ὁ παρ' αὐτήν. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ὑ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim proficeris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P. Fr. B2.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τοῦ ἰδοῦ ἐστι] Ἔξω τοῦ ἰδοῦ ἑστῶς Edd. Sed ἐστι Codd. M. & L.

33. Διαλλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera υ, vel ω. *M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' effingias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidiâ*, *qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque cusat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν κατὰ πάντα πλειοτιτήσῃ τὰ ἄκρα. *M. du S.*

31. Ἔξω τοῦ ἰδοῦ ἐστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gosseri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ἰδοῦ ἑστῶς, enclitice. Aliae ἑστὼς cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦ ἰδοῦ] Τῷ ἰδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* eum dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τοῦ ἰδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox ἴδος, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα οὖν ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἀλαζονείαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλλιεῖν ἔοικε, &c. Adde *Ast.* *pœnit.* c. 5. *Oix.* c. 18. & *Dempsest.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. καὶ ὃ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἐγγύς, ἐκτὸς εἶναι τοῦ Κανώβου. | Quod & *Suidas* affert in v. Κανῶβ. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Jo. hannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τῷ ἀπιάσεσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷον ἐστέρησαι. εἶτα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καὶ τρύχων σεαυτόν· καὶ οὐδεδέδρακέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ κάματῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθικότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῂς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τελάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦν ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνον οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι πολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ καταλάβῃς, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῆς πόνου τοσούτου. ἔπειτα ἐν πόσῳ ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξω ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν [e] τῇ σορῷ ἔχων· εἰ

[a] Πλησίον] Πλέον P. sola male. [d] Ἢ] Εἰ B2. Nil mutat J. H. Fl. P. M. [e] Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. F. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδιον ἐν τῇ σορῷμιᾷ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔσω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἐμοῦ. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. B2. ει', nihilo melius M. ὃ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες οὐ καταλαβόν] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bas.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαμβάνειν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλαμβάνουσιν. Et *Artemid.* L. I. p. 295. ὁδὶ δρασύλλου διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκει, etiam interpretatur, μετ' ὀρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν διώξειν αὐτὸς πεισόμενος. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. K.*

48. Ἀλλὰ ἐὰν καταλάβῃς] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλάβοι legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχε satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. K.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apo-*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶναι· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

Ἀλλὰ μὴν, εἰδὼ ἐκεῖνό σου καλοῦσι καὶ ὑμᾶς, ὡς ἡ μὲ δεῖ, οὐ ἔργος δήπου ἐστὶν, οἷον τὸ τὰ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥηματία δύσκολα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ διαπορίας, καὶ τὸ πολιτικὸν καὶ βίου διαιρέσεις· καὶ ὃς ἂν κρατῇ σοφὸς αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τοῦτον θαυμάζεις, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας εἰς διαπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παναργῆ-

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

a Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. b Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Chorontis habere.* sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῶ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Δυκ. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διαιρέσεις] Conf. infra Συγγρ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἀφιξία] Angl. & Mf. ἄφυξία. *J. B.*

Ἀφιξία] Lege ἄφυξία. *F. G.*

Ἄφυκτον] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφατον. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ τροχάουσαν ἄλοιν εἰλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Aratеis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & Ovidium Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκὸν, qui λιὸ τῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχίας] Vid. supra Ἀσωτ. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχίας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχίας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχίας praestaret? quia *infusum in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius alium de effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀναβαίνοντα, ubi πρὸς & κατὰ ad & *ab* tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertis* & *advertis* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λαλεῖτε ὑπὲρ τῶν ἀδίκων. *Arrian.* de Exped.

tendum; & ad incitas quomodo redigi aliquis poſſit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus eſt, circa corticem negotioſi eſtis, foliis vos invicem veſtris in congreſſibus perfundentes. Aut ſunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad veſperam? HERM. Non, ſed haec ipſa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias ſerpentis tractu ipſo ac volumine corporis neglecto? aut potius ſimile quid illi facere, ſi quis aquam in mortarium infuſam ferreo piſtillo contundat, neceſſarium quid, & quod ad rem faciat, a ſe putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, ſi tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus ſimilis eſſe magiſtri tui, aeque iracundum, & ad incitas quomodo redigi aliquis poſſit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus eſt, circa corticem negotioſi eſtis, foliis vos invicem veſtris in congreſſibus perfundentes. Aut ſunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad veſperam? HERM. Non, ſed haec ipſa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias ſerpentis tractu ipſo ac volumine corporis neglecto? aut potius ſimile quid illi facere, ſi quis aquam in mortarium infuſam ferreo piſtillo contundat, neceſſarium quid, & quod ad rem faciat, a ſe putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, ſi tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus ſimilis eſſe magiſtri tui, aeque iracundum, ὀργίλου, ὥστε

---

c Ἀφυκλα] Ἀφικλα Edd. omnes male. Ἀφυκλα recte M. mſ. B. & *Angl.* d Πτίττου — πτίττων] Ex *Schol.* Πλήττου & πλήττων. Edd. omnes. Πτίττου & πτίττων M. unde veſtigia verae lect. tamen adparent.

81. Τὸ σῶμα] Ἢ γοῦν τὸ ὄγκωμα. *V.*
Ibid. Ἀμελήσαντας τῦ ὀλκοῦ] Ἀμελήσαντες τῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν τῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκὸς καὶ τὸ σῶμα τῦ ὄφεως, ἀπὸ τῦ ἕλκω λέγεται * ὀλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴσχυ, ἢ γοῦν ἡ † κοινὸς συμμὶν ὥσπερ ποῦς ἐ τὸ μέρος τῦ σώματος ἐ τὸ ἀπὸ τούτου ἴσχυ. *V.*

82. Πρὸς τοὺς ἄμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τῦ πτίσσων, ¶ ὃ περὶ τ ἄχνης λέγεται εἶναι πτισάνη τὸ ὕδωμα ** τ ἄχνης. *V.*

85. Πρὸς Δία] Πρὸς Δία πρὸ Ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσως κράτης φησί. ὥσε προύργου τὶ γίνηται, ἀντὶ τῦ ‡ πλέον. *V.*

---

* Ὀλκὸς] Ἀλκὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*
† Κοινὸς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*
‡ Πλέον] Sequebatur ἀναπαμένον, quod merito delevit Iidem, quia ex paullo poſt ſequenti Scholio huc irrepſerat, neque adgnoſcete C. adnotat *M. du S.*
§ Τῦ] Inſerui articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*
¶ Ὁ περὶ τῆς ἀχνης] Exc. G. & V. ἴσως ἐπὶ τῦ ἄτου (leg. ἄρτου) *M. du S.*
** Τῆς ἀχνης] Exc. G. & V. τῦ ἄτου (leg. ἄρτου) Cum a lectura codicis V. tantopere receſſerit Cl. *Clericus* ſaltem monere debuerat, & unde haec deſumſerit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψων ἐ πόλεμον. Ubi εἰς & ἀπὸ quoque ſunt oppoſita; ſed pro ἀποστρέφων etiam ἐκστρέφων dici poſſet, exiguo quidem diſcrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς ὄχλον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττου — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & ſupra πτίττου. Quod Emendationem Doctiſſimi *Kuſteri* apud *Suidam* in ὦ λάπλης &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. a. Impreſſi omnes πλήττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλου] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori ſuo ſimilis eſſe, ὥστε μὲ ὀργίλου, ὥστε δὲ μικρολόγου, ὥστε δὲ φιλόσοφου ὄν, καὶ φιλήδου καὶ Δί', εἰ ἐ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; LYK. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσασθαι, καὶ ἐς ἀφυκλα ἐμβαλεῖν· καὶ τ καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (ὅτου δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τ φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καλαχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἔωθεν ἐς ἑσπέραν; EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. LYK. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, † σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ γε ὄφεως τὸ σύραγμα, ἀμελήσαντας γε ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρου σιδηροῦ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρᾶγμα οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐπαῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔγωγε τοῦ λόγου τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, ὥστε μὴ ὀργίλου, ὥστε

οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος εἶναι, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. EPM. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι πρώην ἤκουσα ὑπέρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ὅτι σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτοῦντος γὰρ τοῦ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τὸ ὀφλήμα, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελοιπέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo 1 diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe 5 conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

[a] Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. [b] Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; *Graev.* [c] Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. [d] Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα *J.* & L. [e] Καὶ] Omiſſum in *J.* habent Fl. *H. P. B2.* & M. In *Junctina* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ὡς. [f] Ὑμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: *si ei μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: *si ei μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam EPM. ante τί & ΛΥΚ. poſt σιγᾷς deloverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo σιγᾷς legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud τί σιγᾷς noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τίσι γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vis igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt τίσι γε aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. Ἕνη καὶ νέα] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugisset, nisi talento redemissem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore anno

μέγις· ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια τῶν σῶν τριάκοντα μνῶν, μηδέπω ἐκτετίκαμεν ἀφορον· καίτοι σὺ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμεῖς, συνέσηκά σοι τὸν νεανίσκον, ὃν οὐδὲν ἀμείνων γενόμενον ἀφῆκε σὲ, ὃς τὸμῶν γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐράπισεν, ὅτι αὐτῶν ἐλάβετο ὑπὸ κόλπων ἐκκομίζοντα τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἰ-

g Σωαρπάσας] Nihil hic variationis notat *Sonlius*. Sed cum P. haberet σωαρπάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγεν sola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδων vitiose omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AIW.* sic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμέλημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μέτρον οἰνηρὸν. γυναῖς ὑπὸ Σολέων. κεραμίων ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

Σολίων] Exc. G. σολίων. Non adgnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& desinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἀγροικῶν adparet, & ex aliis quos adduxit *Jens.* Vid. supra, ad c. 67. Adde, si lubet, Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. est enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea sum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἴφυγον] Scribo ἴφυγον. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam scribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγεν] W. Cod. & plerique impressi ἴφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendisset* *J. Br.*

11. Τὸν κάδων] *Cadum, ut symbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδων scribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum est in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπων ἐκκομίζοντα τὸν κάδων. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est *vini cadum in sinu efferentis*. quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. vide superius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὁρᾷ οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὁ Ἑρμότιμος, ὡς πρισβυτικὴν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi responsum, quam sene dignum philosophus ille reddiderit.* Atqui πρισβυτικὴν responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιαῦτα λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀκίνδυνον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδὲν μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ἓν φαῦλον ἤδη ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum est in omnibus impressis, si a Fl. & *J.* abeas, κάδων hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipse M. ἴσχοι B2. & P. ἴσχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obsequerer *Salmuriensi* soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἴφυγε pro ἴφυγον. Sed eo ipso quod M. non ἴσχῃ, sed ἴσχοι habet, adparet eum ἴσχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἴσχῃ securus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐ-
τὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον,
ἢ σφᾶς ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν
πρὸς ἡμᾶς ἐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον
διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον,
καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀποκρί-
νηται ὁ πατὴρ ἐκ οἷδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν
ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ νύκτα εἶναι. σφόδρα δὲ
καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ'
ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶ-
μεν ὅτι τούτοις καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιθυσάμε-
νος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τι-
νὰς, καὶ ἀγέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντα-
σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών.
ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ
ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων περοίτη-
κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι
καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τὸ γε μειρακιῶδες ἐρομένης
αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς,
ἀλλ' ἦν τὸ λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκρι-
βῶς, ἐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μό-
νον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράπο-
δα καὶ καθάρματα νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hisce potius illum a te juvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset pater nescio quid? aut, necesse esse si dies sit, non esse noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone nescio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo esse Deum, sed ire per omnia, ut oligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod respon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte J. P. &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene B2. Fl. H. P. & M. Ἀποκρίναι male J. c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata stant J. H. P. & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὀλίθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ Κροκόδειλος] Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. J. Br.

Ὁ Κροκόδειλος] Studio expressi *Brodeanum* ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. J. F. R.

Ibid. Κροκόδειλος] Vid. supra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. M. du S.

33. Κέρατα] Vid. iterum supra *Dial. mort.* I. M. du S. Immo & saepe alibi de hoc Syllogismi fraudulenti cognominatione dictum est, ut in *Vit. auct.* &c. J. F. R.

35. Ἐπιθυσάμενος τὰ ὦτα] *Ne quid audiat, quod eum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellet.* J. Br.

43. Λαμῆ] Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea esset, fors rursus λαμῆ quaesivit; sed Indicativus sese recte habet. Vid. nos supr. ad c. 61. J. F. R.

45. Μόνον βασιλέα] Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. J. Br.

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* J. Br.

54. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς] Perperam reddunt, *philosophia, & praeter hanc verecundia*; sensus enim est: *philosophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. In *Abdicato* . . Κόνεις πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagine*. . . . *Pseudomanti*. . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἥδιστον. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. *de Saltatione* . . . Οἷον μὰ τὴν Διόμηδον ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεκίρησεν. H. V.

Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obsopoeus melius reddiderat: *philosophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Gesnerus* jam dedit, etiam non vita *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus mss.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequun.ur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, πρὸς τοσαύτην. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μαχρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξειργάσασθαι, ἢ νή, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παραπολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ μὴ [a] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδήμονος φιλοσοφίας, ἐπεὶ καὶ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ἔν γε φαύλοις ἤδη ποιήσουσι σχεῖν μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ εἴ τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλα-

λή-

[a] Ὧν] Ὃν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ καλάζοντι τοὺς παραφόρους. *V.*

notti. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐκ δὲ ὧν ἀλήκεισαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀπεχθῶς πρὸς τὸ Περσικὸν ἀλήκειμαι. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδὼς quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κεῖσθαί μοι πρὸς ὑμᾶς τὸν ἐπὶ τοῖς καλαμιτάτοις ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν τι ἧττον ὑμῶν ἐμοῦ δυσφορῶν. *Communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐνεμάμην. *Hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀπιτέον] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιστέον & ἀπιστητέον, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Fenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lectt. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐς ἀφνειοῦ πατρὸς. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maiſtaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

67. Ἀποκλῆσαι] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9. & 19. Item Τόξ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδότων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam οἱ Στωϊκοὶ καὶ ὁ δι' αὐτοῦ λόγος Χρύσιππος ἐπαναγινώσκειν. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα· εἰ δὲ ἢ τὸ μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐδὲ παιδαγωγὸν με ἐπεστήσατε αὐτῷ.

de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιώμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περιστελλόμενοι; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθικέλο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγος τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων. νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοί ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μύθου ἐκεῖνο πάνυ σωστὸν, οἶμαι, ὃν

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὶ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b Μου] Ms W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin* καθῆκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laërtium* in Zenone Cittico. *AE. M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deplorarèt jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſediſſe, ut numerarent undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον τῷ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγὼ. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθιζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſediſſe, ut numerarent fluctus.* Κυματωγὴ eſt ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματωγὴ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηρα δὲ ἦσαν πάντα ἐκ ὀξείας ὑπορρηγνύμενα τοῦ κλύσματος, καὶ φοβερώτατόν ποιεῖ τὸν κυματωγὸν, καὶ τὸ ἦχον μέγαν. *Erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Mſ. Luciani κυματογή. *Euſtath.* ad Odyſſ. ι. ἐπωχαὶ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιούς ἐκ πλατείᾶς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι στάσιν ἔχοντες. ὅθεν ἐκ ἰσὴ τοιαύτη, πνοὴ ἄγουσα μὴ δυναμένη δηλαδὴ προῖναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. *J. G. G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μόνον ἐς βά-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν [d] κυμαλωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλείσης δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τέρδους ὠδύσατο εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ σε παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἑστεῦθεν ἐξαριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπείπερ ἔοικε δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἰδίᾳ ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, γήρᾳ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος [e] μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ σοῦ παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἅπας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος. [f] ἢ Ἀριστοτέλης [g] ἥρησο, τοῦτ

[d] Κυμαλωγὴν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *Al. W.* Κυματῶδη male Edd. omnes. [e] Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. [f] Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. [g] Ἥρησο] Edd. ἥρησο. *B2.* ἥρησο cum puncto subscripto.

96. Κερδῶ] Ἀλώπεκα. *V.*

9. Ἐπανηρημένον] Προηρημένον, Φιλοῦλα. *V.*

βάλος, ἀγαθὲ, ἀλλ' ὅσων ἐκ βουκόλων ἱστορίας ἐλόγου πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κεκυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδῆ. *Polyaen.* ὥσπερ τὴν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. neo dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dedisse*re, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; Σὺ. Οὐδ' ἂν δύης γέ μοι τὸ Πλοῦτον αὖτον. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. Φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἥρησο]. Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τοῦτ' ἄκρων ἀκριβῶν ἱρίμων καλαγνούς. sed quid est ἥρησο? legendum omnino ἥρησαι. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη ἀγωγὴ est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα & ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἥρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἥρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi, etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *B2.*

ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνώς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς ἣν σοὶ ἀποκεκλῆσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, εὖδεν ἐξαίφνης πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μελαβαλοίμην ἐς αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γὰρ οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, οὔτε βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεχολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μελαμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἑλλέβορον πιεῖν ἅμα τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐννοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ἴσως μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] παραφερόμενον ὑπὸ δολερῶν τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος, καὶ ὀπιδιθόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

relis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetuliſſes, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecunque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, supervenientis

a Ἐννοήσαιμι] Νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Παφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *AIW.*

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo activo valet, veluti τεθέαμαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* l. 13. 15. ἐδεδυλώντο activo ponit. Miror itaque Cl. *Graevium rogare* quid sit ἤρετο? *J.F.R.*

20. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην] Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic *Ælian.* V. H. XI. 3. κεκολασμένην τροφὴν ἀφιέναι. *L. Bos.*

Ibid. Δίαιταν] Vid. supr. *Nigrin.* c. 7. ex divisione *Soulii*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J.F.R.*

26. Ἑλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Persii* S.V. *Th.M.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) *F.G.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, veræ Historiæ Lib. 2. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE.M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium oblivisceret.* *J.Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἱστ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ἐδὼς ὀπίσω πάλιν τὸν in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γοῦν φασι, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱστ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ΦΑΦΕΡ— legebatur. In reliquis ΦΕΡΟΜ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum φερόμ. quia *agitatum*, *circumferentem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, *non utens libero ratiocinio*, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J.F.R.*

34. Θεὸς ὢν μαχαίρας] Miror *Brodeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Ernst.* in Proverb. *J.F.R.*

35. Ἐκρύ-

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita aversabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ὅπερ ἀπὸ τῆ τραγῳδῶν τῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· [c] δοκῶ δέ μοι καὶ ἀλόγως ἂν ἀναξυράσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ἡ σωτήρια τήμερον [d] ἄγων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ἔτως ἐκτραπήσομαι, καὶ φεύξομαι, ὥσπερ τὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

1. [e] Ἡροδότυ εἴθε μὲν καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἐπεὶ πάντα φημὶ, ὅσα φρονῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῆ [e] Ἰωνίᾳ, καὶ φροφυὲς, ἢ τὸ γνώμης

c Δοκῶ] Δοκῶ *Y.* sola male. d Ἄξων] Ἄξιον Fl. & M. Ἄξων ceteras & Cod. P. e Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς] Ἐπὶ τῶν ἀδοξούντων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμα ὡς συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα ἐ ἐλεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δοξάσας, ὡς ἀνάξια πεποιθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας ἐ ἀφορμήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν· ‡ ὅτι ἐπ' αὐτῆς τῆ σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους δεῦ τινος μηχανῆς ἢν ἔοικεν μὴ πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενος ἐδείκνυτο τὸ τῆ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τῆ κατὰ ¶ φολὸν τῆ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειῶσαι ὁ τῦτο τῶ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγων κίττων τὺς ἑαυτοῦ ἐφεύρισκετο λόγους. *V.*

* Γὰρ] Aberat in Ed. Inseruit *M. du S.*

† Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾶν C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *M. du S.*

‡ Ὅτι ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτὸν Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*

§ Ὁ φοβούμενος] Mire sane haec corrupta. Ego malim ὁ φαβ. Et Κατασχὼν. *M. du S.*

¶ Φολὸν] Σκολὸν, *forte.* C.

Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus.* Nam pro ὑπέδειξεν in Ed. *Clar.* legebatur ἐξεύρεν, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδείξεσι. Pro κίττων, αἰττιάζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V tamen legeretur κιττῶν. Pro φιλοσοφεῖτο denique, σοφιζόμενος. Merito igitur hunc secutus sum. *J. F. R.*

35. Ἐμφύσωσ] Vid. supr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθερος] Conf. infr. Ἐρωτ. c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Est λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τῦ οἴκου. Ἐκ ἐπιτίας ἢ βαλανείου. Ἐκ περὶ τῦ δι' ὕδατος. *Th. M.*

8. Μάλιστα γὰρ ἐυχῆς] Confer supra *Mod.* c. 12. *M. du S.*

9. Ἁρμονίαν] i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat *Dionysius Halic.* περὶ συνθέσ. f. 3. p. 22. Upsoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τ' ἡδονῆς αἰτίαν τῆ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ὥν τις τεκμήραιτο, ὅτι ὐκ ἐν τῷ πάσας τ' ὀνομάτων ἡ πειθὼ τ' ἁρμονίας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia lenitor fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante f. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* *J. M. G.*

8. Πά-

μης τὸ πεῖττον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐχεῖν ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τοῦ εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ὅτι τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γοῦν οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ὅτι σημοῦ καὶ πεπαιδευμένος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περιοπτεῖλα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ἔχων ἠξίου λῆσπαν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κτᾶσθαι αἱρεσιν, ἕτω κατ' ὀλίγον [b] ἀγείρων καὶ συλλέγων. [a] γνῶσιν ἐπεβάλλετο δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. σχεδὸν δὲ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα.

tentiarum divitias, aut quae ſexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem ſpem transgreſſa. Caeterum quae circa libros ſuos hiſtoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innoteſceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verſus Graeciam navigaret, diſpiciebat apud ſe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore inſignis & celebris tum ipſe, tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laborioſum & longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *A1W.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *J. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν οὖν τῆς Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς δὲ τῆς Καριας. *V.*

8. Πέρα τοῦ . . εἰλπίδος] Conf. ſupra Μισθ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti eſſe *libros* ipſius *hiſtoricos*, ſatis ex iis conſtat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia diſputantur ab *H. Stephano*. *J. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, ſine qua manca prorſus ſententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* reſtituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid deſideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. ſeq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus*. Id ipſum enim quod omiſſum conjecit, in L. & *J.* inventum reſtituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας δὲ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis noſtrae* CCCX. *anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria ſolvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐκ Σάμου διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ὁ οὖν ἐν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἐσκέθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id eſt: *Seceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore exſtabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet, eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica Dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando λύχνος me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc σκάμμα tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. aſſeruit, ſcilicet ante ſcriptam ab Herodoto hiſtoriam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo usque demulcens hos qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec eſſe, cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

ὁ δ' Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸ καιρὸν, ὃ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν παννυχίδα, ἀπαναλαχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸ [c] ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι δὴ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ὀνέα καὶ αὐτὰς οὔσας.

Ἦδη δὲ ἅπαντες αὐτὸν ἠδέσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν δὴ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τὰ [d] ἐκ τῆς παννυχίδος ἠκόντων συνθαμβοῦντες, οὐ εἴ πού γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἐν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνον ἀπέλαυσε τῆς ἱστορίης,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae rectè ἐπισθ. d Ἐκ] Gr. ἀπὸ. Nihil mutant Edd. ſed οὐκ τῆς habent pro τῆ οὐ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γυνικῇ καὶ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206.. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum? Eam autem quam habemus non alia ſcripta, intelligi, ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων] Haec verba ἔχων ἐξίου ἀξιοπᾶν τὸ πρᾶγμα, ᾠδὴ κατὰ ἀφορισιν ἔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων & συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, ἔχων ἐξίου ἀξιοπᾶν τὸ πρᾶγμα, ᾠδὴ κατὰ ἀφορισιν ἔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἐξίου & ᾠδὴ, Nec dubito quin pag. 573. ſit ſcribendum οἱ δὲ οὐ τῆ ἀπὸ τῆ παννυχίδος ἠκόντων συνθαμβοῦσι. in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *F. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τῆ τῶ ναῶ βαλανείδ. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31: p. 170. ἀπὸ τῆ κρηπίδ τῶ ναῶ. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τὸ μὲ λόγον τὸ Πυθικὸν ἀπὸ τῶ βωμῶ ἤκουσεν, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγ& &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipſe poſtea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *F. B.*

38. Οἱ δὲ τῆ οὐ] In omnibus libris erat οὐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τῆ οὐ τῆ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστορίων] Intellige ὄντα τῆ ἱστ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἴ τ' ἀρ' ὀΐγ' αὐχωλὴς ἐπιμίμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incuſat, ſive ob Hecatomben.* *F. F. R.*

ριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πανδήμου τινὰ κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβεῖν, ἐγκηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

tiarum fuarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graetiae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent.

Ὅθεν ὕστερον καλὰ νοήσαντες, ἐπιτομόν τινα ταύτην ἐπὶ γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτοῖς σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad conciliuin, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὸν εἰκόνα ἐπιδείξαντα, ᾧτινι Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκῃ τότε ὄντι, παιδείᾳ τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatum eam tabulam ostendisse, *successu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐκεῖ τῇ γραφῇ αὐτῷ ἦν ἄρα τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκῃ δὴ αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψαι τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbitret certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-

a Ἀφ' ὧν] Ἀπ' ἐκείνου male Fl. b Ἦρτο] Sic J. Fl. Bz. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς ἐ παιδευτικοῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις ἐ περιοδικοῖς ἐθ. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philostratum* p. 493. Et *Lysias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philostr.* p. 169. & *Creffol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etsi vulgo locum significat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια ἔχουσι &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτιλλιὸς ὁ τίχων, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς ἐ δημοσίᾳ αἱ πάσαις τιμαὶς, καὶ προεδρίαι, καὶ ἀτελείαι, καὶ προεδρίαι δίδονται. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούληται παθεῖν, τοῦτο ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare vult, fluida facta oportet.* Ibid rurs. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut *Zeux.* c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἦρτο] Commodius legeretur ἤρατο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, nescio. *M. du S.*

71. Χρῆμα περιττὸν] Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῶν πατρῶν. Alia similia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariss. G. O. *Reitz.* in Belga Graeciss. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῆς κεφαλῆς τὴν παλίντριψιν] Dixi ad *Petron.* de tardis Hymenaei, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru*

κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θάλαμός ἐστι κεκαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφικὴ. καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένος, ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδημόνη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα θυλακῶδες ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἤδη τοῦ ποδὸς, ὡς καλακλινοίη ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἕρως, καὶ ἕστηκε ἕλκει αὐτὸν πρὸς Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὀπισθώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστὶν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τὸ ὄνομα. ἑτέρωθι δὲ τοῦ εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαρυῦνται. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὑπὲρ τὴν ἀσπίδος καλακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύροντες,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. *G.*
82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ συνυμφοι, διὰ τὸ παροχεῖν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήματος τὰς νύμφας ἄγειν. *V.*

* Πάροχος] Ad verbum φέρουσι male relatum hoc Scholion in sedem suam restitui. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Longbaen.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque κάλυπτρον *flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Protesilai, versus fin. καθεύδουσιν ἐν τῇ γῇδῃ. At non raeminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ παιόμεθα ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λύσαντ' ἑτάρους, ἢ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 965. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν πρεσβυτῶν ὁρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noster infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῇ τῇ μητρὶ προσιόντα μοι. *colore matrem referentes*, & *Philops.* §. 33. ἀναξας τὸ στόμα ἐν ἴσῳ ἐστὰ. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ἐξεπίτηδες τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Thesz.* ἐν ἄρει & ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῇν) ἐπ' ὀλιγίστοις ὀλφίοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ἐπὶ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. R.*

ρυσι, τὸ ὀχάνων τὸ ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸ θώρακα ἐσελθὼν ὕπλιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρεργάσατο ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γ' Ἀλεξάνδρου καὶ τὸ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τοῦ ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂπὶ τὸ ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτός, πάρεργον τὸν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένα γάμῳ, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τοῦ Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με χορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rem trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina jacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non esse obliti. Caeterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, *& appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victorias) Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir

a Νίκας] Deest in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ὀχάς. *V.*

* Λώρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatu, meterur videri *du Cange* in Gloss. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

97. Περιμάγματι] † Περιγύεται. καταστοπᾷ. ἐλεγεῖον ποιεῖ. *V.*

† Περιγύεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; Λοχῶντι] Καλαστόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γίνεται, mox eam vocem sequens, scripserit. *M. du S.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τὴν ἀσπίδος πόρπαξ. *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. *J.M.G.*

9. Πάρεργον] Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τὴν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο ὁ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Gracis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: Ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Gracis, eum scriptorem esse admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam sufficere* & valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Gracis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant θέατρα, non historiarum scriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic desiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat ! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem oſtendere : circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur : ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicendi facultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum *& flos* omnium Macedonum : & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Jovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum : ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, & Sophiſtarum

τὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ὅτου ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιόντα τηνικαῦτα ἕκαστα ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ ἐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν σύνοδον; εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸ λόγου, ἐς δέον ἔτως. ἀποβήσεσθαί μοι τὰ δ' εὐχῆς.

Αὐτοί τε δὴ ἤδη συνελήλυθατε, ὅ τι τε ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ λοιπὴ ἅπασα οὐ χείρη Πίσαι, μὰ Δί', οὐδὲ τὰ ἐκεῖθι στενοχωρίαι, καὶ σκηναὶ, καὶ καλύβαι, καὶ πῖνος. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, οὐ παέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

b Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. c Δί] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφιλιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφιλιμώτατοι] Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγκρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum, ut ille jubet, inſero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opſæp.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illuſtrat hanc formulam *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma poſt ἀρίστη quod in Edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηναὶ καὶ καλύβαι & πῖνος] Voces interpretatus ſum alibi : rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quæ omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advena aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſæpe pra turba, eliſi exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηναὶ & καλύβαι] Itaque ἀνὴρ Χίος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ αἰκίσῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλλω ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda : non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε & συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον δὲ μικρὸν ἤδη μὴ τέμνον παραπαλὺ ἐνδείξειεν φαίνηται τὸ Ὀλυμπίων. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, ſic Ed. *Par.* jam habebat. *J. F. R.*

ταῖος· [a] ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τὐμὸν σαφῶς ἐνδεέστερον φαίνῃ τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] θεάσασθε με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' ἂν εἴη καὶ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζοντες

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

INuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

[a] Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὐ μ. δῆς. *Pell.* Sed vulg. servant *J.* Fl. *P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. [b] Παραθεωρῆτε] Π . . . εῖτε *Th. M.* Παραθεωρῆτε *B*2. cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. [c] Ἐπ' ἐμαυτῷ] Sic *L.* Ἐφ' αὐτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὐτῷ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτῷ nota *Gron.*

41. Παραθεωρῆτε μι] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνητε Edit. *Chr.* Συγκρίνητε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum censeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Σύγχρ. c. 35. & ὐ Εἰκ. c. 19. *Scaurussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἔκτελ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic πυγμαχίᾳ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Gron.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὐ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pythio* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρσίου. & *Æschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius.* *M. du S.*

41. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι διαλέγου τοῦτο vertendum est, *observans IN ME simulatum*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam τῷ θεωρεῖν idem est ac θεωρεῖν τῷδε τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖτε *Th. M.* legere, *Salmasius* notaverat; sed quis dubites, firme *Theod. Marcilius* in *Tho-*

me ; & admirationem prae ſe ferebant. Multum enim proſecuti alunde alius clamare , & laudare , adeo ut erubeſcerem , *verirus* , ne nimis multum a dignitate laudum illarum abeſſem. Caput autem , & *ſumma laudis* haec illis erat , omnesque unum & idem acclamabant , conſilium ſcriptionum inſolitum eſſe , & multum in illo novatum. Quin praeſtat ipſa illa *verba* commemorare , quae iſti protulere. *Vah novitatem ! Admirabilis Hercles oratio ! hominem ad inveniendum agilem ! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere , prout nimirum ab auditione moverentur : quam alioqui mentiendi cauſſam habuiſſent , & eo modo adulandi peregrino homini , nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me , dicetur enim , iſta laus eorum non mediocri afficiebat moleſtia , & cum tandem poſt illorum diſceſſum , ſolus

σιν ἐμέσαν. Ὑπερπολὺ γὰρ παρημαρτήκεσαν, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, ὡς ἔπεμψεν, ἄχρι καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' ὂν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὸ γνώμην τε συγγραμμάτων ξένην εἶναι, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸ νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἃ τῶν ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις τῆς εὐδοξολογίας· εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδεὶς ἂν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας παρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γάρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε καπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἀκριβῶς

Thomas Magiſter intelligendus, moneo *Th. Magiſtrum* ſignificari , (quem adeundum in verbo θωμάζω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur , loco dicto , haec habet : ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ το πλησιάζω , τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὁ δὲ παράθεσις παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται , ἐν τῷ Ἡρώδοτος ἢ Ἀστὴρ ἀπὸ ἣν ἐμὲ ὁμοῦ Παλυδάμαντι , ἢ Γλαύκῃ , ἢ Μύλλῃ θωμάσειε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas , ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum ſupra *Nigrin.* c. 10. ex diviſione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra , *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἰδητε] Sic edunt, quod intelligi non poteſt ; & ipſos tamen recte intellexiſſe patet ex verſione *per ſe ſolum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult , & Codicem optimae notae ſuffragantem habet , ſic edi magis paſſus ſum , quam juſſi; melius enim eſt quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ; nam etſi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. ſupra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέψω. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem , quia dubito , liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae perſonae verbi adjungere ; ut enim proprie dicitur πίστιν ἐμαυτὸν , *Herodian.* I. 55. Σύνοιδε ἐμαυτῷ. Et θωμὰ πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita abſurdum videtur dicere ἰδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia ſic perſona verbi contradicit perſonae pronominis. Ego ſaltem ſic dici nondum obſervavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντος legere, ſi *exutum* veſtis ſignificari , ſed ἀποδύσαντες ἰδητε conjungendum , & parvi intereſt , hoc tum vertas , *vos me exuentes videtis* , an *exutum*, quod vel apertiorem ſenſum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσασθε. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt , h. e. exui jubent , ut inſpicere totum poſſint , athletam ἀγωνιῶσαι. Ἀποδύσασθαι activa voce vix dici de eo, qui veſtes ipſe ponit, poteſt. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & ſaepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic diſſertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror : paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut ſupra. Habita vero iſta etiam in theatro , patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

3. Προσιόντες ὦν] Epanalepſi inſervit illud ὦν, veluti infra Tom. II. ἡμῶν. *Conſer. Hiſt.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομούσας ὦν. Et *Pſeudom.* c. 19. τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν ὦν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene obſervante Cl. *Duker* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiaſten vide , & ad partes vocatum *Raphel.* ad *Evang. Marc.* III. 31. *J. F. R.*

35. Ὡμην

ἐχεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν καὶ αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῦν ὀξέος, ἢ περινοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τοῦ ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τυμόν· εἰ γὰρ ἂν παρέλιπε αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν μόνον τὸ καινὸν τοῦ προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠόμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούσιν· εἰ μὴν τοσοῦτόν γε, εἴτε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τῇ μυθῳ, ὥσπερ οἱ προσθήκης μοίραν συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸ ἔπαινον συλλελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μετρίως ἐπῆρμην, καὶ κινδύνου ἦν πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον οἱ τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἦμιν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυμαλοποιῷ τινι ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ περὶ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων νενόμισται, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia

non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει B2. b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὅμως τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτοὺς] Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam additures putabam.* Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, quum ipse Lucianus ante dixit se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Opsopoeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*, nisi quod congrua oratio poscat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἐρμ. Parum ergo refert utram scripturam sequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῦ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. *J.G.G. Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *pura*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim & accurationem* artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi periisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπεχείρησε, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ἢ ξένον ὑπενόησας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναπλάσας γε προσέτι παιδία Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. τοῦ εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστιν ἐν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ γραμμῇ μεμιμημένη. τὸ δ' ἀρχέτυπον δ' αὐτό, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μὴ τὰ ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τὸ ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὴν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ἄλλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἐποτέταται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἐποτάδην, οἷον ἐπὶ πλαγίου κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὡς [f] καμπύλος ὑπεραλμένῃ τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ [g] ἔμπαλιν ἐπανίσταται), καὶ ἓν ἐδάφους ἀπολαμβά-

d Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. *e* Ὡς] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. *f* Καμπύλος] Καμπόλος credo fuisse in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. *g* Ἐπανίσταται] Ἐμπανίσ. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἀσθμαίνες . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιῶν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀστρολ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἢ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. *J. M. G.*

βάνει· ᵃ οἷόν εἰσιν ἵπποι, παρώρμηται ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ὁ τῆς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τοῦ ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ πῶλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τοῦ εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος ᵇ σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης θηλαδὴ καὶ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ὑπικύπτει γελῶν, οὐχ ᶜ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸ ἵππου, λέοντος σκύμνον ᵈ ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἴρων, ὡς ᵉ δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἓν ἄλλα τοῦ γραφῆς, ἐφ' ὅσον τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, καὶ ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τέχνης, οἷον τὸ ἀκριβῶναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τὴν χρωμάτων ἀκρίβειαν καὶ κράσιν, καὶ εὐκαιρίαν καὶ ὀλιγολκὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὴν μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν ᶠ μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖ-

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum fili-

ᵃ Οἷόν εἰσιν] Οἷ—όν εἰσιν *J.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. ᵇ Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* ᶜ Ὅλος] Sic Edd. octo. Sola *J.* ὅλως. ᵈ Ἀνίχων] Ἀνίχον *J.* ᵉ Διδίξαιτο] Διδίξαιτο *Vorst.* Nihil mutant Edd. ᶠ Μερῶν] Μέρων sola *J.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων *Mf.* Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τάμνει. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. *J. F. B.*

90. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσον] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus descripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Maxim naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τῶν μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. Ἐς ἁρμονίαν γραφίων παιδεύ-

των, εἰς ἔργον ἰδεῖναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem aeque compagem pictores commendans, quorum munevis est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τῷ σώματος ἐκ συμμετρίας τῶν μελῶν καλοῦντι οὐκ ἄλλο τι ἢ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constituorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum.* lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspicares, non tu quidem posses ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus eſt intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare ſoleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis oſtendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines ſuperbe jactantem, hirſutum majori ex parte, non qua equus eſt modo, ſed etiam altera parte humana, & *ſub* humeris ejus quantum poteſt elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime manſuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praeſertim ſunt Theſſalae, nondum domitae, & ſeſſorem nondum paſſae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipſa pulcherrima praeter aures, illae enim ſolae ſatyrorum inſtar illi ſunt. Commiſtio vero & commiſſura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, ſen-

ἀλλ' ἐπαινῶντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ πολυειδὲς ἐπεδείξατο ἡ τέχνης· ἢ μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντη φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, καὶ οὐχὶ τὸ ἵππειον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξάρας [g] αὐτοῦ τοὺς ὤμους ὅσον ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ἄγαν, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· [h] ἡ δὲ θήλεια δὲ, ἵππου γε καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ [i] Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δὲ ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, παράγαλον ἔχον τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μέγα-

g Αὐτοῦ] Sic Edd. J. Fl. P. H. &c. Αὐτῷ P. L. & marg. Alw. h Τὴν] Abeſt a Fl. Adeſt in J. H. P. i Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat M. du S. Quare? quia a J. minuſcula inchoabatur. Sed hoc ſexcenties ſumi in Edd. priſcis, ſciebat, in nonnullis ſemper.

22. Σατυρώδη] * Χαριτινά. V.

* Χαριτινά] Ride. M. du S.

tiam aequalitatemque deprehendere, poſſes tamen judicare an id ipſum ſatis elegans eſſet. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, teteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc eſt, verbis Luciani ὁ πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης & ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, noſſe partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam ſimilitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipſum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad univerſam totius magnitudinis ſummam, ex partibus ſingulis convenientiſſimum debent habere commenſum reſponſum.* Hunc Luciani locum ſic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, neceſſario meo, qui nunc illuſtriſſimo Duci Saxoniae eſt a conſiliis, & inter Juriſconſultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc ſcriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidiſſe excerpta Mſ. quae tredecim ab hinc annis nactus ſum, oſtendunt, in quibus μορῶν legitur, quamvis ſine iis ipſa ratio ſic ſcribendum eſſe jubeat. J. G. G.

5. Μέρων] Sic recte, praeter Mſ. Gr. P. L. & Ed. J. Reliquae omnes μέτρων. M. du S. Ego μορῶν ſcribo. J. F. R.

6. Γραφίων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφίων παῖδες ſunt diſcipuli pictorum, immo pictores ipſi, ut φιλοσόφων παῖδες Noſter alibi dicere amat. Ceterum ne mireris ſtructuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινῶν mutandum ſuſpicere. Eſt enim genuinus Atticiſmus participii, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illuſtrat *Th. Magiſter* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Weſſelingi* Obſerv. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Maſtig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἐν γελοίοις καχιχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. J. F. R.

8. Ἐπῄνεσα] Abſurde *Oporopoeus*: *laudo extollebam*, cum aoriſt. indicativi hic vertendus ſubjunctive; Exempla ſimil. vid. ap. Clar. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notaſſe ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. a. 31. J. F. R.

μελαθαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τῶν νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον καὶ ὀξὺ τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον τὸ λέοντος ἀναβλέπουσι, μέλαξι δὲ θηλῆς ἑκάτερον ἐπειλημμένοι τῷ χρῷ τῇ μήτρι προσίζάνουσι.

sim, non subito transiens, & accessu *qui vix sentiatur* conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adsistentes.

Ταῦτα δ' ὧν ὑπιδεξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ὑπὲρ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἄφρ καὶ μὲν πρόσθεν ἐκεῖνοι τὸ ὑπνοίας τὸ ξένον, καὶ τὸ

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper isti: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

b Ἐν τῷ νηπίῳ] Ἐν τῷ νηπίῳ *Gron.* Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ; ὅμως ἄγριον καὶ ὀξὺ τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pulius? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος? Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίῳ? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῷ? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ οὐ τοῦ νηπίου ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi visum est admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendisse *Opsopoeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῷ . . . προσίζάνουσι] Etsi praepositio *in* hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὅπλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . καὶ ἀφάμβους] Unum adloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀφάμβους ἀποκομίζετε. hoccine ἀσύστολον: *involve hoc & auferte.* De Graecis securus *Opsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀφάμβους excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀφάμβους mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐκ ἔξεις ὅστ' ἐν κλίνῃ καθεύδῃσθ', ἐπεὶ ἔσται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμλω τ γραφῆς ὡς νέαν, χ τοῖς ἔμπροσθεν ᶜ ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὸς ἀχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, χ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ὁ παρέργῳ τίθεσθ τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τ εἰκόνα, χ σκέμμοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, ὗτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, ᵈ τ δ', ᵉ ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, χ κτ' τέχνην, ὐ πολὺν ποιοῦν λόγον, ἀλλὰ παρθυδοκιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποθέσεως καινοδομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognoΟ μὲν οὖν Ζεῦξις, οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ὀνομασθεὶς, χ οὗτος ὅμοιόν

c Ἠγνοημένην] Sic habere *J. H.* Fl. B2. notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. d Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. e Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δῦ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae sallae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni cerис penicillo utendi; quae picturo in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον olearium ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Protogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δῦ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὗτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, χ κατὰ τὴν τέχνην, ὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὸ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de causa venisset.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δῦ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δῦ, εἰ καλῶς ἴχει, χ κατὰ τὴν τέχνην ὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινῶν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγει ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πολλοὺς πάμπολλους ὁρῶν, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτερῶς συνηρμοσμένην, καὶ ὅτι μετώπου μὲν προασπίζουσι τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῆς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένοι ὁπλῖται, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τῆς ἵππου [a] δισμυρίαν οὖσαν, ἔτι δὲ ἐν μέσῳ, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τῆς παρασκευασθείσης, καὶ μεγαλωστί, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἐφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελαστικὸν τὸ πολύ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς παρασκευῆς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ πρόφασιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐλέφαντες ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H. B2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπισήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H. P.* &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2. Fl. P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AIW.* Δ' ὀλίγου Edd. e Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελαστικὸν] Τεῖχος. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζον † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur δισχιλίους, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] Opſcpoeus verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. Opſopoeus & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὴ ἐλάσσους ἢ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* P. 575. c. βαθείᾳ φαλάγγι,

Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευσεν ὁ Θεόδοτας, ὅτεως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλαχρύπτοντας, ὡς μὴ καταφήλοι εἶεν [g] προφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὰ φάλαγγα, καὶ ἀφῆσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλέφαντας, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντιπαφεῖναι τοῖς ἁρμαμαξήλαις, καὶ συνωρίσταις. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ ὅτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ὅτε αὐτοὶ Γαλάται, ὅτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτως πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ὅτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολευκοτέρους, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ἐσφαιρωμένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, αὖθις

[f] Καταχρύψαντας] Καταχρύψαντα P. [g] Ἐκατέρας] Ἑκατέρους P. [h] Τετριγότων] *Delrio* τραχυτόνως. Sed nihil mutant Edd. *J. Fl. H. P.* &c. [i] Πρὶν ἢ] Sic habere *J. Fl. H.* & *Ba.* notat *M. du S.*

97. ‡ Τετριγότων] Ποιὸν ἦχον ἀφιεμένων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γις, adductum in Indiae. Ἐπὶ τετταράκοντα autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἐλάττους, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. *J. F. R.*

64. Ἐπιῶσιν αὐτοῖς] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐπιπέσωσιν. *J. B.*

68. Αὐτῶν] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δὶ ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Vossius*, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγου. *M. du S.*

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντους ἑκατέρωθεν ἐφ' ἑκάστῳ τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opsopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantes quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *F. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Hor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτόνως. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* πραξάντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τέρμασι pro τέρμιγες. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed & *P.* & *S* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra *Dial. mort.* XIV. *ALEX.* & *PHILIP.* ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νόμος ἐστὶν . . . μὴ πρότερον λόγον μαλακώτερον, πρὶν ἢ προσευπῆσαι

σὺν ὅδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο σφ αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον,

Οἱ ἵππα δ' ἐπεὶ οὖν ἄπαξ τ [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπειρέποντο, οὐκ ἀναχόμενοι τῶ ἐλεφάντων, τοὺς ὀπισθάτας [b] ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀφαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, ἐπετοντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι ἀποπείροντες, καὶ τέλος, ἔτοι κρατοῦσι προδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῆς δὲ φονῆς γενομένης, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο.

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

10 *Dederunt ſonitumque ruinamque.*

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & contoderent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi

a Ἐς] Sola *S.* omiſit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex *Fl.* & *B2.* Ἀποβάλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Καταβάλλοντο] Καταλαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνακυμβαλίαζον] Αἱρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ σωτροβόμενοι ἦχον ἀπιτέλουν. *V.*

* Ἀνακυμβάλιζον Edit. *Clar.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσας αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ταῖς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερέων ἀνιχνῆναι τοῦ Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed a ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρῖρος, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum; quin paſſivum hic praeferrem; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet : περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quae quemadmodum fieri poſſunt ? Praeterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀνατρέψαι μέσον τὰ τῶν ἀλλων, & in Demonacte ἀνέβρηξεν τῷ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reverſi*, ut in Scytha, ὅτε ἂν ὁδοῖ ἀνίσρειψεν ἅμαξαν ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέβαινε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τοῦ τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſileenſes* τοῦ ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum ſalus in ſexdecim his bellnis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ὅπου τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

[g] Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὰ ἐμὰ ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιΐα, ἄλλως κενὰ γὰρ ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ἐν πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ

[d] Ὀλίγοι] Ὀλίγου ſola marg. *AIW.* [e] Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιώνιζον *Schol.* & P. [f] Ἐγένετο] Ald. ἐγένοντο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. [g] Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* [h] Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόνθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.* 27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Α. 160. petita ſunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες. ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τίμωντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod Κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κεῖν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα. *vacui currus*, ſed κεῖν' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντις κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖν' ὄχεα] *Homer.* Il. Α. 169. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Περιπίπτοντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιον . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

ϗ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι ποιῇ; ἀλλ' ὁ μάτην γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια γε θεάτρου δεικνύειν.

novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint theatro quae oſtendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ὅτι τῇ τέχνῃ; ϗ τί ποιοῦντα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαί τε αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, ϗ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωττίδα λεπτόν τι, ϗ ἐμμελές, ϗ [a] ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timotheæ, quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἔφη, ϗ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθος. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις ſive commendatio. *Th. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exulare juſſus eſt, *Plut.* 209. Hiſtoriam ex *Boëthio* & decretum ipſum emendatius exhibet *Caſaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; Noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. Ἀπολ. c. 5. De Mileſio *Leop.* 160. Hic eſt qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat *Baſilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Muſica. *G. C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidæ quatuor ſolum muſicæ modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus; cum tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Æolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Caſſiodor.* Epiſt. 40. lib. 2. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Æolium involvat, hæc enim duo ſæpe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὰν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obſop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. ſic ſæpe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariſſ. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικήσας . . . ἐμουνμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appaream, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-

λὺς εὐαφῶς ὑπὸ ῥυτικῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἁρμονίας ἑκάστης ἀφαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὴν Φρυγίᾳ τὸ ἔνθεον, τὴν Λυδίᾳ τὸ Βακχικὸν, τὴν Δωρίᾳ τὸ σεμνὸν, τὴν Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρὸν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἤν ποτε φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἐμμανεῖ, τὸν ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ᾠδεῖς ἦν, ὃς ἡγοῦσι τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum *ἐνίκησας*. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionide, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. *J. J.*

Νικήσας . . . ὁμωνύμου σοι] Poſtea in marg. Lect. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμωνύμου σου] Leg. τῷ ὁμωνύμου σου. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμός σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τῷ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ϑδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖ νδν φανῇς, σωθέυσιν ὅπι σὲ πάντες, ὥσπερ ὅπι τ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὅστι δ' ἄσπερ ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τ πόνον τ πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθυ γ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμυον, ϑδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γένοιτο μέλλοιμι λανθάνων. ϑδὲν γ ὄφελος ἀπορρήτυ, φασὶ, τ ἀφανῆς τ μυσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, τ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ μαυτῷ, τ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τ χάριν, καὶ ὅπι τῇ αὐλήσει, τ τὸ μέγιστον, τ ὅπι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim ajunt, nullus est respectus Musicae. Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipsius nomine.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μου, ἔφη, εὖ ἴσθι, τ μικρᾶ πράγματος, ἐπαίνυ, καὶ δόξης, καὶ ὅπισημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τ πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὕτως πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ὅπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ ϑδὲ ὕτως ἅπαντες εἴσονταί σε· ὅπου γ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Respondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

[a] Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba desunt in *J*. Adsunt in ceteris ad unam omnibus. Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Hac ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae,
Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis
Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?

Sic Apologum *Aug. Politian.* in sua Lamia exponit. *G. C.*

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. *J. B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in *να*; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omisit. *J. F. R.*

30. Ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠυξάμην] Lege δι' ἅπερ ηὐξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *J. F. R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adversus indoct.* c. 5. *J. F. R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπολ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γάρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδὶς λόγος. Vide Interpr. *Persii* ad Sat. 1. *J. B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τ μουσικῆς] Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perin-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ταῦτα γνωσθήσῃ αὐτοῖς, ἐγὼ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ σ' εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὖλει μὲν ἐν τοῖς θεάτροις ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾳδία ἐπὶ δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοί [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ὀλίγῳ. ὅτι δὲ βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅπως συντίθημι. εἰ γὰρ [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἀμείνονα κρίνειν δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ πρόκριτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ ἂν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θαλαὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαιναίσονται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινησονται. Sed —ἴσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν ἢ ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G.C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Græca. Opſopœus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime : nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J.G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J.J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J.B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πω δλε, καὶ συρίσαι, κρίνεσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλαξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀποφανθεὶς ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

judicant vero aut septem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητικῆς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ὀπιδεικνύμενοι, καὶ πολλὴν τὴν παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἐγὼ γοῦν ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε καὶ τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar

a Δή] Δεῖ L. Δὴ Fl. J. P. &c. b Οὐκ] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμοιγε] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμοιγε ἡμῖν φαίνεται τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμοιγε ἡμῖν φαίνεται τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepte sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼ πρὶν ἔμοιγε κατὰ φρένα ἔλδεσθαι εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἔμοιγε, ἐμοὶ εἶναι, ἐνομιζόμην. *J. G. G.*

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε καὶ τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμοιγε ἡμῖν φαίνεται τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἡ ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum ὅτῳ pro ὅτου. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι διέξειμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἰς ἂν ὕστατα φαίνοιμι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν μοι τὰ ἐλπίδος καὶ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; subito post φαίνοιμι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* *J. J.*

Οὕτω] Sic L. uti emendari jusserat *Jensius*. *M. du S.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha p. m. 593. εἰ χαλεπῶς ἔμελλε ἐκ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον ὕστατα ἀφανιεῖσθαι. *J. M. G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοὶ, οὐκ Ἔμελλον. Atqui pas-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c ὅτ⟨ω⟩ δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι⟨ω⟩ τὸ κεφάλαιον, χρεπῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τ τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ ὅτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ὀπὶ τέρας ἥκειν με τὴν ἐλπίδ⟨α⟩, ὡς μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμην⟨ο⟩, ἐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ὑποδεικνύμην τὴν λόγχην. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πᾶσιν συνειλεγμένων, μόν⟨ος⟩ αὐτὸς ἀμείνων ἂν εἴην. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστῳ μίαν ψῆφον φερόντων, διπλοῦν μόνοι ἑκάτερ⟨ος⟩ αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ σολυ-

c Οὕτ⟨ω⟩] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ὅτ⟨ω⟩ recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς ☾ * καινικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Καινικόν] Καινόν. C.

3. Ἐπιδικνύμην] Ἡ ἐπιδικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδικνυούμην ὑκτικόν. *V.*

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατ⟨ος⟩, Ἔμελλον, ἔμελλας, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὰ οὐδὲς ἔμελλεν αὐτῷ ὔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε ☾ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ ☾ δηλοῦν ἔμελλεν ὑμῖν τὸ ἐφεδρον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον ὅτω ἀφετέον τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὴν Ἡλιόποντον περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἐβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ὑπερατticίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. K.*

96. Φανήσεσθ⟨αι⟩] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parenthesi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Reviviſc.* c. 6. Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὰ ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσι μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bas.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, πρόφασει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶν βασιλικῶν τοῖς μὲν λόγῳ διηλλαγμένοις, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχουσ⟨ι⟩. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ὁ παιδεία. σύ γε ἢ μάλιστα ὅσῳ τ' λθικὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθ ᾧ τολμήματ ᾧ, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείη. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ἢ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μ παντὸς ᾧ ἔθνους· ὥστε ἤν πω ἢ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ὁ τῷ λόγῳ, ἢ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ ὁ Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes; ea maxima de caussa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J. Fl. H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριων B2. male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λάϐκην] Δύο ἦσαν ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνίκειντο, λάϐκη μὲν πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἐτελειώνοις ἡ μίλαινα δὲ ἡ τετρυπημένη. *V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λάϐκην] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ὁ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἢ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷόν ἐστιν ἵππος. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα ᾧ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, ἢ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδ ᾧ. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas subst antiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ οὖ παρόντα ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρμαλα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipsi. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἴω *sum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δέ τις — ᾧ ταῦτα, παιδιὰ σύντροφ ᾧ & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα οὐχ ὕδρις, πολλή ἐστι; alibi τάδ' ὕβρις, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

προστιθεὶς, ἀναπλήρω τὸ ἐνδέον σεαυτῷ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατα, φασὶ, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι ἀποδειχθήσεται. ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῷ ἐμοί, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χω-

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *AIW.*

28. Ὑπνώμια] Ἀκόδεια. *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀνάβ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris, partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut. π. παιδ. ἀγωγ.* 16. 2. λόγου γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μὲν οὐδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὕτω ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῷ ἐμοῖ. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quiſquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quiſquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοί γε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δίκαιον νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων] Opſopoeus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas aſtimandum eſt, quod tibi appertet* (ſic *Bourdelotius.* at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοί γε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans λύπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δίκαιον νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωροῦντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιμεν ἡμῖν τὸ ἀξιοῦσθαι τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥοῦντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit.* At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; quum debuisset sequi χείρισον, vel simile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer qua ratione factum sit, ut Viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior Interpres recte aposiopesin observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud Auctores occurrunt; de qua *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit, *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.] Hoc loco τὸ μεγάλα non περίλυσι, sed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alphaeum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege institutа, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὶ πρῶτος Ἀρχέλαος ὁ Διὸς ὁ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐνίοις, ὡς φασὶν, ἡμέραις ἑξαρίθμοις ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, χρυσαῖς ὁ Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰσὶ δὲ αἱ μὲν ἐν Πανα-θηναίοις ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset *Hesychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. supra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΥ[a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὀπιθυμίᾳ δὲ Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς ὢν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ὀπλοδυμάτων φιλομαθὴς τὰ μέγιστα· οἶκος δὲ, ὑφ' ᾧ βασιλέως γένους [b] ἦν, οὐδὲ τῆς τιλοφορικῆς, ἀλλὰ Σκυθῶν τῆς πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵτινές εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ἀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν ὀδεσπότην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ὅτε ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ὅτι ὀπίσω εἰς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἐδόξε, καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ Ἕλ-

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald. Fl. Fr. H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὧν] Sic recte Edd. vett. Ὃν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπίθανεν W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐτίμησαν] Ἐτιμήσαντο. *V.*

ΣΚΥΘΗΣ] Προσαλλὰ. Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Aristoleg.* 2 c. 4. ad 10. Sed verear ut numerus recte sit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium.* *G. C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hinc narratione. mendose in aliis πρότερον. *J. B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in *Bs. P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρότερον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in πρόλ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M. du S.*

6. Οὐ τῶ βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ὧν] Tarparunt editores novitii finceram veterum editionum lectionem, dum dedérunt, ὃς τῆ βασιλικῆ γένους ἦν, nempe ὃν pro ὧν. *J. J.*

7. Πιλοφορικῆς] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πόντου — τῶν Σκυθῶν τῶν πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recensét *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ἐνὶ ἰατρῷ. *F. G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένῳ nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *AE. M.*

Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἥρωι δὲ ἐτίμησαν. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὄνομα, ἥρως γενόμενον, ἐπεκτήσαλο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καλελέγη, καὶ τῷ Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, ἴσως διηγήσαλο, ὡς μάθοις καὶ Σκύθαις μόνον ὑπάρχειν τὸ ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & abolegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὑπαγάγοντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, καὶ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμάττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὀσμῇ σβέσας τῇ ὁδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πολέων

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Παρὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male J. H. &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμωνίτη. G.

24. Ἐπισάντα] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐντίμουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται τὸν εἰρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐπετείους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἔκκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. G. C.

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς, περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 259. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἔστε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἴσασι τε τὸν ἀποπέμψοντα ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν θεράποντα. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμποντες vel ἀποπέμποντες ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἐπιτελλόμενοι τῷ ἂν ἑκάστοτε λάχῃσι. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τὸν Ἑλλάδα omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τὸν Ἑλλάδα. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας, ἐπὶ δὲ Ἑλλάδα κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur, equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scytha, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum; reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim jam abolevit. Est autem non multum a Dipylo *sive Jano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' ὃν μισθὸς τῆ ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαδυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῆ τε ἐπιγραφῆ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῆ στήλη Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῆ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῆ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό πως. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν δεξιᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

[d] Ἔδειξεν] *Pell.* an ἴδοξεν ut ante? [e] Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ὑπὲρ. [f] Εἰ] Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam adgnoscunt Edd. [g] Ἔτι] Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in *P.* quare id servavi, etsi abesset a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. [h] Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & quum grassaretur ita per universam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄδικος. Jam verba illa ἐπὶ τῶ Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (& quis dicet διατοιῶ ἐπὶ τῶ Ἑλλάδος?) quod ad rem ipsam, nugaciter; quum Athenienses nequeant διατοιῶ, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τ' μ.] Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσι] In L. ἢ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσι] Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τῆ νοσῶ aeque ac παύειν τῆ νόσου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognost. pag. 151. vers. 29. (monente *Foësio* in Oecon. Hippocr.) ubi scribit *Galenus*: τὸ ἀφωνοῦντά τινα τῆ παρὰ φύσιν ὄγκου αἰτιῶν, ἢ ταυτὸν σημαίνει τῶ παύσαντα φάναι. Nec tamen ἐπαύσατο improbem. *J.F.R.*

34. Λευκὸς ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εὑρέθη, καὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῆ τε ἐπιγραφῆ γνωσθεὶς, οὐ μὴν πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι μάλιστα & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Menss.* AG. IV. τόιο. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Distinctio quam Cl. *Graev.* post ἔτι fieri voluit, jam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἐγερθαί γε ἀεὶ, φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', εἶδέν ἄπιστον, ὡς ἄλην ποτὲ ἰάσαιτο ἡ πόλις.

Ἀλλὰ γὰρ ἔστιν ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἅρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆκε ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοφοδὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος [a] πρὸς τῆς ὁρωμένου ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον εὑρεῖν οὐδένα εἶρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ [b] πλοίῳ ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν ἡ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. ἔτως

Veruntamen coronata semper est, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit.

3. Verum enim vero, cujus rei caussa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo adscendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deridi se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum vitae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio, navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic J. H. Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίῳ] Sic Edd. J. H. Fl. P. Πλοῖα W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverso ordine W. ἔμ. αὐτ. ὁδ.

57. Τοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. V.

49. Πυρεταίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. histor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. J. F. R.

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καὶ φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, *& ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos esse.* Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινας. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit *Geaevius*, V. Cl. legendum ἐγὼ εὑρὼν κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένον, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνοὺς, εἰ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μᾶλλον ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἄνηρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic est sepulcrus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius existaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *incisum erat.* ubi vulgo male, εἰ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι ἐ μᾶλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ἀς μᾶλλον Σκυθικὸς, μισᾶς ἐ τ' αὐτῆς οἰκίας ἦσαν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐποιεῖ. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. ἔτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀφρόντιστός τινα τὸν σύμφορον, ἢν δὲ ἐ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε λαβὼν ἔτω διαθηκάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε. *Atque ut impensius mireris; unius ejusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versat* (h. e. Pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles; &c.) *Filius vero simul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & masculis quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, duces te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. J. F.

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Parisina* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & *Obsoporus* quoque continuo filo verterat, *Aliquos nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, *Parisium* quidem secutus sum in colenda post τινας distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. J. F. R.

60. Παρὰ] Ex solo Cod. L. *Solonis* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin ὑπὸ, etsi alibi non idem sit quod ἐπὶ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ enim saepe significare *a parte illius*, sive quod proficisci-

Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipſo jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, παλαιῶτις οὖσα; εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν, ὅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὢν, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σφυρόν, αὐτῆς τῆς Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μεταπεποίηται ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις εἶ τοῦ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

d Τῦ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl. P. & L.* *e* Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χῷ καταμένον W. *f* Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τάχυ. *V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. *G.*

ciſcitur ab aliquo, non ſolum Cl. *Perizon. ad Aelian.* aliique oſtenderunt; verum & paſſivis adjungitur, ut in Evang. *Lucae* I. 45. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ, ubi & παρὰ locum habuiſſet. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα εἴδυς ὀπίσω χωρεῖν] Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα εἴδυς ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdum tamen non abeſt ſuſpicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. ſupra Ἀνάχ. c. 13. *M. du S.*

72. Τῦ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. *J. B.*

Τῦ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. experimentium eſſe potiorem, quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut ſit γένῳ τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis*, i. e. *dignitate conſpicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione uſitatiſſima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σφυρόν. verte *ſine ferro, & jam lepidum*, ſeu *elegantem*, *in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & eruditiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubjunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Cl. *Jeuſ.* in Lect. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipſ.* 309. verſ. 8. ἐξάνας αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὁπλίσει. i. e. *levi armatura inſtruxit.* Et L. XI. p. 707. 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὁπλίσει. Noſter iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ἔτυχε δημοσίᾳ ἐσταλμένος. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra Τίμ. c. 14. ex diviſione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένῳ τὸ γενείῳ. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὃ τ' ὀπιφανῶν, ὥστε ἂν ἐγνωσμένος εἴην σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὅς τις Τόξαρις ἐρᾷ τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἰχοίτο εἰς Ἀθήνας, καὶ νῦν [a] Διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν βελτίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μνεία λόγου ἔτι παρ' ὑμῖν, ἐκεῖνος. ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις [b] ἔθνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωκτο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, ἅτως ἐτεταραγμένος, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, ὡς ἑλλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς βελτίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἃ σύ τε, κἀγὼ μὲν σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν,

ro, *Hospes, unde nosti nos? Et ipse*, inquit, *inde sum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus sim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse*, inquit, *ego sum, si quis de me adhuc sermo apud vos est.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus. Ac nisi in te incidissem, decretum jam erat, ante solis occasum retro rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina*, obsecro, *tu me, Toxari, adsumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & administrandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum itineris fecimus; ne-*

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβει Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτὸ] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὃ τ' ἐπιφανῶν, ὥστε ἂν ἐγνωσμένος ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτὸ? Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. ὡς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ. saepe est *pariter*, *simul*. *J.G.G.*

Κατ' αὐτὸ] Notaverat Cl. *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Genes.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit: *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit, ἐγνῶσθαι κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditissimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro discedere liceret, vertorem: *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem.* Haec ille. Sic fere *Dionys. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. vers. 4. Ed. *Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἐγοῦμαι τὴν λέξιν ἐκείνῃ τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κἀκείνην πείθομαι μᾶλλον ἁρμόττειν τῷ λόγῳ. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μᾶλλον αἰτίαν ubi, *ex* qua causa, *ob*, *per*, *secundum* quam causam verteris, non multum interierit. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic solus nostrorum Codicum W. melius quam quod in aliis est, ἁρμόττει. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦδ'] Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharsis*, *scias factum me discipulum tuum*, *tuique ameris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complecteturn, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ θείῃς ἀθέατον αὐτῇ [c] ἀναχώρησα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐραστικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πολὺν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, [d] ἀπέλθοις, οὐδ' ἂν ἀφίη σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ὕττως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐκτετληκέναι σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ἅλλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα. πολλὰ δὲ τῆς τε Ἀσίας, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς δείσοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἄλλα, καὶ τὴν πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα ἔστω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πολὺν ἀφ' γε τῆς σοφίας, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιῶναι. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷός ἐστι, πᾶσαν νομίζειν τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὰ κεφάλαια ἤδη ἂν εἰδέναι τῆς ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

[c] Ἀναχώρησα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναχώρουν enim Edd. omnes. [d] Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J. Fl. H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. *V.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

pretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἴκουν, ἦ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρισεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦ δ' ὅς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀνακάκου] Vide Toξ. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναχώρ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναχώρουν. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συ ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ οὐ παρέργῳ θηταί σε ἡ ἔντυξις ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὐφήμει, ἡδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρεχόντι ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας ἔτυ μόνον, εἶσῃ γὰρ ὅση [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ αὐτὸν δαίμονα ἔστιν αὐτὸς ἡμῖν προσεισιν, ὁ ἐπὶ σοφίαις, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσεπαινῶν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ ὢν ἔτι παρ' ἡμῖν εὐπαραδόξων, καὶ ὅμως τάχει πάντα ἀφεὶς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τὸν Ἑλλάδα, κἀγὼ ἐπίτηδές τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς δεῖσθαι τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ παλίντιμον γήσεται φανεὶς τὸν Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministraturus illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publice illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-*

[a] Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. [b] Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. [c] Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸν ξένον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτην ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Πρόξενον αὐτῷ ἴσχε. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενον αὐτοῦ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἡμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J.F.R.*

56. Ἐπίτηδές τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. *AE.M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J.F.R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προξενεῖς αὐτῶν. *F.G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, vris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J.G.G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Gravium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προξεῖς. in priore syllaba Attice scribendam, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερπλωίζειν sciens, ut non lon-

go

officies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone fueris, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, instituerit & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδα. ᾗ ὅταν σοι ἔφλω μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κτῆμα τὴν περιοδίτιν ταύτην ἀπάντων ὀφελίσαι τὸν ἐν Σκυθίᾳ, συνὸν αὐτῷ. ἔχεις δὲ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, ᾗ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς νόμος, τοῦτο δίγμα δὲ φιλοσοφίας ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, ᾗ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν δ' ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅσους μὲ ἥσθη τῷ δώρῳ ὁ Σόλων, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων ᾗ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, ᾗ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, ᾗ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν καλοῖς, ᾗ πάντα τρόπον ὀπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, ᾗ μηδὲν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς ᾗ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, ᾗ πᾶσιν ἦν γνώριμος, ᾗ

[d] Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse διατρίψῃ. Sed alia manus διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδη] Laetatus est. G.

go hinc intervallo, sed verbum ἔμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vera sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: ᾗ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *cum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens remaneret.* Quid est, *jucundissime remanere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut jucundissime in Graecia aetatem ageret*, ex animi sententia viveret in Graecia. Paullo ante cap. 4. οἰκεῖν ἐν Ἀθήναις, ᾗ νῦν διατρίβειν λέγει, *vivit Athenis*, & *nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ἐπιπεσεῖν offendimus rescribendum esse ἐπιτρεῖν. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse διατρίψῃ, sed alia manus διατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Gronovii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. R.*

82. Ἐλθεῖν] Legendum puto ἰδεῖν, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶδον quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δὶ ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνον δοκιμάζοι. καὶ ὅλως ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορήσαντι τῷ αὐτῷ. καὶ οὐκ ἂν [d] οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος ᾖ τοιοῦτος; ὥρα γοῦν εἰδέναι ὅ τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν εἰσπαίω τὰμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante jure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne sine capite oberret. Jam enim sciendum est cujus mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum simile mihi quiddam Anacharsidi usu veniisse. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο solum, sine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτῳ L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abest καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποίητος] Δημοκοπητὸς ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabas*; quum debuissent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. J.G.

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνον δοκιμάζοι. cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienses: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνον δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant quos ille probabat.* J.G.G.

89. Καὶ ἐπὶ τὸν ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane sic etiam attente interpretes, alter *ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharsis initiatus est:* alter, *eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus est Anacharsis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & si vis vel Graecismum vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπὶ τὸν ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. ἐμυήθη. J.G.

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar,

illam affecto; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine conſtitutam, & ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui eſſent principes, & quibus quis applicans ſe, & patronis ſibi adſcitis, deinfactum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam, vid. c. ſeq. *Cic.* l. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Poſterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Ἀμφικτιόνι χυτρόφῳ] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non ἀλλ', vid. ex Παρασ. c. 45. δικαίως δὲ οὐδ' ἀνατεύσεσθαι τοιούτων, εἰ μὴ τὴν Ἀγαμέμνονα ἀπίδοιτο. *M. du S.*

2. Ἐπιγραμμόν] Delevi jota ſubſcriptum, quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat, non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιότης ἰκτῖνος] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἰκτῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἰκτῖνος] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἰκτῖνος] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Πειστὸν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare meorum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τὸν λόγον] Malim δεῖξαι τὸν λόγων ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραμμόν.] Ex L. haec ſcriptura. Sic Δικ. c. 29. & Περ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραψάμῳ προστάτας] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραψάμῳ, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſilium

ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὰ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὴν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ὀκνηρὸν ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμὴν τοσαύτην, καὶ κατὰ τὴν ποιητὴν ἐκείνον, ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τὴν τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδεδόκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδείκνυν, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵτινες οἱ πρέσβεις εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ συγγραφάμῳ προστά-

g. Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h. Ὑμῖν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. i. Συγγραψάμῳ] Sic Edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

τάτας, συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. οὐ γὰρ ἐνταῦθά μοι ὑχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ὅτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον ὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν ὑ ἄλλοι χρηστοὶ, ὑ δεξιοὶ ἀνὰ τ πόλιν, ὑ ὐκ ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἔστὸν ἡμῖν ἄνδρε δείξω, γένει μὲν, ὑ ἀξιώματι, πολὺ πρῶτοι ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, ὑ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δικαίᾳ πολλοῖς ἄν. ἡ δὲ πρὸς τὸ δῆμον εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτ' ἴσμεν, ὅ, τι ἂν [c] ὅτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τ μὲν γὰρ χρηστότητα, ὑ τ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, ὑ τὸ τὸ μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, ὑ τὸ πρᾶον, ὑ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fiunt quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

11. *Ut-*

a Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b Δικαίᾳ] Sic Edd. Δικαιοῖς W. c Ὅτου ἐθέλωσι. ἐθ. γ. ὅ, τ. ἀ.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Ατ. δικ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένη λέγει δέκα ῥήτορας Ἀττικοὺς, Αἰσχίνην, ὑ τοὺς λοιποὺς. V.

* Δημοσθένη] Δημοσθένους erat in Edd. exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ν, cum Δημοσθένα Δημοσθῆν scribere jubeant Grammatici, videat noster in *Damaſth. Encom.* c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνα, alii Ἀριστοφάνη amant. *J. F. R.*

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὶ, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quas aggressus, praefides conscripta de illis historia (praesules* est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque adscitis patronis*; id enim significare πρασάτου κύριον, γραφῆς, ὑπογραφεῖς, ἐπιγραφεῖς & συγγραφεῖς, ibidem docet *Wesselingius*. Cum vero ex *Luciani* bis accusat. c. 29. ἐπιγραφόμενος ἕκαστος προσάτου ἑαυτῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προσάτου aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *J. F. R.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δικαίᾳ] *Vincentius Opsopoeus* interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δικάσῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δίκαι non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J. F. a G.*

Ibid. Ἀττικῇ δικαίᾳ] Vide apud *Philostratum* p. 564. βασάνῳ δὲ ἐπ' αὐτὸν τ Ἑλλάδος, ὑ παιδεύσῃ αὐτὸν ὑκ Ἀττικὴν δίκαια, &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Atticis instructum esse*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decada* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est δικάσῃ α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii; mihi nunc de eo disputare non vacat. *M. de S.*

42. Ὅτοι δὲ ἔτυχε] Haec verba: Ὅτου δὲ ἔτυχε ἐθέλουσι, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. *M. de S.*

Ibid. Οὗτοι ἐθέλουσιν . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Geiser.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *de Saul: Ne-* „ *que*

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὀθνοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ἅτα μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ὀθνεῖ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθῃ· ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίοις, περὶ τὸν Κλεινίου παρεσκευάσθαι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

[d] Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξεται male S. & A. [e] Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. [f] Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *J. H. P.* &c. [g] Παρέλθῃ] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *J.* Fl. *H. P.* [h] Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ *que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, quidquid optimum eſt.* Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἐγ- „ γύτατα τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλωνται· βούλονται γὰρ „ ἅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, pla- „ ne accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τὸ ὅ, τι omiſ- „ ſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au- „ ſim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J.F.R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jenſio* correxi. *J.F.R.*

55. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J.P.* aG.

Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ἰχήσεται, *vehet, raptabit.* *J.J.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J.M.G.*

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τοῦ τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J.B.*

62. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G.C.*

ποιήσαιτο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, ὑδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησίν, ἀλλὰ χρὴ πᾶσι μὲν καλῶν κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς ὕριος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισᾶσαι χρεὼν χεῖρα. W. b Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἤδει S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξε Edd. & M. e Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνακρέων. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc sit, clarius est ὁ Εἰκ. c. 4. discès, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ὅρου, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F. G.*

73. Ἔδοξαν] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἄτασιν πελάσσει. *J. B.*

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Ascraeo* Ceüs factus Hesiodus? Deinde ubi ἕδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδ' Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδείλων ναὸν ἐλθόντας ἀδρόντι δίζαι. Fuisse autem *Ceüm* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs*. Vid. *Maxim.* c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lactatium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI
NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN
TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμος. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτηρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἐχατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτνης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄκυ *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστης erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: ᾧ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδος πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ἂν τὸς ἴσως, ὦ Ἑρμῆ, ὁ χαραγὼν ὧδε τὸν Ἀττικῆς τὸν Ὑμηττὸν, εὖ τῆ ὑπωρείᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus ἐν παραλλάξεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephæstiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao οἰ ἰδιωτοῖς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἄτοθεν τῆ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μη εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nanciscì in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀποῤῥίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κείμαι·
Τίμωνα δ', ὃ πτύσασθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῇσι· sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comœdia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῆφε δ' μίμησαι ἀκριβῶς, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morelliianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπωρείδης] (Ἐπερείδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μικρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸ ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδραζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερεισασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὴς τοῦ χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρᾳ βραχίονι. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερεισασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed κωμικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Æschyli in ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν ἡ ᾠδὴ, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖα ἡ τῶν μετρων & ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ποιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδὸν] Παίζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, πιτηδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδὸν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ὄμβρου. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑετός τε, legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖοι in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιβώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν ἐν μυθολόγοις, ait, τῷ Δευκαλιωνείῳ φασὶ τοὺς ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην ἐλπίδα γῆς καὶ χειμῶνος μὴ εἶναι πάλιν ἐπανιέναι, εὐδίας δὲ ἀπτεσθαι. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus intra conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λυκωρεῖ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ δαιμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γενναῖε, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλίωνες] Etsi constet plures fuisse Deucalliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θνητῶν, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut. &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν γηλόφων ἀπατεμμένων.

Ibid. 89. Σωτῆρα & σώτειραν] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ & θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτήρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐσχατιᾷ] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν. ὅθι δάμναται, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σταδίῃ ἐνέκρυψε μιλάκῃ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νήδυμον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδου] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. I. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἐτῶν: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore afferant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem coliatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeterisse..

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐνανσάμενος] Libentius legerim ἀνανσάμενος maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐνανσάμενος, sed ἀνανσάμενος.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, ô rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπιγέγραπται, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε παραλιφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λόγους Κρῆτας τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastæ legendum est non τὸ τοῦ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ὁ ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἢ τοῦ ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum ἢ σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἱερείας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὅταν ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄσας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσηθεὶς pro λυπηθείς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τὸ κειμηλίον.

Pag. 114. 24. Οὕτωσί γε εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀμφισία περὶ τοὺς φίλους] In MSS. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitæ) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ἐν Ἐθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκέων ἄστυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere movcamur.

Ibid. 46. Ἠγανάκτει] Lego ἀγανακτεῖ, & πεύσεται.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur λῷδ παρεκβάσεως. de hac voce κῶνδυ, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδόν, & alia quaedam.

Pag. 116. 48. Τοσαῦτα μιόταλα ταύρων] Ajunt esse Atticismum, μιόταλα αὐγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιόταλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λύρης μεγάλης] Puto scripsisse Lucianum λύρης μεγάλης μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λύρης nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνίδῃ πρὸς ὑμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ὑμῶν. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ὑμᾶς solocismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὁ hominum exemptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συνιτρίβη ὥσθ' τὴν πίτραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνιτρίβη περὶ τῇ πίτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παρεδιόρθωσαν, fecerunntque ὥσθ' τὴν πίτραν, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πίτραν legas, alius, si περὶ τῇ πίτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνους ἐξεώσει με τῇ δεξιᾷ, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῇ χειρῶν ἀπορριπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀπωκόλαθον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τύπτοντον ἠγανάκτεις] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σε. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τι γὰρ Τίμωνι τὰ ἀπιμώνου] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀπιμώνου.

Ibid. 63. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμοί] Legerim εὐνοϊκὸν ὡς ἐμοῦ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat ὡς ἐμοῦ in lingua communi, & ὡς ἐμοὶ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμοὶ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάκλεισον τὸ θύραις] Suspicor legendum θύραις, *in area*. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset τὸ θύραις, non τὸ θύρας, quemadmodum scripsit supra, καλλικεκλῖσθαι τὸ μοχλοῖς ἓξ κλεισί.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δισμοῖς κατασκοπῆς] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἐπιδὲν τῷ ἀρκοῦντων ἕκαστα κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύξουσι, τὰ δὲ καλαστίσουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀμβιοῦντες, καὶ μιστροῦντες, καὶ ἐσάντες, καὶ λῷψυχοῆς. libenter legerim λῷψυχοῆς, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μίτρου] Respicit proverbium notissimum, μίτρου ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μου χαθησομένην] Cum sequatur mox ἀπάγου τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγου; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλας μωσῆρας domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγου, sed προάγου, unde προαγωγεύς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐκ' ἀρότου παίδων γνησίων] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

> Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δυσμόνου βίου.
> *Heus, liberorum ne sulcum feras Diis*
> *Invitis.* ———

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόροιν τέμενος, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctius*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς εἰς ἄδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὀλοκλήροις ἢ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρων. At pro τετριμμένοις legendum eſt τετραμένοις, vel, quod eodem recidit, τετυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι χεῦδον ἐκχυθησομένην] Facile ſane; prius paene effundetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, *in* νεφέλ. de ſervo oblivioſo,

Ὅσις σκαλάθυρμά τι ἄπλα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλίλησαι πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ἐκεῖνον, εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρίξησαι τὸ κεχηνὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέροις] Σαύλοις videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: ῥᾷστον ἂν ἓν εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι τοῦ πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephaniana*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὠκύτερον] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀπίσω ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔπεσε δὲ ὑσπληγξ] Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. ſic habet: καὶ τοῦ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς ὁ ὑσπληγξ εὐθὺς καθαπτούσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλούς] Mſ. Cod. ἐγὼ δέ τοι.

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολὸν ἄξεις πρίαμαι βρόχον] *Ne laqueo pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενον pro θανόν.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαντες] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Λῶον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίας, Δρόμων] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. αἵ τε Δάοι & Τίβιοι &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; & cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἴ ποθεν ἄλλος μαγίξειέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱπποτροφίας] Ἥπερ νόσος, ut ait Comicus, δίκην φαγεῖν (id eſt δαπανηρὰ) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγενέστερον Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασιλικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκου καὶ Καλλίου] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi, haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πάσσοις ἰδίαις ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πάσσοις ἰδίαις &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὦ πνεμάτῳ στιβάδεσσιν, ὅτε μνησαίατο κείτου.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμοῦς, inquit, τελευταῖα πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς εἶδε πόσιος ἀθρόα Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσεύρετον &c. ἱκλελοιπός] Hujus ἀλγεινόας veluti σπέρμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῆ χρυσοῦ γενεᾶς.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτεα πόντου] In Mss. Cod. βαθυκεύτεα. Videlicet βαθυκεύτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κύτος brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πειθὼ scilicet) δὲ χρὴ φυγόντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Πίπτειν ἐς πιστῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἂν ἐν ἐν αὐτῷ ἦδη] Mss. Τί ἂν ὅτι ἐν ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δῆ, idque ante videram, quam Mss. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ἐ γὰρ δεῖ εἰκός? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσπάθειτον] Mss. Cod. δυσπάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mss. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mss. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαρεῖν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἦν &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπειν] Mss. καλαλείπειν ἀεὶ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερόλβῳ ἐν Κλεινῖ] Homines sunt sua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. sic habet p. 197. ἐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμα διδάσκειν, ἅτι οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, οὐδὲ ψευδόδοξος καὶ ἐξαπατῶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτῃ τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se fitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiæ non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥᾴκῳ] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολείπῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] Mss. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῆ κολάκων.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἰκείνων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἑξῆς] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἑξῆς ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἑξῆντας. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλάς, ᾗ πένθος μέγα προσθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἑξῆς per, καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ τάξιν τινα, sed ἀθρόως, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mss. Goldasti evulgatum est, ἡβηδὸν conversum per ἀρχηδὸν, at illud ἀρχηδὸν legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atticæ erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τὸ δὲ Λαυρεϊκὸν μεταλλον ἐμέλλετε λάξεσθαι ἀρχηδὸν ἑκάστῳ δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ἀρχηδὸν per ἡβηδὸν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτος ἀπόλωτε] Ex *Homeri* versu.

Οὗτοι ἀπόλωτ' ἐπὶ θεῶν ἰμπύδια ἔργα.

Pag.

Pag. 150. 28. Προσδρίας] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπόπαλλες] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιβουλεύσαί μοι] Legendum σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεῖς] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηθ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλεὺ βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκστῆναι τ' ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἐραστ. τοῦ δακτοι ἀνθρωπίνοι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν, διδάσκαλος. *discipuli apud Terentium.* ἄσημ ὑπὸ τῆ δικίλη *quomodo intelligendum.* Ἐπιτηδεῖ. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ὄθμα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* καρύκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσίαι τ' πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γναμπτὰς poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὲ φημι] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῖν ὑποσήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποσήσομαι *Nunc vero abibo.* nam jam antea abiturichat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρακας εὗρε] Notum proverbium, ἄνθρακας ὁ θησαυρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰδόμενοι γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgore inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν λαμπρύνειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ εἰ Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παὶ τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἐγκατὶᾳ scilicet. Nam ἐγκατὶα est χωρίον νομὸς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium παντηγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Παὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενία ταύτη, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτη. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, Δικαιοίας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἐμοὶ, παπαὶ βέμβαξ.

Ibid. 96. Ὑπεροψίᾳ] Editi quidam habent ὑποψίᾳ, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, τ' τε ὑποψίας ἐπελάθετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ibid. 97. Ἐλεὺ βωμὸς] Hujus arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλεῷ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικυρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθῶν] Mſ. ἠθῶν.

Ibid. Μονῆρης διαίτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιαζοὶ dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχεῖτο] Legendum ἐυωχεῖθω. nam εὐωχέω significat *aliquem convivio accipere*, ἐυωχεῖσθ autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκστῆναι τ' ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκστῆναι τινος, sed τινὰς. itaque pro ἐκστῆναι τ' ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ὢν τ' ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολία] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυφώνα. Ubi enim legitur, τύφωνα ἀνόσιον, εὔκολον, palam est legi debere δύσκολον. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φειδώμενα τ' ἀνοήτων τε & εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε & δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττη & ἐλαίᾳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαττίζοντα] Male in libris scriptis πίττοντα.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est, lege *Τίμων Ἐχεκρατίδου, Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρανον αἰτήσαντι] Qui *coenam* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δεῖπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ περιπόλεις ἐγὼ τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχεις; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀγυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ἄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ τὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι τὸ τοῖς αὐλοῖς, τὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι τὸ αὐλοῖς ᾠδὰς κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χορὸν σωιελθόντες ἐν αὐλῷ ᾠδὴν κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector; quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσῆλθον] *Erasmi* codex habebat, ἢ γὰρ &c. scilicet ἀλλὰ παρισθίσεως.

Pag. 161. 87. Ἐνιέφηβοι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ἡδέσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπηδᾷν] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμοὶ ἐπιπηδᾷν ὑπολήψονται ἐπιβατεύειν, καὶ ἁρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῶς βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐριχθηΐδι] Mendum est. legendum enim Αἰγηΐδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος Φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Lucjani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικόν] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελον] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τὸ ἐπὶ τροφῇ χαίρειν, πότου μὴ παρόντος, ὤφελον. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τὸ ἐπὶ τροφῇ χαίρειν, πότου μὴ παρόντος, ὄφελον ὤδιν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφελον ὠδὴν ὄν, verti ea ratione debet, qua δίκην ἀκτῖνος, & δίκην τῇ βυλῇ, id est, κατὰ τὸ δίκαιον τῇ βυλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἑρμισμα τῶν Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἕρισμα τῆς Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρίζω, unde natum ἕρισμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νῦν ἂν ἡμαρτε τις μήπω τὸ φρονεῖν ἑρισμόν, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἑρισμόν nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρισμόν, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος, eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἅπαξ φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου.

Sed quid hoc, quaeso, εἰσήγαγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρον? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νώτου (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Æolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil est aliud quam *motus*, vel

agi-

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθιδαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τῶ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμια δίφρα (δίφρα est ἅρματος) ἀντὶ τῶ, ἀκύπτοα ἅρματα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides ὁ πρώτη, erat, χωρίον μέγιστον τῆ Ἀττικῆς τῆ δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχία βραχεῖα. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆ πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνὰς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνὰς, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαία] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγχύσεως ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τῆ τὸν υἱὸν ἐθελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι τῆ τὸν υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος τῆ ἄλλων ἐδεσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν, ἢν καρύκῳ φασὶν αἱματώδη τὴν χροὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ἔστι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ δ' Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, τῆ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῆ κύλικι] Unde ἀλφιλίξεις & λόγοι ἐπικυλικείοι· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῆ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ἐν ᾧ τοῖς συμποσίοις τὸν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μαρίαν ὀφλισκάνω ἀπομισητα. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim τι quidam φωσφόρ exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δῦς, ὦ παῖ, δῦς ἐμοὶ λευκάνλω, ἐμυσίω γάρ?

P. 172. 21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ τ' Πλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιδρομήκασι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἑλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προστίθησι.

Ibid. 34. Ἐννεάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματώδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικούς] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.

Bayerische Staatsbibliothek München